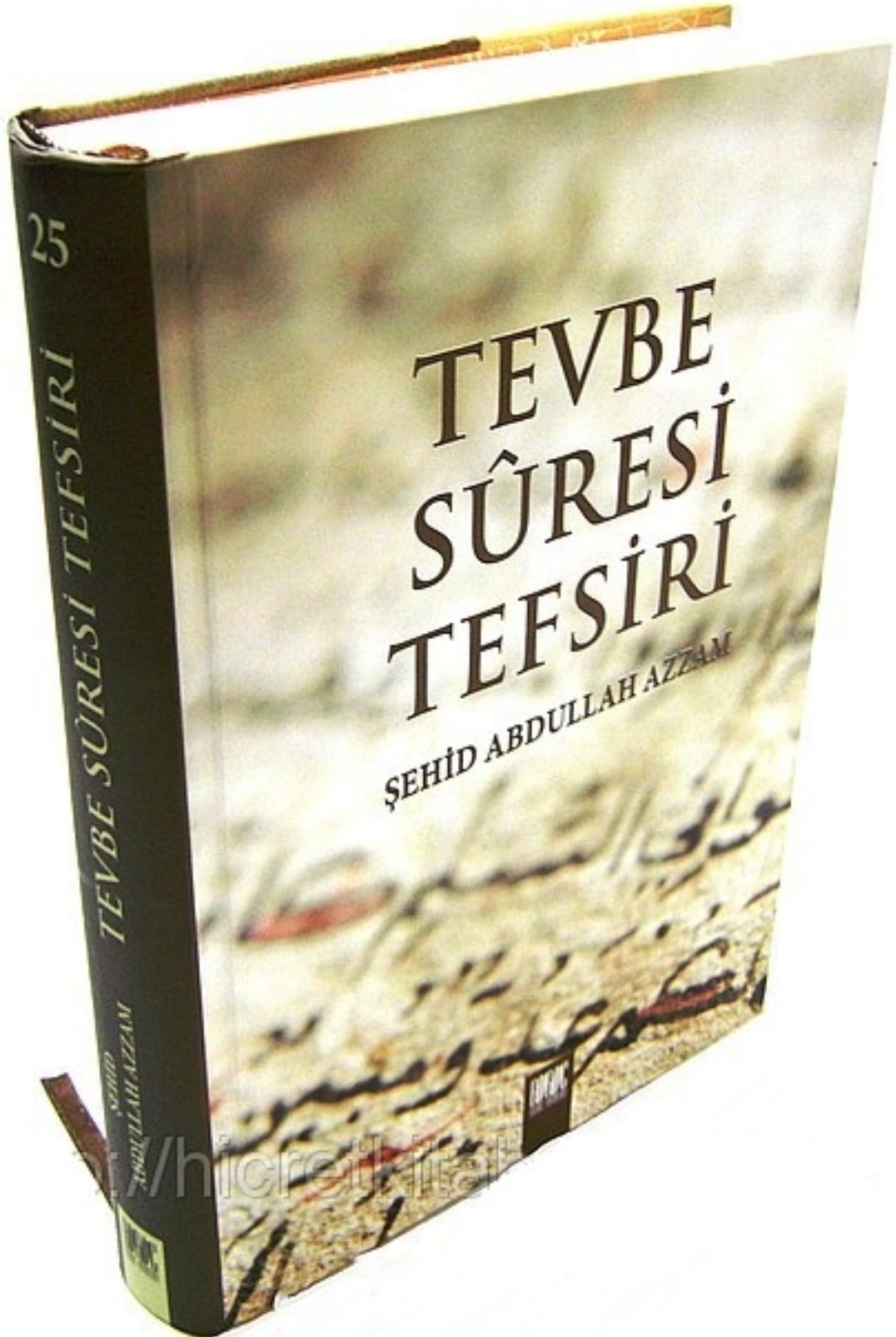

TEVBE SURESİNİN GÖLGESİNDE
CİHAD DERSLERİ
(TEVBE SURESİ TEFSİRİ)
CİLD 2

51- 52. AYETLERİN TEFSİRİ

- [Mürciflerin Sözleri](#)
- [Seyyid Kutub'un Eserleri Ebedileşti](#)
- [Müslümanların Arasına Fitne Sokmak](#)
- [Şeyh Temim ve Ebu Muhammed es-Sudanî'nin Mürcifinlere Reddiyesi](#)
- [Sultan Âlimleri ve Pişmiş Hazır Fetvalar](#)
- [Tebliğ Cemaatındaki Edeb](#)
- [Münafıkların Tavrı](#)
- [Allah'ın Takdiri Yerine Gelir](#)
- [Tevhid İnancından Dolayı Ölülerini Yargılama](#)
- [İki Güzellik](#)

53- 54. ÂYETLERİN TEFSİRİ

55- 57. AYETLERİN TEFSİRİ

- [Mazlumlara Koruma](#)
- [İslâm Dini Zulmü Yeryüzünden Kaldırmak İçin Gelmiştir](#)
- [Cahiliye Döneminde Yapılan Amel](#)
- [Halkı Müslüman Ülkeler ve Liderleri](#)

58- 60. AYETLERİN TEFSİRİ

- [Münafıklar](#)
- [Sadakaların Paylaşımı](#)
- [Akrabalar \(Zevi'l-Kurbâ\) Kimdir?](#)
- [İslâm Toplamları Cihadla Yücelir](#)
- [Biri Bay, Diğeri Bayan İki Fransız Doktor](#)
- [Hiçbir Yöneticiyi Methetmedim](#)
- [Müellefi-I Kulûb](#)
- [Hâşimî Soyundan Gelenler, Zekât Toplama Memuru Olarak Zekâttan Maaş Alabilirler mi?](#)
- [Düreyd bin Sımme'nin Mâlik Bin Avf'la Konuşması](#)
- [Ensâra Ganimetlerden Daha Az Pay Verilmesi](#)
- [Dava Adamları](#)
- [Kalpleri İslâm'a Isınsın Diye Gayri Müslimlere Zekât Vermenin Hükümü](#)
- [Ölünün Borcu Zekât Malından Ödenebilir mi?](#)
- [Mücahidin Zekât Malından Alması Caiz midir?](#)

- [Cihad Bu Dinin Şiarıdır](#)
- [Zekâtın Başka Bir Ülkeye Nakli](#)
- [Michel Aflek ve Yurt Dışına Eğitim İçin Gönderdiği Öğrencileri](#)

61. ÂYETİN TEFSİRİ

- [Malik bin Dinar Hadisesi](#)
- [Kuteybe bin Müslim el-Bâhilî Hadisesi](#)
- [Muhammed Kutub, Kız kardeşi ve Şems Bedran'ın Olayı](#)

62 - 66. AYETLERİN TEFSİRİ

- [Yöneticilerin Çevresinde Bulunan Menfaatperestler Tabakası](#)
- [Nifak Medine'de Ortaya Çıkmıştır](#)
- [Zeynep el-Gazali'ye Hizmet Eden Eroinci Kadın](#)
- [Hz. Peygamber'! \(sav\) Dualarda Aracı Kılmanın Hükmü](#)
- [Münafıkların Özellikleri](#)

67 - 72. ÂYETLERİN TEFSİRİ

- [Ailelerinden İzinsiz Cihada Gidenlerden Şikâyet](#)
- [Batıdaki Psikolojik Hastalıklar ve Zina](#)
- [Mü'minler ve Münafıklar](#)
- [İbretli Örnekler](#)
- [Mervan Hadid](#)

73 - 93. AYETLERİN TEFSİRİ

- [Cihaddan Muaf Olanlar](#)
- [Amr bin el-Cemuh ve Üç Çocuğu](#)
- [Fransız Gazeteci: "Afganistan'da Allah'ı Gördüm" Diyor](#)
- [Borçlu Kimselerin Cihada Çıkmasının Hükmü](#)
- [Cihad Etmeyi Gönünden Geçirmemek](#)

94 - 96. AYETLERİN TEFSİRİ

- [Saldırganı Etkisiz Hale Getirmek](#)
- [Cihadı Terk Edenin Hükmü](#)

- [Önce Aziz İdik Şimdi Zelil](#)
- [Bedeviler Üç Kısımdır](#)
- [Kays Bin Sabit ve Ümmü Eymen](#)
- [Bizi Zilletle Düşüren Lüks Hayattır](#)
- [Mücahid Liderleri Olmasaydı Afganistan Rusya'nın Olurdu](#)

[97 - 104. AYETLERİN TEFSİRİ](#)

- [Sahabe Kimdir?](#)
- [Tabiîn Kimdir?](#)

[105 - 110. ÂYETLERİN TEFSİRİ](#)

- [Neden Filistin'de Cihad Etmiyorlar?](#)
- [Cihadı Oyun mu Zannediyorsunuz? Yoksa Felsefe mi?](#)
- [İslâmî Hareket Yasama Yetkisini Tağutlardan Alıp, Allah'a Ait Kılmak İçin Vardır](#)
- [Hakikatin Kaynağı Allah'tır, Liderler Değil](#)
- [Cihad Topraklarında Olmayan Âlime Cihaddan Sorulmaz](#)

[111- 112. ÂYETLERİN TEFSİRİ](#)

- [Eğri Boyunları Ancak Kılıç Düzeltir](#)
- [Hasan el-Benna'nın Davet Üslûbu](#)
- [Bir Başkasına Zarar Veren Herşey Mescid-i Dırar'dır](#)

[113 - 116. AYETLERİN TEFSİRİ](#)

- [Af Dileme Şartı](#)

[117- 119. ÂYETLERİN TEFSİRİ](#)

- [Afganistan'a Gitmeyin \(!\)](#)
- [Afganlılar'ın Araplar'a Olan Saygıları](#)
- [Cihaddan Geri Kalan Üç Kişi](#)
- [Sadakat ve İhlâs](#)

[120 - 129. ÂYETLERİN TEFSİRİ](#)

- [Cihada Davete Öfkeler](#)
- [Cihad Farz-ı Ayndır](#)
- [Emire İtaat](#)
- [Hristiyan ve Yahudilerle Tokalaşmak Caiz Değildir](#)
- [Hafız Esed Kızların Peşinde Islık Çalar, Gezerdi](#)
- [Hilâfetin Kaldırılması ve Türkiye'nin Mahvı](#)
- [İslâm Devleti'nin Kurulması İçin En Elverişli Yer Afganistan'dır](#)
- [Allah'a İtaat Vücuda Güç ve Kuvvet Kazandırır](#)
- [İslâm'da Helâller ve Haramlar Bellidir](#)
- [Arap Meliklerin Tamamı Haindirler, Filistin'i Satmışlardır](#)
- [Tevbe Sûresi Savaş Hukukunun Nihai Hükümlerini İçine Alır](#)

[ŞEHİD ABDULLAH AZZAM'IN VASIYYETİ](#)

51- 52. AYETLERİN TEFSİRİ

51-"Onlara de ki: Bize ancak Allah'ın yazdığı isabet eder. O,bizim dostumuzdur.

Mü'minler sadece Allah'a güvensinler."

52-"De ki: Siz, bizim için iki güzelliğin birinden başka neyi bekleyebilirsiniz!? Biz ise, sizin için Allah'ın kendi katından veya bizim elimizle sizi bir azaba

uğratmasını bekliyoruz. Bekleyin, doğrusu biz de sizinle beraber bekleyenleriz."

Mürciflerin Sözleri

Daha önce de izah edildiği gibi 47. âyet-i kerimede: "Eğer onlar, sizinle beraber cihada çıkmış olsalardı, ancak bozgunculuk çıkarır, sizi birbirinize düşürmek için aranızı fitne sokarlardı" buyrulmaktadır.

Âyet-i kerimede geçen ve bozgunculuk diye tercüme edilen "habalen" kelimesinin manası; fesat çıkarmak, söz taşımak, insanları birbirine düşürmek, fitne çıkarmak, insanların arasını açmak ve müslümanların safları arasında fesat yaymak, onların içine şek ve şüphe sokmaktır. Evet, bu gibi insanlar mücahidin omuzladığı davada şüphe uyandırmak için koşuşurlar. Çünkü mücahidin savunduğu davanın hak olduğuna iman etmesi, içersinde bulunduğu cihadın hak cihad olduğuna inanması, altına sığındığı gölgesi ile gölgelendiği sancağın hak sancak olduğuna kanaat getirmesi, mücahid için en önemli ve en gerekli vasıflardandır. Ta ki bu sıfatlara sahip olan mücahid hoş gönüllülükle ölüme yönelsin, tereddüt geçirmesin. Acaba ben bir cahiliye ölümü ile mi öleceğim, yahut kör sancak diye vasıflandırılan ırkçılık sancağı altında mı savaşacağım, ölümüm nasıl olacak şeklinde tereddütlere düşmesin. Evet savaşçı yürüdüğü yolun yüzde yüz sağlam olduğuna ve üzerinde dalgalanan bayrağın hakkın sembolü olduğuna inanması gerekir. Çünkü böyle olan bir mücahid, var olan tüm gücünü harcadığında hayır her yerden kaynar. Mücahid için yollar açılır. İşte bu nedenledir ki, bir cihadı yıkmanın en kolay yolu o cihada bir kısım nifak ve şüphe tohumları saçmaktır. Tereddütler sokmaktır. İlk önce komutan hakkında şüpheler ortaya atarlar. Çünkü düşman orduyu komutanına karşı şüpheye düşürürse, cephenin yüzde altmışını yıkmış olur. Bakarsın ki komutan cihad saflarının önünde kasıp kavruluyor. Bir insanın tahammül edebileceği en zor şartları üstleniyor, en ağır acılara katlanıyor. Bir beşerin takatinde olan her şeye tahammül ediyor, arkasında bulunan neferlerse ortaya atılan bir şüpheden veya güveni sarsıcı bir kelimeden dolayı o komutanı acımasızca eleştiriyor ve kendi kendine şöyle diyor: Peki, komutan üzerine atılan havan mermileri ve 41 BM silahlarının attıkları füzeler arasında savaşıyor. Fakat, filandan duyduğuma göre bu adam paraları çalıyor, etrafına fasit kimseleri toplamış, milletin paralarını yiyor, insanların kanını emiyor diyorlar. Bu komutanın durumu ne? Bakarsın ki bu er gözleriyle gördüğüne değil, fakat bir fitnenin ortaya attığı söze inanıyor.

Ey şerefli kardeşim!

Aziz ve celil olan Allah sana akıl vermedi mi? Sen senelerden beri bu komutanla birlikte yaşamıyor musun? Geceleri kalktığında karşında onu görmekte. Harbin en şiddetli anında senden önce o vardır. İnfak ettiğinde o senden daha cömert davranmıştır. Hamle yapılması gereken yerlerde o ilk hamleyi yapandır. Bütün bunlara rağmen bir adam geliyor, bir söz söylüyor ve seni kandırıyor. Halbuki senin şu âyet-i kerimenin zikrettiği insanlar gibi olman gerekir:

"Bu iftirayı işittiğiniz zaman mü'min erkek ve kadınların güzel zanda bulunup kendi kendilerine: "Bu apaçık bir iftiradır" demeleri gerekmez miydi?" (Nur, 12)

Vallahi! Mekke'ye gittiğimde biri geldi ve bana: "Biz Afgan cihadına yardım için para topluyoruz, yanımıza bir uğrasan da sohbet etsen" dedi. Ben, vaktimin çok kısıtlı olmasına rağmen yanına gittim. Beni çağıran kardeş üniversitede hoca. Onunla mescitte konuştuk. Ve sonra bana şunları söyledi:d

- Vallahi kardeşim! Ben bazı insanlardan senin Peşaver'de apartmanlarının olduğunu işittim. Ben de dedim ki:

Allah'a hamd olsun kimseye muhtaç değilim. Fakat niçin Peşaver'de apartmanlar yapayım? Şayet yapacak olsam, memleketim olan Ürdün'de yaparım. Peşaver'deki apartmandan ne istifa edeceğim? Rabbimizin harap ettiği bir yeri ben mi tamir edeceğim? İşin garibi bu zatın, bu sözleri bana söylediği zaman Peşaver'de hiç kalmamıştım. Evet, insanlar düşünmüyorlar. Meseleleri anlamıyorlar. Bir fitneci insan geliyor, bir laf ortaya atıyor, üç kişinin, beş kişinin birden dinlerini ifsad ediyor, onlarca kişiyi cihaddan geri çeviriyor, onlar da bırakıp gidiyorlar. Ben, bu adama doğru dürüst cevap vermedim. Çünkü sözleri cevap vermeye değmezdi. Ben ona ne diyecektim ki? Bu adam Mekke'de oturuyor. Üniversitede hoca. Hayatında bir kere dahi olsa hicret eden bir Afganlıyı görmek için Pakistan'ı ziyaret etmemiş. Allah'a hamd olsun Yüce Mevla bu gibi insanlara gerçeği kendisi göstermiştir. Bu hususta bizim yükümüzü hafifletmiştir. Şu âyetle de buyurduğu gibi: "Bu, (suçlular istemese de) Allah'ın hakkı gerçekleştirmesi ve bâtılı ortadan kaldırması içindir" (Enfal, 8).

Yüce Allah hakkı ortaya çıkarmayı kendisi üstlenmiştir. Çünkü bu uydurma sözler iftira ve fitneler hafif bir rüzgarla dağılıp gidecek olan yaz aylarındaki bulut gibidir. Süratle yok olacak ve hak ortaya çıkacaktır. Çünkü güzel ve hak olan sözler yeryüzüne kök salmıştır. "Çirkin söz ise topraktan sökülüp atılmış kararsız kötü bir ağaca benzer" (İbrahim, 26). Hiçbir kimse hakka hücum etmeye güç yetiremez. Çünkü hak kuvvetlidir, bâtıl ise zayıftır.

Şanı yüce olan Hak Teala, hak ile birlikledir. İzzetin Rabbi olan yüce Allah hakkın yanındadır. "...Bu da böyledir. Çünkü gerçek ilah yalnız Allah'tır" (Hacc, 62). Yüce Allah hakkı açığa çıkarmak, bâtılın ise beynini ezmek ister...

"Aksine biz, hakkı bâtıla çarparız da hak bâtılın beynini parçalar. Böylece bâtılın canı çıkar..." (Enbiya, 18).

Aziz ve celil olan şanı yüce Allah, yeryüzüne ve vicdanların derinliklerine hayrın köklerini salmak ister. Hak vicdanları etkiler.

Batıl ise kalplerden silinip gider, ömrü kısadır. Bâtılın ömrü azdır. Uzun süre devam edemez. Bu nedenle birçok insan gelmekte ve: "Ey kardeşim! Beni affet, senin aleyhinde şöyle şöyle konuştum vs. demekteler. Ben gülümsemekteyim ve sizi Allah affetsin, demekteyim. Siz hakka dayandığınız, hak üzere olduğunuz zaman kulların hile ve tuzakları size ne zarar verebilir?

Bu hususta şair şöyle demiştir:

Sen Allah'a sığındıktan sonra
Kulların hileleri sana ne zarar verecektir?

Bu nedenle, falan etrafına çok insan topladı denildiği zaman ben, o kimsenin bătıl üzere olduğunu zannediyorum. Falan kimse bir parti kurdu, falan parti çok kuvvetlidir, falan şöyledir... vb. gibi sözlere devamlı şöyle cevap veriyorum: "Üste çıkan köpükler akıntılar arasında yok olup gider..." Köpüğün su üzerinde devamlı kalması mümkün değildir. Bir kimse bătıl üzere olduğu zaman Allah onu bereketli kılmaz. Hakkı ise, şanı yüce Allah mübarek kılar.

Seyyid Kutub'un Eserleri Ebedileşti

Şeyh İbn Teymiye ve Seyyid Kutub'un - Allah ikisine de rahmet eylesin - eserlerine baktığım zaman şu âyeti kerimeyi çok daha iyi anlamaktayım: "Allah'ın nasıl bir misal verdiğini görmüyor musunuz? Güzel söz, kökü yerde sabit, dalları havada güzel bir ağaç gibidir" (İbrahim, 24). İbn Teymiye, Hicri 728 yılında zindanda vefat etli. Kitapları yakıldı. İbn Kayyim el-Cevzi Dimaşk sokaklarında dolaşırken çocuklar o âlimin arkasına takılır onunla alay eder, ısıklık çalarlardı. İbn Teymiye'nin yazmasını yasaklamışlardı. Kalem ve defteri elinden alıp kendisini zindana atmışlardı. Kalemsiz ve kağıtsız kalan İbn Teymiye zindanın duvarlarına yazı yazardı. İbn Teymiye'nin el-Hameviye veya et-Tedmiriye isimli risalesini zindanın duvarlarından nakletmişlerdir. Seyyid Kutub - Allah ona rahmet eylesin - aynı şeye maruz kalmıştı. Zindanda idam olunmuştur. Seyyid Kutub'u caddede idam etmeye cesaret edememişlerdir ve onu zindanın karanlık bir odasında kurulan darağacında idam etmişlerdir. Şu ana kadar da Seyyid Kutub'un mezarı nerededir bilinmemektedir. Ailesi dahi mezarını bilmemektedir. Seyyid Kutub'un ailesinden biri bana şöyle demişti: "Eğer üstadın kabrini bize bildirselerdi ziyaret ederdik." Ben: "Rabbi onu bilmektedir, sizin bilmenize gerek yoktur" dedim. Seyyid Kutub idam edildiğinde Kahire'nin merkezî caddelerinde altı bin veya sekiz bine yakın Fizilal yakıldı. Yani Fizilal'in altmış-dört bin cildi yakıldı. Mısır'da Fizilal'il Kur'an'ın ve özellikle Yoldaki İşaretler kitabının bulunduğu kimselere on yıl hapis cezası veriliyordu. Seyyid Kutub'un kitapları adeta afyon gibi değerlendiriliyordu... Onun kitaplarını bulunduranlar afyon kaçakçılığı yapıyor gibi cezalandırılıyordu. Seyyid Kutub idam edildiğinde Savtul Arap radyosunda onun idam edildiği bildirildikten sonra idam sebebinin: "Mısır'ın en ünlü şarkıcılarından Ümmü Gülsüm'ü öldürmek istediği, el-Kanatır el-Hayriyye'yi (Mısır'da bir gezinti yeri olan ve fuhuşun en yaygın yapıldığı bölge) yıkmak istediği, Kahire'de yayın yapan Kur'an-ı Kerim radyosunu bombalamak istediği, batı istihbarat ajanları ile ilişki içerisinde bulunduğu, Amerika'nın uşaklığını yaptığı ve batı hesabına çalışır olduğu ilan edildi. Daha sonra Savtul Arap radyosu Seyyid Kutub'un idamının yorumunu yaptıktan sonra son söz olarak: - bunu bizzat ben kendim işittim - "Cehennem'e kadar yolu var ve Cehennem ne kötü bir varış yeridir" deyip bültenini bitirdi. Savtul Arap radyosunun müdürü Ahmed Said, Seyyid Kutub'un idam edilmesini yorumladıktan sonra son söz olarak işte böyle söylüyordu: "O Cehennem'e gitmiştir. Cehennem ne kötü bir varış yeridir!"

Seyyid Kutub'un idamından sonra genç nesil sormaya başladı. İdam edilen kimdir? Niçin idam edilmiştir? Yoldaki İşaretler kitabı ve Fizilal'il-Kur'an nedir? Seyyid Kutub bu kitapları yazdığından dolayı niçin muhakeme edilmiştir. Böylece birçok insan bu kitapları okumak için araştırmaya başladı. Beyrut'da hristiyan bir matbaa iflas ile karşı karşıya idi. Ve başka bir hristiyan ona şöyle diyordu: "Eğer matbaanı kurtarmak istiyorsan Fizilal'il-Kur'an'ı bas. Evet, üstad Seyyid Kutub - Allah ona rahmet eylesin - idam edildiği yıl Fizilal'il Kur'an'ın yedi defa baskısı yapıldı... Seyyid Kutub idam edilmeden önce ise Fizilal'il Kur'an'm sadece birinci baskısı yapılmış, ikinci baskısı da yarılanmıştı. Seyyid Kutub'un kitaplarını okuyan kimseler aziz ve celil olan Allah'a kulluğa yöneldiler ve ondan etkilendiler. Kendilerini saptıran kimseye lanet eder oldular. Günümüzde ise İslâm toplumunun bulunduğu her toprak parçasında Seyyid Kutub'un eserleri bulunmaktadır. Bunlar birçok dillere tercüme edilmiştir. Yemen'den Afganistan'a cihad için gönderdiğimiz üç kardeşi Afgan sınırında içeriye almıyorlar. Bu üç kardeş için Hikmetyar'dan mektub almayı unutmuştuk. Bu nedenle sınırda tutuyorlar ve:

"Sizler kimsiniz?" diyorlar. Onlar:

"Biz Arabız" cevabını veriyorlar. Afganistan'a cihad için gelen ilk arap müslümanlar bunlar. Bu nedenle sınırdakiler bu üç kardeş:

"Niçin buraya geldiniz?" O üç genç:

"Buraya cihad için geldik." Sınırdakiler:

"Hayır, Araplar buraya cihad için gelmezler! Sizler Amerika'nın uşaklarısınız", derler. O üç kardeş:

"Ey kardeşlerimiz biz buraya cihad için geldik, biz şehid olmak istiyoruz", derler. Sınırdakiler:

"Hayır, sizler Amerikan ajanlarısınız" der ve soruşturmayı genişletirler. "Sizler kimsiniz ve buraya nasıl geldiniz?" sorularını tekrarlarlar. Nihayet bu üç kardeş:

"Bizler Seyyid Kutub'un talebeleriyiz", derler. Bunu duyan sınırdakiler;

"Sizler Seyyid Kutub'un talebeleri misiniz?" Gençler:

"Evet biz Seyyid Kutub'un talebeleriyiz", cevabını verirler. Bunun üzerine sınırdakiler tekbir getirir ve Elhamdülillah buraya Seyyid Kutub'un talebeleri ulaştı derler ve daha sonra binlerce insanı toplayarak bu üç kardeşle konferanslar veririrler. Bu üç kardeş ise: "Biz Seyyid Kutub'un talebeleri olduğumuzu onlara söyleyip söylememe hususunda mütereddid idik. Onlara bunu söyledikten sonra ise adeta yeryüzü değişti" derler.

"İman edenler ve salih amel işleyenler için Rahman olan Allah (müminlerin kalplerinde) bir sevgi yaratacaktır." (Meryem, 96) Evet, yüce Allah mü'minlerin kalblerinde birbirlerine karşı muhabbet yaratacaktır. Ey kardeşim, bu dedikodular, yaygaralar ve uyandırılmak istenen şüphe ve fitneler çok çabuk yok olacaktır... Ey kardeşim! Bu konuda mutmain ol. Bu tür şeyler buhar gibidirler. Buharın sebat bulması ise düşünülemez. Bazı insanlar bazı şeylerden gafil olarak cihadı karalayabilirler. Bunlar bilmedikleri halde bildiklerini zannetmekte ve şuursuzca Allah'a harb ilan etmekte. Bunlar, cihada karşı savaş açtıklarında, Allah yolunda yürümek isteyenlere karşı savaş açmış olduklarının bilincinde değillerdir. Aziz ve celil olan yüce Allah, küfür ile Allah yolundan engellemeyi bir arada zikretmiştir:

"İnkâr edenlerin ve Allah yolundan engelleyenlerin amellerini Allah boşa çıkarır." (Muhammed, 1)

Allah yolunda cihadı kasteden bir kelime söylediğin zaman: "İnkâr edenler ve Allah'ın yolundan engelleyenler..." âyetini düşün! Allah'ın yolunda yürüyen bir kimseye geliyorsun ve ona: "Gel, bu yolda yürüme", diyorsun. O: "Neden yürümeyeyim?" diyor. Sen: "Bu yolda falan şöyledir, filan şöyledir, şu şunu yapmıştır, şu bidat vardır, şu şirk vardır..." cevabını veriyorsun. Peşaver'den iki gün önce bize misafirler geldi ve bana: "Hikmetyar'ın kışlası Versek'de put varmış. Bu doğru mu?" dediler. Ben: "Nasıl bir put? Yani Lat ve Uzza gibi bir put mu?" dedim. Onlar: "Hayır, kendisine adaklar yapılan bir türbe varmış", dediler. Ben onlara: "Vallahi ben Hikmetyar'ın kışlası Versek'e çok gittim, fakat böyle bir put görmedim, kışla uzak değildir. Buyurun Hikmetyar'a gidelim ve ona soralım" dedim. Bunun üzerine kalktık ve Hikmetyar'a gittik. Ona: "Senin kışlanda bir put olduğunu

işittik" dedik. Hikmetyar: "Estağfirullah, estağfirullah, eslağfirullah. La havle velâ kuvvete illâ billâh! dedi. Bunun üzerine onlar, kendilerine bu sözü söyleyene dönüp gittiler ve ona orada put yok dediler. O da hayır var ben bunu kesin biliyorum, haydi beraber gidelim diyor, onlar da tekrar iki araba kiralayıp Versek'e gidiyorlar. Gerçekten aradıkları putu bulmuş oluyorlar. Biliyormusunuz o put ne ve nerede? Put dedikleri şey geniş bir arazi üzerinde Pakistan'a ait bir kabir. Arazi üzerine kurulmuş çadırlarda yaklaşık yüz bin kişi yaşıyor, askerî kampta ise on iki bin ile yirmi bin arasında asker bulunuyor. Orada bulunan askerler onlara demişler ki: "Kardeşlerimiz! Her şeyden önce bu Pakistan'a ait bir kabir. Afganistan'a ait değil. Sonra bizler bu topraklarda yabancıyız. Şayet bu kabire bir şey yapacak olsak bizi bu bölgeden çıkarırlar ve bize karşı savaş açarlar." Gerçekten Versek bölgesinde bazı kabileler yaşamaktadır. Afganlılar oraya bir şey yapacak olsalar, onlara karşı silah çekip savaşırlar.

Allah Rasulü (sav) Mekke'de on üç yıl boyunca putların arasında namaz kıldı. Mekke'de bir gün olsun kılıcını çekerek Lat veya Uzza putlarını yıkmaya kalkışmadı, onlara dokunmadı. Bilakis Mekke'de bu putların olmasına rağmen Rabbi için namazını kıldı. Kabe'nin etrafında 360 tane put bulunuyordu. Rasulullah (sav), Ebu Bekir'i, Ali'yi, Bilal'ı ve Ammar'ı toplayarak: "Gelin Lal, Uzza veya Hubel putlarını yıkalım" demedi. Çünkü buna güç yetiremezlerdi... Ve yüce Allah müslümanlara fetih ve zaferler nasib edince bu putların hepsi yerle bir edildi.

"Ve de ki: Hak geldi bâtil yok oldu. Zaten bâtil yok olmaya mahkumdur." (İsra, 81)

Ahmed Şah Mesud bir gün şöyle diyordu:

"Ey cemaat, bekleyiniz. Biz bir gün putlaştırılan bu kabirleri yıkacağız... Şayet şu an oraları yıkacak olursak bir kısım köyler devletin tarafına, diğer bazıları da komünistlere katılırlar. Bize biraz fırsat verin. Bana Arap mücahitlerinden bir grup genç gönderiniz. Bunlar mücahitlerle birlikte yaşasınlar ve her birine bir cephe verelim de mücahitleri yetiştirsinsinler..." Şairin dediği gibi: Madem ki hediye edeceğin ne bir atın var, Ne de malın

İnsanları davranışınla da mutlu edemiyorsan, O halde konuşmanla mutlu et.

Bazı kimseler ayak ayak üstüne atıp oturuyor, her dakikada bir çayım, kahvesini yudumluyor ve Afgan cihadı ve mücahidler hakkında şüpheler uyandırıyor. Bunu yapan kardeşlere şunu söylüyorum. Ey kardeşim! Gelin cepheye, onlarla birlikte savaşın ve onların eleştirdiğiniz yönlerini düzeltin. Sanki sizin bunu yapmanıza engel olan mı var?

Bir defasında Ahmed Şah Mesud şöyle demişti:

"Zafere ulaştıktan sonra Allah'ın izni ile putlaştırılan bu kabirleri kazmalarla değil BM 12 füzeleriyle yerle bir edeceğim."

Ey kardeşlerim, biraz sabırlı olunuz, bekleyiniz. Vallahi bu sözleri işitince beni bir titreme aldı. Artık bizler bu tür meseleleri bırakmayacak mıyız? Bu tür fitnelerden vazgeçmeyecek miyiz?

Arap ülkelerinde kendilerinden söz edilen en belirgin mücahid liderler Sayyaf ve Hikmetyar'dır. Yardımların birçoğu bu iki mücahid lidere gelmektedir. Bir seneden beri Afgan cihadına şüphe sokanlar, Sayyaf'ı karalamak istiyorlar. Bunun sebebi, araplar tarafından tanınması ve yardımların çoğunun ona gelmesidir. Bu karalayıcılar şunu düşünmüşlerdir: Vallahi gelen yardımları başka bir yere kaydırmamız lazım. O halde ne yapaalım? Sayyaf hakkında şüpheler ortaya atalım. Bu hususla en kısa yol olarak da inancında şüpheler olduğunu söyleyelim. Diyelim ki o Eş'ari'dir.

Be hey gariban, mikroskobu al da onun Eş'ari mi, yoksa Eş'ari değil mi olduğunu incele. Peki Eş'ari ne demek? Vallahi bunu dillerine dolayan insanlar Eş'ariliğin ne demek olduğunu bilmiyorlar. Fakat subhanallah! Bir iftiranın geçerli olabilmesi için en kısa yol, el ile tutulamayan ve göz ile görülemeyen bir iftirayı ortaya atmaktır. Tabii ki, inancının Eş'ari olup olmadığı zor ölçülecek bir şeydir. İşin yoksa araştır dur. Onun inancı Eş'ari mi yoksa değil mi? Yine filan belli yerin uşağıdır iftirası da bu tür iftiralandır. İşin yoksa araştır dur. Bu nasıl uşak, nerenin uşağı? Bu gibi insanlara siz Ahmed Şah'ı nasıl bilirsiniz diye sorduğunuzda onlar, hiç çekinmeden bu filan yerin uşağıdır, diyebilirler. Halbuki Ahmed Şah Mesud Afganistan'da en parlak komutanlardan biridir. Allah'ın onu korumasını ve yaptıklarını mübarek kılmasını niyaz ederiz. Ahmed Şah, Rusya'yı sarsmıştır. Batılılar bir adamın bir savaşta yüz tankı tahrip ettiğine inanamamışlardır. O, Rusların önüne tüfeklerle çıkmış, başarılar sağlamıştır, bâtılı basın mensupları gelince durumu görmüşler, hayrete düşerek şaşırıp kalmışlardır. Batıda Ahmed Şah'ın ismini yaymışlardır. Bunun üzerine Fransa ona: "Biz sana bir kısım doktorlar gönderelim de yaralıları "yardımcı olsunlar" demiş, ve fiilen doktorlar gönderip elleri ve ayakları koparak kan kaybından ölen insanların yaralarını tedaviye girişmişlerdir. Çünkü bölgede yeteri kadar tıbbî müdahale yoktur. Ahmed Şah Mesud'un Fransız doktorlarından faydalanarak eli kolu kopmuş insanların yaralarını sardırması onun Fransız uşağı olduğunu gerektirir mi? Bir hadis-i şerifte beyan edildiği gibi, İsrail oğullarından ahlakî düşük bir kadın suyun başına vardığında susuzluğundan dolayı toprakları yalayan bir köpek görmüş. Ayakkabısını çıkarıp ona su doldurarak köpeği sulamış. Allah da onun bu amelinden dolayı onun ahlaki düşüklüğünü afvetmiş. (Sahih hadis kitaplarında köpeği sulayanın bir erkek olduğu zikredilmektedir. Bkz. Buhari, Mezalim, Bab: 23).

Şimdi, İsrail oğullarının ahlaki düşük kadınlarından biri sırf susuz kalan bir köpeği suladığından dolayı Allah'ın afvına mazhar oluyorsa, bu kadar yaralının tedavisi için dıştan doktorlar getiren bir insana bu gibi acımasız eleştiriler yağdırmak ne derece doğru olur? Yani, yaraları tedavi edilen bu insanlar af edersiniz köpeklerden daha mı aşağıdırlar? Halbuki Peygamber efendimiz bir hadis-i şerifinde "Her karaciğeri kurumamış olan canlı hayvanı sulamada mükâfat vardır" buyurmuştur. (Buhari, Musakah, Bab: 9, Mezalim Bab. 23; Müslim, Kitab-ı Selam, Bab: 153) Burada insanlar aç ve çıplak kaldıkları için ölüyorlar.

Çıplaklıktan ve açlıktan ölen bu insanlar köpeklerden daha mı değersizdirler?! Kimsesiz kalmış, çıplak kalmış bir hristiyan dahi görsen, onu giydirmen, ona yedirmen sana farz değil midir? Şayet açlıktan ölmek üzere olan bir hristiyan görsen ve onu kendi haline terk etsen ve o da ölse; o taktirde sen Maliki ve Hanbeli mezheblerine göre açlıktan ölen hristiyanın diyetini (kan bedelini) ödemek zorundasın. O kimsenin açlıktan dolayı öleceğini anladığın halde ona yardım etmediğinden dolayı o kimse ölmüş ise sen o kimsenin ölmesine sebep olmuş sayılırsın. Ve bu nedenle ağır diyet cezasına çarptırılırsın. Bu diyet de, kırk tanesi hamile olan yüz deve (veya bedeli) ya da bin altın dinardır. Kardeşler!

Afganlılar ve cihadları hakkında bazı gençlerin: "Bunlar.müşriktirler, bunlar bid'at ehlidirler, bunlarla cihad etmek caiz değildir" gibi fetva vermeleri çok tehlikeli bir olaydır. Çünkü yüce Allah'ın İslâm ümmetini kendisi ile izzete ulaştırdığı cihadı yok etmiş oluyorsun. 300 yıldan beri hiçbir müslüman halkın gerçekleştirmedeği bir cihadı Afgan halkı gerçekleştirmektedir. Bu halimizle bizler, -kardeşim Şeyh Temim'e de söylediğim gibi- hikâye olarak anlatılan şu kadına ve onu tebrike gelen insanlara benzemekteyiz. Bir kadının kırk beş yıl hiç çocuğu olmaz. Kırk beşinci yılın sonunda Allah ona bir çocuk nasib eder. Onu tebrike

gelen kadınlar çocuğu görünce, teyze çocuğun gözleri de küçükmüş, oğlun da esmermiş derler. Halbuki bu kadıncağz çocuğu kömür kadar siyah dahi olsa onu özünde ayın on dördü gibi görür. Afganlılar bu çocuğu olan kadına, onları karalayanlar da o kadını tebrike gelen dedikoducu kadınlara benzemektedirler. Bizler yıllarca bekledik. Böyle bir halktan cihadın başlatılacağını beklemiyorduk. Nihayet onlar küfre karşı savaşa giriştiler. İslam ümmetinin izzetini ilk defa. ortaya koydular. Bizler de gelelim o kadınlar gibi cihadınızın şurası sakat, burası kör, şurası siyah diyelim. Bu bize yakışır mı? Cihadda eksiklikler olsa da o anda bu söylenir mi? Nitekim uzun dönem çocuğu olmayan bu kadının çocuğu kör dahi olsa o, onu ayın on dördü gibi görür. Şair Metenebbi'nin dediği gibi:

Bu bir zencidir, dudağı nerdeyse yarısı kadardır. Yine de ona karanlıkta ayın on dördüdür denir.

Bir arap atasözünde de denildiği gibi, "maymun annesinin gözünde ceylandır." Biz yavrumuzu ceylan olarak görmek istiyoruz.

Sizler de bunu ceylan görmek istiyorsanız, başımızın tacısınız. Bunu maymun gören ise, maymunların yanında kalmasın.

Kendine başka yer bulsun. Vallahi kardeşler, biz bu cihadı İslâmî bir cihad kabul ediyoruz. Afganlılarla birlikte canla ve malla cihad etmenin farz-ı ayn olduğuna inanıyoruz. Allah'ın huzuruna vardığımızda taşıdığımız inancımız budur. Kim bunu böyle görüyorsa, hoş geldi sefa geldi. Onun, bizim başımız ve gözümüz üzerinde yeri vardır. Kim de bunu böyle görmüyorsa, güle güle gitsin. Bizi de rahat bıraksın. İnsanlardan elini çeksin, yaymak istediği menfi propagandaları uzaklarda yaysın. Peki kardeşim, sen bu cihadı İslâmî cihad kabul etmiyorsan, seni buna sevk eden nedir? Ben bunu anlamak istiyorum. Sen hem bunlara yardım edilmesini caiz görmüyor, hem de bunlara tahsis edilen yemeklerden yiyip içiyorsun.

Bu fanatik kaba sofiler, bir iki veya üç yıldır Peşaver'de oturmaktalar. Dul ve yetimlerin yemeklerinden yemekte, onlar hesabına yaşamakta ve onlar aleyhinde şüpheler uyandırmaktalar. Sizlerin aranızda girmekte ve fitne çıkarmak için uğraşmaktalar. Bunların hiçbirisi Afganistan sınırına dahi gitmemişlerdir. Hiç bir tanesi Allah yolunda bir kurşun sıkmamıştır. Evet sizleri burada oturtan şey nedir kardeşim?

Müslümanların Arasına Fitne Sokmak:

Allah tealanın buyurduğu gibi: "Aranızda mutlaka bir fitne sokmak için konuşurlardı, içinde onlara iyice kulak verenler de vardır." Saflarınıza katılarak aranıza girmek için acele ederler. Saflarınıza katılıp buldukları her boşluk için bir yaygara koparmaya, fitne uyandırmaya çalışır, bunun için acele ederler. Yüce Allah'ın bu ifadesi ne kadar da güzeldir! "Vele-evdaû hilâlekum, aranıza girmekte acele ederler." Bu acele edişlerinde bir alçaklık ve soysuzluk vardır. "Vediatun" kelimesi "evdaû" kelimesi ile aynı köktendir. "Vediatun" kelimesinin anlamı ise; "içerisinde düşüklüğün, basitliğin, soysuzluğun ve alçaklığın hedeflendiği bir hususta acele etmektir. "...aranıza mutlaka bir fitne sokmak isteyerek konuşurlardı. İçinizde onlara iyice kulak verenler de vardır..." İstihbarat birimleri, iyice kulak veren, her şeyi dinlemek ve öğrenmek isteyen kimselerdendir. Veya sizlerden bazıları gafleti nedeniyle istihbarattan olan, ajanlık yapan kimseleri dinlemektedir. Gerçekten birçok insan cihad aşkıyla buralara kadar geldiler ve kızgın olarak geri döndüler. Onları cihaddan geri döndüren sebep ise, yetimlerin mallarını yiyerek onlara yardımların ulaşmasını engelleyen birkaç kimsenin fitneleridir. "Aranıza mutlaka bir fitne sokmak isteyerek konuşur/ardı, içinde onlara iyice kulak verenler de vardır. Allah, zalimleri çok iyi bilendir." Bunlar zalimlerdir... Kendi nefislerine zulmeden kimselerdir. Toplumlarına zulmeden kimselerdir, kardeşlerine zulmeden kimselerdir, müslümanların yardımına muhtaç olan mücahidlere zulmeden kimselerdir. Bunlar müslümanlara olan yardımı engelleyen kimselerdir. Afgan cihadının İslâmî olmadığını, Afganlıların müşrik olduğunu, onlarda bidat ve hurafelerin bulunduğunu söyleyen kimselerin bu yaptıklarından ne kazanacaklarını merak ediyorum. Yani bu insanlar cihadın yapılmamasını mı istiyorlar? Afganistan'ın Ruslar'ın eline geçmesini mi istiyorlar? [Gel, ya Şeyh Temim. Sen konuş...](#)

Şeyh Temim ve Ebu Muhammed es-Sudanî'nin Mürcifinlere Reddiyesi

Bismillahirrahmanirrahim.

Hamd.âlemlerin Rabbi Allah içindir. Peygamberlerin ve Rasullerin sonuncusu olan Efendimiz Muhammed'e, âline ve tüm sahabelerine salat ve selam olsun. Ey Allah'ım, senin şanın yücedir. Seni her türlü noksanlıktan tenzih ederiz. Bize öğrettiklerinin dışında bizim bilgimiz yoktur. Şüphesiz Sen her şeyi bilersin, hüküm ve hikmet sahibi olursun.

Gerçekten, ey kardeşlerim bu mevzu insanları çok etkilemektedir. Ben birçok kimseden bu tür konuşmaları dinledim ve gördüm. Bunlar aziz ve celil olan yüce Allah'dan korkmuyorlar mı? Ey kardeşlerim! Vallahi ben bazı kimselerden Afgan cihadı için yardım topluyordum ve onlar da yardımlarını esirgemiyorlardı. Bu insanların uyandırdıkları şüpheler bir çok bölgelere kadar ulaşmıştır.

Hatta Katar'a kadar... -

Şeyh Abdullah Azzam, Şeyh Temim'in konuşmasını keserek şöyle dedi:

"Hatta aynı sözler Sudan'a da ulaşmıştır. Ebu Muhammed nerededir? Gel ve anlat ya Ebu Muhammed..."

O bana demişti ki: "Ben Sudan'da iken Afganistan'a cihada gitmek istiyorum," Bana: "Kiminle birlikte cihad edeceksin?" dediler. Ben: "Abdullah Azzam ile birlikte" dedim. Bana: Abdullah Azzam'la birlikte mi? Onun akidesi şöyle şöyle" dediler. Bunları sizlere Sudan'dan gelen Ebu Muhammed'in kendisi anlatsın:

"Bismillahirrahmanirrahim.

Allah'ın Resulüne selat ve selam olsun.

Afganistan'a Abdullah Azzam ile birlikte cihad etmek için gitmek istiyorum dediğimde on ardan birisi bana; Abdullah Azamla birlikte mi çarpışacaksın? dedi. Ben; evet, dedim, O, ben Abdullah Azzam'ın akidesinde şüphe ediyorum dedi. Ben; Vallahi Abdullah Azzam'ı ben tanıyorum ve akidesinin sahih olduğunu biliyorum. İnşallah onunla birlikte cihad edeceğim, dedim. Bu konuşmalarımız Sudan'da oluyordu. Sudan'da bulunan bir takım insanlar çok hatalı sözler nakletmekte. Allahu alem, - bu insanlar müslümanlar arasında tefrika çıkarmak istiyorlar." Şeyh Temim şaka yollu şöyle diyor:

Şeyh Abdullah Azzam'ın akidesinden emin olmamız ve onu araştırmamız gereklidir. Ey cemaat Abdullah Azzam'ı ve akidesini araştırın. Allah'a hamd olsun biz Abdullah Azzam'ın akidesinde bir şey bulamadık. Rabbimiz bize yeter o ne güzel vekildir. Şeyh Temim ilk konuşmasını tamamlayarak şunları söyledi:

"Maalesef bu haberler Katar'a kadar ulaştı ve her yere yayıldı. Katar'da isimlerini zikretmeye gerek yok. Bir takım insanlar Afgan cihadı için çok büyük miktarda yardımlar yapıyordu. Bu sene onların hiçbirisi yardımda bulunmadı. Ben onlardan birisi ile bunu konuştuğumda bana: "Afganistan'a giden bir şahıstan ve güvenilir bir kaynaktan, Afganlı Tin kabirlere taptıkları söylendi" dedi. Afganlılar hakkında "onlar kabirlere tapmaktadırlar" diye söylüyordu. Ben: "Vallahi bu doğru değildir" dedi. "Ben beş yıldır Afgan cihadında bulunmaktayım. Şeyh Abdullah Azzam'ın da cihadda altıncı senesi ve Kabil'e kadar gitmiş. Ben de Afganistan'ın birçok bölgelerine gittim. Allah'a yemin olsun ki, kabire tapan veya kabirden bir şey dileyen herhangi bir kimse görmedim. Bunlar ellerini açmakta ve "Hudaya", yani ey Rabbim! diyerek aziz ve celil olan yüce Allah'a dua ve yakarıştı bulunmaktadırlar. Allah için gözyaşı dökmekte ve boyun bükmetedirler. Yüce Allah da onlara yardım etmekte. Yüce Allah'ın yardımı olmasaydı; dünyada askerî sayı, silah ve kuvvet bakımından en kuvvetli devlet olan Rusya'ya karşı cihad edip de zafer kazanabilirler miydi? Allah söylediklerime şahittir. Mücahit komutanların bir çoğunu şöyle dua ederken işittim: "Ey yüce Rabbim, ey yüce Allah'ım! Şüphesiz Rusya kuvvetlidir. Bizler ise zayıfız. Fakat Sen onlardan daha kuvvetlisin. Onlara karşı bize yardım et. Hiçbir mücahidden veya komutandan ey falan şeyh, ey falan Allah'ın velisi bize yardım et diye dua ettiklerini duymadım. Bilakis onlar, yüce Allah'ın en kuvvetli olduğunu söyleyerek ve yardımın yüce Allah'dan geldiğine yakinen inanarak dua ediyorlardı.

İşte Ruslara karşı Afgan mücahitlerinin zafer kazanmasının sebebi, bu yakînî imanlarıdır. Afganlılarda yüce Allah'a müthiş bir tevekkül ve yakînî bir iman var. Onlardaki tevekkül ve yakînî imanın onda birinin bizde olmasını temenni ederim. Ben burada birçok kerametlere şahit oldum. Muhammed Hasen diye bir kardeşimiz atıyla düşmanların önünden geçiyor ve düşmanlar onu görmüyordu. Ben ona: "Ya Muhammed, düşmanlar seni görecekler!" dediğimde bana: "Korkma, Allah'a yemin ederim ki ben şehid olmak istiyorum" demişti. Sadık birisiydi. Ancak ben o çıktığında arkasından hep şu âyet-i kerimeyi okurdum:

"Önlerine bir set, arkalarına da bir set çekti ve böylece onların gözlerini örttü bu yüzden artık görmezler." (Yasin, 9)

Muhammed kardeş, cephede düşmanların önüne kadar ilerliyor ve düşmanlar onu göremiyordu. Yakînî bir iman sergiliyordu. Bizler de bu yakînî imanı istiyoruz. Yüce Allah'dan bizleri bu şekilde yakini bir imanla rızıklandırmasını diliyoruz. Muhammed kardeş yüce Allah'ın kendisini perişan etmeyeceğine yakinen iman etmişti. Bizler şu hadisi çok iyi bilmekteyiz: "Ben kuluma bana karşı beslediği hüsn-i zanna göre muamele ederim. Kulum benim için dilediğini zannetsin." (Buhari, Tevhid 15. 35; Müslim. Tevbe I) Eğer sen Yüce Allah'a hüsn-i zanlarda bulunur ve O'nun seni sahipsiz bırakmayacağına kesin inanırsan, Allah seni sahipsiz bırakmaz. Bu insanlarda olduğu gibi bizlerde de yakînî iman ve tevekkül olmalıdır. Birçok kerametler gördüm. Otuz mücahit bir kaleyi kuşatıyor ve kaleyi teslim alıyorlardı. Bu zafer neredendir? Bu şanı yüce Allah'tan gelen bir zaferdir. "Yardım ancak aziz ve hakim olan Allah kalındandır." (Âl-İmran, 126)

Maalesef, ey kardeşlerim! Cihad hakkında şüpheler uyandıran gençlerden bir çoğu sadece Peşaver'de kalmakla yetinmiyor.

Şeyh Abdullah Azzam'ın da belirttiği gibi buraya, kışlaya geliyor ve cihad aleyhinde konuşmalar yapmaya, fesad çıkarmaya başlıyorlar: "Aranıza mutlaka bir fitne sokmak için koşuşturdular..." Bunu açıkça belirtmek istiyorum. Buraya cihad için gelen kimseyi Allah ihya etsin, hoş geldi, sefa geldi. Ancak fesad çıkarmak için, gençlerde cihad hakkında şüphe uyandırmak için gelenlere ise söyleyeceğimiz tek söz "güle güle" demek olacaktır. Bu tür kimselere başka bir şey söylemek istemiyoruz. Bu insanların bizim aramızda yerleri yoktur. Bizler tek yumruğuz. Çünkü bizler buraya ailemizi, ülkemizi terk ederek sadece Allah'a itaat etmek ve Allah yolunda olmak için geldik. Allah yolunda cihad etmek için, Allah'ın rızasından başka hiçbir şey düşünmeyerek geldik. Buraya Sayyaf'in veya Abdullah Azzam'ın veya bir başkasının rızası için gelmedik. Sadece Allah'ın rızası için geldik. Allah'ın yolundan ayrılan komutanlara ilk karşı çıkacak biz olacağız, onlara ilk isyan eden biz olacağız. Çünkü bizler buraya sadece Allah'ın rızası için geldik. En önemli şey aziz ve celil olan Allah'ın rızasıdır. Niyetimiz bu olduğu müddetçe aziz ve celil olan Allah'a tevekkül edelim, niyetimizi halis kılalım ve Allah'ın isminin yücelmesi için, ilâyı kelimetullah için cihad edelim.

Hepimiz tek saf olarak cihad edelim. Çünkü yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

"Şüphesiz ki Allah tuğlaları birbirine kenetlenmiş binalar gibi saf olarak kendi yolunda savaşanları sever." (Saf, 4)

Bizler burada birbirine kenetlenmiş tuğlalarız. Aramıza başka bir taşın girmesini veya bir gediğin açılmasını istemiyoruz.

Hepimizin tek saf ve tek yumruk olarak durması farzdır. Buraya tahsil için gelmiş olanların bizim yanımızda yerleri yoktur. Onlar, Peşaver'e veya memleketlerine dönsünler. Şeyh Abdullah Azzam'ın da belirttiği gibi bunlar cihada tahsis edilmiş maldan yemeyi nasıl helal görürler? Çünkü bizler cihada tahsis edilen malları yiyoruz.

(Şeyh Abdullah Azzam, Şeyh Temim'in konuşmasını keserek son söylediği sözü açıklıyor ve şöyle diyor):

Yeri gelmişken şunu açıklayayım ki, burada Araplara yapılan harcamalar, Afgan cihadı için toplanılan mallardan değildir. Bazı tüccarların Arap mücahidlere sarf edilmek üzere verdikleri yardımlardandır. Bizler Afgan cihadı için toplanılmış mallardan bir dirhem dahi Arap mücahidlere harcamıyoruz. Fakat bizler kendimiz için gönderilen bu yardımları da yemediğimiz taktirde onları da mücahidlere göndereceğiz. Yani bizler bu yardımları kendimize harcamazsak bunlar Afganistan'ın içindeki yetim ve dullara gidecektir. Durum böyle olduğu halde nasıl bir insan bu mallardan bir bölümünü ayırıp onları yer, onlarla yaşar ve cihadın içine de şüpheler sokup, bozgunculuk yapar? Diğer yandan bizler Afganistan'ın içine bir kısım Arap kardeşler gönderdik. Oraya giden Araplardan hepsi akıllı ve insanları düzelten tiplerdendi. Oraya giden hiçbir Arap yoktur ki, Ruslara karşı savaş ateşini tutuşturmuş olmasın. Yine Arapların girdikleri bütün cephelerde mücahidlerin boyunlarında hiçbir nazar boncuğu ve muska kalmadı. Ben bunları bilerek söylüyorum.

Tanıdığınız kardeşlerden biri olan Abdullah Enes, Ahmed Şah Mesud'a şunu söylemiştir:

"Niçin bizler tevhid bayrağını açıp ilan etmiyoruz?" Ahmed Şah da ona:

"Kardeşim, biraz sabret, bekle. Ben senin gibi beş altı tane kardeş istiyorum ki onları cephelere göndereyim, orada insanları tevhid inancı üzerine eğitsinler. Biraz bekle. İnşallah zafere ulaşınca geriye kalan bu kabirleri yıkmayacağız, onlara BM 12 füzeleri ile yerle bir edeceğiz. Kardeşlerim biraz sabredin. Bilmiyor musunuz ki savaşta İslâmî cezalar bile uygulanmaz. Şayet bizler şimdi tevhid bayrağını açacak olsak bu köy halklarının çoğu bizleri Vahhabi ilan eder ve Ruslara katılırlar. Ben bunları eğitim yolu ile değiştirmek istiyorum. Bana tevhid inancına sahip olan gençler getirin, gençler."

Abdullah Enes, Ahmed Şah'a:

"Ben Peşaver'e gitmek istiyorum, Sen, Abdullah Azzam ve diğer Arap kardeşlerden bir şey istiyor musun?" diye sormuş o da:

"Ben onlardan yalnız senin gibi beş kardeşi göndermelerini, ben de onlar yolu ile mücahidleri eğitmemi istiyorum."

Ben sizlere sadece lise mezunu ve Ku 'an-ı Kerim'i ezberlemiş bulunan Iraklı Ebu Asım'ın geriye bıraktığı şu güzel örnekleri anlatayım: Ahmed Şah Mesud'un kurmaylarından biri olan Kadı Masum bana dedi ki: "Biz hepimiz Ebu Asım'm önüne dikilip duruyor ve yine önünde oturuyorduk. Onun huzurunda bulunduğumuzda hiçbir kimsenin ağzından tek bir kelime çıkmıyordu. Aramızda kardeş Muhammed Ebu Asım kadar heybetli, kendisine saygı gösterilen bir insan görmemiştik. Hiçbir kimse onun önünde ayağını uzatamazdı, onunla şaka edemezdi, onu alaya alamazdı, bağırıp çağıramazdı."

Görüyorsunuz ki Afganlılar lise mezunu olan bir gence aziz ve celil olan Allah'ın Kitabına saygılarından dolayı bu kadar ihtiram ediyorlar. Ebu Asım onlara gece namazını, pazartesi ile perşembe orucunu ve sahih inancı öğretmişti. Bu yüzden onlar onu bu kadar seviyorlardı. Peki büyük davetçiler, hikmetle dini tebliğ edenler, bunların içine girip de meseleye el koysalar bunların rolleri ne olur? Ortaya çıkardıkları eserleri nasıl olur? Bütün bunlar da gösteriyor ki Afgan cihadı bir kısım erlere yani, kendini Allah yoluna adanmış kişilere muhtaçtır. Ancak bu erlerin başarılı olmaları için tek şart var ki, o da, davetçi olmaları ve hikmet davranmalarındır. Kardeşlerine yumuşak huylu olmalarıdır. Tabii ki Allah'a hamd olsun, Şeyh Temim'in anlattığı tipteki insanlardan hiçbirini alıp saflarımıza katmadık.

Şayet Afganlıların müşrik olduğuna inanan bir kimse varsa o kimsenin bizim aramızda yeri yoktur. Biz kovmazdan önce o çıkıp gitsin. İster dilediği cepheye ister Peşaver'e gitsin. Tabii hiçbir cepheye gidemez, çünkü bütün cephelerde onların müşrik olduğuna inanmaktadır! Nereye istiyorsa oraya gitsin. Afganlıların müşrik olduğuna inandığını tesbit ettiğimiz bir kimseyi kovmakta tereddüt etmeyeceğiz. Ancak cihad etmek için gelmiş olan kimseler başımız gözümüz üzeredir. Kalblerimiz o kimselerle beraberdir. Biz onun ayakkabılarını düzeltiriz. Cihada giden en küçük yaşlıların bile hizmetçisiyiz. Yeter ki cihad etmek için gelmiş olsun. Ancak aramıza girerek: "Afganlıların akidesi bozuktur. Onlar müşriklerdir. Onlar şöyledir, böyledir" gibi sözler söyleyerek fesad çıkarmak isteyenlere: "Biz akideyi biliyoruz ey kardeşim, sen başka bir yere git ve bunları orada söyle, biz bunları senden çok daha iyi biliyoruz, tereciye tere satma" deriz.

Şeyh Temim konuşmasına kaldığı yerden devam ederek şunları anlattı:

Ben de sayın hocamızın söylediği şeyleri söylemek istiyordum. Bizler bir kışlayız, eğitim kamplarımız birdir. Bizler tek yumruğuz inşallah. Buraya Allah yolunda cihad için geldik. Ey kardeşlerim! Kendi nefsim ve sizlere aziz ve celil olan Allah'dan korkmayı ve niyetimizin halisane olmasını tavsiye ederim. Yüce Allah'ın niyetlerimizi samimi kılmasını ve kendi rızası için yapmasını niyaz ederim. Çünkü Peygamber Efendimiz (sav)'in de buyurduğu gibi: "Ameller ancak niyetlere göredir." (Buhari, Kitap Bedu'l-Vahyi, Bab: I) Niyetinizi samimi yapın. Allah yolunda cihad etmeye niyet edin. Aranızda yeri olmayacak olan ve mücahidlerin yemeklerini yeyip aleyhlerine konuşan o şüphecileri dinlemeyin. Hocamız Abdullah'ın da söylediği gibi bizim burada harcanılan paralar sadece bir kardeş tarafından gönderiliyor. Onun ismini zikretmeye gerek yok çünkü o isminin duyulmasını istemiyor. Çünkü o Allah rızasını istiyor. Bu zat Şeyh Abdullah'a şunu demiştir: "Sen bu verilen mallardan tek bir kuruşunu dahi Afganistan'da cihad eden Arapların dışında kimseye harcama." Bu kardeşimiz bu askerî kampta harcadığınız masrafların tümünü kendisi üstlenmiş durumda. Allah'tan bunları ahirette sevap terazisine koymasını, bizim de onun da amellerini kabul etmesini niyaz eder ve niyetlerimizi samimi kılmasını dileriz. Kim buraya gelip eğitim görmek istiyorsa niyetinde samimi olsun ve şunu iyi bilsin ki hocamızın da dediği gibi bizler tek bir eliz. Hepimiz size hizmet için varız. Vallahi, vallahi, vallahi ben sizlerden her birinizi kendi evladım kabul ediyorum, sizler benim evlatlarım gibisiniz, hatta bazınız bana evlatlarımdan daha da sevimlisiniz. Çünkü biz sizleri Allah için sevdik. Kardeşlerim sizler de bunu biliyorsunuz.

Şeyh Abdullah Azzam benim böyle olduğumu sizlere anlattı. Vallahi bir genci savaşa gönderirken kendi öz evladımı gönderiyormuş gibi hissediyorum. Vallahi ailemi terk ettiğimde ağlamadım, fakat operasyonlara katılmak üzere gönderdiğim kardeşlerle vedalaşırken gözlerimin yaşını tutamadım çünkü ben artık onlardan bazılarını göremeyeceğimi ve bunun son görüşme olduğunu hissediyordum. Bu benim elimde değil, göz yaşlarımı tutmak istiyorum ama nerede... Ciğerlerim parçalanıyor.

İşte yavrularım sizler bize göre böylesiniz, zaten de böyle bir sevgiye sahip olmamız gerekir. Yüce Mevla bizim böyle olmamızı murad etmiştir ve şöyle buyurmuştur:

"Eğer sen yeryüzündeki her şeyi harcasan onların kalplerini birbirine ısıtıramazdın, fakat Allah onları birbirine ısıtırdı.

Şüphesiz ki O, her şeye galiptir, hüküm ve hikmet sahibidir." (Enfal, 63)

Aramızdaki sevgi Allah için olmalıdır. Birbirimizi Allah için sevmeliyiz ve Allah'ın düşmanlarıyla savaşmalıyız. Samimi olmalıyız, bunun dışında hiçbir şey bize bir fayda sağlamayacaktır. Dünya nedir? Gelip geçici şeylerdir. Ne zaman öleceğimizi de bilmiyoruz. Belki bugün, belki de yarın. O halde ölmemiz Allah yolunda olsun. Niyetimiz aziz ve celil olan Allah için samimi olsun. Yüce Mevla'dan bizleri de sizleri de hayırdan muvaffak kılmasını niyaz ederim.

Şeyh Abdullah Azzam benden görülen kerametlerden ve Allah'a tevekkülün bir neticesi olarak ortaya çıkan özel hallerden bahsetmemi istiyor. Bu hususta Şeyh Muhammed Hasan yanındaki iki şahitle birlikte aziz ve celil olan Allah'a yemin ederek görmüş oldukları şu manzarayı bana anlattılar. Muhammed Hasan dedi ki:

"Yanımızda mücahid bir genç vardı. Bu Kur'an-ı Kerim'i ezberliyordu. Adı Güllü Muhammed'di. Bu kalenin bulunduğu bölgeye geldi. O bölgeyi iyi bilmiyordu. Bir defasında mücahidlerin yanına gideceği yerde yanlışlık yaparak komünistlerin hakim bulundukları kalenin önüne gitti. Ona "dur" dediler. O da durma mecburiyetinde kaldı, çünkü kuşatılmıştı. Onu teslim aldılar. Rus komutanı geldi. Komutan albaydı. O kalede bulunan komünistlerin komutanı idi. Tercüman yolu ile Muhammed Hasan'a şunları söyledi:

- "Ben şimdi seni serbest bırakacağım. Askerliğin şerefi üzerine söz veriyorum, seni geldiğin yere sağ salım göndereceğim. Yeter ki bana doğru söyle." Muhammed de:

"Sor, ben doğru söyleyeceğim" dedi. Rus komutan: "Ben sana sadece bir soru soracağım, ona cevap ver. Siz mücahidler nasıl oluyor da normal bir kaleşnikof kurşunu ile tankları deliyor ve içinde bulunanları öldürüyorsunuz? Çünkü bu tankların normal bir kurşunla delinmeleri garip bir şey." (Tabii bu Rus ne bilsin ki yüce Mevla Peygamber Efendimizin düşmanlara serpmiş olduğu kum ve çakılların düşmanların gözlerine girip onları görmez ettiğini ve bu olayı dile getiren: "O kafirleri siz öldürmediniz,fakat Allah öldürdü. Ey Muhammed Kafirlerle attığın zaman aslında sen atmadın, fakat Allah attı..." (Enfal, 17) ayetini.

Bu mücahidin Rus komutanla konuşmalarını gören bir subay ile iki asker kaleden çıkıp bu mücahiddi gördükleri kerametten sonra buna katılmışlardır. Bunlar şu an mutfakta idarî işlerde çalıştırılmaktadır, gerçekten iman ettikleri kesin olarak anlaşılabilir diye. İşte bu şahıslardan biri bana dedi ki: "Rus albayı Muhammed Hasan'a yukarıdaki kaleşnikof mermisinin tankı nasıl deldiği sorusunu sorunca, o kendi kendine şunları söylemiş: "Ben iyi biliyorum ki harb hiledir. Düşmana karşı yalan söylemek caizdir. Ben bu komutanı mücahidlerden daha fazla korkutmak istedim." Sonra ona şu cevabı verdi:

"Biz müslüman mücahidler aziz ve celil olan Allah'a tevekkül ederiz. Kurşuna bile ihtiyacımız yoktur. Şuradan bir avuç kum alıp ona üfleyip "Bismillahi Allahu Ekber, La İlahe İllallah Muhammedur Rasulullah" diyerek tankların üzerine atarsak o kumlar bile tankları delip çıkar ve içinde bulunanları öldürür. Kurşuna bile ihtiyaç yoktur." (Tabii ki Muhammed bu sözleri komünistleri korkutmak için söylemişti, fakat albay askerî bir adamdı. Böyle bir adamdan cevabın ne olacağını beklersiniz. Komutan, Muhammed'i beklenmedik bir emr-i vaki ile karşı karşıya getirdi). Ve ona dedi ki:

"Şu an bunu uygula da bir görelim" (Eğer bu albayın kalbi temiz olsaydı Allah'a iman ederdi. Fakat o subay olması hasebi ile bu sözü akledebildi, Muhammed'e: "İşte bu, tanklar taburu,sen bu işini taburun ilk tankına uygula." Tankı çalıştırdı, takımını içine bindirdi ve Muhammed'e: "Haydi şimdi yap" dedi. "Eğer bunu gerçekleştirirsen herkesin önünde seni serbest bırakacağım. Yapamazsan seni öldüreceğim. Bakayım kime sığınacaksın" dedi. (Tabii ki, Allah'a sığınacak. İşte burada kesin imana ihtiyaç var. Bizim de her zaman muhtaç olduğumuz işte bu. Allah'a yemin olsun ki Allah'ın sana yazdığının dışında hiçbir şey sana dokunmaz. Hiçbir kimseden korkmaman gerekir. İstihbaratmış, dünya imiş, krallarmış, yöneticilermiş, bizler ancak bizleri yaratan ve âlemlerin Rabbi olan Allah'tan korkarız. Diğerleri de O'nun kullarıdır. O bir şeye "ol" demek isterse o hemen olur. O halde ey mücahid Allah'tan başkasından korkma! Evet, bizim de böyle bir güven ve yakîne ihtiyacımız var. Allah bize yeter, O ne güzel vekildir, demeliyiz ki Allah bizi her şeyden kurtarsın. Buna inandığın taktirde dünyadaki en büyük kimse senin karşında adeta bir fare kadar kalır. Yeter ki sen aziz ve celil olan Allah'ın azametini düşün). Bunun üzerine Muhammed:

- "Bana su getirin" dedi. Ona su getirdiler.

Mücahit kardeş bu su ile abdest alır, aziz ve celil olan Allah için iki rekat namaz kılar. Secdede ağılayarak yüce Allah'a şöyle dua eder: "Ey Rabbim! Şüphesiz ben bu kerameti göstermeye ehil ve layık değilim. Ancak bu kerameti yaratmaya Sen ehil ve layıksın. Sen buna güç yetirensin ey Allah'ım, ey Rabbim beni rezil etme. Eğer beni rezil edersen rezil olan sadece ben değilim. Tüm müslümanlar rezil olacaktır. Tüm müslümanlar rezil olacaktır der ve selam verir. Ve tam bir teslimiyet ve mutmainlik hisseder. Gerisini Muhammed Hasan kardeşin anlattığı gibi nakledeyim:

"Bir avuç toprak aldım ve ben Allah'ın beni mahcup etmeyeceğine mutmaindim. Yakinen buna inanıyordum, yakinen... Toprağı tuttum, besmele getirdim ve Bismillahi Allahu Ekber, La İlahe İllallah Muhammedur Rasulullah dedim ve tankın üzerine attım. Allah'a yemin ederek söylüyorum ki, topraklar tankın üzerine düştüğünde tank alev aldı... Bunun üzerine Rus komutan tankın uzaklaştırılmasını emretti ve bir müddet sonra da tank infilak etti. Bunu gören Rus komutan mücahide selam durarak: "Bize başka toprak atma" dedi ve mücahidi serbest bıraktı. Kalenin içersinde buna şahid olan askerlerden iki tanesi ve bir subay bu kerameti gördükten sonra müslüman olur ve kaleden firar ederek Şeyh Muhammed Hasan'ın cephesine sığınır.

Yakini iman... Bu insanlarda yakini bir iman var. Yüce Allah'a tam bir tevekkülle teslimiyet var. Bu sebeble aziz ve celil olan Allah onlara yardım etmekte. Gerçekten onlarda müthiş bir iman var.

Şeyh Abdullah Azzam kendi konuşması ile Şeyh Temim'in sözünü tamamlıyor:

Kabil'in kuzeyinde bir cephede komutan olan Muhammed Sıddık'ın anlattığı bir hadiseyi burada eklemek istiyorum. Rus uçaklarının bizi bombardıman etmeye başladığı bir sırada, hemen gizlendik. Sadece yaşlı bir Afganlı mücahid kaldı. Açılıyor ve semaya elini açmış şöyle dua ediyordu: "Ey Rabbim! Onların uçakları mı daha kuvvetli yoksa Sen mi? Onların uçakları mı yüce, yoksa Sen mi bu uçakları bırakıyorsun kullarını katlediyor?" diyerek bir yandan açılıyor, bir yandan da dua ediyordu. Vallahi duadan henüz daha elini indirmemişti ki uçak infilak etti ve paramparça oldu. Bir gün sonra ise Kabil radyosunda, içersinde general bulunan bir uçağın düştüğü haberi verildi.

Geçen bölümlerde: "Eğer onlar da aranızda (cihada) çıksalardı, size şer ve fesadı artırmaktan başka bir şey yapmazlardı" âyet-i

kerimesinin ve âyet-i kerimedeki "habala" kelimesinin fesad çıkarmak, şüphe uyandırmak anlamlarına geldiğini, "vele evdaû" lafzının ise aranızda fesat çıkarma hususunda acele davranacaklarını, bunun için koşuşacaklarını, "hilâlekum" lafzını sizin aranızda girerek, saflarınıza katılarak fesad çıkarmak için uğraşacaklarını bildirdiğini anlatmıştık. Ancak saflarımız birbirine kenetlenmiş olduğu zaman hiçbir kimse aramıza girmeye güç yetiremeyecektir.

Sözelimi, İslâm toplumu Kab bin Malik'e elli gün süresince tavır takındığı esnada bunu işiten Rum Kayseri, Kab bin Malik'i İslâm toplumundan ayırabilmek için ona bir mektub göndermiş ve şöyle demişti:

"İşittiğimize göre arkadaşın (Hz. Muhammed) sana işkence etmektedir. Allah seni bir zillet diyarında yaratmamıştır. Bizim yanımıza gel." Gerçekten siyasi sığınmacıları mercedes arabalar, villalar, korumalar önünde ve arkasında iki koruma motoru! Daha ne istiyorsunuz? Gel ve bize sığınmacı ol. O zaman Rum Kayseri günümüzün Amerika başkanı Reagan gibidir. Düşünün, Reagan, toplumundan dışlanmış , fakir kalmış bir kimseye bunu teklif ediyor ve: "Bize sığınmacı olarak gel, sana diplomatik temsilci pasaportu verelim, kırmızı pasaport verelim. Her şeyi senin emrine sunalım. Sana Amerikan vatandaşlığı verelim. Hiçbir ülkeye gitmek için vize almak zorunda değilsin. Vize almak istediğin zaman hangi elçilikten olursa olsun beş dakikada alacaksın" demektedir.

Kab bin Malik Rum Kayseri'nin mektubunu okuduğunda: "Allah'a yemin ederim ki, işte asıl musibet budur" der. Şayet bize, değil ki Reagan'dan herhangi bir polisten veya herhangi bir Amerikan kongresi (millet meclisi) üyesinden veya başka birinden böyle bir mektub gelmiş olsaydı onu dosyalarda muhafaza eder, her oturumda çıkarırdık. Ancak Kab bin Malik sağlam bir inanç sahibidir. Bu tür kışkırtma ve teklifleri reddetmiştir. "Vallahi asıl musibet işte budur" demiştir. Kab bin Malik mektuba ne yaptığını şöyle anlatıyor:

"Kalktım ve tandırı ateşledim. Sonra mektubu tandırda yaktım." Kab bin Malik kesinlikle mektubu dosyalamadı. Çünkü İslâm toplumu birbirine kenetlenmişti. Birbiri ile sıkı fıkı olmuş, omuz omuza vermişti. Aralarını İslâm inancı ve kardeşliği kaynaştırmıştı. Onları tek önderlik yönlendiriyordu. O toplumun, tek bir gayesi vardı. O da yeryüzünde Allah'ın dinine yardım etmektir. Kab bin Malik için müslümanların ve hatta eşinin bile kendisiyle tüm ilişkilerini kesmiş olması ve kendisine tavır takınıyor olmaları önemli değildi. Allah Rasulü (sav)'in emri gereği Kab bin Malik'in hanımları da Kab bin Malik'e tavır almış ve onunla olan ilişkilerini keserek kendi ailelerine gitmişlerdi. Tüm bunlara rağmen Kab bin Malik Rum Kayseri'nin davet mektubuna: "İşte asıl musibet budur" diyerek cevap veriyor, tandırı ateşliyor ve mektubu tandırda yakıyordu. Ancak bizler, ayrı ayrı ve farklı toplumlar haline gelmişiz. Bu sebeple Allah'ın düşmanları kolaylıkla ve istedikleri gibi aramıza girebilmektedirler. Bazı yabancı gazetelerde de yayınlandığı gibi, ben Arap âleminde Amerikan büyükelçiliklerinden maaş alan 50 bine yakın görevli Amerikan istihbarat ajanının bulunduğu kanaatindeyim. Bu insanlar CIA'den maaş almakta ve onlar tarafından yönlendirilmektedirler. Sözelimi Hafız Esad CIA'dan sadece 12 milyon dolar almıştır. Washington'da yayınlanan ve CIA'dan para aldığı söylenen kimselerin içerisinde Hafız Esad'ın da ismi zikredilmiştir...

Düşünebiliyor musunuz? Kâfirler müslüman toplumların yöneticilerini para ile satın alır hale gelmişlerdir... Bu toplumların hangi kıymet ve değerleri kalmıştır?

Sultan Âlimleri ve Pişmiş Hazır Fetvalar:

"Aranıza mutlaka bir fitne sokmak için koşuşturdular..." Yani fesad çıkarmak için acele ederlerdi. Fitne ve fesada düşmenizi, sancağınızın parçalanmasını ve şüphe uyandırmasını isteyerek bunun için koşuşturdular. "İçinizde onlara iyice kulak verenler de vardır." Yani aranızda bir takım insanlar vardır, bunlar onlara haberler ulaştırırlar. Yani onların casusluğunu ve gözcülüğünü yaparlar. "İçinizde onlara iyice kulak verenler de vardır..." Yani aranızda raporlar sunan casuslar vardır. Gâfilmiş gibi durur, uyuyor zannedersin. Ancak o kulaklarını açmış pür dikkat dinlemektedir. Çünkü istihbarat birimlerinin en büyük uğraşları dinlemektir. Onların şerrinden Allah'a sığınırız. Bu kimseleri yüzlerinden tanırırsınız. Kovulmuş şeytandan ve bunlardan Allah'a sığınırız. Yüzlerinde bir siyahlık vardır. Çünkü bu kimseler insanların kanlarını emerek, sırlarını ifşa edip ırzlarını lekeleyerek yaşarlar. Düşünün, bir kimse evladını insanlara zarar vererek yetiştiriyor, bu çocuk ileride nasıl olur? Bunların etleri haramla bitmiştir. (Haramda yetişen her et Cehennem için daha evladır). Bu kimselerin insanlığa verdikleri zarar ne kadar çok olursa maaşları da o kadar çok olur.

Onlara denilir ki: "Bize sakallılar hakkında rapor getir, falan cemaat hakkında rapor hazırla." Bu ajan eğer bir hoca efendi ise, biraz da bilgisi varsa fetvası cebinde hazırdır. Karalamak istediği kişi hakkında: "Bu kimse kafirdir, Allah'ın dininden çıkmıştır, ateisttir" demekten çekinmez. Yöneticilerden herhangi bir istek geldiğinde torbasında hazır bulunan fetvalardan birini çıkarıp hemen onu sunar. Mesela yöneticiler yahudiler istediği için Mısır nüfusunu azaltmak isterlerse bakarsın ki bu insanlar nüfus planlaması hakkında veya gelecek nesli koruma hususunda konferanslar düzenlerler, Mısır'da, Pakistan'da, Avrupa Devletlerinde bunları yaparlar. Neticede nüfus planlamasına girerler.

Batılılar müslümanların nüfusunun artmasından rahatsız oluyorlar, bu sebeple binlerce ton kısırlaştırma ilaçlarını bedava olarak Mısır'a gönderiyorlar. Birkaç hapın fiyatı bir dolar olmasına rağmen tamamen bedava dağıtıyorlar. Bakarsın ki, fetva mekanizması devreye giriyor, hoca efendi hemen televizyona çıkar ve: "Kur'an-ı Kerim indiğinde müslümanlar azil yapıyorlardı. Şayet doğum kontrolü yasaklanacak bir şey olsaydı, elbetteki o zaman Kur'an onu bize yasaklardı. Bu sebeple doğum kontrolü hem şer'an hem de aklen caizdir" diye azil fetvasını sunar. Buna dair bir örnek de şudur:

1950'lerde İsrail'le barış furyası koparıldığında Mısır halkı bunu kabul etmediği için Ezher Üniversitesi hoca efendileri; "İsrail'le barış yapmak haramdır ve caiz değildir. Kim İsrail'le barış yaparsa onu dost ve yönetici edinmiş olur" diyerek fetva verdi. Daha sonra Enver Sedat Kudüs'e gidip İsrail'le görüştüktan sonra Ezher şeyhleri: "Eğer onlar barışa yanaşırlarsa, ona sen de yanaş ve Allah'a dayan. O, hakkıyla işitendir, hakkıyla bilendir." (Enfal, 61) ayetini tekrar edip durdular.

Bu âyet-i kerimeyi okumaya başladılar ve İsrail'le barış yapılabileceğini, yahudilerle görüşülebileceğini söylediler...

Ayet-i kerimede bu gibi insanların sıfatları ne güzel bildiriliyor "... ve aranızda mutlaka bir fitne sokmak isteyerek koşuşturdular..."

Allah kimseyi onların medya organlarının diline düşürmesin, borazanlarına mahkum etmesin. Çünkü onlar melekler kadar tertemiz, seçkin, takva sahibi olan bir cemaata dahi musallat olunca o cemaati halkın nazarında en büyük şerli insanlar ve en bedbaht teröristlermiş gibi gösterirler. 1954 ile 1965 yılları arasında Mısır'da basını izleyenler medyanın Müslüman Kardeşler cemaatine karşı nasıl savaş açtığını bilirler. Ezher Üniversitesi'nin hoca efendilerinden iki defa Müslüman Kardeşleri tekfir eden fetva çıktı. Seyyid Kutub için ise, onun tekfiri hakkında ve öldürülmesinin gerekliliği hakkında özel bir kitap çıkarıldı. Çünkü Seyyid Kutub müslümanların halifesine karşı gelen birisi gibi gösterildi ve şu âyet delil gösterildi:

"Allah ve Rasulüne karşı savaşan ve yeryüzünde fesat çıkarmaya çalışanların cezası, ancak öldürülmeleri veya asılmaları yahut ellerinin ve ayaklarının çaprazlama kesilmesi ya da yeryüzünde başka bir yere sürgün edilmeleridir. Bu dünyada onlar için bir zillettir. Ahirette ise onlar için büyük bir azap vardır. " (Maide, 33)

İşte fetva buydu. Seyyid Kutub'un ve onunla beraber olanların kâfir olduklarını bildiren kitabın ismi de Ra'yu ed-Dinfiİhvanîş-Şeyâlîn (Şeytan'ın Kardeşleri Hakkında Dinin Görüşü) idi. Abdunnasır Ezher'den fetva aldıktan sonra Müslüman Kardeşler'i öldürüyordu. Mesela Abdunnasır 1956'larda Abdulkadir Udeh, Muhammed Fergali, Yusuf Talat, Hindavi Duveyr, İbrahim et-Tayyib, Mahmud Abdüllatif ve benzerlerini öldürmek istediğinde Ezher şeyhi Muhammed Hıdır Hüseyin'den fetva istedi ve ona dedi ki:

"Biz bunların öldürülmesinin gerekli olduğunu belirten bir fetva istiyoruz." Şeyh Muhammed Hıdır: "Ben böyle bir fetva verip bu gibi kanları boynumda taşıyarak Allah'ın huzuruna çıkmaktan Allah'a sığınırım. Hayatıma son verir, bu gibi davetçilerin hayatlarını devam ettirmelerini ve boynumda kanlarını taşımamayı tercih ederim. Ben dinimi bozarak başkalarının dünyasını mı düzeltereğim?" diye cevap verdi. Nasır ona:

"Sen meseleyi yokuşa sürüyorsun" dedi. Bunun üzerine Ezher'in şeyhi Muhammed Hıdır'ı uzaklaştırdılar, onun yerine başka birini vazifelendirdiler. Halbuki bundan önce Ezher şeyhi Ezher uleması tarafından seçiliyordu. Dolayısıyla temsil ettiği makamı dolduruyordu. Konuştuğunda neredeyse dünyayı sarsıyordu. Fakat bu tayin işinden sonra Ezher Üniversitesi şeyhi de Cumhurbaşkanı tarafından vazifelendirilen bir bakan seviyesine düştü. Kim daha fazla hükümete yağcılıkta bulunur, onun meddahlığını yaparsa Ezher Üniversitesine şeyh olarak o tayin ediliyordu. Ta ki Ezher şeyhi hükümet yöneticilerini istikbal eden bir şahsiyet olsun.

Mesela Afganistan Komünist Partisi merkez komitesi üyesi Enhita Ratıbzade'yi Ezher şeyhlerinden en ileri gelenleri karşılıyor ve bu kadına Kur'an-ı Kerim hediye ediyor. Peki bu kadının Kur'an'ı taşıması caiz olur mu? Tabii hoca efendi bunu hiç düşünmez. Yine Mısır'da sosyalizmi ve komünizmi yaygınlaştırmak istediklerinde, sosyalizm Mısır halkına Allah'ın dini olarak sunuluyordu. Ezher Üniversitesinin şeyhi televizyonda: "Sosyalizm ve Hayat" isimli program yapıyordu. Daha sonra Enver Sedat Rusya ile ihtilafa düşünce, Ezher üniversitesi şeyhleri, sosyalizmin küfür olduğuna ve sosyalizmi kabul edenlerin kâfir olacağına dair fetva çıkardılar.

Tebliğ Cemaatındaki Edeb

Müslüman ülkelerdeki tağutî sistemler İslâmî cemaatlardan bir cemaata savaş açmak istedikleri zaman, ilk olarak âlimlerden (!) falan cemaatin yeryüzünde fitne ve fesat çıkardığına, sapık olduğuna dair fetva çıkarttırmaktalar! Örneğin bu, Tebliğ Cemaati hakkında ise, onların sapık olduklarına, yeryüzünde fesat çıkardıklarına ve fitne yaydıklarına dair fetva alırlar. Halbuki Tebliğ Cemaatindekiler kimseye dokunmamak için karıncayı incitmeden yürüyen, "Yarabbi siyasetten uzağız" diye söyleyen insanlardır. Aslında ben Tebliğ Cemaatından daha edebli, daha tevazulu, dinine karşı daha titiz, din uğrunda vaktini feda eden bir cemaat görmedim. Bu insanlar yeryüzünün tamamında İslâm'a fayda vermişlerdir. Amerika'da mescitlerde gördüğüm yüzlerce insan, daha önce içkici, kumarbaz, zinakâr ve sapık bir halde iken, bu insanların güzel kelimeleri ve hoş sohbetleriyle hidayete yönelmiş, o pisliklerden kurtulmuşlardır. Bu insanlar kendi ceplerinden sarf ederek yaşamaktadırlar. Diğer insanlardan ne bir karşılık ne bir teşekkür beklemekteyirler. Sana: "Siyasete girmiyoruz, sadece La İlahe İllallah'ı anlatıyoruz, bunu dinle" diyorlar. Bu insanların bir çoğu iki kelimeyi bir araya getirerek güzelce ifade edememektedirler. Ancak samimi oldukları için sözleri insanların kalbine işlemektedir.

Amerikalı milyonerlerden birisi uykusuzluk hastalığına yakalanmıştı. Geceleri uyuyamıyordu. Tedavi olmak için servetinin yarısını bu uğurda harcamıştı. Fakat hastalığına doktorlar bir çözüm bulamamışlardı. Haplar, uyuşturucular vb. şeylerin hiçbirisi fayda vermemişti. Bir gün bu şahıs Tebliğ Cemaatından bazı kimseleri görür. Zannederim ki o New Mexico eyaletinde Las Vegas'ın yakınlarında bulunan dünyanın en rezil ve en bozuk bir kentidir. Uykusuzluk hastalığına yakalanan bu Amerikalı zengin ise San Francisco'lu. Bir gün köşkününde uykusuz bir halde sinirinden delirecekmış gibi bir pozisyonda otururken evinin yakınlarında kısa elbiseler giymiş bir takım insanlar görür. Her biri sarığını kafasının altına koyup uyurlar. Bu adam "her halde benim ilacım bunlarda" der, köşkünden çıkıp bu insanların yanına gelir ve onlara:

"Siz kimsiniz?" diye sorar. Onlar da:

"Biz müslümanlarız. Tebliğ Cemaatındayız," derler. Amerikalı zengin:

o "Sizlerde benim hastalığıma bir çare, bir ilaç bulunur mu?" der. Müslümanlar:

"Hastalığınız nedir?" diye sorarlar. Amerikalı zengin: "Bende uykusuzluk hastalığı var, kesinlikle uyuyamıyorum," der.

Müslümanlar:

- ".Bunun tedavisi basittir, gel bakalım" derler ve onunla sohbet etmeye başlarlar. Sohbetin sonlarına doğru Amerikalı uyuklar ve üç saatlik bir uykuya dalar. Üç saat sonra müslümanlar onu uyandırırılar. Çok şaşırılmış bir vaziyette bulunan Amerikalı zengin, bu nasıl olabilir diye hayretini dile getirir ve:

"Ben sizin dininize girmek istiyorum, dininize girmek için ne lazım?" der. Müslümanlar:

- "Git ve yıkan" derler. İçlerinden biri ona kısa bir elbise verir, Amerikalı da o kısa elbiseyi giyip:

- "Hadi ben de sizinle beraberim" der ve onlara katılır.

Efendiler! Bu insanları kendi hallerine bırakınız da benliğini kaybetmiş, küfrün ve şirkin içerisinde yoğrulmuş kimseleri ıslah etsinler. Peki ey tağutlar! Müslüman Kardeşler cemaatını siyasete giriyor diyerek kesip bitirdiniz. Cihad Cemaatını silahlı eylem yapıyor diye kesip attınız. Falan cemaati kestiniz, filan cemaati astınız ve ortada sadece Tebliğ Cemaati kaldı. Bazı âlimler de onlara savaş açıyorlar... La havle vela kuvvete illa billah.

Müslümanları kendi hallerine bırakınız da kaybolmuş gençliği ıslah etsinler, onları zührevî hastalıklardan ve AİDS'den kurtarsınlar. Zira gençlerin arasında bu hastalıklar fuhşun artması sebebi ile yayılmaktadır. Müslümanları kendi hallerine bırakınız! Öyle ki bazı kimseler: "Tebliğ Cemaatinin amelleri haramdır" diye fetva vermekteler. "Neden?" diye sorduğunuzda: "Onların bir kısmı kâfir, diğer bir kısmı da müşrik. İnsanları günahlardan kurtarıp şirke götürüyorlar. Bu nedenle insanları yaşamış oldukları günahların içinde bırakmaları, onları oradan alıp şirke sürüklemelerinden daha evlâdır" derler.

Bu gibi delilleri getirecek kadar bir şeytan gördünüz mü? En büyük şeytan olan ve deniz üzerine çadır kurabilecek maharette olan İblis'in dahi bu gibi deliller getirebileceğine inanır mısınız? Vallahi o dahi böyle deliller getiremez. Evet yüce Mevla ayet-i kerimesinde bu gibi insanlar hakkında:

"...Aranıza mutlaka bir fitne sokmak isteyerek koşuşurlardı. İçinizde onlara iyice kulak verenler de vardır" buyurmuştur. Bu ajanlardan bazıları sakallı kimselerdir. Sakalı, hazırladığı raporlar kadar uzundur. La havle vela kuvvete illa billah. Cehennem ehlinin halinden Allah'a sığınırız. Açığa çıkan ve gizli kalan tüm fitnelerden Allah'a sığınırız, insanların kanlarını emmekten Allah'a sığınırız.

Bu insanlar adeta kene gibidirler. İnsanların kanını emerek asalak bir şekilde yaşarlar. Mü'minlerin sırlarını ifşa ederek onların ırz ve namuslarına dil uzatarak yaşarlar. Ayette buyurulduğu gibi "İçinizde onlara iyice kulak verenler de vardır." İçinizde bir takım iyi insanların olması ve bunların hile ile kandırılarak, muhbir, ajan olmaları mümkündür, "İçinizde onlara iyice kulak verenler de vardır. Allah zalimleri çok iyi bilendir." Aziz ve celil olan yüce Allah onların aleyhine şahitlik etmekte ve onların zalimler olduğunu bildirmektedir. Yani onlara iyice kulak verenlerin bizzat kendileri zalimlerdir. Ayet-i kerimde zalim oldukları belirtilen kimselerin görevleri dinleme ve araştırmak olan gözcüler, casuslar ve ajanlar manasına olması daha tercih edilen bir manadır. Çünkü işiten iyi bir kimse ise Arapçada ona "samî" denir. Şayet insanları dinleyen kimse bir ajan veya casussa ona "semma" ifadesi kullanılır. Ayet-i kerime de bu son ifadeyi kullanmıştır. "Nitekim bunlar daha önce de aranızda bozgunculuk çıkarmaya çalıştılar. Sana karşı çeşitli işler çevirdiler. Nihayet hak geldi, istemedikleri halde Allah'ın emri galip oldu" (Tevbe, 48) Yani o kimseler önceden de fesat çıkarmak için uğraşıyorlar, bunun için koşuşuyorlardı. Kur'an-ı Kerim nazil oldu ve fesat için koşan bu kimselerin sırlarını ortaya çıkartıp, onları rezil etti.

Bu âyet-i kerimenin, Akabe'de Allah Rasulü (sav)'i öldürmek isteyen on iki kişi hakkında nazil olduğu da rivayet edilmiştir. Allah Rasulü (sav)'e kendisini öldürmek istediklerini Cebrail (as) haber vermiştir. Münafıklar İslâm toplumuna bir musibettir. La havle vela kuvvete illa billah.

Münafıkların Tavrı

Münafıklar ilk safta durmaya, hutbede sizi dinlerken gözyaşı dökmeye ve saf bir tablo çizmeye özen gösterirler. Hutbede sizi

dinlerken cebinde de küçük teybi konuşulanları kaydetmektedir... İyi bir rapor hazırlayabilmek için gözyaşları içerisinde saf bir tablo çizmektedirler (!) Bu davranışlarıyla kendilerinden şüphelenilmemesini sağlamaktadırlar. Çünkü onlar gözyaşları arasında hutbenizi dinlemektedirler (!) La havle vela kuvvete illa billah... "Nitekim bunlar daha önce de aranızda bozgunculuk çıkarmaya çalıştılar. Sana karşı çeşitli işler çevirdiler. Nihayet hak geldi, istemedikleri halde Allah'ın emri galip oldu" (Tevbe, 48) Münafıkların gerçek yüzlerini ortaya çıkaran bu âyet-i kerimeler nazil olurken onlar bunu istememekteydiler. "Onlardan kimi de vardır ki; 'bana izin ver, beni fitneye düşürme' der." (Tevbe, 49) Bunu söyleyen münafıkların liderlerinden birisi olan el-Ca'd bin Kays'dır. Muhammed bin İshak'ın rivayetine göre ez-Zühri ve başkaları şöyle demişlerdir: Allah Rasulü (sav) bir seferinde savaş hazırlığı içerisinde iken Seleme oğullarından el-Ca'd bin Kays'a şöyle dedi: "Ne dersin ey Ced! Bu sene Beni Asfar (Bizanslılar) ile savaşa var mısın? Onlardan cariyeler ve hizmetçiler elde edersin." el-Ca'd şu cevabı verdi:

- "Ey Allah'ın Rasulü! Bana izin versen ve beni fitneye düşürmesen...! Benim kavmim de biliyor ki ben kadınlara düşkün bir insanım. Bizanslıların kadınlarını görünce onlara karşı sabredemeyeceğimden korkuyorum. Çünkü onların kadınları güzeldirler. Bana izin verir, savaşa götürmezsen bu benim için daha evlâdır. Çünkü seninle birlikte gelmem halinde Bizans hanımlarının beni baştan çıkaracaklarından korkuyorum."

Tarihte anlatıldığına göre Rum diyarında yaşayan el-Asfar isminde Habeşli bir adam vardı. Bunun kızları yeryüzünün en güzel kızları idi ve bu kızlar Rumlarla evlendiler. Bunlardan doğan çocuklar Habeşistan'ın esmerliği ile Rum beyazlığını bir arada topluyordu. Bu çocuklar hem sarışındı hem de esmer dudaklıydı. Bu bakımdan çok güzellerdi. Bu sebeple daha sonraki tarihlerde Rumların tümüne Beni el-Asfar (Asfar'ın oğulları) ismi verildi.

İşte Rasulullah (sav) Ca'd bin Kays'a Rumları yani Bizanslıları kastederek bunlarla savaşır ve bunlardan cariyeler ve hizmetçiler elde eder misin demiş, Ca'd bin Kays da yukarıda zikredilen cevabını vermişti. Âyet-i kerime buna cevaben şöyle buyurmuştur.

"Bilin ki onlar zaten fitne içine düşmüşlerdir. Şüphesiz ki Cehennem kâfirleri çepeçevre kuşatıcıdır." (Tevbe, 49)

İşte münafıkların devamlı tutunmak istedikleri sudan bahane cihad yapmayıp oturanlar ne yapmaktadırlar? Bu gençlerin adına korkuya kapılanlar, bu gençlerin kanlan falan falan kimsenin boynundadır, diyenler cihadın neticesi görüldüğü zaman büzüne kapılacaklardır. Neticenin kendilerinin ümit ettiği gibi olmadığı için üzüleceklerdir. Nitekim böyle de olmuştur. Cihadın iyi yönlerini ve olumlu neticelerini gören bu kimselerden bazı insanlar Afgan cihadının başarısız olmasını temenni etmektedirler. Çünkü onlar dokuz yıldan beri "bu cihad saf değildir, halis değildir" demekteydiler. Bu gibi insanlar Afgan cihadının başarıya erişmemesini bekliyorlardı ki: "Biz daha önce dememiş miydik, size nasihat etmemiş miydik, bunlar gençlerin kanlarını boşa döküyor" desinler. Ve şairin şu sözünde vasf ettiği insanlar gibi kendilerini hissetsinler!

Ben onlara Liva denilen yerin boynunda Kararımı vermiştim

Fakat onlar benim kararımın isabetli olduğunu Ancak ertesi gün kuşluk vakti anlayabildiler.

Şayet Afgan cihadı başarısız olsa bunlar: "Biz tâ önceden bunu size söylememiş miydik? Afganlılar kimseyi dinlemezler. Boşuna gücünüzü kaybetmeyin, vaktinizi boşa harcamayın, gücünüz varsa onu memleketinize teksif edin, harcamayın" diyeceklerdi. Peki kardeşim, sen hangi memlekette bahsediyorsun? İslâm ülkeleri hepsi tek bir memlekettir. Ne yazık ki sizler Allah Teala'nın da buyurduğu gibi: "Müslümanlara bir iyilik gelse ondan dolayı üzülsünüz." Sen böyle birisine savaşlardan, cihaddan, zaferlerden ve Allah'ın yeryüzünde müslümanları şereflendirdiği ve başlarını dimdik kaldırmalarına vesile kıldığı kahramanlıklardan bahsetmeye kalkışsan, bakarsın ki sana: "Vallahi vaktim yok, sana beş dakika ayırabilirim" diye cevap verir. Beş dakikada Afgan cihadını kendisine özetlemeyi ister. İşte âyet-i kerime bu gibi insanları tasvir ederek buyuruyor ki: "Ey Muhammedi Sana bir iyilik dokunursa, onlar üzürlürler. Şayet bir kötülük dokunursa 'daha önce biz cihada çıkmayıp geri kalmakla tedbirli davrandık' derler ve sevinerek dönüp giderler." (Tevbe, 50)

Yani: "Biz bu olayın böyle neticeleneceğini çok önceden anlamıştık, biz bunu düşünmüştük..." diyeceklerdir. 1980 yılından beri onlar: "Ey Cemaat! Bu cihadın neticesi, Cezayir ve diğer İslâm memleketlerindeki bağımsızlık cihadları gibi olacaktır. Savaşta müslümanlar başlıyor, müslümanlar kurban veriyor, meyvasını ise aziz ve celil olan Allah'ın düşmanları topluyor... Mesela Cezayir, istiklaline kavuştuktan sonra Sosyalist bir rejimle idare ediliyor"

Peki her şey bitsin mi? Yani cihadı terk mi edelim, Afganistan'ı ve orada öldürülen, tecavüz edilen, yetim bırakılan kadın ve çocukları savunmayalım mı? Cihad etmeyelim mi? Bunun için bir ruhsat mı var?

Filistin savaşı sırasında bizimle birlikte cihad eden bir mühendis vardı. Filistin'e savaşmaya gelmeden önce bir Kuveyt şirketinde çalışıyordu. Şirketteki görevinden istifa etti ve cihada geldi. İstifa ettiği şirkette de müdür idi. Mısırlı kardeşlerdendi. Filistin'in 1948, 1969 ve 1970'deki savaşlarına katıldı. Şirketin müdürlüğünü yapan bu mühendisin ayrılmasından sonra, şirkette gerileme oldu. Bu sebeple şirketin sahibi, mühendise: "Oradaki cihad ne zaman batacak ki şirkete dönersin" diyordu. Bu mühendis her Kuveyt'e gittiğinde şirketin sahibi ona: "Cihadınızın batması için uzun zamandır bekliyorum, tâ ki dönüp şirkette vazifeni devralasın" diyordu. Yüce Mevla ise:

Allah'ın Takdiri Yerine Gelir:

"De ki: Allah'ın bizim için yazdığından başkası bize isabet etmez. O bizim mevlâmızdır. Onun için müminler Allah'a tevekkül etsinler." (Tevbe, 51) buyurmaktadır. Âyet-i kerimede geçen "Allah'ın bize yazdığı" ifadesinden maksat, Allah'ın bize taktir ettiği veya Allah'ın ezeli ilminde olacağını bildiği demektir. Çünkü Allah'ın ilmi, takdiri ve yazması aynı manaları ifade etmektedirler. Aslında kaderin manası; Allah'ın her şeyi bildiğine, her şeyi yarattığına ve her şeyi yazdığına inanmaktır. Bu hususta, tanınmış büyük muhaddislerden Ali bin el-Medeni diyor ki:

- Ben Abdurrahman bin Mehdi'ye kaderin ne demek olduğunu sordum. O da dedi ki: "Her şey kaderledir. Allah'a itaat de isyan etmek de kaderledir. Allah'a isyan etmek kaderle değildir, diyenler büyük bir iftira yapmışlardır."

Ali bin el-Medeni sözlerine devamla diyor ki;

- Abdurrahman bin Mehdi bana dedi ki: "Allah'ın ilmi, kaderi ve yazması aynı şeylerdir." Sonra ben Abdurrahman'ın bu sözünü Yahya bin Said'e arzettim. O da:

"Bu söylediklerinin dışında ne az ne de çok bir şey kalmıştır" dedi.

Görüldüğü gibi günah işlemek de kaderledir. Bu sebeple Mutezile'nin şu iddiaları doğru değildir: "Günah işlemeyi Allah yaratmamıştır, kaderle değildir, iyilik aziz ve celil olan Allah tarafındandır, kötülüğü ise sen yaratırsın, yahut da aziz ve celil olan

Allah sana kötülüğü taktir etmez."

Bir defasında Mutezile mezhebine mensup olan bir kişi devesi çalınan bir bedevi ile karşılaşır. Bedevi ona:

"Allah'a dua et de devemi bana tekrar geri döndürsün" der. Mutezili olan kişi de:

"Ey Allah'ım, sen bunun devesinin çalınmasını istemedin. Sen devesini tekrar buna döndür" diye dua eder. Bunun üzerine bedevi müdahale ederek:

- "Aman duana devam etme. Çünkü ben Allah'ın onu tekrar bana iade edeceğinden aciz olacağından korkuyorum. Çünkü o deve Allah'ın iradesine rağmen çalınmış" cevabını verir.

Görüyor musunuz bedeviyi. Temiz fitrat üzere... Mutezili olana diyor ki: "Madem ki o Allah'ın iradesine rağmen çalınmıştır, o halde Allah onu tekrar bana iade etmeye kadir olamaz."

Yine bir kişi Mutezili olan biri ile tartışırken, Mutezili ona:

"Allah günahı yazmaz ve sana takdir de etmez" demiş. Tartışan kişi de ona:

- "O halde Allah mağlup edilerek mi ona günah işlenir? Allah'a,iradesine rağmen mi günah işlenir de O, ona engel olmaya kadir olamaz?" diye cevap vermiştir. Evet âyet-i kerime Mutezile'nin bu görüşünü reddederek: "De ki: Allah'ın bizim için yazdığından başkası bize isabet etmez..." buyuruyor. Müslümanlar için yalnızca, evet yalnızca bu ayet kalmış olsa dahi hayatlarını düzenlemeye yeter. Allah'ın kendisi hakkında bir ecel taktir ettiğini ve bu ecelin, ne bir an önce, ne de bir an geride kalmasının mümkün olmadığına inanan bir kimsenin ölümden korkması nasıl düşünülebilir? "De ki: Allah'ın bizim için yazdığından başkası bize isabet etmez" Yine Aziz ve Celil olan yüce Allah'ın gökleri ve yeri yaratmadan elli bin sene önce kendisinin rızkını taktir ettiğine inanan bir kimse rızık endişesine nasıl düşebilir? Nasıl rızık hususunda korkabilir?

Fakat ne yazık ki bir takım insanlar müslümanları cihaddan alıkoymak için şu gibi telkinlerde bulunurlar: "Ben sana nasihat ediyorum, vazifeni bırakıp cihada gitme, yavrum senin bu yaptığın boş bir gururdur. Diğer yandan bugün vazifeler azdır. Vazifeni bıraktıktan sonra fırsatı kaçırıp bir daha devlet vazifesine dönemeyeceğinden korkarız. Bütün bunlara rağmen yine de gidecek olursan senin başına istihbarat birimleri ve diğer yeraltı güçlerinden gelecek zararlardan biz sorumlu değiliz." İşte yüce Mevlâ bu gibi vesvesecilerin vesvesesine cevap vererek buyuruyor ki; "De ki: Allah'ın bizim için yazdığından başkası bize isabet etmez. O bizim mevlâmızdır" Allahu ekber! Bizim Mevlâmız O'dur, yardımcımız O'dur, rızkımızı veren O'dur, efendimiz O'dur, koruyucumuz O'dur ve biz O'nun kuluyuz. Hiç bizi yalnız bırakır mı?

Ey cemaat! Bir kimse başbakanın veya bakanlardan birinin veya herhangi bir vali veya kaymakamın şoförlüğünü yaptığı zaman caddelerde yürürken çevresine ve önüne bakma ihtiyacı hissetmez. "Ben filanın şoförü veya aşçısıyım" diye iftihar eder. Peki, doğrudan doğruya âlemlerin Rabbi olan Allah için çalışan kimseyi Allah sahipsiz bırakır mı?

Hanımını bırakarak Filistin'de cihada gelen bir kardeşin hanımına: "Kocan ne iş yapıyor?" diyorlar. Kadın da: "Kocam doğrudan doğruya Allah'ın yanında çalışmaktadır" cevabını veriyor. Falan kişi falan şirkette çalışıyor, filan kişi filan şirkette çalışıyor. Bu kişi de doğrudan doğruya Rabbani şirkette çalışmakta. Hiç Allah onu zayıf eder mi? "O bizim Mevlâmızdır."

Halifelerden birisi bir âlime, elçisi ile bir kese altın gönderir. Keseyi eline alan âlim elçiye: "Bunu senin efendine veren, benim efendimdir. (Yani bu kese altını benim Rabbim olan yüce Allah, senin efendin olan halifeye vermiştir). Efendine dön ve de ki:

- Onun efendisi senden daha zenginmiş"

Duyuyor musunuz ne cevap vermiş? "Allah bizim Mevlâmızdır, müminler O'na tevekkül ederler."

Şeyh Said el-Halebî (Allah ona rahmet eylesin) mescidlerden birinde talebeleriyle birlikte ders yaptığı esnada Şam diyarına ve Mısır'a hükmeden Kavalalı Mehmed Ali'nin oğlu İbrahim Paşa mescide girer. İbrahim Paşa çok şımarık ve gururlu biriydi, çünkü o kendisini çok beğeniyordu. Said el-Halebi hoca, talebelerin arasında ayaklarını uzatarak oturur, çünkü o yaşlı biridir. İbrahim Paşa mescide girip çıkar, Şeyh toplanıp ayağa kalkmaz. Bunun üzerine İbrahim Paşa hiddetlenir ve burnundan nefes almaya başlar. Mescidden dışarı çıktıktan sonra koruyucularından birine bir kese para verir: "Bunu götür, Şeyh Said'e ver" der. Koruyucu gelir bu keseyi hocanın kucağına koyar, hoca alıp bakar bir de ne görsün, bir kese para. Onu tekrar koruyucuya verir ve ona der ki: "Efendine de ki: ayaklarım uzatan elini uzatmaz."

"De ki: Allah'ın bizim için yazdığından başkası isabet etmez. O, bizim Mevlâmızdır? Onun için mü'minler Allah'a tevekkül etsinler."

İşte müslümanın akidesi budur ey kardeşlerim. İşte gerçek akide, inanç budur... Bu dinin bina edildiği en büyük şey Allah'a tevekkül, O'na dayanma akidesidir. Çünkü din iki kısımdır: İbadet ve yardım dilemek. Dinin yarısı ibadettir, yarısı da yardım dilemektir: Bu sebeple Fatiha Sûresi'nde: "Ancak sana ibadet eder ve ancak senden yardım dileriz" buyurulmuştur. Diğer bir âyette de: "Ben O'na tevekkül eltim ve O'na yönetiyorum" (Rad, 30) buyurulmuştur.

Allah'a tevekkül etmek, yalnız O'na dayanmak ve güvenmek inancın şiarıdır. Tevhid akidesinin adıdır. Tevhid inancının simgesidir. Çünkü tevhid inancı insanların yaşantısında kendisini gösterir. Allah'a hamd olsun akidemiz, yüce Allah'ın tüm isim ve sıfatlarını Kur'an ve Sünnette sabit olduğu şekilde te'vil etmeksizin, iptal etmeksizin, benzetmede bulunmaksızın ve örneklendirmeksizin iman etmemizi gerektirmektedir. Tevhid inancı sadece teorik bilgiler değil, pratiğe yansıyan ve insanın hayatında görülen bir inançtır. Bir müslümanın yirmi dört saatlik hayatını takip ettiğinizde tavır ve hareketinden tevhid inancını öğrenmiş olabilirsiniz. Çünkü onun hayatı tamamen inancının bir yansımasıdır.

Münafıkların Tavrı

Münafıklar ilk safta durmaya, hutbede sizi dinlerken gözyaşı dökmeye ve saf bir tablo çizmeye özen gösterirler. Hutbede sizi dinlerken cebinde de küçük teybi konuşulanları kaydetmektedir... İyi bir rapor hazırlayabilmek için gözyaşları içerisinde saf bir tablo çizmektedirler (!) Bu davranışlarıyla kendilerinden şüphelenilmemesini sağlamaktadırlar. Çünkü onlar gözyaşları arasında hutbenizi dinlemektedirler (!) La havle vela kuvvete illa billah... "Nitekim bunlar daha önce de aranızda bozgunculuk çıkarmaya çalıştılar. Sana karşı çeşitli işler çevirdiler. Nihayet hak geldi, istemedikleri halde Allah'ın emri galip oldu" (Tevbe, 48)

Münafıkların gerçek yüzlerini ortaya çıkaran bu âyet-i kerimeler nazil olurken onlar bunu istememekteydiler.

"Onlardan kimi de vardır ki; 'bana izin ver, beni fitneye düşürme' der." (Tevbe, 49) Bunu söyleyen münafıkların liderlerinden birisi olan el-Ca'd bin Kays'dır. Muhammed bin İshak'ın rivayetine göre ez-Zühri ve başkaları şöyle demişlerdir:

Allah Rasulü (sav) bir seferinde savaş hazırlığı içerisinde iken Seleme oğullarından el-Ca'd bin Kays'a şöyle dedi:

"Ne dersin ey Ced! Bu sene Beni Asfar (Bizanslılar) ile savaşa var mısın? Onlardan cariyeler ve hizmetçiler elde edersin." el-Ca'd şu cevabı verdi:

- "Ey Allah'ın Rasulü! Bana izin versen ve beni fitneye düşürmesen...! Benim kavmim de biliyor ki ben kadınlara düşkün bir insanım. Bizanslıların kadınlarını görünce onlara karşı sabredemeyeceğimden korkuyorum. Çünkü onların kadınları güzeldirler. Bana izin verir, savaşa götürmezsen bu benim için daha evlâdır. Çünkü seninle birlikte gelmem halinde Bizans hanımlarının beni baştan çıkaracaklarından korkuyorum."

Tarihte anlatıldığına göre Rum diyarında yaşayan el-Asfar isminde Habeşli bir adam vardı. Bunun kızları yeryüzünün en güzel kızları idi ve bu kızlar Rumlarla evlendiler. Bunlardan doğan çocuklar Habeşistan'ın esmerliği ile Rum beyazlığını bir arada topluyordu. Bu çocuklar hem sarışındı hem de esmer dudaklıydı. Bu bakımdan çok güzellerdi. Bu sebeple daha sonraki tarihlerde Rumların tümüne Beni el-Asfar (Asfar'ın oğulları) ismi verildi.

İşte Rasulullah (sav) Ca'd bin Kays'a Rumları yani Bizanslıları kastederek bunlarla savaşır ve bunlardan cariyeler ve hizmetçiler elde eder misin demiş, Ca'd bin Kays da yukarıda zikredilen cevabını vermişti. Âyet-i kerime buna cevaben şöyle buyurmuştur.

"Bilin ki onlar zaten fitne içine düşmüşlerdir. Şüphesiz ki Cehennem kâfirleri çepeçevre kuşatıcıdır." (Tevbe, 49)

İşte münafıkların devamlı tutunmak istedikleri sudan bahane cihad yapmayıp oturanlar ne yapmaktadırlar? Bu gençlerin adına korkuya kapılanlar, bu gençlerin kanlan falan falan kimsenin boynundadır, diyenler cihadın neticesi görüldüğü zaman büzüne kapılacaklardır. Neticenin kendilerinin ümit ettiği gibi olmadığı için üzüleceklerdir. Nitekim böyle de olmuştur. Cihadın iyi yönlerini ve olumlu neticelerini gören bu kimselerden bazı insanlar Afgan cihadının başarısız olmasını temenni etmektedirler. Çünkü onlar dokuz yıldan beri "bu cihad saf değildir, halis değildir" demekteydiler. Bu gibi insanlar Afgan cihadının başarıya erişmemesini bekliyorlardı ki: "Biz daha önce dememiş miydik, size nasihat etmemiş miydik, bunlar gençlerin kanlarını boşa döküyor" desinler. Ve şairin şu sözünde vasf ettiği insanlar gibi kendilerini hissetsinler!

Ben onlara Liva denilen yerin boynunda Kararımı vermiştim

Fakat onlar benim kararımın isabetli olduğunu Ancak ertesi gün kuşluk vakti anlayabildiler.

Şayet Afgan cihadı başarısız olsa bunlar: "Biz tâ önceden bunu size söylememiş miydik? Afganlılar kimseyi dinlemezler. Boşuna gücünüzü kaybetmeyin, vaktinizi boşa harcamayın, gücünüz varsa onu memleketinize teksif edin, harcamayın" diyeceklerdi. Peki kardeşim, sen hangi memlekette bahsediyorsun? İslâm ülkeleri hepsi tek bir memleketir. Ne yazık ki sizler Allah Teala'nın da buyurduğu gibi: "Müslümanlara bir iyilik gelse ondan dolayı üzülürsünüz." Sen böyle birisine savaşlardan, cihaddan, zaferlerden ve Allah'ın yeryüzünde müslümanları şereflendirdiği ve başlarını dimdik kaldırmalarına vesile kıldığı kahramanlıklardan bahsetmeye kalkışsan, bakarsın ki sana: "Vallahi vaktim yok, sana beş dakika ayırabilirim" diye cevap verir. Beş dakikada Afgan cihadını kendisine özetlemeni ister. İşte âyet-i kerime bu gibi insanları tasvir ederek buyuruyor ki: "Ey Muhammedi Sana bir iyilik dokunursa, onlar üzülürler. Şayet bir kötülük dokunursa 'daha önce biz cihada çıkmayıp geri kalmakla tedbirli davrandık' derler ve sevinerek dönüp giderler." (Tevbe, 50)

Yani: "Biz bu olayın böyle neticeleneceğini çok önceden anlamıştık, biz bunu düşünmüştük..." diyeceklerdir. 1980 yılından beri onlar: "Ey Cemaat! Bu cihadın neticesi, Cezayir ve diğer İslâm memleketlerindeki bağımsızlık cihadları gibi olacaktır. Savaşa müslümanlar başlıyor, müslümanlar kurban veriyor, meyvasını ise aziz ve celil olan Allah'ın düşmanları topluyor... Mesela Cezayir, istiklaline kavuştuktan sonra Sosyalist bir rejimle idare ediliyor"

Peki her şey bitsin mi? Yani cihadı terk mi edelim, Afganistan'ı ve orada öldürülen, tecavüz edilen, yetim bırakılan kadın ve çocukları savunmayalım mı? Cihad etmeyelim mi? Bunun için bir ruhsat mı var?

Filistin savaşı sırasında bizimle birlikte cihad eden bir mühendis vardı. Filistin'e savaşmaya gelmeden önce bir Kuveyt şirketinde çalışıyordu. Şirketteki görevinden istifa etti ve cihada geldi. İstifa ettiği şirkette de müdür idi. Mısırlı kardeşlerdendi. Filistin'in 1948, 1969 ve 1970'deki savaşlarına katıldı. Şirketin müdürlüğünü yapan bu mühendisin ayrılmasından sonra, şirkette gerileme oldu. Bu sebeple şirketin sahibi, mühendise: "Oradaki cihad ne zaman batacak ki şirkete dönesin" diyordu. Bu mühendis her Kuveyt'e gittiğinde şirketin sahibi ona: "Cihadınızın batması için uzun zamandır bekliyorum, tâ ki dönüp şirkette vazifeni devralasın" diyordu. [Yüce Mevla ise:](#)

Allah'ın Takdiri Yerine Gelir:

"De ki: Allah'ın bizim için yazdığından başkası bize isabet etmez. O bizim mevlâmızdır. Onun için müminler Allah'a tevekkül etsinler." (Tevbe, 51) buyurmaktadır. Ayet-i kerimede geçen "Allah'ın bize yazdığı" ifadesinden maksat, Allah'ın bize takdir ettiği veya Allah'ın ezeli ilminde olacağını bildiği demektir. Çünkü Allah'ın ilmi, takdiri ve yazması aynı manaları ifade etmektedirler. Aslında kaderin manası; Allah'ın her şeyi bildiğine, her şeyi yarattığına ve her şeyi yazdığına inanmaktır. Bu hususta, tanınmış büyük muhaddislerden Ali bin el-Medeni diyor ki:

- Ben Abdurrahman bin Mehdi'ye kaderin ne demek olduğunu sordum. O da dedi ki: "Her şey kaderledir. Allah'a itaat de isyan etmek de kaderledir. Allah'a isyan etmek kaderle değildir, diyenler büyük bir iftira yapmışlardır."

Ali bin el-Medeni sözlerine devamla diyor ki;

- Abdurrahman bin Mehdi bana dedi ki: "Allah'ın ilmi, kaderi ve yazması aynı şeylerdir." Sonra ben Abdurrahman'ın bu sözünü Yahya bin Said'e arzettim. O da:

"Bu söylediklerinin dışında ne az ne de çok bir şey kalmıştır" dedi.

Görüldüğü gibi günah işlemek de kaderledir. Bu sebeple Mutezile'nin şu iddiaları doğru değildir: "Günah işlemeyi Allah yaratmamıştır, kaderle değildir, iyilik aziz ve celil olan Allah tarafından, kötülüğü ise sen yaratırsın, yahut da aziz ve celil olan Allah sana kötülüğü takdir etmez."

Bir defasında Mutezile mezhebine mensup olan bir kişi devesi çalınan bir bedevi ile karşılaşır. Bedevi ona:

"Allah'a dua et de devemi bana tekrar geri döndürsün" der. Mutezili olan kişi de:

"Ey Allah'ım, sen bunun devesinin çalınmasını istemedin. Sen devesini tekrar buna döndür" diye dua eder. Bunun üzerine bedevi müdahale ederek:

- "Aman duana devam etme. Çünkü ben Allah'ın onu tekrar bana iade edeceğinden aciz olduğundan korkuyorum. Çünkü o deve Allah'ın iradesine rağmen çalınmış" cevabını verir.

Görüyor musunuz bedeviyi. Temiz fıtrat üzere... Mutezili olana diyor ki: "Madem ki o Allah'ın iradesine rağmen çalınmıştır, o halde Allah onu tekrar bana iade etmeye kadir olamaz."

Yine bir kişi Mutezili olan biri ile tartışırken, Mutezili ona:

"Allah günahı yazmaz ve sana takdir de etmez" demiş. Tartışan kişi de ona:

- "O halde Allah mağlup edilerek mi ona günah işlenir? Allah'a, iradesine rağmen mi günah işlenir de O, ona engel olmaya kadir olamaz?" diye cevap vermiştir. Evet âyet-i kerime Mutezile'nin bu görüşünü reddederek: "De ki: Allah'ın bizim için yazdığından başkası bize isabet etmez..." buyuruyor. Müslümanlar için yalnızca, evet yalnızca bu ayet kalmış olsa dahi hayatlarını düzenlemeye yeter. Allah'ın kendisi hakkında bir ecel takdir ettiğini ve bu ecelin, ne bir an önce, ne de bir an geride kalmasının mümkün olmadığına inanan bir kimsenin ölümden korkması nasıl düşünülebilir? "De ki: Allah'ın bizim için yazdığından başkası bize isabet etmez" Yine Aziz ve Celil olan yüce Allah'ın gökleri ve yeri yaratmadan elli bin sene önce kendisinin rızkını takdir ettiğine inanan bir kimse rızık endişesine nasıl düşebilir? Nasıl rızık hususunda korkabilir?

Fakat ne yazık ki bir takım insanlar müslümanları cihaddan alıkoymak için şu gibi telkinlerde bulunurlar: "Ben sana nasihat ediyorum, vazifeni bırakıp cihada gitme, yavrum senin bu yaptığın boş bir gururdur. Diğer yandan bugün vazifeler azdır. Vazifeni bıraktıktan sonra fırsatı kaçırıp bir daha devlet vazifesine dönemeyeceğinden korkarız. Bütün bunlara rağmen yine de gidecek olursan senin başına istihbarat birimleri ve diğer yeraltı güçlerinden gelecek zararlardan biz sorumlu değiliz." İşte yüce Mevlâ bu gibi vesvesecilerin vesvesesine cevap vererek buyuruyor ki; "De ki: Allah'ın bizim için yazdığından başkası bize isabet etmez. O bizim mevlâmızdır" Allahu ekber! Bizim Mevlâmız O'dur, yardımcımız O'dur, rızkımızı veren O'dur, efendimiz O'dur, koruyucumuz O'dur ve biz O'nun kuluyuz. Hiç bizi yalnız bırakır mı?

Ey cemaat! Bir kimse başbakanın veya bakanlardan birinin veya herhangi bir vali veya kaymakamın şoförlüğünü yaptığı zaman caddelerde yürürken çevresine ve önüne bakma ihtiyacı hissetmez. "Ben filanın şoförü veya aşçısıyım" diye iftihar eder. Peki, doğrudan doğruya âlemlerin Rabbi olan Allah için çalışan kimseyi Allah sahipsiz bırakır mı?

Hanımını bırakarak Filistin'de cihada gelen bir kardeşin hanımına: "Kocan ne iş yapıyor?" diyorlar. Kadın da: "Kocam doğrudan doğruya Allah'ın yanında çalışmaktadır" cevabını veriyor. Falan kişi falan şirkette çalışıyor, filan kişi filan şirkette çalışıyor. Bu kişi de doğrudan doğruya Rabbani şirkette çalışmakta. Hiç Allah onu zayi eder mi? "O bizim Mevlâmızdır."

Halifelerden birisi bir âlime, elçisi ile bir kese altın gönderir. Keseyi eline alan âlim elçiye: "Bunu senin efendine veren, benim efendimdir. (Yani bu kese altını benim Rabbim olan yüce Allah, senin efendin olan halifeye vermiştir). Efendine dön ve de ki:

- Onun efendisi senden daha zenginmiş"

Duyuyor musunuz ne cevap vermiş? "Allah bizim Mevlâmızdır, müminler O'na tevekkül ederler."

Şeyh Said el-Halebî (Allah ona rahmet eylesin) mescidlerden birinde talebeleriyle birlikte ders yaptığı esnada Şam diyarına ve Mısır'a hükmeden Kavalalı Mehmed Ali'nin oğlu İbrahim Paşa mescide girer. İbrahim Paşa çok şımarık ve gururlu biriydi, çünkü o kendisini çok beğeniyordu. Said el-Halebi hoca, talebelerin arasında ayaklarını uzatarak oturur, çünkü o yaşlı biridir. İbrahim Paşa mescide girip çıkar, Şeyh toplanıp ayağa kalkmaz. Bunun üzerine İbrahim Paşa hiddetlenir ve burnundan nefes almaya başlar. Mescidden dışarı çıktıktan sonra koruyucularından birine bir kese para verir: "Bunu götür, Şeyh Said'e ver" der. Koruyucu gelir bu keseyi hocanın kucağına koyar, hoca alıp bakar bir de ne görsün, bir kese para. Onu tekrar koruyucuya verir ve ona der ki: "Efendine de ki: ayaklarım uzatan elini uzatmaz."

"De ki: Allah'ın bizim için yazdığından başkası isabet etmez. O, bizim Mevlâmızdır? Onun için mü'minler Allah'a tevekkül etsinler."

İşte müslümanın akidesi budur ey kardeşlerim. İşte gerçek akide, inanç budur... Bu dinin bina edildiği en büyük şey Allah'a tevekkül, O'na dayanma akidesidir. Çünkü din iki kısımdır: İbadet ve yardım dilemek. Dinin yarısı ibadettir, yarısı da yardım dilemektir. Bu sebeple Fatiha Sûresi'nde: "Ancak sana ibadet eder ve ancak senden yardım dileriz" buyurulmuştur. Diğer bir âyette de: "Ben O'na tevekkül eltim ve O'na yönetiyorum" (Rad, 30) buyurulmuştur.

Allah'a tevekkül etmek, yalnız O'na dayanmak ve güvenmek inancın şiarıdır. Tevhid akidesinin adıdır. Tevhid inancının simgesidir. Çünkü tevhid inancı insanların yaşantısında kendisini gösterir. Allah'a hamd olsun akidemiz, yüce Allah'ın tüm isim ve sıfatlarını Kur'an ve Sünnette sabit olduğu şekilde te'vil etmeksizin, iptal etmeksizin, benzetmede bulunmaksızın ve örneklendirmeksizin iman etmemizi gerektirmektedir. Tevhid inancı sadece teorik bilgiler değil, pratiğe yansıyan ve insanın hayatında görülen bir inançtır. Bir müslümanın yirmi dört saatlik hayatını takip ettiğinizde tavır ve hareketinden tevhid inancını öğrenmiş olabilirsiniz. Çünkü onun hayatı tamamen inancının bir yansımasıdır.

Tevhid İnancından Dolayı Ölüleri Yargılama

Bir defasında yüce Allah'ın kendilerine sahih akideyi nasib ettiği kardeşlerden bazılarına şöyle dedim: Ne oluyor size? Mısır'daki tasavvuf şeyhi Ahmed Seyyid el-Bedevisinin, Bağdad' da ki Abdulkadir Geylaninin ve çeşitli yerlerde bulunan Hz. Hüseyin'in kabirleri hakkında konuşup duruyorsunuz. Aslında Ahmed el-Bedevisi ve diğerleri ölmüş insanlardır. Bunların bugünkü insanlara herhangi bir zararları görülmemektedir. Niçin sizler sadece ölenlere ortak koşma hakkında konuşuyorsunuz da dirileri Allah'a ortak koşma hususunda, insanları tağutlara taptırma hakkında konuşmuyorsunuz? Yine, niçin sizler uluhiyet iddia etme ve insanları tağutların kendilerine taptırma anlamını ifade eden "kanun koyma" hakkında hiç konuşmuyorsunuz? Tabii ki Seyyid Ahmed el-Bedevisinin yanında da, Hafız Esad'ın yanında olduğu gibi bir kısım polisler bulunsaydı, onun hakkında konuşamazsınız. Böyle olsaydı sizden kim onun aleyhinde konuşabilirdi? Fakat gariban Ahmed el-Bedevisi ölü... Polisi, askeri yok... Ondan korkmuyor, aleyhine veryansın ediyorsunuz. Hafız Esad'ın eşkiyalarından korktuğunuz için onun aleyhine tek kelime konuşmuyorsunuz. Size yakışan, hem ölülerin hem de dirilerin Allah'a ortak koşulması aleyhinde konuşmanızdır. Ancak böyle olduğunuz taktirde tevhid inancı açığa çıkmış ve yaşantımızda görülmüş olur, Allah'a tevekkül inancı, rızık ve ecellerin ancak Allah'ın eli ile olacağı akidesi pekişmiş olur. Fakat sizler gelip de: "akidemiz sahihtir" dersiniz, zalimlerin verdikleri Allah'ın emrine muhalif olan herhangi bir emirde de onlara karşı çıkmazsanız sizin iddia ettiğiniz bu sağlam inancınız ve tevhid akideniz nerede kalır? Tevhid inancı üzerine olduğunu iddia eden kişi, soruyorum sana, hayatın herhangi bir dalında Allah'a tevekkül icab ettiren bir tavır takındın mı? Vazifeden ayrılmayı göze alabildin mi? Kendini tehlikeye atabildin mi? Hapishaneye girdin mi veya benzeri herhangi bir fedakârlıkta bulundun mu? Sadece geliyorsun, bilgiçlik taslayarak: "Seyyid Kutub'un inancında biraz bulanıklık var" diyorsun. Biliyor musun ki Seyyid Kutub'a idam kararı verildiğinde bir kısım insanlar ona gelerek: "Sen kendine merhamet edilmesi isteğinde bulun" demişlerdi. Daha önce de Abdunnasır ona bakanlık teklifinde bulunmuştu. Seyyid Kutub'un bunlara cevabı şu olmuştu: "Namazda Allah'ın birliğini isbat ederek yukarı kaldırılan şehadet parmağı, tağutların verdikleri hükümleri kabullenmeye dair bir harfi dahi yazmayı reddeder." İşte tevhid inancı budur. Tevhid inancı iki kelimeyi ezberlemek değildir. İşte Rabbi birleme budur.

Diyorsunuz ki: "Biz uluhiyyetin birlenmesini istiyoruz" Peki hayatınızda uluhiyyeti birleme görülüyor mu? O nerede? Sen hayatına Rabbi birleme yanında uluhiyyeti birlemeyi de yerleştire bildin mi? Hani tevekkül? Allah'ın yaratıcı ve rızık veren olması hakkındaki inancın yansıması nerede? Evet Seyyid Kutub'a idam kararı verildiğinde:

"Sen merhamet edilmeni iste" denilmişti. O da: "Niçin merhamet dileneyim. Eğer ben haklı olarak mahkum edilmişsem, hak olan bu hükme rıza göstermem lazım. Eğer haksız olarak mahkum edilmişsem, ben bâtıl bir şeyden merhamet isteyecek kadar küçük değilim, böyle bir zillete düşmekten daha üstünüm" demişti.

Mağribili büyük âlimlerden olan el-Beşir el-İbrahîmî, Kral Faruk'un Hasan el-Benna'ya suikast düzenleteceğini Kral Faruk'un yanında işitir. Bunun üzerine Kral Faruk'un yanından çıkıp Hasan el-Benna'ya giderek ona şu ayeti okur:

"Ey Musa! Şehrin ileri gelenleri seni öldürmek için tertib kuruyorlar, hemen git buradan. Doğrusu ben sana öğüt verenlerdenim" dedi. Buna mukabil Şeyh Hasan el-Benna:

- "Sen bu kimse misin? Düşüncen bu mu? Allah Teala buyuruyor ki:

"Kim Allah'a tevekkül ederse O. ona yeter. Şüphesiz Allah emrini yerine getirendir. Allah her şey için bir kader tayin etmiştir." (Talak, 3)

İşte tevhid inancı budur, uluhiyet tevhidi budur. Sonra Hasan el-Benna şu şiiri okur:

Ben hangi gün ölümden kaçarım?

Bana taktir edilmediği gün mü yoksa? Taktir edildiği gün mü?

Bana taktir edilmediği gün ondan korkmam.

Taktir edilene karşı ise tedbir fayda vermez.

İşle tevhid inancı budur. Rububiyet tevhidi ile uluhiyet tevhidinin bir arada olmasını istiyoruz. Allah'ı isim ve sıfatlarında birlediğimiz gibi uluhiyyetinde de birlememiz, tavır ve hareketlerimize bunu yansıtmamız gerekir. Anlıyor musunuz?

Biz Allah'ı üç durumda birlemek istiyoruz: O'nu Rabliğinde birleme, isim ve sıfatlarında birleme ve uluhiyyetinde birleme. Zaten peygamberler de bu birlemelerin üçünü tebliğ etmek ve insanların kalplerine yerleştirmek için gelmişlerdir. Bu tevhidlere inanan insan artık hiçbir şeyden korkmaz. Çünkü ölümün takdirle geleceğine inanır. Takdir edilmediği taktirde ölmeyeceğini bilir.

Seyyid Kutub'la birlikte hapsedilen Seyyid Kutub'un kız kardeşi Hamide Kutub bizzat bana şunları anlattı:

"1966 yılının Ağustos ayının 28. gününde Abdunnasır'ın Seyyid Kutub'a verilen idam kararını onayladığı haberi bana ulaştı.

Hapishane işkencecilerinden Hamdi el-Besyoni idam hükmünü bana göstererek:

- "Önümüzde Seyyid Kutub'u kurtarmak için tek bir fırsat kaldı. Seyyid Kutub'un kaybedilmesi, sadece Mısır için değil tüm İslâm âlemi için bir kayıp olur. Bu yol da Seyyid Kutub'un özür dilemesi ve idam hükmünün hapis cezasına çevrilmesi yoludur. Altı ay yattıktan sonra çıkar. Haydi acele et, belki üstad Seyyid Kutub'u kurtarabiliriz" dedi. Bunun üzerine ben kardeşim Seyyid Kutub'un yanına giderek:

o "Eğer özür dilersen idam hükmü hapis cezasına çevrilecek ve altı ay sonra hapisten çıkacaksın," dedim. Bu teklifimi dinleyen Seyyid Kutub bana;

"Ey kardeşim Hamide! Hangi şeyden dolayı özür dileyeyim. Allah için yaptığım bir amelden dolayı mı? Vallahi şayet ben Allah'ın dışında birisi için bu ameli yapmış olsaydım özür dilerdim, fakat ben Allah için yaptığım bir amelden dolayı özür dilemeyeceğim. Ey Hamide! Kesinlikle şu hususta emin ol ki, eğer benim ömrüm bitmişse idam hükmü uygulanacaktır. Yok eğer ömrüm bitmemişse idam hükmü kesinlikle uygulanamayacaktır. Benim özür dilemem, ecelim ne bir an geriye bırakılmasına ne de bir an gecikmesine yarar sağlamayacaktır" dedi.

Ey kardeşim, şimdi bu akidede mi bulanıklık var? Bir dergi çıkıyor, Seyyid Kutub hakkında: "Onun sözleri vahdet-i vücuda yakın" diye yayında bulunuyor. Bundan daha büyük bir zulüm olabilir mi? Halbuki Seyyid Kutub Fizilâli'l-Kur'an'm Daru's-Şuruk

baskısına göre birinci cildinin 106. sahifesinde vahdet-i vücûtuçuluğa hücum ediyor. Bunu muhafaza edin. Seyyid Kutub'u idam sehпасına götürürler. Yolda iken, idam hükümleri merasimlerinin gereği olarak hoca efendilerden biri yanına varır ve ona "La ilahe illallah" kelimesini telkin etmeye başlar. Hoca efendi ile aralarında şu konuşma geçer:

Seyyid
Evet
"La ilahe illallah" de
Sen de tiyatroyu tamamlamak için mi geldin? Kardeşim biz zaten la ilahe illallah dediğimiz için idam ediliyoruz. Siz ise la ilahe illallah'ı söyleyerek ekmek kazanma peşindesiniz, diye cevap verir.
Ey kardeşim işte tevhid inancı budur, bu !
Bir defasında Hz. Ömer'e gelirler ve ona İslâm'a girenlerin yedincisi olan Sa'd bin Ebi Vakkas'ın namaz kılmayı bilmediğini şikayet ederler. Sa'd şu cevabı verir: "Ben İslâm'a giren ilk yedi kişinin yedincisiyim. Biz Rasulullah'la beraber olduğumuz zamanda ağaç yapraklarından başka yiyeceğimiz yoktu. Öyle ki bizden birimiz tuvalete gittiğinde koyunların dışkısı gibi dışkı yapıyordu. (Sulu yemek yemediklerinden bağırsakları kuruyor, dışkılarını sert bir şekilde atıyorlardı). Yine ben Allah yolunda ilk ok atan biriyim. Ey Esed oğulları! Şimdi sizler geliyor ve beni İslâm'ı bilmemekle ayıplıyorsunuz."
Evet bu kıssada da görüldüğü gibi İslâm'a giren yedinci sahabe dahi ayıplanmaya kalkışılmış. Bunun benzeri olarak Allah'ı birleme uğrunda kellesini veren merhum Seyyid Kutub'a: "Bunun inancı bulanık, karışık" diye iftiralara girişilmiştir.

İki Güzellik

Yüce Mevla buyuruyor ki:

"De ki: Bize iki güzelliğin birinden başka bir şeyin gelmesini mi bekliyorsunuz? Halbuki biz Allah'ın kendi katından veya bizim ellerimizle size bir azap getireceğini bekliyoruz. Öyleyse bekleyiniz. Doğrusu biz de sizinle beraber bekleyenlerdeniz." (Tevbe, 52)

Âyet-i kerimede zikredilen iki güzellik nedir? Bu iki şey, zafer veya şehid olmaktır. Yüce Allah, mü'minlere, geçmiş ümmetlerin başına gelenlerin sizin de başınıza geleceğini bekliyoruz, demelerini emretmiştir. Sizler bu azabı ya da Allah'ın cezalandırması yolu ile ya bize sizinle savaşmayı izin vererek bizim elimizle tadacaksınız dedirtmektedir.

"Ey Muhammed de ki: Malınızı ister gönüllü ister gönülsüz harcayın. Sizden asla kabul edilmeyecektir. Çünkü siz fasıklar güruhu oldunuz." (Tevbe, 53)

İbn Abbas şöyle demektedir: Bu âyet-i kerime, el-Ca'd bin Kays hakkında nazil olmuştur. O demiştir ki: "Ey Allah'ın Rasulü! Bana (sizinle birlikte cihada çıkmayıp) oturmam hususunda izin ver. İşte malım var, bununla sana yardım ederim." Bunun üzerine aziz ve celil olan Allah bu âyeti indirmiştir.

53 - 54. ÂYETLERİN TEFSİRİ

53- Ey Muhammed de ki: Malınızı ister gönüllü, ister gönülsüz harcayın. Sizden asla kabul edilmeyecektir. Çünkü siz, fasıklar güruhu oldunuz."

54-"Onların harcadıklarının kabul edilmesine mani olan şey; sadece Allah'ı ve Peygamber'ini inkâr etmeleridir, namaza ancak tembel tembel gelmeleri ve ancak istemeyerek harcamalarıdır."

İşte bunlar münafıklardır... Bunlar hakkında başka bir âyet-i kerimede de şöyle buyurulmuştur:

"Bedevilerden bir kısmı Allah yolunda harcadığını bir ziyan sayar. Başınıza bir felaketin gelmesini bekler..." (Tevbe, 98) Ayette geçen felaketten maksat mağlubiyettir. Nitekim Huneyn savaşında Mekke fethedildikten sonra serbest bırakılan bazı imanı zayıf veya henüz imana girmeyen insanlar, müslümanlar aleyhine şunu söylemişlerdir: "İşte şimdi tılsım bozuldu. Büyü çözüldü." Bunlar Rasulullah ile birlikte savaşa çıkmalarına rağmen savaşın başlangıcında müslümanların mağlup olduklarını görünce içlerinden biri bu sözü, bir başkası da şunu söylemiştir: "Vallahi bunların bugün mağlubiyeti peş peşe eklenerek denize kadar ulaşacak-

tır." Buna mukabil henüz müslüman olmayan ve o anda Rasulullah ile birlikte olan Safvan bin Ümeyye ise kendisindeki yiğitliğin gereği, bu sözleri söyleyenlere şu cevabı vermiştir: "Allah ağzını kırsın. Beni, Kureyş'den bir kişinin terbiye etmesi Hevazin kabilesinden bir kişinin terbiye etmesinden daha iyidir. Kureyşli birinin bana hükmetmesi Hevazinli birinin bana hükmetmesinden daha evlâdır."

Âyet-i kerimede "Onların harcadıklarının kabul edilmesine mani olan şey; sadece Allah'ı ve Peygamber'ini inkâr etmeleridir, namaza ancak tembel tembel gelmeleri ve ancak istemeyerek harcamalarıdır." (Tevbe, 54) buyurulmaktadır. Âyetteki tembellik edilen namazdan maksat yatsı ve sabah namazlarıdır. Müslümanlar münafıkları sabah namazında mescidde görmüyorlardı. Bu hususta Hz. Ömer'in oğlu Abdullah diyor ki: "Bizler sabah namazında bulunmayan insanlara kötü tahminlerde bulunurduk." Bu gibi insanlar hakkında Peygamber efendimiz de bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır: "Öyle istiyorum ki, bir kısım insanlara odun tapmalarım emredeyim, birine de ezan okumasını veya kamet getirmesini emredeyim. Sonra da çıkıp gideyim, bizimle birlikte yatsı namazında bulunmayanların evlerini kendileri ile birlikte yakayım."(Bkz. Buhari Kitab Husumat, Bab: 5; Müsned İmam Ahmed c. 2. sh.424)

Peygamber efendimiz diğer bir hadis-i şerifinde: "Münafıklara en ağır gelen namaz yatsı ve sabah namazlarıdır" buyurmuştur. (Bkz. Buhari, Kitap Mevakitus Salat, bab: 20; Ebu Davud, Salat Bab 47; Nesei, İmame Bab: 45)İşte yüce Allah: "İsteyerek ya da istemeyerek infak edin, (infaklar iniz) asla sizden kabul edilmeyecektir" (Tevbe, 53) buyurmuştur. Çünkü kabulün birinci şartı imandır. Kişinin infakta bulunurken iman ederek, mü'min olarak infakta bulunması şartlıdır. Kabul ve sıhhat arasında fark vardır. Sıhhat şartı; namazı kılan kimseden farziyetin düşmesidir. Kabul şartı ise; kıldığı namazdan dolayı sevab almasıdır. Bu sebeple hadis-i şerifte şöyle buyurulmuştur; "Kim bir kahine (falciya, müneccime) gelir ve ona sorar,sonra da söylediklerinde onu tasdik ederse o kimsenin kırk günlük namazı kabul olunmaz."(Müslim,Kitap selam,bab:125; Ahmed Bin Hanbel, c:2 sh.429)Hadis-i şerifte belirtilen "namazı kabul olunmaz" ifadesinden maksat namazından dolayı sevab alamaz demektir. Ancak kırk günlük kılmış okluğu namazlar ile namaz borcunu ödemiş olur. Hiçbir âlim falciya veya yıldız namelere bakan, müneccimlere giden kimsenin kırk günlük namazını iade etmesi gerektiğini söylememiştir. Namazı kabul olunmaz demek, namazından dolayı sevab alamaz demektir. Bir ibadetin kabulü o ibadetin sıhhat derecesinden daha üstündür. Sıhhat ile farziyet düşer. Kabul ise; yapılan ibadetten sevab alınır.

55- 57. AYETLERİN TEFSİRİ

55-Onların malları ve çocukları seni imrendirmesin. Allah,bunlarla dünya hayatında onlara azap etmeyi ve canlarının kâfir olarak çıkmasını diler.

56-Bu münafıklar, sizden olduklarına dair Allah'a yemin ederler. Gerçekte ise, onlar sizden değildirler. Fakat onlar korkak bir güruttur.

57-Eğer bir sığınak veya mağaralar yahut girecekleri bir delik bulsalar hemen oraya süratle koşarlar.

53. Âyet-i kerimede: "Ey Muhammed de ki: Malınızı ister gönüllü, ister gönülsüz harcayın. Sizden asla kabul edilmeyecektir" buyurulmaktadır. Bu ifade cihada katılmayan ve: "biz kendimiz gelemeyeceğiz, sana mallarımızla yardım edelim" diyen münafıklara bir cevaptır. Aziz ve celil olan yüce Allah, onların bu tekliflerini reddederek; "isteyerek ya da istemeyerek infak edin" ister razı olarak isterse de razı olmayarak. Yaptığınız tüm infaklar; "asla sizden kabul edilmeyecektir. Çünkü siz gerçekten fasık olan bir toplumsunuz." Aziz ve celil olan Allah bundan sonra gelen ayetlerde infaklarının kabul edilmediği sebeplerini açıklamaktadır.

Şeyh Abdullah Azzam'a bir soru yöneltiliyor:

Soran: Münafıklardan yaptıkları infakların kabul edilmeyecek olması, onlardan yardımların alınmayacağını mı, yoksa yaptıkları yardımlardan dolayı sevap alamayacakları mıdır?

Şeyh: Hayır, onlar yaptıkları infaklardan dolayı sevab alamayacaklardır.

54. âyette bu münafıkların harcadıklarının kabul edilmeme sebepleri şu maddede olarak özetleniyor:

- a. Allah'ı inkâr etmeleri
- b. Peygamber'i inkâr etmeleri
- c. Namaza tembel bir şekilde gelmeleri
- d. İstemeyerek infakta bulunmaları

İman etmeme meselesine gelince, münafıkların harcadıkları kabul edilmiyor. Çünkü bir amelin kabul edilmesinin ilk şartı iman etmektir. Halbuki bu âyette zikredilen insanlar münafıktır. İmanları yoktur. Ancak dünya hayatında infak ettikleri şeylerin karşılığını yüce Allah yine dünyada onlara vermektedir. Ahirette ise o kimseleri ebedi cehennem azabı beklemektedir. Mesela dünya hayatında akrabasına ilgi gösteren kâfiri akrabaları da severler. Böylece kâfir yaptığıının karşılığını almış olur. Yine kâfir idareci sevk ve idare ettiği insanlara eşit davranırsa, onlar da onu sever ve ona saygı gösterirler. Örneğin bugün Reagan idare ettiklerine eşit davranırsa, onlar onu sever ve saygı gösterirler. Bu husus Peygamber Efendimizin şu hadis-i şerifinde açık bir şekilde izah edilmiştir: "Şüphesiz ki Allah bir mü'minin yaptığı iyiliğe karşılık ona haksızlık etmez. Bu iyiliğin karşılığını dünyada da ona verir, ahi-rette de onunla mükafatlandırır. Kâfire gelince, ona dünyada işlediği iyiliklerin karşılığı verilir, ahirete gidince de onun mükafatlandırılacak herhangi bir iyiliği kalmaz."(Bkz. Muslini. Münâikîn 56; Mihnetle. III, sh. 123. 283)

Yine Sahih-i Müslim'de Hz. Aişe (r.anha)dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Hz. Aişe Allah Resulü'ne şöyle diyor:

"Ey Allah'ın Rasulü! İbn Cüd'an cahiliye döneminde sıla-i rahim yapıyor ve miskinleri yediriyordu. Bunun ona faydası var mıdır?" Allah Rasulü (sav):

- "Hayır ona faydası olmayacaktır. Çünkü o bir gün olsun, Rabbim beni hatalarımdan dolayı kıyamet gününde mağfiret buyur dememiştir" buyurdu.(Müslim, İman bab: 365; Müsned-i İmam Ahmed, c. VI, sh. 93)

Mazlumlari Koruma

Hiz. Aise'nin Rasulullah'dan sorduğu bu kişi, Abdullah bin Cüd'an'dır. O mazlumlara merhamet etmeye insanları davet eden biriydi. Hatta Hilfu'l-Fudul anlaşması onun evinde yapıldı ki Allah Rasulü (sav) bu anlaşma hakkında şunu buyurmuştur: "Abdullah bin Cüd'an'ın evinde şahid olduğum anlaşma bana kırmızı tüylü develerden daha sevimlidir. İslâm'da da o anlaşmaya çağrılıydım icabet ederdim." Abdullah bin Cüd'an mazlumlardan zulmün kaldırılmasına insanları davet ediyordu. Bu hadis "Afganlılarda bir çok hurafe, bidat, şirk vb. şeyler var. Onlara karşı basiretsiz ve gözü kör davranmamamız lazım" diyenlere bir reddiyedir. Zira mazlumlara kâfir dahi olsalar onlardan zulmü kaldırmak gereklidir. Allah Rasulü (sav)'in Hilfu'l-Fudul anlaşması hakkında: "Eğer İslâm'da da ona çağrılıydım icabet ederdim" buyurduğunu görmedin mi? Çünkü Hilfu'l-Fudul anlaşmasında mazlumlardan zulmün kaldırılması vardı.

Bir gün Rasulullah (sav)'e Eriş topluluğundan bir adam gelerek, devesinin parasını Ebu Cehil'in yediğini söyledi. Adam o gün Kabe'nin gölgesinde Kureyş'in liderlerine Ebu Cehil'i şikayet ediyor ve: "Mekke'nin göbeğinde kalabalığın ortasında malı gasb olunmuş bir mazlum için yardım edecek bir yiğit yok mudur?" diyordu. Fakat onun yardım isteğine hiçbir kimse cevap vermiyordu. Yine: "Ebu'l-Hakem Amr bin Hişam (Ebu Cehil) malımı yedi," diye yardım istiyor, ancak kimse ona yardım etmiyordu. Onun bu çağrısına alay edip, dalga geçerek: "Senin hakkını ancak şu adam kurtarır" diyorlardı. Allah Rasulü (sav) ise onlardan uzakta bulunuyordu. Adam Allah Rasulü (sav)'e geldi ve ona:

- "Amr bin Hişam Ebu'l-Hakem malımı yedi. Ondan hakkımı kurtarabilir misin?" dedi. Allah Rasulü (sav):

"Evet, haydi gidelim" buyurdu (Bu olay peygamberlikten sonra meydana gelmiştir, çünkü peygamberlikten önce Allah Rasulü'ne herkes saygı gösteriyordu. Fakat Mekkeliler malı zulmen yenilen bu insanla alay ederek, senin hakkını ancak şu adam kurtarabilir, diyor ve Peygamber'e işaret ediyorlardı). Allah Rasulü (sav) Ebu Cehil'in kapısına gelir ve ona:

"Bu adamın hakkını ver" diye seslenir. Ebu Cehil evinden malı çıkarır ve Eriş topluluğundan olan adama verir. Uzaktan ise Mekke'li müşrikler olayı seyretmektedirler. Ebu Cehil'in adamın hakkını geri verdiğini görünce: "Ne oluyor Ebu'l-Hakem'e? Neden malı geri veriyor?" derler. Ve Ebu Cehil'e niçin malı geri verdiğini sorduklarında o:

"Lat ve Uzza'ya yemin ederim ki, O'nun (sav) başı üzerinde, ağzı açık erkek bir deve gördüm. Ağzını açmış beni yutmak istiyordu" der.

Zulme uğrayanlardan zulmü kaldırmak müslümanın üzerine farz olan şeylerdendir. Eğer bir adam, hristiyan komşunun namusuna saldırmak isterse, sana o hristiyan komşunu kurtarmak farz değil midir? Eğer, ateşperest bir komşun aç veya çıplak ise hanımı veya kızları çıplak ve korku halindelerse, yazın sıcağı ayaklarını kavuruyorsa ve seninde maddi durumun müsaitse, bu kadını ve küçük kızlarını giydirmen, doyurman sana farz değil midir? O halde dini İslâm olan ve La ilahe illallah Muhammedu'r Rasulullah diyen, İslâm'ın dışında göremeyeceğin, ne yarısını ne de üçte birini İslâm dininden koparamayacağın müslüman bir halka karşı nasıl aleyhlerinde olabiliyorsun? Ve: "Allah'tan kork, bunlar için yardım toplama!" demeye nasıl cesaret edebiliyorsun? Nasıl?!

"Abdullah bin Cüd'an'ın evinde şahit olduğum anlaşma, bana kırmızı tüylü develerden daha sevimlidir. Eğer İslâm'da da buna çağrılıydım icabet ederdim" diyen bizim Peygamberimiz değil midir?

İşte bu sebeple mazlumlara karşı insaflı olmak, onlara merhamet etmek, müslümanların görevlerindendir. İzzetin Rabbi olan şanı yüce Allah'ın haksızlığa uğrayan bir yahudi hakkında ayet indirdiğini ve ona zulmedilmesini önlediğini görmediniz mi? Namaz kılan, oruç tutan fakat münafıklardan olan Tu'ma bin Ubeyrik'in akrabaları veya arkadaşları bir yahudiye zırh çalmış olmakla itham ederler. Ve Allah Rasulüne gelerek çalınan zırhı, Tu'ma'nın değil de bir yahudinin çaldığına dair yemin ederler. Araştırma neticesinde zırhı çalınan Tu'ma olduğunun ortaya çıkacağını anlayınca, Tu'ma ve arkadaşları, zırhı ve çalınan un torbasını yolda iz yaparak yahudinin evine kadar getirir ve zırhı un torbası ile birlikte yahudinin evine atarlar. Daha sonra zırhın sahipleri izi takip ederek zırhı yahudinin evinde bulurlar. Yahudi, zırhı kendisinin çalmadığını söylemektedir. Allah Rasulü (sav) ise, zırhı yahudinin çaldığını söyleyenleri doğrulamaya, yahudiye de yalanlamaya meyleder. Bunun üzerine aziz ve celil olan yüce Allah yahudiye zulüm olunmasına razı olmayarak, yahudinin suçsuz olduğunu belirten Nisa Sûresi'nden on âyet-i kerime indirir.

Ey kardeşlerim! Yeryüzünde adaletin hakim kılınması bu dinin vazifesidir. Tüm dinlerin vazifesi yeryüzünde adaletin hakim olması ve zulmü kaldırmaktır.

"Muhakkak ki Biz peygamberlerimizi apaçık deliller ile gönderdik. İnsanlar aralarında adaleti hakim kılsınlar diye o peygamberlere Kitap ve ölçü indirdik." (Hadid, 25)

Yeryüzünde adaletin hakim olması için tüm peygamberler adaletle gönderilmiştir. İşte bu nedenle;

"Ey iman edenler! Allah için hakkı ayakta tutanlar ve adaletle şahitlik yapanlar olun. Bir kavme olan kininiz sizi adaletsizliğe sevk etmesin. Adaletli olun. Çünkü o takvaya daha yakındır. Allah'tan korkun. Şüphesiz ki Allah yaptıklarınızdan haberdardır." (Maide, 8) buyurulmuştur.

İslâm Dini Zulmü Yeryüzünden Kaldırmak İçin Gelmiştir

Bu dinin ruhunu anlamayan kimseler şuradan buradan bir nass ezberleyerek, İslâm şeriatının genel maksat ve prensiplerini idrakten gafil olarak: "falan hadiste şöyle buyurulmaktadır", demektedirler. Evet, ey kardeşim! Büyük hedeflerle ve genel maslahatlarla gelen bu din, yeryüzünde bu maslahatların ve büyük hedeflerin gerçekleşmesi, zulmün kaldırılması ve adaletin yerleştirilmesi için gelmiştir. Afgan halkı mazlum değil midir? Mü'min kadınların tecavüzlere uğraması veya mü'min kabul edilmese dahi hangi dinden olursa olsun, hangi şeriaten veya kanundan olursa olsun Afgan kadınlarının tecavüzlere uğramaları caiz midir? Bir devletin başka bir devletin topraklarına girmesini ve onlara zulmetmesini hiçbir devlet başkanı, hiçbir beşeri kanun ve hiçbir din onaylamaz. Eğer bizler mazlumlara yardım etmeye gücümüz yettiği halde geri durursak bizler günahkâr oluruz. Bu sebeple mazluma yardım etmek İslâmî ve insanî ahlakın bir gereğidir. İşte bu bakımdan Allah Rasulü (sav) Hz. Hatice'ye kendisine Cebrail'in geldiğini ve korktuğunu söylediğinde, Hz. Hatice: "Ey amca oğlu! (beyim) Allah'a yemin ederim ki Allah seni utandırmayacaktır. Çünkü sen sıla-ı rahim yaparsın, misafirlere ikram edersin, başına felaket gelenlere yardım edersin ve felaketzedelerin yardımına koşarsın" demiştir.

Mazlumlara yardım etmek aynı zamanda insaniyet meselesidir. Zulmedilene yardım etmek fıtrattan gelen bir olaydır. Namaz kılan, oruç tutan bir adamı elinde bıçakla müşriklerin hristiyanların yahudi ya da mecusilerin çocuklarından birisini tutmuş boğazlamak istediğini görsen, senin şer'an o çocuğu koruman farz değil midir? Evet, çocuğu kurtarman ve onu koruman senin üzerine farzdır. Bu tür şeylerin İslâm'dan ayrı düşünülmesi mümkün değildir. Çünkü bunlar İslâm'ın ayrılmaz parçalarıdır. Yeryüzünde adaletin gerçekleşmesi, emanetlerin sahiplerine verilmesi, hak sahiplerinin haklarını alması, İslâm dininden ayrılmayan parçalardır. Allah Rasulü (sav) Mekke'den Medine'ye hicret etmek istediğinde Kureyşliler Allah Rasulü'nün evinin etrafını sarmış, ona suikast düzenlemek ve onu öldürmek istiyorlardı. Bununla birlikte Allah Rasulü (sav) kendisine bırakılan emanetleri ehline vermesi için yatağına Ali'yi yatırmıştı. Allah Teala buyuruyor ki:

"Şüphesiz ki Allah size emanetleri ehline vermenizi, insanlar arasında hükmettiğiniz zaman ela adaletle hükmetmenizi emrediyor." (Nisa, 58)

Abduddar oğullarından olan Osman bin Şeyhe, Kabe'nin anahtarlarını elinde tutuyordu. Allah Rasulü (sav) Kureyş'in önde gelenleri ile birlikte Kabe'ye girmek isteyince Osman bin Şeybe onu göğsüyle iterek Kabe'ye girmesine izin vermedi. Bunun üzerine Peygamber (sav):

"Ey Osman! Ne oluyor sana? Bir gün gelir de bu anahtarlar benim elime geçerde onu dilediğime veririm halin ne olur?" buyurdu. Bunun üzerine Osman bin Şeybe:

- "O taktirde Kureyş zillate düşer ve harab olur" der. Ve günler geçip gider, nihayet Mekke fethedilir. Hz. Ali (ra) gelir ve Osman bin Şeybe'den Kabe'nin anahtarlarını vermesini ister. Osman bin Şeybe anahtarları vermeyi reddeder. Bunun üzerine Hz. Ali, Osman'ın elini bükerek ve Kabe'nin anahtarlarını onun istememesine rağmen ondan alır. Daha sonra Hz. Ali, Peygamber (sav)'e: "Ey Allah'ın Rasulü! Kabe'nin kapıcılığını ve hacılara su dağıtma işini de birlikte bize ver" der. Bunun üzerine Cebrail (as) şu âyet-i kerime ile gelir: "Muhakkak ki Allah sizlere emanetleri ehline vermenizi emreder." Bunun üzerine Allah Rasulü (sav) Kabe'nin anahtarlarını alır ve Osman bin Şeybe'ye vererek: "Bunu al, ebedi olarak nesilden nesile sizde kalsın" buyurur. Günümüze kadar hâlâ Kabe'nin anahtarları Şeybe oğullarının elinde bulunmaktadır ve kıyamet gününe kadar da onlarda duracaktır. Çünkü Rasullullah (sav): "Ebedi olarak nesilden nesile sizde kalsın" buyurmuştur.

Kardeşlerim! Din, zulme uğrayan insanlardan zulmü kaldırmak için gelmiştir. Bir halk soykırıma uğratılmaktadır. Tankların altında yok edilmektedir. Bombalar altında paramparça edilmektedir. Allah aşkına söyleyin! Bu insanlar müslüman dahi olmasalar bile açlıktan, çıplaklıktan ölümler, bombalar ve havan topları arasında paramparça olurken, en azından mazlum değiller midir? Gücümüz yettiği sürece zulmü insanlardan kaldırmak bizim görevlerimizdendir. Bir tanesi geliyor ve diyor ki: "Sana nasihat etmek isliyorum ey kardeşim!

Afganistan'a cihad etmeye gitme..." Ve hâlâ bu tür nasihatları işitmeye devam ediyoruz. Zulmü kaldırmak dinimizin esasıdır. İnsan müslüman olduğu zaman cahiliyede yapmış olduğu hayır amelleri yine hayır olarak değerlendirilir.

Cahiliye Döneminde Yapılan Amel:

Hiz. Hatice'nin (r.anha) amcası olan Hakim bin Hizam yüz yirmi senelik ömrünün altmış senesini cahiliyede, altmış senesini de İslâm üzere yaşadı. Sahih-i Müslim'de Hakim bin Hazam'dan rivayet edilen bir hadiste Hakim, Rasulullah'a şunu sormuştur: "Ey Allah'ın Rasulü! Benim cahiliyede yapmış olduğum sadaka, köle azad etme ve sıla-ı rahimler için bir sevap var mıdır?" Bunun üzerine Allah Rasulü (sav):

"- (Cahiliyede) yapmış olduğun hayırlar üzere müslüman oldun" buyurur. Bu, "cahiliye dönemindeki güzel huy ve âdetlerinden dolayı İslâm'a girdikten sonra da güzel huy ve âdetler edindin" demektir. Çünkü Hakim bin Hazam (ra) cahiliye döneminde 100 köle azad etmiş ve onları 100 devenin üzerine bindirerek serbest bırakmıştır. İslâm'a girdikten sonra da aynı şeyi yapmıştır. Bunun böyle olduğu açıktır. Bununla birlikte müfessirlerden Kurtubi'nin naklettiği şu görüş Allah'ın lütfü karşısında o kadar uzak bir görüş değildir. Kurtubi hadisın son bölümünü şöyle izah etmiştir: "Cahiliye döneminde yaptığın hayırlarla birlikte müslüman oldun, yani Allah senin cahiliye döneminde yaptığın hayırları da kabul etti" demektir.

Eğer bu kimse müslüman olmasaydı, tevbe etmeseydi ve kâfir olarak ölmüş olsaydı cahiliye döneminde yaptığı iyiliklerden sevap alamazdı. Fakat Hakim bin Huzam tevbe etmiş, müslüman olmuş ve müslüman olarak ölmüştür. Bu sebeple cahiliye dönemindeki hayırlarından sevap ümid etmesi uzak bir şey değildir. Buna mukabil kâfir olarak ölen kimsenin iyi amelleri ona herhangi bir fayda verir mi, vermez mi? Bu mesele hususunda şunlar zikredilmiştir: Bir kısım âlimlere göre kâfirin dünyada iken yaptığı hayırlı ameller, ahirette onun azabının bir kısmını hafifletmiş olabilir.

Diğer bazılarına göre ise hafifletmez. Birinci görüşe göre; günah isleyen, zina eden, yalan söyleyen, hırsızlık yapan, zulmeden, insanların kanını döken bir kâfir ile; adaletli davranan, bakmakla yükümlü olduğu kimseler arasında eşit davranan, insanların kanını dökmeyen, hırsızlık etmeyen bir kâfir arasında azap yönünden fark olacaktır. Birinci kâfirin azabı, ikincisinden daha şiddetli olacaktır.

Aziz ve celil olan yüce Allah bu hususta şöyle buyurmaktadır:

"Küfredenlere ve Allah'ın yolundan saptıranlara, fesat çıkarmış olmaları sebebiyle azap üstüne azap ederiz." (Nahl, 88)

"Onlar suçlulara sorarlar: Sizi sakar Cehennemine sürükleyen nedir? Suçlular şöyle cevap verirler: Biz namaz kılanlardan değildik. Yoksullara bir şey yedirmezdik. Batıla dalanlarla beraber biz de daldık. Ceza gününü yalanladık. Ölüm gelip çatıncaya kadar bu halde devanı ettik." (Müddessir, 42-47)

Cehenneme düşmek için din gününü yalanlamak yeterlidir fakat bütün diğer şeyler niçin eklenmiştir?... Bu da gösteriyor ki kâfirlerin işledikleri kötülükler cezalarını daha da ağırlaştıracak ve onları Cehennemin özel bir sınıfı olan sakara sürükleyecektir. Utbe bin Rebia'ya yapmış olduğumuz kâfir muamelesi ile Ebu Cehil'e yapmış olduğumuz kâfir muamelesi birbirinden farklıdır.

"Her ümmetin bir firavunu vardır. Bu. ümmetin firavunu da Ebu Cehil'dir." Utbe bin Rabia hakkında ise: "Eğer içinizde hayır beklenen biri varsa şu kırmızı devenin sahibi Utbe bin Rebia'dır" denilmiştir.

Necaşi kâfirdi. Ebu Cehil de kâfirdi. Ancak Rasulullah (sav): "Bu adama (Necaşi'ye) gidiniz. Çünkü onun yanında kimseye haksızlık yapılmaz" buyurmuştur. Rasulullah bu sözü ile Necaşi'yi kastetmişti, o sırada Necaşi hristiyandı.

Yine el-Mut'im bin Adiy Allah Rasulü (sav) Taif'ten döndüğünde onu korumuştur. Bu sebeple Bedir gününde Kureyş'ten 70 tane esir alındığında şöyle demişti: "Eğer Mut'im bin Adiy sağ olsaydı ve benden şu mikropları serbest bırakmamı istemiş olsaydı onları ona bırakırdım." Kokuları açıktan hissedilen bu esirler hakkında Allah Rasulü işte böyle buyuruyordu. Bu bakımdan müslümanın kâfirle veya gayr-ı müslimle olan muamelesi; İslâm davetine vermiş olduğu eziyet ve işkencelerin derecesine göre olması gerekir. Allah Rasulü (sav)'in Mekke'nin fethinde on bir kişi hakkında:

"-Onları Kabe'nin örtüsüne sarılmış olarak bulsanız dahi öldürünüz" buyurması, İslâm davetine zulmeden, işkencelerde bulunan kâfirleri imanın affedemeyeceğine delildir. Mekke'nin fetih gününde Abdullah bin Hatal, Kabe'nin örtüsüne sarılı olduğu halde öldürüldü. Ancak Allah Rasulü (sav) bu kâfirlerin dışındakiler için böyle emretmemiştir. Çünkü öldürülmesi emredilen bu kişilerin İslâm davasına yapmış oldukları işkence ve eziyetler çok daha şiddetliydi.

Sahih-i Müslim'de. Hiz. Abbas (ra)'ın Allah Rasulü'ne şöyle dediği rivayet edilmektedir:

"-Ey Allah'ın Rasulü! Ebu Talib seni himayesi altında bulunduruyor ve sana yardım ediyordu. Bunun ona faydası olacak mı?"

Allah Rasulü (sav): "Evet, onu alevlerin dalgalan arasında buldum ve onu ateşin en hafif olduğu dereceye çıkardım" buyurdu.

Yine Sahih-i Müslim'de rivayet edilen başka bir hadis-i şerifte ise Rasulullah'ın yanında amcası Ebu Talib zikredilince Rasulullah şu cevabı vermiştir: "Belki kıyamet gününde benim şefaati onlara şöyle bir fayda verebilir, Cehennem ateşinin topuklarına kadar ulaşacağı hafif bir derecesine konur, fakat bunun dehşetinden beyni kaynar. Şayet ben olmasaydım, o cehennem ateşinin en alt tabakasında olurdu. (Bkz. Buhari, Menakıb cl-Ensar. Bab: 40, Edeb Bab: 15. Rikak Bab: 51; Müslim. İman Bab: 357, 360)

Hülasa münafıkların harcamış oldukları mallar kabul edilmeyecektir, yani bunun ahirette faydasını göremeyeceklerdir. Çünkü yaptıklarının karşılıklarını dünyada iken görmüşlerdir. İşte bu sebeple Rasulullah (sav) Adiy'nin bacısı ve Hatim'in kızı Sefane'ye: "Ben, misafirlere ikram eden ve akrabalarına iyilikte bulunan bir kişinin kızıyım" demesi üzerine şunları söylemiştir: "Şayet baban müslüman olsaydı ona rahmet okurduk ve ondan dolayı merhametli davranırdık." Sonra Rasulullah sözlerine devamla şunları buyurmuştur: "Bir kavmin içinden aziz iken zelil düşen, zenginken fakirleşen ve cahiller arasında kaybolan âlimlere merhametli davranın."

Afganistan'da her bölgenin liderine melik denilmektedir. Bu insanlar kavimlerinin önde gelenleridir. Şu anda ise bir zamanlar melik diye isimlendirilen kavimlerinin en zengini ve en önde gelen liderleri olan bu insanlar, yaşamlarını sürdürebilmek için bir lokma ekmek dahi bulamamaktadırlar. İnsanlığın gereği bizlerin bu insanlara merhamet etmemiz gerekmektedir. Bu hem İslâmî, hem de insanî bir görevdir. Logar kentinde onlardan birinin evine girdim. Burası, çok basit bir evdi, ancak manzarası saray gibiydi. Bahçesi vardı ve içinden ırmak geçiyordu. Yatak odasının karşısında ağaçlar ve akarsular vardı. Evin bahçesinde üzüm, kayısı, elma vb. birçok meyva ağaçları vardı. Öyle ki evin hanımı yatak odasından pencerenin perdesini açıp elini uzatsa bu tür meyveleri toplayabilecek bir durumda idi. Şu anda bu evin sahibi kadın nerededir biliyor musunuz? Suud veya Kuveyt kızılıyından bir çadır alabilmek için aylarca gidip gelmektedir. Birkaç aile sadece bir çadırın içerisinde yaşamaktadır. İnsan, bir

çok ailenin yaşamış olduğu bu çadırları görse, orada bir canlının barınabileceğine ihtimal vermez. Çünkü çadırlarda topraktan başka hiçbir şey yok ve yüzlerce çocuk bu çadırlarda barınmaktadır.

Davet Üniversitesinin doğudaki kapısında durup onların manzarasına bakıyordum. Bu insanlar üniversite talebelerinin yemeklerini yiyip çıkmalarını bekliyorlar ki aşçılar yemeğin arta kalanlarını çöpe atarken koşuşup ellerindeki tabaklarla onları alsınlar. Ne yazık ki bu manzaraya rağmen birileri de çıkıp şöyle diyor: "Allah için size nasihat ediyorum. Siz bu yemeklerin kalıntılarını bu bid'atçı insanlara vermeyin." Hasbunallah ve ni'mel vekil. Hatırladığım kadarı ile bir gün Rasulullah (sav) Akra bin Hâ'bis'in yanında otururken torunlarından birini öpüyor. Akra: "Allah'a yemin olsun ki benim on tane çocuğum var, hiçbirini öpmedim" diyor. Rasulullah da ona şu cevabı veriyor: "Eğer Allah senin kalbinden merhamet duygusunu çekip almışsa ben sana ne yapabilirim?" Şairin de dediği gibi:

Bu işler öyle işler ki çocuklar bunları düşünse
Şakaklarına ak düşer.

Bütün sınırlarda müslüman kadınlar gasb ediliyor,
Buna rağmen müslüman nasıl rahat yaşayabiliyor?
Nasıl istikrar olabilir?

Bir müslüman nasıl huzur içinde yaşayabilir?
Halbuki müslüman kadınlar saldırgan düşmanın elinde.
Ve o kadınlar kendilerine yapılacak bir hayasızlıktan
Korktuklarında en son sözü söylemekte;
Keşke annelerimiz bizi doğurmasaydı, demekteler...

Sizler bilmiyor musunuz ki bütün fıkıh âlimleri doğuda müslüman kadın esir alınacak olursa batıda bulunan İslâm ümmetinin onu kurtarmak için harekete geçmesi hususunda icma etmişlerdir.

Âyet-i kerimde kafirlerin intaklarının kabul edilmeyeceği ve bunun sebepleri zikredilerek şöyle buyurulmuştur: "Verdiklerinin kabul edilmesini engelleyen sadece şudur: Onlar Allah'a ve Rasûlune kâfir olmuşlardır. Namaza da mutlaka tembel tembel gelirler ve mallarını da ancak istemeye istemeye harcarlar." (Tevbe, 54) Görüldüğü gibi âyette infakların kabul edilmeyeceğinin birinci sebebi olarak bu insanların kâfir oldukları zikredilmektedir. Çünkü kâfirlerin yaptıkları iyi ameller kabul edilmez. Zira amelin kabulü için niyet şart ve iman da gereklidir.

İkinci sebep olarak; onların namaza tembel tembel gelmeleri zikredilmiştir. Zira kâfirlerin namaz kılmaları rol yapmak ve yapmacık davranmaktan öte bir şey değildir. Onların namaz kılmaktan herhangi bir beklentileri olmadığı gibi namaza gelmelerini gerçekleştiren faktör de sadece kılıçtan korkmalarıdır.

İnfaklarının kabul edilmediğine dair üçüncü sebep ise; infaklarını yaparken yani zekâtlarını verirken içten gelerek değil, istemeyerek vermeleridir. Çünkü bunlar bu verdikleri zekâtı şu âyet-i kerimde de belirtildiği gibi bir angarya ve bir haraç saymaktadırlar. "Bedevilerden bir kısmı da Allah yolunda harcadığını bir ziyan sayar. Başınıza bir felaketin gelmesini bekler. Şiddetli felaket onların başına gelsin. Allah her şeyi çok iyi işiten ve çok iyi bilendir." (Tevbe, 98)

Halkı Müslüman Ülkeler ve Liderleri

Bugün içinde yaşadığımız toplumlar inanç temeli üzerine kurulmuş toplumlar değildir. Aksine bir takım gösteriş ve manzaralar esası üzerine kurulmuş toplumdur. Adeta içi boş kutulara, yaldızlı boyalara benzemektedir. Bu toplumları sevk ve idare etmek için öne çıkarılanlar ise adeta küçük çocuklar için şişirilen balonlar mahiyetindedirler. Bu liderler gece-gündüz medya yolu ile şişirilip gururlu kimseler haline getirilirler. Çünkü bunların insanların nazarında böyle olmaları icab etmektedir. Bu sebeple bu liderlerden birini kendilerini şişiren araçlardan kopardığınız zaman adeta ağzı çözülmüş veya iğne ile delinmiş bir balona dönerler. Bu liderlerin insanların nazarında büyük kimseler oldukları gösterilmek istenildiğinden konuşmalarını bile başkaları hazırlar. Bakarsın ki liderin kendi, "elhamdülillah" dahi yazmasını bilmiyor. Fakat konuşmasını yaptıktan sonra basın derhal devreye geçer, "liderin tarihî konuşması" diye başlıklar atar. Bu lider filan sözü ile şu şeyi kastetti, filan cumhurbaşkanı milletimizin gelecek yıllardaki temel esaslarını çizdi, ana noktalarını belirtti, şeklinde yazılar yazarlar. Halbuki bu cumhurbaşkanı aslında ne konuştuğunu bile bilmemekte, ne söylediğinin bile farkında değildir. Ne yazık ki onların çanakçılığını yapanlar onları boş sözlerle ve olmadık unvanlarla insanların gözünde şişirirler ki yeryüzünde ilahlık makamına getsinler. Çünkü bugünkü toplumlar Allah'ın uluhiyetini O'ndan koparıp aciz insanlara vermeye kalkışmışlardır. Mesela yeryüzünde kanun koyma Allah Teala'nın hakkıdır. Fakat bunu haşa Allah'tan alıp insanlara vermişlerdir.

İşin garibi bu kadar şişirmeye çalıştıkları insanlar belki de liseyi bitiremeyen kişilerdir. Bu bakımdan çeşitli araçlar koyarak harp akademisine girmiştir. Boyu 1.85'tir.. Kafası yeteri kadar büyüktür. Harp akademisine girer, oradan mezun olur, birkaç sene sonra artık filan cumhurbaşkanıdır diye onu milletin başına getirirler.

Mesela Hafız Esad... Biz üniversitede öğrenci iken Hafız Esad orduda subaydı. İnanır mısınız 1962 senesinde Hafız Esad üniversiteye geliyor, burada kızlara laf atıyordu. Birden bire bu zat dahi bir komutan oldu. Öyle ki bunun hakkında Vakıflar Bakanı şunu söyler oldu: "Yemin olsun ki bu zat geceleri teheccüd namazı kılıyor." Suriye ihvanı ile bu tağut arasında savaş başladığında Lübnan'daki İhvan-ı Müslimin'in arkasına bir takım adamlar gönderdi ve onlara; "Suriye İhvanı ile aramızı bulunuz" emrini verdi. Lübnan'daki İhvan-ı Müslimin'in liderleri yakalanıp Hafız Esad'a getirildi. Hafız Esad zorla huzuruna getirilen İhvan-ı Müslüm'in liderlerine: "Allah'a yemin ederim ki ben müslümanım, ben cuma namazlarını, bayram namazlarını ve Peygamber efendimizin doğum namazını (!) kılıyorum" der. O, Peygamberimizin doğum namazı olduğunu zannediyor ve ben peygamberin doğum namazını kılıyorum, ben cuma ve bayram namazı kılıyorum diye yemin ediyor (!)

Bu tür şişirilmiş toplumlar, Rasulullah (sav)'in de beyan ettiği gibi ikiyüzlü toplumdur. Bu toplumdaki şişirilmiş insanlar asalak haşerata benzerler. İnsanların yedikleri gıdaları, iç ve dışlarından sömürürler. Yani bunlar kene gibi, sivrisinek gibi insanların kanını emerler. Büyük toplulukları etraflarına toplayarak başkalarının yaptıklarını alkışlama ve el şaplatmadan başka bir şey yapmazlar. Tabakları, tencereleri silip süpürürler. Şişirdikleri kişinin söylediği her şeyi kutsal bir şeriat kabul ederler. Fakat kader tecelli eder de bu adamın aleyhine bir devrim yapılırsa bakarsın ki o kişinin kötülüklerine ilk uyananlar da kendileri kesilirler. Mesela Abdunnasır'ı öve öve ayyuka çıkaranlar ve onun her yaptığı alkışlayanlar Abdunnasır'ın ölümünden sonra onu yermiş, yerin dibine sokup çıkarmışlardır. Hülâsa bu ikiyüzlü toplumlar bitkin, fasık toplumdur. Bunlar adeta hayalet insanlardır. Plastik kişilerdir. Birini üfürüp şişirdiğinde uçup gider.

Yahudiler Nasır'ı şişirdikçe şişirdiler. Dolayısıyla o da balon gibi uçup gitti. Evet, bu toplumları dıştan gördüğünde kendilerini bir şey zannedersin. Adeta bir kubbeyi görüp orayı mescid zannetmek gibi. Fakat aslında hiç bir şey değildir. Ruhsuz, değer ölçüleri olmayan, haysiyet ve şereften yoksun toplumdur.

Mesela 1967 İsrail yenilgisinden sonra Sudan'da Arap liderleri toplantısı yapıldı. Üç gün süresince Arap devlet başkanları toplandılar, ancak ortak bir karar çıkartamadılar. Binlerce gazeteci dışarıda kendilerini beklemekteydi. Toplantı sonunda dağılıp gidiyorlardı. İçlerinden biri uyanarak: "Peki biz bu gazetecilere ne diyeceğiz?" dedi. İçlerinde bir eroinci: "Onlara deyin ki; hayır, hayır, hayır. Teslim olma yok, barış yapma yok, görüşme masasına oturma yok." Böylece dışarı çıkarken üç hayır üzerinde ittifak ettik. Teslim olmaya hayır, barışa hayır, görüşmelere hayır dediler.

Görüldüğü gibi şişirilen bu liderler en son anda sırf birinin kulağına şeytanın üflediği bir sözü karar gibi kabul eder, insanlara aktarırlar.

Mesela Mısır'ın yarı resmi gazetesi el-Ehram'ın baş yazarı Muhammed Hasaneyn Heykel (bu zat Abdunnasır'ın her yaptığını alkışlayan ve onu överek ayyuka çıkaranlardan biridir. Biz münafıkların şerrinden Allah'a sığınırız. Çünkü münafıklar ucuza satılan adi insanlardır) şunları yazmıştır: "Savaşta yenilgiden sonra memleket iktisadının çökmüş olmasına rağmen Abdunnasır'ın direnişli ve kararlı oluşu, onun halkı için herhangi bir yardım talebinde bulunmasına engel olmuştur." Halbuki bu toplantıda Ürdün Başbakanı Şad Cum'a da bulunuyormuş (Ürdün hükümeti İsrail ile savaşın ortaya çıkardığı felaketleri bertaraf edebilmek için bu zatı başbakanlığa getirmiştir. Daha sonra ise bunu bakanlıktan ayırmışlardır. Bu adam samimi bir şekilde yaptıklarından tevbe etmiş ve sonra da Arap liderlerinin yaptıkları rezillikleri ifşa etmiştir. Allah'tan ümidimiz odur ki tevbesinden sonra yazdığı bu gerçekler sebebi ile onun günahlarını affetmiş olsun). Şad Cum'a Hasaneyn Heykel'e cevaben şunu yazdı: "Abdunnasır hiçbir istekte bulunmamıştı öyle mi? Ben de o toplantıda bulundum. Abdunnasır Suud Kralı Faysal'ın ayaklarına kapandı ve ona: "Halk ölüyor, un istiyorum un" dedi. Abdunnasır bir şey istemedi, fakat Faysal'ın ayaklarına kapandı. Onun ayaklarını öpmek istiyordu."

Vakıa ben bunu okuduktan sonra bir gazeteciye dedim ki: "Abdunnasır gibi bu kadar şişirilmiş gururlu bir insanın kendisine bu kadar yetki tanınmış, debdebe ile yaşayan bir kişinin bunu yapması mümkün mü?" Gazeteci bana şunu dedi: "Dinle beni Abdullah! Senin küçük çocuğun bile bunlardan birinin yaptığını yapmaktan haya eder." Ve bu gazeteci söz konusu hadiseyi bana Şad Cum'a'nın yayınlamasından önce anlatmıştı. Ben de ona: "Ben buna inanmıyorum" demiştim. Fakat uzun zaman sonra hatırladığım kadarı ile Havadis Dergisi'nde Şad Cum'a bu olayı aynen yayınladı. Gazeteci bana: "Ben yine tekrar ediyorum, senin küçük çocuğun bile bu liderlerin yaptıklarını yapmaktan haya eder, çekinir" Bunların yaptıkları halkın gözünün önüne çıkınca da zulme, kan dökmeye, masum insanları tutuklamaya, kutsal şeylerin ayaklar altına alınmasına girişirler. Artık sen bunlardan hiçbir hesap soramaz olursun. Yani bunlar düşmanlara karşı

korkak, çekinen, kendi halklarına karşı ise arslan kesilen karaktersiz kişilerdir. Şairin dediği gibi:

Bana karşı arslan kesiliyorsun,
Savaşlarda ise ıslık çalanın ıslığından ürken
Siyah bir devekuşusun
Savaşta Ceylan Hanımın karşısına çıkman
Gerekmez miydi?

Aksine senin aklın uçan kuşun iki kanadında idi..

(aklın kaçıp gitmekteydi)

Şairin dediği gibi bu tağutlar gariban halklarına karşı aslan kesilirler. Halk atasözünde şöyle denilir:

İnsanlar beni dövüyor, ben de karımı dövüyorum.

Arap liderleri 1967'de İsrail'in önünde mağlup olduktan sonra yahudiye karşı koymak için ordularım hazırlama yerine halklarına sıkıyönetimler ilan ettiler. Mesela biz Ürdün'de 1967'de şimdiye kadar askerî bir idare ile yönetilmekteyiz. Başbakan, genelkurmay başkanıdır. Kendileri mağlup oluyorlar, faturasını gariban halka ödetiyorlar. Allah'ın düşmanlarına karşı ordularını hazırlama yerine Milli İstihbaratı güçlendirmeye girişiyorlar.

İşittiğimize göre bu odada üç veya dört kişi bizden rapor alıp bağlı oldukları birimlere gönderiyorlarmış. Efendileri onlara vazife verirken demişler ki: "Gidin bakın, onlar hangi cemaattan, hangi partiden? Onlar hakkında bizlere raporlar sunun." Bakarsın ki herkes hakkında büyük bir dosya tutulmuş. Filanın sakalı uzun, filanın elbisesi kısa. Öyle ki raporlar karıncayı incitmeyecek şekilde yürüyen: "Ey rabbimiz! Sen bizi sakla" diyen Tebliğ Cemaatı aleyhinde bile tutulmuş. Onları dahi takip ediyorlar. Halbuki Tebliğ Cemaati, mensuplarına ve insanlara: "Sakin siyasete karışmayın" diyorlar ve cihad hakkında tek bir kelime dahi konuşmuyorlar. Tabii ki bizler bu cemaatin bu iki tavrını asla tasvip etmiyoruz. Bu iki tavrı dışarıda onların insanları Allah'a davet eden hayırlı insanlardan olduklarına inanıyor, Allah Teala'dan onların kalplerini bu iki hususa da açmasını niyaz ediyoruz. Hülâsa bugün içinde yaşadığımız toplumlar boş kalıplar, ikiye bölünmüş topluluklardır. Firavunları firavun yapan da bu gibi ikiye bölünmüş münafık topluluklar olmuştur. Allah Teala Firavun ve topluluğu hakkında şunu buyurmuştur: "Böylece Firavun kavmini küçümsemiş, onlar da ona itaat etmişlerdi..." (Zuhruf, 54)

Evet, bu topluluklar liderlerin her yaptığını alkışlar, onları tağutluğa kışkırtırlar. Onlara öğüt vermeye çalışan veya kusurlarını açıklayarak yanlışlarından vazgeçirmek isteyen insanlara karşı bu meddahlar o önderlere telkinlerde bulunarak: "Bu, sana karşı nasıl bu kadar cüretkâr davranabilir? Bunu kes, hapset, öldür" derler. Gerçekten kâfirlerin şerri, münafıkların şerrinden çok daha hafiftir. Çünkü kâfirin konumu bellidir, ona göre davranılır. Ancak münafığın durumu ise sudaki balığa benzer. Kuyruğundan yakalarsın başından kayıp gider, başından yakalarsın kuyruğundan kaçır.

Tekrar izah etmekte olan âyete dönüp onu hatırlayalım.

"Onların harcadıklarının kabul edilmesine mani olan şey; sadece Allah'ı ve Peygamber'ini inkâr etmeleri, namaza ancak tembel tembel gelmeleri ve ancak istemeyerek harcamalarıdır. Onların malları ve çocukları seni imrendirmesin. Allah bunlarla dünya hayatında onlara azap etmeyi ve canlarının kâfir olarak çıkmasını diler." (Tevbe, 54-55)

Âyet-i kerimede münafıkların mal ve evlatlarının çokluğuna imrenilmemesi gerektiği beyan edilmektedir. Bugün bu tür insanlar mallarım İslâm ülkelerinde tutmayıp İsviçre ve benzeri kapitalist ülkelere gönderirler. O mallan ile fısku fücür işlerler. Onları faiz ve kumarla artırmak isterler. Bazen bir gecede on milyon dolar kaybederler, onunla birlikte akıllarını da yitirir, rezil rüsvay olurlar. Bu sebeple yüce Mevla: "Allah o malları ile dünya hayatında onlara azap etmeyi diler..." buyurmuştur. Bu malların sahipleri malları aracılığı ile fuhuş işlerler, AIDS gibi öldürücü hastalıklara yakalanırlar. Biz Rabbimize bu gibi hallerden bizi korumasını niyaz eder ve âlemlerin Rabbi olan Allah'a bu gibi davranışların şerrinden sığınırız. Allah bunlara temiz ve helal gıda ve eşler vermiştir. Fakat onlar ille de kokuşmuş ve kurtlanmış şeyleri yemek isterler. Peygamber Efendimiz (sav)'e miraca çıkarıldığı gece bu gibi insanların benzerleri gösterilmiştir. Bu insanlar kendilerine helal olan temiz hanımlarını bırakarak fahişelerle yatıp kalkan, izinle çalışan fuhuş yuvalarına girip çıkan insanlardır. Allah bunların temiz fitratlarını bozmuştur. Bakarsın ki bunlar müslüman, iffetli kadınları bırakır gider, bu gibi fahişe kadınlarla evlenirler. Aziz ve celil olan Allah da müslüman hanımların intikamını bunlardan almak için evlendikleri fahişe hanımları nikahları altında zina yaptırır, böylece rezil rüsvay olurlar. Çünkü şairin dediği gibi:

Bir başkası ile zina etmen borçlanmaktır.

Şayet böyle bir borçlanmaya girersen iyi bil ki.

Bu borcu ödemen kendi aileden olacaktır.

Evet, mallan bunlar için bir azap, bir işkence ve bir sıkıntı kaynağıdır. Bakarsın ki bunlar devamlı karışık halde yaşarlar. Yüce Mevlanın da buyurduğu gibi:

"Faiz yiyenler ancak kendisini şeytanın çarptığı kimsenin kalktığı gibi kalkarlar..." (Bakara, 275)

Ben birini biliyorum. Onun hakkında şunları okudum: O kişi İngiltere'nin barlarından birinde içki sunarak barmenlik yapan bir kızla evlenmiş. Bu zat zenginlerden biri. Bu zatın Amerika'da 6 milyar doları bulunuyor. Adının başı da Muhammed... Bu kızı alıp Amerika'ya götürmüş. Bir iki ay sonra kızı boşaması gerekmiş.

Çünkü kız gece barında çalışan biri onunla nasıl hayat yürütecek? Kızı boşamış. Bunun üzerine hakim bu fahişe kıza 3 milyar dolar nafaka ödemesine hüküm vermiş. Yani malının yarısını buna vermesine karar veriyor. Vallahi çok garip insanlar. Bu gibi insanların şerrinden Allah'a sığınırız. Bütün mallarım feda eden bu gibi insanların halini görüyorsunuz.

Sizler Menah çarşısında olup bitenleri biliyorsunuz. Son yıllarda nice tüccarlar burada mallarını kaybettiler. Öyle ki bir ekmek parasına bile muhtaç oldular. Bunlardan bir kısmı hapsedildi. Hâlâ çokları hapishanedeler. Evlerine dahi el koyuldu. Aslında bunlar bu mallan toplamak için nice zahmet çekmiş ve zorluklara katlanmışlardır. Fakat Allah Teala bu malları vasıtasıyla dünya hayatında onlara azap etmek istemiştir. Bundan sonra gelen âyet-i kerimede bu münafıkların kendilerini kanıtlamak için Allah'a yemin ettikleri ve müslümanlardan olduklarını ispatlamaya kalkıştıkları zikredilmektedir. Bakarsın ki bunlar gelir sana yüz kere yemin ederler. "Vallahi ben seni seviyorum" derler. "Sen bana göre çok değerlisin, sen söylesin, sen böylesin" derler. Hele hele eğer yönetici isen veya mal sahibi isen daha da fazla yağcılık yaparlar. Ne yazık ki gözlerinden kaybolur kaybolmaz âyet-i kerimede de ifade buyurulduğu gibi sizleri iğneli dilleri ile sokarlar.

Yine bunlar: "Vallahi biz cihadı ve mücahidleri seviyoruz" derler. Fakat şimdi mücahidler fakir oldukları için onlara yanaşmazlar. Şayet zafere ulaşır da şirketler kuracak olurlarsa gör, nasıl sokuşacaklarını gör.

58- 60. AYETLERİN TEFSİRİ

58-Onlardan bazıları sadaka hakkında sana dil uzatırlar.Kendilerine ondan verilirse razı olurlar. Ondan bir şey verilmezse bir de bakarsın kızarlar.

59-Eğer onlar Allah'ın ve peygamberlerinin kendilerine verdiği şeye razı olsalar ve: "Allah bize yeter, Allah bizi ileride lütfü ile rızıklandırır, Rasulü de. Biz Allah'ı istiyoruz" deselerdi bu onlar için daha hayırlı olurdu.

60-Zekât Allah'tan bir farz olarak ancak fakirlere, yoksullara, zekâtı toplayan memurlara, kalpleri ısındırılmak istenenlere, kölelere, borçlulara, Allah yoluna ve yolda kalanlara verilir. Şüphesiz Allah her şeyi çok iyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir.

Kâfirlerin mallarının ve evlatlarının kendilerine dünya hayatında nasıl azap olduğunu ve ahirette gördükleri azapların neticesinde, pişmanlıklarının nasıl bir pişmanlık aracı olacağını izah etmiştik. "... doğrusu Allah, bununla onlara dünya hayatında azap etmeyi ve kâfirler olarak canlarının çıkmasını ister..." Yani yüce Allah onların kâfir olarak ölmelerini ister. Aziz ve celil olan şanı yüce Allah, kâfir için küfrü, mü'min için imanı ister. Peki şanı yüce Allah dilediği bir şeye karşı nasıl azap edebilir? Burada şuna dikkat edilmesi gerekir: Bir şeyi dilemek, yani yapılmasına izin vermek başka şeydir, o şeyi sevmek ve ona razı olmak daha başka bir şeydir. Allah Teala şerrin ve küfrün yapılmasına izin verir, onun yapılmasını müsaade eder, fakat hiçbir zaman için onları sevmez ve onlara razı olmaz. Bu sebeple bunları yapanları cezalandırır. Bu hususta bir âyet-i kerimede şöyle buyurulmuştur: "Eğer inkâr ederseniz bilin ki şüphesiz Allah, size muhtaç değildir. Kullarının inkâr etmelerine rıza göstermez; eğer şükrederseniz, sizin için ondan hoşnut olur." (Zümer, 7)

O halde rıza ile meşîet (dilemek, istemek) farklı şeylerdir. Aziz ve celil olan yüce Allah şerri de küfrü de imanı da hidayeti de yaratandır. Ancak kulları için hidayeti sever, hidayetten razı olur. Küfrü sevmez ve küfürden razı olmaz. Şerri de küfrü de takdir eden, aziz ve celil olan yüce Allah'tır. Kader burada, ilim manasınadır. Ancak şanı yüce Allah hiçbir kimseyi küfre ve şerre zorlamaz. Çünkü ilim, kitap ve kader aynı şeylerdir. Paha önce de dediğimiz gibi şanı yüce Allah bir kimsenin kendi rıza ve ihtiyarını kullanarak neleri yapacağını bilir. Kul kendi iradesinde hürdür. Cüz'i iradesini kullanır. Yüce Mevla da kulun çabaları neticesinde yaptığı şeyi yaratır. İşte yüce Allah insanlara iyiyi kötüden seçme kabiliyeti ve iradesini kullanma gücü verdiğinden kötüyü seçen insanlara azap etmektedir. Yüce Mevla'nın yaptıklarını, sıfat ve fiillerini herhangi bir şeye benzetmek mümkün değildir. O, bundan münezzehtir. Ancak insanların aklına yaklaştırmak için kaderi şu misalle açıklamak mümkün olabilir: Mesela sen küçük bir çocuğun uçuruma doğru yürüdüğünü görürsün. Bu çocuk uçuruma yuvarlanacak, bir yerleri kırılacak dersin. Sen çocuğun oraya düşüp bir yerlerinin kırılmasını istemezsin, fakat onun böyle gitmesinin nasıl bir neticeye varacağını çok iyi bilirsin. İşte yüce Mevla da kullarının gelecekle nasıl uçurumlara yuvarlanacaklarını bilmektedir ve bu bilgisi de kaderdir. Bir kulun bilgisi ile Allah'ın bilgisi arasındaki fark şudur ki: kulun bilgisi yanılmış olabilir, Allah'ın bilgisi asla yanılmaz. Aziz ve celil olan Allah Teala bir kulunun gelecekte yalan söyleyeceğini veya hırsızlık yapacağını yahut zina edeceğini yahut da faiz alıp vereceğini ya da benzeri günahlar işleyeceğini bilir. Bunu onun aleyhine yazar, tescil eder ve kulunu serbest bırakır. Ancak Allah Teala kulunu bu işleri yapmaya serbest bırakmasından sonra kendi iradesi ile kulun iradesi birleşir. İşte Allah'ın serleri de dilemesinin manası budur. Takdir edilen kader de bu demektir. Sırrı bize kapalı olan ve beşer aklının idrak edemeyeceği gayb âlemi de budur. Bütün bu sebeplerle kader meselesi zikredildiğinde fazla üzerine gitmeden durmak lazım, anlıyor musunuz?

Münafıklar

Ayet-i kerimede münafıklar sizden olduklarına dair Allah'a yemin ediyorlar, buyuruluyor. Acaba bunlar niçin bu yemini yaparlar? Tabii ki müslümanların dünyalıklarından bir şey bekleyerek ve onların güçlerinden korkarak bunu yaparlar. Münafıklık Medine'de ortaya çıktı. Medine'de kurulan İslâm devleti arka arkaya zaferler elde edince Medine-i Münevvere'de ortaya çıktı. Müslümanların güç ve kuvvetleri, heybet ve azametleri belli olunca bu hastalık baş gösterdi ve münafıkların lideri Abdullah İbn Ubeyy: "Bu iş artık revaç buldu. Biz bunun içine girmemiz lazım" dedi. Zahirî İslâm'a girdi, fakat müslümanların safında fitne ve fesat yaymaya girişti.

Münafıkları tanıtan alâmetlerden biri de çokça yemin etmeleridir. Ayet-i kerimede de buyurulduğu gibi: "Onlar yeminlerini kendilerine kalkan edinirler ve insanları Allah'ın yolundan alıkoyarlar." (Mücadele, 16)

Münafıklar istediği yemini yapmaya müsaittirler. Her türlü kılığa girebilirler. Yalan söylerler, kendilerini ihlaslı gösterirler, çeşitli şeyler yaparlar. Subhanallah! Münafıkların yaşantısından daha kötü bir yaşantı olamaz. Hayatları adeta roldür, yapmacıktır. İçi dışından farklıdır. Bakarsın ki insanlar bu tür ikiyüzlüleri kınarlar, aşağılarlar, ayıplarlar. Onlar ise kendilerini savunmak durumunda kalırlar. Çok zayıf iradeli dirler. Münafıklardan daha zayıf iradeli kimse yoktur. Münafıklar adeta yarasa kuşları gibi karanlık ortamlarda devreye girerler. Hakkın nuru gelince ise gizlenirler. Evet, onlar yüce Allah'ın da buyurduğu gibi:

"Müslümanlara gelir, biz de sizdeniz diye Allah'a yemin ederler. Halbuki onlar sizden değillerdir."

Münafıklar Rasulullah'a gelip yemin ediyorlardı. Mesela Ahnes bin Şerif geliyor mümin olduğuna dair Allah'a yemin ediyordu. Fakat oradan ayrıldıktan sonra müslümanlara ait bir sürü koyun görse onları kesiyor, karınlarını yarıyordu. Ekinlerini bulsa onları ateşe veriyordu. Sonra da geliyor, ben sizdenim diyordu. Allah Teala'nın da buyurduğu gibi: "Hiç bir zaman münafıklar sizden değildir. Fakat onlar korkak ve ürkek bir güruttur." Gerçek yüzlerinin ortaya çıkacaklarından korkarlar. Münafıklar İslâmî topluluklarda hep olmuşlardır. Emevî devletinde, Abbasi devletinde hatta Hulefayı Raşidîn döneminde bulunmuşlardır. Abbasi devletinde münafıklar iyice çoğalmıştır. O dönemde bunlara zındık adı verilmiştir. Aslında zındık; münafığın eşi anlamında bir kelimedir. Fakat zındık münafıktan farklı olarak bazen dilinden kâfirliği sevdiği ve İslâm'dan nefret ettiği dökülür. Bu sebeple münafık olduğu ortaya çıkarak öldürülür.

Abbasi devletinde bu tür münafıklar ortaya çıkmış ve öldürülmüşlerdir. Onlardan bazıları büyük yazarlar, edibler ve şairlerdir. Mesela en büyük şairlerden biri olan Beşşar bin Burde ve en büyük yazarlardan olan Abdullah bin Mukaffa bunlardandır. Bunlar kâfirdi, fakat idarecilere yaklaştılar, müslüman olduklarını açıkladılar. Hatta namazlarını cemaatin ilk safında kılarlardı. Buna rağmen içlerinde taşıdıkları dinlerine ait mabed ve benzeri yerleri görünce kâfir olduklarını ortaya koyan tavırlarını gizleyemiyorlardı.

Mesela bir defasında Abdullah bin Mukaffa ateşperestlerin (Mecusilerin) taptıkları ateşin yakıldığı bir Mecusi mabedinin yanından geçerken şu iki şiiri söylediği rivayet edilmiştir:

Ey Atike hanımın evi

Sana aşığım fakat düşman yasağı var.

Kalbim sana bağlı

Her ne kadar senden uzak duruyorsam da,

Yemin olsun ki uzak durmamla beraber,

Sana meylediyorum.

Görüldüğü gibi şair ateşperestlerin mabedine hitab ederek; kalbim sendedir, sende demeye çalışıyor. Ancak açıkça kâfirliğini ortaya koymıyor, ağzından küfür kelimeleri yer yer dökülüyor. Bu sebeple boynu koparılmıştır, çünkü zındığın tevbesi kabul değildir.

Beşşar b. Bürde'ye gelince; bu Abbasi döneminde insanları hicveden meşhur kör bir şairdi. Bu da dinden çıkan ve dinden çıktığını sezdirmeyen zındıklardandı. Beşşar ve benzerleri bir taraftan İslâm devletini temelinden yıkmaya çalışıyorlar, diğer taraftan birinci saflarda namaz kıyorlardı. Bunlar devlet makamlarında bir yer işgal etmek hırsı ile müslüman olmuşlardı. Günümüzde de öyle değil mi? Eğer devlet komünizme karşı olsa bakarsın ki çıkarıcılar hep ona karşıdır. Şayet devlet komünizme meyletse hepsi komünist kesilir. Devlet selefi ise onlar selefçilerin öncüleri olurlar. Devlet tasavvufi bir meşrebe sahipse yeşil sarıklar sararlar, "hay, hay" diye söylenip gezerler, böylece sofilerin de öncüleri olmaya çalışırlar. Bu fazlaca garipsenecek bir şey değildir, zira inancı olmayan insanlardan bundan başka ne beklenir? Ayet-i kerimede: "Allah'a yemin ederler ki onlar sizdendir. Halbuki onlar sizden değillerdir. Fakat onlar korkak ve ürkek bir güruttur. Şayet onlar içine sığınacakları bir sığınak veya mağaralar yahut bir delik bulacak olsalar sizden uzaklaşmak için oraya dönüp giderler" (Tevbe, 56-57) buyurulmaktadır.

Evet, bu âyette zikredilenler isyankâr insanlardır. Korkunç bir şekilde iradeleri zayıftır. Müslümanlardan ve diğer güçlerden dehşetli bir şekilde korkarlar. Aslında günah işlemek insanın kalbindeki direnç ve gayreti öldürür. Hassasiyeti, kahramanlığı, yiğitliği yok eder. Titreyen bir korkak haline getirir. Sebep ise şu âyet-i kerimede de belirtildiği gibi yaşamaya çok düşkün olmalarıdır: "Hayata karşı insanların en (düşkün ve) hırslısı olarak onları bulursun..." (Bakara, 96)

Devletle yüksek projeler hazırlayan mühendis bir komşumuz vardı. Namaz kılmıyordu. Bir gün onu ziyaret ettim ve:

"Neden namaz kılmıyorsun?" dedim. Bunun üzerine utandı ve mescide gelmeye başladı. Kısa bir müddet sonra ise mescide gelmeyi bıraktı. Bunun üzerine tekrar onu ziyarete gittim ve:

"Sen namaza geliyordun, neden gelmeyi bıraktın?" dedim. Bunun üzerine bana:

"Net cevap vermemi ister misin?" dedi. Ben:

"Evet" dedim, o:

"İki üç defa geldim ve Cuma namazında seni dinledim. Sen konuşmalarınla beni etkiledin. Bunun üzerine ben kendi kendime dedim ki bu adam konuşmaları ile beni etkiliyor ve benim hamiyet duygularımı kabartıyor, tâ ki devlet aleyhine bir şey konuşayım da hapsedileyim, görevimden atılayım ve en güzel çözümün mescide gitmemek olduğuna karar verdim."

Düşünebiliyor musunuz? Konuşmaktan değil dinlemekten dahi korkuyor!

Yine bizim sarhoş bir komşumuz vardı. (Fasıklardan Allah'a sığınırım) 1967 Eylül ayı, Arap-İsrail savaşında İsrail, Ürdün kentlerini bombalıyordu. Biz İrbet kentinde oturuyorduk ve binanın altında bir sığınak vardı. Kadınları sığınağa indirmiştik, erkekler ise odalarda kalmıştı. Bu sarhoş ise kadınların arasına kendini atarak orada oturup kalmıştı. Kadınlar: "Kalk, çık" diyorlardı, ancak sarhoştan herhangi bir tepki gelmiyordu. Bunun üzerine eşim yanıma gelerek: "Aşağıda oturmak istemiyorum, bir adam geldi, çık diyoruz çıkmıyor, kadınların arasında oturuyor" dedi. Aşağıya indiğimizde adam korkusundan ölmüştü. Evet, korkusundan ölmüştü! Kalp atışları korkunun şiddetinden kesilmişti.

Bunun gibi korkak kimseler sayısızdır. Çünkü günahlar ok gibidir, kalbe saplanır ve onu paramparça eder. Kalp günahların çokluğuyla, ülsere yakalanmış mide gibi tahammülsüzleşir Ete, yağa, ağır şeylere tahammül edemez. Sadece hafif şeylere tahammül edebilir. Münafığın kalbi ülselidir. Evet, onun kalbi zayıftır ve ölüdür. Kalbindeki yaraların çokluğundan dolayı kalp kendisini temizlemeye güç yetiremez. Ve neticesinde kalp, iyiyi tanıyamaz, kötüyü inkâr edemez hale gelir. İşte bu sebeple münkeri gördüğü zaman yüzü kızarmaz, Allah için öfkelenmez. Çünkü kanı hareketsizdir. Kıskançlıksa kalpteki iman meşalesinden ibarettir. Günahlarla birlikte karşı çıkma duygusu zayıflamaya başlar; hiçbir tepkide bulunmaksızın görülen sayısız münkerler ve kötülükler önce sindirilmeye, bunlar karşısında öfke bastırılmaya ve hazım sanmaya başlanılır... Çünkü karşı çıkma duygusu kalbin içinde imanın bir meşalesidir. Günahlar ve kötülüklerin çokluğu bu meşaleyi söndürür. Seyyid Kutub'un da dediği gibi: "Karşı çıkma duygusu önce sindirilir, sonra o his soldurulur, daha sonra yavaş yavaş erimeye, azalmaya ve giderek hissedilmez olmaya başlar ve sonra da ölür. Karşı çıkma duygusu öldüğü zaman ve bu set yıkıldığı zaman onun peşi sıra arkasındaki tüm setler de yıkılır." Artık o kimse donuk bir kişiliğe sahip olmuştur. Hiçbir vaazdan ve nasihattan etkilenmez.

Âyetleri iştirmek ona fayda vermez. Hadisler onu harekete geçirmez...

Adeta cansız bir taş haline gelen bu gibi insanlara Tevbe Sûresi'ni okusan dahi Afgan cihadı hakkında düşüncesini değiştirmez. Artık o kendisini her şeyi anlayan biri kabul eder. Hayırları şer olarak görür. Mü'min kadınların ırzları paramparça edilirken senin takınacağın tavrı görünce; seni duygusal olarak, kuru gürültü yapan biri olarak değerlendirir. Sana: "Kalbi saf biri" der. Onlara göre kalbi saf olmak, insan için bir kusur ve ayıptır. Onun için birilerinin kendilerine nasıl bir insan olduğu sorulduğunda: "O kalbi saf biridir" yani ahmaktır, demektir. Yine onlar birini övmek istediklerinde: "Filan çok kurnaz, siyasetçi" derler. Bunun manası yalanı iyi beceriyor, yağcılığı güzel yapıyor, alavere, dalavereyi iyi beceriyor, demektir.

Hülasa insanların övüleceği sıfatlar, kınanma sıfatları, onların yerileceği sıfatlar ise övünme sıfatları haline getirilmiştir. Eğer bir insana filanın kalbi temiz, niyeti halis, duygusal, gayretli, her şeye karşı çıkan gibi sıfatlar verilmişse bu o insanın beceriksiz, her işittiğini tasdik eden, herkese kanaan ve işini bilmeyen birisi olduğu anlamında kullanılmaktadır. Buna mukabil hakkı, batılı tanımayan, iyiliği kötülükten ayırt etmeyen insanlar ise akıllı bir adam, dengeli biri, meselelere vâkıf diye nitelendirilir.

"Onlardan bazıları sadaka hakkında sana dil uzatırlar. Kendilerine ondan verilirse razı olurlar. Ondan bir şey verilmezse bir de bakarsın kızarlar." (Tevbe, 58)

Arapça'da insanı yüzüne karşı kınamakla görmediği yerde kınamak farklı kelimelerle ifade edilmiştir. Hümeze Sûresi'nde bu iki ayıplama da birden zikredilerek şöyle buyurulmuştur: "İnsanları arkadan çekiştiren ve yüzlerine karşı ayıplayan kişinin vay haline" (Hümeze, 1) Görüldüğü gibi insanları görmedikleri yerde arkadan kınama ve çekiştirme işine "el-hemz" denilmekte, buna mukabil insanları yüzlerine karşı ayıplama ise "lemz" ile ifade edilmektedir.

Müfessirler bu âyet-i kerimenin iniş sebebi hakkında şu hadiseyi rivayet etmişlerdir. Hz. Ali'nin ordusundan ayrılarak ona kılıç çeken Hariciye fırkasının dedesi Hurkus bin Zühre isimli biridir. Bunun lakabına "Zülhuveysire et-Temimî" denilmektedir. Bu kişi Rasulullah'ın (sav) ganimetleri dağıtması esnasında orada bulunuyordu. Rasulullah'ın yeni müslüman olan kişilere ganimetlerden fazla pay vererek kalplerini İslâm'a ısındırmak istemesini görünce ve kendisine ganimetten özel fazla pay verilmeyince şunu söylemiştir:

- "Ey Muhammedi Adaletli davran." Rasulullah da ona:

"Vay haline! Eğer ben adaletli davranmıyorsam kim adaletli davranmış olabilir?" diye cevap vermiştir.

Diğer bir rivayette bu adam Rasulullah'a gıyabında şunları söylemiştir: "Allah'a yemin olsun ki bu taksimat (bölüşdürme) Allah'ın rızasını kazanmak için olan bir bölüşdürme değildir." Bunun üzerine birileri gelerek:

"Ey Allah'ın Rasulü! Filan adam diyor ki, bu taksimat Allah'ın rızasını kazanmak için yapılan bir taksimat değildir" demişlerdir.

Bunun üzerine Rasulullah da:

"Allah kardeşim Musa'ya (as) rahmet eylesin. O, bundan daha fazlası ile eziyet görmüştü." Bu münafığın sözlerini işiten

Hz. Ömer:

"Ey Allah'ın Rasulü! Bırak beni de bu münafığın boynunu vurayım" demiştir. Rasulullah da:

"Ey Ömer! Dokunma ona. Tâ ki sahabelerini öldürüyor denilmesin. Çünkü bu kişinin öyle arkadaşları var ki sizler kılmış olduğunuz namazlarınızı onların namazları karşısında, tutmuş olduğunuz oruçlarınızı onların oruçları karşısında küçümsersiniz. Fakat bunlar okun hedefini delip dışarı çıkması gibi dinden çıkacaklardır."

Evet işte bu Hurkus b. Zühre Zülhuveysire Haricîlerin dedesidir, liderleridir. İşte âyet-i kerimenin bu kişi hakkında nazil olduğu rivayet edilmiştir.

İbn Teymiye bu hadis-i şerife dayanarak Hariciye fırkasının İslâm dininden çıktıklarına ve kâfir olduklarına dair hüküm vermiştir.

Çünkü Rasulullah (sav) bu adamın arkadaşlarının okun hedefini delip çıkması gibi dinden çıkacaklarını haber vermiştir.

Sahabelerden biri Şam şehrinde bulunuyordu. Haricîlerden bir grubun kesilmiş kafaları getirilip Şam'daki bir mescidin kapısı önüne atıldığında o sahabe:

"Bu nedir?" diye sormuştur. Orada bulunanlar: "Bunlar Haricîlerin kafalarıdır" demişlerdir. Bunun üzerine o sahabe:

- "Bunlar cehennem ehlinin köpekleridir, bunlar cehennem ehlinin köpekleridir" demiştir.

Aslında Haricîler bütün müslümanlara nazaran en çok ibadet eden ve en çok cesaretli olan kişilerdi. Arapların en kahramanları ve en çok ibadet edenleri idi. Bunlardan biri olan Ebu Hamza eş-Şari Mekke halkına irad ettiği bir hutbesinde şunları söylemiştir:

"Ey Mekke ahalisi! Siz beni arkadaşlarımla ayıplıyorsunuz. Onların çok genç olduklarını sanıyorsunuz. Rasulullah'ın sahabeleri de gençler değil miydi? Evet, vallahi bunlar gençtir ama, gençliklerinde yaşlı insanlar gibidirler. Gözlerini şer olan şeylere kaparlar, batıldan ayaklarını uzaklaştırırlar. Bunlar çokça ibadet yaptıklarından renkleri soluktur, vücutları bitkindir. Geceleri

seher vaktine kadar uyumamaktan renkleri muz rengine dönüşmüş soluk kimselerdir. Allah onlara gecenin ortasında nazar eylediğinde onların bellerinin Kur'ân ü/erine eğik olduğunu görmektedir. Onlar Kur'an'ı okurken cennet anlatılan her âyete geldiklerinde sevinçlerinden ağlarlar, cehennemi anlatan her âyete geldiklerinde ise cehennemin uğultusunu kulakları ile duyuyormuşçasına hıçkırma hıçkırma ağlarlar. Onların aşırı çabalan yorgun ve bitkin oluşları ardardadır, kesilmemektedir"

Kafası kesildikten sonra kuşların gözünü oyup

Gagaları arasına aldıkları nice gözler var ki

O gözlerin sahibi gecenin yarısında Allah

Korkusundan ağlıyordu. O gagadaki gözden yaş döküyordu.

Görüldüğü gibi Ebu Hamza Hariciler'i çok net ve dakik bir şekilde vasıflandırıyor. Hariciye fırkasına mensub olan insanlar gerçekten kahraman insanlardı. Mesela Gazale isimdeki bir kadın Hariciler'den 300 kişi ile birlikte Küfe şehrini işgal etmiştir. Oranın valisi olan meşhur Haccac-ı Zalim elli veya yetmiş bine yakın olan askeri ile birlikte orayı bırakıp kaçmıştır. Bu mesele hakkında bir şair Haccac'a şunları söylüyor:

Bana karşı arslan kesiliyorsun,

Savaşlarda ise ıslık çalanın ıslığından ürken

Siyah bir devekuşusun,

Savaşta Ceylan Hanımın karşısına çıkman

Gerekmez miydi?

Aksine senin aklın uçan kuşun iki kanadında idi

(aklın kaçıp gitmekteydi)

Evet Haricîler bu kadar samimi ve kahraman insanlardı, fakat subhanallah! Tek başına ihlas yetmiyor. Hiçbir kimse Haricîlerin samimi olduklarına şüphe etmez. Ancak yine hiçbir kimse Haricîlerin saptıklarına da şüphe etmez. Öyleyse yalnız samimiyet yetmiyor. Samimiyetle birlikte ilim ve istikamet gerekiyor. Bu sebeple insan cehaletinden ötürü samimi olduğu halde bu dine zarar verebilir. Örneğin şu anda Afgan cihadı hakkında şüphe uyandıranlar gibi. Bunlar bu dine zarar verdiklerini bilmiyorlar. Müslümanlara eza verdiklerini bilmiyorlar. Ve bunlar samimi kimseler. Hiç kimse -Allahu Alem- bunların samimiyetinden ve sadâkatinden şüphe etmez.

İşle bu sebeple Hz. Ali (ra) Haricîlerin ateşi ile kıvrandığında: "Belimi iki adam kırdı. Cahil âbid ve fâsık âlim." Bu iki türden olan insanlar, İslâm'a büyük darbeler indirmektedirler. Cahil ve âbid olan insanlar hikâye olarak anlatılan şu ayıya benzerler: Bir kişi eğittiği ayıyı, yüzüne gelen sinekleri kovmaya alıştırmış. Bir gün bir ağacın altında uyumuş. Ayı sinekleri kovdukça sinekler tekrar geri dönmüş. Ayı hiddetlenmiş, büyük bir kayayı alarak sahibinin yüzünde bulunan sineğe vurmuş. Böylece sineği öldüreyim derken hem sineği hem de sahibini halletmiş (!)

Maalesef Hariciler İslâm'a giren ilk genç Hz. Ali'yi öldürmekle Allah'a yaklaştıklarını zannetmişlerdir. Hz. Ali'ye indirilen bu darbe bedbaht birinin darbesi idi. O, bu darbesi ile Allah'ın rızasını gözetiyordu (!) Bu bedbaht Abdurrahman bin Mülcem'di. Rasulullah (sav) bunu şaki (bedbaht, isyankâr) diye vasıflandırmıştı. Sahih bir hadiste Peygamber efendimiz Hz. Ali'ye şöyle buyurmuştur: "İnsanların en şakisi (en bedbaht ve isyankârı), iki kimsedir. Onlardan birincisi (Hz. Salih'in (as) mucize olarak getirdiği deveyi kesen ve Semud kavminden olan) Uheymir-i Semud isimindeki kişidir. Diğeri ise senin şurana vuracak kimsedir. Şuran kanayacaktır." Evet, Hz. Ali'ye bu öldürücü darbeyi indiren bedbaht biri idi, şaki idi. Ne yazık ki Haricî mezhebine mensup olanlardan biri, bu kişi Hz. Ali'yi öldürdükten sonra onu överek şu şiiri söylemişti:

Ey kahramandan gelen darbe,

O bu darbe ile sadece arşın sahibi olan Allah'ın

Rızasına erişmek istiyordu.

Görüldüğü gibi bu adamların akılları bu kadar. Acaip bir samimiyet, fakat dinî esaslardan uzaklaşma. O derece uzaklaşma ki müslümanları öldürmeyi helâl sayına ve ehl-i kitap olan yahudi ve hristiyanları öldürmeyi haram sayma. Bu hususta Vâsıl bin Ala diyor ki: "Ben bir topluluk ile beraberdim. Hariciler'den bir grupla karşılaştık. Biz evde iken onları görünce arkadaşlarıma dedim ki, siz onlara herhangi bir cevap vermeyin, onlara ben cevap vereceğim. Biz onlara yaklaşıncı dediler ki:

Siz kimsiniz? Dedim ki:

Biz ehl-i kitaptan bir topluluğuz. Dediler ki:

Haydi yolunuza devam edin.

Ve bizi bıraktılar. Ben de onlara dedim ki, Hayır Kur'ân diyor ki: "Müşriklerden biri sana sığıncırsa onu emniyet altına al ki, Allah'ın kelâmını dinlesinler, sonra onu güven içinde bulunacağı bir yere ulaştır..." (Tevbe, 6) Biz Allah'ın kelâmını işitmeye geldik. Bunun üzerine Hariciler: "Peki gelin, Kur'ân'ı dinleyin" dediler. Ve onları güven içinde olacakları yere götürdüler."

Görüldüğü gibi ne kadar acaip bir düşünce tarzı, ne garip bir mantık.

Haricîler Ebu Hanife'nin bulunduğu mescide onu öldürme isteğiyle kaç defa geldiler? Ebu Hanife onların elinden her defasında kurtuluyordu. Çünkü o büyük bir ikna kabiliyetine sahipti. Yine bir defasında Haricîler yalın kılıçları ellerinde olduğu halde Ebu Hanife'nin mescidine geldiler. Zaten onların kılıçları devamlı yalındı, hiçbir zaman kınlarına sokmazlardı. Ebu Hanife'ye: - "Kapıda bir kadın var, zinadan hamile idi ve doğum yaparken öldü. Şimdi bu kadın kâfir midir yoksa müslüman mıdır?" dediler. Ebu Hanife:

"Kılıçlarınızı biraz, kaldırıncı size biraz cevap verebileyim," dedi. Bunun üzerine;

"Peki, kılıçlarımızı işte uzaklaştırdık" dediler (Haricîler büyük günah işleyeni kâfir sayarlar) Ebu Hanife onlara:

"O kadın hristiyan mıdır?" dedi. Onlar:

"Hayır," dediler. Ebu Hanife:

"O kadın mecusi midir?" dedi. Onlar:

"Hayır" dediler. Ebu Hanife:

"O halde o kadın yahudidir?" dedi. Onlar:

"Hayır" dediler. Ebu Hanife:

"Öyleyse o kadın hangi dindendir?" dedi. Haricîler bunun üzerine;

"O müslümandır" dediler. Bunun üzerine Ebu Hanife:

- "Siz kendi sorunuza kendiniz fetva verdiniz. Artık benden onun hükmünü niye soruyorsunuz?" dedi. Böylece Ebu Hanife harika cevabı ve dâhi zekâsı ile onların elinden kurtuldu.

Evet, Haricîler İslâm âlemini çok yordular. Müslümanların halifesini devamlı rahatsız, ettiler. Mesela Hz. Ali (ra) Cuma günleri hutbe okurken onun karşısına dikiliyor ve şu âyeti okuyorlardı: "Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir." (Maide, 44)

Hz. Ali ise şunu söylüyordu: "Haricîler tahkim âyetini tekrarlamaya başladılar. Haricîler tahkim âyetini tekrarlamaya başladılar. Yani Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler, işte onlar kâfirlerin ta kendileridir âyetini okumaya başladılar" diye cevap veriyordu.

Hz. Ali onlara şöyle diyordu: "Siz bize savaşı başlatmadıkça biz size karşı savaşmayacağız ve sizlerin mescidlerimize gelmenize engel olmayacağız." Ne yazık ki Haricîler müslümanlara savaş açmayı başlattılar, bunun üzerine de Hz. Ali onlara karşı meşhur Nehrivan savaşını yaptı. Hz. Ali'ye Haricîler kâfir mi diye sorduklarında o şu cevabı vermişti:

- "Onlar küfürden kaçtılar."

- "Peki onlar münafık mı?" diye sorulunca:

"Münafıklar Allah'ı çok az zikrederler. Bunlar ise gecelerini ibadetle, gündüzlerini oruçla geçiriyorlar" cevabını verdi. Hz. Ali'ye:

"O halde bunlar kimler?" diye sorulunca Hz. Ali:

"Bunlar bizim kardeşlerimizdir, fakat bize karşı isyan bayrağını çekmişlerdir" cevabını vermişti.

Biz de Afgan cihadı aleyhine burada, şurada propaganda yapan bir kısım ateşli gençlere diyoruz ki, onlar da bizim kardeşlerimiz fakat bize karşı isyan etmişlerdir. Tabii ki biz onları Haricîlere benzetmiyoruz. Fakat takınılan tavır ve gelinilen konum aynı: Samimiyetle müslümanlara eziyet etme. Bir şair şöyle demiştir:

Hiçbir mesele hakkında aşırı gitme, insafli ol.

Zira insafli olmanın iki aşırı ucu da kınanmıştır.

Gerçek şu ki kardeşler, bazen insanlar meseleleri karıştırıyorlar. Özellikle cahil olurlarsa. Cahiliyet batağına gömülürlerse iyice de iş zorlaşıyor. Sertliğini kâfirlere karşı değil, İslâm'a kullanıyorlar. Böylece seni yoruyorlar.

Daha önce de anlatmıştım. Ben Mısır'da iken Tekfir ve Hicre cemaatı bizi çok yormuşlardı. Hatta sevdiğim bir Ürdün'lü kardeşim Kahire'de yanıma gidip geliyordu. Ben onun dine bağlılığı ve samimiyetine gıpta ediyordum. Bu kardeş Hicre ve Tekfir'in lideri Mustafa Şükrü (Allah ona rahmet eylesin) ile irtibata geçti. Yine bir gün bu Ürdün'lü kardeş yanıma geldi. Namaz kılarken ben imam oluyordum. Baktım ki o özür diliyor, namazları birleştirerek kılıyor gibi beyanatlarda bulunuyor. Bunlardan anladım ki arkamda namaz kılmak istemiyor ve ona dedim ki:

- "Öyle hissediyorum ki sen benim arkamda namaz kılmak istemiyorsun." O da dedi ki:

"Açık konuşmamı istiyor musun?" Ben de:

- "Gayet tabii!" dedim. O da:

"Vakia ben seni kâfir sayıyorum" dedi. Aramızdaki samimiyet çok sıkı. Ne yazık ki bu genç Mustafa Şükrü ile oturup kalkmasından sonra artık bizi İslâm'ın çerçevesinden çıkardı. Dedim ki:

- "Peki neden?" Dedi ki:

"Sen Müslüman Kardeşler'in lideri Hudeybi'yi tekfir ediyor musun, yoksa etmiyor musun?" Dedim ki:

"Ben onu nasıl tekfir edeyim?" Dedi ki:

"Hudeybi kâfirdir." Dedim ki:

"Niçin?" Dedi ki:

"Çünkü ona Abdunnasır'ın ne olduğu soruldu, o da Abdunnasır'ın kâfir olduğunu söylemedi. Abdunnasır'ın kâfir olduğu belli. Kâfire kâfir demeyen de kâfirdir."

Bu müslümanlar hapishanede iken Hasan Hudeybi'nin yanına varmışlar ve ona: "Abdunnasır kâfir mi yoksa değil mi?" diye sormuşlar o da onlara cevap vermek istememiş ve demiş ki: "Şu anda kâfir olduğunu söylesek bize ne sağlayacak ki? Ne istifade edeceğiz ki?" Bunun üzerine onlar Hudeybi'yi tekfir etmişler, onun arkasında namaz kılmamaya başlamışlar ve şu karara varmışlar: "Bundan sonra kim Hudeybi'yi sever veya ona tabi olur yahut onun cemaati olan Müslüman Kardeşler cemaatine katılacak olursa o İslâm'dan çıkmıştır. Çünkü o kâfire kâfir dememiştir. Kâfire kâfir demeyen de kâfirdir." Böylece bunlar toplumda bulunan bütün müslümanları kâfir kabul etmişlerdir.

Ben bu yanıma gelen Ürdün'lü kardeşe dedim ki:

"Peki namaz kılmayan bir insan kâfir midir, yoksa kâfir değil midir?" Dedi ki:

"Kâfirdir." Ben de dedim ki:

"Bu mesele hakkında İmam Ahmed bin Hanbel ile İmam Şafii ihtilaf etmişlerdir. Şafii, namaz kılmayanın kâfir olmadığını, İmam Ahmed ise kâfir olduğunu söylemiştir. Şimdi ne diyorsun? Biz Şafii'yi tekfir mi delim?" Bunun üzerine bana şu cevabı verdi:

"Allah'a yemin olsun ki eğer ben orada hazır bulunsaydım, İmam Şafii ile tartışsaydım ve İmam Şafii de ikna olmamış olsaydı Şafii'yi tekfir ederdim."

Vallahi Peygamber Efendimiz'in de ganimetlerin dağıtıldığında adaletli davranmadın diyen insanı beyan ederken açıkladığı gibi bu insanlar o derece ibadetlere düşkünler ki bizden birimiz onların namazları karşısında namazımızı, oruçları karşısında orucumuzu küçümseriz. Çünkü onlar gündüzleri sâim (oruçlu) geceleri kâim (namaz kılan)dirler. Devamlı sünnete uymaya çalışırlar. Bununla beraber yalın bir samimiyet yetmemiştir. Bu neticelere varmışlardır.

İşin garibi Ürdün'lü bu kardeşimize Mustafa Şükrü davasından dolayı on beş sene hapis cezası verildi. Bugün bu kardeşimiz hâlâ Kahire'deki Kanatır el-Hayriye Hapishanesi'nde bulunmaktadır. Onu ziyaret eden bazı arkadaşları onu da tekfir etmeye kalkmışlar. Anlaşıyor ki hapishanede bulunan bu zata bazı sorular sormuşlar, o da cevap vermede tereddüt etmiş. Bunun üzerine cemaat onu da hesaptan çıkarmış ve müslüman saymaz olmuşlar. Görüldüğü gibi sadece samimiyet yetmiyor. Alimlere sorup öğrenmek gerekiyor. Bu sebeple yüce Mevlâ bir âyetinde şöyle buyurmuştur: "... Eğer bilmiyorsanız zikir (ilmi) ehline sorun." (Nahl, 43) Samimiyet ve gayret yalnız olarak yeterli değildir. İstikamet gerekir ve istikamet de ilme bina edilmiş olmalıdır.

Müslümanlara dokunan musibetlerin bir çoğu yarı bilgili kimselerden kaynaklanmaktadır. Güzeli güzel görmüyor, çirkini kendisi bilmiyor! Hiçbir âlimden sormuyor. Ona şu kimse şöyle diyor, dediğimizde cevabı hazır; o tağutun yandaşlarından, falan âlim şöyle diyor dediğimizde o tağutun ayakları altında yaşamaktadır, demekte ve hiç kimseyi beğenmemektedir. Peki kimden ilim alalım, falan kimse doğruya isabet ettiği gibi hata da ediyor, filan kimse masum değil öyleyse kimden soralım? Küçük bir kitap okumuştur ve tüm beşeriyeti o kitaba göre yargılamaktadır. Mustafa Şükrü (Allah ona rahmet eylesin) birkaç kitapçıklar yazmış ve onları "Alâmetler" diye isimlendirmişti. Gençler bu kitapçıklardan naklediyorlar ve tüm insanları onlara göre yargılıyorlardı.

Onlardan biri bana şöyle diyordu:

"Benim hiç aklım almıyor. Rasulullah Peygamber olduğu halde insanlar nasıl onu takdir edemeyip ona eziyet edebiliyorlardı?" Ben de ona dedim ki:

"Bunda şaşılacak bir şey yok. Bugün aziz ve celil olan Allah'ın dinini yeryüzünde hakim kılmak için cihad eden insanların önderlerine dil uzatanlar Rasulullah'a eziyet eden bu insanlardan çok da farklı değillerdir. Çünkü bazen insanlar hakkı batıla karıştırırlar. Hz. Ali (ra)'ın bu tür insanlardan birine nasihat ederek şunları söylediği gibi, bu insanlar meseleleri karıştıran insanlardır. Hz. Ali demiştir ki: "Ey filan, sen şaşırmışsın. Evvela hakkı öğren ki kimlerin haklı olduğunu anlayabilesin. Çünkü insanlar hak ölçüsü ile tanınırlar. Hak, insanlarla tanınmaz."

Bütün bunlardan dolayı niyetinde saf olan bu samimi insanlar için hidayete ulaşmalarına dair Allah'a dua etmemiz gerekir. Fakat şüphe etmediğimiz bir şey var ki bunlar İslâm'a ve cihada eziyet ediyorlar, onu öldürmeye çalışıyorlar. Bu hallerinden asla şüphe etmiyoruz ve bunlar hakkında Rabbimizin beyan ettiği şu ayeti okuyoruz:

"Rabbimiz bizimle kavmimiz arasında hak ile hükmet!.. Sen hükmedenlerin en hayırlısıdır." (Araf, 89)

Ey Allah'ım bize ve onlara hidayet et! Ey Allah'ım bize hakkı hak olarak göster ve bize ona uymayı nasib et! Batılı da batıl olarak göster ve ondan sakınmayı nasib et. Devamlı olarak böyle dua etmemiz şarttır. Çünkü insanlar ihtilaf etmektedirler. Rasulullah (sav) geceleri şöyle dua ediyordu: "Ey Cebrail'in, Mikail'in ve İsrail'in Rabbi olan Allah'ım! Göklerin ve yerin yaratıcısı! Görüneni ve görünmeyen bilene, ihtilaf ettikleri şeylerde kulların arasında hükmedecek Sensin. Haktan ihtilaf edilen şeylerde izinle bizleri hakka ve doğruluğa ulaştır. Şüphesiz Sen dilediğini sırat-ı müstakime ulaştırırsın."

"Onlardan bazıları sadaka hakkında sana dil uzatırlar. Kendilerine ondan verilirse razı olurlar. Ondan bir şey verilmezse bir de bakarsın kızarlar" (Tevbe, 58) Evet, bu insanlar her şeyi madde ile ölçerler. Bir şey alınca razı olurlar, elde edemeyince hiddetlenirler. Peygamber Efendimiz" bu gibi insanlar hakkında şöyle buyuruyor: "Dinara kul olanın burnu yere sürülsün. Dirheme kul olanın burnu yere sürülsün. Kumaşa kul olanın burnu yere sürülsün. Baş aşağı dikilsin. Kendisine bir şey verildiğinde razı olur, sevinir. Verilmediğinde ise hiddetlenir, kızar. Bunun burnu yere sürülsün, baş aşağı dikilsin. Ayağına bir diken battığında ise onu çıkarmaktan dahi acizdir. Ne mutludur o kula ki atının yularından tutmuş, Allah yolunda cihad etmektedir. Saçı başı birbirine karışmış ve ayaklarını toz bürümüşdür. Ordunun başına koysan vazifesini ifa eder, arkasına koysan görevini yapar. Bir kimse hakkında şefaathçi olmaya koysa aracılığına itibar edilmez." (Buhari, Cihad, hah, 70; İbn Mace, Zühd, 80)

Evet, bu gibi insanlar paranın kuludur, elbisenin kuludur, eşyanın kuludur. Arabaların, madalyaların kulesidir. Bakarsın ki göğüslerine bir parça kırmızı veya yeşil bez takmışlar. Filan şeyin madalyası imiş. Adeta onu ilâhlaştırıyorlar. Bu gibi insanlar tağutların kendilerine tebessüm etmeleri pahasına yaşarlar. Bir tağutun kendilerine soğuk bir gülme ile tebessüm etmesi için onlarca hatta yüzlerce Müslüman'ı feda etmeye hazırdirler. Evet, yüce Mevlâ'nın da buyurduğu gibi ganimetten kendilerine pay verilmezse bir de bakarsın ki öfkelenirler. Fakat aziz ve celil olan Allah bu tağutlara itaat edenleri ve tağutları birbirlerine düşürerek müslümanların haklarını onlardan alır ve onları cezalandırmış olur. Bakınız Mısır'da İslâmî harekete darbe indiren müslümanlara çeşitli işkenceler yapan, Seyyid Kutub, Abdulkadir Udeh, Muhammed Fergani ve benzeri kişileri idam eden işkenceci ve cellatların akıbeti ne oldu? Tek bir günde Abdunnasır onların hepsini toplayıp hapishaneye tıktı.

Mesela Genelkurmay Başkanı Mareşal Abdülhakim Amir, İstihbarat Başkam Şemsi Bedran, İçişleri Bakanı Salah Nasır, Sıdkı Mahmud, işkenceci Hamza Besyuni ve benzerlerini 1967 yılındaki İsrail ile savaşta mağlubiyet neticesinde hainler olarak itham edip hepsini bir günde hapishaneye tıktı ve bunları savaşta mağlup olmaya sebepler gösterdi.

Şemsi Bedran diye adlandırılan kişi Müslüman Kardeşler'e işkence için çeşitli metodlar icad ediyordu. Mesela, Hacı Zeynep el-Gazali'ye 6800 kamçı vurdurmuştu. Bu zat bizzat işkence yaptığı hapishanelere kendisi hapsedildi. Bu defa orada bulunan Müslüman Kardeşler'in tümü tekbirler getirerek Allahuekber, Şemsi Bedran Askerî Hapishane'ye giriyor diye haykırmaya başladılar.

Subhanallah! Hak yerini nasıl buluyor. Şemsi Bedran hapishaneye girdiğinde adeta hapishane inliyordu. O, kendi kendine şöyle diyordu: "Ey Seyyid Kutub! Allah sana rahmet eylesin. Belki de seni hapsedtiğimiz hücre şu an benim girdiğim hücredir." Şemsi Bedran 15 sene hapiste yattı. Peki Genelkurmay Başkanı Mareşal Abdülhakim Âmir ne oldu? Abdunnasır dedi ki: "Ben ona bir fincan zehirli kahve verdim ve önümde öldü." Kaldı ki Abdülhakim Âmir onun eniştesi idi. Abdunnasır onu ordu komutanı yapmıştı. Fakat bir anda her şey değişti. Çünkü kalpler Abdunnasır'ın elinde değil, görülmeyenleri de bilen Allah'ın elinde idi. Abdunnasır'ı Abdülhakim'e kızdırdı, ona musallat etti ve böylece Allah bir zalimin intikamını diğer bir zalimin eli ile aldı. Sonra da hepsinden intikam aldı. Abdunnasır bu sağ kalanların tümünü hapse tıkadı.

Ben bir İngiliz romanı okumuştum. Romanın kahramanı Feldof Voldi isminde biriydi. Voldi İngiltere Kralı II. Henri'nin kardinali idi. Kral, hanımı Kraliçe Enboli'yi boşayıp II. Katerina ile evlenmek istedi. Kardinal de dedi ki:

"Sen bana hazır fetvalar torbasından bir fetva bul gel." Kardinal de dedi ki:

"Böyle bir fetva yoktur." Kral ona:

"İyice bak. Sağdan soldan bul. Hiçbir çıkış yolu yok mu? Hiç bir kural yok mu?" dedi. Kardinal ona:

"Bizim dinimiz boşanmayı ve ikinci kez evlenmeyi yasaklamıştır" cevabını verdi.

Görüldüğü gibi kral evlenmek niyetinde. Din varmış veya yokmuş onu pek alâkadar etmiyor. O tek kelime ile evlenmek istiyor. Fakat kardinalin dayanağı da Papa'dan aldığı güçtür. Çünkü papa kızacak olursa Kral II. Henri iktidardan düşer. O dönemde krallar karların üzerinde bile yalın ayak olarak Papa'nın önüne gitmek ve Papa'mn yaşadığı kalenin önünde üç gün secde etmek mecburiyetinde idiler. Böylece Papa onları affeder ve iktidarlarına gönderirdi.

Kral II. Henri şunu düşündü; eğer biz Kardinal Voldi'ye dokunacak olursak Papa bizi iktidardan mahrum eder. O halde en güzel

şey bizim kilisemizin ayrıldığını ilan edelim. II. Henri İngiliz kilisesini Papalık'tan ayırdığını ilan etti ve bizim, yeni bir dinimiz var, bu da Anglikan kilisesi mezhebidir. (Yani İngilizlere özgün yeni bir kilise sistemi ve mezhebidir). Böylece bu kilise Papalık'tan ayrıldı. Fakat Kral II. Henri Papalık'tan ayrıldıktan sonra Kardinal Voldi ile hesaplaşmaya döndü, çünkü o Voldi ile Papa'nın arasındaki ilişkiyi koparmıştı. II. Henri, kardinali bütün vazifelerini elinden alıp onu kovdu. Voldi, II. Henri tarafından kovulduğu sırada beni etkileyen şu sözleri söylemiştir: "Şayet ben Rabbime krala hizmet ettiğimin yarısı kadar hizmet etmiş olsaydım O beni bu yaşta düşmanlarımı sevindirecek bir hale düşürmezdi." Âyet-i kerimede: "Keşke onlar Allah' in ve Rasulu nün kendilerine verdiği razı olsalardı..." buyurulmaktadır. Allah'a karşı kul bu şekilde edepli olmalıdır. Allah'ın verdiği ile yetinmelidir.

Sadakaların Paylaşımı

"Sadakalar, Allah'tan bir farz olmak üzere sadece fakirlere, düşkünlere, sadaka toplayan memurlara, kalpleri İslâm'a ısındırılacak olanlara, kölelerin kurtarılmasına, borçlulara, Allah yoluna ve yolda kalmışlara aittir. Allah her şeyi hakkıyla bilendir; hüküm ve hikmet sahibidir." (Tevbe, 60) Aziz ve celil olan şanı yüce Allah sadakaların paylaşılması hususunda Allah Rasulu (sav)'i ayıplayan kimselere reddiye verdikten sonra, sadakaların kimler için olacağını beyan ediyor. Kur'ân ve Sünnette sadaka lafzı mücerret olarak zikredildiği takdirde zekât manasına gelir. Bu âyet-i kerimede de sadaka kelimesi herhangi bir kayıt ve şart olmadan mutlak bir şekilde zikredildiğinden bundan maksat zekâttır. İzzet ve celal sahibi olan Allah, zekâtın sekiz sınıfa verileceğini bildirmiştir. Âlimler bu âyet-i kerimede kendilerine zekât verileceği zikredilen sekiz sınıfın her birine ayrı ayrı mı zekât verilmesi gerekir yoksa bunların herhangi birine vermekle zekât borcu ödenmiş olur mu? sorularına cevap bulmak hususunda şu iki görüşü zikretmişlerdir:

- İmam Şafii, âyet-i kerimenin üslubunu göz önünde bulundurarak bir müslümanın zekâtını bu sekiz sınıfın tümüne vermesi gerektiği içtihadına varmıştır.
- İmam Malik ve Ebu Hanife'ye göre ise zekât verme ile yükümlü olan insan zekâtını âyetinde zikredilen sınıflardan yalnızca birine verebilir. Böylece zekâtını ödemiş olur, ancak bu sınıfların dışındaki herhangi bir insana veremez.

İmam Malik şöyle diyor: "Bu hususta icma vardır. Zekâtın tamamını fakirlerden veya zekâtı toplamakla görevli olanlardan ya da kalpleri ısındırılacak olanlardan veya kölelerden veya mücahitlerden birine vermek caizdir."

Kurtubi: "İmam Malik, bu konuda icma olduğunu iddia etmiştir" demiştir. Bana göre burada icmadan kasıt sahabelerin icma etmiş olmasıdır. Çünkü sahabeler arasında bu konuda ihtilaf olduğu bilinmemektedir. Bunu İmam Malik'in Mıvatta adlı hadis kitabının şerhi olan Temhit adlı kitabın yazarı Ebu Ömer ibn Abdu'l-Berr bizlere nakletmektedir.

İbnü'l-Arabî şöyle demektedir: "Onlarla bizim aramızda ölçü kıldığımız meselede zekâtın sekiz sınıfa verildiğini farz etsek dahi her sınıfın tamamını kapsaması farz değildir. Aynı şekilde sekiz sınıfın tamamını kuşatması da farz değildir. Yani fakirlere zekât verdiğimiz farz edersek, fakirlerin tamamına vermeye gücümüz yeter mi? Fakirlerin bir kısmına, miskinlerin bir kısmına, zekâtla görevli olanlardan bir kısmına verebiliriz. Fakirlerin tamamına, miskinlerin tamamına, zekâtla görevli olanların tamamına vermeye güç yetiremeyiz. Aynı şekilde sekiz sınıfın tamamına verilmesi de güç yetirilemez. Bu sebeple onların hepsine zekâtı paylaşmak vacip değildir."

Vakıa Maliki ve Hanefi mezhebinin görüşleri bu mesele hakkında tercihe şayandır. Özellikle devletin zekât toplamadığı bölgelerde bu görüşün tercihe sayen olduğu daha barizdir. Zira bin dirhem zekât verecek bir kişiye bu zekâtını âyetinde zikredilen sekiz sınıfa bölüştürmesi gerektiğini nasıl söyleyebiliriz? Vakıa bu adamın bütün bu sınıfları teker teker arayıp bulup tesbit ederek zekâtını orantılı bir şekilde onlara paylaşması pek zor bir iştir. Halbuki yüce Mevlâ şöyle buyurmaktadır:

"Eğer sadakaları açıktan vererseniz bu, iyidir; ancak onu gizleyip de fakirlere vererseniz sizin için bu daha hayırlıdır. Allah bununla günahlarınızdan bir kısmını örter. Allah yaptıklarınızdan hakkıyla haberdar olandır." (Bakara, 271)

Görüldüğü gibi bu âyet-i kerimede sadece bir sınıf zikredilmiştir. Bu da fakirler sınıfıdır. Allah Rasulü (sav) de bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuştur: "Ben zenginlerinizden zekâtı alıp onu fakirlerinize vermekle emrolundum." (Bkz. Buhari, Kitab Zekat, bab: 63) Görüldüğü gibi hadis-i şerifte de Peygamber Efendimiz kendilerine zekât verilenlerden sadece bir sınıfı zikretmiştir. Kurtubi yukarıda zikredilen âyet ve hadisi göz önünde bulundurarak şunu söylemiştir: "İşte bunlar zekâtı sekiz sınıftan sadece birine vermenin caiz olduğuna dair Kitap ve Sünnetten naslardır. Nitekim Hz. Ömer, Hz. Ali, Abdullah bin Abbas ve Hüzeyfetu'l-Yeman da bu görüştedirler. Tabiîlerden de birçoğu bu görüştedir."

Hülâsa zekâtı bu sekiz sınıftan sadece bir sınıfa dahi vermek mümkündür. Kişi zekâtı ile köleleri alıp azad edebilir. Hatta bir takım insanlara vererek kalplerini İslâm'a ısındırabilir yahut da zekâtının tümünü cihad yolunda harcayabilir. Bu hususta herhangi bir zorluk yoktur. Âyet-i kerimede zekât verilecek iki sınıf zikredilirken birine fakirler, diğerine de miskinler denilmiştir. Âlimler fakirle miskin arasındaki fark hususunda farklı görüşler zikretmişlerdir:

- Bazılarına göre fakir daha fazla muhtaç olandır.
- Diğer bazılarına göre ise miskin daha fazla muhtaç olandır.
- İmam Şafii'den nakledilen bir görüşe göre ise fakir ve miskin eşit seviyede muhtaç olanlardır.

Fakirin daha fazla muhtaç manasına geldiğini söyleyen âlimler bu kelimenin türetildiği kökü göz önünde bulundurmışlardır. Çünkü fakir kelimesi omurga kemiği manasına gelen fakaratu'z-zahr ifadesinden türetilmiştir. Yani fakir demek omurga kemiği kırılmış, bu itibarla yere uzanmış hareket edemeyen kimse demektir. Diğer yandan Peygamber Efendimiz (sav) dualarında fakirlikten Allah'a sığınmış ve şöyle buyurmuşlardır: "Ey Allah'ım! Ben kâfirlikten ve fakirlikten sana sığınırım." Fakat Peygamber Efendimiz (sav) miskinlikten Allah'a sığınmamıştır. Buna mukabil o (sav); "Ey Allah'ım! Sen beni miskin olarak yaşat, miskin olarak öldür ve miskinler zümresinde haşreyle" buyurmuşlardır. Peygamber Efendimizin (sav) bir şeyin şerrinden Allah'a sığınıp ondan daha kötü olan bir şeye düşmek istemesi mümkün değildir. Yani o fakirlikten Allah'a sığınırken ondan daha kötü sayılacak olan miskinliğe düşmek istemezdi. Bu da gösteriyor ki fakir, miskiniden daha fazla muhtaç olan biridir.

Kur'ân-ı Kerim'de fakirlikle miskinliğin farklı şeyler olduğunu beyan etmiştir. Çünkü ayrı ayrı iki sınıf zikretmiştir.

Lügat âlimleri de fakir ile miskiniden hangisinin daha fazla muhtaç olduğu hususunda ihtilaf etmişlerdir. Bu hususta en bariz sınırları Hanefi mezhebi belirlemiştir. Hanefiler'e göre her zekât verme gücüne sahip olmayan kimse fakir sayılmaktadır. O kişi zekâtı pay alabilir.

Diğer yandan zekât verme gücüne sahip olmak, ya 85 gr. altına yahut 640 gr. gümüşe veya bunlardan herhangi birine denk gelecek miktarda paraya sahip olmaktır. Bunu tesbit etmek için çarşıya giderek herhangi bir kuyumcu ve para işleri ile meşgul olanlardan sormak gerekir. Hesabı kolaydır.

Âyet-i kerimede: "Sadakalar, ancak Allah'tan bir farz olmak üzere sadece fakirlere, düşkünlere (miskinlere)... verilir" buyurulmaktadır. Daha önce bu âyet-i kerimeyi izah ederken anlattığımız gibi bu âyetin iniş sebebi Zülhuveysire et-Temimî isimli veya Hurkus bin Züheyr adındaki bir kişinin ganimetler dağılırken Rasullullah'a: "Ey Muhammed, adaletli davran!" demesi,

Rasulullah'ın da ona: "Vay haline! Şayet ben adaletli davranmazsam, kim adaletli davranır?" diye cevap vermesidir. İşte Allah Teala bunun benzeri insanlara cevap vererek meâlen buyurmuştur ki zekâtı Muhammed taksim etmiyor, zekâtı izzet sahibi olan yüce Mevla taksim ediyor.

Zekâtın verileceği sınıflar işte şunlardır.

Yukarıda âlimlerin fakir ve miskin arasındaki fark hususunda çeşitli görüşler serdettiklerini zikretmiştik. İmam Ahmed'e göre 50 dirhem gümüşten az miktarda parası bulunan fakirdir, zekâtı pay alabilir. Diğer bir kısım âlimlere göre ise fakir, 40 dirhemden daha az parası olandır. Bu hususta Darakutni'nin hadis kitabında Abdullah ibn Mesud'dan şu hadis rivayet edilmiştir: "Kim zengin olduğu halde insanlardan dilenecek olur ise o kıyamet gününde yüzünde yara ve paralar olarak gelecektir. Denildi ki: "Ey Allah'ın Rasulu, Kişinin zengin olması nasıldır" Rasullah da: "Kırk dirhemi bulunması iledir" buyurmuştur. İmam Malik'in rivayet ettiği diğer bir hadis-i şerifte de; "Kimin bir okiyyesi (kırk dirhemi) veya bunun dengi bulunduğu halde dilenecek olursa o insanlardan zorla para dilenendir" buyurulmuştur.

Hanefiler'e göre ise zekât verme gücüne sahip olamayan herkes fakirdir, daha önce de belirttiğimiz gibi zekât verme gücüne sahip olma 85 gr. altına veya 640 gr. gümüşe sahip olmaklardır.

Kişi elinde bulunan serveti bunlarla ölçerek zekâtın kendisine farz olup olmadığını bilmiş olur. Detayı için fıkıh kitaplarına müracaat edilmelidir.

Âyet-i kerimede: "Sadakalar Allah'tan bir farz olmak üzere sadece fakirlere, düşkünlere, sadaka toplayan memurlara... verilir" buyurulmaktadır. Görüldüğü gibi kendilerine zekât verilen sınıflardan biri de zekât memurlarıdır. Zekât memurları İslâm Devleti zekâtı kendisi toplayıp fakirlere dağıtması halinde bu iş için vazifelendirdiği memurlardır. Devlet, bu memurların maaşlarını toplanılan zekâtlardan verebilir. Bununla birlikte bunların maaşlarını beytül-mâl'dan vermek daha evladır. Bu ifadedenden de anlaşıldığı gibi beytül-mâl, zekât fonundan farklıdır. Çünkü beytül-mâl arazilerden alınan haraç, zımmîlerden alınan cizye ve savaşlardan elde edilen ganimetler, bir de yeraltı madenlerinden alınan paylar vb. şeyler oluşturur. Ancak ganimetler cihad yapıldığı zamanlarda elde edilir. Günümüzde ise maalesef net bir cihad hareketi görülmemektedir. Bu sebeple ganimetten de bahsedilememektedir. Fakat yüce Mevlâ İslâm ümmetine beytül-mâl için başka kaynaklar nasip etmiştir. Meselâ petrol, altın, demir, fosfat, potasyum, elmas vb. yeraltı madenleri İslâm ümmetini beslemektedir.

İmam Şafii'ye göre zekâtı, onu toplamak için çalışan memurlara maaş olarak zekâtın tümünün ancak sekizde biri verilebilir. Çünkü Allah Teala kendilerine zekât verilecek sınıfları sekiz kısma ayırmış, memurları da bunlardan bir sınıf olarak saymıştır. O halde onların payı zekâtın sekizde biridir. O kadar maaş verilebilir.

Fakat mesele incelendiğinde bunu dakik bir şekilde hesaplamak pek zordur. Meselâ bir insan sekiz milyon riyal toplamış ise şimdi buna aylık maaş olarak bir milyon mu verilecektir? Bu meseleyi vuzuha kavuşturmak için âlimler demişlerdir ki; zekât memuruna verilecek maaş onun ihtiyaçlarını giderecek ve kendisiyle yetinilebilecek miktardır. Kişinin kendisine yetebileceği kadar miktardan maksat oturabileceği bir ev, bineceği bir binek ve hayat ortağı olacağı bir eştir. İslâm'da kişiye yetecek maaş işte budur. Ancak bineceğin en lükslerden olması elbetteki gerekmemektedir. Kişi Mercedes almaya kalkışmamalıdır. Kendini taşıyacak bir araba yeterlidir. Çünkü motorlu araçlar keşfedilmeden önce insanlara binek olarak bir katır veya bir merkep yahut bir at satın alınıyordu. Şu an biz kalkar da Mercedes satın alırsak zekâtın tümünü tezden bitirmiş oluruz. Hülâsa zekât memurları zekâtı maaş olarak kendilerine yetecek kadar alabilirler, israfa ve cimriliğe mahal bırakılmamalıdır.

Nitekim Hz. Ömer (ra) ve diğer râşid halifeler böyle yapmışlardır. Hz. Ömer diyor ki: "Kim bizim işimizde çalışacak olursa biz ona binek, mesken ve yemek temin etmek mecburiyetindeyiz." Hz. Ömer, Ammar bin Yasir'e, koruyucularına, aile efradına ve kâtiplerine günlük yiyecek olarak yarım koyun tahsis etmişti.

Hz. Ömer (ra) hilâfet merkezine de her gün yarım koyun tahsis etmişti. Ancak zekât toplamakla görevli olan memur Haşimoğulları'ndan olur ise bu kimseye zekât malından verilir mi? Çünkü zekât Allah Rasulü (sav)'e ve onun soyundan gelenlere helâl değildir. Çünkü onlar İslâm ümmetinin eşrafındadırlar. İslâm ümmetinin eşrafından olan evlâd-ı Rasulleri, insanların döküntülerini almaktan müstağni kılar, onları yüceltiriz. Allah Rasulü (sav)'in de belirttiği gibi zekât insanların kirleridir. Bu sebeple Peygamberimizin soyundan gelenleri, insanların döküntülerini yemekten tenzih eder, onları yüceltiriz. İşte bu bakımdan zekât almak Peygamberimize de, Peygamberimizin soyundan gelenlere de helâl değildir. Peygamberin soyundan gelen insanların maaşları ganimetlerdir. Bunlar zekâtlara benzememektedir. Çünkü ganimetler kılıç zoru ile izzet ve şerefle elde edilen mallardır. Bu yüzden yüce Allah Rasullullah'ı ve onun akrabalarını, insanların mallarının kırı olan zekâtla değil de insanların izzet ve şerefle aldıkları ganimetlerle rızıklandırmıştır. Bütün peygamberlerin kazançları da budur. Bu hususta yüce Allah şöyle buyurmuştur: "(Savaşta) ganimet olarak aldığınız bir şeyin beşte biri Allah'a, Rasulüne, akrabalara, yetimlere, yoksullara ve yolculara aittir." (Enfal, 41)

Akrabalar (Zevi'l-Kurbâ) Kimdir?

Âyet-i kerimede zikredilen akrabalarından kasıt Allah Rasulü (sav)'in akrabalarıdır. Bunlara ganimetlerin beşte birinin beşte biri verilir. Çünkü yüce Allah: "Biliniz ki, (savaşta) ganimet olarak aldığınız bir şeyin beşte biri mutlaka Allah'a, Rasulü'ne, akrabalara, yetimlere, yoksullara ve yolculara aittir" buyurmuştur. Âyet-i kerimede ganimetin beşte birinin altı sınıfa taksim edileceği belirtilmiştir. Bu altı sınıftan biri olarak da Allah Teala zikredilmiştir. Allah Teala'ya verilecek de Rasulullah'a verileceğinden ganimetin beşte biri altıya değil de beşe taksim edilecektir. Âyet-i kerimede Allah Teala'nın öncelikle zikredilmesi sadece teberrüktendir. Bu sebeple Allah'ın payı ile Rasulullah'ın payı aynı şeydir. Hülâsa Rasulullah'ın akrabalarına savaşta alman ganimetin tümünün beşte birinin beşte biri yani yirmi beşte biri verilir ki, bu miktar yüzde dört eder. Tabii ki bu miktar Rasulullah'ın akrabaları için yeterlidir. Halta ihtiyaçlarından da fazladır. Çünkü bir gün Moskova'yı inşallah fethettiğimiz zaman merkez bankasındaki milyarları ganimet olarak alacağız. Örneğin 4 milyar ganimet alsak evlâd-ı Rasul'e ayrılacak pay ne kadardır? Onlara ayrılacak pay 160 milyondur. Buna ayrıca evler, dükkânlar, eşyalar da eklenir. Araziler ise genellikle paylaştırılmayıp İslâm devletine bırakılır.

Demek ki Allah Rasulü'nün soyundan gelenlere ganimetten verilecek miktar, toplam ganimetin beşte biridir. Ayrıca fey'den de onlara pay verilir. Fey; cizye ve haraçlardan oluşur. Yani inşallah Moskova'yı fethettiğimiz zaman arazileri ekip ürünün yarısını haraç vermesi şartıyla Gorbaçov'a bırakabiliriz. Farzedin ki, inşallah Moskova'yı fethettik, o zamana kadar belki de Gorbaçov çoktan ölmüş olur. Çünkü Afgan cihadı başladığından beri Gorbaçov'dan önce üç Rus lideri öldü. Bunlar Brejnev, Andropov, Grenikov'dur. Gorbaçov dördüncüsü. Bu yaz sonunda inşallah o da ölür. Farz edelim ki, Gorbaçov ölmedi ve onu Moskova'yı fethettiğimizde esir aldık. Gorbaçov hakkında iki şeyden birini yapmakta serbestiz. Ya onu zimmîleştiririz, yani kendisinden cizye ve sahip olduğu arazisinden haraç alarak hayatını serbest bırakırız veya onu köle yapar bir mücahide hizmetçi olarak veririz. Mücahidin ayakkabısını taşır, pazardan eşyalarını alır getirir, mücahidin arabasını yıkar, temizler, kısacası köle olarak mücahidin yanında yaşar. Vallahi, kardeşlerim bu anlattıklarım Allah'a zor gelen şeyler değildir. Allah her şeye galiptir. Buna gücü yeter. Bunu garipsemeyiniz. Güç ve kudret sahibi olan Allah'a bu zor bir şey değildir. Bu hususta size asr-ı saadetten örnek vereyim: Hicret esnasında Allah Rasulü (sav)'i takip eden ve atının ön ayakları kuma saplanan Süraka bin Malik bin Cuş'am elini kaldırır ve Allah Rasulü'ne:

"Ey Muhammed bana eman ver!" diye seslenir. Allah Rasulü (sav) de ona:

"Gel ey Süraka! Ne istiyorsun?" der. Süraka bin Malik:

"Bana, seni öldürmem için 200 deve verdiler," der. Süraka bin Malik, Araplar'ın meşhur cengâverlerindendi. (Bu anlattıklarım gülen mücahid senin cihada devam etmen gerekir ki Gorbaçov'un malını ganimet olarak alabilesin. Şayet geri dönecek olursan Gorbaçov'un ayakkabısını bile alamazsın)

- Allah Rasulü (sav), Süraka'ya:

"İran Şahı Kisra'nın iki bileziği sana verilse nasıl olur?" dedi. Süraka bin Malik:

"Hürmüz'ün oğlu Kisra'nın mı?" diye sordu. Rasulullah(sav):

"Evet, Hürmüz'ün oğlu Kisra'nın!" cevabını verdi. Süraka kendi kendine düşünmeye başladı: "Bu adam ne söylüyor? Şimdi ben Hürmüz'ün oğlu Kisra'nın o iki bileziklerini mi alabileceğim?" Fakat sonunda Rasulullah'ın vaadi tahakkuk etti. Rasulullah bu sözünü Hicret'in birinci yılında daha doğrusu Hicret yolunda iken söylemişti. Hicret'in 22. yılında ise İran İmparatorluğu'na karşı yürütülen Nihavent Savaşı oldu. Burada İran Şahı yenildi ve köşkü, sarayı ganimet oldu. İki bileziği orada buldular. Belki de bu bilezikler olayı Nihavent Savaşı'ndan daha önce yapılan, yani Hicret'in 15. yılında yapılan Kadisiye Savaşı'nda gerçekleşti. Rivayet edildiğine göre bu iki bileziği tabînin en seçkinlerinden olan Amr bin Abdülkays alıp getirmiştir. Amr, tanınmaması için yüzüne yaşmak çekmiş ve bu iki bileziği ganimet mallarının içine koymuştur. Ganimetleri toplayan zat:

"Adın ne?" diye sormuş, Amr bin Abdülkays:

"Ben ismimi söylemiyorum ki adımı anmayasınız." Ordu komutam Şad bin Ebi Vakkas iki bileziği görünce gerçekten bunları getirip ganimetin içine koyan güvenilir biri dedi. Çünkü bu iki bileziğin değeri o zamanlar milyarlardı. Bilezikler inci, yakut vb. şeylerle işlemeli idi. İran Fatih Şad bin Ebi Vakkas ganimetleri dönemin halifesi Hz. Ömer'e gönderince onların içinde bu iki bilezik de bulunuyordu. Hz. Ömer (ra) bilezikleri görünce ağladı ve dedi ki: "Nerede Süraka bin Malik? Çağırın gelsin buraya!" Gidip Süraka'yı insanların içinden çağırıp getirdiler.Hz. Ömer ona dedi ki: "Ey Süraka! İşte Rasulullah'ın sana müjdesi!"Bu anda Süraka çokça yaşlanmıştı. Fakat aziz ve celil olan Allah, Rasulullah'ın vaadettiği iki bileziği alması için onu bu zamana kadar yaşatmıştı. Hz. Ömer bilezikleri verdikten sonra şöyle dedi: "Krallar kralı olan Hürmüz oğlu Kisra'dan bu bilezikleri çekip alıp topuklarına işeyen bir bedeviye veren Allah'a ham dolsun."

İslâm Toplamları Cihadla Yücelir:

Cihad izzettir. Cihad ümmetleri yüceltir. Cihad hiçbir şeyi olmayan, dünyada kıymeti bulunmayan insanı anılacak ve zikredilecek bir kişi haline getirir. İslâm ümmeti cihadla yaşamıştır ve cihadı terk ettiğinde de ölmüştür. Keşke İslâm ümmeti tekrar cihada başlasaydı. Allah'a yemin ediyorum ki, ey kardeşlerim! Eğer bizler cihadı terk etmeseydik... Eğer bizler cihadla yaşasaydık 950 senedir Avrupa'nın geneli şu anda bize cizye ödüyor olurdu. Evet, devletlerin birçoğu bölük bölük Allah'ın dinine girerdi. İnşallah Amerika da cizye ödeyecektir. Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur: "Bu emir (din) gece ve gündüzün ulaştığı her yere ulaşacaktır. Allah'ın bu dini girdirmedeği hiçbir ev kalmayacaktır. İster kıldan dokunan çadır ev olsun, isterse taş toprakla örülerek yapılan ev olsun. Allah bu dini şerefli kimselerin şerefi ve zelil kimselerin zilleti ile her eve girdirecektir. İslâm'ın aziz olacağı bir izzetle ve küfrün zelil olacağı bir zilletle hakim kılacaktır." (1 Bkz. Müsned, imam Ahmed, c. IV, sh. 103, c. VI, sh. 4) Gel bakalım Roma şehrinin valisi. Allah, Yahya el-Adl'e uzun ömür versin. Biz buna Roma valisi diyoruz. Çünkü Rasulullah, İmam Ahmed'in rivayet ettiği sahih bir hadisinde müslümanların Roma'yı da fethedeceklerini vaadetmiştir. Biliyorsunuz Roma İtalya'nın başkentidir. Allah'ın izni ile orada feth edilecektir. Rasulullah (sav)'e: "Şu iki şehirden hangisi daha önce fethedilecektir? Kostantiniyye mi (İstanbul mu), yoksa Rumiye mi (Roma mı)?" diye sorulmuş, Rasulullah da: "Herakliyyus'un şehri önce fethedilecektir" (2 Bkz. Darimi, Mukaddime bab: 43; Müsned imam Ahmet, c. II, sh. 176) buyurmuştur. Yani önce İstanbul'un fethedileceğini bizlere haber vermiştir.

Fiilen Hicri 857 sene sonra Kostantiniyye fethedilmiştir. Yani hadis-i şerifin söylenildiği tarihten itibaren yaklaşık 850 sene sonra fethedilmiştir. İnşallah Roma da fethedilecektir. Çünkü hadis sahihtir.

Kardeşimiz Yahya el-Adl İtalya'dan gelip cihada katılınca ben ona dedim ki: "İnşallah sen şu andan itibaren Roma'nın valisisin. Eğer biz ölürsek sizler Roma'nın valisini tanımış olun. Roma'yı fethederseniz valisini hatırlayın. Anlıyor musunuz? Oranın valisi Yahya'dır, Yahya !"

Rasulullah'ın Süraka'yı müjdelediği gibi biz de Yahya'yı Roma'nın valisi olması ile müjdelemeye çalışalım. Sakın bunu garipsemeyin ve uzak görmeyin. Bugün Şada'da eğitilen bir insan yarın İslâmî orduların genel komutanı olabilir. Bu sebeple Yahya kardeş de bir gün gelir Roma'nın valisi hatta tüm İtalya'nın genel valisi olabilir. Bugünün hayalleri yarının gerçekleridir. Bir Fransız yazarı bir yazısında şunları söylüyor: "2000 yılında yani yaklaşık on üç sene sonra Fransa ve İtalya müslüman olacaktır." Gördüğümüz gibi bunu bir Fransız yazar zikrediyor. Belki de onun bu beklentileri doğru çıkacaktır. 2000 yılı ile sınırlaması biraz yuvarlak bir ifadedir ama biz şunu biliyoruz ki Roma inşallah mutlaka fethedilecektir.

Şimdi farz ediniz ki biz Moskova'yı fethettik. Ben inanıyorum ki inşallah biz Rusya'yı fethedeceğiz. Çünkü yüce Mevlâ Rusları yanılttı. Onları Afgan savaşına sürükledi. Rus ayısı Afgan kovanına girdi. Arıları kıskırttı, arılar onun burnunu cesedini şişirdiler. Bazıları burnunu, bazıları koltuğunu, bazıları ağzını soktular. Şu anda şaşırılmış durumda. Ne yapacağını bilmiyor. Nereye kaçsa arılar peşinden kendisini kovalıyor. Ruslar nereye gitseler başlarına füzeler yağıyor. Nengehar'da vuruldular, Kandahar'da vuruldular, Paktiya'da mağlup oldular, Kabil'de, Logar'da... Hülâsa Rus ayları nereye kaçtıysalar arılar onların ağızlarını, gözlerini, burunlarını, kulaklarını soktular. İnşallah bu an Rusya'ya doğru yürüme kapısı açılmıştır. Buhara'dan, Taşkent'ten, Semerkant'tan asker gönderdiler. Bu müslüman askerler Afganlıların da müslüman olduklarını görünce onlara: "Sizde Kur'ân-ı Kerim var mı?" diye soruyorlardı. Afganlılar: "Evet" deyince Rusya'nın emrindeki müslüman askerler kalaşnikof verip Kur'ân-ı Kerim alıyorlardı.

Bu müslüman askerlerin bazıları bugün mücahitlerle irtibat halindedirler. Ancak bunlarla bağlantı kurmak o kadar zor ki. Çünkü Ruslar onları kışlaların ortalarında bulunduruyorlar. Kışlaların çevresi tel örgülerle çevrili olduğu gibi mayınlarla da dolu. Hatta bu teller ve mayın alanları birer defa değil, kışlaların etrafında birkaç kat yapılmış durumda. Gece ve gündüz nöbetçiler, projektörler, özellikle Rus havaalanlarında pür dikkatler. Öyle ki bir böcek kıvılcısa onu tesbit ediyorlar. Bütün bunlara rağmen bazı askerler yine de kaçıp mücahidlere katılıyorlar. Sanıyorum ki fırsat bulsalar birçoğu mücahidlere katılırlar.

Bugün artık ruhunda mertlik olan bütün insanlar Afganistan'daki cihada ilgi duyuyorlar. Meselâ Hristiyan olan Polonyalılar bile gelip burada savaşmak istiyorlar. Bir Polonyalı gelmişti ve bana: "Ben komünist Ruslar'a karşı savaşmak istiyorum" dedi. Düşünüyor musunuz, komünist ve Hristiyan olan bir Polonyalı bile Ruslara karşı kin besliyor, onların aleyhinde savaşmak istiyor? Sen kardeşim diyorsun ki: "Peki Hristiyan birinin cihada katılması caiz midir?" El-cevap: Şayet Hristiyan veya ateşperest yahut hindu ve benzeri dinlere mensup olanlar, sayıları az olması ve savaşta etkinlikleri olmamaları şartı ile Müslümanlarla birlikte savaşmaları caizdir. Çünkü Rasulullah savaşlarında kendilerine güvendiği bazı müşriklerle yardımlaşmıştır.

Meselâ henüz müslüman olmayan Abdullah bin Ureykit müşrik iken Rasulullah'a Medine'ye hicretinde kılavuzluk etmiştir. Dört mezhebe göre aşağıdaki şu dört şartın var olması halinde savaşta müşriklerle yardımlaşmak caizdir. Bu şartlar şunlardır:

- Müşrik savaşa herhangi bir kayıt ve şart ileri sürmeden katılmalıdır.
- Ordu içinde herhangi bir rütbeye sahip olmamalıdır.
- Kendisine güvenilmelidir (Meselâ Rusya'ya karşı kini belli olan bir insanın gelip bizimle birlikte savaşması durumu).
- Katılan müşriklerin sayısı müslümanların savaşını etkileyemeyecek kadar az olmalıdır. (Meselâ gelip burada savaşan gayri Müslimler bizden ayrılıp Ruslar'a katılacak olsalar savaşın dengesinde herhangi bir etkinlik yapamayacak durumda olmalıdırlar). Bütün bu izahlardan da anlaşıldığı gibi şimdi bizlere Pakistanlı Kadiyani mezhebine mensup olan bir gayr-i Müslim gelse ve bu kişi BM 12 füzesini kullanan bir subay olsa ve dese ki: "Ben sizinle beraber savaşacağım" ama her ay bana onbin rupi vereceksiniz." Biz bunu veya bir hinduyu veya bir Hristiyan'ı para ile alıp savaşırabiliriz.

Şu anda Avrupalı Hristiyanlar niçin Afganlılar'a yardım ediyorlar? Evet, onlardan bazıları misyonerlik faaliyetlerinden dolayı yardım ediyorlar. Bazıları da sırf komünizme karşı nefret duyduklarından dolayı... Afgan muhacirlerine insanî yardım olarak gönderilen yardımların, yarısı takriben Almanya, Amerika, İngiltere ve Japonya'dan gelmektedir. Yani hükümetleri tarafından gönderilen bu yardımlar Hristiyan ve kiliseye bağlı olan devletlerden gelmektedir. Peşaver'de ve Kuetta'da Afganlıların yediği unların birçoğu Hristiyanların topladığı yardımlardan oluşmaktadır. Eğer bunların niyeti bu fakirlere yardım etmek veya açıktan ölmek üzere olan insanları kurtarmak ise, bunlar dünya hayatında karşılığını görürler. Aziz ve celil olan şanı yüce Allah dünya

hayatında yapmış oldukları bu yardımların karşılığını onlara verir. Bununla birlikte bu yardımların büyük bir kısmının arkasında misyonerlik olarak isimlendirilen, Hristiyanlaştırma amacı yatmaktadır. Ancak açlıktan ölmek üzere olan bir kimse kendisine sunulan yemeği hangi yönden gelmiş olursa olsun; (Mecusi'den, Hristiyan'dan, hindu'dan veya Müslüman'dan) yiyebilir... Çünkü Yüce Mevlâ şöyle buyuruyor:

"...Kim mecbur kalırsa saldırmamak ve haddi aşmamak üzere bunlardan (haram kılınanlardan yemesinde) herhangi bir günah yoktur." (Bakara, 173)

Aziz ve celil olan şanı yüce Allah, mecbur kalanlara leş, domuz eti, kan ve boğulmuş hayvanı yemeyi mubah kılmıştır. Bu sebeple mecbur kalan insanların Hristiyanların mallarından yemede, ilaçlarını ve hastanelerini kullanmada bir mahzur yoktur. Şimdi müslümanlar hastane yapmıyorlar ve müslüman doktorlar Afganistan'a gelmiyorlarsa; biz de elinde incil, göğsünde haç taşıyan ve ben bu yaralıyı kan kaybından ölmemesi için tedavi etmek, yarasını sarmak istiyorum diyen hristiyan bir doktor bulduysak onun yardımını kabul etmek hakkımız değil midir? Bir Arap

gencinin Ahmed Şah Mesud'a: "Senin yanında Fransız doktorların bulunduğu doğru mudur?" demesi üzerine Ahmed Şah Mesud'da: "Bana bir tane müslüman Arap doktor verin onları kovayım (fiilen de kovdu) cevabını verir. Şu anda onun yanında hiçbir Arap doktor olmadığı gibi, müslüman bir doktor da yoktur. Evet; konuşmada dili uzundur, iş tutmada ise kolu kısadır. Niçin gazetecilerin Afganistan'a girmesine müsaade ediyorsunuz? Bunlar Hristiyan, yahudi, mecusi, Fransız, Amerikan veya İngiliz diyorsunuz. Peki, sen buyur ey Müslüman, takva sahibi, temiz, âlim kardeşim. Buyur, sen buyur, sen gel... Ancak seni burada hiç görmedik! Ne beden olarak, ne mektubunda yazışma olarak, ne gazeteci olarak, ne de doktor olarak Afganistan'da gördük. Allah hayırlarını versin, bu iki Iraklı kardeşimizin dışında görmedik. Iraklı kardeşlerimiz gerçekten bize ve Afgan cihadına çok fayda sağlamaktadırlar. Çünkü bu kardeşlerimiz Farsçayı güzel konuşmaktadırlar, ancak onlar aslında memleketlerinden cihad etmek için çıkmamışlardır. Esasen tağutun zulmünden kaçmışlardır. Daha sonra ise Afgan cihadına hizmet etmeyi Allah onlara nasib etmiş ve cihad fırsatı bulmuşlardır. Afgan cihadı da onlardan çok faydalanmıştır. Bununla birlikte o kardeşlerimiz onlardan hiçbir şey talep etmemektedir. Tabii Afgan mücahidleri kendilerine katılanlara herhangi bir şey vermiyorlar. Biz de şu ana kadar o kardeşlerle bağlantı kuramadık ki, en azından ihtiyaçlarını karşılayalım da cihadlarına devam etsinler.

Biri Bay, Diğeri Bayan İki Fransız Doktor

Mücahit liderlerden Şeyh Celaledin el-Hakanî şöyle diyor: Biri erkek, biri bayan iki Fransız doktor geldiler ve bana; yaralılarınızı tedavi etmemiz için müsaade eder misiniz? dediler. Ben, buyurun, dedim. Ve kadına kim olduğunu sordum. Erkek doktor bu benim eşimdir, dedi. Daha sonra bayan doktorun onun eşi olmadığı ortaya çıktı ve biz çadırlarını ayırdık. Ancak bir süre sonra geceleri birbirlerinin çadırlarına gittiklerini anladık ve çadırların başına birer nöbetçi diktik. Bir müddet sonra da bayan doktorun mücahitlere çıplak bayan resimleri dağıttığını tesbit ettik. Bunun üzerine her ikisini de kovduk... Ve bu iki doktor hâlâ mektup yazıyor ve şartlarınız ne olursa olsun kabul ediyor ve dönmek istiyoruz, şeklinde haber gönderiyor ve hizmette ısrarlı olduklarını belirtiyorlar...

Allahu âlem, bunlar misyonerlik faaliyetlerinde bulunmak istiyorlar, Hristiyanlaştırma faaliyetlerinde bulunmak istiyorlar... Mücahitleri ahlaken bozmak ve fesat çıkarmak istiyorlar ya da kendi ülkelerinin ajanlığını yapmak... Ancak düşünün... Hedefleri uğrunda şiddetli zor şartlara talib olabilmektedirler. Amaçları onları, hemen hemen yarısı yağ olan Afgan çorbasını içmeye tahammül ettiriyor. Halbuki bazı kardeşlerimiz bu çorbaları içtiklerinde ishal oluyor. Çorbada et ve pirinç adına bir şey yok ki. Sadece ekmek ve çorba. Bununla birlikte Fransızlar batıl davaları uğrunda böyle bir yaşantıya razı oluyorlar. Peki, müslümanlar nerede? Durmadan soruluyor. Hristiyanlarla yardımlaşalım mı, yoksa yardımlaşmayalım mı? Müslümanlar kaçarsa, burada olanlar ne yapacaklardır? Hasbunallah venimelvekil! İslâm ümmeti ne kadar ihmalkâr, ne kadar kusurludur. Bütün bunlardan sonra bakıyorsun birileri çıkıp geliyor, dilini üç karış uzatıyor ve sana şunlar şöyle, bunlar böyle diye hesap sormaya kalkıyor. Doktorlardan bir gurup Afganistan'a gelmesi için kendisine yapılan nasihati şöyle anlatıyor:

"-Bize, oraya gitmeyin onlar yardıma layık insanlar değiller dediler." Vallahi kalpten sevdiğim büyük bir âlimin kasete alınmış bir fetvasını dinledim. Ona: "Ben doktorum, Afganistan'a gitmemi tavsiye eder misiniz?" diye sormuşlar. O âlim: "Hayır gitme!" demiş. Tabip hoca'ya demiş ki: Biz senin kasetini dinlediğimize göre Afganistan'a gitmememiz gerekiyor. Ancak ben doktorum gideyim mi?" Hoca da şu cevabı vermiş: "Kaseti dinleyen meseleyi anlar." Doktor ısrar etmiş. "Ben açıkça senin ağzından işitmek istiyorum" demiş. Hoca: "Hayır gitme" demiş. Şaşıyorum bu insanlara nasıl düşünüyorlar. Nasıl bu tür fetvaları veriyorlar. Yine bu hocaya bantta şunu soruyorlar: "Cihad etmek farz-ı ayn mı, yoksa farz-ı kifaye mi?" O da: "Farz-ı ayn" demiş. Fakat kasetin sonunda şunu diyor: "Cihad farz-ı ayn ama, Afganistan'a nasıl gideceksiniz? Orada nasıl eğitileceksiniz? Devletlerin gözünden uzak askerî bir kamp yapma mümkün mü? Hiç devletler böyle bir askerî eğitim kampına müsaade ederler mi? Sizler Afganistan'a girebilir misiniz? Yoksa Pakistan'da mı kalırsınız? Belki siz Pakistan'da iken bombalanırsınız. Siz tankların karşısında çakı ve hançerlerle mi savaşıacaksınız?"

Bu hoca efendi, Afganlıların bıçaklarla savaştığını zannediyor. Mühim olan bu zat, doktora son söz olarak: "Gitme" demiştir. Şairin de dediği gibi:

Senin hediye edeceğin ne bir atın var, ne de malın
Davranışınla insanları mutlu edemiyor isen,
Bari konuşmanla mutlu etmeye çalış.

Bu konuşmaları ben kulaklarımla işittim ve konuşmanın kaseti mevcut. Adamın adını açıklamak istemiyorum. Çünkü kendisi iyi ve samimi biri. Ne yazık ki Afgan cihadının özelliğini ve tabiatını bilmiyor. Afgan cihadının, Filistin cihadı gibi olduğunu düşünüyor. Afgan askerî kışlalarının, eğitim kamplarının, Ürdün'ün Erbit kentindeki kışlalar gibi olduğunu zannediyor. Mücahitlerin, Filistinli fedailer gibi olduğunu düşünüyor. Mücahitlerin sabahleyin eylem yaptıklarını, daha sonra da kaçtıklarını veya sınırdan uzak yerlerde baskınlarda bulunduklarını, sonra da kaçtıklarını düşünüyor. Mücahitler "grubunun 200 kişilik kabilelerden oluştuğunu, silahla, füzelerle, havan toplarıyla 40 gün boyunca cepheye çarpıştıklarını ve Rusya sınırına kadar ulaştıklarını bilmiyor. Afganistan'a giren kimseler bunları bilir... Bu mücahitlerin yollarda uyuduklarını, çay içtiklerini, pilav yediklerini, kıyama durduklarını bilmiyor. Tabii ben bunları bizzat kendim müşahade ettim. Tirimangal'a gittiğimizde her gün 500 kadar at ve katırın, her türlü silahla yüklendiğini görürsünüz. Mücahitler silahları Tirimangal'dan taşımak ve cephelere götürmek için katır kiralamaktadırlar.

Hiçbir Yöneticiyi Methetmedim

Önce şunun anlaşılması gerekir: Amerika şu ana kadar hiçbir şey vermemiştir. Ben Amerika'nın bir kaleşnikofun parasını dahi verdiğini zannetmiyorum veya bir kurşunun dahi parasını vermemiştir. Şu anda mücahitlerin kullanmakta oldukları Stinger füzelerinin bile. Evet! Amerika verdiği her füzenin karşılığında 70.000 dolar almaktadır. RPG bombaları için 500 dolar almaktadır. Her Zukiyak mermisi ise 5 dolardır. Şu an piyasada bir buçuk rupiye satılan bu mermiler, fabrika çıkışı yüz rupidir. Hakkı söylemek gerekirse bu silahların hepsinin olmasa da çoğunun parasını, tüm zalimliğine rağmen Suud ödemektedir. Bizler Allah'a yemin ederiz ki, yöneticilerden hiçbir yöneticiyi methetmedik, Elhamdülillah. Dilimiz bu tür şeylerden temizdir Elhamdülillah. Onların dünyasından bir şey almadık. Gelecekte de onların dünyasından bir şeye tamah etmiyoruz. Hayır, vallahi bizler onların dünyasına tenezzül etmiyoruz. Tabii Suud neden bu silahların parasını ödemektedir? diye sorulabilir. Bu onlarla aziz ve celil olan Allah'ın arasındadır. İhlâslarından mı, yoksa ard niyetli olduklarından mı? Allah bilir. Aziz ve celil olan yüce Allah bunları mücahitlerin emrinde kılmıştır. Afganistan'la, Amerika'nın düşman olduğu Rusya arasındaki savaşta Amerika, Afganlara yardıma müdahale etmek istemiyor. Allah'a hamd olsun aziz ve celil olan şanı yüce Allah bu cihadın devam etmesi için birçok sebebi cihadın hizmetine vermiştir.

Arap liderlerin bir çoğu Rusya'ya yardımlarda bulunmaktadır... Mücahitlere olan yardımı ise kesmektedirler. Meselâ, Kuveyt'te yapılan konferansta Kuveyt emiri, mücahit liderlerden Sayyaf'a selâm vermeyi kabul etmedi ve onun konuşmasını kesti. Abdurresul Sayyaf konferansta konuşmaya başlayınca Kuveyt Enformasyon Bakanı derhal naklen yayın yapan televizyon ve radyodan yayınlarını kesmelerini emretti. Böylece Abdurresul'ün konuşmasına engel oldular. Bunlar Ruslar'a verdikleri yardımları da cizye olarak vermektedirler. Bir defasında Kandahar'da komünist Rus generallerinden biri öldürüldü. Kuveyt'teki el-Kabes gazetesi şunu yazdı: "Afgan gerillaları barış önderlerinden birini öldürdü."

Gördüğünüz gibi gazete Afganlılara mücahid dememekte direktmekte. Onlar mücahidleri gerillalar, ayaklananlar, hatta hazan eşkiyalar olarak isimlendiriyorlar. Ve diyorlar ki: "Bu gerillalar barış istemiyorlar. Çünkü onlar iktidarla halkın arasını uzlaştıracak barışçı insanı öldürdüler." Şimdi arkadaşım, bu tür davranan bir devletle Afgan cihadına yardım eden bir devlet bir midir? Aralarında fark yok mudur? Elhamdülillah ki, bazı devletler az da olsa bu yola mal harcamaktadırlar. Keşke diğer insanlar da onların yaptıkları yardımların onda birini yapmış olsalar. Daha önce de size dediğim gibi, Allah'a hamdolsun vallahi hayatım boyu hiçbir yöneticiyi övmedim. Elim herhangi bir idareciyi övmek için tek bir satır dahi yazmamıştır. Ancak İslâm dini ölçülü olma ve insaf dinidir. Herkesin var olan sıfatlarını zikreder. Bu sebeple Aziz ve celil olan Allah, hırsızlıkla itham edilen bir yahudinin suçsuz olduğunu belirtmek için daha önce de belirttiğimiz gibi âyet indirmiştir. (Nisa Suresi, 107-108). Biz, bir kısım devletlerin Afgan cihadına yardım ettiklerini söylerken onların yöneticilerini övmek için değil bir kısım vakıaları anlatmak için söylüyoruz. Meselâ, Sünger füzesi önemli bir füze. Geçen yıl Ramazan ayında Caci bölgesinde uçaklar bizi bombaladı. Bölgeyi yakıp yıktı. Yanımızda Ebu Abdullah Usame bulunuyordu. Bu kardeşimiz gitti ve Suud Prenslerinden birine dedi ki: "Mücahidler katledildi. Onların elinde savunmayla ilgili herhangi bir şey yok." Prens de Ona: "İnşallah biz Stinger füzelerini satın alma anlaşması yapacağız" diye cevap verdi. Hülâsa, kendilerinden hayır beklenen insanlar mevcut. Allah'a hamd olsun. Bunları size anlatıyorum ki, Afgan mücahidlerine silahları Amerika veriyor sanmayasınız. Şayet bu tür kanaatler olmasaydı, bu meselelere hiç değinmezdik. İnşallah bize gelen mallar müslümanların malı ve İslâm'ın yolunda gelen mallardır.

Müellefi-I Kulûb

Âyet-i kerimede kendilerine zekât verilecek olan sınıflardan biri de kalpleri İslâm'a ısındırılmak istenen kimseler olduğu zikredilmiştir. Bunlardan maksat, Mekke fethedildiğinde serbest bırakılan ve kendilerine tulaka diye isim verilen, yeni İslâm'a girmiş kimselerdir. Rasulullah'a, yeni imana giren bu kimselere zekâtın pay vermesi emredilmiştir. Tâ ki kalplerinde iman yerleşsin, Peygamber'i sevsinler.

Allah Rasulü (sav) Mekke'yi fethettikten sonra Taife, Hevazin'e ve Huneyn'e hareket etli. Yüce Allah birçok fetihler ve ganimetler bahşetti. Allah Rasulü (sav) ganimetleri dağıtıyordu. Tulekadan olan (Mekke fethinde serbest bırakılmış olanlardan) Ebu Süfyan: "Ey Allah'ın Rasulü bana da ver!" der. Allah Rasulü (sav) de, ona yüz deve ve kırk okiye gümüş verir. Ebu Süfyan: "Oğlum Yezid'e de ver" der. Allah Rasulü yüz deve ve kırk okiye gümüş para da Ebu Süfyan'ın oğluna verir. O gün herbirine yüz deve ve kırk gümüş para alması için Ebu Süfyan, on tane evladının olmasını temenni eder. Daha sonra Saffan bin Ümeyye gelir. Henüz müslüman olmamıştı ve müşrikti. Huneyn gazvesinde bulunmuştu. Allah Rasulü (sav) ona: "Ey Saffan! Bu iki dağ arasında bulunan koyunlar da senindir" buyurur. Bunun üzerine Saffan: "Peygamberin dışında hiçbir nefis böyle cömert olamaz" der ve müslüman olur. Bundan sonra Saffan insanların en seçkinlerinden olur.

Yine Rasulullah (sav), Arap liderlerinden olan ve mala çok düşkünlüğüyle tanınan Akra bin Hâbis'e ve Uyeyne b. Hısn'a 100'er deve vermiştir. O esnada Abbas b. Mirdas diye birileri çıkıp gelmiş, Rasulullah ona da birkaç deve vermiştir. Bunun üzerine Abbas b. Mirdas Rasulullah'ın Ebu Süfyan ve benzeri liderlere ganimetten çokça mal vermesini eleştiren şu şiirini yazmıştır: Benim ganimetim de küheylânımın hak ettiği ganimette Uyeyne b. Hısn'a ve Akra b. Hâbis'e gitti., Şair diyor ki: Bizim kılıçlarımızın zoru ve atlarımızın terleriyle elde ettiğimiz ganimetler Akra b. Hâbis'e ve Uyeyne b. Hısn'a gitti. Abbas b. Mirdas'ın bu sözlerini işitenler Rasulullah (sav)'a geldiler ve senin hakkında şöyle şöyle şiirler söylüyor, dediler. Abbas'ın uzun kasidesinin bir bölümü şunlardır:

Bunlar tanınan berili atımla saldırıya geçerek kazandığım ganimetlerdi,

Yine bunlar, insanları uyumamaları için uyarmalarının bir neticesiydi.

İnsanlar uyuyor, ben uyumuyordum.

Ne yazık ki benim ganimetten topladığım da, küheylânımın payı da Uyeyne b. Hısn'a ve Akra b. Hâbis'e gitti.

Ne Uyeyne b. Hısn, ne de Akra b. Habis çatışmada Abbas b. Mirdas'tan üstündü.

Hiçbir zaman ben onlardan daha aşağı düşmedim

Bugün kim aşağı düşürülürse bir daha yukarı kalkamaz.

Evet, Abbas bu sözleri Rasulullah (sav)'a söylemiştir. Rasulullah (sav) şairin derdini anlamıştı. Ve buyurdu ki: "Gidin bu adamın dilini kesin." (Bu günkü yeni ortaya çıkan müçtehidlerimiz olsa gider Abbas'a derdi ki: Uzat dilini de keseyim).

Ve gidip Abbas b. Mirdas'a para verip susturdular.

Rasulullah (sav) buyurmuştu ki: "O razı oluncaya kadar verin." İşte onun dilini böyle kesmişti. O zamandaki insanlar Arapça'yı anlıyorlardı. Bizler gibi değillerdi.

Rasulullah (sav) yine adı geçen bu ganimetten kalpleri İslâm'a ısındırmak için Ebu Cehil'in kardeşi olan Haris b. Hişam'a ve Hakim b. Hizam'a da pay vermişti. Bunlar da Mekke fethedildiğinde serbest bırakılanlardandı. Fakat daha sonra bunlar insanların en seçkinleri oldular. Yine Rasulullah (sav) bu ganimetten Ebu Cehil'in oğlu İkrime'ye, Said b. Ömer'e, Huveytib b. Abduluzza'ya da paylar vermişti. Bunlar daha sonra sahabelerin seçkinlerinden olmuşlardır. Sizler Yermuk savaşında Ebu Cehil'in oğlu İkrime'nin nasıl sahneler sergilediğini biliyorsunuz. Vakıa Ebu Süfyan da böyleydi. Meselâ, Huneyn savaşından sonra Ebu Süfyan, Rasulullah (sav)'la birlikte Taifi kuşatmaya gitmişti. Taifliler attıkları oklarıyla bir günde bir çok sahabenin gözlerini çıkarmışlardı. Ebu Süfyan da orada gözlerini kaybedenlerden biriydi. Ebu Süfyan, gözünü eline alarak Rasulullah'a gitti ve O'na: "Ey Allah'ın Rasulü! Katade b. Numan'ın gözünü iyileştirdiğin gibi benim gözümü de yerine koyarak iyileştir" dedi. (Katade'nin gözü savaşlardan birinde dışarı çıkmıştı. Rasulullah (sav) onu yerine koyup meshetmişti. Bunun üzerine göz ilk halinden daha güzel bir durum almıştı. Ebu Süfyan da bu olayı hatırlatarak Rasulullah'dan aynısını yapmasını istemişti.) Rasulullah (sav) buyurdu ki: "Eğer dilersen onu tekrar yerine çevireyim yahut da onun mükâfatını Allah'a bırak." Bunun üzerine Ebu Süfyan gözünü ayağının altına alıp çiğnedi ve dedi ki: "Ben, bunun mükâfatını Allah'a bırakarak O'ndan bekliyorum." Evet, Ebu Süfyan İslâm'a girdikten sonra hoş bir müslüman olmuştu. Yermuk Savaşı'nda gayet yaşlanmıştı. Bu savaş Hicrî 15. yılda olmuştu. Ebu Süfyan kadınlarla birlikte ordunun arkasında güçlükle yürüyordu. Bunlar, çadırların kazıklarını, sopaları sırtlarında taşıyor, Müslümanlardan savaştan kaçanları dövüyorlardı. Ebu Süfyan bu savaşa belli bir taktiğin hazırlanmasına katılmıştı.

Hâşimî Soyundan Gelenler, Zekât Toplama Memuru Olarak Zekâtta Maaş Alabilirler mi?

"Sadakalar, Allah'tan bir farz olmak üzere sadece fakirlere, düşkünlere, sadaka toplayan memurlara, kalpleri İslâm'a ısındırılacak olanlara, kölelerin kurtarılmasına, borçlulara, Allah yoluna ve yolda kalmışlara aittir. Allah her şeyi hakkıyla bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir." (Tevbe, 60)

Zekât toplayan memurların durumundan daha önce bahsetmiştik. Alimler, Hâşimî soyundan gelen kimselerin zekât toplama memuru olarak, ücretlerini zekât malından alabileceği hususunda farklı görüşler belirtmişlerdir.

Ebu Hanife: "Hâşimî soyundan gelenler zekât toplamada görevlendirilemezler. Çünkü zekât Muhammed (sav)'e ve onun soyundan gelenlere helâl değildir" demiştir.

İmam Malik ve Şafii; Hâşimî soyundan gelenler de zekât toplama memuru olarak görevlendirilebilir ve ücretleri amellerinin karşılığı olarak zekât malından verilebilir. Çünkü onlar aldıkları ücreti hizmetleri karşılığında almış olmaktadır. Allah Rasulü (sav), Hz. Ali'yi Yemen'e zekât toplaması için göndermiştir. Ayrıca Rasulullah (sav) Hâşimî oğullarından bazılarını zekât toplama memuru yapmıştır. Yine Rasulullah (sav)'dan sonra gelen halifeler de Hâşim oğullarından bazılarını zekât toplama memuru yapmışlardır.

Aslında, Hâşimî oğulları zekât malından pay alma hakkına sahip değillerdir. Çünkü onlara savaştan elde edilen ganimetten ve normal ganimetlerden hisse ayrılmıştır. Onların ganimetten payları, ganimetin beşte birinin beşte biridir. (Yani, yirmi beşte birdir). Savaştan elde edilen ganimetten payları ise beşte birdir. Fakat bugün ganimetler ve savaştan elde edilen ganimetler durmuştur. O halde bizlerin Hâşimoğullarına ne yapmamız gerekir? Zekâtta pay vermezsek, açlarından ölürlər. (Hâşimoğulları günümüzde seyyidler ve şerifler diye isimlendirilmektedirler. Hz. Hasan ve onun gibileri şerifler, Hz. Hüseyin ve onun gibileri de seyyidlerdir. Bugün bunlardan Yemen'de birçok insan bulunmaktadır. Hatta Afganistan'da da bunların soylarından gelenler vardır. Meselâ Sayyaf 'ın aslı seyyiddir). Şimdi bunlara zekât vermeyelim, hatta bağışlar da vermeyelim. Çünkü bazılarının göre Hâşimoğulları'na sadaka da helâl değildir. Peki, bunlar ne yapsınlar? Açlarından mı ölsünler? Devlette memur değillerse ve fakirlerse bunlara zekât ve sadaka vermezsek durumları ne olacaktır?

Ancak, birçok alime göre Hâşimoğullarına sadaka vermek helâldir. Kanaatimizce bugün fakir olan Hâşimoğullarına zekât dahi helâldir. Nitekim alimlerin birçoğu bu kanaattedir.

Ayette geçen kalpleri İslâm'a ısındırılmak istenenlerden kimlerin kastedildiği hususunda daha önce izahat vermiştik.

"Kalpleri İslâm'a ısındırılacak olanlara..." Bunlar, imanı zayıf olan kimselerdir. Allah Rasulü (sav)'ın, imanlarını kuvvetlendirmek isteyerek bağışlarda bulunduğu, İslâm'dan razı olmalarını, Allah Rasulünü ve İslâm'ı sevmelerini sağladığı mü'minler bunlardandır. Rasulullah'ın katıldığı savaşlardan elde ettiği ganimetlerin taşınan mallar bakımından en çoğu Huneyn gazvesinde elde edilenlerdir. Gayr-ı menkuller olarak elde edilen ganimetlerin en çoğu ise Hayber'in fethiyle elde edilen ganimetlerdir. Bu sebeple Hz. Aişe (r.anh) şöyle demiştir: "Hurmaya ancak Hayber'in fethinden sonra doyduk."

Allah Rasulü (sav) Hayber'i iki kısma ayırmıştı. Bir kısmını haraç arazisi olarak Yahudilere bırakmıştı. Yahudiler burayı ekip ürünün yarısını kendilerine ayırıp, yarısını da Allah Rasulü'ne vereceklerdi. İkinci kısmını ise, 1800 paya ayırmıştı. Çünkü Hayber savaşına katılan sahabelerin sayısı bir rivayete göre 1400, diğer bir rivayete göre 1500'dü. Ancak, arazinin taksim şekli gösteriyor ki, savaşa katılanlar 1400 kişiydi. İçlerinden iki yüzü atlı olduklarından üç hisse almışlardı. Bir hisse kendisine, iki hisse de atına pay almıştı. (1200 kişi = 1200 hisse. 200 kişi x 3 = 600 hisse. Tümü = 1800).

Rasulullah (sav) Huneyn'den taşınır olarak da epeyce ganimet almıştı. Meselâ 6000 kadın ve çocuktan oluşan köleler almıştı. 24.000 deve, 40.000 koyun ve 40.000 okiyye gümüş almıştı. Allah bu işlerin böyle olmasını dilemişti.

Düreyd bin Sımme'nin Mâlik Bin Avf'la Konuşması

Hevazin kabilesinin yaşlı ve tecrübeli bir adamı olan Düreyd b. Sımme (bu zat 120 yaşındaydı ve gözleri kör olmuştu), Hevazin Komutanı Malik bin Avf a şöyle demişti: "Ey Malik, işittiğim bu koyun melemeleri, deve böğürmeleri ve çocuk ağlamaları da ne?" Malik bin Avf: "Bunları ordu ile birlikte çıkarttım. Tâ ki orduyu dağılmaktan koruyarak savaşabileyim" cevabını verir. Düreyd de der ki: "Eğer yenilirsen onları kaybedip geleceksin, eğer savaşırısan sana hiçbir fayda sağlamayacaklardır" Malik bin Avf heyecanlı bir gençtir. Düreyd der ki: "Onları geri döndürelim." Malik: "Eğer onları geri döndürürseniz kesinlikle intihar ederim" der. Düreyd: "İntihar etme. Senin için önemli değil, hepsini kaybet de gel." (İşte gözü dönmüş olan komutanlar böyledir). Gerçekten bunların tamamı Müslümanlara ganimet olarak kalır. Malik yenilir, elhamdülillah.

Huneyn vadisi, Mekke ile Taif arasındadır. Müslümanların ordusu Huneyn vadisine girildiğinde, Malik bin Avf ve ordusu sabahın alaca karanlığında dağın eteklerinde bulunuyordu. Müslümanlara ok yağdırdılar. Müslümanlar kaçışmaya, sahabeler dağılmaya başladı. Önce, Mekke fethedildiğinde serbest bırakılan ve müslümanların ordularına katılan 2000 bin kişi bozguna uğrayarak kaçıştı, sonra da sahabelerin geneli bunlara tabi olarak kaçtılar. Rasulullah (sav)'ın yanında ancak on kişi sebat etmişti. Biliyor musunuz bunlar kimdi? Rasulullah'ın amcasının oğlu Ebu Süfyan b. Haris. (Aslında bu Ebu Süfyan, insanları hicvetmesiyle meşhur olan bir şairdi. O, Rasulullah (sav)'m hanımlarını ve kendisini şiirleriyle hicv ediyordu. Hatta Rasulullah (sav) Mekke'yi fethederken çadırının içinde bulunduğu bir sırada Ebu Süfyan gelip çadırın kapısına dayanmıştı. Rasulullah'ın hanımı Ümmü Seleme: "Amcan oğlu Ebu Süfyan çadırın kapısında" dedi. Rasulullah (sav) de: "Ne de amcam oğlu! Namusumu ayaklar altına aldı. Yüzünü görmek istemiyorum" dedi. Ebu Süfyan, Ümmü Seleme'ye: "Ona söyle ki, eğer beni kabul etmezse yeryüzünde ölünceye kadar başı boş bir şekilde dolaşıp duracağım." Bunun üzerine Rasulullah (sav) onunla görüşmeyi kabul etti. Ebu Süfyan da iyi bir müslüman oldu. İşte Huneyn Savaşı'nda Rasulullah'ın yanında kalanlardan biri de buydu.)

Ebu Süfyan, Rasulullah'ın katırının yularım tutuyordu. Vakıa, Rasulullah (sav)'ın yanında on kişi kalmıştı. İşte burada Rasulullah (sav)'ın hak peygamber olduğu ortaya çıkmaktadır. Rasulullah (sav) şöyle buyuruyordu: "Ben Peygamber'im, bunda yalan yok. Ben Abdumuttalib'in oğluyum (torunuyum)."

Biliyorsunuz ki, aslında bir komutan savaş esnasında yerini saklar, kimseye bildirmek istemez. Fakat Rasulullah (sav) sarsılmayan dağlar gibi yerinde karar kıldı ve bozguna uğrayan ordusuna haykırarak: "Ben peygamberim, bunda yalan yok, ben Abdumuttalib'in oğluyum" diyordu. Nihayet Rasulullah (sav) yerden bir avuç çakıl aldı ve bunu düşmanın yüzüne doğru savurdu, öyle ki, düşmandan gözüne çakıl girmedik hiçbir kimse kalmamıştı. Halbuki düşmanın sayısı 4000 kişiydi. Rasulullah çakılları atmadan

önce: "Kararsın hu yüzler" demiş, daha sonra da şöyle buyurmuştu: "Şu an Vatis denen vadi tandır gibi kızdı."

Evet, O'nun yanında, 4000 kişilik düşmanın karşısında sadece 10 kişi sebat etmişti. Rasulullah (sav), sesi gür olan amcası Abbas'a: (Hz. Abbas o kadar sesi gür biriydi ki, Medine'den altı mil uzaklıkta bulunan tepeden insanlara seslendiğinde onun sesini işitiyorlardı. Ee, bunlar maşallah acaib yiğitlerdi.) "Ey Abbas, bozguna uğrayan insanları çağır da gelsinler" dedi. Abbas da dağın eteğinde durarak şöyle seslendi: "Ey altında Rasulullah'a Rıdvan biatini yapan çınar ağacı mensupları! Ey biat eden topluluk, Rasulullah'a gelin, Rasulullah'a..." Burada savaş erleri olan Ensar, prensiplerine bağlı kalan Ensar ve İslâm dininden maddi hiçbir menfaat beklemeyen ve kazanmayan Ensar, develerinden inip Rasulullah'a doğru yöneldiler. Atlarını, develerini bırakıp yaya bir şekilde koştular ve Rasulullah (sav)'ın etrafında 100 kadar Ensar kenetleştiler. Bunların bineklerini bırakmalarının sebebi, gerisin geri kaçan Mekkeli Tulakalar'dan fırsat bulup geriye doğru binekleriyle dönememeleri yüzündendi. Bunların gelmesiyle savaşın seyri değişti. Diğer Ensarlılar da, Muhacirler de ve başkaları da geri dönüp bunların yanına geldiler. Böylece Rasulullah (sav) zafere ulaştı ve yukarıda zikredilen Hevazin oğullarından Huneyn Savaşı ganimetlerini elde etti. Rasulullah (sav) ganimetleri Mekke'ye götürmedi. Mekke'ye 16 km. uzaklıkta bulunan Ci'rane bölgesine gönderdi. Sahabelerden birine de: "Biz dönüp gelinceye kadar sen bunları muhafaza et" dedi. Oradan orduyu hareket ettirip Taif'i kuşattı. Taif'ten dönüp Ci'rane'deki ganimetleri taksime başlayınca, bu defa savaştan kaçan Mekkeli Tulakalar ve Rasulullah (sav)'ın aleyhine: "Bugünkü mağlubiyetiniz denize kadar uzanır, işte şimdi tılsım çözüldü" diyenler, hemen ganimetin başına üşüştüler ve develere göz diktiler.

Ensâra Ganimetlerden Daha Az Pay Verilmesi

Ebu Süfyan öne çıktı ve Allah Rasulü ona 100 deve ve 40 Ukiyye gümüş para verdi. Ebu Süfyan: "Oğlum Yezid için de ver" dedi. Allah Rasulü bir o kadar daha verdi. Ebu Süfyan: "Oğlum Muaviye için de ver" dedi. Allah Rasulü bir o kadar daha verdi. Ve Hakim b. Hizam'a 100 deve, Haris b. Hişam'a 100 deve, Süheyl b. Amr'a 100 deve, Huyeytib b. Abduluzza'ya 100 deve, Saffan b. Umeyye'ye 100 deve, Malik b. Avf a 100 deve, Âlâ b. Cariye'ye 100 deve verdi. Bunların hepsi de Mekke fethinden sonra serbest bırakılan Tulakalar'dandı.

Burada Rasulullah ganimetin tümünü Mekkelilere, bir de bedevilere dağıtmıştı. Ensar -ki, bunlar savaşın seyrini değiştiren ve çeşitli meşakatlere katlananlardı- buradaki ganimetlerden bir şey almamışlardı. Bu sebeple Rasulullah (sav)'a sitem ederek kendi kendilerine: "Rasulullah (sav) artık kavmini buldu" demişlerdi.

Ensar'ın lideri olan Şad bin Ubade Allah Rasulü'ne gelerek: "Ey Allah'ın Rasulü! Kavmim sana kırıldı" der. Allah Rasulü ona: "Sen onlardan değil misin?" der. Şad bin Ubade: "Ben sadece kavmimden bir adamım" (ben de onlar gibiyim) der. Allah Rasulü (sav) ona: "Onları bir meydanda topla" der. Şad bin Ubade Ensarı toplar ve Allah Rasulü (sav) gelerek onlara şöyle der: "Ey Ensar topluluğu! Sizden bana ulaşan bu sözler nedir? Yoksa içinizden bana kızdınız mı? Ben sizlere geldiğimde sizler dalâlet içindeyken, Allah size benim vasıtamla doğru yolu göstermedi mi? Sizler muhtaç iken Allah benimle sizleri zenginleştirmede mi? Birbirlerinize düşmanken, kalplerinizi birbirinize kaynaştırmadı mı?" Bunun üzerine Ensar: "Evet elbetteki Allah ve Rasulü daha lütfkâr ve daha büyük nimet sahibidir" dediler. Rasulullah (sav) da: "Ey Ensar Topluluğu! Neden bana cevap vermiyorsunuz?" dedi. Ensar: "Ey Allah'ın Rasulü! Sana ne cevap verelim? Şüphesiz ki, lütf ve ihsan ancak Allah ve Rasulüne aittir" dediler. Rasulullah da buyurdu ki:

"Ey Ensar topluluğu! Allah'a yemin olsun ki, eğer isterseniz şunu diyebilirsiniz ve söylediğiniz de doğrudur. Sen bize yalanlanmış olarak geldin, biz sana inandık ve tasdik ettik. Sahipsiz bir şekilde geldin, biz sana yardım ettik. Kovulmuş olarak geldin, biz seni barındırdık. Muhtaç olarak geldin, biz seni muhtaç bırakmadık. Ey Ensar topluluğu! Şimdi sizler bana, sizin Müslümanlığınıza güvenerek, bir kısım insanlara müslüman olmaları için kalplerini ısındırmak üzere bazı dünya metalarını vermemden dolayı mı kızılıyorsunuz?" (Yani, iman ehline göre paranın değeri yoktur demek istemiştir.)

"Ey Ensar topluluğu! İnsanların koyun ve develerle göçlerini alıp gitmelerine, sizin de Rasulullah'la birlikte göçlerinize gitmenize razı değil misiniz? (Yani, sizler beraberinizde vahyin kaynağı olan Peygamberi götürüyorsunuz. Onlar ise bir kısım dünya metaları götürüyorlar. Şimdi Rasulullah mı daha değerli yoksa hâşâ bir kısım deve ve koyunlar mı?) Ey Ensar topluluğu! Allah'a yemin olsun ki, eğer hicret olmasa, ben Ensar'dan bir fert olurdum. Şayet bütün insanlar bir yolu tutsa, Ensar da başka bir yolu tutsa ben Ensar'ın tuttuğu yoldan giderim. Ey Allah'ım, sen Ensar'a, onların çocuklarına ve onların çocuklarının çocuklarına merhamet et!"

Bunun üzerine orada bulunan Ensar, ağlamaya başladı. Öyle ki göz yaşlarıyla sakalları ıslandı. Ve şöyle dediler: "Biz, Allah ve Rasulünün payımıza düşmesine razı olduk..." Yâ selâm... Ya selâm... Biz Allah ve Rasulünün payımıza düşmesine razı olduk diyorlar. Ee, Sahabeler prensip sahibi insanlardı. Fakat Abbas b. Mirdas bunu yapamadı. Rasulullah'ı eleştiren kasidesini yazdı. Çünkü o, on ile yirmi arasında az deve almıştı.

Bu gibi insanlar, dillerini dışarı sarkıtlılar, gelip geçici dünya malı arkasında böylece solurlar. İş ciddiyete bindiğinde kaçarlar. Ganimetlerden faydalanmaya gelince, hemen başına üşüşürler. Fakat yiğitlik bu değildir. Yiğitlik, cahiliye şairi Anter b. Şeddat'ın dediği gibi: "Savaşa dalarım, ganimetlere karşı iffetli davranırım" olmaktır.

Bir bedevi İslâm'a girer. Rasulullah (sav)'la birlikte savaşır, Rasulullah (sav) de ona ganimetten pay verir. Bedevi de: "Bu ne?" der, Rasulullah: "Bu senin ganimetten payın" buyurur. Bedevi: "Ben sana bunun için uymadım, ben bunun için gelmedim, ben sana şuram vurulsun da cennete gireyim diye uydum" cevabını verir. Bu bedevi ikinci bir kez savaşa katılır. Aynen gösterdiği yerden yara alarak öldürülür. Rasulullah da sorar: "Bu, o adam mı?"

Sahabeler de: "Evet ya Rasulullah!" derler.

Rasulullah da: "Bu, Allah'a karşı samimi oldu, Allah da buna inandı."

Kardeşim, sen buraya bir kalaşnikof elde etmek için mi geldin? Şimdi sen, birinci örnekte zikredilen bedevi Abbas b. Mirdas gibi misin, yoksa son örnekte zikredilen şehid olan bedevi gibi misin? İnşallah bu kardeşimiz, son bedevi gibidir. Allah'a karşı samimidir, Allah da onu doğrulayacaktır. Evet, Medineli Ensar prensip sahibi insanlardı. Bunlar, Allah'ın dininin yardımcılardı. Allah onları dinine yardım etmek için bekletmiş ve hazırlamıştı. Bu davayı yüklenen her insanın iffetli, âliyü'l-cenab olması gerekir. Gelip geçici dünya malına tenezzül etmemesi icab eder. İnsanların yaşantısına göz dikmemeleri gerekir. İnsanlar, altın ve gümüş için savaşırken, dava adamları ileriye dönük planlarını yaparlar. Bir takım insanlar ganimetler peşinde koşarken mücahidler, Kandahar ve Nengahar'ı nasıl alacaklarını düşünürler. Bazıları gelir de bizim maaşlarımız şöyle ve şöyle az derlerse, onlara gel bizimle birlikte Caci bölgesinde şehid ol kurtul, derler.

Bir kısım insanlar, eğer size katılırsak malımız azalıyor, dünyamız mahvoluyor derlerse onlara, gel sen de bizim gibi yerleri döşek, gökleri yorgan et. Aç kaldığında karnına taş bağla, derler. Bu tür serdengeçti bir şair şöyle diyor:

Bir kısım insanların rabbi malları ise,
Allah'a hamd olsun benim böyle bir mabedim yoktur.

Evet, bir kısım insanlar mala taparlar. Onun kuludurlar. Rasulullah (sav) bunların aleyhine beddua ederek: "Dinara, dirheme, kutnu kumaşa kul olanların burnu yere sürünsün" buyurmuştur. Aslında insanlar iki sınıftır. Üçüncü bir sınıf yoktur. Ya cihad edenler veya dünyaya kul olanlar. Rasulullah (sav) de şu hadis-i şerifinde bu iki sınıfı karşılaştırarak şöyle buyurmuştur: "Dinara kul olanın burnu yere sürünsün, dirheme kul olanın burnu yere sürünsün, kumaşa kul olanın burnu yere sürünsün. Kendine bir şey verildiğinde pek memnun olur, verilmediğinde ise öfkelenir kızar. İşte bunun burnu yere sürünsün ve baş aşağı dikilsin.

Bunun bir yerine bir diken batsa, onu çıkarmaktan da acizdir. Ne mutlu o kula ki, Allah yolunda atının yularından tutmuş (sırtına binmiştir), saç baş birbirine karışmış ve ayaklarını toz bürümüştür. Ona nöbet tutma görevi verilse onu yerine getirir. Orduyu arkadan koruma vazifesi verilse onu yapar. İzin istese kendisine izin verilmez, aracı olmaya kalksa aracılığı kabul edilmez. (Buharı, Kitap cihad, bab: 70, Kitap Rikak, bab: 10; İbn Mac f Kitap Zühd, bab: 8)

Evet bu gibi insanlar dünyaya bakmazlar. Dünya kendilerine nasip olursa da onu kalplerine yerleştirmezler. Bunlara göre dünya amaç değil araçtır. Bunlar yaşamak için yerler. Yemek için yaşamazlar. Diri kalmak için keş (kurutulmuş çökelek) yerler. Bu münasebetle Ebu Abdullah Usâme bin Ladin kardeşimizi aziz ve celil olan yüce Allah'ın muhafaza etmesini niyaz ederiz. Yeryüzünde bu adam gibisini görmedim. Kendi evinde fakirlerin yaşantısı gibi bir hayat yaşamakta. Hac veya umre için Cidde'ye gittiğimde onun evine giderim. Evinde ne bir sandalye ne de bir masa var. Kendisi dört evli. Evlerinin hiçbirinde bir sandalye veya bir masa yok. Sıradan bir işçinin evi gibi. Bununla birlikte kendisinden Allah için bir yardımda bulunmasını istediğiniz zaman, çekini çıkarıp yazdığı en az miktar bir milyon riyal olur.

O, kız kardeşlerinden birisine giderek İbn Teymiye'nin mal ile cihad konusundaki fetvasını okur. Kız kardeşi çekini çıkarır ve cihad için 8 milyon riyal bağışlar. Bu 40 milyon rupi etmektedir. Bir takım bilgiler gelerek kız kardeşine: "Sen delirdin mi?" diyerek bu yardımdan vazgeçmesini veya meblağı azaltmasını söylerler.

Bir defada 8 milyon riyal birden verebilmek!

Bu yardımda bulunan kıza gelenler: "Sen kiralık bir dairede oturuyorsun... Bir milyon riyala sen bir ev yaptırabilirsin," diye ısrarla söylerler. Bunun üzerine kız yardımda bulunduğu 8 milyon riyalin, 1 milyon riyalini geri alarak ev yaptırmaya karar verir ve kardeşi Usame'nin yanına gelerek ona der ki: "Ey Usame, ey kardeşim! Bir milyona ben bir ev yaptırmak istiyorum..." Bunun üzerine Usame kız kardeşine: "Allah'a yemin ederim ki, verdiğin yardımlardan bir riyalini dahi sana geri vermeyeceğim. Çünkü sen rahat bir dairede yaşamaktasın, insanlar ise oturacak bir çadır dahi bulamadıklarından ölmekteler" der.

Kardeşimiz Ebu Abdullah Usame gelip yanınıza oturduğunda siz onu bir hizmetçi zannedersiniz. Son derece edep ve aynı zamanda yiğittir. Vallahi ben onu yanımda şu şekilde tutabildim. Abdurrahman Sayyaf'a dedim ki: "Sen bir karar çıkar, bu kardeşimizin buradan ayrılmasını yasakla. Çünkü bu devamlı cephede savaşmak istiyor. Tansiyonu düşük, cepleri tuzla dolu, matarasında su var. Yürüyemeyince tansiyonu yükselsin diye tuz yutup üzerine su içiyor. Benim evime geldiğinde de telefon çaldığında ben kalkmayayım diye hemen koşup onu bana getiriyor. Bu ne terbiye, bu ne edep, bu ne haya, bu ne yiğitlik. Allah bunu muhafaza eylesin inşallah. İslâm davasının bir takım yiğitlere ihtiyacı vardır. Yoksa sizler Cennet'e bir kuruşla mı girmek istiyorsunuz?! Bir riyalle mi girmek istiyorsunuz? Cennete bir riyal karşılığında girilemez. Cennet kendi yolunda kurbanlar ister... Kardeşimiz Abdullah ilk beni davet ettiğinde Ramazan ayı idi. Ben davetine icabet ettim. O, akşam ezanı okunurken bir tabak çorba getirdi. İçinde biraz kemik, bu kemiklerin üzerlerinde azca et bulunuyordu. Ayrıca iki üç çiğnem de et bulunuyordu. Hülâsa bu kardeşimiz tüm varlığına rağmen dünyadaki yaşantısı böyle mütevazî...

Bu cihada bir çok yiğitler katılmış ve kendilerini Allah yolunda kurban etmişlerdir. İşte bunlardan bazıları askerî kışlanın komutanı Nurettin kardeş, Ebu Burhan kardeş... Nurettin kardeş şu an cepheye gitti. Rabbimiz onu muhafaza eylesin. Babası Ürdün bakanlarından biridir. Kendisi de Ürdün'deki en büyük şirketlerden birinin şube başkanıdır. Mısır İskenderiye Üniversitesi Mühendislik Fakültesi mezunudur ve mühendistir. İlk geldiğinde mücahitlerin ve burada olanların resimlerini çekip geri döndü. Amman'a gittiğinde evlerinin yanında bulunan mescitte hutbe okudu. İkinci günü yanıma geldi ve dedi ki: "Artık ben Afganistan'a gitmek istiyorum." Yastığının altına bir kâğıt yazıp aile efradına: "Ben Afganistan'a gidiyorum, beni aramayın" diye yazıp koydu. Buraya geldi, bir daha da geri dönmedi.

Daha önce de zikrettiğimiz gibi babası Ürdün'ün bakanlarından biri idi. Biz buna ayda 1000 rupi maaş veriyorduk. O yaklaşık şada denilen yerde cephede on ay geçiriyor, hanımının yanında ise iki ay geçiriyordu. İki yıl önce burada, İslamabad'da evlendi. Hanımının yanında kalamadığından çocuğu yeni oldu.

(Şeyh Abdullah Azzam bekâr olarak gelen her mücahide aylık 200 riyal maaş bağlıyordu. Bu 1987 yılına kadar devam etti. Daha sonra cihada gelen kardeşlerin sayısının artması sebebiyle bu maaş kaldırıldı, yerine mücahitlerin ihtiyacı olan şeyler kendilerine verilmeye başlandı. Evli olarak gelenlerse, kendilerine yetecek kadar maaş bağlanmaya devam ediyordu).

Ebu Davud kardeş... şu an genel hizmetler müdürüdür. Babası Amman'daki tüccarların önde gelenlerindendir.. Medine İslâm Üniversitesi'nden mezundur. Fakülteyi bitirdikten sonra babasına:

"Ben yüksek lisans yapmak için gitmek istiyorum" der. Babası:

"Nereye gideceksin?" Ebu Davud:

- "Dr. Abdullah Azzam'ın yanına gideceğim" der. Bunun üzerine babası:

"Doktor Abdullah Azzam ne kadar maaş alıyor ki? En yüksek dereceden maaş aldığını düşün, olsa olsa beş yüz dinar maaş alır! Ben sana 500 dinar maaş vereyim ve sen şirkette otur" der. Bunun üzerine oğlu:

- "Hayır, ilim talep etmek vaciptir ve ben İslâm Üniversitesi'nden mezun oldum. İlmimi devam ettirmek istiyorum" der. Gerçekte ise, yüksek lisansı veya ilim tahsil etmeyi düşünmüyor, Allah yolunda cihad etmeyi istiyordu. Nitekim hanımı ile birlikte Afganistan'a geldi. Hanımı başından rahatsızlanınca onu tedavi için Ürdün'e gönderdi. Daha sonra kendisi dönüp geldi, sabretti. Biz ona daha önce 1000 rupi veriyorduk. Tabii ki evlenince ailesinin masraflarını biz üstlendik.

Ebu Huzeyfe kardeş... 18 bin öğrencinin okuduğu özel bir okulun müdürü idi. İstifa etti ve cihada geldi...

Ebu'l-Hasan el-Medeni... Kral Abdülaziz Üniversitesi tarafından doktorasını yapmak üzere Amerika'ya gönderilen talebelerdendi. Doktorayı bıraktı ve Peşaver'e geldi. Cihada katıldı. Aynı şekilde bu kardeşe de aylık 1000 rupi veriyorduk.

Dava Adamları

İslâmî mücadele, kendi nefislerini Allah yolunda adanmış insanlar ile yürür. Kendi menfaatini düşünen kimselerle İslâmî çalışmanın yürütmesi mümkün değildir. Aziz ve celil olan şanı yüce Allah'ın yolunda yapılan cihad ancak her türlü gayretin sarf edilmesi ve kendi yolunda kurbanlar verilmesi ile devam eder. Zorlukları sırtlanmak gerekir. Allah yolunda cihadın bedelini ödemek gerekir. Canla, malla aileyle bu bedelleri ödemek gerekir. Yükümlülükler iki şeydir, üçüncü bir şey yoktur. Bu iki şey de: Ya ümmetin dertlerini yüklenip onlarla dertlenmek ya da nefsin şehvanî arzularını yerine getirmektir. Kişi ya ümmetin sorunlarını üstlenecek ve bu uğurda kurbanlar verecektir ya da bir kafes içerisinde hanımı ile birlikte yaşamaya mahkum olacaktır... İslâmî davet ve prensipler ancak kendisini bu uğurda feda edebilecek kimselerle zafer bulur.

Şeyh Temim el-Adhani... Birkaç gün önce bir aradaydık, ona şöyle dedim:

"Suud'a döndüğünde belki de seni tekrar vazifeye alırlar." Bunun üzerine bana:

"Aylık maaşım 24.500 riyaldi. Allah'a yemin ediyorum ki, bana 100 bin riyal verseler dahi cihaddan geri dönmeyeceğim."

İnanır mısınız kardeşler Şeyh Temim'in ailesinin yediği her lokma borçladır. Şeyh Temim ailesini Katar'da bırakarak cihada gelmiştir. Miktarını ancak yüce Allah'ın bildiği birçok borcu vardır. Birkaç gün önce onunla birlikte odada otururken kardeşlerden bir tanesi geldi ve malî sıkıntıda olduğunu, yardıma ihtiyacı bulunduğunu söyleyerek halinden şikâyet etti. Bunu dinleyen Şeyh Temim kardeş gözyaşlarını tutamayıp ağladı. Zaten onun gözleri devamlı yaşlıdır. Kardeşlerinin problemlerini gördüğünde hemen ağlar. Siz de onu görüyorsunuz. Daha sonra yanımdan çıkarken bana:

- "Bu kardeşin borcunu benim hesabıma ekleyin" dedi. Ben:

"Ey Şeyh Temim! Nereden bunu vereceksin? Zaten senin 50 bin veya 100 bin dinardan daha çok borcun var." dedim. Bunun üzerine bana:

- "Benim borçlarımı inşallah Allah ödettirecektir. Ben borçlanıyorum, ödemesini Allah'a bırakıyorum" cevabını verdi.

İşte bunlar örnek şahsiyetlerdir. Örnek şahsiyetler olmadan İslâm nasıl zafere ulaşacaktır? Mutlaka yapılan işlerin pahasını ödemek gerekir. Bunların pahasını ödeyecek dâhi insanlar olmadan bu kervan nasıl yürüyecektir? Bu kabile nasıl menziline ulaşacaktır? Diğer yandan geçici dünya malı peşinde dilini sarkıtarak koşanlara gelince bunlar cihada da katılsalar ya ganimet elde etmek için veya şurayı burayı yağmalamak için yahut maddi herhangi bir çıkar elde etmek için katılırlar. Bunlar hiçbir işe yaramayan insanlardır. Bunlar ne bir idealin zafere ulaşması için faydalı olurlar, ne de bir inancın insanlara aktarılması için. Aksine bunlar insanların sırtında adeta bir yük ve bir kamburdur. Onlar seni taşımaz, sen onları taşırsın. Arap kardeşlerimizden cihadda örnek şahsiyetler çoktur. Hepsini anlatamam. Her birinin kendisine ait problemi ve durumu vardır. Bununla birlikte dağlar gibi olan problemleri aşıp cihada katılmışlardır. Afganlılardan da bu gibi insanlar pek çoktur. Her bir komutan hakkında yazı yazacak olan bir kitap oluşturur. Meselâ:

Üç gün önce şehid olan Safiullah Afdali kardeş... On beş yaşından beri cihadda bulunuyordu. Ve otuz yaşında şahadete ulaştı. Onun kardeşi ise 1975 senesinde komünist inkılâptan üç yıl önce Penşir çarpışmasında şehid olmuştu. Safiullah, Herat bölgesindeki İslâmî çalışmayı başlatan kimselerden birisiydi. Ruslar bunun korkusundan titriyorlardı. İran'a girdiğinde İran Devleti ona saygı duyuyordu. Bu zat düşman merkezlerine bizzat kendisi hûcum edip onları imha ediyordu. Bir defasında şu an fethedilmiş olan ve İslâm'ın kalesi sayılan müstahkem bir mevki haline getirilmiş komünistlere ait bir köye girdik. Orada dehlizlerin içinde komünistlerin ileri gelenlerini arıyordu. Elini uzattı, dehlizde bulunana:

"Hadi çık dışarı!" dedi. Dehlizde saklanan adam;

"Sen kimsin?" diye cevap verdi. Safiullah:

"Ben Safiullah'ım" diye cevap verdi. O kişi de:

"Başka birinin beni esir etmesinden senin esir etmen daha hayırlıdır" deyip Safiullah'ın elinden tuttu ve dışarı çıktı.

Evet, bütün insanlar bu zata saygı duyuyorlardı. Herkesin sevgi ve takdirini kazanmıştı. Bakınız bu kadar sevilen bir kişi olmasına rağmen Tahir kardeş bana şunu söyledi: "Biz Safiullah el-Afdali için tutacağımız evin kirasını istiyoruz. Çünkü evi yıkılıyor. Her tarafı rutubetli, içinde onlarca akrabaları, muhacirler ve mücahidler oturuyorlar." Evet, bu mücahid bu kadar iffetli idi. Öldükten sonra evinin yıkılmaya yüz tuttuğu görüldü.

Abdulvedûd Han, Bedahşân'ın komutanı idi. İki ay önce şehid edildi. Ailesinden de 60 kişi öldürülmüştü. Babası, dört kardeşi ve akrabalarından 60 kişi... Kendisi, ailesinin sağ kalanı idi. Abdulvedûd, Ruslar karşısında dimdik duran yüce bir dağ gibiydi. Bunlar Rusya'nın sınırlarını geçip, daha içerilere girerek orada eylem yapıyorlardı. Abdulvedûd, Beşir ve birkaç mücahid ve bunun gibi örnek şahsiyetler ve bunlardan görülen bu fedakârlıklar olmasaydı, hiçbir dava zafere ulaşamaz ve hiçbir din ayakta duramazdı. Hiçbir namus korunamazdı Şairin de dediği gibi:

Yüce şerefler yanlarında kan akıtılmadıkça

Saldırılarından korunamazlar.

Tabii ki malını harcamada cimri davranan ruhunu Allah yoluna vermekte de cimri davranacaktır. Bu tabii bir neticedir. Çünkü mal candan daha ucuzdur. Zira kendini kurtarmak için bütün malım feda edebilirsin. Peygamber Efendimiz (sav) mal ve canını Allah yolunda harcamayanlar için şu hadis-i şerifi buyurmuşlardır: "Kişideki en kötü haslet; kalbini yerinden koparacak gibi olan korkaklık ve onu yok edecekmiş gibi olan cimriliktir." (Ebu Davud Kitap cihad, bab: 21; Müsned-i İmam Ahmed, c. II, sh. 302. 320)

Yüce Mevlâ da genelinde insanı vasıflandırarak şöyle buyurmuştur: "Gerçekten insan sabırsız ve hırslı yaratılmıştır. Başına bir felaket geldiği zaman feryat eder, kendisine bir hayır dokunduğu zaman da çok cimrileşir. Ancak şunlar müstesnadır: Namaz kılıp namazlarına devam edenler, mallarında isteyenin ve yoksulun belli bir hakkı olduğunu kabul edenler, hesap gününe iman edenler." (Meâric, 19-26)

Hakikaten şanı yüce olan Allah, Afgan cihadı ile birçok Arap kardeşe ikramda bulunmuştur. Ben cihada gelen evli kimseleri cihadın temel taşı olarak gördüm. Vakıa evli olarak cihad etmek çok zor ve büyük bir yük. Bununla birlikte evli müslümanlar cihadın temel taşları. Birçok zorluklara onlar katlanıyorlar. Yüklerin çoğunu onlar taşıyorlar, gençler ise cihad ediyorlar ama

evliler kadar istikrarlı değiller. Bu sebeple işlerimizin çoğunu evlilere yaptırıyoruz. Evlilerin hanımları burada olduğundan dönüp gidecekleri bir yer kalmıyor. Bekârlar ise her gün bir yere gitmek, orada cihad etmek istiyorlar. Ayrıca nişanlanma, evlenme ve benzeri şeyleri de düşünüyorlar. Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır:

"Peygamberlerden bir peygamber savaşa çıkar ve kavmine der ki: "Bir kadınla nikâhlandığı halde henüz onunla zifafa girmemiş olan benimle cihada gelmesin. Yine evler yaptığı halde henüz tavanlarını bitirmemiş olan benimle cihada katılmasın. Keza hamile olan koyun veya develer alıp onların doğurmalarını beklemekte olan kimse benimle birlikte cihada katılmasın." Bu peygamber cihada devam etmiş, belli bir kasabaya yaklaştığında ikinci vakti veya ona yakın bir vakit olmuş ve güneşe hitap ederek: "Sen de bir memursun, ben de. Ey Allah'ım! Sen bu güneşini durdur" demiş. Güneş, bu peygamber o kasabayı fethedinceye kadar olduğu yerde durdurulmuştur. Peygamber orayı fethettikten sonra ganimetleri toplamış, fakat ganimetleri yakmak için gökten gelen ateş onları yakmamış (İslâm'dan önceki dinlerde ganimetler mücahidlere helâl değildi, onlara gökten bir ateş gelip yakıyordu). Bunun üzerine peygamber: "Sizin içinizde ganimetten mal kaçırın var, her kabileden bir kişi benimle biatleşsin" dedi. Bu kabilelerden birinin temsilcisi peygamberle biatleşirken eli peygamberin eline yapışıp kalmış, peygamber de ona: "Ganimetten mal kaçırınlar sizin içinizde. Bu sebeple bütün kabile benimle biat etsin" demiştir. Biat esnasında o kabileden iki veya üç kişinin elleri biat alan peygamberin eline yapışıp kalmış, peygamber de onlara: "Ganimetten kaçırılan mal sizde" demiştir. Bunun üzerine onlar altından imal edilen sığır başı gibi bir külçe getirmişler, onu ortaya koymuşlardır. Ateş gelmiş, ganimeti yakıp bitirmiştir. Sonra Allah Teala bizim zafiyetimizi, acizliğimizi görünce ganimeti bize helal kılmıştır."(Buhari, kitap el-Hums, bab: 8)

Görüldüğü gibi savaşa çıkan peygamber akli geride kalacak olan insanların kendisi ile birlikte savaşa çıkmamalarını istemiştir. O, cihad için canlarını cennet karşılığında satabilecek olanları talep etmiştir.

Bütün bu izahlardan sonra açıklamaya çalıştığımız zekât sınıflarına tekrar dönelim. Bu sınıflardan biri de kalpleri ısındırılmak üzere kendilerine zekât verilen gayr-i Müslimlerdir. [İslâm'ın zafere ulaşmasından sonra bu gibi insanlara zekât verileceği hususu âlimler arasında ihtilâfıdır:](#)

Kalpleri İslâm'a Isınsın Diye Gayri Müslimlere Zekât Vermenin Hükümü:

a. Hz. Ömer, Hasan el-Basrî, Amir eş-Şabî ve benzeri âlimlere göre İslâm'ın zafere ulaşarak aziz kılınmasından sonra artık bu sınıftan olan insanlara zekâttan pay verilmez. Ebu Hanife ve İmam Malik de bu görüştedir. Çünkü Allah Teala artık kâfirlerin gücünü kırmış, İslâm'ı ve müslümanları şereflendirmiştir. Hz. Ebubekir döneminde sahabeler bu sınıfın zekâttan pay alamayacağı hususunda icma etmişlerdir. Bu sebeptendir ki o zamanda ki kabilelerin başkanları olan Akra bin Habis ve Uyeyne bin Hısn isimindeki iki kişi Hz. Ebubekir'in hilafeti döneminde ona gelip: "Biz zekâttan olan payımızı istiyoruz" demişlerdir (bunlara kalplerini İslâm'a ısındırıp imanlarını sağlamlaştırmak için daha önceleri zekâttan pay veriliyordu). Hz. Ebubekir bunlara bir kâğıt yazıp vermiş ki beytülmalı idare eden Hz. Ömer bunlara zekâttan paylarını versin. Hz. Ömer bu kâğıdı alınca yırtıp atmıştır. Bunun üzerine onlar Ebubekir'e giderek: "Biz anlamak istiyoruz. Sen misin halife yoksa Ömer mi?" demişlerdir. Hz. Ebubekir de: "İstediği taktirde odur" demiştir. (Maşallah ne edep, ne saygı, ne sevgi. Sahabelerin birbirlerini sevmeleri çok acaip. İşte böyle bir sevgi tesis edilmediği sürece müslümanlar zafere ulaşamazlar. Çünkü sevgi insanları, kardeşlerini kurtarmak için canlarını feda etmeye sevk eder).

Hülâsa Hz. Ömer bunlara zekâttan pay vermemiş ve böylece müellefe-i kulûba zekâttan pay verilmemesi üzerinde icma yapılmıştır.

Burada yeri gelmişken müslümanların birbirlerine karşı nasıl fedakârlık yaptıklarına bir örnek olarak şu Reks Makarun adlı hristiyanın müşahade ettiği bir olayı size aktarmak isterim: Bu kişi kaçakçı idi. Abdunnasır döneminde onu yakalayıp hapishaneye attılar. Onu Müslüman Kardeşler'in arasına koydular. Çünkü Mısır iktidarı Müslüman Kardeşler'in yanına onlardan etkilenir diye herhangi bir Müslüman'ı hapsedemiyorlardı. Yahudi ve hristiyanları onların yanında hapsedmekte bir mahsur görmüyorlardı. Çünkü onların Müslüman Kardeşlerden etkilenmeyecekleri kanaatinde idiler. Hülâsa Reks denilen bu Hristiyan Müslüman Kardeşler'le birlikte Tura Hapishanesi'nde bulunurken mahkumların kurşuna dizilme olayı meydana geldi. Hapishane bekçileri içerde bulunan Müslüman Kardeşler'e mensup olan kişilere otomatik silahlarla ateş açtılar. İşte koğuşlardan birinde bulunan Reks Makarun şunları anlatıyor:

"Ben onlarla birlikte koğuştaydım. Koğuşun kapısı tabii demirdendi. Yarısı saç halinde diğer yarısı da parmaklık şeklinde idi. Ben bir sandığın arkasında gizlendim. Aniden koğuşun ışıkları söndürüldü. Sandığın arkasından baktım ki gençler parmaklıkların arasını kolları ile tikiyorlar ki kurşunlar evli olan arkadaşlarına isabet etmesin. Ve diyorlar ki: "Sizin çocuklarınız var, ölmeye bizler daha müsaidiz." Reks Makarun sözlerine devamla diyor ki: "Ben bu manzarayı gördükten sonra doğrusu kendimi çok küçük hissettim. Sıradan bir insan olduğumu anladım." Bu Reks denilen adam bu fedakârlıkları gördükten sonra hapishaneden çıkar çıkmaz harika bir kitap yazdı. Kitabın adına "Gördüklerimi Anlatmaya Yemin Ettim" ismini koydu. Kitabında; kahramanlık ve er meydanında şehid düşen filan filan kardeşlerime ithaf ediyorum diye yazdı. Bu adam müslüman olmamıştı, fakat fedakârlıklar onu büyülemişti. Çünkü hapishanede çoğu üniversite mezunu avukat, mühendis ve âlimlerden oluşan otuz yedi kişi öldürülmüştü. Etleri duvarlara yapışmıştı. Kemikleri parça parça olup dışarlara fırlamıştı. Çünkü onlar müslümanları ağır makinalılarla taramışlardı.

Vakıa kişilerin canlarını feda ettikleri yerler düşmanı da şaşırtır, dostu da hayrete düşürür. Herhangi bir ilke uğrunda ne kadar fedakârlıkta bulunulur ve kurban verilirse o ilke o kadar saygıdeğer olur. Uğrunda fedakârlık yapılmayan ilkeler ise bizzat kendi kayanları tarafından da, insanlar tarafından da alay konusu olur.

Gerçek şu ki İslâmî bir cemaat birbiri ile kaynaşmış, birbirini seven, hep birlikte canlarını feda etmeye hazır olan kardeşlerini korumak için ölüme giden insanlardan oluşursa işte bu cemaat inşallah zaferin ilk adımı ve sinyalıdır.

b. Ancak müellefe-i kulûba zekâttan pay verilmesi hususunda tercihe şayan görüş şudur: Yine müslümanlar zayıf düşer de bir takım insanların kalplerinin İslâm'a ısıdırılmalarına ihtiyaç hissedilirse bunlara zekâttan pay verilebilir. Nitekim bugün Afganistan'daki cihad emirleri kabile liderlerine yollan kesmesinler ve kendilerine yol açsınlar diye zekâttan pay veriyorlar. Mücahidlerin mallarından pay veriyorlar. Çünkü bazı kabilelere bunlar verilmeyecek olursa yolları kesiyorlar. Bu sebeple mücahidler hatta yetimlerin, dulların paylarından ve zekât mallarından bunlara mal veriyor ve cihadın devamını sağlıyorlar. Sanıyorum ki şu an içinde bulunduğumuz yer bile mücahid Sayyaf tarafından kiralanan bir yerdir. Üzerinde çadır kurulan bu yerlerin hepsine mücahidler geldiğinde buraların halkı gelip: "Sizler bizim aramızda nasıl kalabilirsiniz? Bizler buraların mahsullerine, ağaçlarına muhtacız" demişlerdir.

Halbuki bizler onlar gelince bize yardım edeceklerini, işte çocuklarımız alın onları asker edin diyeceklerini sanıyorduk. Aksine onlar gelip ağaç hakkı güdüyorlar. Ne kadar acaip değil mi? Biz kendilerine bunu hatırlattığımızda doğrusu utandılar.

İşte bu noktalar göz önünde bulundurulacak olursa âyet-i kerimede geçen müellefe-i kulûba zekâttan pay verilme meselesinin tamamen nesh edilmediği görüşü tercih edilir. Biz de bu kanaatteyiz. İhtiyacımız olduğu her zaman bu sınıfa da zekâttan pay verebiliriz.

Köleler

Ayet-i kerimede kölelere de zekât verileceği belirtilmektedir. Bundan maksat bir kısım kölelerin bedelleri ödenilerek azad edilmeleridir. Bununla birlikte kâfirlerin elinde esir bulunan müslüman kölelerin zekât malı ile satın alınıp azad edileceği ihtilaftır. İbn Habib'e göre bu caizdir. Çünkü İslâm diyarında bulunan kölenin satın alınarak azad edilmesi zekâtımızın bir gereği olarak kabul edilir ise, bir kâfirin eli altında bulunan müslüman esirin zekât malıyla kurtarılması nasıl caiz olmaz?

Borçlular

"... borçlulara..." Bundan maksat fakir olduğu halde borçlu olanlar veya borcunu ödeyemeyecek derecede aciz olanlardır.

Bununla birlikte işlenen cinayetler neticesinde hükmedilen diyetleri müslümanların arasını bulmak için başkalarından borç alarak ödeyen zenginlere de zekâttan verilir. Yine kabileler arasını uzlaştırmak için borç olarak harcayan varlıklı insanlara da Ödedikleri diyetin ve harcadıkları malların karşılığı zekât malından verilir. Velev ki bu adamlar zengin dahi olsalar yine verilir. Yeter ki bu adamlar bu verdikleri malları başkalarından borç alarak vermiş olsunlar. Ancak bu son görüş İmam Şafî ve Ahmed bin Hanbel'in görüşüdür. Onlar görüşlerine delil olarak Kabise bin Muharik'in rivayet ettiği şu hadisi delil göstermişlerdir: Kabise diyor ki: Ben bir

borcu üzerime aldım. Bundan sonra Rasulullah (sav)'e geldim.O meseleyi Rasulullah'a sordum. Rasulullah (sav)'de buyurdu ki: "Bekle, zekât malı gelince biz senin üzerine aldığın o borcun ödenmesini emrederim." (Müslim, Zekat, bab: 109; Ebu Davud Zekat, bab: 26;Nesai, Zekat, bab: 80)

Allah Rasulü (sav) sahih bir hadiste de şöyle buyurmaktadır: "Zengin bir insana sadaka (zekât) vermek helal olmaz. Ancak şu beş sınıf insan hariçtir:

Allah yolunda cihad eden,

Zekât toplamak için görevlendirilen,

Borçlu olan,

Malı ile köle satın alan,

Yahut şu adama ki onun fakir bir komşusu vardır, kendisine zekât verilmiştir. Fakir olan komşusu da o zengin kişiye zekât malından hediye vermiştir."(İbn Mace, Zekat, bab: 27; Muvatta, İmam Malik, Zekat, bab: 29; Ayrıca bkz: Tirmizi. Zekat Bab: 23; Nesai, Zekat, Bab: 80, 90)

Fakir insana zekât verilir, fakir de onu zengin komşusuna hediye ederse zengin komşunun hediye olarak bu zekâtı alması caiz olduğundan Rasulullah (sav) Berire isimli takva sahibi bir cariye gelen sadakaları hediye olarak kabul ediyordu. Rasulullah Berire'ye zekât olarak hurma veriyordu. Berire de bu zekât hurmalarından Rasulullâh'a hediye ediyordu. Rasulullah da kabul ediyordu. Ve diyorlardı ki: "Ey Allah'ın Rasulü! Bu bir zekât. Sen bunu nasıl alıyorsun?" Rasulullah da buyuruyordu ki: "Bu onun için bir sadaka ancak bizim için bir hediyedir." (Bkz. Buharı, Zekat, 61, 62, Hibe, 7, Nikah, 18, Talak, 14, Feraız, 19;Müslim Kitab Zekat, 170, 172, İtk, 10, 11,14; Ebu Davud, Zekat, 30)

Ölünün Borcu Zekât Malından Ödenebilir mi?

İmam Ebu Hanife: "Ölünün borcu zekât malından ödenemez" demiştir. İmam Malik ise: "Ölünün borcu zekât malından ödenebilir" demiştir.

"... Allah yoluna ve yolda kalmışlara aittir." Hanefi, Maliki ve Şafii mezhepleri bu âyet-i kerimedeki "fisebilillah; Allah yoluna" lafzından kasıt cihaddır, demişlerdir. Hanbeli mezhebi ise "fisebilillah" ifadesinden maksat hem cihaddır hem de hacdır, demişlerdir. Meselâ zekât malından elde edilen develer hac yolculuğu için binek olarak verilebilir.

Görüldüğü gibi âyet-i kerimde geçen "Allah yolu" ifadesi dört mezhep imamı tarafından "Allah yolunda cihad etme" şeklinde izah edilmiştir. Yani zekât malı ile silah alınabilir, sınırları bekleyenlerin, fiilen cihad edenlerin giderleri ödenebilir. Onların birliklerini bir yerden başka yere taşımalarından mütevellit meydana çıkacak masrafları ödenir.

Çok üzümlere ifade etmek gerekir ki bugün müslümanlar zekâtın harcanacağı bu önemli yeri tamamen bırakmışlardır. Âyet-i kerimde zikredilen "Allah yolu" ifadesini o kadar geniş izah etmişlerdir ki mücahidlere zekâtтан hiç pay verilmez olmuştur.

Meselâ Allah yolundan maksadın köprüler, okullar, hastaneler, yollar olduğunu ve bütün bunların âyette geçen Allah yolu ifadesine girdiğini söylemişlerdir. Böylece gerçekten Allah yolu olan cihada herhangi bir şey kalmamıştır. Çünkü bir köprü veya bir kanalizasyon şu kadar paraya mâl olmaktadır. Bakıyoruz ki bir kısım insanlar âyet-i kerimde geçen ve sekiz sınıftan biri olan Allah yolu şikkını o kadar genişletiyorlar ki zekâtın verileceği diğer yedi sınıfı da bunun içine sokuyorlar.

Meselâ parkların da Allah yoluna gireceğini, hastane, okulların daha nice nice şeylerin Allah yolu ifadesine dahil olduğunu söylemektedirler. Vallahi bu hususta Şeyh Abdülaziz bin Baz iyi bir tavır takınmıştır.

Bir defasında biz ona mektup yazarak dedik ki: "Haçlı (Hristiyan) hastanelerine muhtaç olunmaması için İslâmî bir hastane yapılmasına dair zekât mallarının verileceğine fetva verir misin?" Şeyh Abdülaziz dedi ki: "Ben buna cevaz veremem." "Niçin" diye soruldu. O da dedi ki: "Biz böyle bir fetva verecek olursak artık fakirlere, düşkünlere, Allah yoluna zekât verilmez. Bunlara zekâtтан bir şey kalmaz. Devlet (Suud devleti) bu fetvayı esas alır, genişletir. Buna dayanarak zekât malı ile köprüler, okullar, hastaneler ve benzeri yerler yapar. Böylece fakirlere de "Allah versin" sözü kalır.

Bu fetvasından dolayı Allah, Abdülaziz bin Baz'a mükâfatını versin. Gerçekten isabetli bir fetva...

Kardeşlerim! Bir kısım insanlar hastanelere, okullara, köprülere zekât malı verilir fetvasını nereden çıkarıyor da fakirleri acından öldürüyorlar. Eğer bizler Allah yolu ifadesini cihadın dışında diğer şeylere de yorumlayacak olursak; fakirler de buraya girer, borçlular da girer, kalpleri İslâm'a ısındırılmak istenilenler de girer dersek ve Allah yoluna verilecek payı da bunlara verecek olursak peki Allah yolu olan cihada ne kalacaktır? Ayrıca yüce Allah bu sınıfları ayrı ayrı zikretmiştir. Madem ki hepsi Allah yolu kavramı altına giriyor, âyet-i kerime bunları neden ayrı olarak zikretmiştir? Hülâsa bir kelimenin lügat manasını alarak genişletmek mümkündür ama şer'î bir terim olarak aldığınızda siz onu genişletemezsiniz. "Allah yolu: Fî sebilillah" kelimesi lügat manası olarak alınırsa hastane, yol, köprü, çeşme ve benzeri şeyler bu ifadenin altına girer, fakat şer'î bir istilâh olarak alındığında İbn Hacer'in de dediği gibi ilk akla gelen cihaddır. Bu kelime kayıtsız şartsız zikredildiğinde bundan cihad anlaşılır. Fakat bir kısım insanlar kelimelerin veya deyimlerin şer'î manalarını genişleterek onları çeşitli yönlerde çekiyorlar. Böylece vebale giriyorlar. Meselâ bir hadis-i şerifte; "Allah yolunda sabahleyin veya öğleden sonra cihada çıkmak dünyadan ve onda bulunan şeylerden daha hayırlıdır" buyurulmuştur. (Bkz. Buharî, Cihad, 5, 6, 73: Müslim, İmare, Bab: 112, 116)

Bir kısım insanlar bu hadisi tebliğ etmeye, hutbeler irad etmeye, bir insanı namaz kılmaya ikna etmeye yorumlarlar. İşte Allah yolunda bu tür bir şeyi yapmanın dünya ve bütün dünyadaki şeylerden daha hayırlı olduğunu söylerler. Görüldüğü gibi bunlar kelimenin lügat manasını esas alarak onu genişletiyor ve şer'î deyim olarak almıyorlar. Fakat şer'î manası bu izah edilen şeyleri içermemektedir. Rasulullah (sav) Allah yolu ifadesini her söylediğinde cihadı kasdetmiştir. Bu sebeple Rasulullah'a: "Ey Allah'ın Rasulü! Allah yolunda cihada ne denk olabilir?" diye sorulduğunda, Rasulullah: Üç defa peş peşe: "Siz ona denk olacak ameli yapmaya güç yetiremezsiniz" demiş ve sözlerine devamla şöyle buyurmuştur:

"Şimdi sizden biriniz, mescide girip mücahid cihadından geri dönünceye kadar hiç ara vermeden aralıksız namaz kılabilir mi ve hiç iftar etmeden oruç tutabilir mi?" Onlar da: "Kimin buna gücü yetecek?" demişlerdir. Rasullah da: "İşte Allah yolunda cihad eden mücahidin mükâfatı budur" buyurmuştur. (Buharî, Cihad, bab: 1; Müslim İmare, bab: 110)

Şimdi bir kısım insanlar geliyor ve şöyle diyorlar: "Buradaki Allah yolundaki cihaddan maksat nefis ile cihad etmektir." Değerli kardeşler! Cihadın şer'î manası savaştır, savaş. Bu kavramı genişleterek hutbe okuyan da, misvak kullanmayı da Allah yolunda cihad saymayalım. Havan toplarının patlamalarına, uçak bombalarının infilâk etmelerine, silahlardan mermilerin atılmalarına Allah yolunda cihad diyelim.

Soruyorum size, camide hutbe okumak veya bir insana müslüman olmasını tebliğ etmekle ölümle boğuşan insanın yaptığı eşit olur mu? Bunların her ikisine de cihad denilebilir mi? Bir yazar masasına oturmuş sağında kahve, solunda hurma, o da Allah yolunda cihad ediyor! Halbuki Hindikuş dağlarının tepesini tırmanmış, karnı kasığı birbirine geçmiş o kahraman mücahid acından ölüyor. Ayakları, elleri karlardan donarak dökülüyor. Şimdi bunların hangisi mücahid? Bunların denk olması mümkün mü? Sen akli seliminle bunların eşit olduğuna karar verebilir misin? Sen karar versen de izzet ve şeref sahibi olan yüce Mevlâ bunu böyle kabul eder mi?

Hülâsa Allah yolu ifadesi şer'î bir istilâhtır. Bunu genişleterek her türlü dinî çalışmayı bunun içine sokmak caiz değildir. Yine cihad kelimesi şer'î bir istilâhtır. Bunu genişleterek her türlü dini gayreti buna sokmak caiz değildir. Dört imamın ittifakı ile cihaddan maksat, savaşmak veya savaşa katkıda bulunmaktır.

Burada akla şu soru gelir: Zengin bir insan (meselâ cebinde 2000 dolar bulunan bir kişi) cihad etmek için buraya gelecek olursa bu insana mücahidlerin silahlarından birini vermek caiz olur mu, yoksa o kendi silahını kendisi mi almalıdır? Bazı fıkıh alimleri bu kişinin mücahidlerin silahlarından herhangi birini almasının helâl olmayacağını söylemişlerdir. Ancak İmam Malik (rahimehullah) cihad eden kişilere ve sınırlarda nöbet bekleyen askerlere zengin de olsalar fakir de olsalar zekâtтан mal verileceğini söylediğinden böyle bir insanın zekât malı ile mücahidlere alınan silahlardan bir silah alması caizdir. Daha önce geçen zengine sadaka vermek caiz olmaz, şu beş sınıf hariç... şeklindeki hadis-i şerifde İmam Malik'in bu görüşünü desteklemektedir.

Muhammed bin Abdülhakem de zekât malı ile savaş atları alınacağını söylemiştir.

Âyet-i kerimede: "Onlardan bazıları Peygamber'e eziyet ederler" buyurulmaktadır. Bu ifadeden maksat münafıkların Rasulullah'ın aleyhinde konuşmaları ve ona dil uzatmalarıdır. Münafıklar Rasulullah'ın gıyabında konuşuyorlar ve kendi kendilerine şöyle diyorlardı: "Eğer o bize soracak olursa yemin ederiz ki biz böyle bir şey söylemedik. O da inanır. Çünkü o bizim her söylediğimizi dinliyor ve kabul ediyor." Görüldüğü gibi münafıklar Rasulullah'ı hâşa çok zavallı, gariban biri sayıyorlar. Onu aldatacaklarını zannediyorlar ve diyorlar ki: "Muhammed bizi dinleyen bir kulaktan başka bir şey değildir. Söylediğimiz her şeye kulağını verip güzel güzel dinliyor. Bizden bir şeyin hesabını soracak olursa da ondan özür dileriz, o özrümüzü de kabul eder. Çünkü o kendine söylenen her şeyi kabul eden biridir."

Müfessirler bu âyet-i kerimenin İtab bin Kuşeyr ya da Nebtel İbnu'l-Haris hakkında nazil olduğunu söylemişlerdir.

Nebtel İbnu'l-Haris şişman bir adamdı. Saç ve sakalı dağınık, esmer tenli, gözleri kanlı, kırmızı kara yanaklı, yaratılış olarak çirkin bir kimse idi. Allah Rasulü (sav) onun hakkında: "Kim şeytana bakmak isterse Nebtel İbnu'l-Hâris'e baksın" buyurmuştu.

Şekli, şeytanın şeklini andırıyordu.

Âyet-i kerimede münafıkların Peygamber'e her şeye kulak kesilen dedikleri, Allah Teala'nın da Rasulullah'a: "Onlara de ki, o sizin için hayırlı bir kulak kesilendir" emrettiği zikredilmektedir. Yani Muhammed sizden hayırlı olan şeyleri dinler, kötü olan şeyleri ise duymaz gibi olur. Çünkü o münafıklara önem vermediği için onların kötü laflarına aldırış etmez. Dolayısıyla münafıkların hayırlı olmayan sözlerine inanmaz. O müminlerin konuştuklarına inanır. Ve onlar için bir merhamet kaynağıdır. Yalanlarını doğruya çıkarmak için durmadan yemin eden münafıklar için bir merhamet kaynağı değildir elbette.

Kardeşler! Bugün ben düşünüyorum da kendi kendime şöyle diyorum: Aralarında peygamber bulunan bu insanlar nasıl ona dil uzatıyor ve ona eziyet ediyorlardı? Çok garib insan tipleri bunlar.

Bundan önceki âyet-i kerimede ise zekâtın kimlere verileceği beyan edilmiştir. Zekât verilecek yerlerden birinin de Allah yolu olduğu zikredilmiştir. Biz daha önce Allah yolundan neyin kastedildiğini açıklamıştık. Bundan maksadın dört mezheb imamına göre Allah yolunda cihad etmek olduğunu açıklamıştık. Binaenaleyh köprüler yapma, hastaneler kurma, İslâmî medreseler açma vb. şeyler bu âyetle zikredilen Allah yolu ifadesine girmemektedir. Çünkü Allah yolu ifadesi şer'î bir terimdir. İzzet sahibi olan yüce Mevlâ tarafından konulmuştur, bizim bunu genişleterek nefsimizin hoşuna giden hususlara yorumlamamız caiz değildir.

Nitekim İbn Hacer de Allah yolu ifadesinden ilk hatıra gelenin cihad olduğunu söylemiştir.

Cihad ne demektir? Yine dört mezheb imamına göre İslâmî terim olarak cihaddan maksat düşmanla savaşmaktır. Bu kelimeyi de genişleterek çeşitli yorumlar yapmaya çabalamak veya özel terimleri sulandırıp başka yönler çekmek caiz değildir. Meselâ yüce Allah bize: "Namaz kılınız" buyurmuşlarsa, namaz kelimesini şer'i anlamından çıkarıp onu lügat manasında kullanmak caiz değildir. Çünkü namaz tekbirle başlayan ve selâm vermekle biten bir takım hareketler ve bir takım şeyleri okumaktan ibarettir.

Biz bu kelimeyi "dua" manasına alırsak ve dua eden kimsenin de namaz kılmış olduğunu söylersek hiç caiz olur mu? Keza oruç tutmanın şer'an manası; ikinci fecrin doğuşundan başlamak üzere güneşin batmasına kadar yeme, içme ve cinsel arzulara bulunmaktan uzak durmadır. Şimdi bizler, orucun bir manası da "konuşmamaktır" der de bu şer'î istilahı sulandıracak olursak izzet sahibi olan Yüce Rabbimizin emrettiği ibadetleri zayi etmiş olmaz mıyız? İşte âyetle geçen Allah yolu terimi ve cihad teriminin şer'î manaları da böyledir. Bunları sulandırmamız ve böylece asıl anlamlarını bırakmamız caiz değildir.

Evet dört mezhebe göre de cihadın manası; düşmanla savaşmaktır veya düşmanla savaşanlara yardım etmektir. İşte cihad budur. Şimdi bizler gelelim, yaptığımız şu gibi toplantılara ve Kur'an'ı tefsir etmelere cihad diyelim. Bu hakka reva mıdır?

Evimizde bulunuyoruz, rahat rahat oturuyoruz, yaptıklarımızın cihad olduğunu sanıyoruz. Bu cihad değildir.

Yine bizler gelelim, konuştuğumuz her kelime karşılığında bir dirhem aldığımız sözleri cihad sayalım. Holiday İn Hotellerinde kalıp Vakıflar Bakanlığı hesabına yaşayalım. İslâmî kuruluşların hesabına yeyip içelim, söylediğimiz her bir kelimenin karşılığında bir dirhemden fazla para alalım ve yaptıklarımızın da cihad olduğunu sanalım. Bu doğru olur mu?

Bir zaman bizleri Vakıflar Bakanlığı çağırıyor ve Holiday İn Hoteli'nde ağırlıyorlardı. Ben hotelden kaçıp kardeşlerden birinin yanında oturuyor ve ona diyordum ki: "Bizim İslâm hakkında konuşmamız için Holiday İn Hoteli'nin kapıları önümüze açılıyor. Her gece masraflar müslümanların malından ödeniyor. Ödenilen hesabın miktarını ancak Allah biliyor. Hiç bu cihad olur mu?"

Ne yazık ki bir kısım insanlar diyorlar ki: "Biz bunu cihad sayıyoruz. Bu yeterlidir." Vallahi bu söz kaldırılacak gibi değil, çok ağır bir laf. Diğer taraftan bir takım kardeşler cihad hakkında yazılar yazıyorlar. Halbuki kendileri Allah yolunda tek bir kurşun dahi atmış değiller. Bunlar cihadı nasıl anlayacaklar? Anlamaları da mümkün değildir. Hatta ben bir kısım âlimlerle cihad hakkında tartıştığımda, onun farz-ı ayn olduğunu izah ettiğimde sanki onlarla bir takım bilmeceleri konuşuyormuş onlara yeni şeyler dinletiyormuşum gibi oluyorum. Onlarla uzun uzadıya konuşuyor, tartışıyorum. Cihadın farz-ı ayn olduğuna dair onları ikna etmeye çalışıyorum.

Cihad anlaşılmıyor, anlaşılmıyor! Çünkü cihad ancak çileler çekilerek, fiilen cihad yapılan alanlarda bulunarak öğrenilir. Nitekim bu hususta üstad Seyyid Kutub şunları söylemiştir: "Bu Kur'an'ın sırlarını hiç şüphesiz, soğukkanlılıkla yerinde oturan fakih anlayamaz... Çünkü Kur'an âyetleri ve birçok naslar, dikkatleri insan üzerinde toplamaktadır ve özellikle kişi şehvetine esir olduğu zaman Kur'an âyetlerini ve nasları idrak etmeye, ayırt etmeye ve naslar arasındaki farklılıkları anlamaya gücü yetmez. Bunlar için takva şarttır" Bu hususta yüce Mevla şöyle buyurmuştur:

"Ey iman edenler! Eğer Allah'tan korkar ve takva (sahibi) olursanız, O size hak ile batılı ayırt edici bir anlayış verir..." (Enfal, 29)

Bu anlayışla, hak ve batılı birbirinden ayırd edebilirsiniz. Bu dava ilimler davası değildir. Bu dava tüm genişliği ile naslar davası da değildir. Bu nasları anlamada yüce Allah'ın sana hakkı ilham etmesi davasıdır. İşte bu sebeptendir ki önceleri İslâm toplumunda bir meseleyi çözümleyemedikleri zaman Bağdat'ta veya başka yerlerde; bu meseleyi sınırlarda nöbet bekleyen mücahidlere götürün, onlar bu meselenin çözümüne muvaffak olmaya daha layıktırlar, çünkü onlar Allah'a daha yakındırlar, denilirdi. Yani Caci'de, Pakia'da bombaların ve füzelerin altında günde yüz defa ölüm tehlikesi ile karşı karşıya kalan mücahidlere götürün. Onların basiretleri açıktır, onlar bu türlü meselelere çözüm bulabilirler, demişlerdir. Buna mukabil hayatı boyunca bir defa dahi cepheye gitmemiş, Peşaver'i bir defa olsun ziyaret etmemiş bir kimseye geliyorlar ve ondan cihadın hükmünü soruyorlar. Gerçekte bu soru bir âlimin konumunu sarsma ve onun şerefini düşürmedir. Çünkü sen onu bilmediği bir şeye cevap vermeye zorluyorsun. O da kafasındaki teorik bilgilere göre meselelere cevap verecektir. Bu adamın verdiği cevap fiilen savaş alanında yaşayanlara ulaştınca o hoca efendinin itibarı tamamen sarsılacak ve mücahidler nezdinde itibarı

düşecektir. O âlimin saygınlığı ve heybeti diye bir şey kalmayacaktır. Çünkü o bilmediği ve tabiatını idrak edemeyeceği bir şeye cevap vermiştir.

İşte bu sebeple Şeyh İbn Teymiye şöyle fetva vermiştir: "Cihad meydanlarında bulunmayan bir âlime cihaddan sorulamaz. Özellikle hiçbir mazeretleri olmadığı halde cihadı terk eden âlimlere cihaddan sorulamaz. Ancak özür sahibi olanları aziz ve celil olan yüce Allah, özürleri sebebiyle mazur kabul edecektir. Fakat bir kimse Müslümanlara ulaşmaya ve onlara yardımcı olmaya güç yetireceği halde bir farzı ihmal ederse ve o kimseye kabul etmediği, yaşamadığı bir farzın hükmünden sorulduğu takdirde vereceği cevap kısır kalacaktır. Vereceği cevap: "Ey oğlum! Cihad farz-ı ayındır, git; ya da cihad farz-ı ayn değildir, gitme!" olacaktır. Cevabı kapsamlı ve anlaşılır olmayacaktır. Çünkü bu kimse pratik hayatta cihadı görmemiştir... O kimseye Afganistan'daki cihadın komutanlarını veya cihadın nasıl başladığını sorsanız size cevap veremeyecektir. Bu âlim bir gün olsun Afganistan haritasını getirerek oraya bakmış mıdır? Afgan cihadı hakkında yayınlanan yayınları takip etmiş midir? O konudaki bir raporu okuma yüküne katlanmış mıdır? Cihadda bulunmuş bir genç olarak, o kimseye gelip bir araştırma yazısı sunduğunuz takdirde belki de sunduğunuz bu yazıyı okuyacak vakti olmayacaktır. Tabiatını bilmediği bir şeyden o kimseye nasıl sorulabilir? (Bu konuda daha geniş bilgi edinmek isteyenler, İbn Teymiye'nin el-Fetave el-Kübra adlı kitabının dördüncü cildine müracaat etsinler. Bu cilt İbn Teymiye'nin cihad hakkında yazdığı yazılardan oluşmaktadır. Buna bakan kimse görecektir ki savaş alanında bulunmayan insanların savaş ve cihad hakkındaki fetvaları caiz değildir. İbn Teymiye'nin bu eseri bu mesele hakkında şahane bir özetir.)

Bir hoca veya bir âlim ülkesinde çok faydalı olabilir. Ona yaşadığı toplumla ilgili birçok fetvalar sorulup cevapları alınabilir, ancak böyle bir hoca cihad alanında değil ise sen ona bilmediği bir şeyi sorma. Çünkü bir müftünün fetvası ancak o konuyu tüm boyutlarıyla kapsamlı bir şekilde bildiği takdirde kabul edilir. Örneğin müftü evlenme-boşanma hususunda bizzat ilgilinin gelip sormaması halinde fetva veremez. Hanımım boşayanın bizzat gelip hangi kelimeleri söyleyerek boşadığını ve hangi hâlet-i ruhiye içerisinde iken boşadığını, niyetinin ne olduğunu belirtmesi gerekir. Müftü bütün bu konular hakkında geniş bilgi aldıktan sonra cevabının ne olacağını tasarlar ve ondan sonra cevap verir. Hülâsa şer'î deyimlerle oynamak ve mesele ile ilgisi olmayan insanlardan hüküm sormak caiz değildir.

Günümüzde cihadın manasını bozmak isteyen kimseler; bir camide hutbe okuyor ve bunu Allah yolunda cihad diye isimlendiriyor, yani mescide konuşmak için giden kimsenin ismi Allah yolunda cihad eden mücahid oluyor! Ailesi için yorulan kimse, Allah yolunda mücahid oluyor! Vakıflar Bakanlığından ay sonunda 10 bin dirhem maaş alan kimsenin ismi Allah yolunda mücahid oluyor! Öyleyse Bervan'da, Bedehşan'da, Mezar-ı Şerifte, Belh'de ve Rus sınırlarında bulunan, ailesinden 60 kişi öldürülen ve vücudunda yara almadık hiçbir yer kalmayan, teftiş makinaları altına girdiğinde vücudunda kalan demir parçaları ses çıkaran insanlar ne olacaktır? Biz bunlara ne diyeceğiz?

Bunları yaşamış olanlardan bir tanesi Riyad'da polis kontrolünden geçerken polisin elindeki teftiş aletinden ses çıkar. Polis onun ceplerini kontrol eder hiçbir şey bulamaz ve ceplerinde hiçbir şey bulunmadığı konusunda emin olur. Tekrar aletle kontrol ettiğinde ise alet yine ses çıkarır. Bunun üzerine polis:

- "Yanında ne var?" diye sorar. Mücahit düşünür ve: "Hiçbir şey yok" der. Daha sonra ise: "Kafamda metal parçaları bulunmaktadır" diye cevap verir. İşte Allah yolunda cihad eden budur. Döşeklerin, tatlıların, kebabların içinde yaşayan, her gün en az dört şişe pepsi cola içen, bir kaşık pilavı bile pepsi colasız yutamayan insanlar Allah yolunda cihad edenler değildir. Hiç bu Allah yolunda cihad etme olur mu? Allah yolunda cihad etmek işte şu şehadet parmağını otomatik tüfeğin tetiğine koymaktır.

Cihad budur ! Rasulullah (sav) cihadı şöyle tarif etmiştir:

Sahabeler ona: "Ey Allah'ın Rasulü! Allah yolunda cihad etmenin dengi nedir?" diye sorulduğunda O, onlara:

- "Siz buna güç yetiremezsiniz. Çünkü Allah yolunda cihad eden kimse mücahid cihada çıkıp evine dönünceye kadar hiç durmadan namaz kılan ve hiç yemeden oruç tutan kimse gibidir. Şimdi siz mescide girip ara vermeden namaz kılabilir misiniz? Ve yemeden oruç tutabilir misiniz?" diye cevap vermiştir. Soruyu soran sahabe de:

"Kim buna güç yetirebilir ki?" demiş. Rasulullah da: "İşte mücahidin mükâfatı budur" diye cevap vermiştir.

Yani Allah Rasulü (sav), mescide ders vermek için giden kimseyi konuşuyor. Bu mücahidin ecrini kazanmaya güç yetirebilir mi veya güç yetiremez mi? Bunun güç yetiremeyeceği şey nedir? Otomatik silahlar, havan topları, füzeler... İşte bunların mükâfatı çok büyüktür. Ayrıca yüce Allah kendi yolundaki mücahidler için cennette 100 derece hazırlamıştır. Her derecenin arası gökle yer arası kadardır. Bunları yüce Allah mescitlerde oturanlar için mi hazırlamıştır? Haftada bir defa mescide giderek ders veren ve karşılığında aldığı dirhemler konuştuğu sözlerden daha fazla olan kimseler için mi hazırlamıştır? Hayır... Vallahi bunlar için değil. Cihad Allah yolunda savaş demektir. İşte bu sebeple aziz ve celil olan yüce Allah:

"Sadakalar, Allah'tan bir farz olmak üzere sadece fakirlere, düşkünlere, sadaka toplayan memurlara, kalpleri İslâm'a ısındırılacak olanlara, kölelerin kurtarılmasına, borçlulara, Allah yoluna ve yolda kalmışlara aittir" buyurmuştur. Demek ki "fi sebilillah; Allah yoluna" tabiri şer'î bir terimdir. Ancak bizler "fi sebilillah"ı genişletmek istediğimiz zaman ve fakire bağış yapmayı "fi sebilillah", miskine bağış yapmayı "fi sebilillah", kalpleri ısındırılacak olanlara (müellefe-i kulûba) bağış yapmayı "fi sebilillah" olarak isimlendirdiğimiz zaman "fi sebilillah" şer'î teriminin hiçbir özelliği kalmaz. Bu sebeple şer'î terimlere dokunmak caiz değildir. Aynı şekilde Allah yolunda cihada gitmeyi; insanlara İslâmî davette bulunmak için çıkıp sonra tekrar evlere dönme de diyemeyiz. Bu yüce Allah'ın murad etliği şer'î terimlerin manasını farklı farklı renklere büründürmek olur.

Mücahidin Zekât Malından Alması Caiz midir?

Allah yolundaki mücahidin, zekât malından alması zengin veya fakir olsun caiz midir? Evet Allah yolunda cihad eden bir mücahid zengin olsun, fakir olsun zekâtı pay alabilir. İsterse savaş eylemlerini yürüten olsun, isterse sınırlarda nöbet bekleyen olsun. Bizlerin zekât malı ile bu gibi mücahidlere silah almamız, elbise, ayakkabı, yiyecek ve binecek almamız caizdir. Ancak bazı fıkıh âlimleri bunu caiz görmemişler ve şöyle demişlerdir: "Eğer mücahidin malı varsa (zenginse) onun zekâtı pay alması caiz olmaz. Yanında malı yoksa zekâtı mal alabilir."

Diğer yandan bir mücahid, memleketinde malı bulunan bir zengin iken Afganistan'a geldiği halde zekâtı pay alabilir mi? El-cevap, böyle bir mücahid zekâtı pay alabilir. Çünkü Peygamber efendimizin (sav) sahih bir hadis-i şerifinde beş sınıf zengine zekât verilebileceği beyan edilmiştir. Bu hadisi İmam Malik mürsel olarak zikretmiştir. Hadisin başı şöyledir: "Zekât zengine helal olmaz, ancak beş türlü zengin müstesnadır..." Rasulullah o beş türlü zenginlerden biri olarak da Allah yolunda cihad eden gazileri saymıştır. Hülâsa Allah yolunda cihad eden gaziler zengin dahi olsalar zekâtı pay alabilirler. Biz zekât malı ile katırlar satın alıp onlara verebiliriz. Onlar bu katırlarla silahlarını taşıyabilirler. Yine zekât malı ile onlara silahlar alabiliriz. Üsler kurabiliriz, hendekler kazdırabiliriz, sığınaklar yaptırabiliriz, askerî hastane yaptırabiliriz. Özetle cihad alanında cihada fayda sağlayacak ve ona hizmet edecek her türlü kurum ve müesseseyi zekât malı ile kurabiliriz.

Burada hatıra gelen başka bir soru da şudur: Zekât malının tamamını cihad için vermek caiz midir? Şafii mezhebinin dışında üç mezhebe göre caizdir. Hatta günümüzün şartları dahilinde zekât malının tamamını cihad için vermek gücümüz yetiyorsa vaciptir. İbn Teymiye'ye şu sorulmuştur: "Bir tarafta aç bir toplum, diğer bir tarafta da mücahidler var. Bizim malımız ise sadece ikisinden birine vermeye yeterlidir. Yani ya cihada veya aç olan kimselere.. Eğer aç olan kimselere vermeyip de mücahidlere verirsek o zaman aç olanlar açlıktan ölmeyecekler midir? İbn Teymiye bu soruya: "Sizler malınızı cihada veriniz. Aç olanlar ölürse de ölsünler."

Allahuekber! Sizler mücahidlere veriniz, onlar da açlıktan ölsünler. Çünkü fıkıh âlimleri müslümanların düşmanlar tarafından kalkan olarak kullanılması halinde, kalkan olarak kullanılan müslümanların öldürülmesini mubah kabul etmişlerdir. Yani kâfirler Müslümanlardan bir grubu esir alsalar ve tanklarının önüne bu müslümanları yerleştirerek arkalarında ilerleseler ve mücahidler de tankların, esir alınan müslüman mücahidlerin arkasında ilerlediğini görseler; onlara ateş açmaları caiz olur. Çünkü esir düşen müslümanların öldürülmesi hususunda sıkıntıya düşüldüğü takdirde, kâfirler tüm müslümanları yenilgiye uğratabacaklardır. Bu sebeple müslümanların kalkan olarak kullanılmasına rağmen kâfirlere saldırıda bulunulması caizdir. İbn Teymiye fetvasına şöyle devam eder: "Müslümanların kalkan olarak kâfirler tarafından kullanılması hali, açlık halinden daha şiddetlidir. Çünkü açlık halindeki insanlar Rabbimizin fiili ile ölmektedirler. Ancak kalkan olarak kullanılan müslümanlar ise bizim fiilimizle ölmektedirler. Bizim fiilimizle ölen kimselerin hali, Rabbimizin fiili ile ölen kimselerin halinden daha şiddetlidir."

İbn Teymiye'nin cihadı nasıl anladığını görüyor musunuz?

İşte bu sebeple, bugün bütün İslâm ümmetinin zekâtını açlıktan dolayı ölümle karşı karşıya kalan Afrikalı Müslümanlara göndermelerinden Afganistan'da düşmanla göğüs göğüse çarpışan mücahidlere göndermeleri daha layıktır. Evet Afrika müslümanları fakirdirler, açlığa karşı mukavemete güç yetirememektedirler, Afrika da kuraklık ve kıtlık hakimdir... Afrika'da misyonerler kol gezmektedirler, müslümanları Hristiyanlaştırmaya çalışmaktadırlar. Evet, bunlar doğrudur. Meselenin çözümü ise çok basittir. Sizler yeryüzünde cihadın olduğu bölgelere tüm güçlerinizi toplayınız. Tâ ki cihad muzaffer olsun ve İslâm devleti kurulsun. İslâm devleti kurulduğu taktirde birçok sorunlarımız çözümlenecektir. Ancak karanlık bir gecede her taraftan bir kurdun parçaladığı dağılmış koyun sürüsü gibi kaldığımız takdirde hiçbir sorun çözümlenemeyecektir. Mücahidlere kendi çocuklarımızın artıklarını bıraktığımız zaman, bununla dine yardım edilmez. Aziz ve celil olan yüce Allah bunu kabul etmez ve bu kimseler şanı yüce Allah'ın karşısında kendilerini mazur gösteremezler.

"Fî sebilillah (Allah yoluna)" yani cihada zekâtlar verilmelidir. Cihadın getirdiği yükleri İslâm ümmeti mallarıyla karşılamadıkları takdirde tüm müslümanlar günahkâr olur. Tâ ki mücahidlerin tüm ihtiyaçları karşılanıncaya kadar. Mücahidlerin adamlara olan ihtiyacı İslâm ümmeti tarafından karşılanmadığı müddetçe tüm İslâm ümmeti günahkâr olur. Tâ ki yeterli sayıda mücahidlere katılım sağlanıncaya ve Ruslar Afganistan'dan çıkarılıncaya kadar. Ancak size Cezayir'de, Tunus'ta, Amman'da veya bir başka ülkede: "Afgan cihadının mala ihtiyacı var, adamlara ihtiyacı yok" denilirse, biliniz ki size yalan söylenmektedir. Bu sözü ancak ya cahil olan kişi ya da deccal olan kişi söyleyebilir.

Cihad Bu Dinin Şiarıdır

Ey kardeşlerim! Bizler iyice bilelim ki cihad İslâm dininin şiarıdır. İslâm dinini koruyan kaledir. İslâm dinini zafere ulaştıran sağlam temeldir. Cihad kaldırıldığı zaman İslâm zayı olur. İslâm'ın cihadsız ayakta durması mümkün değildir. Tevhid inancının cihadsız olması mümkün değildir. Hiçbir bölgenin cihadsız olarak İslâm üzere kalması mümkün değildir. Allah Rasulü (sav) bu konuda şöyle buyurmuştur: "Kıyamete kadar kılıçla gönderildim. Tâ ki hiçbir şeriki olmayan tek Allah'a kul olununcaya kadar..." Peygamber (sav) kılıçla gönderilmiştir. Neden? Çünkü tevhidin hakim olması için kılıç gerekir! Kılıcsız İslâm yoktur. Kılıcsız Müslümanlık yok demektir. Kılıç tevhid inancını korumak içindir. Yeryüzünde cihad olmaksızın kesinlikle tevhid bulunamaz. Şu anda Buhara'da, İmam Buhari Enstitüsü'nde dinsizlik öğretilmektedir, Lenin'in görüşleri öğretilmektedir. O bölgenin müftüsü olan Baba Hanif, komünistlerin istediği her şeye: "İslâm bunu caiz kabul ediyor" şeklinde fetva veriyor... "Fî sebilillah" cihaddır. Cihad ise kılıçtır. İbn Rüşd, Mukaddime'sinde şöyle demektedir: "Cihad kelimesi kayıtsız olarak söylendiği her yerde kâfirlerle kılıçla savaşmak anlaşılır. Tâ ki kâfirler müslüman oluncaya veya zelim olmuş, hakir düşmüş bir halde elleri ile cizye verinceye kadar." İşte, "fi sebilillah" ve "cihad"ın şer'i terimlerinin manası budur. Şer'î naslarla oyun oynanamaz. Şer'i ve fıkî terimlerle oynanamaz. "Fî sebilillah" lafzı, "cihad" demektir.

Yolda Kalanlar

"... Allah yoluna ve yolda kalmışlara aittir..Ayeti kerimede "İbnu's-sebil; yolun oğlu..." diyerek ifade edilen yolda kalmış kimseler; ailesinden uzakta bulunan ve garip düşen kimseledir.Bu kimselerin kendi beldesinde malları olduğu halde bunlara zekattan verilir mi? Günümüzde bunlara zekâttan verilmez.Çünkü yanında çek taşıması ve çeki kullanması mümkündür.Günümüzde yeryüzünün tamamı tek şehir gibidir. İsteddiği bankaya veya postaneye girdiğinde telefonla ya da havale ile iletilmektedir. Amerika'daki gençlerin kredi kartla kartı ile dilediği ülkede parasını kullanabilmektedirler.

Zekâtın Başka Bir Ülkeye Nakli

Zekâtın bir ülkeden başka bir ülkeye nakledilmesi caiz midir? Bu konuda farklı görüşler vardır. Tercih edilen görüş ise, Allahu alem bir ülkede zekâta ihtiyaç olmadığı taktirde de zekâta muhtaç olan fakirler veya açlık ya da cihad bulunuyorsa evlâ olan zekâtın o bölgelere götürülmesidir, Muaz bin Cebel'in (ra) Yemen ahalisi için söylediği söz buna delildir: "Bana gömlek veya elbise getiriniz. Bunları sizden buğday ve arpa zekâtınızın yerine alacağım. Çünkü bu sizin için daha kolay, Medine'deki Muhacirler için de daha faydalıdır." Muaz bin Cebel'in (ra) onlardan zekâtlarının kıymetini vermelerini talep etmiştir. Çünkü buğdaydan buğday alınmaktaydı. Muaz bin Cebel (ra) ise: "Buğday yerine zekâtınız olarak gömlek veriniz" demişti. Buna dayanarak zekâtın zengin bölgeden fakir bölgelere taşınması ve özellikle Afganistan'a gönderilmesi en büyük vaciplerden ve en büyük zaruretlere dendir. Evet, başka bölgelerde de fakirler bulunmaktadır. Ancak İbn Teymiye şöyle demektedir: "Onlar açlıktan ölsünler, bizler cihad için verelim." Fakir bölgelerdeki kimseler açlıktan dolayı ölmekte midirler? Hayır hiçbir kimse açlıktan ölmemektedir. Geneli tembellikten dolayı ölmektedir! Evet! Zekâtın nakledilmesi konusu ihtiyaca göredir. Eğer bir bölge zengin ise fakir olan diğer bir bölgeye zekâtı nakletmek daha evlâdır.

Zekâtın aynî (mâlen) olarak değil de, bedelinin veya kıymetinin alınması caiz midir? Fıtır sadakasının o bölgenin temel gıda maddelerinden veya pirinç ya da buğdayından verilmesi vaciptir. Ancak bunun parasının verilmesi de caiz olur mu? Hanefi ve Maliki mezhebine göre, fıtır sadakasının para olarak verilmesi caizdir. Maliki mezhebi buna Muaz bin Cebel'in (ra) hadisini delil göstermiştir. Günümüzde ise böyle bir soruya gerek kalmamıştır. Fakirlerin ihtiyacı bölgeye göre değişmektedir. Bu, bazen yemek, bazen giysi bazen de para olmaktadır. Doğrusunu ancak Allah bilir.

Hanbeli ve Şafii mezhepleri ise; fıtır sadakasının bedel olarak veya kıymet olarak verilmesinin caiz olmadığını belirtmektedir. Yani buna göre fıtır sadakası buğdaydan veya pirinçten ya da bir bölgenin en çok kullanılan temel gıda maddelerinden verilmesi gerekir. Bunun yerine parasının verilmesi caiz değildir. Bu yıl Suud'da, Şeyh İbn Cibrin fitrenin para olarak verilebilmesinin caiz olduğuna dair fetva çıkarttı. Buna göre fitrenin para olarak verilmesi ve Afganistan'a gönderilmesi ve bu paralarla orada pirinç ve buğday alınması caizdir, denildi. Buna karşı çıkan âlimler ise fitrenin buğday veya pirinç vb. temel gıda maddeleri olarak verilmesi şarttır, dediler. İbn Cibrin onlara: "Bu paralarla buğday veya pirinç vb. gıda maddeleri satın alınacaktır ancak burada değil de, bir başka yerde satın alınacaktır" şeklinde cevap verdi. Daha sonra bu fetvasını Suud Müftüsü Şeyh Bin Baz'a arz etti. Şeyh Bin Baz da buna muvafakat etti.

Aynı şekilde Hac'da kesilen "hedy" kurbanı için de fetva çıkarıldı ve Hac'da kesilen kurbanların Afganistan Muhacirlerine gönderilmesi kararlaştırıldı. Kesilen kurbanlar uçaklarla Afgan Muhacirlerine getirilmekteydi. Bayramın birinci ve ikinci günlerinde Afgan Muhacirlerine Peşaver'de dağıtılıyordu.

Evet, yüce Rabbimiz bir âlime lütfunu ihsan etmiş ve bununla ümmete birçok faydalar sağlanmıştır. Daha önce Mina etrafında oturan insanlar kurban bayramında kesilen kurbanların kokusundan o bölgede oturamamaktaydılar. Hac'da kesilen kurbanların tamamı kokmakta ve heder olmaktaydı. Neden? Çünkü Hac'da kesilen kurbanların harem bölgesinin dışarısına çıkarılmasına cevaz verilmiyordu. Hac kurbanının harem bölgesi içerisinde kesilmesi şarttı. Bunun üzerine âlimler; kurbanları harem bölgesinde keselim ve diğer bölgelerdeki muhtaç olan insanlara nakledeyim şeklinde çözüm buldular. Bu aziz ve celil olan yüce Allah'ın İslâm âlimlerinden bir âlime olan lütfudur.

İşte bu sebeple bizler Şeriat fakültelerine ve İslâmî okullara zeki kimselerin girmesini istiyoruz. Şu anda ise, Şeriat Fakültesine ancak başka hiçbir fakültenin kabul etmediği öğrenciler girmekte! Şeriat fakültelerinde ancak; boğulmuş, vurulmuş, yüksekten düşmüş, sürülmüş ve yırtıcı hayvanlar tarafından parçalanmışlar bulunmaktadır! Yani hiçbir işe yaramaz kimseler orada toplanmakta. Vallahi, ne derin bir acıdır ki, Allah'ın dini bu şekilde ucuz ve bizlere basit gelen bir hale dönmüş... Öyle ki bu kimseler nasları okusalar dahi anlayamamaktadırlar. Yüksek derece ile mezun olan birine: "Kardeşim Şeriat Fakültesi'ne gir" dediğiniz zaman: "Ben doksan puanla mezun oldum, tıp fakültesini bırakıp Şeriat Fakültesi'ne mi gideyim? İslâm'ın müslüman doktorlara, müslüman avukatlara ve müslüman hakimlere ihtiyacı var" diyerek, size felsefe yapmaktadırlar... Aslında bunu söyleyenlerin şişirilmiş müslüman ceplerine ihtiyacı var! Evet, aslında bu kişiler size açıktan bunu söylemeye utanıyorlar... Allah'a yemin ederek söyle, sen tıp fakültesini İslâm'a fayda vermek için mi, yoksa maaşının ve gelirinin yüksek olması için mi tercih ettin? Doğru değil mi? Sen tıp veya mühendislik fakültesine girerken düşüncen, iş imkânı ve para değil miydi? Âlemlerin Rabbi olan yüce Allah'ın katından nazil olan nasları incelemek yerine; aklı, hayat boyunca para keseleri biriktirmek ve onların peşinden koşmak için kullanmak ve Allah Rasulü (sav)'in söylemiş olduğu peygamberi nasları anlamak ve Müslümanlara faydalı olmak yerine, belki de Ebu Hanife veya Şafii gibi bir müçtehid olmak yerine müslüman bir doktor olmak ve İslâm'a ve Müslümanlara fayda vermek öyle mi? (!) Bu tür düşünceler düşmanlarımızın birer plan ve oyundur.

Michel Aflek ve Yurt Dışına Eğitim İçin Gönderdiği Öğrencileri

Baas Partililere bakınız... Arap dünyasının sekizde ikisine hükmeden Michel Aflek'e bakınız... Bu adam, Ömer bin Abdülaziz'in mihrabında bağdaş kurmuş oturmaktaydı. Şu anda ise Harun er-Reşid'in arşında bağdaş kurmuş oturmakta. Michel Aflek Suriye Eğitim Bakanlığı'na getirildi ve birkaç ay bakanlıkta kaldı. Bu süre içerisinde Baas Partililer'den bir grup talebe oluşturarak, onları Sorbon Üniversitesi'ne gönderdi. Felsefe, psikoloji, tarih, sosyal bilimler, siyasal, iktisadi ve idari bilimler fakültelerine kaydettirdi. Bu fakültelerin arasında ne tıp fakültesine, ne de mühendislik fakültesine öğrenci gönderdi. Çünkü toplumları değiştirenler tabip ve mühendis değil, diğerleridir. Akılları değiştirenler bunlardır. Mühendislik fakültesindeki bir hoca neyi değiştirebilir? O, hendese teorilerini açıklamakla meşgul olacaktır. Fakat tarih ve felsefe ise öyle değil. Tarihte uzmanlaştırdığınız bir kimse ile tarihi dilediğiniz gibi çirkin veya güzel gösterebilirsiniz... Bu öğrenciler mezun olduktan sonra Dimeşk (Şam) Üniversitesi'ne öğretim görevlileri olarak alındılar. Bu kimseler küçük şeytanlarını sosyal bilimler dışında diğer ilmî fakültelere yönlendirmemektedirler. Neden? Çünkü sayısal fakültelerde hristiyanın kimya dersi görmesi ile neyi değiştirebilirler? $Zn+HCl$, $ZnCl_4-H..$) şeklindeki formüller bir insanın hangi düşüncesini değiştirecektir? Baas Partisi mensuplarına göre de, Müslümanlara göre de. Sülfürik asitin formülü Baasçılara göre de ($H_2 SO_4$) Müslümanlara göre de ($H_2 SO_4$)'tür. Bunda yeni bir kanun çıkararak herhangi bir değişiklik yapamazsınız. Ancak tarih ve sosyal bilimler, iktisat gibi aklî ilimler böyle değildir. Dünyadaki yahudilere bakınız... Amerika'da ve Amerika'nın dışında Yahudiler özellikle üniversitelerdeki doğu bilimleri bölümlerini yürütmektedirler. İslâmî Eğitimler, Arap dili ve Edebiyatı, Tarih, İktisat vb. dalları seçmektedirler. Mesela Henry Kissinger ve Safroni. ikisi de yahudidir. Yahudiler onları meşhur etmişlerdir. Dünyada meşhur olmak isteyen herkes: "Ben Henry Kissenger'den veya Killinger yani Safroni'den okudum" der. Safroni çok meşhur bir yahudidir. Arap alemindeki bakanların ve bakan yardımcılarının çoğu bundan mezun olmuştur. Mesela bir memleketle yirmi bir bakan ve yardımcısı tek bir üniversiteden mezun olmuşlardır. Yahudiler müslümanların kafasından İslâm'ı tamamen sildikten sonra onları mason localarına teslim ederler. Ve onlara yirmi derece masonluk verirler, daha da yükselterek 33 derece masonluğa yükseltirler. Memleketinde bütün zenginleri hazırladıktan sonra üniversite öğretim üyeliğine getirirler. Ona makaleler yazdırırlar, yazdığı makaleler hakkında bu görüşler emsalsiz iktisadî görüşlerdir, üstün bir Arap aklından sâdır olmuştur, diye batı basınlarında övülür. Hem de Times gazetesinde... Bakarsın daha sonra bu kişi bir bakan olur. Peki müslüman doktor, avukat ve mühendis gün boyu ne yapar? Bunlar ameliyathanelerde, çimentoların içinde işçilerle meşgul olup dururlar. Sabahın erken saatinde gider, gecenin karanlıklarına kadar beklerler. Çünkü bunlar bir lokma ekmek peşindedirler. Senden tek bir kelime işitmeye dahi vakitleri yoktur.

Bunun manası şu ki sen insanlara hizmet edeceğin bir fakülteyi seçtiğinde kendini bitirmiş oluyorsun. Ekmeğini kazanmaktan başka bir şey düşünmüyorsun. Sadece bir mühendis olarak evini İslâmî tarzda yapabilirsin. Pencerelerin İslâmî usulde olur, kapını sağdan koyarsın, çıkışları soldan verirsın, bunu yapabilirsin. İnşallah bizler de bu İslâmî ev şekillerinden istifade etmiş oluruz. Fakat diğer adam durmadan felsefe yapar, topluma kuşbakışı ile bakmaya çalışır, herkes de ona hayran olur. Çok bilgili ve becerikli olduğunu sanır. Getirip başına bakan yapar, aslında belâyı satın almış olur. Bu sebeple biz. kardeşlerimize şeriat fakültelerinde, edebiyat fakültelerinde, tarih fakültelerinde okumalarını tavsiye ediyorduk.

Kardeşler!

Bir âlim öldüğü zaman yerini dolduran bir başkası gelmemektedir... Ölen âlimin yerine kesinlikle bir başkası gelmiyor... Bunlar yeni neslin evlâtlarından oluşuyor... İslâm, Üniversitesi Şeriat Fakültesi'nden mezun olan birisine Vakıflar Bakanlığı'nda vazife verilmesi için yapılan imtihanda ona: "İbrahim salavatını getir diyorlar (yani sallî-bâriki oku)" o: "Üniversitede bunu görmedik..." cevabını veriyor! Yani üniversitede kendilerine Allâhümme sallî, Allâhümme bârik okutulmamış, o da onu bilmediğini ifade ediyor. Yine Şeriat Fakültesi'nden mezun olan yeni bir kimseyi hacılara rehber olarak vazifelendiriyorlar. Bu kimse kalkıyor kadınların da erkekler gibi ihram giymelerini emrediyor. Evet inanın hac rehberi bunu yapıyor.

Diğer bir mezun da yolculuk anında akşam namazını kısaltırken bir buçuk rekâta düştüğünü söylüyor. İnanın ben şaka söylemiyorum. Bu söylenenler Şeriat Fakültesi mezunu olan hac rehberlerinin yaptığı şeyler. Hülâsa günümüzde İslâmî fakültelerden mezun olanlar bir şey bilmiyorlar. Ölen âlimlerin yerini dolduramıyorlar. Ancak yüz yılda bu tür âlimler yetişiyor. İşte bu sebeple Edvau' l-Beyan adlı kitabın sahibi merhum Şeyh Şankî'ti'ye: "Şehadetü'z-zur (Yalan Yere Şahidlik Etmek) nedir?" diye sorulduğunda Şeyh espri yaparak: "Şehadetüzzur, sizin üniversiteden aldığınız şehadetlerdir (diplomalar)" demiştir. Fiilen üniversiteden alınan bu diplomalar (bu şehadetnameler) yalan yere şahidlik etme şehadetnameleridir. Bugün bu tür diplomaları alanlar Kur'ân'ı değil ezbere, yüzünden bile okuyamıyorlar. Fıkıh nedir, usûl nedir? bilemiyorlar. Çünkü bu fakülteye girenler aslında kıt zekâlî insanlar. Önlerine bütün fakültelerin kapıları kapandıktan sonra Şeriat Fakültesi'ne girmişlerdir. İsteyerek değil, istemedikleri halde girmişlerdir. Bu sebeple bakarsın ki İslâmî fakültelerde okuyanların çoğu namaz kılmıyorlar. Çünkü bunlar İslâm'ı sevdiklerinden dolayı oraya giden insanlar değiller ki. Mecbur olup oraya giden insanlardır. Bu hususta size bir örnek vermek istiyorum:

Bir gün Kur'ân-ı Kerim hocası Nisa Sûresi'nin şu âyetini talebelerine okutur:

"Ey iman edenler! Allah'a, Peygamber'ine, Peygamber'ine indirdiği Kitab'a ve daha önce indirdiği kitaba iman edin. Kim Allah'ı, meleklerini, kitaplarını, peygamberlerini ve ahiret gününü inkâr ederse, son derece büyük bir sapıklığa düşmüş olur." (Nisa, 136) Âyet-i kerimede "âmenû" ifadesini iki kere görünce öğrencilerine: "Bunların biri yanlışlıkla fazla yazılmış, onu silin" der. İnanır mısınız aklımda kaldığı kadarı ile bir Kur'ân-ı Kerim hocası Kehf Sûresi'nin başındaki "Kâf, Ha, Yâ, Ayn, Sâd" âyetini "Ke, he, ye, a, se" şeklinde okumuştur. Bu bizim hocamız ve imamımızdı. Tabii üniversitede değil, ilk veya ortaokulda hocamızdı. Görüldüğü gibi bizim son derece önem verdiğimiz aziz ve celil olan Allah'ın dinini bilmiyor bu insanlar. Çünkü yetiştirilmiyorlar.

Kardeşlerim! Bakınız bugün İslâm müslümanlar için ne kadar basitleşmiş ki yaz tatilini geçirmek isteyen hoca efendiler dünyayı didik didik edip tatillerini en güzel geçirecekleri yerleri araştırıyorlar. Tabii ki Afganistan hariç. Hele Peşaver hiç olmaz. Arap alemindeki üniversite hocalarından hangisini Peşaver'de gördünüz ki yaz tatilini geçiriyor. Tabii ki binde biri bile değil. Daha doğrusu dünya Müslümanlarından Afganistan'a kaç müslüman geldi? Bir milyardan üç yüz kadar müslüman. Yani yaklaşık olarak her üç milyondan bir müslüman gelmiş oldu. Bu da gösteriyor ki müslümanların en son düşündükleri Allah'ın

dinidir. Hatta aziz ve ' celil olan Allah'ın dini insanların nezdinde o kadar basitleşti ki dünyalığı her şeyin önüne geçirir oldular. Sen insanlardan birine desen ki: "Değerli kardeşim, ben eğitimimi tamamlamak için Amerika'ya gitmek istiyorum, ne dersin?" Bakarsın ki sevinçle doluyor ve sana: "Allah seni muvaffak kılsın" diyor. Yine ona desen ki: "Bayındırlık bakanı Amerika'ya eğitim için bir kontenjan tanıdı. Ben Bayındırlık Bakanlığı'nda bir mühendisim, doktora için beni Amerika'ya gönderecek." Bakarsın ki sevinir ve sana: "Allah seni muvaffak kılsın" der. "Amerika'da İslâmî merkezler bulunmaktadır, inşallah orada İslâm'a ve Müslümanlara hizmet edersin, faydalı olursun ve döndüğünde de inşallah bu dine faydalı olursun" cevabını verir. Fakat sen ona gidip desen ki: "Kardeşim ben vazifemi bırakıp Afganistan'a gitmeyi, orada mücahidlere yardım etmeyi istiyorum. Çünkü işittiğime göre onların elektronik mühendislere ihtiyaçları varmış." Bakarsın ki o adam sana: "Kardeşim otur oturduğun yerde, civcivlerin içinde cihad et (yani çocuklarına cihad et), otur, sen sınırda nöbet bekleyen mahiyetindesin. Nereye gideceksin? Sen Sanayi Bakanlığından ayrıldığında yerini kim dolduracak? Bu yeri Baasçılara, Komünistlere, Milliyetçilere ve Kapitalistlere mi bırakacaksın? Biz senin gibilerin bu memleketi kalkındırmalarını istiyoruz." La havle velâ kuvvete illâ billâh!

Bu insanlar Meymun bin Mihran'ın şu sözleri ile ifade ettiği insan tipleridir. Meymun diyor ki: "Ben ikinci namazını cemaatle kılmayı kaçırdım. Caminin kapısında durdum ki insanlar beni taziye etsinler (Yani geçmiş olsun, namazı kaçırdın desinler). Beni iki ya da üç kişi taziye etti. Şayet oğlum ölmüş olsaydı binlerce insan beni taziye etmiş olurlardı. Bu da gösteriyor ki insanların nezdinde dinin uğradığı felâket dünyevî şeylerden dolayı görülen felâketlerden daha basit. Evet dinin başına gelen felaketler insanlarca çok basit görülüyor, umursanmıyor, en son şey olarak düşünülüyor."

61. ÂYETİN TEFSİRİ

61- Onlardan bazıları Peygamber'e eziyet ederler. Ona: "Her şeye kulak kesilen" derler. De ki: "O, sizin için hayırlı bir kulak kesilendir. Allah'a iman eder, mü'minleri tasdik eder ve sizden iman edenlere bir rahmettir." Allah'ın peygamberine eziyet edenlere can yakıcı bir azap vardır.

Bu âyet-i kerimede "onlardan bazıları Peygamber'e eziyet ederler" buyurulmaktadır. Bundan maksat şudur: Peygamber olmadığı zaman onlar peygamberi alaya alırlar, yaptıklarını küçümserler, davasını tahkir ederler, yani onu iğneli dilleri ile eleştirirler ve kendi kendilerine derler ki: "Şayet bu yaptıklarımızı bize soracak olursa biz ondan özür dileriz, o da bizim samimi olduğumuza inanır. Çünkü o her işittiğine inanan saf biri. Bizim hiçbir isteğimizi reddetmez, hiçbir konuştuğumuzu yalanlamaz. O adeta her şeyi dinleyen bir kulaktır."

Allah Teala bunlara cevaben buyurmuştur ki: "Evet o kulaktır ama hayırlar için bir kulaktır." Hayrı dinler, şerre karşı kulağını kapar. Çünkü sizler onun gözünde değeri olmayan kimselersiniz. Size itibar etmediğinden sizi dinlemez. O kulağını Allah'ın kelâmına verir, onu tasdik eder, mü'minlere verir, onlara inanır ve sizden iman edenler için de o bir rahmet kaynağıdır. Allah'ın peygamberine eziyet verenler için can yakıcı bir azap vardır.

Daha önce de belirttiğimiz gibi bu âyet-i kerime Nebtel bin Haris gibi bir kısım münafıklar hakkında nazil olmuştur. Rasulullah bu Nebtel hakkında: "Kişi şeytanı görmek isterse Nebtel bin Haris'e baksın" buyurmuştur.

Muattib bin Kuşeyr ve onunla beraber olanlar da bu topluluktandır.

"... Allah'ın Rasulüne eziyet edenler için çok acı bir azap vardır. " Bunlar bir kötülük işler de yaptıkları ortaya çıkarsa Allah'a yemin ederek müslümanları razı etmeye çalışırlardı. Halbuki âyet-i kerimenin de beyan ettiği gibi bunların Allah ve Rasulünü razı etmeleri daha evlâ idi. Fakat bunlar insanları, insanların Rablerine tercih ediyorlar, Allah'tan çok insanlardan utanıyorlardı. Bir âyet-i kerimede de buyurulduğu gibi: "İnsanlardan korkuyorlar, halbuki korkulmaya daha lâıyk olan Allah'tır." Hülâsa bunlar Allah'ı değil de insanları razı etmeye çalışıyorlardı. Halbuki Allah'ı ve Rasulünü razı etmeleri daha evlâ idi. Çünkü onların bütün işleri, rızıkları, mutlulukları, sıhhatleri, başarıya erişmeleri ve bütün hayat sistemleri Allah'ın elindedir. Her şeyin sonu Allah'a varır. Kul Allah'ın kabzasındadır, nereye kaçıp gidebilir ki? Âyet-i kerimenin sonunda: "Eğer iman ediyorlarsa Allah'ı ve Rasulünü razı etmeleri bunlara daha evlâ idi" buyuruluyor. Yani, iman eden kişi Allah ve Rasulünü aciz kullardan daha üstün tutar. Kullara değil, yaratıcıya öncelik tanır. Çünkü O, her şeyi yaratan ve gaybı bilendir.

63. âyet-i kerimede: "Onlar Allah ve Peygamberine karşı gelen için ebedi kalacağı cehennem ateşi olduğunu bilmezler mi? İşte büyük rüsvaylık budur" buyurulmaktadır. Âyet-i kerimede geçen ve Allah'a ve Peygamberine karşı gelme diye tercüme edilen "yuhadid" kelimesinin lügat manası sınıra girmek, karasularına tecavüz etmek demektir. Sanki âyet-i kerime Allah'ın koyduğu yasakları sınır saymış, onları çiğneyenleri de sınırları aşanlar, başkalarının sınırlarına tecavüz edenler diye vasıflandırmıştır. Tabii ki Allah'ın koyduğu sınırları aşanlar ona karşı savaş açmış olurlar. Şimdi sen, cumhurbaşkanının köşküne girip de onun aleyhinde bildiri dağıtabilir misin? Tabii ki, Allah bu tür misallerden münezzehtir. Fakat sen, işte bu tür bir akılsız davranışta bulunmuş oluyorsun. Allah'ın yurdunda Allah ve Rasulünün aleyhine propaganda yapıyor, isyan ediyorsun. İşte böylelerinin cezası içinde ebedi olarak kalacakları cehennemdir. Bu da büyük bir rüsvaylıktır. Münafıklar hem dünya hem de ahirette rezil olurlar. Çünkü, insanlar onları sevmezler. Çünkü Allah insanların kalbine bunlara buğz etme duygusunu yerleştirir. Böylece dünyada dahi rüsvay olurlar. Bir hadis-i şerifte buyuruluyor ki: "Aziz ve Celil olan Allah bir kulu sevdiğinde Cebrail'e seslenir (der ki): Şüphesiz ki Allah filanı sevdi, sen de onu sev. Cebrail de onu sever. Sonra Cebrail gök sakinlerine hitab ederek: Şüphesiz ki Allah filanı sevdi, siz de onu sevin der. Gök sakinleri de onu severler. Sonra Allah bu kişi için yeryüzünde de sevilip itibar edilme sebebi yaratır." (Bkz. Buhari, Kitâbü'l-Edeb, Bab 41; Bed'ül halk, Bab 6). Evet, belki de senin hiçbir fayda sağlamadığın insanlar seni sever olurlar. Allah insanların kalbine seni sevme duygusunu yerleştirir. Nitekim bir ayeti kerimede: "iman edip salih amel işleyenler var ya, şüphesiz Rahman olan Allah onları sevdirecektir" (Meryem, 96) buyurmuştur. Yine Allah Teala Hz. Musa'ya olan lütuflarını zikrederken şöyle buyurmuştur: "Seni sevimli kıldım ki muhafazam altında yetişesin" (Tâhâ, 39). Yani, sanki Allah Teala Hz. Musa'nın üzerine bir kova bal serpmiş, insanlar da onu yalayıp duruyorlar. Başka bir hadiste de şöyle buyurulmaktadır: "Allah bir kişiye de buğz ettiğinde Cebrail'e seslenerek: Ben filana buğz ettim, sen de ona buğz et der. Cebrail de seslenerek: Allah filana buğz etti, siz de ona buğz edin der. Sonra Allah o kimseye buğzunu insanların kalbine de sokar" (Bkz. Müslim, kitab, I, bab, 157) İşte bu sebeptendir ki, onun dışında Hasan-ı Basrî'nin yanından yöneticilerin mevkib-i hümayunu (konvoyu) geçerken o şöyle diyordu: Her ne kadar onların katırları tak tak yürüyorsa da, Acem atları hızla koşuyorlarsa da isyan etmenin zilleti bunların boyunlarından ayrılmıyor. Çünkü Allah, kendisine isyan edenin mutlaka zillete düşürür ve O şöyle buyurmuştur: "Allah kimi hor ve hakir düşürecek olursa, onu yükseltecek hiçbir kimse yoktur (Kimi ki Allah zillete düşürür, artık ona ikram edecek yoktur.)" (Hac, 18).

Hasan-ı Basrî'nin sözünde geçen katır ve Acem atları meselesine gelince bunun sebebi şudur: Eskiden padişah ve kralların özel mevkib-i hümayunları (konvoyu) kalırlar ve yabancı atlarla çekilirdi. At ve katırları yürüdükçe tak lak ses çıkarırlar ve hızlı bir şekilde onları istedikleri yere ulaştırırlardı. Bu manzara görünürde bir haşmet ifade ediyordu. Fakat Hasan-ı Basrî bu manzaraya ibret gözüyle bakarak, bunun insanları aldatamayacağını, çünkü insanların kalbinde haksız idarecilere karşı kin duygusu olduğunu biliyor ve ifade ediyordu.

Subhanallah! Bazı insanlar var ki, onlar sana hakaret etse bile yine de sen onu seversin. Çünkü sevgi senin elinde değil ki, Rabbinin elinde. Diğer bir kısım insanlar var ki, gelip sana boyun eğler, sevgi ve muhabbet gösterilerinde bulunurlar, yağlı ballı konuşurlar, buna rağmen sen yine onlara ısınamazsın. Çünkü Allah, insanların kalbine onu sevmeme duygusunu işlemiştir. İnanır mısınız arkadaşlar, öyle salih insanlar var ki, onlar işlediğin günahın kokusunu alıyor ve hissediyorlar? Benim bir arkadaşım vardı, ona güveniyor ve inanıyordum. O, işlenen günahın kokusunu alıyordu. Bir defasında Şeriat Fakültesi'nde bulunuyordu. Benim yanımda oturuyordu. Uzaktan bir asistan geçti. O, bana: "Ey Abdullah! Bu kim?" dedi. "Allah'a sığınırım bunun pis kokusundan. Bu bir Allah düşmanı!" dedi. O, onu tanııyordu, hayatında da görmemişti. Fiilen ben bu adamdan daha

kötü bir adam görmemiştim. Şeriat Fakültesi'nde asistan, normal namazları değil, cuma namazını bile kılmıyordu. Kardeşler, çok iyi düşünün... dikkatli olun... Siz, Allah'la karşı karşıyasınız. Ona hesap veriyorsunuz. Küçük çocuklarla oynadığınızı zannetmeyin. Eyüb es-Sahtiyani, Allah'a karşı hileler kurarak ve bahaneler bularak faiz yemeye kalkışan ve faizli işlemleri kamufle etmek için çeşitli şekiller ihdas eden bu gibi insanlara böyle demektedir: "Dikkat edin, dikkat... Siz Allah'la alış veriş yapıyorsunuz. Çocuklarla mı oynadığınızı zannediyorsunuz?"

Bir kısım insanlar faizli alış verişe kılıf bulmak için, Rasulullah'ın da hadiste beyan ettiği ve "bey'ul ly'ne" dediği şu tarzda bir teşebbüse girerler: Faizli para almak isteyen insan gelir, para verecek adama der ki: "Bana 1000 dirhem ver, sana fazlasıyla ödeyeceğim." O da der ki: Faiz haram. Fakat sana şu saatimi 1200 dirheme veresiye satayım, sen borcunu bir sene sonra ödersin." Ödünç para almak isteyen akid bittikten sonra saati alıp dışarı çıkar, tekrar geri döner, ödünç para almak istediği kimseye der ki: "Sen bana sattığın bu saati peşin 1000 dirheme satın alır mısın?" O da: "Olur" der, saati verdiği kimseye 1000 dirhem verir, ona sattığı saatim geri alır. Böylece ödünç para almak isteyen insan aldığı 1000 dirhem karşılığında bir yıl sonra 1200 dirhem ödemekle yükümlü olur. İşte Eyüb es-Sahtiyani bu gibi insanlar için diyor ki: "Bunlar bebekleri aldattıkları gibi Allah'ı aldatmaya kalkışıyorlar." Onlar Allah ve Peygamber'ine geleni inkâr etmenin için de ebedi kalacağı cehennem ateşi olduğunu bilmezler mi? İşte büyük rüsvaylık budur." "Bunun üzerine Allah onlara dünya hayatında rezil ve rüsvaylığı tattırdı. Ahiret azabı daha büyüktür. Keşke bilseler." (Zümer, 26). Âyet-i kerimde Allah Teala'nın dünya hayatında bile münafıklara rezil ve rüsvay olmayı tattırdığı zikredilmektedir. Ben bu ayeti okurken çok düşünüyorum ve kendi kendime diyorum ki, şerhlerinden Allah'a sığırırız. Bu münafıklar ne acaip insanlar! Aralarında Rasulullah (sav) bulunduğu halde nasıl böyle davranmışlar? Bunların kalpleri Rasulullah'ı ve Kur'ân'ın nurunu görmeye karşı körmüş, gözleri perdeli imiş. Rasulullah'ı gördüklerinde onu alaya alıyor ve onu küçümsüyorlarmış. Allah bizleri bu gibi insanların şerrinden muhafaza buyursun. Şu âyeti kerimde bu gibi insanlara işaret edilerek buyuruluyor ki: "Size Rabbinizden basiretler (hakkı batıldan ayırd etmek için apaçık deliller) gelmiştir; kim bunlarla (hakkı) görürse kendi lehine, kim de kör olur, görmezse kendi aleyhindedir. Ben, üzeriniz de bir bekçi değilim. (Enam 104) Kalpler nasıl kör olabilir? Kalplere körlük nasıl isabet edebilir? Buna sebep günahların çokluğudur. Günahlar küçük küçük başlar, yüce Allah'a karşı küçük günahlarla kişi cesaret kazanır ve daha sonra büyük günahlar işlemeye cüret eder. Yüce Allah bu kimselere mühlet vermiştir. Fakat onlar bunu anlamazlar. Bu hususta Peygamber efendimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır: "Muhakkak ki Allah zalime mühlet verir. Bir de onu yakalayınca artık bırakmaz." (Buhari Kitab, Tefsirü'l-Kur'an, Sûre, 11, Bab, 5)

Allah Teala İsrailoğulları'nın da günah işlemleri yüzünden lanete uğratıldıklarını beyan ederek şöyle buyurmuştur: " (İsrailoğulları) üzerlerine zillet ve meskenet vurulmuş, Allah'tan bir de gazaba uğramışlardı. Bu, Allah'ın âyetlerini inkâr etmelerinden ve haksız yere peygamberlerini öldürmelerindendi; yine bu, isyan etmelerinden ve haddi aşmalarındandı." (Bakara, 61)

İsrailoğulları'nın asiliği ve Allah'ın emirlerine karşı gelmeleri önce isyanla daha sonra haddi aşmayla başlamış sonra da peygamberlerin öldürülmesi ve Allah'ın âyetlerinin inkâr edilmesi ile son noktasına ulaşmıştı.

Rasulullah (sav) de bu hususta şöyle buyurmuştur: "Allah hırsıza lanet etsin. Öyle ki o, bir yumurta çalar da elinin kesilmesine sebep olur." (Buhari, Kitab, Hudûd, Bab, 7, 13) Bir yumurta çalan kimsenin eli kesilir mi? Tüm fıkıh âlimleri ittifakla üç dirhem değerinden az olan şeylerin çalınmasından dolayı elin kesilmeyeceğini belirtmişlerdir. Buna göre bir yumurta çalan kimsenin eli nasıl kesilebilir? Çünkü bu kimse önce yumurta çalar, sonra tavuk çalar daha sonra inek çalar ve bu şekilde hırsızlığı artarak ve büyüyerek devam eder ve neticesinde eli kesilir. İşte günahlar da bu şekildedir. Kalp bir cam parçası gibidir. Sizler lamba gördünüz mü? Elektrik lambası veya araba camı... Arabaya su konur ve daha sonra camın silinmesi istendiği zaman arabadaki düğmeye basarsınız ve siliciler çalışarak camı temizler... İşte günahlar da böyledir. İnsan günah işlediğinde onu silecek aracı vardır. O da yapacağı iyiliklerdir. Bu hususta Peygamber efendimiz şöyle buyurmuşlardır. "Sen yaptığın kötülükten sonra iyilik yap ki, o kötülüğü silmiş olasın." (Tirmizî, Kitab, I, Bab. 55; Darimi, Kitab Rikag, Bab, 74) Ancak arabanın camı çamurlarla kaplanmış ise siliciler araba camını temizleyebilir mi? Evet, bir büyük günah üzerine bir başka günah eklendiği zaman da durum böyledir. Büyük günahlar peş peşe işlenince kişinin kalbi kararır. Kul her günah işlediğinde kalbine siyah bir nokta işlenir. Günah işledikçe bu noktalar çoğalır, kalbin tümünü kapatır. Böylece kalp simsiyah olur. Ne dışarıdan nur alır, ne de dışarıya aydınlık verir. İşte şu âyet-i kerimde zikredilen "ran" kelimesinin manası da budur: "Hayır, doğrusu onların yaptıkları, kalplerini paslandırmıştır" (Mutaffifin, 14).

Bunlar eşyaların suretlerini gerçek şekliyle göremezler, tıpkı fotoğraf makinesinin merceği gibi. Eğer merceğin üzeri temiz olmaz ise eşyaları gerçek suretleri ile göremez. Hatta bazen karaltı ve kir artmış ise eşyaları başka suretlerde görür. Kişinin günahlarının armasıyla da öyle bir hale gelir ki, iyiliği kötülük, kötülüğü ise iyilik görür. Yani münkeri maruf, marufu da münker olarak görür. Kalp karardığı zaman hiçbir şeyi diğerlerinden ayırtedemez hale gelir. Şiddetli yağmurlarda arabaların silicileri devamlı çalıştığı gibi, kalp karanlığının silicilerinin de devamlı çalışması gerekir. Tâ ki kalp temiz olarak kalabilsin. Eğer arabanın camının kirleri ilk düştüğü an temizlenmez ise daha sonra temizlemek uzun zaman alır. Bilelim ki, nasuh tevbesi ile tevbe etmeye devamlı olarak ihtiyaç vardır. Aziz ve celil olan yüce Allah'a sağlam bir dönüş yapmaya ihtiyaç vardır. Bu uzak bir şey değildir.

Malik bin Dinar Hadisesi

Yol kesicilik ve haydutluk yapan birçok insan İslâm'a dönmüştür. Malik bin Dinar daha önce yol kesici bir hayduttu. Bir gece hırsızlık yapmak için bir eve girer. Evin sahibi ise gece yarısı uyanmış ve teheccüt namazı kılmakta ve şu ayeti okumaktadır. "İman edenlerin Allah'ın zikrine ve indirilen hakka karşı kalplerinin huşu içinde olması ve daha önce kendilerine kitap verilip üzerlerinden uzun zaman geçince kalpleri katılaştan kimseler gibi olmamaları zamanı gelmedi mi?. Onlardan çoğu yoldan çıkmış kimselerdir" (Hadid, 16).

Hırsızlık yapmak için girdiği evin duvarının üzerinde bu âyeti işiten Malik bin Dinar, bu âyeti dinledikten sonra: "Evet şimdi, şimdi zamanı geldi..." der ve tevbe eder. Daha sonra Malik bin Dinar en büyük âbidlerden, zâhid erden ve büyük âlim ve muhaddislerden birisi olur.

el-Fudayl bin İyad da bunlardan biridir.. Bunun İslâm'a dönmesi ve tevbe etmesi de Malik bin Dinar'ın kıssası gibidir. Belki de yukarıda zikrettiğimiz ayeti dinleyerek tevbe edip düzelen Malik bin Dinar değil de Fudayl bin İyad'dır. Malik bin Dinar'ın tevbe etmesine asıl sebep ise şu rüyası olmuştur: Malik b. Dinar rüyasında bir ejderha görür. Kendisi kaçmakta, peşinden ejderha da onu yakalamak istemektedir. Bir âlimin yanına gelir ve ona: "Allah aşkına beni koru!" der. Âlim:

"Seni korumaya gücüm yetmez" der. Ejderha ise yaklaşmaktadır. Malik bin Dinar kaçmaya devam eder ve nihayet bir dağa ulaşır.

"Bu dağ da nedir?" der. Ona:

"Bu dağ mü'minlerin küçük yaşta vefat eden çocuklarının bulunduğu dağdır" denilir. Ve kendi kızlarından bir kız çocuğu çıkar ve ejderhaya işaret eder. Bunun üzerine ejderha geri döner. Daha sonra Malik bin Dinar kıza: "Sen kimsin?" der. Kız: "Ben senin kızınım," der. Malik bin Dinar: "Peki beni yakalamak isteyen bu ejderha nedir?" der. Kız: "Bu senin amelindir," der. Malik b. Dinar: "Peki beni korumaya gücü yetmeyen yaşlı âlim kimdir?" der. Kız:

"Bu senin salih amelindir ancak zayıf olduğundan şer amellerine galip olmaya güç yetirememiştir" der. Bu rüyadan sonra Malik bin Dinar tevbe eder ve seçkin insanlardan olur ve tabiinin ileri gelenlerinden olur.

İnsanın tevbe etmesi kendi imkânı dahilindedir. Ancak nasuh (yaptığı günaha bir daha dönmek kararı ile samimi bir şekilde) tevbe etmesi gereklidir. Fakat kul, Aziz ve Celil olan yüce Allah'a isyan eder, Allah da onun başına isyanının cezası olarak bir beis verir, bunun üzerine kul, akşamleyin tevbe eder, sabahleyin de yine aynı günaha dönecek olursa, böyle bir tevbe, tevbe değildir, değil... Samimi bir şekilde tevbe etmek gerekir. Samimi tevbeye nasuh tevbesi denilmektedir. Nasuh tevbesinden maksat günah işlemekten el çekmek, bir daha aynı günahı işlememeye karar vermek, önceden işlediği günahlardan pişmanlık duymak ve yemiş olduğu kul haklarından tamamen kurtulmaktır. Kişi, böyle bir tevbeyle tevbe ederse tevbe etmiş olur.

Evet, insanın kalbi çok önemlidir. İnsan kalbini karartmamalıdır. Şayet öyle bir duruma düşerse de tevbe ederek onu silmeli ve günahlardan arındırmalıdır. Çünkü Yüce Mevlâ insanların şekline değil kalplerine bakmaktadır. Ve kullarına kalplerine göre muamele etmektedir. Peygamber efendimiz bir hadis-i şerifinde nasıl insanların kalplerine bakılarak seçilip ayrıldıklarını ve bu iyi insanlardan da kendi pak soyunun geldiğini beyan ederek şöyle buyurmuşlardır: "Şüphesiz ki Allah yeryüzü halkına baktı ve Kinaneoğulları'nı Araplar'dan seçti. Kinaneoğulları'ndan da Kureyş Kabilesini seçti, Kureyş Kabilesinden Haşimoğullarını ve beni de Haşimoğullarından seçti. Ben seçilmişten seçilenden seçilenim."(Müslim, Fedail bab: I, Tirmizi, Menakib, bab I)

Her şeye rağmen nasuh tevbesi ile tevbe edebilmek uzak bir şey değildir. Güneş batıdan doğuncaya kadar tevbe kapısı açıktır. Aziz ve Celil olan Allah'ın devamlı seni gözetlediğini bilmelisin ve O'nu hiçbir zaman kalbinden çıkarmamalısın. Allah'ı devamlı göz önünde bulundurmanın manası kalbinin Rabbin devamlı yakınında olduğunu hissetmesidir. İşte buna takva denir. Takva demek Allah'dan çekinmek, Allah ile gazabı ve cezası arasına bir perde koyabilmek demektir. Allah önce geçmiş müminlere ve sonradan gelecek olan insanlara da muttaki olmalarını emretmiş ve şöyle buyurmuştur:

"... Sizden önce kendilerine kitap verilenlere ve size, Allah'tan korkmanızı emrettik..." (Nisa, 131)

İşte bu, yüce Allah'ın önceki ümmetlere de, sonradan gelen ümmetlere de bir emridir. Allah Rasulü (sav), Muaz bin Cebel (ra)'a şöyle buyurmuştur: "Nerede olursan ol Allah'tan kork." Bir çok rivayetlerde de - her ne kadar senetlerinde zayıflık bulunsada dahi - şöyle buyurulmuştur: "Senden ayrılmayan kendi ailenden salih bir veya iki kimseden haya edip utandığın gibi, Allah'tan da haya et."(Bkz. Darimi, Kita Rikak, bab: 74)

Eğer hırsızlık yapmak istiyorsan düşün ki karşında sevdiğin ve saydığın takva sahibi insanlardan biri bulunmakta, sen ondan çok çekmiyorsun, o da senin başında bekliyor. Şimdi sen onun önünde hırsızlık edebilir misin? Yahut da onun karşısında zina yapabilir misin? Meselâ sen annen ve baban karşısında zina yapabilir misin? Mümkün değil bunu yapamazsın. O halde sen Rasulullah'nın da hadisinde buyurduğu gibi kendi akrabalarından birinden haya ettiğin kadar olsun Allah'tan utan. Baba ve annenden utandığın kadar utan. Yoksa Allah senin nezdinde bu aciz kullardan daha mı alt derecede?

Defalarca bazı gençlere şunları söylüyordum: Sizler iki şeyin hangisinden daha fazla korkuyorsunuz? Allah'tan mı daha fazla korkuyorsunuz, yoksa istihbarattan mı? Gençler: "Kesinlikle Allah'tan" diye cevap vermekteler. Bunun üzerine ben: "Peki sen sabah namazını kaçırmaktan bir kimsenin sana gelerek istihbarattan birinin senin hakkında soruşturma yaptığını bildirmesindeki gibi mi korkuyorsun? Hangisinden daha fazla korkuyorsun? Sen dilediğin gibi konuşuyorsun... Ancak zalim bir yöneticinin ülkesinde bulunsan veya sen bir konuşma yaparken karşıdaki kimsenin senin hakkında istihbarata rapor hazırladığını bilsen veya istihbarata sunulmak üzere konuşmalarının kasete çekildiğini bilsen söyleyeceğin her bir kelime için bin hesap yaparsın. Ancak senin omuzlarında bulunan iki melek söylediğin her şeyi kaydetmekte, yaptığın her fiili âlemlerin Rabbine arz etmekte, Pazartesi ve Perşembe günleri bu bilgiler yüce Allah'a arz olunmakta, sen ise bunları dikkate almamakta, gerektiği gibi hesaba katmamaktasın. Öyle ise senin istihbarat birimlerine olan korkun aziz ve celil olan yüce Allah'a korkundan daha fazladır...

Gerçekten şayet bizler bir mahalle karakolunun komiserinden korktuğumuz gibi veya istihbarat müdüründen yahut içişleri bakanından korktuğumuz gibi yüce Allah'tan korkuyor olsaydık şu anki halimiz çok daha değişik olurdu. Evet halimiz, Allah'a olan korkumuzun bu kimselere olan korkumuzdan daha fazla olmadığını göstermektedir.

Bu sebeple yüce Allah'ın gözetiminde, murakabesinde olduğumuzun şuurunda olmak ve âlemlerin Rabbi olan yüce Allah'ın

azametini, büyüklük ve kudretini bilmemiz, aziz ve celil olan yüce Allah'ın celâlini ve izzetini zihnimizde bulundurmamız şarttır. Şüphesiz bu yöneticiler, müdürler, bakanlar ve benzerleri yüce Allah'ın dilemesi ve hükmü ile bir anda yok olup giderler. Ancak yüce Allah'ın mülkü ve kudreti yok olmaz. Şanı yüce Allah'ın kuvvet ve kudreti yok olmaz. İşte bu sebeple murakabe ve takva şarttır. Allah Rasulü (sav) İslâm ordusuna bir komutan gönderdiği zaman veya bir emir tayin ettiği zaman ona özellikle kendi adamlarına muamelesinde Allah'tan korkmasını emir ve vasiyet buyururdu. Ebu Bekir (ra) insanlara hutbesinde daima: "Ey insanlar, size Allah'tan korkmayı tavsiye ediyorum," diye başladığı. Hz. Ömer (ra) de, hutbesine aynı şekilde insanlara Allah'tan korkma tavsiyesi ile başladı. Çünkü Allah'ın dinini insanların malını, canını ve ırzını takva sahibi olan insan muhafaza eder. Ey Allah'ım! İçimizi dışımızdan daha hayırlı kıl. Dışımızı da hayırlı kıl. Devamlı Sen'i göz önünde bulundurmamayı, Sen'den korkmayı, Sen'den çekinmeyi bizlere nasib et.

Hz. Ali (ra) o sıralarda henüz çocuk olan Hasan el-Basrî'ye şöyle sorar:

- "Ey çocuk dini düzelten şeyle, dini fesad eden şey nedir?" Hasan el-Basrî:

"Dini ıslah eden takvadır, dini fesad eden ise tamahkârlıktır" der. Sadece iki kelime, takva ve tamah... Aziz ve celil olan şanı yüce Allah yasaklarla serbest olan şeyler arasına sınır koymuş ve bizlere helâl ve haramın listelerini göndermiştir. Bu ikisinin arasında bulunan şeyler ise şüpheli olan şeylerdir ve bunlardan kaçınılması gerekir. Çünkü Peygamber efendimiz bir hadis-i şerifinde: "Kim şüpheli şeylerden kaçınırsa şüphesiz ki o dinini ve ırzını temize çıkarmış olur" (Buhari. İman Bab: 39; Müslim, Müsakat, Bab: 107)buyurmaktadır.

Ben size bir şey anlatacağım. Bir alim bana şunu söyledi: "Ben oğlumun evinde yemek yemiyorum. Çünkü o devletten maaş alıyor. Devlet malları ise karışık. İçinde helâl da var, haram da var, şüpheli şeyler de var. Bu sebeple ben oğlumun evinde yemek yemiyorum."

Şimdi bizler hu âlimi dinlediğimizde: "Bu da aşırı bir davranış, çokça taassuba kaçmak, ye de Allah'a tevekkül et, günahı bana ait" deriz. Aman Allah'ım, insanlar ne kadar cüretkâr: "Yap, günahını bana yükle" diyorlar. İşte takva burada belli olur. Takva nedir? Bizzat yüce Mevlâ'dan korkmaktır. Allah Teala: "Ey iman edenler, Allah'dan korkun" buyurmuştur. (Âl-i İmran, 102) Yine takva cehennem ateşinden korkmaktır. Bu hususta da yüce Mevlâ "Ateşten korkun, çünkü o kâfirler için hazırlanmıştır." (Ali İmran, 131) Takva demek kıyamet gününden korkmak demektir. Bu hususta da bir âyet-i kerimde şöyle buyurulmuştur: "Allah'a döneceğiniz günden korkun. Sonra herkese kazandığı tamamen ödenecektir ve onlar zulme uğratılmayacaklardır." (Bakara, 281) Mesele o kadar basit değil. Hassas davranılması gerekir. Selef-i salihîn haram hususunda çok titizlerdi, onlar şöyle diyorlardı: "Biz harama düşeriz korkusuyla helâl olan şeylerin onda dokuzunu terk ettik."

Bir kadın Ahmed bin Hanbel (ra)'a gelir ve:

- "Ey imam! Zalimlerin ışığının altında ip eğirmek caiz midir?" diye sorar. (Eskiden yöneticiler, halifeler ve emirler geceleri kendi saraylarının etrafında günümüzde olduğu gibi kandil yaktırırlardı. Kendi sarayının etrafındaki caddelerin hepsini kandillerle aydınlatırlardı).

İşte bu kadın İmam Ahmed'e böyle soruyordu. "Zalimlerin ışığı altında ip eğirmek caiz midir?" diyordu. Yani, bizim evimiz yöneticilerin evlerinin karşısında, evlerinde kandiller yanıyor. Biz de onların evlerinden gelen ışıklardan istifade ederek iplik eğiriyoruz. Bu caiz olur mu? İmam Ahmed bin Hanbel kadının bu sorusu üzerine:

- "Ey Allah'ın kulu sen kimsin?" diye sorar. Kadın:

"Ben Bîşr el-Hâfi (Yalınayak)'ın kız kardeşiyim" der. İmam Ahmed bin Hanbel:

- "Takva sizin evinizden çıkmış" der. Anlıyor musunuz, kadın neyi soruyor? Zalimlerin ışığından istifade edilerek iplik eğirmek caiz midir? diye soruyor. Devamlı Allah'ın murakabesi altında olduğunu hissediyor. İşte toplumlar bu gibi insanlarla kendilerini korurlar. Bunlarla zafere ulaşır ve bunların yüzü suyu hürmetine ve bunların duaları ile yağmurlar yağar. Fakat İmam Ahmed bin Hanbel yine de idarecilerin ışıklarından faydalanmaya ruhsat vermez. Evet, takva çok önemli bir şeydir. Kıyamet gününde bir münâdi: "Muttakiler nerede?" diye nida eder, daha sonra da muttakiler Rahman'ın himayesi altında ayağa kalkarlar. O gün yüce Allah'ı görmekten engellenmezler ve yüce Allah onlardan gizlenmez.

Kuteybe bin Müslim el-Bâhilî Hadisesi

Semer kand'ın fethedilişi esnasında şu olayın olduğunu Kuteybe bin Müslim el-Bâhilî rivayet etmektedir: Bir adam parmağını göğe doğru kaldırarak Allah'a dua etmiş. Gökten bir ses: "Bu kimin parmağı?" diye sormuş. Orada bulunanlar da: "Bu Muhammed b. Vasi'in parmağıdır" demişler. Gökten gelen ses: "Bu parmak bana yüz bin yalın kılıçtan ve yüz bin sıhhatli ve kuvvetli, bıyıkları yeni terlemiş gençten daha sevimlidir cevabı olmuştur.

Evet, savaşlarda bu gibi salih insanların sayılarını tesbit etmeye çalışıyorlardı. Çünkü bunların sayılarına göre zaferin çokluğu ve azlığı bekleniyordu. Bu gibi salih insanlar adeta bir devletin bütçesi için döviz mahiyetindedir. Nasıl ki herhangi bir devletin döviz miktarı veya dünya bankasındaki altını onun parasının değerini yükseltiyor ve alçaltıyorsa, bu gibi salih insanlar da sayılarının çokluğuna göre bulundukları orduyu güçlendirirler. Ve bunların ilave bir desteğe ihtiyaçları yoktur. Çünkü onlar ilhamı Rablerinden alırlar. Diğer bütün paralar değerlerini muhafaza etmek için belli miktarda döviz veya altına muhtaç oldukları halde Amerika dolarının böyle bir şeye ihtiyacı yoktur. Çünkü onun kendisi altın demektir. Bu gibi salih insanlar da böyledir. Her savaşta bu gibi salih insanların sayısı tesbit edilmiştir. Bu savaşta Bedir savaşına katılanlardan şu kadar insan bulunmuştu. Uhud savaşına katılanlardan bu kadarı bulunmuştu şeklinde tesbit edilmişlerdir. Daha sonra ise savaşlarda Rasulullah'ın sahabilerinin sayıları sayılıp tesbit edilmiştir. Çünkü bunların sayıları oranında zaferler ve fetihler beklenilmiştir. Gerçekte de olaylar öyle cereyan etmiştir.

Bu salih zatlar orduların güç ve kuvvetini koruyan altınlar, dövizler olmuşlardır. Meselâ, Berâ bin Malik bunlardandır. Her savaş kızıştığında Berâ'ya giderler ve ona şöyle derlerdi: "Ey Berâ! Rasulullah (sav) senin hakkında şöyle buyurmuştur: "Nice saç baş birbirine karışmış ve ayaklarım toz bürümüş kullar vardır ki, bir meselenin gerçekleşeceği hususunda Allah'a yemin etseler Allah onların yeminlerini boşa çıkarmaz." ((Buhârî, Kitap, Salah, Bab, 8, Cihad, Bab, 12; Müslim, Hasameh, Bab, 24)

Zafere erişmemiz için dua et. Bunun üzerine, el-Bera bin Malik iki elini semaya kaldırır ve: "(Ey Allah'ım!) Sana yemin ederim ki bize yardım edeceksin" derdi ve ellerini henüz daha duadan indirmeden düşmanlar gerisin geri kaçmaya başladılar. Müslümanlar da onları arkalarından yakalarlardı. Berâ bin Malik, Kadisiye savaşında da bulundu ve orada şehid düştü. Bu savaşta ise şöyle dua etmişti: "Ey Allah'ım! Sen onları mağlup etmeyi bize nasip et ve Berâ'yı şehitlikle rızıklandır." Berâ bu savaşta şehid olmuştur.

Bu salih kullardan biri de Numân bin Mükarrin'di. Bu zat, en büyük fetihlerden birini gerçekleştiren Nihavent savaşında bulunmuş ve orada şu duayı yapmıştı: "Ey Allah'ım! Yardımını indir ve savaşta Numan'ı ilk şehid olanlardan kıl." Ve savaşta ilk şehid olan Numân bin Mükarrin olmuştur.

Buna mukabil, Allah'ın salih kulları olmayan, adeta çerçöp mahiyetinde olan insanların hiçbir faydası olmaz. Bunlar adeta bir makine gibidirler. Sizler farz ediniz ki para basmak için bir makine aldınız. Bu makine bastığınız parayı dünya piyasasında koruyacak döviz ve altınınız olmazsa size ne fayda sağlayacaktır? Çünkü sizin paranız hiçbir devlet tarafından kabul edilmeyen bir para olacaktır. Peki, insanlar dahi manevî gücü olmayan ve sahte olan paraları kabul etmezken, izzet sahibi olan Yüce Mevlâ samimi olmayan sahtekâr kişilerin amel ve davranışlarını nasıl kabul edebilir? Makineden ne istifade edebilirsiniz? Bu makine size ne fayda sağlayacak? Yaptığın ameller gösteriş ve riya içinse, bu nasıl kabul edilecektir? Arada bir nafile oruç tuttuğunda, yanına oturduğun her insana: "Elhamdülillah ben bugün orucum" dersin, ayrıca bir de elini bağrına vurursan artık mesele bitmiştir. Senin kimin için oruç tuttuğun ortaya çıkmıştır. Sen bu söylediğin insanlardan aferin almak için mi oruç tutuyorsun, yoksa göklerin ve yerin Rabbinden mükâfat almak için mi? İşte bu nedenle bazı salih kimseler, bulundukları yerde salih oldukları anlaşıncaya veya kendisinden takva alametleri ve bazı kerametler ortaya çıkınca o bölgeden taşınıyordu. Mesela, Ahmed bin Hanbel çarşıya girdiği zaman tanınmamak için hamalların arasında yürürdü. İşte bu kimselerin ihlas ve takvalarıyla insanların kanı, malı korunur, toplumlar kurulur, yağmurlar yağdırılır, yer yüzünden bela ve afetler uzaklaştırılır ve oraya bolluk ve bereketler ihsan edilir.

Her ne kadar su götürür ise de bir rivayette şöyle buyurulmuştur: "Muhakkak ki Allah salih bir mü'minin vesilesi ile onun komşularından kırk kimseden belâyı def eder." Rabbimiz bu salih adamın takvası sebebiyle bu kimsenin kırk komşusunu muhafaza eder ve onları korur. Subhanallah! Ey Allah'ım! Ey Rabbimiz! Bize afiyet ve takva nasib et.

Evet, âyet-i kerimemize dönelim. Münafıklar peygamberliğin kudsiyeti ile oynamakta ve vahiy ile alay etmekteydiler. Halbuki Peygamber (sav) öyle salih kulların içinde bulunuyordu ki, onlar Rasulullah'ın bir tüyünün kopmaması için canlarını feda etmeye hazır dılar. Bu kadar samimi ve ihlaslı insanların yanında Peygamberle alay eden, kutsal şeyleri hafife alan, karakteri bozuk insanlar da bulunuyordu. Çünkü, vurdum duymaz olan insanlar, en zor durumlarda bile mukaddesatlarını önemsemezler, onlara sahip çıkmazlar. Onların bütün işleri oynamak, eğlenmek ve zevzekliktir. Onlar düşünmüyorlar mı ki, kimle oynuyorlar? Nelere giriyorlar? Kimin karşısında hareket ediyorlar? Bunlar, hiçbir şey kendisine gizli olmayan Allah'la uğraşıyorlar. Öyle ki, dilediği zaman onları yerin dibine geçirir. Nitekim âyet-i kerimelerde: "Gökte olanların Allah'ın emri ile sizi yerin dibine geçirmeyeceğinden emin misiniz? O vakit bir de bakarsınız ki, yeryüzü şiddetle sarsılıp çalkalanıyor, gökte olanların Allah'ın emri ile başınıza taş yağdırmayacağından emin misiniz? O vakit, uyarmanın ne olduğunu bileceksiniz. (Mülk, 16-17)

Aziz ve celil olan şanı yüce Allah bu kimseleri dünyada da, ahirette de rezil ve rüsvay edecektir. Herkes kıyamet gününde yapmış olduğu amelleri ile tanınacaktır. Şayet toprak çalan bir kimse ise, kıyamet gününde çalmış olduğu topraklar boynuna dolanmış olduğu halde yedi kat yerin dibinden yürüyerek gelecektir. Eğer zina etmiş ise, aziz ve celil olan yüce Allah mahlukatın ve şahitlerin huzurunda o kimseyi rezil edecektir. Eğer cihadda şehid olmuşsa veya yara almışsa rengi kan rengi, kokusu misk kokusu olacaktır. Eğer ihramlı iken ölmüş ise, kıyamet günü telbiye getirerek dirilecektir. Tüm insanlar o gün: "Ey Allah'ım kurtar, kurtar!" derken o kimse o insanların arasında: "Lebbeyk Allahumme lebbeyk..." diyecektir. Peygamber efendimiz hac yaparken bineği tarafından düşürülerek ölen kimse hakkında şöyle buyurmuştur: "Eğer ölürse buna koku sürmeyin ve başını da bağlamayın. Çünkü ihramlı olan kimse başını bağlamaz ve o kıyamet gününde telbiye getirerek haşr olacaktır." (Buhârî, Said, Bab, 21. Cenaiz, 19-21; Müslim, Hac, 93-94) Peki, aziz ve celil olan yüce Allah senin canını zina ederken veya hırsızlık yaparken ya da başka bir günah işlerken aldığı zaman senin halin nasıl olacaktır?

Şeyh Temim şöyle diyor: Bir defasında ben ders anlatırken gençlerden birini gördüm, o çokça ağlıyordu. Dersten sonra o genci çağırdım. Ona: "Ne oldu sana?" dedim. Genç: "Vallahi, babam öldü" dedi. Ben: "Baban öldü ise Rabbimiz sana ömür versin, seni teselli etsin, baban Rabbinin huzuruna çıkmıştır" dedim. Genç: "Nasıl öldüğünü bir buseydin?" dedi. Ve devam etti: "Babam atmış yaşındaydı ve o yaşına kadar çok iyi bir adamdı. Daha sonra bir gençle arkadaşlık kurdu ve o Bangonk'a gidiyordu. Genç babamı ikna etti ve babam da onunla birlikte gitti. Nihayet babam yabancı bir kadınla zina ederken vefat etti. Bu sırada babam 63 yaşına ulaşmıştı."

Bu adam evli biriydi. Bu ağlayan çocuk da onun oğullarından biriydi. Aziz ve Celil olan Allah'ın haşmet ve celâli bu adamın kalbinden kaybolmuştu. Âlemlerin Rabbi olan Allah'tan çok insanlardan korkar olmuş, uzak bir memlekette bu çirkef işi işlemiş. Fakat netice anlatıldığı gibi olmuştu.

Bir adam, bedevi bir kadını kandırmak ister ve ona: "Bizi yıldızlardan başka gören yok" der. Kadın: "Peki o yıldızları yaratan nerede?" diye sorar.

Yine, fakir bir kadın zengin bir adama gelir ve ondan yardım ister. Adam: "Benimle yatman şartıyla senin tüm ihtiyaçlarını karşılarım" der. Kadın reddeder ve geri döner. Çocukları ise açlıktan kıvranırlar ve kadın ikinci ve üçüncü defa yine gelir. Adamsa aynı isteğini tekrarlar. Neticesinde kadın razı olur ve tüm kapıları kapatırlar. Sonra adam: "Tüm kapıları kapattım, artık yalnızız" der. Bunun üzerine kadın: "Bir kapı kaldı, o da âlemlerin Rabbinin kapısı..." der. Bunun üzerine adamı titreme yakalar, kadına istediğini verir ve onu bırakır.

Allah korkusu... Allah'ın gözetimi altında olma bilinci... İşte bu bilinç üzerine toplumlar bina edilir. Hayırlara bu bilinç sayesinde erişilir. Memur bir kimse âmirinin olmadığı bir zamanda bu bilinç sayesinde sanki âmiri karşısında dikilmiş onu gözetliyormuşçasına çalışır. Patronun kendisini görmediği bir ortamda çalışan bir işçi bu bilinç sayesinde patronu başında dikilmiş bekliyor bir haldeyken yaptığı çalışmadan daha fazlasını gerçekleştirir. Çünkü bu kimse yüce Allah'ın kendisini gördüğünü, işinden aldığı ücretin her kuruşundan hesaba çekileceğini, çocuklarına yedirdiği her lokmanın helâl olması gerektiğini ve bu sebeple işini hakkıyla yapma mecburiyetinde olduğunu bilir. İnsanları zalimlerin ve tağutların korkusundan kurtaran şey bu bilinçtir. Allah'ın gözetimi ve murakabesi altında bulunduğunu bilme şuurudur. Kişinin Allah'ın denetimi altında olduğunu hissetmesi onu haksızlıklara karşı cesaretlendirir, zalim ve tağutlara karşı çekinmez bir hale getirir. O, hakkı haykırmaktan asla geri durmaz.

Bir gün Selahaddin-i Eyyubî'nin oğlu el-Melik Salih-i Eyyubî, büyük bir konvoy ile birlikte merasim yapıyorlardı. Onu, el-İz bin Abdüsselâm (rahimahullah) gördü. Hükümdarı bayram gününde insanlar kuşatmışlardı. el-İz bin Abdüsselâm şöyle dedi: "Ey Eyyub! Allah'tan kork." Melik Eyyub'un etrafında bulunan insanlar: "Melike böyle denir mi?" dediler. Bunun üzerine el-İz bin Abdüsselâm: "Ben Allah'ın büyüklüğüne ve kudretine baktım ve daha sonra Melik'in bir kediden daha değersiz olduğunu gördüm" dedi.

Günümüzde ise Allah'ın denetimi altında cima bilinci kaybolmuştur... Birçok insan bir tağutun rızasını kazanmak için onun bir sözü ile Müslümanlardan büyük kitleleri kurban etmeye hazırdır.

Abdullah bin el-Mübarek'e: "Sultanlar kimlerdir?" diye sorarlar. Abdullah bin el-Mübarek: "Zahitlerdir" der. "Sefil kimseler kimlerdir?" diye sorarlar, el Mübarek: "Dinlerini parayla satan kimselerdir" diye cevap verir. Bu kimseler paraya göre fetva verirler. Verilecek fetva tencerede pişirilmiş hazır durumdadır. Gerekte elini uzatır ve oradan fetvayı çıkarır. Nüfus planlaması yapmak istenir, bunun için gerekli fetva hazırdır. Hamileliği önleyici ilaçları kullanmak için fetva istenir, verilecek fetva hazırdır. Sosyalizmin yayılması için gerekli fetva istenir. Bunun için gerekli fetva hazırdır. Sosyalizmin yasaklanması istenir, gerekli fetva hazırdır. Tüm bu fetvalar aynı yerden, aynı kaynaktan ve aynı kimseden alınır.

Ahmed Raif Siyah Kapı (Zindan Kapısı) adlı kitabında Mısır'daki İslâmî Hareket mensuplarına yapılan işkenceleri dile getirerek şunları söylüyor: "Bir zamanlar ben hapisanede idim. Gece mahkumlardan biri işkenceden öldü. Sabahleyin polis (gardiyan) çıkıp geldi. (Aslında bu gardiyanları Mısır ile Sudan arasında bulunan "Nûbe" bölgesinde yaşayan zencilerden özel olarak seçip getiriyorlardı. Bunlar inatçı katırlar gibidirler, sen onların boynuna torbayı takarsın, onlar ise seni tekmelerler). Polis kapıyı açınca: "Efendim bir adam öldü" dediler. Polis de: -Altmış cedit köpek oğlu köpek- sadece bir çapulcu öldü ha! Şimdi biz sadece bir adamın öldüğünü söyler isek bizi cumhurbaşkanından kim koruyacak?" dedi.

Bu kadar insafsız olan bu polisler Aziz ve Celil olan Allah, aynı cumhurbaşkanını musallat kıldı. Ölmeden bunlara da aynı işkenceleri tattırdı.

Muhammed Kutub, Kız kardeşi ve Şems Bedran'ın Olayı

Salah Nasır denilen kişi Müslüman Kardeşler'i cezalandırmak için hapishaneye meyve girmesini yasaklamıştı. Nihayet kendisi oraya girdi, o yasak bizzat ona da uygulandı. Yine Mısır İçişleri Bakanı ve ismi anıldığında Mısırlıların korkudan titredikleri Şaravi Cuma o kadar ileri gitmişti ki aynı hapishanede kalmalarına ve beş buçuk sene geçmesine rağmen bacısı Hamide Kutub'u ziyaret etmesini talep etmesi üzerine hapishane müdürü bu içişleri bakanının talimatından dolayı Muhammed Kutub'a bacısını görme izni vermemiştir. Bakan şunu söylemiştir: "Muhammed Kutub'a deyin ki, o bacısı Hamide'nin ne dirisini ne de ölüsünü görebilecek." Fakat yüce Mevlâ'nın takdiri böyle olmamıştır. Bu sözün söylenilmesinin üzerinden bir sene geçmeden Muhammed Kutub ve bacısı Hamide evlerine dönmüşler, Şaravi Cuma ise aynı hapishaneye girmiştir. Bu zatın karısı kendisine meyve getirdiğinde gardiyan onu durdurmuş, teftiş etmiş ve ona:

"Bu meyveleri kime götürüyorsun" diye sormuş, kadın da:

"Şaravi Cuma Bey'e götürüyorum" cevabını vermiştir. Gardiyan:

"O senin kocan mı?" diye sormuş, kadın:

"Evet, o benim kocam" demiştir. Bunun üzerine gardiyan:

"Vallahi senin kocan hapishaneye meyve sokulmayacağına dair kanun koydu. Ben o hapishanenin dışında iken ve onun sorumluluğu altında iken ona itaat ettim. Şimdi hapishanede iken de ona itaat etmeyi bir borç bilirim" demiştir. Vallahi Şaravi Cuma bir tane meyve bile tadamaz olmuştur.

"... Kötü tuzak, ancak kendi ehlini kuşatır..." (Fatır, 43) Ey kardeşim! Sen kiminle muamele etmektesin? Sen mutlak galip olan, kahhar ve cabbar olan yüce Allah ile muamelede bulunmaktasın. Gelip de onun Peygamberine veya onun velisine, dostuna nasıl eziyet verebilirsin? Halbuki Peygamber Efendimizin buyurduğu gibi yüce Mevlâ bir kudsi hadisinde şöyle buyurmuştur: "Her kim

benim velime, dostuma dűşmanlık ederse o kimseye savař ilan ederim." (Buhari, Kitabu'l Rikak, bab: 38)

Yüce Allah'ın Salih Kullarına Eza Verenlerin Durumu Nasıl Olacaktır?

Bir zamanların Mısır istihbarat başkanı ve işkence masası sorumlusu olan ve hapisanede Müslümanlara ancak İspanya'daki teftiş mahkemelerinde görülebilen işkenceleri tattıran Şems Bedran'ın akıbeti ne olmuştur?!

Muhammed Kutup bana şöyle diyordu: "Beşeriyetteki işkencelerin tarihini araştırdım, Mısır'da Müslüman Kardeşler'in uğradığı işkenceler gibi yeryüzünde işkence gören bir topluluğa rastlamadım."

Evet, Şems Bedran bizzat Abdunnasır tarafından zindana atılıyor ve ona işkence eden polisler: "Şems Bey, bize işkence yapmayı sen öğrettin, kusurumuza bakma..." diyerek kendilerine verilen emri yerine getiriyorlardı. Sen kiminle birlikte, kiminle birlikte çalışmaktasın? Allah'la birlikte, tek olan, mutlak galip gelen, kahredici ve cebbar olan yüce Allah ile birlikte... Sen Allah'la birlikte ol, O seni görmektedir. Sana nasihatim olsun; bir amel işlerken, bir harekette bulunurken, bir kelime konuşurken veya bir adım atarken Allah'ı düşün ve eğer hayırsa o işi yap, eğer serse o şeyden sakın. Unutma, Allah seni gözetlemektedir: "...Allah, şüphesiz sizin üzerinizde hakkıyla gözeticidir" (Nisa, 1) Yüce Allah karanlık bir gecede, sağır bir taşın üzerinde kımıldayan siyah bir karıncanın adımlarının seslerini işiten ve görendir. Sen kendi nefsinden konuşmayı bırak. Aziz ve celil olan Allah'a havale et. Eğer sen kendini müdafa edemezsen bil ki aziz ve celil olan yüce Allah senin müdafaanı üstlenecektir. Şanı yüce olan Allah en kuvvetli olandır...

"Allah, şüphesiz iman edenleri savunur..." (Hac, 38) Kendi nefsinin Allah'a havale et. Eğer kendini savunmaya gücün yetmiyorsa, tek olan ve mutlak galip gelen, Vâhidü'l-Kahhar olan yüce Allah'a sığın ve devamlı yüce Allah ile kendi aranda gizli kalacak amellerde bulunmaya çalış. Bu amellerin senin için zor vakitlerde bir sermaye olacaktır. Bu amellere hiçbir kimsenin muttali olmamasına dikkat et ve Rabbinle kendi arandaki bu gizli amelleri zorluk vakti için azık olarak düşün. Aziz ve celil olan yüce Allah bu amellerini seninle, sana uğrayacak belâ arasında perde kılar. Sonra insanların övmeleri, karalamaları veya kınamaları seni ilgilendirmesin. Çünkü sen insanların seni övmelerinin veya yermelerinin farkı, olacağı bir seviyeye ulaştığın zaman artık sen Allah'a tevekkül etme seviyesine ulaşmış olursun. Artık insanların seni övme veya yermeleri seni ilgilendirmez. Bunlar seni alâkadar etmez. Unutma ki karşında kendisinden hiçbir saklı ve gizli şeyin olmadığı birisi var: Yüce Allah... Bir kimse gelir de: "Sen şöyle yaptın, sen böyle yaptın..." derse ona: "Mümkündür kardeşim" de ve kendini rahat tut. Onunla tartışmaya girme, kendi nefsinin müdafaaya kalkışma ve kendini Allah'a teslim et. "Kâfirler hoşlanmasa da Allah nurunu mutlaka tamamlayacaktır."

(Tevbe, 32)

Üstad Seyyid Kutub'a bakınız. Bir zindan içerisinde idam edildi ve şu ana kadar kabrinin nerede olduğu bilinmemekte. Fizi-lâli'l-Kur'ân tefsirinin sekiz bin nüshası Kahire'nin büyük caddelerinde yakıldı, ve diğer eserleri yok edilmek istendi. Günümüzde ise Seyyid Kutub'tan daha meşhur bir yazar olduğunu zannetmiyorum. Seyyid Kutub'un kitaplarından daha fazla yabancı dillere tercüme edilen kitapların bulunduğunu tahmin etmiyorum. Ey kardeşim! Sen kimin için, kiminle birlikte çalışmaktasın? Aziz ve celil olan yüce Allah için ve O'nunla birlikte çalışmaklasın. Sonra her amel için niyet et. Örneğin bir arkadaşını ziyarete gitmezden önce, bu ziyareti yüce Allah'tan sevap almak için yaptığının niyet et. Yüce Allah'a itaat üzere kuvvetlenmek için, vücudunun cihad edebilir ve cihada güç yetirebilir bir hale gelmesi için yemek yediğine niyet et. Bu halde yediğin yemek dahi ibadet yerine geçecektir. Alimlerin dediği gibi mubah olan şeyler sevap alma niyeti ile yapıldığı takdirde itaate dönüşür. Allah için niyet edilen her amel spor dahi olsa itaate ve ibadete dönüşür. Eğer sen, vücudunun dinlenmesi ve dinç bir vücutla düşman karşısına çıkmak için uyur ve buna niyet edersen uykun ibadet ve itaate dönüşecektir.

Sonra kardeşim, sen salih kimselerle arkadaşlık et. Salih kimselerle arkadaşlık kalbi inceltir. Rabbi hatırlatır. Hadis-i şerifte de buyurulduğu gibi: "(Salih kimseler) görüldüğü zaman Allah hatıra gelir..." Sonra teheccüt namazlarına, nafil oruçlara ve Kur'ân okumaya devam et. Unutma, yüce Allah cihad topraklarına ulaşmanı nasib ederek, sana lütfetmiştir. Eğer sen kendi nefsinin düzeltir, ıslah edersen, cihad yurdunda senden hayırlı bir kimse olmaz. Çünkü sen cihad topraklarında, İslâm'ın en şerefli ve yüce mertebesinde olursun. Dilini tut, insanların mahrem yönlerini açığa vurma ve gıybetlerini yapma. Dilini tut ve insanların gizli olan hallerini, avretlerini araştırmaya, öğrenmeye uğraşma. Çünkü hadis-i şerifte şöyle buyurulmuştur: "Kim müslüman kardeşinin ayıbını araştırırsa, Allah da onun ayıbını araştırır ve Allah kimin de ayıbını araştırırsa onu evinin içinde bile olsa rezil ve rüsvay eder." (Tirmizi, Kitap Birr, Bab: 83; Ebu Davud, Kitap Edeb, Bab: 35)

Çünkü yüce Allah mü'minleri savunup koruyandır. Sen kendi ayıplarınla uğraş ve kendi nefsinin ıslah et. "Kendi ayıpları ile uğraşmaktan, başkalarıyla uğraşmaya vakit bulamayan insanlara ne mutlu." Fazla konuşmamak ve uzun süreli sükut etmek senin özelliğin olsun. Çünkü susmak ve konuştuğundan daha fazlasını dinlemek ahlakların en faziletlisidir. Çünkü konuşulan her söz yüce Allah tarafından kaydedilmektedir. Hiçbir kelime kaydedilmekten kurtulamamaktadır. Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde: "Kim Allah'a ve ahiret gününe iman ediyorsa ya hayır söylesin, ya da sussun" (Buhari, Edeb, 31, 85; Müslim, İman, 74) buyurmuşlardır. Bu fırsatı değerlendirin. Cihad yurdunda bulunmanız, ibadet yurdunda bulunmanız, itaat yurdunda bulunmanız sizin için bir fırsattır. İyi amelleri çoğaltınız. Çünkü iyi ameller buralarda kat kat olur. Peygamber Efendimiz (sav) diğer bir hadisi şerifinde: "Kim Allah yolunda -yani cihad yurdunda- bir gün oruç tutarsa, Allah o kimseyle Cehennem'in arasını yetmiş yıllık bir mesafe kadar uzaklaştırır." (Müslim, Siyam, 167, 168; Nesei, Siyam, 44, Ebu Davud, Cenaiz, 3) buyurmuşlardır. Riyadan sakının. Riyaya düşmemeye dikkat ediniz. İnsanların, yaptığınız amellerinizi bilmesine önem vermeyiniz. Yüce Allah'ın senin yaptığın ameli bilmesi yeter. O senin mükâfatından herhangi bir şeyi eksiltmez.

62 ve 66.AYETLERİN TEFSİRİ

62-"Münafıklar, sizi razı etmek için Allah'a yemin ederler Eğer iman etmiş iseler, Allah ve Peygamberini razı etmeleri daha lâyıktır."

63-"Onlar, Allah ve Peygamberine karşı gelen için, ebedi kalacağı cehennem ateşi olduğunu bilmezler mi? İşte büyük rüsvaylık budur."

64-"Münafıklar, aleyhlerinde bir sûre inip kalplerinde gizlediklerini haber vereceğinden korkuyorlar. Onlara de ki: Siz alay edin! Korktuğunuz şeyleri Allah mutlaka ortaya çıkaracaktır."

65-"Onlara niçin alay ettiklerini sorsan yemin olsun ki: "Biz,lafa dalmış eğleniyorduk" derler. Onlara de ki: "Allah ile,âyetleri ile ve Peygamberiyle mi alay ediyordunuz?"

66-"Özür beyan etmeyin. Çünkü iman ettikten sonra inkâr ettiniz. İçinizden bir zümreyi affetsek de, suç işlemiş olduklarından dolayı diğer bir zümreye azap edeceğiz."

Yöneticilerin Çevresinde Bulunan Menfaatperestler Tabakası

Âyet-i kerimede: "Sizi razı etmek için Allah'a yemin ederler" buyurulmaktadır.

Müfessirler bu âyet-i kerimenin bir grup münafık hakkında nazil olduğunu rivayet etmişlerdir. Bunlar, el-Cülas bin Süheyb, Vedit bin Sabit gibi kimselerdir. Adı geçen münafıklar, Ensardan Amr bin Kays isminde mü'min bir çocukla alay etmeye ve onu aşağılamaya başladılar ve çocuğa:

"Yemin olsun ki eğer Muhammed'in söylediği sözler hak ise bizler eşeklerden daha kötüyüz" dediler. Çocuk öfkелendi ve:"Allah'a yemin ederim ki onun söyledikleri hakdır ve sizler eşeklerden daha betersiniz" dedi. Çocuk, bu söylediklerini Peygamber (sav)'e haber verdi. Münafıklar ise Amr bin Kays'ın yalan söylediğine dair yemin ettiler. Amr'ın yaşı henüz onbeşti. Onlar ise nifak ve münafıklıkta haddi aşmışlardı. Onlardan birisi altmış yaşındaydı. -Ondan Allah'a sığınırım.- Yüzü simsiyahtı ve münafıklıkta haddi aşmıştı. Münafıkların her birinin yanında menfaatçilerden ve mü'minlik ile münafıklık arasında mütereddit olan kimselerden oluşan gruplar vardı. Bu kimseler el-Cülas'ın, Muattib b.Kuşeyr'in veya Abdullah b. Ubey'in onlara verdikleri birkaç hurma ile menfaetleniyorlardı. Bu münafıklar, etraflarındaki menfaatçi veya imanla küfür arasında tereddüt halindeki kimseleri kendi bostan ve bahçelerinde çalıştırarak onlara bahçelerinin ürünlerinden veriyorlardı. Bu münafıkların liderlerinden her biri çevrelerinde toplanmış çanakçılarına ve kaplarının artıklarını yalayan asalaklara güveniyor ve sırtlarını onlara dayıyorlardı. Çünkü onlar kendi otoritelerini hiçbir zaman yıkmak istemiyorlardı. Dolayısıyla bunlar adeta müminlerin boğazına tıkanmış bir diken halinde idiler. Rasulullah'ın (sav) önünde büyük bir engel oluşturuyorlar ve onu çeşitli şekillerde sıkıntıya düşürüyorlardı. Rasulullah (sav), onlara karşı nasıl davranacağını bilemiyordu. Fakat onların içinde bulunan bir genç dayanamadı. Yanıp tutuşan ve galeyana gelen sadık imanı ile bunlara karşı çıktı ve dedi ki: "Allah'a yemin olsun ki Muhammed hak üzeredir, siz ise eşeklerden daha adisiniz."

Amr bin Kays Allah Rasulü (sav)'e gelir ve münafıkların bu sözlerini haber verir. Münafıklar Amr bin Kays'ın yalancı olduğuna dair yemin ederler. Bunun üzerine Amr: "Allah'a yemin ederim ki, ey Allah'ın Rasulü! Muhakkak ki asıl yalancı olanlar onlardır" der ve Allah'a şöyle niyaz eder: "Ey Allah'ım! Buradan kalkıp dağılmadan önce Sen doğru söyleyeni yalan söyleyenden ayırd et." Bunun üzerine Allah Teala, onların oturmaları devam ederken işte bu âyet-i kerimeyi indirir ve buyurur ki: "Münafıklar, sizi razı etmek için Allah'a yemin ederler. Eğer iman etmiş iseler, Allah ve peygamberini razı etmeleri daha lâyıktır." (Tevbe, 62) Aziz ve celil olan yüce Allah bu gencin duasıyla çocuğun yalancı olmadığını ortaya çıkarır.

Bu olayın bir benzeri de Zeyd bin Erkam ile münafıkların lideri Abdullah bin Ubey arasında meydana gelmiştir. Şöyle ki Mureysi gazvesinin yapıldığı günde Zeyd bin Erkam, Abdullah bin Ubey'in yanında oturuyordu. Abdullah arkadaşlarına: "Ey Ensar topluluğu! Allah'a yemin olsun ki bizim şu anda ilgilenip yetiştirdiğimiz kimseler, önceki insanların dediği şu atasözüne benziyor: "Besle köpeğini yesin seni" (Besle kargayı oysun gözünü) Ey Hazreç topluluğu ve Kureyş çapulcuları! Biz onları besledik. Şimdi onlar da bizi yiyecekler."

Abdullah bin Ubey, Mekke'den hicret eden müslümanları beslenen kargalara, kendini ise kargayı besleyen ve gözünü oydurmak isteyen insana benzetiyor. Abdullah bin Ubey sözlerine devamla Allah Teala'nın şu âyet-i kerimede anlattığı şeyleri söylemiştir:

"Yemin olsun ki eğer Medire'ye dönersek en şerefli olan, en zelim olanı oradan çıkaracaktır." (Münafıkûn, 8)

Amr bin Kays gibi genç biri olan Zeyd bin Erkan gelir ve Allah Rasulü'ne Abdullah bin Ubey'in bu sözlerim haber verir. Abdullah bin Ubey'den menfaati olan kimseler arasında hayırlılar vardı, ancak onların vazifeleri Abdullah bin Ubey'i temize çıkarmak, onu tezkiye etmek olmamalıydı. Zira liderlerin kötülüklerini gizleyerek onları temize çıkaranlar, onlara övgüler yağdıranlar liderlerin heva ve heveslerini okşayarak onların cehenneme girmelerine sebep olurlar.

Zalim yöneticileri cesaretlendirenler ve onları daha da kindar hale getirenler, onları insanların kanlarını dökmeye teşvik edenler, iyi insanların öldürülmesini mubah kılanlar işte bu çıkarıcı menfaat çevreleridir. Bu konu ile ilgili olarak Halife Süleyman bin Abdülmelik ile Ebu Hazim Seleme bin Dinar arasında şu olay cereyan etmiştir:

Süleyman bin Abdülmelik hacca gider ve çevresinde bulunanlara:

"Haydi gidip Rasulullah'ın sahabelerini gören bir adamı ziyaret edelim" der. Ebu Hazim Seleme bin Dinar da tabiînlerin en ileri gelenlerindenidir. Çıkıp ona giderler." Süleyman bin Abdülmelik der ki:

"Ey Ebu Hazim! Niçin sen bizi hiç ziyaret etmiyorsun?"

Ebu Hazim de der ki:

Ey müminlerin emiri! Yalan söylemekten seni Allah'a sığındırıyorum. Ne zaman seninle tanıştık ki seni ziyaret edelim? (Yani ne zaman seninle dostluk kurduk ki dostluğun gereği seni ziyaret etmiş olalım?)." Bunun üzerine Süleyman bin Abdülmelik der ki:

"Ey Ebu Hazim! Bugün bizim yürütmekte olduğumuz bu mesele (halifelik) hakkında ne dersin?" Ebu Hazim de der ki:

"Allah'a yemin olsun ki ataların bu hususu kanlar dökerek, malları yağmalayarak aldılar. Bari sen bu mesele hakkında Allah'tan

kork!" Bunun üzerine çanakçılar, yağcılar, devreye girdiler ve:

"Ey müminlerin emiri! Bu sana karşı haddi aşıyor, cüretkâr davranıyor" dediler. Bunlar Süleyman bin Abdülmelik'e Ebu Hazim'i öldürmesini ima ediyorlardı. Bunun üzerine Ebu Hazim hiddetlendi ve dedi ki:

"Kesin sesinizi! Firavun'u Haman helak etti!" Süleyman bin Abdülmelik:

"Ey Ebu Hazim! Biz niçin ölümü sevmiyoruz?" diye sorar.

Ebu Hazim de:

- "Çünkü sizler dünyanızı yaptınız, ahiretinizi yıktınız. Yaptığınız yerden yıktığınız yere gitmek istemiyorsunuz."

Evet bu menfaatçi sınıf nice memleketleri helak ettirmiş, nice vatanları yıktırmış ve nice mal ve mülkleri sahipsiz bıraktırmıştır. Bunlar haksızlıklara gerekçe bulan, haksızları temize çıkaran, yapılan kötülükleri alkışlayan sınıflardır. Bunlar yetkililerin her konuştuğuna: "Vallahi bu haktır ve gerçektir" diyen meddahçı sınıftır. Şayet biri çıkıp dese ki: "Biz İsrail'le barışacağız." Bakarsın ki bu söze Kur'ân ve Sünnetten kesin naslar buluyor. Başka biri de çıkıp dese ki: "İsrail'le savaşacağız." Bu defa eski fetvaların nesh edildiğini ileri sürer, artık tevil edilmeyecek, çok muhkem fetvalar çıkarır. Kısaca idareci ne konuşursa ona göre hak odur. Meselâ Saddam halkına faizsiz borçlar (krediler) verdi. Ve dedi ki: "Biz bu kredilerden faiz almayacağız." Bunun üzerine her taraftan kendisine telgraflar yağmaya başladı. Çünkü faize karşı savaş ilan etmiş ve faizi durdurmuştu! Saddam ne olduğu belli bir insandır. Apaçık cahiliye insanıdır. Yağcılık bilmez, dobradır. Bu halinin gereği televizyon ekranlarına çıkarak: "Biz faizi İslâm'da haram olması sebebi ile reddetmedik" der. Böylece Saddam, kendisine yağcılık çeken, ona medhiyeler yağdıran her şahsiyetsiz insana cevap verdi ve susturdu. Halbuki bu insanlar ona: "İslâm'ı yeniden ihya ediyorsun" gerekçesi ile bağlılık telgraflarını yağdırıyorlardı. Saddam da onlara dedi ki: "Hayır, faiz almamamın İslâm ile bir alakası yok, biz bunu İslâm için yapmadık."

Münafıklar... Münafıklardan Allah'a sığınırız. Birisi bana şunu anlattı: Dünya Mescitleri Meclisi'nin Mekke'de bir toplantısı vardı. Toplantıdan sonra buna katılan âlimler: "Kral Faysal'a bir selâm verelim" dediler. O zamanlar Suud Kralı Faysal henüz hayatta idi. Ve İslâm âleminde gelmiş olan âlimler Kral Faysal'ın yanına girdiklerinde konuşmacıları ona şöyle hitap etti: "Ey celâletli melik..." Sözü devâm ettirmek isterken kral onun sözünü kesti ve şöyle dedi: "Senin bu söylediğinden Allah'a sığınırım, Allah'a sığınırım, Allah'a sığınırım. Celâlet Alemlerin Rabbi olan Allah'a aittir. Sizler davetçi insanlarsınız, bunu nasıl söyleyebiliyorsunuz?"

Kral Faysal'ın bu sözü karşısında âlimlerin (!) başından aşağıya kaynar su dökülmüş gibi olur. Allah bilir ya Kral Faysal hayatının sonunda Allah'a yönelmişti. Kendisine çok yakın olan insanların şehadeti bu yöndeydi. Suudlu olmayan bir müsteşarı bana şunları anlattı: "Bu adam hayatının sonunda İslâm uğruna canını ve tahtını feda etmeye hazırды." Ben de ona dedim ki: "Sen bu şehadetinle yarın Allah'ın huzuruna çıkacaksın, biliyor musun?" O da dedi ki: "Ben Allah'ın huzurunda buna şehadet ederim." Aslında Faysal gittikten sonra her şey alt üst oldu. Mısır Cumhurbaşkanı Enver Sedat İsrail'e gidip barış (!) görüşmelerini başlattı. Halbuki Faysal sağ iken hiçbir kimse İsrail ile görüşmelere cesaret edemiyordu. Yine Faysal hayatının sonunda Amerika'ya manevi baskılarda bulunuyordu ve o şöyle demişti: "Kudüs bize dönmeden, bizzat Kudüs'e gidip Mescid-i Aksâ'da ölmeden ve iki rekât namaz kılmadan önce bizim işlerimiz düzelmez." Birkaç defa şerefli tavırlar takındı. Ümidimiz odur ki kıyamet gününde Allah bu tavırlarını sevap terazisine koysun. Her halde Amerikalılar da Faysal'ın İsrail ile görüşmelerde işi yokuşa sürdüğünü anladılar, onun kendileri için yararlı bir adam olmadığına karar verdiler ve gerekeni yaptırıldılar.

Konumuza dönelim. Evet, Zeyd bin Erkam (ra) gider ve Allah Rasulü'ne Abdullah bin Ubey şöyle şöyle demektedir, diye haber verir. Bunun üzerine menfaatçiler tabakası gelir... Bu tabakalar asalak haşeratlar gibidirler. Adeta bağırsak kurtlarına benzerler. Mideye indirilen her şeyi yiyip bitirirler. Bunlar gelip Abdullah bin Ubey'i savunmaya giriştiler:

- "Ey Allah'ın Rasulü! Belki de Zeyd bin Erkam iyi duymamış-

tır, belki de şöyle olmuştur, böyle olmuştur" demeye başladılar. Rasulullah ise bunlara kulak vermiyordu. Çünkü onlar murdar kimselerdi. Bu hususta bir âyet-i kerimde şöyle buyruluyor:

"... onlardan yüz çevirin, çünkü onlar pistirler."

"Savaştan onların yanına döndüğünüz zaman, özürlerini kabul edip kendilerini kınamaktan vazgeçmeniz için Allah'a yemin edeceklerdir. Onlardan yüz çevirin çünkü onlar pistirler. İşlemiş olduklarının karşılığı olarak varacakları yer Cehennem'dir."

(Tevbe, 95) Yüce Mevlâ müminleri vasıflandırarak da buyurmuştur ki:

"(Müminler) boş söz işittikleri zaman, ondan yüz çevirirler." (Kasas, 55)

Zeyd bin Erkam'ın haber verdiği bu olay üzerine aziz ve celil olan yüce Allah şu âyet-i kerimeyi indirdi: "Yemin olsun ki eğer Medine'ye dönecek olursak en aziz olan oradan en zelil olanı çıkarıp kovacaktır." (Münafıkûn, 8) Bunun üzerine Allah Rasulü (sav), Zeyd bin Erkam'ın kulağını tutar ve: "İşte bu kulak Allah'ın doğruladığı bir kulaktır ve bu da onun sahibidir" buyurur.

62. Ayet-i kerimde: "Eğer iman ediyorsanız razı edilmeye Allah ve Rasulü daha layıktır" buyruluyor. Bugün sizler bundan dolayı yemin ettiniz, fakat her gün yeni bir sorunla gelmektesiniz. Bir çok sorunlar çıkarmaktasınız. Sonra da gelip yemin etmektesiniz... Subhanallah! Bunlar çakal gibidirler. İnsanlar çakalı yakalamak istedikleri zaman oradan oraya kaçır durur. İşte münafık kimseler de böyledir.

La havle velâ kuvvete illâ billâhil-aliyyi'l-azîm.

Nifak Medine'de Ortaya Çıkmıştır

Münafıklar sınıfı niçin Mekke'de değil de Medine'de ortaya çıkmıştır? Çünkü münafıklar ancak bağırsaklardaki küçük kurtçuklar gibi gıda olan yerlerde ortaya çıkarlar. Kan emerek yaşayan kene gibidirler. Bir yerde menfaat gördükleri veya korktukları zaman işleri elinde tutan kimselerle birlikte yürürler. Onlara ters düşmezler. Bir kimsenin elinde mal çoğalmışsa menfaatperestler sınıfı oluşmak zorundadır. Bedir savaşından sonra müslümanların zafer kazanmasıyla birlikte Abdullah bin Ubey'in dediği gibi: "Bu iş büyümeye başladı. Bu sebeple onun yani Peygamber (sav)'in yanında yer almalıyız."

İşte bu bakımdan devletin malı arttıkça veya otoritesi güçlendikçe menfaatperest tabakalar çoğalır. Saldırganların bulunmadığı, idam sehpalarının kurulmadığı ve zulümlerin olmadığı fakir bir devlette ise bu sınıf pek azdır. Evet, mal çoğaldığı zaman menfaatperest münafıklar da çoğalır ve bunlar yönetimle birlikte hareket ederler. Bu insanların prensipleri ve saygı gösterdikleri herhangi bir kutsal değer yoktur. Âlemlerin Rabbi olan yüce Allah'ı tanımazlar ve bunlar aslında aziz ve celil olan yüce Allah'a iman etmezler. Bunların çoğunluğu yüce Allah'tan korkmaz. Yüce Allah'ın kadrini hakkıyla takdir etmez. İzzet ve celal sahibi yüce Allah'ın emir ve yasalarını gözetmez. Bu sebeple Allah Rasulü (sav) münafıkların alametlerini şöyle beyan etmiştir: "Münafığın alâmeti üçtür: Konuştuğu zaman yalan söyler, vaatte bulunduğu zaman vaadini bozar, kendisine bir şey emanet edildiği zaman ona hıyanet eder. Namaz kılsa, oruç tutsa ve kendisini müslüman olarak zannetse dahi o münafıktır." (Bk. Buhari, Kitap, Şehadet, Bab: 28; Müslim, Kitap İman, Bab: 107, 109) Başka bir hadis-i şerifte ise Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuşlardır: "Kimde şu dört haslet bulunursa o açık bir şekilde münafıktır. Kimde de bu hasletlerden biri bulunursa onda münafıklıktan bir özellik vardır. Tâ ki bunu bırakıncaya kadar:

Kendisine bir şey emanet edildiğinde ona ihanet eder,

Konuştığında yalan söyler,

Ahit yaptığı zaman ahdini bozar,

Tartıştığı zaman hayasızca davranır." (Buhari, Kitap İman, Bab: 24; Müslim, İman: 106)

Bu insanların hayatları, ümitleri ve acıları menfaat bekledikleri tek bir insanın inisiyatifine ve kalbindeki duyguya bağlıdır. Halbuki insanın kalbi kendi elinde değildir. Şüphesiz kalp, âlemlerin Rabbi olan yüce Allah'ın elindedir. Allah menfaat bekledikleri insanın kalbine ilham ederse o kişi onlara bir şeyler verir. Yoksa bir şey elde edemezler. Bu gibi insanlar bütün beklentilerini tek bir adama bağladıklarından o adamın yok olması ile bunların da dünyaları yıkılır. İşte bu sebeple bu tür insanların bir liderin yanında bulunarak ona dalkavukluk yaptıklarını görürsünüz. Daha sonra o lider gider, yerine gelen lider ise onları hapseder, öldürür veya başka şeyler yapar. İnsanların kanlarını emerek şişen bu küçük kurtçukları liderlerinin yerine gelen başka bir lider yok eder. Dilerseniz Mısır Cumhurbaşkanı Cemal Abdunnâsır'a ve ondan sonra yerine geçen Enver Sedat'a bakınız. Göreceksiniz ki, Enver Sedat geldikten sonra Abdunnâsır'ın yanında yer alan menfaatçiler güruhunun tamamını ezmiştir. Daha sonra ise Enver Sedat'ın yerine gelen Hüsnü Mübarek, Enver Sedat'ı alkışlayan menfaatçileri ezmiştir.

62. Âyet-i kerimenin sonunda: "Eğer hakkıyla mümin olsalardı razı edilmeye Allah ve Rasulü'nün daha lâayık olduğunu idrak etmiş olurlardı" buyurulmuştur. Yüce Allah burada kendi rızasını Peygamberinin rızası ile birlikte zikretmiştir. Bu da Peygamber'in razı edilmesi gerektiğini ortaya koymaktadır. Nitekim bu hususta başka âyetlerde şöyle buyurulmuştur: "Kim Peygamber'e itaat ederse Allah'a itaat etmiş olur." (Nisa, 85)

"De ki: Allah'a itaat edin, Peygamber'e de itaat edin. Eğer yüz çevirseniz siz zararlı çıkarsınız; çünkü peygamber yüklendiği tebliğ görevinden sorumludur. Siz ise yüklendiğiniz itaatten sorumlusunuz. Eğer Peygamber'e itaat ederseniz, hidayete erersiniz. Peygamber'e düşen apaçık beyan etmekten başka bir şey değildir." (Nur, 54)

"Sizi hoşnut etmek için Allah'a yemin ederler. Oysa kendileri mü'min olsalardı bilirlerdi ki Allah ve Resul'ü hoşnut edilmeye daha lâayıktır" âyet-i kerimesinin fıkıh usulü terimi ile işareti nassı (nassın dolaylı ifadesi) şu manayı ifade etmektedir: Şayet bir insan başka birine Allah'a yemin ederek bir şeyi bildirecek olursa yemini dinleyen insanın yemin edenden razı olması gerekir. Ancak yemin eden kimsenin daha önce yalan söylemediğine dair denenmiş bir kimse olması gerekir. Şayet yemin eden daha önce yalan söylemiş ise böyle birinin yemini kabul edilmemelidir.

Yemin kime yapılır? Aslında yemin sadece Allah Teala'ya yapılır. Sahih bir hadis-i şerifte şöyle buyurulmuştur: "Kim Allah'tan başkasına yemin ederse şüphesiz ki o kâfir veya müşrik olmuştur."

Bu hadisin manası "Peygamber hakkı için" diyenin veya "babamın hayatı için" şeklinde yemin edenin İslâm dininden çıkmış olacağı demek değildir. Bu hadisin manası, bu gibi yeminleri ancak kâfir olanlar ve müşrikler yaparlar ve bu gibi yeminlerle yemin ettiğiniz şeylerin Allah gibi veya Allah'a benzer olduklarını zannederseniz kâfir ve müşrik olursunuz demektir. Yani bu gibi yeminler haramdır, yerine göre kişiyi dinden dahi çıkarabilir manasını ifade etmektedir.

Abdurrahman İbn Semure (ra)'ın rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Peygamberimiz (sav) şöyle buyurmaktadır: "Tağutlar adına ve babalarınız adına yemin etmeyiniz." (Sahihi Müslim, iman babı C. V, sh. 206)

Âyet-i kerimede: "Onlar Allah ve Peygamberine karşı gelen için ebedi kalacağı cehennem ateşi olduğunu bilmezler mi? İşte büyük rüsvaylık budur" (Tevbe, 63) buyurulmaktadır. Âyet-i kerimede geçen ve "Allah ve Rasulüne karşı gelme" diye tercüme edilen "yuhâdîdillâhe ve Rasûlehû" ifadesinin asıl manası: Allah ve Rasulü'nün sınırlarına girmek demektir. Yani bu gibi insanlar Allah'ın koyduğu sınırları aşar, O'nun haram kıldığı şeylere dalarlar ve Allah'ın en sevgili kulu olan Peygamberi Hz. Muhammed'e (sav) karşı gelirler. İşte Allah bu gibi insanlara Cehennem ateşini vaad ediyor ve buyuruyor ki: "Bunun için Cehennem ateşi vardır, orada ebedi kalacaklardır ve en büyük rüsvaylık da budur." (Tirmizi, Nüzur, 9; Nesei, İman 4; İbn Mace, Keffarat 2; Darımi, Nüzur 6; Müsned-i İmam Ahmed, C. I, sh. 47, C. II, Sh. 34, 67...)

Şayet bu kimse hâlis münafık ise onun yeri Cehennem'in en alt tabakası olacaktır ve orada ebedi olarak hiç çıkmamak üzere kalacaktır. Yoksa bu sınırı aşan kimse mü'min veya müslüman ise ve bu ameli münafıklıktan bir haslet olarak yapmış ise, yüce Allah dilediği şekilde Cehennem'de o kimseye azab edecektir. Daha sonra o kimse de Cennet'e girecektir. Ancak ne zaman? Uzun azaptan sonra.

64. âyette: "Münafıklar, aleyhlerine bir sûre inip kalplerinde gizlediklerini haber vereceğinden korkuyorlar. Onlara de ki siz alay

edin, korktuğunuz şeyleri Allah mutlaka meydana çıkaracaktır" buyurulmaktadır.

Süddi diyor ki: "Bazı münafıklar şöyle dedi: Keşke ben yüz kamçı cezasına çarptırılıyaydım da, bizim hakkımızda bizi rezil eden bu âyet inmeseydi." Bu sûre münafıkları rezil etmiş, onların ayıplarını ortaya çıkarmıştır. Bu sebeple Tevbe sûresinin bir diğer ismi Fadiha (rûsvay eden)dir. Başka bir adı ise el-Mubâsira (darmadağın eden)dir. Yine diğer bir ismi de el-Buhus (araştıran)dır. Çünkü bu sûre münafıkların hallerini araştırıp müminlere aktarmıştır. Nitekim Abdullah bin Abbas demiştir ki: "Tevbe sûresi iniyor ve devamlı; onlardan bazıları vardır ki onlar şöyle yaparlar veya şunları söylerler, yine onlardan bazıları vardır ki şöyle şöyle yaparlar, diyordu. Sanıyorduk ki, bu sûrenin ortaya çıkarmadığı kimse kalmayacak. Artık herkes kendisinden korkar oldu, münafıkların sınıflarından birinin içine gireceğinden çekiniyordu."

Münafıkların en çok arzuladıkları şey yaptıklarının gizli kalmasıdır. Yüce Allah ise onları rûsvay etmede ve rezil kılmada ısrar etmiştir. Çünkü onlar gizli şeyler yapmakta, aziz ve celil olan yüce Allah'ın dinini fesada uğratmak istemektedirler. Münafıklar yapmış oldukları bu şeylerin açığa çıkmayacağını zannetmektedirler. En azından kısa zamanda ortaya çıkmamasını istemektedirler. Aziz ve Celil olan yüce Allah münafıkların çevirmiş oldukları entrikalarda onları başarısız kılmış ve rezil etmiştir. Bu sebeple gizli olan bu hallerini Peygamber (sav)'e veya Ebu Bekir'e yahut Ömer'e veya müslümanların halifelerine yahut sorumlulardan birine ya da servet sahibi olan insanlara itiraf etmek zorunda kalmışlardır. Çünkü kalpler sahiplerinin elinde değil, yüce Allah'ın elindedir.

Üstad Hasan el-Benna'ya (Allah ona rahmet eylesin) suikast düzenlemek istediklerinde, bu menfaatçilerden biri kiralanmış ve ona bir tabanca verilerek: "Git ve Benna'yı öldür," denilmiştir. Kiralık katil, Hasan el-Benna'nın yanına gelir ve: "Bana bu silahı seni öldürmem için verdiler. Al bu silah senin olsun," der. Görüldüğü gibi kalpler kulların elinde değil, yüce Mevlâ'nın elindedir. Sen öldürmeye gönderirsin, o ise öldürme aracını öldürmek istediği insana vererek hayatını güvence altına almaya girişir. Hülâsa Allah dilemedikçe kimsenin gücü buna yetmez. Sarsılmayan davetçiler devamlı insanlar tarafından takdir edilirler, fakat ne yazık ki bazen davetçilerin zaafiyetleri ağır basar, onlar da yöneticilerin neva ve heveslerine boyun eğler. Diğer bazıları ise hayatının sonuna kadar izzet ve şerefini muhafaza ederler.

Seyyid Kutup'la birlikte idam edilen Abdulfettah İsmail'e çok şiddetli işkenceler yapılmıştı. Ona, işkence eden subaylar dahi büyük bir saygı gösteriyorlardı. İşkence ederken: "Vallahi yâ Şeyh sen bana göre bütün Mısır'dan daha değerlisin, dilediğini emret hemen yerine getirelim. Fakat ne yapalım ki başımızdan aşağı emirler yağıdırılıyor."

Bir gün Şeyh Abdulfettah İsmail'in hanımı hapishanede onu ziyarete geldi ve şöyle dedi:

"Senin ticaret ortağın bizim tüm mallarımızı aldı, bize hiç bir şey vermiyor." Bu sırada, devamlı olarak Abdulfettah'a gelip: "Ey Şeyh, bir emrin var mı?" diyen subaylar: "Bizden bir şey ister misin?" diye sordular. Abdulfettah da onlara:

"Ortaklarımız, mallarımıza el koydular" cevabını verir. Bunun üzerine subaylar Abdulfettah'ın ortağını getirip askerî ceza evine koyarlar. Bu defa o adama işkenceler ederek:

"Sen bu iyi adamın malını yiyorsun öyle mi?" derler. Bu defa adam:

"Bizim bütün sermayemiz on bin cüneyh. On bin cüneyhin tümünü alın yakamı bırakın" der. On bin cüneyhi getirip Abdulfettah İsmail'e verirler. O da onlara:

"Hayır hepsini alamam, bunun sadece yarısı benim. Beş bin cüneyhi alıyor, diğerini kendisine veriyorum" der. Bunun üzerine subaylar beş bin cüneyhi verip diğer adamı serbest bırakırlar. Seyyid Kutup... Cezaevi subayları aynı şekilde ona da çok saygı gösteriyorlardı. Seyyid Kutub'un kaldığı cezaevi müdürü Salah ed-Desuki şöyle diyordu: "Cezaevinin müdürü ben değilim. Cezaevinin gerçek müdürü Seyyid Kutub'tur! Çünkü cezaevinde çıkan sorunların tümünü o çözüyor. Uyuşturucu kaçakçıları, sahte para basanlar, çocukları boğazlayıp karınlarını boşaltarak içerisine eroin doldurduktan sonra: "Bu ölüdür" diye başka yere nakletmek isteyen caniler dahi cezaevinde bir sorun çıktığı zaman sadece Seyyid Kutub'a saygı gösteriyor, onun sözünü dinliyorlardı. Bu sebeple cezaevi müdürü, sorunları halletmekten aciz kalınca üstad Seyyid Kutub'a havale ediyor ve: "Seyyid Kutub'a gidiniz, aranızda o hüküm versin" diyordu.

Zeynep el-Gazali'ye Hizmet Eden Eroinci Kadın

Zeynep el-Gazali hapishanede iken onun işkence ve yorgunluğunu artırmak için hücrelerine eroin kaçakçısı bir kadın getirirler. Bu kadın çocukları kaçırap boğazlayarak bağırsaklarını çıkartıp içerisine eroin dolduran ve kefenleyerek cenaze nakli altında eroin kaçakçılığı yapan biridir. Kadın Zeynep el-Gazali'nin hücrelerine konulduktan bir müddet sonra müslüman olur ve tevbe eder. Namaz kılmaya ve oruç tutmaya başlar. Daha sonra Zeynep el-Gazali'nin ailesiyle aralarında irtibat başlar. Kadın, Zeynep el-Gazali'nin ailesine: "Zindana bir şey göndermek istediğiniz zaman bana gönderin ben onu ona ulaştırırım," der. Eroin kaçakçılarının ziyareti serbestti, ancak Zeynep el-Gazali'nin ziyaretçilerle görüştürülmesi ve dışardan ona bir şey gönderilmesi yasaktı. Bu cani kadın müslüman olduktan sonra Zeynep el-Gazali'ye dışardan çok güzel yiyecekler getirmeye çalışıyor ve ona hizmet ediyordu. Cezaevi idaresi bu duruma çok şaşırmıştı. Ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Kendi kendilerine şöyle demişlerdi: "Biz esrarıcı kadını hacı Zeynep el-Gazali'nin yanına koyarak onu da bozduk. Her halde bu kadın tevbe etti. Yaptıklarından vazgeçti." Daha sonra eroinci kadını cezaevinden çıkartırlar. Kadın çıkarken ağlar ve: "Ben sensiz nasıl yaşayabilirim?" diyerek feryat eder.

Bir gün Zeynep el-Gazali'nin evindeydim. Yaşlı bir kadın bize çay uzattı. Zeynep el-Gazali bana:

"Bu kadın kimdir, tanıyor musun?" dedi. Ben:

"Hayır," dedim. Zeynep el-Gazali:

- "Bu kıssasını sana anlattığım eroinci kadındır," dedi. Eroinci milyoner kadın tüm serveti ile birlikte Zeynep el-Gazali'ye hizmet ediyor ve onun evinde kalıyordu.

Zeynep el-Gazali'nin işkenceleri komünist ve Hristiyan dört doktorun nezâretinde yapıyordu. Bu doktorlar hiçbir dine inanmayan ve mü'minlere karşı zerre kadar merhamet beslemeyen vahşi kimselerdi. Âyette de öyle buyurulmuyor mu: "Eğer size galip gelirlerse ne Allah gözetirler, ne de anlaşıma.." (Tevbe, 8) Zeynep el-Gazali, işkencelerin ardı arkasının kesilmediği günlerin birinde: "Ey Rabbim, Abdunnâsır'ın bize yapılan bu işkenceyi bilmesi mümkün müdür? Beşerin güç yetirmesi mümkün olmayan bu işkenceden haberdar mıdır? Eğer Abdunnâsır bunlardan haberdarsa bunu bana göster" diye dua ettim, dedi. Bunu Zeynep el-Gazali bana bizzat anlattı. (Zeynep el-Gazali yüce Allah'ın hayır ve bereket ihsan ettiği bir kadındır. Duaları yüce Allah katında müstecap biridir). Devamla dedi ki: "Bu duamdan iki gün sonra bize işkence yapmaktan sorumlu olan Şems Bedran geldi ve: "Ey Saffet! (Saffet el-Rubi cellatların en meşhurlarından olan bir başçavuştur) Zeynep el-Gazali'ye beş yüz kırbaç vuracaksın" dedi. Askerler beni tutup ellerimi ve ayaklarımı bağladılar. Öyle bağladılar ki yarım küre haline getirdiler. Ve beni kamçılama başladı, elbiselerim yırtıldı ve vücudumdan kanlar fışkırmaya başladı. Başım ve gözüm şişmiş, yüzüm paramparça olmuştu. Daha sonra beni hayatla ölüm arasında bıraktılar. Birisi:

"Onu oturtun" dedi. Beni oturtular, daha sonra aynı adam:

"Ona bir bardak limonata getirin" dedi. Ben de kendi kendime dedim ki: "Askeri cezaevinde bir bardak limonata ha, her halde bu bir mucize! Daha sonra bir bardak limonata geldi ve onu içtim. Aynı adam:

Ey hacı! dedi. Ben:

"Evet" dedim. Gözlerim ve yüzüm şişmişti, çok zorlukla ve bulanık bir halde görüyordum. İşkenceden önce elbiselerimi sıkıca bağlıyordum ki, parçalandığında avretim gözükmesin diye... Aynı adam bana:

- "Ey Zeynep!" dedi. Ben:

"Evet" dedim ve dikkatle baktım ki, Şems Bedran'ın arkasında Cumhurbaşkanı Abdunnâsır ve Genelkurmay Başkanı Mareşal Abdülhakim Amr duruyor ve işkenceyi izliyorlar.

Yüce Mevlâ'nın da buyurduğu gibi: "Onlar ateşin çevresine oturmuş müminlere yaptıkları azabı seyrediyorlardı." (Buruc, 6-7) Abdunnâsır, Zeynep el-Gazali'ye:

- "Şayet benim oturduğum koltukta olsaydın bana ne yapardın?"

der. Zeynep el-Gazali:

"Ben senin yerinde bu koltukta oturamam ve orada bulunamam" der. Abdunnâsır;

- "Şayet Müslüman Kardeşler bu koltuğu (hükümeti) ele geçirirler bana ve bize ne yaparlar?" der. Zeynep el-Gazali şu cevabı verir:

"Birinci olarak; Müslüman Kardeşler yönetimi ele geçirme aşığı değillerdir. Onlar "La ilahe illallah" bayrağının toplumun üzerinde dalgalanmasını istiyorlar, işte toplum bu bayrak altında olduktan sonra dileyen insan memlekete hükmetsin, orayı sevk ve idare etsin, artık önemli değildir. İkincisi; Müslüman Kardeşler iktidar koltuğunu ele geçirmiş olsalar dahi ben o koltukta olamam. Çünkü ben kadını. Kadınlar yönetici olamazlar. Üçüncü olarak; Müslüman Kardeşler iktidar koltuğunu ele geçirmiş olsalar ilk önce onu temizlerler. Çünkü bu koltuk murdar, pislenmiş durumda. Çünkü bu koltuğun üzerinde tağut, kâfir ve fâcirler oturmuşlardır."

Abdunnâsır:

-"Ey Saffet! "der. Saffet:

"Evet" der. Abdunnâsır;

"250 kırbaç daha vurun" der. Ve bana 250 kırbaç daha vururlar. Neticesinde yarı ölü olarak yere düştüm ve işkencenin başında olan doktor, Şems Bedran ve Abdunnâsır'a:

"Siz bunun hayatta kalmasını istiyor musunuz?" diye sorar. Abdunnâsır:

"Evet, yargılanması için sağ kalmasını istiyoruz" der. İşkence sekiz ay sürdüğünden doktor onlara der ki:

- "O halde bu kadının omurga kemiğine özel bir iğne yapılması gerekir. Bu iğnenin fiyatı da on beş cüneyh. Bu iğne ne benim eczanemde, ne de piyasadaki eczanelerde mevcut." Abdunnâsır da der ki:

"Bu iğne Mareşal Abdülhakim'in eczanesinde var, gidin onu onun eczanesinde veya benim eczanemde arayın." Zeynep el-Gazali sözlerine devamla diyor ki:

"Bana yirmi yedi cüneyhlik ilaç getirip verdiler. Üç gün sonra komadan çıktım. Gözlerimi açtığımda doktor başımda duruyordu. O

anda doktorun Abdunnâsır'a: "Siz bunun sağ kalmasını istiyor musunuz?" sözünü hatırladım ve dedim ki:

- Ey doktor! "Senin benim hayatımı muhafaza etmeye tek bir an bile gücün yetmez. Çünkü yüce Mevlâ buyuruyor ki: "Onların ecelleri geldiğinde ne bir an ertelenir, ne de öne alınır." (Araf, 34)

Bunun üzerine doktor elini uzatır ve Zeynep el-Gazali'ye: "Artık ben müslüman olmak istiyorum" der. Zeynep el-Gazali de ona: "Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden Rasulullah de" der. Sonra da ona: "Filan hücrede bulunan Seyyid Kutub'a git, o sana İslâm'ı öğretir" diye tavsiyede bulunur. Bunun üzerine doktor;

"Hacı abla, seni işkenceye götüren polis Hasan da benim gibi müslüman olmak istiyor" der.

Zeynep el-Gazali:

"Onu da getir" diye cevap verir. O da kelime-i şehadet getirir. Bunun üzerine:

"İkiniz birlikte Seyyid Kutub'a gidin, size İslâm'ı öğretsin" deyip onları oraya gönderir. İşte bu iki kişi hapishanede Seyyid Kutub ile Zeynep el-Gazali arasında haberleşmeyi sağlarlar. Zeynep el-Gazali,

Seyyid Kutub'a büyük bir saygı besler. Günümüzde bile onun adını andığında "İmam Seyyid Kutub rahimehullah" der. Hatta mahkemede "Seyyid Kutub sana iftira attı" dediklerinde Zeynep el-Gazali onlara: "Haşa Seyyid Kutub benim için yalan söylemez. O benim için yalan söylemez" cevabını verir.

Hülâsa kardeşim bu kıssalardan da gördüğün gibi kişinin kendi kalbi bile kendi elinde değildir. İnsanın kalbi bu münafıkların savaş açtıkları Allah'ın elindedir. Şimdi münafıklar menfaat bekledikleri kimselerin kalplerini elinde bulunduran Allah'a karşı mı savaş açıp başarıya ulaşacaklar? Hayır, asla buna erişemezler. Allah buna engel olur. Nitekim Enfal sûresinin 24. âyetinde şöyle buyurulmuştur: "Ey iman edenler! Allah'ın Rasulü sizi kendinize hayat verecek şeylere davet ettiği zaman hemen Allah'ın ve Rasulünün davetini kabul edin. Bilin ki Allah kişi ile kalbi arasına girer ve siz onun huzurunda toplanacaksınız." (Enfal, 24)

64, 65 ve 66. âyetlerde: "Münafıklar aleyhlerine bir sûre inip kalplerinde gizlediklerini haber vereceğinden korkuyorlar. Onlara de ki: Siz alay edin, korktuğunuz şeyleri Allah mutlaka meydana çıkaracaktır. Onlara niçin alay ettiklerini sorsan, yemin olsun ki biz lafa dalmış eğleniyorduk, derler. Onlara de ki: Allah ile, âyetleri ile ve Peygamberi ile mi alay ediyorsunuz? Artık özür beyan etmeyin. Çünkü iman ettikten sonra inkâr ettiniz" buyuruluyor.

Tebük seferine giderken münafıklardan bir grup: "Bu adam Şam'ın saraylarının fethedileceğini ve Rumlarla savaşılacağını iddia ediyor... Bakınız bu mu Şam'ın saraylarını ve Rumların kalelerini fethedecekmiş!?" diyerek alay ediyorlardı. Şam yüce Allah Peygamberine bu münafıkları haber verdi. Vedia bin Sabit de bunlardandı. Bu âyet-i kerime nazil olduğunda Vedia bin Sabit, Allah Rasulü (sav)'ın devesinin yularını tutmuş ve yemin etmiştir. Aziz ve celil olan yüce Allah da: "Siz Allah ile, âyetleri ile ve Peygamberi ile mi alay ediyorsunuz? Artık özür beyan etmeyin. Çünkü iman ettikten sonra kâfir oldunuz" buyurmuştur. Mahşi bin Humeyyir de bu münafıklardandı. Vedia ile aralarında nükteli nükteli konuşuyor ve gülüyorlardı. Fakat bu kez Mahşi konuşmamıştı ve bunun için âyet-i kerime "sizlerden bazılarını affetsek bile" ifadesi gelmişti. Diğerleri için ise "diğer bir gruba azap edeceğiz" bölümü nazil olmuştu.

Bu âyet-i kerime Kur'ân-ı Kerim ile, Rasulullah'ın sünneti ile veya Rasulullah ile alay edenin yahut Allah'a yahut Rasulullah'a şovenin bunu şakadan dahi yapsa İslâm'dan çıkmış olacağına ve kanını helâl kılacağına hatta tevbe ettirilmeye ihtiyaç olmadan öldürülmesi gerektiğine dair kesin bir delildir. Hadis-i şeriflerde Rasulullah'ın, şarkı söyleyerek kendisini hicveden Abdullah bin Hatal'ın iki caryesinin kanlarının helâl olduğuna hüküm verdiği rivayet edilmektedir. İbn Hatal Mekke'nin ileri gelenlerindendi. Müslüman olduktan sonra mürted olup tekrar Mekke'ye kaçmıştı. Rasulullah Mekke'yi feth ettiğinde bir kısım insanlar hakkında: "Siz onları Kabe'nin perdelerine sarılmış bir şekilde bulsanız dahi onları öldürün" buyurmuştur. Bunlar Abdullah bin Hatal, iki caryesi, Ebu Cehil'in oğlu İkrime, Abdullah bin Ebi Sarh ve Mikyes bin Sababe'dir. Müslümanlar bunları öldürmeye gittiklerinde fiilen Abdullah bin Hatal'ı Kabe'nin perdelerine sarılmış bir halde olduğu halde öldürdüler.

İbn Teymiye bu konu ile ilgili olarak yazdığı es-Sârimu'l-Meslul âlâ Şalimi'r-Rasul (Rasulullah'a Sövene Karşı Yalın Kılıç) isimli eserinde şunları söylüyor: "Rasulullah'ın Mekke'yi fethi esnasında söylemiş olduğu bu hadis-i şerif gösteriyor ki bir kadın Rasulullah'a küfretse tekrar tevbe etse tevbesi ile kanını koruyamaz." O kadının öldürülmesi gerekir. Kadın için durum böyle iken erkeğin durumu ne olacaktır? Çünkü savaş esnasında kadınlar öldürülmez, yani bizim kendilerine karşı savaştığımız düşmanlarımızın hanımları, çocukları bize karşı fiilen savaşmazlarsa onlar öldürülemezler. Çünkü Rasulullah savaşta kadın ve çocukların öldürülmesini yasaklamıştır. Ancak Mekke'nin fethi esnasında öldürülmesini emrettiği bu iki cariyeye Rasulullah'a karşı savaşmamış, savaşa iştirak etmemişlerdir. Rasulullah bütün Mekke halkını affettiği halde adı geçen bir kısım erkeklerin ve bu iki cariyenin kanlarını helâl kılmıştır. Bu da gösteriyor ki Rasulullah'a küfreden kadın dahi olsa cezası ölümdür. Bu hususta başka bir hadise de şu şekildedir:

Medine'de sahabelerden âmâ bir adamın kâfir bir caryesi vardı. Bu cariyeye Allah Rasulü (sav)'e söverdi. Bir gün bu cariyeye Allah Rasulü (sav)'e söverken sahibi bunu işitti. O cariyeyi yakalayarak yere yatırıp başına yastık koydu ve yastığın üzerine oturarak o cariyeyi yastıkla boğup öldürdü. Tıpkı Afganistan'daki Muhammed Nur Taraki'nin öldürülmesi gibi. Muhammed Nur Taraki Afganistan'da komünist bir liderdi. Yardımcısı Hafızullah

Emin, aracılığı ile yaklaşık olarak 200 bin tane insanın canına kıydı. Fakat sonunda Allah Hafızullah Emin'i ona musallat kıldı. Hafızullah Emin Muhammed Nur Taraki'yi tutukladı ve onun boğulmasını emretti. Muhammed Nur Taraki'nin yüzüne Davud Faruk isimli biri bir yastık koydu, üzerine oturdu. Böylece Nur Taraki'nin canı çıktı. Nur Taraki: "Ölmeden önce bir yudum su verir misiniz?" diye talepte bulundu, fakat ona bir yudum su dahi vermediler. Bu olay 15 Eylül 1979 yılında oldu. Çünkü senin kendisi ile işbirliği yapmak istediğin adamın kalbi ne senin elinde ne de o adamın elinde? Kalpleri yaratan ve onlarda olanları çok iyi bilen Halik'in elindedir.

Rasulullah bu âmâ adamın boğarak öldürdüğü caryesinin kanını mubah saymıştır. Çünkü bu Rasulullah'a küfreden bir zındıktır, tevbe ettirilmeden öldürülmesi gereklidir. Cumhur ulemaya göre Allah'a ve Rasulüne söven bir insan bu küfretmesinden sonra yüz kere dahi kelime-i şehadet getirse tevbesi kabul edilmez, derhal öldürülür. Diğer bir kısım âlimlere göre ise tevbesinde samimi olduğu anlaşılırsa öldürülmeyebilir.

Kur'ân-ı Kerim'le veya bir âyetle ya da sahih Sünnet ile alay eden; dine, Allah'a veya Rasulullah'a söven kimsenin hükmü de böyledir. Örneğin sakalla alay eden bir kimse kâfir olur. Çünkü Allah Rasulü (sav)'in Sünneti ile alay etmiş olur. Sünnetin sünnet olması ile alay etmekle birinin sakalı ile alay etmek farklı şeylerdir. Çünkü o sakalın sahibi adi bir kimse olabilir. Meselâ bir kimse

sakal bırakmış ve müslümanlar hakkında tağutî rejimlere rapor sunmayı da vazife edinmişse sen de ona: "Bu sakalın murdarlık üzerine bitmiştir" dersin sen burada o sünnetle istihza etmiş sayılmazsın. Sen bu kişinin sakalı kötü niyetle bıraktığını izah etmek istersin. Tabi ki bu hususta herhangi bir mahzur yoktur.

Yine sen Müslümanlara birçok şerri dokunan ve yalancı olduğunu anladığın bir insanın cübbe ve şalvar gibi şeylere önem verdiğini gördüğünde sen buna: "Sadece işin cübbe ve şalvar giymek, başka bir işin yok" diyecek olursan cübbe veya şalvarla veya giydiği kıyafetle alay etmeden öte, o kıyafeti taşıyan kişinin adı biri olduğunu belirtmek istersin. Elbetteki bunlar sünnetle alay etmek veya farzı terk etmek manasına gelmez.

Aslında insanların arasında öyle kimseler vardır ki bir kısım şeylerin takvaya sebep olacağını zannederek onu yapmaya çok hassasiyet gösterirler, fakat Allah'ın haramlarını işlemekten hiç çekinmezler. İşte bu gibi insanlardan Iraklı olan bir grup Hz. Ömer'in oğlu Abdullah'a şunu sormuşlardır:

"Pire kanı hakkında ne dersin, o necis midir?" Abdullah da:

"Siz nerelisiniz?" demiş. Onlar da:

"Biz Iraklıyız" demişler. Abdullah:

"Siz Hz. Hüseyin'in kanını helâl görüyor, onu akıtıyorsunuz.Sonra da pirenin kanının ne olduğunu soruyorsunuz, öyle mi?" diye cevap vermiştir.

Haricîler de aynen bu mantığı yürütmüşlerdir. Biz onlardan çok bahsettik. Onlar net insanlardı. Cesaretli idiler. Gece gündüz ibadet ederlerdi. Fakat bazı yönlerden de apaçık sapıklığa düşmüşlerdi. Sapıtmaktan Allah'a sığınırız.

Hülâsa dine sövmenin hükmünü bilen bir insan dine sövecek olursa İslâm'dan çıkmış olur ve öldürülür. O kimse yıkanmaz, cenazesi kılınmaz, kefenlenmez ve müslümanların kabrine defnedilmez. Ayrıca çocukları onun malına mirasçı olmazlar. Şayet İslâm ile idare edilmediğinden dolayı öldürülmeyecek olur ise karısı kendisinden boş olur, nikâhı hemen gider. Tekrar İslâm'a dönecek olursa böyle bir kişinin hanımı nikâh akdini yenilemeden önce efendisine helâl olur mu, yoksa olmaz mı meselesi ihtilaflıdır. Hanefilere göre böyle bir kimsenin mehir vermeksizin nikâh akdini yenilemesi gerekir. Safiler ise: "Nikâh akdini yenilemeye ihtiyaç yoktur" demişlerdir. Yani mürted olup tekrar İslâm'a dönen kimsenin hanımı akdi yenilemeksizin efendisine döner ve helâl olur.

Askerî merkezlerde tuttuğumuz komünist Afganlılar ve zındıklar yüz defa dahi la ilahe illallah diyerek şehadet getirselere bile öldürülürler. Çünkü Allah Rasulü (sav), Hilal (Abdullah) bin Hatal'ı Mekke'de öldürmüştür. Yine Rasulullah tarafından kanı helâl kılınan Abdullah b. Ebi Şerh, Hz. Osman ile birlikte Allah Rasulü'ne tevbe etmek için gelir. Allah Rasulü (sav), Abdullah b. Ebi Şerh'in tevbesine cevap vermeksizin bir müddet bekler, daha sonra kabul eder. Allah Rasulü (sav), Abdullah b. Ebi Serh'in kanını heder saymış ve onun öldürülmesini emretmişti. Fakat o Hz. Osman'ın süt kardeşi olduğundan Mekke'nin fethi esnasında ona sığınmış ve onunla birlikte Rasulullah'a gelmişti. Daha sonra Allah Rasulü:

"Sizden biriniz bunu vurmalydınız" der. Bunun üzerine sahabeler:

"Ey Allah'ın Rasulü, bize gözünle işaret etseydin ya!" derler. Rasululah da:

"Hiçbir peygamberin gözü ile ihanet etmesi (caiz) olmaz" buyurur.

Görüldüğü gibi bir insan "la ilahe illallah Muhammeden Rasulullah" deyip şehadet getirerek gelse dahi Rasulullah öldürülmesi için onu bekletmiştir. Bu da göstermektedir ki dinden çıkan zındığın kelime-i şehadet getirmesine itibar edilmez. Yine hayatını komünizme adanmış ve İslâm'a karşı savaşmış komünist bir kişinin getirdiği kelime-i şehadet kabul edilmez.

Afganistan'daki Caci bölgesinde bazı kardeşlerimiz komünist askerlerin ezan okuyup namaz kıldıklarını işitince onlarla savaşmaktan çekinmişlerdi. Ben onlara: "Onlarla savaşın, onları öldürün" dedim. Çünkü onlar:

Müslümanların yollarını kesen eşkıyalardır.

Komünizm bu kimselere dayanarak ayakta durmaktadır.

Bunlar birçok Müslüman'ı öldürmüşlerdir.

Bunlar en azından kısas olarak öldürülürler...

Çünkü bunlar düşmanların safında bulunan kimselerdir. Bu hususta İbn Teymiye şöyle demiştir: "Eğer beni Tatarlarla birlikte görürseniz başımın üzerinde Kur'an-ı Kerim'i bulsanız dahi beni öldürün." Evet, İslâm'a karşı küfrün yanında yer alanlar öldürülürler.

Bir kardeş bana şöyle demişti: "Komünist merkezlerden birini ele geçirdiğimizde, içerisinde bazı kimselerin gerçekten müslüman olduklarını ancak, zorlandıklarından dolayı Müslümanların safına geçemediklerini öğreniyorduk..."

Bu kimseler orada kalmaya zorlanmış ve mecbur bırakılmış kimseler olsalar dahi, düşmanın safında yer aldıkları müddetçe öldürülürler. Peki bu kimselerin affedilmesi ne zaman mümkün olur? Bunları yakaladığımızda bu kimselerin orada kalmaya zorlanmış, mecbur bırakılmış kimseler olduğu, bize karşı savaşa iştirak etmedikleri, bilakis bizim safımıza geçmek için fırsat gözetleyen kimseler olduğu ve hiçbir müslümanın kanını dökmedikleri anlaşıldığı takdirde bu insanlar affedilebilirler. Ancak bir müslümanın kanını dökmüş iseler bu kimseler öldürülürler. Bu insanlar tevbe etseler dahi onları öldürmek caizdir. Çünkü: "Eğer San'a ehlinin tamamı bir adamı öldürmeye iştirak etselerdi hepsini onun karşılığında öldürürdüm" buyurulmuştur. Ayrıca Hz. Ömer (ra), San'a ehlinin yedi kişiyi bir adamı öldürmeleri karşılığında kısas emri gereği öldürmüştür.

Komünist merkezlerde bulunanlar nice Müslüman'ı öldürmüşlerdir. Sayısız Müslüman'ı katletmişlerdir. İşte bu sebeple en azından bir müslüman kanının dökülmesine iştirak etmişlerdir. Bunlar uçaksavarların başında bulunan kimselerdir. Bu kimseler, Allah ve Rasulüne karşı savaş açan komünist merkezleri koruyan kimselerdir. Bu kimseler, cihadı yok etmek isteyen kimselerdir. Bu kimseler, yol kesici olan eşkıyalardır ve bunlara yol kesen eşkıyaların cezasını uygularız. Şu âyet-i kerime bunların cezasını beyan etmektedir: "Allah'a ve Rasulüne karşı savaşan ve yeryüzünde fesat çıkarmaya çalışanların cezası ancak, öldürülmeleri veya asılmaları yahut ellerinin ve ayaklarının çaprazlama kesilmesi ya da yeryüzünde başka bir yere sürgün edilmeleridir. Bu, dünyada onlar için bir zillettir, ahirette ise onlar için büyük bir azap vardır." (Maide, 33)

İzah etmekte olduğumuz âyet-i kerimeye dönelim: Daha önce Kur'anla, Sünnetle veya Allah Rasulü (sav) ile alay etmenin hükmünü zikretmiştik. Ayrıca Allah'ın dinine veya şeriatına herhangi bir noksanlık isnad eden ya da Allah Rasulü (sav)'e küfreden kimseler hakkında İbn Teymiye'nin "es-Sarimul Meslul Âlâ Şetimi'r-Rasul" isimli eserinden nakiller yapmıştık. İbn Teymiye Peygamber'e (sav) küfreden kimsenin veya Peygamberle alay eden ya da Peygamber'e herhangi bir eksiklik isnad

eden kimsenin bunu yaparken; ister şaka olarak, isterse ciddi olarak yapmış olsun dört mezhep imamının ittifakı ile öldürüleceğini bildirmiştir. Ancak bu kimseden tevbe etmesi istenir mi, istenmez mi? Dört mezhep imamının cumhuruna göre bu kimsenin tevbe etmesi istenmez ve öldürülür. Zimmî, hristiyan veya yahudi hakkında ise, İmam Ebu Hanife'nin dışında üç mezhep imamı öldürülür demişlerdir. İmam Ebu Hanife ise öldürülmez, demiştir. Çünkü zimmî, hristiyan veya yahudinin küfrü, Allah Rasulü (sav)'e ister şaka, isterse ciddi olarak küfretmesinden daha ağırdır, demiştir. Kur'ânla ve sünnetle istihza eden kâfir olur. Ancak sünneti yaşayanlarla istihza eden kimsenin kâfir olması, bu kimseleri dinlerinden dolayı istihza etmiş olmasıdır. Yani bir adam başka birinin sünneti yaşadığını görür ve bu sünneti yaşayanın aynı zamanda isyan içinde olduğunu, saptığını bilirse böyle bir insanla istihza eden kâfir olmayacağı gibi günahkâr dahi olmaz. Çünkü böyle biri ile istihza eden onunla dininden dolayı değil, fısku fücüründen dolayı istihza etmiştir. Meselâ sakallı bir insan sırf sünnet olsun diye entarisini kısa giyiyor, onunla beraber faiz yiyor veya içkili hotel işletiyor. Biri de buna: "Bakınız, bu adama, elbisesini kısaltıp sakalını uzatıyor, ayrıca faiz yiyor. Keşke bu adam elbisesini uzatıp sakalını kısaltsa bunun için daha iyi olur" demiş olsa elbetteki bu sünnetle değil, sünnete bürünen bu sahtekârla alaydır.

Hülâsa sünnet ile sünnet olduğundan dolayı alay etmek veya sakalı sünnet olduğu için sevmemek yahut âlimleri din adamları olduğu için sevmemek işte bunlar kişiyi küfre götürür. Buna mukabil vallahi bir çok sakal bırakan kimseler var ki onlar yalancı, sahtekârlardır demek kişiyi küfre götürmez, İslâm dininden çıkarmaz. Fakat her sakallı facirdir, her sakallı adidir, her sakallı casusdur şeklindeki genellemeler kişiyi İslâm'dan çıkarır. Böyle bir tavır sünnet ile istihzadır. Sünneti taşıyan insan ile istihza değildir.

Ahmed b. Hanbell'in oğlu, babasından sünnet ile istihza edenin tevbe ettirilmeden öldürüleceğini rivayet etmiştir. Nitekim Hz. Halid b. Velid (ra) da kendisine: "Arkadaşınız şöyle diyor" diyen ve arkadaşınız ifadesi ile de Rasulullah'ı kasteden bir kimseyi öldürmüştür. Çünkü bu ifadeyi Rasulullah ile istihza saymıştır.

Allah Teala'nın emirlerinden herhangi bir emri ile istihza etmek de kişiyi küfre düşüren hususlardandır. Meselâ İslâm'ı yaşayan insanlara gerici demek kişiyi dinden çıkarır, kâfir eder. "Son zamanlarda gericilik arttı, sen de gericisin, çünkü sakallısın veya sünnete uyuyorsun yahut insanları Allah'a davet ediyorsun" şeklindeki sözleri söyleyenler de İslâm dininden çıkan kâfirlerdir. Çünkü onlar İslâm'ı gericilikle itham ediyorlar ve onu küçümsüyorlar. Siz bir kadına niçin uzun giymiyorsun, başını neden örtmüyorsun? dediğinizde eğer o kadın size uzun giymek gericilik, baş örtmek karanlık ortaçağın kalıntıları şeklinde bir şey söyleyecek olursa bu kadın kâfirdir, İslâm'dan çıkmıştır. Ancak şu nokta gözden kaçırılmamalıdır: Bugün müslümanlar İslâm'dan çok uzak kalmışlardır. Her şeyden önce bunlara İslâm anlatılmalı, insanı dinden çıkaran ve günahkâr kılan şeyler izah edilmeli, kişiyi İslâm'a sokan, kelime-i şهادeti ne gibi davranış ve sözlerin bozduğu iyice anlatılmalıdır ki kişiler cehaletten kurtulmuş olsunlar.

Hülâsa Allah'a, Peygamber'e küfreden kimse İslâm'dan çıkar. Eğer bu kimsenin hanımı müslüman ve İslâm'a küfretmemiş ise İslâm'a veya Allah'a ya da Rasulü'ne küfreden kocasıyla yattığı zaman zina etmiş olur. Evlatları veled-i zina olur. O kadının Allah'a, Rasulü'ne veya İslâm dinine küfreden kocasının yanında kalması kesinlikle caiz değildir. Çünkü kadın müslümandır, erkek ise kâfirdir. Hiçbir müslüman kadın kâfir bir erkekle evlenemez. Ebi'l-As bin er-Rebi' İslâm'a girmeyi kabul etmediği zaman, Allah Rasulü (sav) kızı Zeyneb'e Ebi'l-As bin er-Rebi'in yanında kalmamasını, o adamı kendisine yaklaştırmamasını ve kendi nefisini o adama teslim etmemesini emretmişti. Ebi'l-As bin er-Rebi' Peygamberimizin kızı Zeyneb ile evli idi. Kâfirlerle evlenmek caiz değildir.

Bu hususta yüce Mevlâ müslüman erkeklere şöyle buyurmaktadır: "Kafir kadınları nikâhınız altında tutmayın." (Mümtehine, 10) Başka bir âyette ise müslüman kadınlara şöyle buyurulmuştur: "Müşrik olan erkek hoşunuza gitse bile mümin bir köle hür olan müşrik bir erkekten daha hayırlıdır, iman edinceye kadar müşrik erkeklerle evlenmeyin." (Bakara, 221)

Dine, Allah'a veya İslâm'ın emir ve yasaklarından herhangi bir hususa küfreden ya da bunlardan biriyle alay eden, İslâm'ın emirlerini basit ve hafif gören kimseler İslâm'dan çıkarlar. Bu noktaya son derece dikkat etmemiz şarttır. Birkaç defa da olsa faiz yiyen kimse sadece faiz yemesinden dolayı kâfir olmaz. Ancak tek bir defa dahi "faiz yememek gericiliktir" veya "İslâm'ın herhangi bir hususu çağıdırlıktır" ifadesini kullanacak olur ise bu insan dinden çıkar.

Bu hususta İbn Hacer el-Heysemî ez-Zevâcîr an-İrtikabî'l-Kebair isimli eserinde şöyle demektedir: "Küfür ve şirkin kısımlarından bazıları da kişinin uzun zaman sonra veya yakın bir zamanda dinden çıkacağına niyet etmesi yahut dinden çıkmasını dili veya kalbi ile görünürde imkânsız da olsa belli bir şarta bağlamasıdır. Mesela bir insan dese ki: "Eğer şöyle şöyle olursa ben Yahudi olayım yahut Hristiyan olayım, eğer o faiz yemiyor ise ben dinden çıkmış olayım." Bu adamın söyledikleri doğru dahi olsa böyle bir kişi dinden çıkar. Yani falan kimse casustur dese ve etrafında bulunan insanlar da ona: "Hayır bu casus değildir. Eğer bu casus ise onu isbatla" deseler, bunun üzerine o adam da: "Eğer o casus değilse ben Yahudi ve Hristiyan dini üzereyim" dese bunu söyleyen kimse direk olarak Yahudilik ve Hristiyanlık dini üzere olur. Bu hale düşmekten Allah'a sığınırız.

Bir kimse: "Eğer falan kişi böyle yapmış ise, ben İslâm dininden beriyim" dese veya: "Eğer böyle yaparsa ben İslâm'dan uzak olayım" dese bu doğru dahi olsa ya da dili ile veya kalbi ile bunun gerçekleşmesini başka bir şarta bağlamış dahi olsa ve hatta bu şartın gerçekleşmesi aklen mümkün olmayan bir husus dahi olsa, bu kimse bu lafzı söylemesi ile birlikte kâfir olur. Yine: "Ben mücahitlere yardım etmezsem müslüman olmayayım" dese, bu kimse mücahitlere yardım etse dahi müslüman olmaz. Çünkü bu tür konularda, bir takım şeyleri hali hazırda veya ileride olacak herhangi bir şarta bağlayarak konuşmak caiz değildir. Yani "eğer şöyle olursa ben böyle olayım" ya da "eğer böyle yaparsam yahudi olayım, hristiyan olayım" ya da "mecusi olayım" veya "İslâm'dan çıkayım" gibi sözleri şarta bağlayarak telaffuz etmek caiz değildir. Örneğin: "Ben şu işi yaparsam İslâm dininden çıkmış olayım" dese -bu sözü söylemekten Allah'a sığınırız- bu sözü söyleyen kimse o işi yapmamış olsa dahi söylediği an İslâm dininden çıkar ve o anda kâfir olur. Bunu inat olarak ya da alay ederek veya şaka olarak söylemesi arasında fark yoktur. Aynı şekilde dünyanın başlangıcının olmadığına inanması veya Allah Teala için icmâ ile sabit olan bir hususu reddetmesi etmesi yahut zaruret-i diniyeden malum olan bir şeyi reddetmesi, örneğin yüce Allah'ın ilim veya kudretini ya da cüz'i şeyleri dahi bildiğini inkâr etmesi veya Allah Teala hakkında düşünölemeyecek bir şeyi, örneğin renk vb. şeyler gibi hususları yüce Allah'a nisbet etmesi halinde o kimse kâfir olur."

İbn Hacer el-Heysemî bunları zikrettikten sonra bu kaideyi tafsîlâtı olarak açıklamaya başlamaktadır. Yine bir kişinin müslümanların icma ile ancak bir kâfirin yapacağı işi yapmış olması onu dinden çıkarır. Vele ki müslüman olduğunu söylese

dahi. Mesela, hristiyanlarla birlikte hristiyan kıyafeti giyerek kiliseye gitmesi veya Kur'an-ı Kerim'den herhangi bir sahifeyi ya da üzerinde besmele yazılı olan bir kağıdı pisliğe atması yahut da ümmetin Peygamber olduğu hakkında ittifak ettiği herhangi bir peygamberde şüphe etmesi o kişiyi küfre sokar. Aynı şekilde Tevrat, İncil, Zebur veya İbrahim (as)'a verilen sahifelerin indirilmesi hususunda ya da Kur'an-ı Kerim'den herhangi bir âyet hususunda şüpheyne kapılırsa kâfir olur. Yine bir insan İslâm ümmetini saptıran Baas Partisi mensupları gibi insanların kâfir oldukları hususunda şüphe edecek olursa küfre düşer. Baas Partisi'ne mensup olan insanlar ümmeti saptırmaktadırlar. Dolayısıyla onlar kâfirdirler. Çünkü onlar liderleri olan hristiyan Michel Aflek'i müslümanlara tercih ediyorlar, Allah Rasulü'nü ve müminleri bırakıp onu dost ediniyorlar. Arap hristiyanları, Afgan Müslümanlarına tercih ediyorlar. Michel Aflek'in sözlerini Rasulullah'ın hadislerine tercih ediyorlar. Kur'an-ı Kerim'in veya İslâm'ın bu çağı idare etme gücünde olmadığını söylüyorlar. İşte bunları yapan insanların kâfirliğinde şüphe eden de kâfirdir. Evet, Baas Partisi'ne mensup olanlar bütün bu sayılanları yapıyorlar, Kur'an'ı sevmiyorlar, hatta Kur'an'ı sevenleri dahi sevmiyorlar. Bağdat Üniversitesi'nde konferanslarda ayağa kalkıp Rasulullah'ın aleyhine konuşuyorlar ve İslâm'a dil uzatıyorlardı. Bu sözlerinden sonra yüzü kızaran müslümanları gözetleyip tesbit ediyorlar ve konferanstan sonra götürüp muhakeme ediyorlardı. Böyle bir müslüman herhangi bir şeyi söylediği için değil, sadece yüzü kızardığı için muhakeme ediliyordu. Şimdi bunu yapanların İslâm ile ne ilgisi olabilir?

Komünistlerin hükmü de aynı şekildedir. Komünist bir kimsenin kâfirliğinde şüphe eden kimse -Allahu alem- kâfir olur. Komünizm yolu ile İslâm ümmetini saptırmak istiyorlar. Diğer yandan bütün sahabeleri tekfir etme ve Rasulullah'ın vefatından sonra onlar mürted oldular şeklinde bir iddiada bulunma da kişiyi küfre götürür. Yine kişinin Mekke ve Kabe'nin yerleri hakkında şüphe edip: "Vallahi bilmiyorum, bugün Mekke var olan Mekke mi yoksa Filistin'de bir yer mi?" diyen yahut "bilmiyorum ki Kabe Mekke'deki Kabe mi yoksa Şam'daki bir yer mi?" diyen bir kimse de kâfir olur. Çünkü o; Kabe, Mescid-i Haram ve hac eden kimsenin haccı hakkında şüphe etmektedir.

Yine kim haram kılınan bir şeyi helâl sayacak olursa o kişi kâfir olur. Bu mesele, üzerinde ittifak edilen bir kuraldır. Bu hususta İbn Teymiye diyor ki: "Kim yabancı kadına bakmanın helâl olduğunu iddia ederse şüphesiz ki o icma ile kâfirdir. Yine kim ekmeğin haram olduğunu söylerse o da icma ile kâfir olmuş olur." Sen bir gence dersin ki: "Niçin bu kıza bakıyorsun?" Bakarsın ki o: "Ona bakmada ne var ki, sanki o haram mı?" diye cevap verir. İşte böyle bir kimse kâfir olur, İslâm'dan çıkar. Oruç, namaz da böyledir. Yani namazı inkâr eden veya onu alaya alan dinden çıkar. Abdestsiz namaz kılan kâfir olur. Çünkü bu din ile alay etmiş olur. Yine şer'an bir gerekçe olmaksızın herhangi bir müslümana veya zımmî olan kâfire eziyet etmeyi helâl gören de dinden çıkar. Sen ona: "Niçin müslümana eziyet ediyorsun?" diye sorduğunda o sana: "Ona eziyet etmek helâldir" der. Böylece haramı helâl kılmış olur. Keza Rasulullah'ı tahkir maksadı ile: "O siyah biri idi" derse kâfir olur. Çünkü Rasulullah'ın siyah olmadığı, beyaz tenli ve al yanaklı olduğu Tevrat'da bile yazılı idi.

Yine kişinin: "Rasulullah sakal bırakmadan ölmüştü" demesi onu dinden çıkarır. Çünkü o Rasulullah (sav) ile alay etmiş olur. .Keza: "Rasulullah Kureys kabilesinden değildi, Arap değildi, insan değildi" şeklindeki vasıflandırmaları Rasulullah'ı yalanlama mahiyetinde olduğundan öyle diyen kişiyi dinden çıkarır. Bu izahlardan şu neticeye varılır ki, Rasulullah (sav)'de varlığı icma ile sabit olan herhangi bir sıfatı inkâr eden kâfir olur. Mesela Kadiyani mezhebine mensup olanlar gibi, Rasulullah'dan sonra herhangi bir peygamber gönderileceğini mümkün gören kimse kâfir olur. (Bugün Kadiyaniler Pakistan'da bulunuyorlar. Sayıları yaklaşık olarak bir milyona varmaktadır. Onlar Lahor'un Rabve denilen mahallesindeki Mirza Gulam Ahmed'in Peygamber olduğuna inanmaktalar. Şu an Mirza'nın kabri Rabve'dedir. Onun kabrine hac ediyorlar. Kadiyaniler dışişleri bakanlığında, orduda ve emniyette büyük mevkiler işgal ediyorlar. Fakat şu an Pakistan Kadiyanilik mezhebinin kabul edilmeyen bir din olduğunu ilan etmiş bulunuyor. Onlar müslüman oldukları imajını veriyor, Kadiyaniliklerini gizliyorlar. Ancak çocuklarını evlendirdiklerinde Kadiyani olduklarını söylüyorlar. Şahsın Kadiyani olduğu o zaman anlaşılıyor).

Yine bir insan: "Mekke'de kendisine peygamberlik gönderilen kimse yahut da Medine'de vefat eden peygamber Hz. Muhammed mi yoksa başka biri mi bilemiyorum?" şeklinde herhangi bir söz söylerse tabii ki İslâm dininden çıkmış olur.

Elijah Muhammed'in peygamber olduğuna inanan Amerika'da yaşayan zenci müslümanlar da kâfir idiler. Çünkü onlar Elijah Muhammed'in peygamber olduğuna inanıyorlardı. Bunların çoğunluğu Chicago eyaletinde bulunmaktadır. Sayıları yaklaşık üç-beş milyon arasındadır. Fakat Allah'a hamd olsun peygamberlik iddia eden Elijah Muhammed öldükten sonra oğlu Varisüddin'i Amerika'daki müslüman gençler babasının peygamber olmadığına ve Hz. Muhammed'den sonra peygamber gelmeyeceğine dair ikna ettiler. Bunun üzerine Varisüddin şunu ilan etti: "Babam peygamber değildi, bir ıslahatçı idi." Elhamdülillah şu an o ve diğer siyahî müslümanlar da diğer müslümanlar gibiler, onlar gibi oruç tutuyor ve onlar gibi hac yapıyorlar.

Diğer yandan: "Peygamberlik çalışarak elde edilen bir şeydir, insanın ruhunu arındırıp onu yüceltmesi ile peygamberlik kazanması mümkündür. Böylece insan peygamber olabilir" diyen bir kimse de İslâm dininden çıkmıştır.

Velinin, Peygamberden daha üstün olduğunu, vahyin veli kimselere de indirildiğini söyleyen kimse İslâm'dan çıkar ve kâfir olur.

Bir kimse peygamberlik iddiasında bulunmasa dahi sadece kendisine vahiy indirildiğini söylemesi ile birlikte İslâm'dan çıkar.

Neuzu billah; la havle velâ kuvvete illa billâh.

Peygambere lanet okuyan veya ona söven yahut onu hafife alan, onunla alay eden, onun bizzat kendisine veya soyuna yahut dinine yahut yaptığı bir işe kusur bulan veya bunu ima eden kimse de dinden çıkar. Yani Rasulullah'a gerek istihza ederek, gerek küçümseyerek, gerek aşağılayarak söven kimse İslâm dininden çıkar. Mesela el-Ehram gazetesinin yaptığı gibi Rasulullah'ı horoz şeklinde, hanımlarını da çevresinde bulunan dokuz tavuk şeklinde çizen İslâm dininden çıkar. Rasulullah'ın şanını düşüren yahut da onda bir kusur bulmayı arzulayan, onun ayıplarını yakalamaya çalışan veya makamına yakışmayacak bir kınamayı ona isnad eden kimseler dinden çıkarlar.

Kötü sözler söyleyerek, kaba laflar kullanarak, yalan ve iftiralarda bulunarak Rasulullah'ın izzet ve şerefi ile oynayan yahut da onu geçirdiği çeşitli bela ve imtihanlardan dolayı Rasulullah'ı ayıplamaya kalkan kimse de dinden çıkar.

Mesela Rasulullah Mekke döneminde Kabe'de namaz kılarken onun başına develerin döl yataklarını koymuş ve işkence etmişlerdir. Biri bunu anlatır da Rasulullah'ı istihza ederek gülecek olursa yahut da: "O buna lâyıktı" diyecek olursa dinden çıkmış olur. Yine Rasulullah'ın beşer olması hasebiyle yapması mümkün olan bazı beşerî ihtiyaçlarını dile getirerek ona dil uzatmaya çalışan da böyledir.

Mesela Rasulullah bir gecede bütün hanımları ile ilişki kuruyor ve bir kere banyo ederek yıkandığı oluyordu. Siz bu sahih hadisi

birilerine anlatırsanız, o da: "Ben bundan Allah'ın huzurundan kovulan şeytana sığınırım" diyecek olursa o kimse dinden çıkar. Hülâsa bu zikredilen hususların tamamı bütün âlimlerin ittifakı ile küfür olan hususlardır. Bu hale düşen kimseler cumhur ulemaya göre öldürülür ve tevbeleri kabul edilmez. Nitekim Halid b. Velid: "Sizin arkadaşınıza göre bu iş böyledir" diyen adamın bu sözünü Rasulullah'ı küçük düşürme görmüş ve bunu söyleyeni öldürmüştür.

Yine kişi kapalı bir şekilde de olsa kâfirliğe razı olursa dinden çıkar. Mesela bir kâfir kendisi ile istişare etmese dahi ona müslüman olmamasını tavsiye etmesi, onun küfrüne rıza göstermektir.

Yine bir müslümana: "Ey kâfir!" dese yahut da Allah Teala'nın isimlerinden biri ile küçümser mahiyette alay etse, mesela: "Allah hamidciktir" dese veya Allah'ın emirlerinden biri ile yahut vaad ve tehditlerden herhangi birisi ile alay etse dinden çıkar. Mesela: "Şayet Allah bana şunu emretse idi yapmazdım" demesi kişiyi dinden çıkarır. Ne yazık ki günümüzde bir çok insan bu ifadeyi kullanmaktadır. "Eğer Allah dahi gelse ben bunu yapmam" demektedir. Bu gibi ifadeleri kullanmaktan Allah'a sığınır ve O'ndan af dileriz.

Mısır Askeri Cezaevi Müdürü Hamza el-Besyunî müslüman gençlere işkence ederken müslüman gençler ona: "Allah aşkına bırak bizi" deyince o: "Eğer Allah da gelse O'nu da zindana tıkardım" diyordu.

Yine kişi Allah'ın azabını hafife alacak olursa dinden çıkar. Mesela hacı Zeynep el-Gazali'ye işkence ediyorlardı. Sonra da ona şöyle diyorlardı: "Söyle bize bakalım, cehennemin ateşi mi daha dehşetli, yoksa Abdunnasır'ın ateşi mi?" Şüphesiz ki bu söz küfürdür, kişiyi İslâm'dan çıkarır.

- Yine bir insanın: "Şayet Allah burayı kible yapsa idi ben buraya doğru namaz kılmazdım" diyen kimse de dinden çıkar. Halbuki bu tür ifadeler pek çok kullanılmaktadır. Yine bir insan alaya alarak veya inad ederek: "O bana cenneti de verse ben ona girmem" yahut da: "Bende bulunan bu ağır hastalığa rağmen namaz kılmadığımdan dolayı beni hesaba çekecek olursa bana zulmetmiş olur" dese dinden çıkar.

Yine bir zalim bir mazluma: "Şu zalim Allah'ın takdiri ile böyle zalim fakat ben Allah'ın takdiri olmadan böyle zulm ediyorum" derse dinden çıkar.

"Benim yanımda bir melek veya peygamber dahi şahidlik etse ben ona inanmam" diyen dinden çıkar.

"Fılan peygamber olsa dahi ben ona inanmam" dese veya: "Şayet peygamberin dediği doğru ise biz kurtulduk" sözleri küfürdür. Çünkü bunu söyleyen insan peygamberin doğru söyleyip söylemediği hususunda hâlâ şüphe etmektedir.

Yine bir insan diğerine: "Tırnaklarını kes, çünkü tırnak kesmek sünnettir" dese, o da istihza ederek: "Sünnet de olsa ben bunu yapmam, ben böyle bir sünnet istemiyorum" diyecek olsa dinden çıkar.

Veya birileri: "La havle vela kuvvete illa billah (bir hali diğerleriyle değiştirmek ve mutlak güç sahibi olmak ancak Allah'a aittir) demek, insanın açlığını gidermez" derse ve buna benzeyen zikirlerde bu tür ifadeleri kullanacak olursa dinden çıkar.

Yine müezzin "Allahu ekber" derken onu dinleyen: "Yalan söylüyor" derse veya: "Sesi de eşeğin sesine benziyor" derse yahut da onun sesini çan sesine benzetecek olursa ya da ezanı hafife alacak olursa dinden çıkmış olur. Bunu yapan insan hristiyan dahi olsa cumhur ulemaya göre öldürülür. En azından tazir cezasına çarptırılır. Bir kısım âlimlere göre hristiyan bir insan ezanı işitir de: "Bu eşek ne anıyor?" diyecek olursa bu hristiyan zımmî ise ona verilen ahid bozulur, o öldürülür ve malına el konulur.

Bir insan haram olan bir şeye mesela içki içerken içkiye besmele çekerse yahut da: "Ey Allah'ım bize rızıklandığı şeyi bize mübarek kıl" derse yahut da hırsız, hırsızlık yaparken: "Ey kapıları açan, her şeyi bilen, rızıklandıran ve cömert olan Rabbim" diye söyler ve hırsızlık yapacak olursa yahut da bir memur rüşvet alıp başının arkasına (duvara) da: "Sen bunları en güzeli ile defet" âyet-i kerimesini yazmış olursa dinden çıkar. Yine bir insan istihza ederek: "Ben kıyametten korkmuyorum" derse yahut da: "ben Allah'tan korkmuyorum, çünkü O hırsız kovalayamıyor, onu yakalayamıyor" diyecek olursa yahut da Allah Teala'ya koymuş olduğu cezalardan dolayı zulüm isnad edecek olursa dinden çıkmış olur.

Mesela: "Hırsızlık edenin kolu kesilmelidir" deyince; "vallahi bu bir zulümdür" diyen kimse kâfir olur.

Yine bir insan kâfirlerin dinine meyi ederek onların kıyafetini giyecek olursa kâfir olur. Keza: "Bir yahudi bir Müslüman'dan daha hayırlıdır" derse durumu budur. Yine bir insana: "İman nedir biliyor musun?" diye sorulduğunda hafife alarak: "Bilmiyorum" diyecek olursa dinden çıkmış olur.

Diğer yandan Hz. Ebu Bekir'in hicreti esnasında Rasulullah'a arkadaşlık yaptığını inkâr eden kimse yahut da Hz. Aîşe'ye dil uzatan biri Kur'an'ı yalanladığından dolayı dinden çıkmış olur. Bunun dışındaki sahabelere dil uzatmak böyle değildir. Mesela bir insan Hz. Ömer'e hakaret etse veya sahabelerden birine lanet okuyacak olursa kâfir olmaz, fakat fasık olur. Diğer yandan bir insan şaka yolu ile de olsa: "Ben Allah'ım (haşa)" veya: "Ben Allah'ın hakkı diye bir şey bilmiyorum" yahut: "Artık Kur'an'dan, namazdan, zikirden vb. şeylerden doydum" diyecek olursa kâfir olur.

Yine: "Mahşer de ne imiş, cehennem de nedir?" diyecek olursa dinden çıkar. Yine bir insan bütün âlimleri kasdederek: "Allah'ın laneti her âlimin üzerine olsun" derse dinden çıkmış olur. Çünkü bu ifadenin altına peygamberler ve melekler de girerler.

Yine bir insan hafife alma maksadı ile: "Bu şeriat de nedir?" diyecek olur ise yahut "Rabbine mazhar olan kulluktan kurtulur" derse (yani artık yükümlülüklerin kendisinden düştüğünü söylerse), bir başka ifadeyle Allah'ın kendisine hulul ettiğine inanacak olursa veya dünyada iken gözü ile Allah'ı gördüğünü iddia edecek olursa kâfir olur.

Ehl-i Sünnet vel Cemaat inancına göre aziz ve celil olan yüce Allah dünyada ne uyanık ne de uyku halinde iken insanlara görünmez. Rüya da Allah'ın görüleceğini söyleyenler Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'ın itikadına muhalif bir söz söylemiş olurlar. Çünkü uyuyan kişinin rüyasında gördüğü böyle bir şey şeytandır. O kendisini hâşâ Allah gibi gösterir. Bu durumun Abdulkadir-i Geylanî'ye arız olduğu rivayet edilmektedir. Şeytan Abdulkadir'e: "Ben senin Rabbinim, bana kulluk etmeni senden düşürdüm" demiştir. Abdulkadir'de: "Defol ey şeytan!" diye cevap verir.

Yine bir insan Kur'an-ı Kerim'de farz kılındığı şekilde değil de başka bir şekilde Allah ile irtibat kurduğunu söyleyecek olursa yahut da: "İnsanın ruhu Allah'ın nurundan bir parçadır. Nurlar birbiriyle bitişince birlik meydana gelir (vahdet-i vücud tahakkuk eder) vb. sözleri söyleyecek olursa İslâm dairesinden dışarı çıkar.

Diğer yandan Allah'ın hükmünü kabul ettiklerini dilleri ile tekrar edip durmalarına rağmen O'nun hükmüne razı almayanlar ve Allah'ın indirdiği hükümler dışında kanunlar koyanlar ümmetin icma ile kâfirdirler. Çünkü onlar şöyle derler: "Biz filan oğlu filanlar

aşağıdaki yasayı koyuyoruz: Hırsız iki yıl hapsedilsin" Bu gibi insanlar: "Akşam namazı artık dört rekâtır" diyen insan gibidirler. Akşam namazının rekâtlarını değiştiren bir yöneticinin hükmü nedir? İttifakla kâfirdir.

Mesela Tunus lideri Habib Burgiba Ramazan ayında oruç tutulmayacağını ilan edince bütün insanlar onun kâfir olduğunu ilan ettiler. Ne yazık ki bugün yaklaşık yeryüzü yöneticilerinin çoğu Allah'ın dinini tamamen değiştirmelerine rağmen onlar tekfir edilmiyorlar. Yönetici geliyor, İslâm ceza hukukunu değiştiriyor, hırsızın cezasını hapse çeviriyor, rızası ile zina edeni suçlu görmüyor ve buna rağmen kişi dinden çıkmıyor (!) Bu nasıl olabilir? Böyle bir kişi dinden çıkar.

Tekrar söylüyorum: Allah'ın indirdiği nizam dışında herhangi bir kanun koyan veya Kur'an ve Sünnet'e muhalif olan kanunların uygulanmasını emreden kimse İslâm'dan çıkmıştır. Yine bu kanunları maddeler haline getirenler de dinden çıkmışlardır. Zira bu gibi insanlar yeryüzünde şeriat belirleyen tanrılar gibidirler. Bunlar uluhiyet iddia etmektedirler. Çünkü Allah'ın indirdiği nizam dışında herhangi bir kanun koymak şirkdir. Bu hususta yüce Mevla şöyle buyurmuştur:

"Yoksa onların Allah'ın izin vermediği şeyi kendileri için dinden bir şeriat koyan ortakları mı var?" (Şura, 21)

Millet Meclisinde Kur'an ve Sünnet'e muhalif olan kanun maddelerine lehte oy kullanan milletvekilleri İslâm'dan çıkar ve kâfir olurlar. Ancak yasaları uygulayan bakan ve o yasalara uyulup uyulmadığını kontrol eden hakimler -Allah daha iyisini bilir ya- kâfir olmazlar. Fakat bunların işi haramdır, fısktır. Maaşları da haramdır.

Tekfir konusunu bitirmeden önce, müslümanların birçoğunun günümüzde bu gibi küfür hallerine düştüklerini bilmemiz gerekir. İslâm ümmetinin dörtte üçünden fazlası bu küfrün içerisinde bulunmakta, ancak bunu bilmemektedirler. Bu sebeple bizler bu kimselerin tamamını tekfir edemeyiz ve onlara kâfirdir diyemeyiz. İnsanı küfre sokan bu hallerden dolayı tekfirden bulunduğumuz zaman, İslâm ümmetinin % 80'ini İslâm'dan çıkartmamız gerekiyor. Bu bakımdan bizler önce insanlara neyin küfür, neyin İslâm olduğunu öğretmeliyiz. İnsanlara dinlerini ve akidelerini öğretmemiz ve bunları insanlar arasında yaymamız gerekir. İnsanlara tebliğ yapmadan, onlara delillerle meseleyi açıklamadan ve onlara inkârı icab ettiren bir sözü söylemenin ve bir ameli işlemenin insanı küfre götüreceğini ve böyle bir insanın dinden çıkıp kâfir olacağını öğretmeden önce onları tekfir etmemiz isabetli değildir. Ancak bunları öğrettikten sonra yine de o küfrü icab ettiren durumlara devam edecek olursa işte o zaman biz onu tekfir eder ve kendisine kâfir muamelesi yaparız.

Örneğin kabirlerden yardım isteme meselesi. Aslında bu iş, kişiyi İslâm'dan çıkartır. Bununla birlikte biz şu anda kabirlerden yardım isteyen, kabirdekilerden medet uman kimseleri tekfir edemeyiz. Çünkü bu hususta çok sert tavır takınan İbn Teymiye, İbn Kayyım ve Muhammed bin Abdulvahhab gibi âlimler bile cahil olarak kabirlerden yardım dileyenlerin tekfir edilemeyeceğini zikretmişlerdir. Mesela Muhammed bin Abdulvahhab Kivaz Kubbesi'ne karşı yönelip ibadet edenler için: "Biz bunları tekfir edemeyiz. Çünkü bunlara bunun küfür olduğunu öğreten pek az kimse var" demiştir. Yine İbn Teymiye de Cüheymiye fırkasına mensup olan insanlar için: "Sizin söylediğinizi ben söyleyecek olsam elbette ki kâfir olurum. Fakat ben sizi tekfir etmiyorum, çünkü sizler cahilsiniz" demiştir. İbnu'l Kayyım el-Cevzî de kabirlerden yardım dileyenler hakkında: "Biz onları tekfir edemeyiz, çünkü onlar cahildirler" demiştir.

Fakat bu tür amelleri yapanlar cahil olduklarından dolayı tekfir edilmeseler de yaptıkları ameller küfürdür, cehaletleri bu amelin sıfatını değiştiremez. Bu büyük bir şirkdir. İnsanı dinden çıkartan bir şirkdir. İşte insanlara bunu anlatmak lazım. İnsanlar; kendilerinden uzak olan ve ölüp kabirlere defn edilen velilerden yardım istemenin insanı dinden çıkaran bir şirk olduğu mutlaka anlatılmalıdır.

Buna mukabil muska takmak, hamail taşımak insanı dinden çıkaran bir şirk değildir. Bunlar hakkında aşırı gidenler bile bunlar için "küçük şirkdir" demişlerdir. Diğer yandan Rasulullah'ı aracı kılmak haram değildir. Yani bir insan: "Ey Allah'ım! Sen beni Rasulullah'ın yüzü suyu hürmetine affet!" diyecek olursa bu sözü haram mıdır, yoksa değil midir? Bu hususta İmam Ahmed bin Hanbel ile İmam Ebu Hanife ihtilaf etmişlerdir. İmam Ahmed; "bir insanın "Ey Allah'ım sen beni Rasulullah'ın yüzü suyu hürmetine affet" demesinin caiz olduğunu söylemektir. Çünkü Rasulullah'ın hürmeti Allah katında kesin olarak sabittir. Rasulullah'ın hayatta iken onun yüzü suyu hürmetinin var olduğunu, öldükten sonra böyle bir şeyin olmayacağını söyleyenlerin herhangi bir delilleri yoktur."

İmam Ebu Hanife ise böyle bir şeyi söylemenin mekruh olduğunu zikretmiştir. Biz bu meselede İmam Ebu Hanife'nin görüşünü tercih ediyor ve böyle dua etmenin mekruh olduğunu söylüyoruz. Fakat hiçbir zaman bunu ne büyük şirk ne de küçük şirk kabul edebiliriz. Bir zatın bizzat kendisinden yardım istemekle o zatı aracı kılarak Allah'tan yardım istemek farklı şeylerdir. Birincisi, yani kişinin kendisinden yardım dilenmesine Arapça'da "istiğâse"; ikincisine, yani kişiyi aracı kılarak Allah'tan istemeye ise "tevessül" denilmektedir. Binaenaleyh bir insan: "Ey Allah'ım! Sen beni Kur'an-ı azîmüştan hürmetine, Peygamberimizin hürmetine affet!" diyecek olursa şimdi böyle bir insana: "Sen şirk koştu" diyeceğiz? Kim bunun şirk olduğunu söyleyecek olursa biz ondan delil isteriz. İster küçük şirk desin, isterse büyük... Ehl-i Sünnet'in bu husustaki en titiz alimi olan İmam Ahmed bin Han-bel bile bu meselenin mubah olduğunu söylemiştir. Konuyu araştırmak isterseniz el-Bani'nin Tevessül adlı kitabına bakınız. Orada aynı şeyleri göreceksiniz.

Yine bizzat bir kuldan yardım dilemenin şirk olduğunu söylemiştik. Ancak bir insan bizzat Rasulullah'dan yardım isteyecek olur ise bunun bu isteği izaha muhtaçtır. Acaba o bu ifadesi ile Rasulullah'ı Allah'ın yardımına aracı mı kılmak istemektedir, yoksa isteğinin bizzat Rasulullah tarafından karşılanmasını mı dilemektedir? İsteğin şekline göre, hükmü de değişir. Bugün Pakistanlılar ve Afganlılar ne söylediklerinin manasını bilmiyorlar. Bir yerde "Ey Muhammedi" diye seslendiklerinde Rasulullah'tan yardım isteme yerine bunu teberrüken söylemektedirler. Bakarsın ki birileri arabasının, otobüsünün, tankerinin bir tarafına "ya Allah" diğer tarafına da "ya Muhammed" diye asmış. Onlara buradaki "ya Muhammed" asmakla ne kastediyorsun diye sorduğunuzda; niçin astıklarını izah edememekte ve bilmemektedirler.

Bu insanlar o kadar cahiller ki çocuklarına isim takmak istediklerinde gözlerini kapatıp Kur'an-ı Kerim'i açıyor ve parmaklarını orada herhangi bir kelimenin üzerine koyuyorlar. Hangi kelime rast geliyorsa onu çocuklarına ad koyuyorlar. İnanır mısınız birileri bu işi yaptığında parmağı İsrailoğulları'nın Hz. Musa'dan (as) istedikleri "basal (soğan)" kelimesine denk geliyor, o da kızının adını "basal" koyuyor. Bu zavallı ne yaptığını bilmiyor. Bizler bile bilmeden bir takım şirklerle düşüyoruz. Bu zavallılar ne yapsınlar? Arapça'dan bir şey anlamıyorlar. Dinî malumatları köklü değil. Çok şükür namaz kılıyorlar. Bu da Allah'ın bir nimeti. Sizler bu insanlara karşı aceleci davranıp, herhangi bir yerlerine "ya Allah"ın yanına "ya Muhammed" asmışlarsa hemen bunlara müşriklik damgasını basmayın. Onlara sorun, konuşturun, izah edin. Çünkü onlar bunun "La ilahe illallah, Muhammeden

Rasulullah" gibi bir cümle olduğunu zannediyorlar. Nasıl ki kelime-i şهادette Allah isminden sonra Muhammed ismi geçiyorsa bir yere asarken de onları aynı şekilde asıyorlar.

Kardeşler! İnsanları tekfir etme meselesinde çok temkinli olmak lazım. Çünkü bu çok tehlikeli bir konum. Bir insanı tekfir etmek onun kanını helâl görmektir, nikâhının bozulduğuna karar vermektir, mirasının çocuklarına intikalini engellemektir, müslümanların kabrine koymamaktır. Bütün müslümanlar yardım ellerini ondan çekerler, kestiğini yemezler. Hülâsa mürtedle ilgili tüm hükümleri uygulamak durumundadırlar. Bütün bu sebeplerle temkinli olmak, acele etmemek gerekir. Söylediğimizi delillere dayandırmamız icab etmektedir. Bakınız bu hususta yüce Allah İsrailoğulları'nın Hz. Musa'ya: "İsrailoğulları kendilerine ait putlara secde eden bir kavme rastladılar ve Musa'ya: "ey Musa! Nasıl onların ilahları varsa bize de öyle ilah yap" dediler." (Araf, 138) sözlerini nakletmektedir. Musa (as) bunlara: "Siz İslâm'dan çıktınız" yerine şöyle bir cevap vermiştir: "Şüphesiz ki sizler cahillik yapan bir topluluksunuz."

Bunun bir benzerini sahabeler de Allah Rasulü'ne söylemişlerdir. Ebu Vakit el-Leysî (ra) şöyle diyor: Allah Rasulü (sav) ile beraber Huneyn mevkiine çıkmıştık ve bizler o zamanlarda henüz küfürden yeni dönmüş, İslâm'a yeni girmiştik. Müşriklerin kutsayarak etrafında toplandıkları, silahlarını astıkları bir sedir ağacı vardı. Bizler de:

"Ey Allah'ın Rasulü! Onların olduğu gibi bizim için de silahların asılacağı bir ağaç belirle" dedik. Rasulullah da:

"Şu an sizler Musa'nın kavminin Musa'ya: "Put tapanların ilahları olduğu gibi sen bize de ilah yap" dedikleri sözün benzerini yapıyorsunuz" buyurdu (Tirmizi, h. no; 2180, İmam Ahmed C-5, sh. 218, Nesâi 11/112, İmam Şafii; Bedaül-Minen de, 23. Abdurrczzak; Müsennette, 20763, Humeydî, Müsnedinde 848, Taylasi, Buhâri ve Müslim'in ricali ile ve sahih bir senetle 1346, Beyhaki, M arif e de; 1/108, Bagavi, 2/280-281, İbn Hisâm Siyretinde, 4/84-85, İbn Ebi Kasım 76, İbn Cerir 9/31 -32, İbn Hibban I 835, Mervezî Sünne de 11-12 rivayet etmişlerdir)

Hız. Peygamber'i (sav) Dualarda Aracı Kılmanın Hükümü

Bu hususta uyanık olun. Birçok genç meseleyi bilemiyorlar. Peygamberi Allah'a duada aracı yapmanın ne demek olduğunu idrak edemiyorlar. Sen kendilerine Peygamberin vesile edilmesini zikrettiğinde onlar: "Vesile edinmek ne?" diye sorup duruyorlar.

Aslında Peygamber'i vesile etmenin ne demek olduğunu izah etmek gerekiyor. Peygamberi vesile etmek: "Ey Allah'ım! Sen beni Rasûlullah'ın yüzü suyu hürmetine affet, onun vasıtası ile bana merhamet eyle!" şeklindeki dualardır. Bu tür dualar kişiyi müşrik yapmaz. Çünkü yüce Mevla'nın katında Rasûlullah'ın özel bir mevkiinin bulunduğunu kim inkâr edebilir? Bineanaleyh

Peygamber'i aracı kılma şirk değildir. Buna mukabil Peygamber'in bizzat kabrinden yardım dileme şirktir. Yine bizzat Peygamberden yardım dileyerek: "Ey Muhammed! Yardım et bana!" veya "Ey Muhammed! Sen çocuğuma şifa ver!" yahut "Ey Allah'ın Rasûlü! İmdadına koş (meded ya Rasûlullah!)" ifadeleri şirktir. Allah bizleri affetsin.

Bir defasında meşhur âlimlerden birisi ile tartışmaya gidiyordum. Orada bulunanlar:

"Sen "Peygamber (sav)'in yüzü suyu hürmetine diyerek" duada bulunma yani tevessül şirk değildir, diyormuşsun, öyle mi?" dediler. Ben de onlara:

"Müslümanlardan buna şirktir diyen kimse var mıdır?" dedim. Onlar da:

"Evet" dediler. Ben:

"Şimdi kendisine gideceğimiz âlim mi şirk diyor?" dedim.

Onlar da: "Evet" dediler. Ben de onlara dedim ki:

"Haşalillah! Bundan Allah'a sığınırım, bundan Allah'a sığınırım, bundan Allah'a sığınırım. Efendiler! Ne oluyor size, kendi kafanızdan şirkler çıkarıyorsunuz. Bu tür şirkleri nereden buluyorsunuz?"

Hasılı hoca efendiye gittik. Meseleyi ona sorduk o da: "Hayır, bu şirk değildir" dedi. Ben de, benimle giden o insanlara yöneldim ve dedim ki: "Ey müslümanlar! Ahmed bin Hanbel Rasûlullah'ı vesile yaparak dua etmeyi mubah görüyor. Bunu biliyor musunuz?"

Hülasa şirke düşme sözden söze, davranıştan davranışa farklı olduğu gibi kişiden kişiye de değişebilir. Bu sebeptendir ki tevhid (akaid) ile ilgili kitapları okuduğunuz zaman, çölde yaşayan bir kimsenin hükmü ile şehirde yaşayan bir insanın hükmü arasında fark olduğunu göreceksiniz. İçerisinde âlimlerin yaşadığı bir şehirde bulunan kişi ile, âlimlerin olmadığı bir bölgede yaşayan insanın hükmü farklıdır. Hatta önceki dönemlerde verilen bir fetva ile daha sonraki dönemlerde verilen fetvalar birbirlerinden farklı olabilir. Bu hususta çok dikkatli olmalısınız.

Bir defasında Konar cephesine gençler göndermiştik. Onlardan biri maşaallah çok gayretli ve heyecanlı idi. Bir günde İslâm devletini kurmak isteyen bir tipti. Cephede iki Afganlının boynunda muska olduğunu görür ve onlardan birine:

"Bu muskayı çıkar" der. O da:

"Hayır çıkartmam" cevabını verir. Afganlılar böyle bir muska için bin rupi ödüyorlar. Afganlı:

"Ben bunu çıkartmam, bunu âlim birinden satın aldım," der. Bunun üzerine genç:

"Çıkart onu" der. Afganlı da:

- "Hayır" cevabını verir. Bunun üzerine aralarında tartışma büyür. Onların emiri olan Arap genci adamın üzerine hücum eder.

Onu yakalar, sonra da birlikleri çekip geri gelir. Dedim ki:

"Niçin bu birlikleri çekip geri geldin?" O da dedi ki:

"Onlar kafir!" Ben de o gençlere dedim ki:

"Yani onlar şimdi komünistler gibi kanları helâl olan kâfirler mi? Gorbaçov'un benzerleri mi?" Bakınız cehalet neler yaptırıyor!

Münafıkların Özellikleri:

"Boşuna özür dilemeyin; zira siz imanınızdan sonra kâfir oldunuz, içinizden bir topluluğu affetsek bile, suçlu olmalarından dolayı da diğer bir topluluğa azap edeceğiz.

Münafık erkeklerle münafık kadınlar birbirlerindendirler. Kötülüğü emreder, iyiliği yasaklarlar. Cimrilikleri dolayısıyla ellerini sımsıkı tutarlar. Onlar Allah'ı unutmuşlardır. Allah da onları unutmuştur. Muhakkak ki münafıklar fasıkların ta kendileridir."

(Tevbe, 66-67)

Münafık, küfrünü gizleyerek müslüman olduğunu söyleyen kimsedir. Zındık da, aynen münafık gibidir. Aslında zındıkla münafık arasında hiçbir fark yoktur. Ancak zındık kimse bazen dili ile İslâm'ı veya müslümanları çirkin gösteren kelimeler söyler. Kâfir olduğu dilinden dökülür. Bu sebeple münafık öldürülmemesine rağmen zındık, tevbe etmeye davet edilmeden öldürülür. Aziz ve celil olan yüce Allah'ın zikretmiş olduğu münafıkların alametlerinden birincisi: "Münafık erkekler ve münafık kadınlar bir birlerindendir..." âyet-i kerimesinde beyan olunmuştur. Yüce Allah bu âyette, "münafıklar birbirlerinin dostudur" dememiş, sadece "birbirlerindendir" buyurmuştur. Çünkü münafıkların kendi aralarında da dostluk ve velayet yoktur. Zor durumlarda ve sıkıntılı anlarda birbirlerine sahip çıkmazlar, her biri suçu diğerine yıkmaya çalışır. Buna mukabil Allah Teala mümin erkek ve kadınlar hakkında şöyle buyurmuştur: "Mümin erkekler ve mümin kadınlar birbirlerinin dostlarıdır..." (Tevbe 71)

Münafıkların ikinci sıfatı ise, kötülüğü emredip iyiliği yasaklamalarıdır.

Üçüncü sıfatları da cimri olmalarıdır. Şimdi hatırlamaya bir soru geliyor: Kâfirler ile cihad etmek iyilik mi yoksa kötülük mü?

Bunun cevabı; elbetteki cihad iyiliktir, maruftur. O halde bir Müslüman'ı cihada gelip katılmaktan engelleyen münafıklığın sıfatlarından biri bulunmaktadır. Her halde cihada gelen bir insanın cihada gelmesini engelleyen ile Ramazan ayında oruç tutanın orucunu engelleyen veya vakti geldiğinde namaz kılmak isteyen namazdan engelleyen aynıdır. Aralarında fark yoktur. Yüce Mevla namaz kılını engelleyen hakkında şöyle buyurmuştur:

"Bir kulu namaz kılarken men edeni gördün mü?" (Alak, 9-10)

Aziz ve celil olan yüce Allah'ın dininde, bir insana gelerek: "Sana nasihat etmek istiyorum. Ramazan da oruç tutma, çünkü oruç gelecekte senin sıhhatine zarar verecektir" diyen kimse ile "Sana cihada gitmemeni nasihat ediyorum, çünkü istihbarat gelecekte senin hakkında araştırma yapacaktır" diyen kimse arasında kesinlikle hiçbir fark yoktur. Zira bu kimse de bir farza engel olmakta, diğer kimse de. Bu kimse de bir münkeri emretmekte, diğer kimse de kişiye bazen kötü ameli güzel görünebilir. Bunu ona şeytan yapar. Hayır şer, şerri hayır zanneder olur. Amellerin süslü gösterilmesi hususunda yüce Mevla şöyle buyurmuştur:

"... İşte biz her milletin amelini böylece süslemişizdir..." (Enam, 108) Başka bir âyet-i kerimede ise:

"...Onların amellerinin kötülüğü kendilerine süslenip güzel gösterildi..." (Tevbe 37). İşte en tehlikeli husus buradadır; kişiye kötü amelinin, süslü ve güzel görünmesi halidir. Kişi: "Allah rızası içi sana öğüt veriyorum, Afganistan'a gitme" diyor ve bu sözü ile de nasihat ettiğini zannediyor. Bu zavallı idrak edemiyor ki bu sözleri ile büyük bir günah yüklenmiş oluyor. Bu gibi insanlar işte Buhari ve Müslim'in ittifak ettikleri Bilal bin el-Hâris el-Müzenî'nin ve Ebu Hureyre'nin bizlere aktardığı şu hadis-i şeriften haberdar değillerdir:

Peygamber efendimiz (sav) buyuruyorlar ki:

"Şüphesiz ki kul farkında olmaksızın aziz ve celil olan Allah'ın rızasına uygun bir kelime konuşur ve Allah o kimsenin o kelime sebebiyle derecelerini artırır. Yine bir kul farkında olmaksızın, Allah'ın gazaplanmasına sebep olan bir kelimeyi konuşur ve o kelime yüzünden cehenneme yuvarlanır." (Buhari, Kit. Rikak, bab: 23)

Dikkat et, ey kardeşim! Eğer söyleyeceğin kelime güzel bir kelime değilse onu ağzından çıkartma. Çünkü söyleyeceğin her kelime; eğer iyiliği emr kötülüğü nehy veya Allah'ın zikri değilse senin aleyhine olacaktır. Bu sebeple uzun sükût şiarın olsun. Demek ki münafıkların üç alameti vardır. Bunlar kötülüğü emreder, iyiliği yasaklarlar, ellerini sıkıca tutarak cimrilik yaparlar. Mesela gelir, sana: "Ey kardeşim! Neden sakalını uzatıyorsun, neden sakal bırakıyorsun? Neden 'elbiseni kısaltıyorsun?" gibi sorularla seni iyilikten nehyederler. Peki iyilik nedir? İyilik, hayırlı ve şerefli insanların iyi gördükleri hususlardır. Münker ise yine bu insanların kötü gördükleri şeylerdir. Diğer yandan temiz ruhların tiksindiği şeyler münker, temiz ruhların hoşlandığı şeyler de maruftur. İyiliği emr edip kötülüğe mani olmak bu ümmetin yıkılmayan kalesidir. Bu kale olmadan bu ümmetin hayatı devam etmez, iyiliği sürmez. Çünkü özellikle yöneticiler alimlerin nasihatlerine muhtaçtırlar. Şayet alimlerin ceplerini para ile, karınlarını yemekle doldurur da onları susturacak olursan yeryüzü fesatla dolar. Bu sebeple Huzeyfetu'l-Yaman, Süfyan-ı Sevrî ve onlardan sonra gelen alimler şöyle demişlerdir: "Siz bir alimi yöneticinin kapısında görürseniz ondan uzak durun ve bilin ki o hırsızdır." Huzeyfetu'l-Yaman diyor ki: "Allah'a yemin olsun ki bu gibi alimler sizin dininizden iki katını vermedikçe kendi dünyalarından bir katını alamazlar."

Evet, böyle alimler din ticareti yaparlar. Çünkü zalim bir insana nasihat eden kişinin dünyalık elde etmesi mümkün değildir.

Nasihat edenin eli altta kalan el olmamalıdır. (Yani para alan olmamalı, para veren durumunda olmalıdır).

Bir defasında Abbasi Halifesi Mansur, Süfyan-ı Sevrî'ye giderek:

"Ey Süfyan! Ne ihtiyacın varsa bizden iste" der. Süfyan-ı Sevrî de:

"İhtiyacımı verecek misin?" diye sorar. Mansur:

"Evet" der. Süfyan:

- "Seni çağırmadıkça yanıma gelme, senden dilenmedikçe bana bir şey verme" cevabını verir. Mansur ise elini eteğini toparlayıp gider ve kendi kendine şöyle der: "Bütün kuşları yemleyip avladık, ancak Süfyan-ı Sevrî hariç"

Görüyorsunuz ki idareciler alimlere işte bu gözle bakarlar.

Yine bir defasında İmam Ebu Hanife, İbn Ebi Zib ve İmam Malik Halife Mansur'un yanına giderler. Halife onlara idaresinin nasıl olduğunu sorar. Ebu Hanife ve İbn Ebi Zib Halife Mansur'a çok sert nasihatlerde bulunurlar. İmam Malik ise yumuşak konuşur.

Bunun üzerine Mansur kapıcısını çağırır, ona üç kese altın verir ve şöyle der:

"Eğer bunları İbn Ebi Zib ve Ebu Hanife kabul ederlerse onların başlarını al bana getir, şayet Malik kabul ederse onu bırak" İmam Malik kendisine verilen hediyeyi alır, Ebu Hanife ise şu cevabı verir:

"Sen bunu nereden getiriyorsun?" Kapıcı:

"Müminlerin emirinden" Ebu Hanife:

"Vallahi ben bu malın onun olmasına razı değilim, kendimin olmasına nasıl razı olabilirim?" diye cevap verir. Evet, işte alimler böyle idi. Ebu Hanife hapisanede vefat etti. Halife Mansur onu zorla kadılık makamına getirmek istiyordu. Ebu Hanife ise: "Sen kadılığı bana teslim edeceksin ki istediğin gibi hüküm vereyim öyle mi? Vallahi ben bunu kabul etmem" diyordu.

67 - 72. ÂYETLERİN TEFSİRİ

67-Münafık erkeklerle münafık kadınlar, birbirlerinin aynıdırlar. Kötülüğü emredip iyiliği yasaklarlar. Ellerini sıkı tutarlar, mallarını hayır yollarında harcamazlar. Onlar, Allah'ı unuttular. Allah da onları unuttu.

Şüphesiz ki, münafıklar, fasıkların ta kendileridir.

68-Allah, münafık erkeklere, münafık kadınlara ve kâfirlere,içinde ebedi kalacakları cehennem ateşini vaad etmiştir. Bu onlara yeter. Allah, onlara lanet etmiştir. Onlar için devamlı azap vardır.

69-Ey münafıklar! Siz de, sizden öncekiler gibisiniz. Onlar sizden daha güçlü, malları ve evlatları daha çok idi. Dünyadan nasiplerini almışlardı. Siz de, sizden öncekilerin nasiplerini alıp faydalandıkları gibi, alıp faydalandınız. Onların batıla daldıkları gibi, siz de daldınız. İşte onlar, dünya ve ahirette amelleri boşa gidenlerdir. Hüsranda olanlar da bunlardır.

70-Onlara, kendilerinden önce geçen Nuh, Ad, Semud kavimlerinin, İbrahim kavminin, Medyen ve altüst olan ülke halkının kıssaları gelmedi mi? Bu kavimlere peygamberleri, apaçık delillerle geldiler. Allah onlara zulmedecek değildi. Fakat onlar kendi kendilerine zulmetmişlerdi.

71-Mümin erkekler ve mümin kadınlar, birbirlerinin Allah için dostudurlar. İyiliği emreder, kötülüğü yasaklarlar. Namazlarını kılarlar, zekâtlarını verirler. Allah'a ve Peygamberine itaat ederler. İşte Allah, bunlara merhamet edecektir. Şüphesiz ki Allah, her şeye galiptir, hüküm ve hikmet sahibidir.

72-Allah, mümin erkeklere ve kadınlara altından ırmaklar akan, içinde devamlı kalacakları cennetler ve "Adn" cennetlerinden güzel meskenler vaad etmiştir. Allah'ın rızası ise, her şeyden daha üstündür. En büyük kurtuluş işte budur.

Allah Teala bu âyet-i kerimelerinde iki türlü insanı karşılaştırmaktadır:

- Bir kısmı kalbi hasta olanlar ve meddahçılardır. Bunlar eğer kendi başlarına kalırlarsa yeryüzünde fitne ve fesat çıkaracak işler yaparlar. İnsanlara ise kuzu postuna bürünmüş kimseler gibi zahit ve âbid kimseler olarak görünürler. İşte bunlar münafıklardır. Bunların en bariz sıfatları ise daha önce de belirtildiği gibi kötülüğü emredip iyiliği yasaklamalarıdır. Ellerini sıkıca tutarak cimrilik yapmalarıdır. Ellerini hayırlardan çekmeleridir.

Kurtubî "... ellerini sınıksız tutarlar..." âyet-i kerimesini, "cihaddan el çekerler" diye tefsir etmektedir. Çünkü âyetlerin konusu cihaddır.

Münafıkları İslâm toplumunda açığa çıkaran şey nedir? Şüphesiz cihaddır. İşte bu sebeple cihad; münafıkları ortaya çıkaran, imanında samimi olan mü'minleri onları ayırdeden en güzel mihenk taşıdır. Cihad, hata etmeyen doğru bir terazidir. Gerçek iman gösterir, takvayı gösterir. İşte bundan ötürü aziz ve celil olan şanı yüce Allah takvayı devamlı cihadda birlikte zikretmektedir. Cihadı dürüstlikle birlikte zikretmektedir. Allah Teala bu hususta şöyle buyurmuştur:

"Müminler ancak o kimselerdir ki Allah'a ve Rasulüne iman ederler, sonra imanlarında şüpheye düşmezler, malları ve canları ile Allah yolunda cihad ederler. İşte hakkı ile iman edenler bunlardır." (Hucurat, 15) Diğer âyetlerde de şöyle buyurulmaktadır:

"Ey iman edenler! Allah'tan korkun, doğrularla birlikte olun.

Medine halkı ve çevresinde bulunan bedevilere Peygamber ile birlikte savaşa çıkmaktan geri kalmaları, kendi canlarını onun canından daha çok sevmeleri yakışmazdı..." {Tevbe, 119-120}

Tevbe sûresinde takvanın sıkça zikredildiğini ve takvaya karşı büyük bir teşvik yapıldığını gördüm. Çünkü takva temeli üzerine bina edilmeyen bir cihad, cihad olamaz. Takva üzerine bina edilmiş cihadda münafıklar en fazla bir veya iki adım yürüyebilirler. Ancak bombalar ve füzeler düştüğünde binlerce özür dileyerek cihad yurdundan geri kaçarlar. Fakat takva sahibi bir kalbe malik olan insan ise şu âyetin tefsir ettiği gibi söyler:

"Müminler ancak o kimselerdir ki Allah zikredildiği zaman kalpleri ürperir, Allah'ın âyetleri onlara okunduğu zaman imanlarını artırır ve sadece Rablerine güvenirlir. Onlar namazlarını dosdoğru kılarlar ve kendilerine verdiğimiz rızıklardan Allah yolunda harcarlar." (Enfal, 2-3)

İşte bu insanlar ateş hattında, cihad topraklarında, bombaların altında, yağmur gibi yağın kurşunların karşısında ancak bunlar yolun sonuna kadar sabit kalırlar. İşte bu sebeple cihada davet eden kimseler, her şeyden önce takvayı gerektirecek unsurlar üzerinde durmalı ve buna teşvik etmelidirler.

Münafıklar ise menfaatperest ve açgözlü kimselerdir. Size geldikleri zaman dünya menfaatlerinden dolayı gelirler. Eğer senin dünyanın onların hayatlarını alacak ise, seni kendi haline terk eder ve etrafından uzaklaşırlar.

İran-İrak savaşına bakınız. İranlılar bizim katılmadığımız noktaları bulunsun da inanç sahibi insanlardır. Ölümün kendilerini Cennet'e ulaştıracağına inanmaktadırlar. Bu sebeple Humeyni yüz bin asker isterse, iki yüz bin asker fedai olarak gelmektedir.

Füzeler ve kurşunlar yağmur gibi yağarken kendileri onlara karşı: "Ya Hüseyin, Ya Hüseyin!" diyerek ilerlemekte ve ölümü arzulamaktadırlar. Evet, "Ya Hüseyin" şeklinde demeleri batıl bir inançtır. Fakat bunlar öldüklerinde şehid olacaklarına iman ettiklerinden hiçbir şey bunların önünde duramamaktadır. Buna mukabil Irak Baas rejiminin taraftarları ise dünya için savaşa katılmaktadırlar. Bunlar herhangi bir makam-mevki elde etmek için, bakan olmak için, ordu komutanı olmak için, Baas Partisi Merkez Komite Üyesi olmak için savaşa katılırlar. Fakat bunlar ölümü gözleri ile görünce dağılıp gidiyorlar. Çünkü bunlar, oraya dünya menfaati için gelmişlerdir, ölmek için değil. Bu bakımdan rejim tarafından kendilerine verilecek olan basit oyun ve eğlencelerin karşılığında tüm dünyalarının gideceğini hissedince kaybolup gitmektedirler. Ve ben gerçekten Irak'ın bu kadar uzun süre İran karşısında nasıl durduğuna hayret ettim. Çünkü Şiiler bir inanç sahibidir. İnançlarının sembolü şehadettir. Hz.

Hüseyin'in şehadettir. Bu nedenle bu insanların yenilmesi ancak İranlılardan daha sahih bir inanca sahip insanlar ve şehadeti hayatlarına slogan etmiş kişiler tarafından mümkün olur. Dünya hiç ahireti yenebilir mi? Menfaatler hiç inanca üstün gelebilir mi? Açgözlülük prensipler önünde durabilir mi? Prensip sahibi olan insanların önünde kimleri toplarsanız toplayın mukavemet edemez, güç yetiremezler. Her ne kadar Şiiler'in inançlarında katılmadığımız bir takım yanlışlıklar varsa da Baas Partisine

mensup olanlar tamamen sapık ve fasid insanlardır. Kızları erkekleri birbirine karıştırdılar, İslâm'a karşı savaş açtılar, İslâm'ın yasakladığı her şeyi yaymaya giriştiler. Müslümanları hunharca boğazladılar. Öyle ki Irak'da kendisine doğrudan veya dolaylı yolla eziyet ve işkence etmedikleri kimse kalmadı. Bunların etrafında sadece münafıklar kaldı. Nitekim şairleri Saddam Hüseyin'i överek şöyle demişlerdir:

Senin bize bakan kutsal yüzün ne yücedir

O Allah'ın yüzü gibidir,

Onda azamet ve celâl görülür. (Haşa)

Bu şiiri söyleyen zat Şefik el-Kemal isminde biridir. Aziz ve celil olan Allah bunu cezasız bırakmamış, daha dünyada iken meddahlığını yaptığı Saddam'ı buna musallat kılmıştır. Öyle ki bir gün bu şair: "Bu savaş durdurulsa nasıl olur?" demiş, Saddam da ona birini göndererek şunu sordurmuş:

"Gerçekten sen "Cumhurbaşkanımız bu savaşın durması için fedakârlıkta bulunup makamını feda etse" diye bir şey söyledin mi'." Şair Şefik şu cevabı vermiştir:

"Sen hayatın boyunca bu vatan uğrunda çok şeyler feda ettin. Senin için cumhurbaşkanlığı gibi önemsiz bir vazifeyi bu vatan uğrunda feda etmek çok basit bir şeydir." Bunun üzerine Saddam şaire: "Dilini uzat" demiş, uzatınca bizzat kendisi onun dilini kesmiştir.

Evet: "Senin yüzünde Allah'ın yüzü gibi azamet ve celâl görülür" diyen bu meddahın cezası böyle olmuştur.

Daha önce de söylediğim gibi prensipler önünde ancak prensipler mukavemet edebilir. İşte bu sebeptir ki Enver Sedat komünizmi Mısır'dan silmek için müslümanları ileri çıkarmıştır. Onların prensip sahibi insanlar olduğunu biterek karşı tarafı onlarla yenmek istemiştir.

Önceleri Mısır kapitalist bir sistem ile idare ediliyordu. Daha sonra orası komünizmin pençesine düştü. Komünistler İslâm'a karşı savaşa giriştiler. Böylece Mısır'da yirmi yıl boyunca menfaatçiler ve fitne-fesat grupları türedi. Bunlar çıkarlarını sürdürmek için İslâm'la savaşı gerekli gördüler. Cemal Abdunnasır'ın ölmesi ile iktidara gelen Enver Sedat önceki cumhurbaşkanının izlerini silmek için komünizme karşı savaş açtı. Memleketi komünistlerden temizlemek istedi. Bakanlar kuruluna: "Biz komünizme karşı nasıl savaşırız?" diye sordu. Onlar da Sedat'a: "Senin komünizme karşı savaşmak için tek çaren var. O da Müslüman Kardeşleri hapishaneden çıkarmandır. Çünkü komünistler prensip sahibi insanlar, onların önünde ancak yine prensip sahibi olan müslümanlar mukavemet edebilirler" demişlerdir.

Gerçekten de çoğu Allah'ı dahi tanımayan bu bakanlar bu sözü söyleyebilmişlerdir. Çünkü onlar da biliyorlardı ki bir takım menfaatler dünyayı terk edip ahirete yönelen insanlar önünde duramayacaktır. Hülasa bir inancı ancak başka bir inanç mağlup edebilir. Zaman ne kadar uzasa ve inanç ne kadar bozuk dahi olsa eninde sonunda inanç sahibi olan inançsızları mağlup eder. Fakat sağlam inanca sahip olanlar tamamen farklıdır. Bunlar inançlarından şaşmamaları halinde eninde sonunda bütün inançları dize getirip, mağlup ederler. Önlerinde kimse mukavemet

edemez. Şüphesiz ki İslâm'dan başka da sağlam inanç yoktur. Çünkü en son inen ilahî din odur. Ondan başka bir dini din edinenin dini kabul edilmeyecektir.

Evet, birbiriyle karşılaştırılan iki sahne... Birinci sahnenin aktörleri münafıklar, diğerinin kahramanları ise müminler. Münafıklar kötülüğü emrederler, iyiliği yasaklarlar, ellerini cihaddan çekerler. Allah'ın kendilerine gönderdiği nizamı unuturlar, Allah da onları unutuverir. Kendi şehvanî arzuları ile baş başa bırakır. Allah bizleri nefsi ile baş başa kalan gafillerden eylemesin. Bu hususta Peygamber Efendimiz (sav) bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır: "Ey Hayy ve Kayyum olan Rabbim! Senin rahmetine sığınıyorum. Senden yardım diliyorum. Benim tüm halimi ıslah et. Bir göz kırpmaya ve bundan daha az bir süre ile dahi olsa, beni kendi nefsimi bırakma." (Bkz. Ebu Davud, kit. Edeb, bab: 101, Müsned İmam Ahmed, c. V, sh. 42)

Peki, kendi şeytanına ve heva-hevesine terk edilen kişinin hali ne olur? Allah'a sığınırız, Allah'a. Yüce Mevlâ'nın bizleri koruması ve himayesi altına alması gerekir. Çünkü âyet-i kerimede de buyurulduğu gibi:

"Kim Rahman olan Allah'ı anmaktan yüz çevirirse Biz ona bir şeytan musallat ederiz, artık o şeytan her zaman onun arkadaşısıdır. Şüphesiz ki bu şeytanlar onları doğru yoldan alıkoyar, onlar da kendilerinin hidayette olduğunu sanırlar." (Zuhuruf, 36-37)

İzah etmekte olduğumuz âyet-i kerimede: "Onlar Allah'ı unuttular, Allah da onları unuttu" buyurulmaktadır. Evet Allah'ı anmayan münafıklar Allah tarafından heva ve heveslerine bırakıldıkları için bu gibi insanlar bütün mallarını kendilerini helak edecek zevku sefaya harcarlar. Meselâ afyon, esrar, içki gibi şeylere müptelâ olup sıhhatlerini sona erdirirler. Anlatıldığına göre afyon gayet acı bir şeymiş, bununla beraber bunlar afyonla yaşarlar.

Bir defasında Mısır'da taksile bir yere gidiyordum. Şoförlüğümüzü yapan kişi sigara içiyordu. Ona:

"Ne kadar maaş alıyorsun?" dedim.

"27 cüneyh" dedi. Ben:

"Ne kadarını sigaraya veriyorsun? dedim. O da:

"12 cüneyh" dedi, Ben:

"Peki bu sana haram değil mi?" dedim. O da:

"Keşke sadece bu olsa. Daha başka musibetler de var" dedi. Ben de dedim ki:

"Diğerleri ne?" O da:

"Afyon ve esrar" dedi. Dedim ki:

"Onlara ne kadar harcıyorsun?" O da dedi ki:

"Maaşımdan aileme sadece iki cüneyh kalıyor." Yani yirmi yedi cüneyh maaşı var. Yirmi beşini sigara, afyon ve esrara harcıyor, iki cüneyhini de ailesine bırakıyor. Dedim ki:

"Peki bu sana haram değil mi?" O da:

"Nasıl haram olur, ben namaz kılıyorum, bu Rabbimizin takdiri, çokça fetva vermeye kalkışma!" dedi.

Vallahi ey müslümanlar bu adam İslâm'ın sadece namazdan ibaret olduğunu zannediyor. (O adam sözlerine devamla):

"Bunları kullanmak sadece mekruhtur" dedi. (Bir kısım esrarcılar ona bunu böyle anlatmışlar.) Sonra bana şöyle dedi:

"Eğer ben esrar almaz isem ölürüm, gözlerim ve burnum durmadan akar."

Fiilen bir defasında Ürdün Üniversitesi hastanesinde şöyle bir olaya şahit oldum. Adamın biri kendisine uyuşturucu vermeyi

reddeden eczacıya saldırıyor ve onu öldürmek istiyordu. Uyuşturucu isteyen adam bir şişeyi kırdı ve o şişe ile eczacıya saldırdı. Ne oturmaya ne de ayakta durmaya güç yetiriyordu. Eczacı ise: "Sana doktor reçetesi olmaksızın istediğini vermem mümkün değil" diyordu.

Görüldüğü gibi Aziz ve Celil olan yüce Allah, kendilerini unuttuğu kimselere bizzat kendi malları ile azab ettirmektedir. Bu insanları nerelerde bulabilirsiniz? Fesat sokaklarında, fuhuş yuvalarında, perişan, midesi ülserli, et dahi yiyemiyor, belki de süt içerek yaşıyor. Bununla birlikte uyuşturucuları asla bırakamıyor. Doktor, ölüm yatağında olan bu gibi insanlara viski gibi içkileri yasaklar. Fakat bunlar ölme anlarında bile: "Bana bir kadeh viski verin" diye bağırarak ölürlər. Evet, onlar Allah'ı, Allah da onları unutmuştur ve heva ve hevesleri ile baş başa bırakmış, perişan etmiştir. Allah Teala başka bir ayet-i kerimesinde Rasulullah'ı bu gibi insanların servetinin çokluğuna imrenmemesi ile uyarıyor ve şöyle buyuruyor: "Sakın onların malları ve evlatları seni imrendirmesin. Allah bunlarla o kimseye daha dünya hayatında iken ancak azap etmek ister." (Tevbe, 55)

Evet insanlar Allah'ı unutunca Allah da onları unuttur. Allah unutunca da onu derhal şeytanlar kapar. Hatırladığım kadarı ile rivayeti zayıf bir hadis-i şerifte şöyle buyurulmuştur:

"Her mümin için 160 veya şu kadar melek vazifelendirilmiştir. Sizden birinizin yemek kabından sinekleri uzaklaştırdığı gibi bu melekler de bu müminden serleri uzaklaştırırlar. Şayet mümin bir göz açıp kapama anı kadar kendi nefesine bırakılacak olursa onu derhal şeytanlar kaparlar."

Değerli kardeşim şeytan seni gözetlemektedir, bütün silahları ile teçhizatlanmıştır. Sen ise sarhoş bir haldesin, tüm manevi silahlarını terk etmişsin, ne Allah'ı zikrediyor, ne Kur'an okuyorsun. Ne istiğfar ediyor, ne de tevbe yapıyorsun. Abdestin yok, namazın yok. Temizlik nedir bilmiyorsun. Geceleri kıyamın yok, gündüzleri duan yok. Bütün bu manevi silahlardan arınmış olduğun halde bütün manevi silahlarla techizatlanmış düşmanın iblisle nasıl savaşa girişeceksin? Onun elinde BM 41 havan topları, savaş uçakları ve modern tanklar var. Sen ise elini kolunu sallayarak "leyle leyle" diye türkü çağırıp düşmanın karşısına gidiyorsun. Vay haline... Sen gerçekten bir sarhoşsun. Top mermilerinin nereye düşeceğini bile bilmiyorsun. Ey Allah'ım sen bizleri bu gibi manevi hastalıklardan kurtar, bizlere sıhhat ve afiyet ver. Arkadaşlar! Vallahi iman nimetinden daha büyük bir nimet ve İslâm nimetinden daha yüce bir nimet yoktur.

Ailelerinden İzinsiz Cihada Gidenlerden Şikâyet

Bana anlattıklarına göre bir kısım insanlar yetkililerden birine giderek kendilerinden izinsiz olarak Afganistan'a giden çocuklarını ona şikâyetle bulunurlar. Kendilerine itaat etmediklerinden dert yanarlar. Yetkili bu insan da suskun bir şekilde onları dinler. Aynı günde o yetkiliye uyuşturucularla ilgili şikayetler ulaşır. Bir takım gençler gelir. Çocuklarının Afganistan'a gittiğinden dolayı şikâyetçi olan insanlar sözlerini bitirdikten sonra bu yetkili memurlara: "Uyuşturucularla ilgili filan dosyayı getirin. Eğlence için Bankog'a giden filanların dosyasını getirin" der. Sonra bu insanlara yönelerek:

"Şimdi söyleyin bana bu dosyalarda yazılların hangisi daha şerefli ve daha üstündür? Sizin çocuklarınızın Afganistan'da ölmeleri mi daha iyi yoksa Bankog'ta mı? Şehid edilerek ölmeleri mi yoksa uyuşturucu maddeler olarak mı? Hadi defolun buradan."

Görevli bu memur da birçok acı tecrübeler geçirdikten sonra bunu söyleyebilmiştir. Çünkü bu toplumun girift dertlerinin içindedir. Bu dertler Allah'ı unutanların ve dolayısı ile Allah'ın da kendilerini bıraktığı kimselerin dertleridir. Toplumun içinde yaşadığı hallere ve çektiği sıkıntılara inen insan İslâm'ın ehemmiyetini daha da iyi anlar. Ve bilir ki Yüce Mevla'nın bu dinine dönmedikçe beşeriyet hiçbir gün rahat olamayacaktır. İşte bu sebeple merhum Seyyid Kutub şöyle demektedir: "Kur'an'ın gölgesindeki bir hayat nimettir. Bu nimeti ancak tadanlar bilir. Bu nimet kişinin ömrünü bereketlendirir, arındırır. Ben Kur'an'ın gölgesinde yaşarken şu kesin neticeye vardım ki beşeriyet ancak bu yüce dine döndüğü takdirde mutlu olabilir. Ne yazık ki beşeriyetin belini kıran en büyük felâket bu yüce dinin hayat sisteminden uzaklaştırılmış olmasıdır.

İslâm'dan başka çözüm yoktur. Tek çözüm yolu İslâm'dır. Önce İslâm'ı kendine, sonra aile efradına, daha sonra toplumuna uygula. Çünkü İslâm'dan başka çıkar yol yoktur. Sen Rahman olan Allah'ın hayat sisteminin gölgesi altında yaşadığın takdirde huzur bulacaksın. Bu dinin gölgesi altında hayatını sürdürdüğünde müsterih olacaksın. Kendini bu şeriatın yoluna atıp rahat bir şekilde uyuyacaksın. Vicdanın rahat, için rahat, sinirlerin sakin olacaktır. Bu şeriat-ı garrânın yolundan ayrılınca işte orada sefillik başlayacaktır, bedbahtlık sürüp gidecektir." Yüce Mevla bu hususta şöyle buyurmuştur:

"Erkek olsun, kadın olsun, mü'min olduğu halde kim salih bir amelde bulunursa ona güzel bir hayat yaşatırız. Kıyamet günü de onlara ecirlerini, işlemiş olduklarının en güzeli ile öderiz." (Nahl 97)

"...Benden size bir hidayet elbette gelecektir. Kim benim hidayetime uyarsa ne sapıtır ne de bedbaht olur. Kim de beni anmaktan yüz çevirirse onun için dar bir geçim vardır. Kıyamet günü de onu kör olarak hasrederiz." (Taha, 123-124)

Âyet-i kerimede "dar bir geçim" olarak ifade edilen "ed-dan-ku" kelimesinin manası "zayi olmak... sarsıntılara tutulmak... zihnen ve bedenen birçok hastalıklara yakalanmaktır.

Batıdaki Psikolojik Hastalıklar ve Zina

Batıda yaşayıp da İslâm ülkelerine gelen insanlar İslâm'ın insanlık için büyük bir nimet olduğunu daha iyi anlıyorlar. İsveç'ten bir kardeş geldi. Bu kardeşimiz okur yazarlığı zayıf biri idi. O şöyle dedi: "Ben insanlık için İslâm'dan daha büyük bir nimet görmedim. Çünkü ben İsveç'te kadınları, toplumu, fitne-fesadı ve çılgınlıkları görünce kendi kendime dedim ki: "Subhanallah! Bu insanlar nasıl yaşıyorlar? Bu ne acaib bir topluluk! Geceleyin kızlar büyük caddelerde buzların üzerinde uyuyorlar. Milyonerlerin kızları geliyor kendilerini trenin önüne atıp intihar ediyorlar. Hatta daha önceden: "Ben filan gün filan yerde intihar edeceğim" diye medyaya ilan veriyorlar. Bakıyorsunuz ki kadın geliyor yüksek bir köprü'nün üzerinden kendini atarak intihar edeceğini ilan ediyor. Çevresinde bulunan insanlar ona engel olmaya çalışıyorlar, fakat o, onlara: "Ben hayatımdan tad alamıyorum, benim huzurum yok, rahatım yok, istikrar diye bir şey bilmiyorum, mutluluk diye bir şey tatmadım" diyor." Evet Amerikalı milyoner kadınlar da böyle yapıyorlar. Mesela dünyanın ünlü yazarı nobel ödül almış Alim ve Deniz adlı eserin sahibi Ernest Hemingway bir gün silahı başına dayayarak kendisini öldürmüştür. Bu adamın evlatlığından olan kız torunu 100 milyon dolar değerindeki bir mirasa sahip olmuştur. Düşünün bu adamın yüz milyon dolar kadar serveti vardı, fakat mutluluğu tadamamıştı. Çünkü bu gibi insanlar yüce Mevla'nın da buyurduğu gibi: "Allah'ı unutmuşlardı, Allah da onları unutmuştu." Bunlar sinir hastalıklarına, cinsel hastalıklara, özellikle AIDS hastalığına maruz kalan topluluklardır. Bugün AIDS hastalığı Avrupa ve Amerika'yı tehdit eden adeta bir devdir. Bugün hiçbir insanın kanım muayene etmeden alamıyorlar. Çünkü AIDS hastalığından korkuyorlar. Maalesef bu gibi hastalıklar doğunun insanlarına da bulaştı. Bu hastalıklar çok acaib hastalıklar. Bugün İsveç devletinin bütçesinin üçte biri çeşitli hastalıklara, özellikle psikolojik ve akıl hastalıklarına harcanmaktadır. Halbuki Arap ülkelerinde her devlette bu gibi hastalıklar için sadece bir hastane bulabilirsiniz. Biliyor musunuz bugün Amerika'da 54 milyon insan ruh, sinir ve akıl hastasıdır. Bu oran Amerika toplumunun önemli bir bölümünü meydana getirmektedir. Halbuki bizim yaşadığımız toplumlarda İslâm'dan uzak olmalarına rağmen bu gibi hastalıklara yakalanan ve aklını kaybedenlerin oranı azdır. Bunun sebebi henüz bu ülkelerde kabuk da olsa İslâm'ın kalıntıları mevcuttur. İslâm'dan geri kalan bu his ve duygular insanları sükûnete ve istikrara sevk etmektedir. İnsanın canına veya malına bir felâket geldiğinde "İnnâ Lillah ve İnnâ İleyhi Raciûn" (Biz Allah'tan geldik ve O'na dönücüleriz) derler. "İnşallah yüce Mevla bana bunun karşılığında güzel cemalini gösterir" diye niyazda bulunur, böylece teselli olur, huzura kavuşur.

Fakat batılı insanlardan birini işten çıkarsan intihar eder. Daha önce de zikrettiğim gibi İsveç'in yıllık bütçesinin % 30'u ruh ve sinir hastalıklarına harcanmaktadır. Buna rağmen her geçen gün intihar oram daha da artmaktadır. Kimileri kendilerini kulelerden, kimileri gökdelenlerden atıyorlar, kimileri trenin altına yatıyor, kimileri daha başka şeylerle intihar ediyorlar. Öyle ki bir zaman İsveç parlamentosu "intihar edenler kolayca intihar etsinler" diye özel bir intihar hastanesi açılmasını teklif etmişti. Peygamber Efendimizin de buyurduğu gibi: "Bir şeyi kestiğinizde onu güzelce kesin ve bir şeyi öldürdüğünüzde onu güzelce öldürün. Sizler bıçaklarınızı keskinleştirin, keseceğinizi rahat ettirin." (Müslim, Kit. Sayd, bab: 57; Ebu Davud, kit. Edahi, bab: 11) Evet bunlar insanların kolayca öldürmenin yollarını aramaktadırlar. Çünkü onlara göre kendi insanları hayvan gibidir. Evet, bu parlamentonun gerekçesi şu idi: "Bizlerin vatandaşlarımızı ve çocuklarımızı bu şekilde ölmeye terk etmemize kanunlar müsaade etmiyor. Şayet onlar ölüme karar verirlerse onları biz öldürelim. Hastanede bir iğne vurup öldürelim. Böylece intiharlar için hastaneler açalım." Bütün bunlar gösteriyor ki kurtuluş İslâm'dadır. Kurtuluş ancak Allah'ın dinine sarılmadadır. Yüce Mevla'nın da bildirdiği gibi: "Rasulullah ile birlikte savaşa çıkmaktan geri kalan o üç kişi Allah'tan başka hiçbir sığınak olmadığını anladılar..." (Tevbe, 118) Mevlamız diğer âyetlerde de şöyle buyuruyor: "...Allah kimi saptırırsa artık onu doğru yola sevk edecek hiçbir kimse bulunmaz. Bunlar için dünya hayatında azap vardır. Ahiret azabı ise daha çetindir. Onları Allah'ın azabından koruyacak hiçbir kimse de yoktur." (er-Rad, 33-34)

Çünkü İngiliz ansiklopedisinde anlatıldığına göre 20. yüzyılda Amerika halkının % 90'ı zührevî hastalıklara yakalanmış durumdaydılar. % 60'ı belsoğukluğuna yakalanmış halde idi. Görüldüğü gibi bu toplumlar özbenliğini kaybetmiş herhangi bir hassasiyeti olmayan topluluklardır. İnsanlar mutluluk ve rahat hissedememektedirler. İnsanlara baktığınızda gözleri kaymış bir haldedirler. Çarşı ve pazarda yürürken nereye gittiklerini, ne yaptıklarını bilmezler. Bunlar için huzur, istikrar, sükûnet ve rahat diye bir şey yoktur. Sinirleri gergin, davranışları hırçın, hayatları adeta bir çiledir. Onlar sanki kendilerini öldürmek için yaşarlar. İşte bu sebeptendir ki batılılar huzursuz bu hayatlarını topluma karşı isyan etmek sureti ile ortaya koyarlar. Çeşitli modalar, hippy olayları, Beatles olayları vb. çılgınlıklar topluma isyanın birer görüntüleridir. Bakıyorsun ki gruplar halinde yürüyorlar. Kendilerine: "Ne yapmak istiyorsunuz?" diye sorulduğuna: "Bizler cinsî sapıklığın serbest bırakılmasını istiyoruz" derler. Devletlerine cinsî sapıklığın serbest bırakılması için baskı yaparlar. Birileri Amerikan televizyonlarına çıkıyor: "Ben kızım la fuhuş yapıyorum, çünkü ben kızım la bu işi yapmanın daha zevkli ve daha tatlı olduğunu anladım" diyebiliyor. Şimdi bu toplum nasıl bir toplum? Bu toplumda eşler arasında sadakat, vefakârlık, birbirine bağlılık diye bir şey yoktur. Bu sebeptendir ki köpeklere yönelmişlerdir. Çünkü vefakârlığı sadece bu hayvanlarda buluyorlar. Bu tür huylar toplumu parçalar, birbirine düşman eder. Zaten batılı topluluklar tamamen birbirinden kopuk insanlardır. Öyle ki birinin köpeği öldüğünde baba ve annesinin ölmesinden daha fazla üzülür. Çünkü vefakârlığı sadece o, köpeğinde görmüştür. Oğlu kendisini bırakmış, hanımı ondan uzaklaşmıştır, ömrü yetmiş seksen yaşına varmıştır. Dışarıya çıkıp gezemez bir haldedir. Hatta bazen evlerinde ölürler. Öldükleri, kokuların çevreye yayılması ile anlaşılır. Komşuları belediyeye bildirerek onun cesedini kaldırtmak durumunda kalırlar. Bu toplumlar tamamen kokuşmuş toplumlardır. Bunlarda din, inanç, Allah korkusu yok olmuş, böylece kendileri de bitmiştir. Maalesef bu hal eskiden İslâm'ın hakim olduğu topluluklar ve devletlerde de müşahade edilmektedir. Mesela bugün biz Abdüsselâm Arif dönemindeki 1967 Irak'ı ile bugünkü Saddam Hüseyin'in hakim olduğu 1987'deki Irak'ı karşılaştırdığımızda aralarında dağlar kadar fark olduğunu görürüz. Irak'ın tekrar Abdüsselâm Arif dönemindeki huzur, saadet, ahlâk ve dindarlığa ulaşabilmesi için belki de iki yüz seneye ihtiyaç vardır.

Mısır devletini Kral Faruk dönemine ulaştırabilmek için belki de sekiz yüz seneye ihtiyacımız vardır. Suriye'yi Şükrü Kuvvetli dönemine ulaştırabilmek için yine uzun zamanlara ihtiyaç vardır. Bilindiği gibi Şükrü Kuvvetli Suriye iktidarını Mısır'la birleştirme uğruna Mısır Cumhurbaşkanı Abdunnasır'a teslim etmişti. Daha sonra Suriye Mısır'dan ayrılmıştı. Bu ayrılma dönemine gerici

dönemi diyorlardı. Bu dönem günümüzdeki Suriye'den çok daha iyi idi. Şam şehri adeta dünyanın cenneti idi. Hemen hemen yeryüzünde en güzel, en temiz ve alimleri en çok olan bir şehirdi. Evler muhafazakâr yapıda, ilim halkaları ve ilim erbabı her tarafta bulunuyor, hatta Şam Üniversitesi ahlâk, adab ve İslâm yönünden dünyada emsali olmayan bir kurum idi. Bugün o Şam nerede? Tamamen harabe altına getirildi. Çiçekleri sararıp soldu, camilerinin minberlerinde kükreyen hatibler susturuldu. Adeta minberler ağılıyor, minareler gözyaşı döküyor. Her tarafta bir perişanlık. Bütün bunlar neden oldu biliyor musunuz? Çünkü Suriyeli muhafazakâr insanların inançlarının sarsılıp onların Allah'tan uzaklaştırılmaları planlanmıştı. Ve bunu programlı bir şekilde yapmaya koyuldular, toplumu inancından arındırarak adeta enkaz haline getirdiler. Çünkü insanlar ancak bu şeriatın gölgesi altında yaşayabilirler. Çünkü insanı Allah yaratmıştır. En güzel sevk ve idareyi de ancak O yapar. İnsanlar şeriat mihveri etrafında dolanmak mecburiyetindedirler. İnsanlar şeriat mihveri ve çarkı çevrilmeden yaşarlarsa, işte günümüzde görülen manzara ortaya çıkar. Fakat bu ülkelerde yaşayan beyinsiz idareciler ne yaptılar? Şeriat mihverini kaldırıp ortaya başka mihverler koydular. İnsanların maneviyatını yıktılar. Ve onları bugünkü hale getirdiler.

[Tekrar konumuza dönelim. Âyet-i kerime iki sınıf insanı karşı karşıya getirmektedir:](#)

Mü'minler ve Münafıklar

Münafıklar vicdanen, ruhen, ceseden, ahlaken ve toplumsal olarak yıkılmış bir sınıftır. Diğer bir sınıf ise net, şeffaf, tertemiz, berrak, sessizce yapan, gürültüsüz çalışan, toplumda insanlara örnek olan, fert, aile ve kitlelere numune olan mü'minler sınıfıdır. Birinci sınıf Allah'ı unuttukları için Allah da onları unutmuştur. Onlar fasıklardır.

Onları münafıklığa sürükleyen şey fasık olmalarıdır. Fasıklık; Allah'ın itaatinden çıkmaktır. Allah'ın itaatinden çıkmak ise, basit görülen şehvetlere tâbi olmakla başlar. Şehvetleri doyurmanın ise sonu yoktur. Çünkü şehvanî arzular tuzlu deniz gibidir. Susuzluğunu gidermek için deniz suyundan içen kimsenin susuzluğu hiçbir zaman gitmez. Her içişinde susuzluğu bir o kadar daha artar. Şehvetlerin ateşini serbest bırakan, heva ve heveslerini galeyana getiren bu kimseler şehvetlerini ve nevalarını doyurmaya kalkıştıklarında bunların şehvet alevleri daha da artar, cinsel arzulan daha da kabarır, nefisleri şımarır, büyüklük duygulan yükselir, böylece manevî ateşler içinde kıvranıp dururlar. İnsanın beşerî ihtiyaçlarını ve fitratından gelen tabîî içgüdülerini yüce Mevla temiz yollarla doyurmayı emretmiştir. Bunları doyuracak temiz yiyecek ve içecekler yaratmış, cinsel arzularını helâlinden evlenerek gidermesini emretmiştir. Şayet bizler Allah'ın bu beşerî ihtiyaçlarımızı giderme yollarını bırakır da şehvanî arzularımızı tamamen serbest bırakacak olursak bunların ateşine tutuşuruz, artık kendimizi bundan hiçbir şekilde kurtaramayız. Şehvanî arzulara tutuşan insan kudurmuş köpeğe benzer. Önüne rast geleni ısırır ve salyaları ile zehirini ona aktarır. Haklı haksız, masum, mazlum gözetmez. Evet, yüce Mevla işte bu sebeple münafıklar hakkında şöyle buyurmuştur: "Allah münafık kadınlara ve kâfirlere cehennem ateşini vaad etmiştir." Vakıa münafıklar daha dünyada iken şehvanî arzularının ateşine tutuşmuşlardır. Elbetteki ahiret ateşi daha dehşetlidir. Bu ateş onlar için yeterlidir. Allah onlara lanet etmiştir ve onlar cehennemde ebedî olarak kalacaklardır.

Bilindiği üzere cehennemlikler azabın dehşetinden dolayı bir gün olsun ondan uzaklaşmak isteyecekler, fakat onlara cehennemden uzaklaşmaya izin verilmeyecektir. Bu hususta yüce Mevla şöyle buyurmuştur:

"... Ateştekiler, cehennemin bekçilerine derler ki: Rabbinize dua edin de bizden bir gün (dahi olsa) azabı hafifletsin." (Mü'min, 49)

Cehennemdekilerin bu isteğine cevap gelir ve onlara:

"Derler ki: "Size peygamberleriniz apaçık deliller getirmemişler miydi?" (Onlar:) "Evet, getirmişlerdi" derler. Bunun üzerine bekçiler de derler ki: "O halde şimdi siz dua edin." Ancak kâfirlerin duası boşunadır." (Mü'min, 50)

Başka bir âyet-i kerimede şöyle Duyurulmaktadır: "(Cehennemdekiler kurtuluştan ümit kesince Cehennem bekçisine şöyle) seslenirler: "Ey Malik! Rabbin, bize (yok olmamız için) hükmetsin..."

(Zuhruf, 77) Cehennemlikler altı defa yalvarırlar. Rahatlama için bir çare isterler. Her defasında onlara bir cevap gelir: "Bu azaptan daha dehşetli bir azaba uğratılacaksınız" şeklinde olur. Nitekim bu hususta yüce Allah şöyle buyuruyor:

"(Cehennemlikler) diyecekler ki: "Rabbimiz! Bizi iki defa öldürdün, iki defa da dirilttin. Biz günahlarımızı itiraf ettik. Buna göre, buradan bir çıkış yolu var mı?" (Onlara şu cevap verilecektir: "Bu (azabın) sebebi şudur: (Dünyada iken) sadece Allah'a iman etmeye çağırıldığınız zaman inkâr ediyordunuz. Buna karşılık O'na şirk koşulsa o şekli ile iman ediyordunuz," (Mü'min, 11-12)

Diğer bir âyet-i kerimede şöyle buyurulmaktadır: "O suçlular (cehennem zebanilerine): "Ey Malik! Rabbin canımızı alsın" diye bağırlar. Malik de: "Siz bu azapta bekletileceksiniz" der. (Zuhruf, 77)

Ameş diyor ki: "Cehennemliklerin bu isteklerine cehennemin zebanisi olan Malik tarafından bin yıl sonra cevap verilecektir."

Başka âyet-i kerimelerde ise şöyle buyurulmaktadır:

"İnkâr edenlere cehennem ateşi vardır. Onlara, ne ölüp de kurtulsunlar diye ölümle hükmedilir, ne de onlardan cehennem azabı hafifletilir. Bütün kâfirleri işte Biz böyle cezalandırırız. Cehennemlikler orada bütün güçleri ile şöyle bağırlar: "Rabbimiz bizi çıkar da dünyada iken yapmış olduklarımızdan başka salih ameller işleyelim..." (Fatır, 36-37)

Cehennemdekilerin bu yakarışlarına bin yıl sonra şöyle cevap verilir:

"... Biz, size öğüt alacak kimsenin öğüt alabileceği kadar ömür vermemiş miydik? Size uyarıcı gelmemiş miydi? Şimdi o azabı tadın. Zalimler için hiçbir yardımcı yoktur." (Fatır, 37) Âyet-i kerime mealen şunu ifade etmektedir: Biz, sizleri dünya hayatında 40 yıl, 60 yıl vb. müddetlerde yaşatmamış mıydık? Bu süreler tevbe etmeniz için yeteri kadar müddet olmamış mıydı? Artık sizin ortaya koyacağınız bir özür kaldı mı? Ayrıca size peygamber geldiği gibi, saçınıza ak düşmesi gibi uyarıcılar da geldiler. O halde bu azabı tadın. Çünkü zalimlere hiçbir yardımcı yoktur.

Diğer âyet-i kerimelerde ise cehennemliklerin sızlanmaları ve kendilerine verilen cevaplar şu şekilde ifade edilmektedir.

Cehennemlikler derler ki:

"Ey Rabbimiz! Bize kötülüğümüz galip geldi. Biz sapık bir kavim olduk. Rabbimiz, bizi buradan çıkar. Eğer tekrar inkâra dönersek gerçekten zalimler oluruz." (Mü'minûn, 106-107) Onlara şu cevap verilir:

"Yeter, kesin. Benimle konuşmayın." (Mü'minûn, 108) Evet, cehennemliklere en son cevap bu olacaktır. Susun, fazla konuşmayın, çünkü sizlerin konuşmaya herhangi bir hakkınız yoktur. Bundan sonra gelen âyetler de onların niçin bu şekilde azarlandıklarını beyan ederek şunları ifade etmektedirler:

"Çünkü kullarımdan bir zümre vardı. Onlar "Rabbimiz, biz iman ettik. Bizi başışla. Bize merhamet et. Sen merhamet edenlerin en hayırlısı" diyorlardı. Siz ise onları alaya aldınız. O kadar ki bu davranışınız Ben'i (Rabbimizi) dahi anlamayı unutturdu. Siz hep onlara gülüyordunuz. Bugün de Ben onları sabırlarının karşılığı olarak kurtuluşa ermekle mükâfatlandırdım." (Mü'minûn, 108-111)

Nereye kaçabilecekler ki? Onların önünde bir cennet bir de cehennem vardır. Kardeşim! Çalış, ahirete amel işle, dünya hayatı nasıl geçtiğini bilmediğin kısa bir ömür ve sayılı günlerdir. Aziz ve celil olan Allah sana ikram etmiş, seni göğün rahmet kapılarının üzerine açıldığı ve cennetin yollarının gösterildiği hayırlı topraklara, cihad yapılan topraklara getirmiş. Seninle cennet arasında samimi bir şekilde tevbe edip isabet eden bir kurşuna hedef olmaktan başka bir şey yok. Sen ölümünden sonra iki şeyden birine gireceksin. Cennete veya cehenneme. Artık ondan sonra ölüm yok. Girdiğin yerde devamlı kalacaksın. Bu hususta Peygamber Efendimiz bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyuruyorlar: "Kıyamet gününde ölüm beyaz renkli güzel bir koç şeklinde getirilecek ve o cennetle cehennem arasında boğazlanacak. Orada şöyle seslenilecektir: Ey cennetlikler! Artık ebedî bir yaşam

var. Ölüm yok. Ey cehennemlikler! Artık ebedî kalmak var, ölüm yok." (Buhari, Tefsir Sureti Meryem, bab: 19; Müslim, Cennet, bab: 40; Tirmizi, Tefsir Sureti Meryem, bab: 25.)

Değerli kardeşim! Sen dünyada ne kadar yaşıyorsun? Altmış sene, yetmiş sene, bilemedin yüz sene. Hiç değer mi? Bu kadar kısa bir sürede Allah'ın yasaklarını çiğne de ahiretteki ebedî hayatını mahv u perişan eyle. Peygamber Efendimiz'in de buyurduğu gibi: "Dilediğin şekilde yaşa. Eninde sonunda mutlaka öleceksin. Dilediğini işle, yaptıklarının karşılığını mutlaka göreceksin. Dilediğini sev, bir gün ondan mutlaka ayrılacaksın."

Değerli kardeşlerim! Ne kadar yaşıyorsun ve de nasıl yaşıyorsun? Bari bu kısa hayatın mutlu geçmiş olsa. O da yok. Çünkü mutlu bir hayat geçirmek için aziz ve celil olan Allah'ın çizmiş olduğu yoldan gitmek gerekir. Bu yolu terk eden ne kadar imkânlarla sahip olursa olsun çilekeş, sefil ve çetin bir hayat geçirir. Dünyaya veda eder, sonunda da cehennemi boylar. O ise kötü bir karargâhtır, başka karargâhlara benzemez. Bizden önceki ümmetler daha da uzun hayat sürmüşlerdir. Bugün onlardan herhangi biri yaşıyor mu? Hayatını sürdürüyor mu? Gelmiş, geçmiş tarihe karışmış. Geçmiş ümmetlerin daha uzun hayat sürdüklerine dair yüce Mevlâ âyetlerinde şöyle buyuruyor:

"Ey münafıklar.' Siz de sizden öncekiler gibisiniz. Fakat onlar sizden daha güçlü, malları ve evlatları da daha çok idi. Dünyada nasiplerini almışlardı. Siz de sizden öncekilerin nasiplerini alıp faydalandıkları gibi nasibinizi alıp faydalandınız. Onların batıla daldıkları gibi siz de daldınız. İşte onlar dünya ve ahirette amelleri boşa gidenlerdir, hüsranda olanlar da bunlardır." (Tevbe, 69) Diğer bir âyetle ise şöyle buyuruluyor:

"Nuh'u kendi kavmine (peygamber olarak) göndermiştik. Nuh, onların içinde 950 yıl kalmıştı. Sonunda onlar zalimliklerini sürdürürken tufan onları yakalayiverdi." (Ankebut, 14)

Görüldüğü gibi âyetin ifadesi ile 950 sene. Bu ne ömür, ne mücadele! Fakat dünya fani, sonunda ölüm var... Peygamber Efendimiz'in de buyurduğu gibi: "Şayet dünya Allah katında bir sivrisineğin kanadı kadar değer taşımış olsa idi dünyada kâfire bir yudum su dahi vermezdi." (Tirmizi, Kitap Zühd, bab: 13)

Elbetteki Allah katında dünyanın az dahi olsa bir değeri bulunsaydı onu kâfirlere verir miydi ve salih olan fakir kullarını o dünyanın bazı nimetlerinden mahrum eder miydi? Şayet dünyanın Allah katında sivrisineğin kanadı kadar değeri olsaydı Hafız Esed gibi bir tağutun cumhurbaşkanı olmasına imkân verir miydi? Fakat dünya bana göre ancak bir leş gibidir. Evet bir leş. Çevreye atılmış bir leş... Artık onu herhangi bir köpeğin yemesi bizim için önemli midir? Ondan şu köpek az yedi, bu köpek çok yedi diye bir telaşımız olur mu? Bir atasözünde: "Dünya bir leştir, ona tamah edenler de adeta köpekler gibidir" denir. Bu hususta İmam Şafii şu şiiri söylemiştir:

Dünya ancak hor, kokuşmuş bir leştir.

Üzerine köpekler üşüşmüş onu kapışmaktadır

Eğer ondan sakınırsan ehl-i dünya olanlara

Zehir gibi olursun,

Yok eğer ona yapışırsan onun köpekleri seninle boğuşur.

Bir gün Allah Rasulü (sav) ölmüş, kulaksız bir oğlağın yanından geçti. Rasulullah'ın çevresinde sahabeler bulunuyordu.

Rasulullah onlara:

"Hanginiz bunu bir dirheme almak ister?" diye sordu. Onlar da: "Allah'a yemin olsun ki bu sağ olsa bunu bir dirheme satın almayız. Ölmüş iken nasıl alalım?" dediler. Rasulullah da onlara: "Allah katında dünyanın değeri size göre bu oğlağın değerinden daha azdır" buyurmuştur (Müslim, Kitap Zühd, bab: 2; Ebu Davud, Kitap Taharet, bab: 73; Müsned İmam Ahmed, c. III, sh. 365) Yüce Mevlâ dünya hayatını bizlere şöyle tasvir ediyor: "Dünya hayatı ancak gökten indirdiğimiz şu suya benzer. O su insan ve hayvanların yediği birbirine girmiş yeryüzü bitkilerinin meydana gelmesine sebep olur. Yeryüzü linetlerini alıp o bitkilerle süslendiği zaman yeryüzü halkı da bütün bunlara kadir olduklarını zannettikleri bir sırada gece veya gündüz emrimiz gelir de orasını bir gün önce hiç yokmuş gibi kökünden biçilmiş bir halt getiririz, işte Biz âyetleri düşünen bir topluluk için böyle açıklarız." (Yunus, 24)

Evet, dünyada çeşitli bitkiler yetişir, onları insanlar ve diğer canlılar yerler. Fakat neticesi ne olur, nereye gider? Çöplere gider. Öyle bir hâl alır ki, insanlar ona yaklaşmak dahi istemezler. Allah rahmet eylesin, geçmişteki selef-i salih'in dünyayı insanlara iyice tanıtmak için şöyle yaparlarmış: Çarşıda pazarda insanlara: "Gelin, gelin, sizlere dünyanızı gösterelim" diye seslenirlermiş. Peşine takılan bir kısım insanları alıp çöplüklere götürüp orayı gösterirlermiş: "Bakın balınıza, tavuğunuza, etinize, sütünüze ne hale gelmiş?" derlerdi. Malumdur ki hemen hemen her yıl kanalizasyonlar değiştirilmektedir. Biliyor musunuz bu nedendir? Çokça yüklü olmalarından. Bu da insanların nimetleri çok tükettiklerini gösteriyor. Dünya zevkine oldukça daldıklarını ortaya koyuyor. Nitekim biraz önce geçen âyetle: " Siz de sizden öncekilerin nasiplerini alıp faydalandıkları gibi nasibinizi alıp faydalandınız" (Tevbe, 69) buyurulmuştu. Evet, her gün et yiyorsun, pirinç pilavı yiyorsun, fındık, fıstık yiyebiliyorsun. Tatlılar, süt ürünleri tüketiyorsun. Bir de bunların üzerine pepsi kola içiyorsun. Meyveler türlü türlü, yemekten sonra gelen tatlılar çeşit çeşit, fakat neticede geçmiş insanların daldıkları zevk u sefaya sen de dalıyorsun. İşte hepsi bu kadar. Âyet-i kerimede bu nimetleri tüketme dalma fiili ile ifade ediliyor. Bu fiil ise Arapça da özellikle mikrobik şeylere dalmayı ifade eder. Âyet-i kerime heva ve hevesine uyan ve bütün hayvani arzularını doyurmadan geri durmayanları adeta mikropların içine dalanlar olarak tasvir ediyor. Bu gibi insanlar için başka bir âyet-i kerimede ise şöyle buyuruluyor:

"Ey Peygamber! Onları kendi hallerine bırak, yesinler, eğlensinler. Boş ümitleri onları oyalayıp dursun, onlar yakında ne olduğunu bileceklerdir." (Hicr, 3)

Konumuza dönelim. 69. âyetin sonunda: "İşte bunlar, dünya ve ahirette amelleri boşa gidenlerdir" buyurulmaktadır. Âyet-i kerimede geçen ve boşa gitme diye tercüme edilen "habitat" fiilinin asıl lügat manası bir hayvanın çok miktarda yeşillik yeyip patlamasıdır. Bazı hayvanlar da çokça yerler ve gazdan patlarlar. İşte dünya zevklerine dalan insanlar bu gibi hayvanlara benzetilmektedirler. Bundan sonra gelen âyet-i kerimede ise geçmiş ümmetlerin haline değinilerek şöyle buyuruluyor:

"Onlara, kendilerinden önce geçen Nuh, Ad, Semud kavimlerinin, İbrahim kavminin, Medyen ve altüst olan ülke halkının kıssaları gelmedi mi? Bu kavimlere peygamberleri, apaçık delillerle geldiler. Allah onlara zulmedecek değildi. Fakat onlar kendi kendilerine zulmetmişlerdi." (Tevbe, 70)

Nuh (as)ın kavminin Kuzey Irak tarafında yaşadığı tahmin edilmektedir. Çünkü âyet-i kerimde Nuh'un gemisinin Cudi dağı üzerinde karar kıldığı zikredilmiştir. Cudi dağı ise Irak'ın kuzey tarafındadır.

Âyette zikredilen Ad kavmi ise Güney Yemen'deki Hadramut şehri çevresinde yaşadıkları tahmin edilmektedir. Bunların nasıl helak oldukları şu âyet-i kerimde zikredilmiştir:

"Azabın bir bulut halinde vadilerine doğru gelişini görünce de demişlerdi ki: "Bu bize yağmur getiren bir buluttur." Hayır, o acele gelmesini istediğiniz bir şey. içinde acı azap bulunan bir rüzgârdır." (Ahkaf, 24)

Ad kavmi, Yemen Halk Demokratik Cumhuriyeti adı verilen Güney Yemen'de yaşamıştır. Bu kavim bugünkü Yemen lideri Salim Rebi yolu ile adeta tekrar dirilmiş ve geri gelmiştir. (Bu zat Yemen'in komünist yöneticisi idi).

Abdülfettah İsmail ölünce dünya ve ahirette amelleri boşa giden diğer bazı diktatörler onun hakkında basında şu yazıları yazmışlardı: "Biz Abdülfettah'a ağıtlar yakmayacağız, çünkü ilâhlara ağıt yakılmaz." Bu tağutlar komünist Baas Partisi'ni kuran Hristiyan Michel Aflek için de o Irak'a gittiğinde orada Baas Partisi'ne devrim yaptırdığından hakkında "İlâh döndü" şeklinde gazetelerde yazılar yazmışlardı. Hatta şairleri Michel'i kastederek: "Ey Tanrım, Ey Mabudum!" demişti. Bütün bunlardan sonra Baasçılar "Biz Müslüman'ız" diyorlar. Bilakis onlar dinden çıkan kâfirlerdir. Ne kestikleri yenir, ne de hanımları ile evlenilir. Onlar ölünce yıkanmazlar, defnedilmezler, sağ iken onlara selâm verilmez, öldüklerinde de Müslümanların kabrine konulmazlar. Bizler bir zaman, dinî bilgileri olan âlimlerle oturup bu meseleyi konuştuk ve hepimizin ortak kanaati işle bu olmuştu.

Ayette geçen Salih (as)'ın kavmi ise Tebuk civarında yaşamışlardır. Allah Rasulü (sav) Tebuk gazvesine giderken oradan geçmiş ve sahabelerine oradan hiçbir şey yememelerini ve içmemelerini emretmiştir. Hâlâ orada devenin sütünü sağdıkları havuz, su içtiği kuyu ve yer bulunmaktadır. Salih (as)'ın kavmine bir imtihan olarak gönderilen deveyi öldüren kişi insanların en şerlisi olan Kudar bin Salif isimli biridir. Nitekim Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde: "İnsanların en şerlisi iki kimsedir. Bunlardan birincisi Salih (as)'m devesini öldüren kızıl kişidir. Diğeri de ey Ali, senin şurana kılıcı vuracak olan ve şurayı kesecek olan kişidir." (Yani Abdurrahman bin Mülcem'dir)

Semud kavmi ise şu âyetlerde sıfatları belirtilen insanlardır:

"Semud, şiddetli bir sarsıntı ile helak edildi. Ad ise son derece acımasız uğultulu bir fırtına ile yok edildi. Allah, o fırtınayı onlara hiç kesilmeksizin yedi gece sekiz gün musallat etti..." (Hakka, 5-7)

Semud kavmi şiddetli bir sarsıntı, Ad kavmi ise uğultulu bir fırtına ile yok edilmiştir. İbrahim kavminde ise, yüce Allah Nemrut'a bir sivrisineği musallat etti. Nemrut bu sineğin yüzünden hiç rahat edemiyordu. Ancak Hz. İbrahim ayakkabısı ile onun kafasına vurunca rahatlıyordu. Velhasıl bu adam beyninden kanser olmuş gibiydi. Âyet-i kerimde geçen İbrahim kavmi Nemrut ve ona uyanlardır. Yine âyette zikredilen Medyen halkı ise Şuayb (as)'ın kavmidir. Bunlar Ürdün'ün güneyindeki Maan ve çevresinde yaşamışlardır. Yine âyet-i kerimde zikredilen ve alt üst edildikleri beyan edilen ülkeden maksat ise Hz. Lut'un ülkesidir, yani Sodom ve Gomore diye adlandırılan yerdir. Bugün orası Lut gölü, başka bir ismi ile Ölü Deniz'dir. Burada hiçbir canlı yaşamadığından ve tuz oranı % 20'ye ulaştığından Ölü Deniz ismi verilmiştir. Öyle ki oraya gelip yıkananların derileri bembeyaz olur. Mutlaka normal su ile yıkanmaları gerekir. Yoksa vücutlarını yakar. Bu bölge dünyanın en alçak bölgesidir. Deniz yüzeyinden 394 metre aşağıdadır. Buranın yaratılışı ne kadar ters ise burada yaşayan insanların ahlâkı da bu kadar ters olmuştur. Kadınları bırakıp erkeklerle yaklaşma hayasızlığını ilk kez bunlar icad etmişlerdir. Cibril (as) burayı yere batırmak istediğinde kanatlarından birini Sodom ve Gomore'nin altına takmış, o kadar yukarı kaldırmıştır ki gök sakinleri buraya ait köpeklerin havlamalarını işitmişlerdir. Sonra onu denizin içine ters çevirmiştir. Bugün dahi denizin içinde Sodom ve Gomore'nin kalıntılarına rastlanmaktadır. Günümüzde de AIDS hastalığı bu tür cinsî sapıklarda görülmektedir.

İşte bu gibi insanlara yüce Mevlâ'nın peygamberleri gelip uyarılmışlar, fakat onlar bu uyarılardan öğüt almamışlar, böylece Allah onlara zulmetmemiş, onlar bizzat kendilerine zulmetmişlerdir.

Bundan sonra gelen âyet-i kerimde kâfirlerin safhasına ters bir safha olarak müminlerin safhası, sıfatları zikrediliyor. Müminlerin safhası ise bambaşka... Onlar huzur içinde sükunetle hareket eden, velvele koparmadan iş yapan, iyiliği emredip, kötülüğe engel olan, Rablerine kulluklarını yapıp insanlara mallarındaki haklarını veren insanlar. Evet münafık bir topluluğun simge ve alâmeti yöneticilere yağcılık yapmak ve maddiyat peşinde koşuşmaktır. Mümin bir topluluğun simge ve alâmeti ise yöneticilere karşı net, hakkı haykırma ve maddiyata boyun eğmemektir. Münafık bir topluluk insanların kanını sömürme, ırz ve mallarını yağma etme pahasına da olsa kötülüğü emreder, iyiliğe engel olurlar. Mümin bir topluluk ise insanların canlarını, mallarını ve namuslarını himaye için kötülüklere engel olurlar, iyiliği tebliğ ederler.

Kardeşler! İyiliği emretme ve kötülüğe mani olma ilk önce yöneticilere yapılınsın veya sadece onlara yapılınsın diye bir şart yoktur.

Ancak onlara yapıldığı takdirde en yücesi yapılmış olur. Nitekim bu hususta Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

"Cihadın en üstünü zalim idareci karşısında hakkı haykırmaktır" (Ebû Dâvûd, Kil. Melâhim, bab: 17; Tirmizi, Kit. Filen, bab: 13; Nesei, Kit. Beyah, bab: 37; İbn Mâce, Kit. Fiten, bab: 30) Diğer bir hadis-i şerifinde: "Şehidlerin efendisi Hamza ve bir de zalim bir idareciye hakkı söylediği için öldürülen kimsedir" buyurmuşlardır.

Çünkü burada mal ve evlat tehlikesi, zindan tehlikesi, öldürülme tehlikesi, rızıktan olma tehlikesi, görevinden atılma tehlikesi, maaşının artırılmaması tehlikesi, ikramiyelerinin durdurulma tehlikesi gibi çeşitli riskler var. Biliyor musunuz maaşların artırılması ve ikramiye meseleleri toplumda nice prensipleri ve ahlâk kurallarını alıp götürmüş, birçok kurumları yöneten bürokratların ayaklarını kaydırmıştır?

İyiliği emredip kötülüğü yasaklamak gerçekten büyük bir zarurettir. Hatta kötülüğü işleyenlerin kendi aralarında dahi birbirlerini kötülüğe karşı uyarmaları gerekir.

Bu hususta âlimler şunları söylemişlerdir: Birbirleri ile kadeh tokuşturan insanların dahi birbirlerini bu kötülükten alıkoymaları gerekir. Öyle ki içki içen kendisi ile beraber içki içeni uyarmalı, bunu yapmamaları gerektiğini söylemelidir. Ta ki iki günahı birden işlememiş olsun. Hem Allah'ın haram kıldığı içkiyi içip hem de kötülüğe karşı çıkmama suçunu işlememiş olsun. Tabii ki insanlar iyiliği emreden kişinin emrettiğini yapması halinde onun sözünü dinlerler. Kendisi kötülüğü işlediği halde başkalarına iyiliği yapmalarını emretmesi tutarsızlıktır, boşuna gayrettir. Bu hususta şair şöyle demiştir:

Ey başkasını eğiten kişi!

Kendi nefsin için bir eğitici yok mudur?

Kendi nefsinden başla, azgınlıklarından onu nehyet...

İşte bunu yaptığın zaman hikmet ehli olursun...

Bir huyu yasaklayıp da aynısını sen yapma...

Eğer yasakladığını sen yaparsan,

İşte o zaman büyük ayıbı sen işlemiş olursun...

Bu hususta Allah Teala şöyle buyurmaktadır: "İnsanlara iyiliği emrediyor da, kendi nefislerinizi unutuyor musunuz? Ve sizler Kitab'ı okuyorsunuz, akletmiyor musunuz?" (Bakara, 44)

Emr-i bi'l-maruf nehy-i ani'l-münker toplumun, yüce Allah'ın lanetinden korunması için bir güvencedir... Nitekim Allah Teala emr-i bi'l-maruf nehy-i ani'l-münker yapmayan İsrailoğulları'nın lanete uğratıldıklarını beyan ederek şöyle buyurmuştur:

"İsrailoğulları'ndan küfredenler, Davud ve Meryem oğlu İsa diliyle lanetlenmişlerdir. Bunun sebebi; isyan etmeleri, haddi aşmalarıydı. Bir de işledikleri kötülüklerden birbirlerini engellemezlerdi. İşlemiş oldukları bu şeyler ne kadar da kötü idi." (Maide, 78-79)

Abdullah b. Mes'ud (ra) Rasulullah (sav)'in bu hususta şunları buyurduğunu rivayet etmiştir: "İsrailoğulları bir kısım günahlar işlemeye başlayınca, âlimleri onları bu işlerden men ettiler. Ancak onlar dinlemediler, vazgeçmediler. Zamanla âlimler de onlarla yeyip içmeye başladılar. Allah da bunun üzerine onları birbirine düşürdü ve onları Davud'un ve Meryem oğlu İsa'nın dili ile lanetledi." Rasulullah sözlerine devamla şu âyet-i kerimeyi okudu: "İsrailoğulları'ndan küfredenler, Davud ve Meryem oğlu İsa diliyle lanetlenmişlerdir. Bunun sebebi; isyan etmeleri, haddi aşmalarıydı. Bir de işledikleri kötülüklerden birbirlerini engellemezlerdi, işlemiş oldukları bu şeyler ne kadar da kötü idi." (Maide, 78-79)

Daha sonra ayakta bulunan Rasulullah (sav) oturarak sözünü şöylece tamamladı: "Hayır, nefsim kudret elinde bulunan Allah'a yemin olsun ki, ya iyiliği emredip kötülüğe mani olur, zalime el çektirir ve onu hakka boyun eğdirip, haktan ayrılmaz hale getirirsiniz yahut da Allah sizleri birbirinize düşürür ve İsrailoğullarını lanete uğrattığı gibi sizi de lanetine uğrattır." (Ebu Davud, Melâhim, 17 Hadis no: 4336; Tirmizî, Tefsir, Sureti Maide Hadis no: 3050; İbn Mace, Filen, 20; hadis no: 4006) Görüldüğü gibi iyiliği emredip, kötülüğe mani olmak bütün toplumu Allah'ın lanetinden korumak için bir vasıta. Allah'ın lanetinin manası insanın Allah'ın rahmetinden kovulmasıdır. Burada insanın hatırına şu soru gelebilir: Bir takım insanlar sapmışsa niçin öbür insanlar sapanları uyarıp bu hallerinden alıkoymaya çalışacaklardır? Sadece onlardan uzak durmaları yeterli değil midir? Bu sorunun cevabı İsrailoğulları'nın bizzat yaşadıkları hadiselerden anlaşılmaktadır. Çünkü onlardan bir kısmı Cumartesi avlanma yasağı ihlâl etmişler, diğerleri ise bundan kaçınmışlardır. Kaçınanlardan bir grup yasağı ihlâl edenlere bundan vazgeçmelerini söylerken diğer bir grup tarafsız kalmış ve şu âyetle zikredilen soruyu sormuşlar, kendilerine yine âyetle zikredilen cevap verilmiştir: "İçlerinden bir topluluk: "Allah'ın kendilerini helak edeceği yahut şiddetli bir azap ile azaplandıracağı bir kavme niçin öğüt veriyorsunuz?" demişti de öğüt verenler: "Rabbimize mazeret olmak üzere, bir de sakınsınlar diye öğüt verdik" demişlerdi." (Araf, 164)

İsrailoğulları'nın başından geçen bu hadise bugün İlat diye adlandırılan ve eski adı Eyle olan kasaba halkının yaşadığı bir olaydır. İlat Kızıldeniz'de bir körfezdır. Bu körfezden Ürdün, İsrail ve Mısır faydalanmaktadır. Eskiden bu beldede yahudiler yaşıyorlardı. Allah Teala onlara Cumartesi günü avlanmayı yasaklamıştı. Fakat onlar Allah'a karşı tuzaklara başvurdular. Öyle ki Cuma günleri akşamleyin geliyorlar, karada bir havuz yapıyorlar, denizden oraya doğru kanallar açıyorlardı. Cumartesi günü olunca balıklar su ile birlikte akın edip o göllere geliyorlardı. Sular çekilince Cumartesi günleri bu balıklar orada kalıyorlar, onlar balıkları Cumartesi günleri toplamıyor, Pazar günleri topluyorlardı. Böylece Allah'ın dinine karşı hile ve desiseler kuruyorlardı. İşte İsrailoğulları'nın hakiki iman edenlerinden bir grup bunlara bu davranışlarının haram olduğunu hatırlatıyor ve onları bundan vazgeçirmeye çalışıyorlardı. Diğer bir kısım insanlar ise bunlara tebliğde bulunan insanlara: "Sizin neyinize lâzım, bunlardan size ne? Şayet bunlar günah işleyerek Allah'ın azabına uğrayacaklar ise bırakın uğrasınlar" diyorlardı. Onlar da: "Bizim bu tebliğlerimiz Rabbimiz katında bizim için bir mazeret olur" cevabını veriyorlardı. Gerçekten hakkı tebliğ eden müminler tebliğlerinin faydalarını gördüler. Çünkü şu âyet-i kerime de belirtildiği gibi Allah'ın azabı gelince yalnız haramı işleyenleri engellemeye çalışanlar azaptan kurtulmuşlardı. Azap hem Cumartesi avlanma yasağını işleyenleri, hem de onlara karşı tavır almayanları kuşatmıştı. Bu hususta yüce Mevlâ şöyle buyuruyor: "

"Kendilerine yapılan öğütleri unuttunca biz (sadece) kötülükten men edenleri kurtardık ve zalimleri, Allah'a karşı gelmelerinden ötürü şiddetli azaba uğrattık." (Araf, 165)

Görüldüğü gibi iyiliği emredip kötülüğe mani olmak gözümüzde ne kadar küçük görülürse görülsün büyük bir faydası vardır. Bunun faydası da âyetle belirtildiği gibi Allah'a karşı mazur olmak, bir de uyarılanların yaptıklarından vazgeçebilmelerini sağlamaktır.

Hz. Ömer (ra), hançerlendiğinde evine götürüldü. Son anlarını yaşıyordu... Yanına Ensardan bir genç geldi ve güzel sözler sarfetti. Sonra geri çıktı. Hz. Ömer (ra), gencin elbisesinin uzun olduğunu gördü ve ölüm sarhoşluğu içerisinde o gence:

"Ey Genç! Elbiseni kısalt, şüphesiz elbiseni kısaltman onu daha temiz tutar ve Rabbini daha fazla razı eder" dedi.

Son anında dahi Hz. Ömer (ra) emr-i bi'l-maruf nehy-i ani'l-münkeri unutmamıştı. Veleh ki bu bir elbisenin kısaltılması ile ilgili olsun.

Rasulullah (sav) zamanında ona hizmet eden yahudi bir genç vardı. Allah Rasulü bir gün o gencin hastalandığını öğrendi ve genci ziyarete gitti. Gittiğinde genç can çekişiyordu. Peygamber efendimiz ona bakarak:

"Ey Genç! Eşhedü en lâilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden Rasulullah de" buyurdu. Genç babasına baktı. Babası:

"Ebu'l Kasım'a (Muhammed)'e itaat et" dedi. Bunun üzerine genç:

"Eşhedü en lâilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden Rasulullah" dedi ve öldü. Daha sona Allah Rasulü (sav): "Benim vasıtamla bunu ateşten kurtaran Allah'a hamd olsun" buyurdu.

İyiliği emredip fenalığı ve kötülüğü nehy etmek ne olursa olsun küçümsenmemelidir. İşte bu sebeple kendilerine "Allah'ın helak edebileceği veya dehşetli bir azaba uğratacağı bir topluluğa niçin vaaz nasihatla bulunuyorsunuz?" diyen İsrailoğulları'nın sorumsuzca davranan fırkasına iman edenler şu cevabı vermişlerdir: "Biz Rabbimiz katında bir mazeret olsun diye, bir de belki onlar öğüt alır, Allah'tan korkarlar diye öğütte bulunuyoruz" cevabını vermişlerdir. Âyet-i kerimenin devamında: "Kendilerine sapılan ikazı unuttunca Biz de kötülükten alıkoyanları kurtardık. Zulmedenleri ise yoldan çıkmaları sebebiyle şiddetli bir azap ile yakaladık. Kendilerine yasak edilen şeylerden vazgeçmemekte ısrar edince onlara hor ve hakir maymunlar olun, dedik" (Araf,

165-166) buyurulmaktadır.

İkrime diyor ki: "Bu âyet-i kerimedeki tarafsız kalmaya çalışan ve şöyle diyen grup beni düşündürmüştür: "... Allah'ın helak edeceği veya şiddetli azaba uğratacağı bir kavme niçin öğüt veriyorsunuz?" İbn Abbas'a:

"Allah Teala bu üçüncü gruba ne yaptı" diye sordum. İbn Abbas:

"Yüce Allah'ın "sadece kötülükten men edenleri kurtardık, zalimleri ise işledikleri günahattan dolayı dehşetli bir azap ile yakaladık" dediğini duymadın mı?" cevabını verdi.

Görüldüğü gibi hakkı söylemeyip susan insan batılı işleyenlerin durumuna düşmüştür. Allah Teala her ikisini de dehşetli bir azap ile yakalamıştır...

İbretli Örnekler

İslâm ümmetinin geçmişinde hakkı haykıran örnek şahsiyetler pek çoktur. Bunlar Allah için öğüt vermek maksadıyla yolların başında durur, çeşitli yerlere gider, tebliğ ederlerdi. Şartlar ne olursa olsun yöneticilere nasihatlarını mutlaka ulaştırırlardı. Bunlara örnek olarak şu olayı zikretmek mümkündür: Ata bin Ebi Rebah ile Emevi Halifesi Velid bin Abdülmelik hadisesi: Anlatıldığına göre bir gün Velid bin Abdülmelik muhafızına şöyle der:

"Kapıda bekle ve bir adam geçtiği zaman onu benimle konuşması için yanıma getir." Bunun üzerine Velid bin Abdülmelik'in muhafızı kapıda bir müddet bekler ve o esnada Ata bin Ebi Rebah geçer. Tabii ki Muhafız Ata'yı tanımamaktadır. Çünkü Ata siyah, burnu iri bir zattı. Fakat zamanının efendisi idi. Muhafız ona:

"Ey Şeyh! Müminlerin emirinin yanına gir. Çünkü o böyle bir emir vermişti" der. Ata, Velid bin Abdülmelik'in yanına gider. Velid'in yanında Ömer bin Abdülaziz de bulunmaktadır. Ata, Velid'e yaklaşıncı:

"Selâmunaleykum ya Velid!" der. Velid muhafızına kızar ve ona:

"Vay haline, ben sana benimle konuşup sohbet edecek bir adamı getirmeni emretmiştim. Sen ise gidip öyle bir adam getirdin ki, o bana Allah'ın benim için razı olduğu ismi bile zikretmeye razı değil. (O bana Selâmunaleykum ey Velid diyor ve bana Selâmunaleykum ey müminlerin emiri Velid bin Abdülmelik demiyor). Bu defa muhafızı Velid'e:

"Bundan başka kimse geçmedi" cevabını verir. Sonra Velid, Ata'ya:

"Otur" der. Ata oturur. Velid'e yönelir, onunla konuşmaya başlar, konuştuğu şeylerden bazıları da şudur:

"Bana eriştiğine göre cehennemde bir vadi varmış, onun adı Hebheb'miş, Allah bu vadiyi zalim olan bütün yöneticiler için hazırlamıştır." Bunun üzerine Velid bayılıp kafası üzerine yere düşer. Ömer bin Abdülaziz de:

"Ey Ata! Sen mü'minlerin emirini öldürdün" der. Ata, Ömer bin Abdülaziz'in kolunu yakalayıp dehşetle sıkar ve ona:

"Ey Ömer! Mesele ciddi bir husustur. Ciddi ol" der ve kalkıp gider. Ömer demiştir ki: "Bir sene Ata'nın sıkıldığı yerin acısını hissettim."

Huteyt ez-Zeyyad ile zalim Haccac arasındaki olay... Huteyt ez-Zeyyad. Haccac'ın yanına getirildiğinde Haccac:

"Sen Huteyt misin?" der. O da:

"Evet, istediğini sor. Şüphesiz ben Kabe'de Hz. İbrahim'in makamı yanında üç şey üzerine Allah'a söz verdim. Bu üç şey şunlardır:

Bana bir şey sorulduğunda mutlaka doğru söyleyeceğim.

Bir belâya düşürüldüğümde mutlaka sabredeceğim.

Sıhhat ve afiyet üzere olursam mutlaka Rabbime şükredeceğim."

Bunun üzerine Haccac:

"Benim hakkımda ne dersin?" diye sorar. Huteyt:

"Şüphesiz sen yeryüzündeki Allah'ın düşmanlarından birisisin. Haramları işliyor ve ithamlarla insanları öldürüyorsun" cevabını verir. (Huteyt'in kaç yaşında olduğunu biliyor musunuz? O, on sekiz yaşında kanı kaynayan bir gençtir. Onun damarlarında kazandaki suyun kaynaması gibi iman kaynıyordu ve böyle net konuşuyordu). Yine Haccac ona:

"Sen mü'minlerin emiri Abdülmelik bin Mervan hakkında ne dersin?" diye sorar. Huteyt:

"Onun senden daha büyük bir mücrim olduğunu söylerim. Çünkü sen onun yaptığı yanlışlıklardan sadece bir tanesinin" cevabını verir. Haccac:

"Buna işkence yapın" diye emreder. Huteyt'e işkence yapılır. İşkenceden etleri paramparça olur. Etleri dökülmemesi için kamları yarıp her tarafına bağlarlar, böylece etlerini paramparça ederler, fakat Huteyt sabreder, ağzından tek bir kelime dahi çıkmaz. Haccac'a denilir ki:

"Bu can vermektedir." Haccac:

"Çıkarın onu, çarşının ortasına atın" der. Huteyt'in arkadaşlarından iki kişi gelir ve ona:

"Bir ihtiyacın var mı?" diye sorarlar. Huteyt:

"Bir yudum su" diye cevap verir. Arkadaşları ona su getirir. Fakat Huteyt vefat eder.

Evet, on sekiz yaşındaki bu genç böyle hakkı haykırmıştır. Anlıyor musunuz?

İbn Ebi Züeyb ve Halife Ebu Cafer arasında geçen olay ... İmam Şafii (ra) anlatıyor: Bana amcam Muhammed bin Ali anlattı. Dedi ki: Ben Emiru'l-Müminîn Ebu Cafer el-Mansur'un yanındaydım. İbn Ebi Züeyb ve Medine Valisi Hasan bin Ziyad da orada bulunuyordu. Gıfar kabilesinden olan insanlar gelerek Hasan bin Ziyad'ı Cafer el-Mansur'a şikâyet ettiler. Hasan bin Ziyad:

"Ey emiru'l-müminin! Onları İbn Ebi Züeyb'e sor" dedi. Bunun üzerine Ebu Cafer:

"Ey İbn Ebi Züeyh, Gıfaroğulları hakkında ne dersin?" İbn Ebi Züeyb:

"Şehadet ederim ki, onlar devamlı insanların ırz ve namuslarını ayaklar altına alan, onların gıybetlerini yaparak etlerini yiyen ve onlara çokça eziyet eden kişilerdir" cevabını verir. Bunun üzerine Halife Ebu Cafer:

"İştiniz mi Gıfaroğulları?" der. Gıfaroğulları da:

"Ey müminlerin emiri! Sen İbn Ebi Züeyb'e bir de Vali Hasan bin Ziyad'ı sor" derler. Ebu Cafer:

"Ey İbn Ebi Züeyb! Sen Hasan bin Ziyad hakkında ne diyorsun?" diye sorar. İbn Ebi Züeyb:

"Ben şehadet ederim ki o insanlara haksız davranır, heva ve hevesine uyar" cevabını verir. Ebu Cafer de:

"Ey Hasan! İbn Ebi Züeyb'in senin hakkında ne söylediğini duydun mu? Bu salih bir pir-i fanidir" der. Bunun üzerine Vali Hasan bin Ziyad:

"Ey müminlerin emiri. Bir de bu zata kendini sor" der. Bunun üzerine Ebu Cafer:

"Peki benim hakkımda ne dersin?" diye sorar. İbn Ebi Züeyb: "Ey müminlerin emiri! Beni muaf gör. Şimdi bir şey demeyeyim" cevabını verir. Ebu Cafer:

"Allah hakkı için söyle" diye ısrar eder. İbn Ebi Züeyb de: "Beni Allah'a havale ederek hakkında konuşmamı istiyorsun. Sen kendini tanımıyor musun?" der. Ebu Cafer yemin ederek: "Mutlaka konuşmalısın" der. Bunun üzerine İbn Ebi Züeyb: "Ben

şehadet ederim ki, sen bu ümmetin malını haksız yere aldın ve onları lâıyk olmayanlara verdin. Yine şehadet ederim ki senin kapından çevreye zulüm yayılmaktadır." Bunun üzerine Halife Ebu Cafer yerinden kalkar, İbn Ebi Züeyb'in yanına varır, elini sırtına koyar ve ona şöyle der:

"Allah'a yemin olsun ki eğer ben bu makamda oturmamış olsaydım Fars ve Rumlar burayı işgal ederlerdi ve senin sırtına sopa yağdırırlardı." Buna karşılık İbn Ebi Züeyb de şu cevabı verir: "Ey müminlerin emiri! Ebu Bekir ve Ömer de bu makama oturdular. Topladıkları malları haklı olarak toplayıp eşit bir şekilde dağıttılar ve böylece Fars ve Rumlar'ın kellelerini almaya muvaffak oldular. Onları zelil düşürdüler." Bunun üzerine Ebu Cafer elini çekti, serbest bıraktı, arkasından da şöyle dedi:

"Allah'a yemin olsun ki, doğru söylediğini bilmesem kelleni alırdım."

İbn Tavus ve yine Halife Ebu Cafer el-Mansur arasında geçen olay... İmam Malik bin Enes diyor ki: Ebu Cafer el-Mansur bana ve İbn Tavus'a haber göndererek yanma çağırttı. Ebu Cafer'e geldiğimizde yanında celladı elinde yalın kılıçla ayakta durmaktaydı.

Kesilen kafaların üzerine düştüğü deri de oraya serilmişti. Ebu Cafer'e selâm verdik sonra oturduk. Ebu Cafer dedi ki:

"Ey İbn Tavus, bana biraz nasihat et." Bunun üzerine İbn Tavus içerisinde zalimleri uyaran ve onları tehdit eden âyetleri okudu.

İmam Malik şöyle diyor: "İbn Tavus bu âyetleri okurken boynu vurulduğunda, kanı üzerime sıçramasın diye elbisemi toplamaya başladım. Fakat durum böyle olmadı." Ebu Cafer el-Mansur biraz başını eğip durdu, sonra tekrar başını kaldırıp şöyle dedi:

"Ey İbn Tavus, beni bırak da genel olarak müslümanların idarelerini üzerine alıp da onlara karşı samimi davranmayanlar hakkındaki hadisleri zikret." İmam Malik diyor ki: "Yine ben İbn Tavus'un kanları elbiseme sıçrar diye elbisemi topladım. Tekrar Mansur kafasını eğip biraz düşündükten sonra kafasını kaldırdı ve İbn Tavus'a:

"Mürekkep hokkasını bana ver" dedi. Ebu Cafer nereye giderse hokkasını yanına götürürdü. İbn Tavus hiç hareket etmedi, herhangi bir cevap da vermedi. Tekrar Ebu Cafer aynı şeyi söyledi, o yine cevap vermedi. Sonra ben dedim ki:

"Ey İbn Tavus! Niçin cevap vermiyorsun?" O da dedi ki:

"Ben onun mürekkeple herhangi bir günah işlemeyi yazacağından ve buna benim de ortak olacağımdan korkuyorum. Onun için vermiyorum." Tekrar Ebu Cafer el-Mansur başını yere eğdi ve şöyle dedi:

"Kalkın ikiniz de buradan gidin." İbn Tavus ise ona şu cevabı verdi:

"Biz senden ancak bunu bekliyorduk." İmam Malik diyor ki: "Oradan ayrıлып gittik. İşte o günden beri ben İbn Tavus'un üstünlüğünü hiç unutmadım."

Tekrar âyet-i kerimelerin tefsirine dönersek yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

"Mümin erkekler ve mü'min kadınlar, birbirlerinin Allah için dostudurlar." Mümin kelimesinin manası malumdur. Mümin, Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, ahiret gününe, hayır ve şerri ile birlikte kadere iman eden kimsedir. Yüce Allah bu âyet-i kerimede iki sınıfı karşılaştırıyor demiştik. Münafıklar sınıfının karşısında, birbirlerinin velileri olan bir sınıf vardır. Veli; yardım eden demektir, veli; seven demektir, sevilen demektir, veli; bütün sorumluluğu üzerine alan demektir. Bu itibarla velayet, yardımı ve muhabbeti içerir. Bu nedenle bir mü'minin kardeşine yardım edip onu sevmesi üzerine farzdır. İbn Teymiye'nin dediği gibi İslâm kardeşliği bağı, kardeşine yardım etmeyi, onu sahipsiz bırakmamayı, kusurlarını örtmeyi, ihtiyaçlarında kendisine yardımcı olmayı gerektirir. Vele ki bu kardeş senin grubuna, senin bulunduğun cemaate mensup bulunmasın. Çünkü aranızda kardeşlik bağı mevcuttur. Seninle mümin kardeşin arasında İslâm bağı olduktan sonra artık yardımlaşmak için özel bir sözleşme yapılması şart değildir. Böyle bir anlaşma olsa da olmasa da sen mümin kardeşine yardım etmek mecburiyetindesin. Çünkü yüce Mevla: "Müminler birbirlerinin dostlarıdır" buyurmuştur.

Şimdi bizler ile Afgan halkı arasında İslâm kardeşliği bağı bulunmaktadır. Bu bağ bulunduğu sürece bizim onlara yardım etmemiz, onları sevmemiz, onların kusurlarını örtmemiz ve onları sahipsiz bırakmamamız gerekir. Bunu yapmak bizlere namaz, oruç ve diğer farzlar gibi farzdır. Nitekim Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır: "Müslüman müslümanın kardeşidir, onu düşmanına teslim etmez, onu zor durumda sahipsiz bırakmaz. Ona haksızlık yapmaz. Kişinin müslüman bir kardeşini küçümsemesi günah olarak kendisine yeter. Her müslümanın diğer müslümana kanı, ırzı ve malı haramdır. Bir Müslüman diğer kardeşi için ancak hayırlı bir tahminde bulunma hakkına sahiptir."

Yeryüzündeki bütün müslümanların Afgan halkına yardım etmeleri, onları sahipsiz bırakmamaları, onların yanında olmaları gerekir. Çünkü İslâmî kardeşlik bunu gerektirmektedir. Bizlerden herhangi birimizin çocuğu ağır bir hastalığa yakalanınca gezmediğimiz hastahane kalmıyor. Hatta bütün mallarımız bitinceye kadar dünyadaki bütün hastahanelere başvuruyoruz.

Afganlılar da bizim kardeşlerimiz ve çocuklarımızdır. Başlarına gelen felâket vahimdir. Onlara da kendi çocuklarımız gibi yardım etmeliyiz. Bu hususta üstad Mevdudi diyor ki: "Tek bir oğlunuzun olduğunu ve bunun da ağır bir hastalığa yakalandığını düşünün. Hiç onu kendi haline bırakıp da gezintiye çıkabilir misiniz? Onu komşunuza emanet edebilir misiniz? Komşunuza:

"Benim hiç vaktim yok, sen bir doktor araştı, benim yaz tatili için Amerika'yı veya İngiltere'yi ya da İsviçre'yi ziyaret etmem gerekir" diyebilir misiniz? Bu çocuktan ayrılmamız kesinlikle mümkün olmaz. Evet, hangisi? Allah'ın dini mi, yoksa senin oğlun mu daha değerlidir? Hangisi daha pahalıdır? Şu anda Allah'ın dini zor durumdadır, sen ise Allah'ın dinini kendi haline terk edip kendi vaktinle uğraşmaktasın. Oğlun şiddetli hastalığa yakalanmış sen, paranı arabalara, apartmanlara harcamakta, oğlunun iyileşmesi için bir kuruş dahi sarf etmemektesin. Oğlunun iyileşmesi için ilaç almamaktasın, ona doktor getirmemektesin. Peki bir insanın tek oğlu için böyle davranması mümkün müdür? Hayır, mümkün değildir. İşte yüce Allah'ın dini de aynı şekildedir!"

Şu anda Afganistan'da sıkıntılı bir dönem yaşanmaktadır. Ölüm kalım savaşı verilmektedir. Yeryüzünden Allah'ın dininin silinmesi istenmektedir. Sen yardım etsen de etmesen de, Yüce Allah'ın dini zafere ulaşacaktır. Fakat sen dinini kime emanet ediyorsun? Ülkenden gelen henüz 18 yaşındaki gençlere mi? Hiçbir maddi güce sahip olmayan, tecrübesi veya sanatı bulunmayan, hikmet nedir bilmeyen gençlere mi? Bu gençlerin Afganistan'a gitmelerine izin veriyor ve diyorsun ki: "Git, Allah'ın dinine dikkat et. Al şu 10 bin riyali sana sadakam olsun." Sadece bununla vazifeni yaptığını mı sanıyorsun? Eğer denizlerden gelen ticaretin bir tehlikeye düşse, yükünü taşıyan vapur batma ile karşı karşıya kalsa onu kurtarmak için ne yapmazsın? Her türlü vesileye başvurarak gemiyi kurtarmak istersin. Yine sen Amerika'daki bir doktorun hanımını iyileşmesinden ümit kestiğin bir hastalıktan kurtaracağını sansan bütün servetini ona feda edersin. Bütün bu davranışların gösteriyor ki senin için malın, çocuğun, ticaretin ve eşin Allah'ın dininden daha değerli ve daha üstün. Sen şu âyeti hiç okumadın mı? Onu oku ve iyi düşün.

"De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşiretiniz, elinize geçirdiğiniz mallarınız, durgunluğa uğramasından korktuğunuz ticaretiniz, hoşunuza giden evleriniz, size Allah'tan, Rasulünden ve Allah yolunda cihaddan daha sevimli ise o halde

Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin. Allah/asıklar güruhunu hidayete erdirmez." (Tevbe, 24)

Evet bekleyiniz... Şu anda sayılamayacak kadar çok savaş yaralı var. Hangi müslüman tacir gelip diyor ki: "Ben bunlardan iki veya üç tanesini kendi hesabımla götürüp Amerika veya Avrupa'da tedavi ettireceğim. Onların sakatlanma ile karşı karşıya olan gözlerini tedavi ettireceğim, kopan ayaklarına protez ayak taktıracağım." Halbuki kan bağından kardeşi olan biri fasık da olsa, isyankâr da olsa, parmağına bir şey isabet ettiğinde bakarsın ki onu uçakla Avrupa'ya götürüyor. Hatta bir mücahidin bir tırnağı kadar değer taşımayan akrabalarına bile böyle yapıyor. İşte âyet bu gibi insanlara sesleniyor ve onlara "bekleyin" diyor. Bununla da yetinmiyor onları fasıklar diye nitelendiriyor. Evet, âyetle zikredilen sekiz şeyi Allah ve Rasulüne ve Allah yolunda cihad etmeye tercih eden herkes bu âyetin muhatabıdır. Bırakalım başkalarını kendimize bakalım. Ne kadarımız bunu yapıyoruz? Çok azımız bu fedakârlığı gösteriyor. Şimdi bizler ayağı kesilen veya çolak olan bir fasık akrabamızın bile bu halinden ıstırap duyar, onu öyle bırakamayız. Bütün gücümüzle ona yardım etmeye kalkışırız, Hatta ona yardım etmemeyi en büyük günahlardan sayarız. Velez ki bu akrabamız komünist partisinin liderlerinden biri olsun. Fakat Afgan mücahidini kendi başına bırakıyorsun. Buna dair eften püften bahaneler ileri sürüyorsun. "Kardeşim bu gibi yaralılar çok" diyorsun. Söyleyeceğin en güzel kelime bu oluyor.

Dostum! Düşmanları milyonları aşan ve kendi sayıları milyonlara varan ve bu gibi felâketlerle baş başa kalan bu müslümanlara karşı ne yapıyorsun? Niçin böyle basit gerekçelerle meseleyi geçiştiriyorsun? Eğer sana daha fazla ısrar edecek olursak bize şu cevabı veriyorsun: "Vallahi kardeşim, bunlar yardım edilmeye lâıık insanlar değiller. Çünkü bunlar sabah namazına karşı gevşekler veya boyunlarında muska taşıyorlar yahut da zaten ayağı kesik, savaşacak durumda değıl."

Ey kardeşim! Senin kan bağından olan kardeşin komünist partisinin lideri dahi olsa onu müptelâ olduğı hastalıktan kurtarmak için her yere göndermeye hazırsın. Böylece bu habıs ruhlu insanı kurtaracak ve İslâm'a karşı tekrar savaştıracaksın. Fakat müslüman kardeşine yardıma çağırıldığında ona yardım etmemek için çeşitli bahaneler uyduruyorsun. Niçin bunu yapıyorsun? Çünkü sana göre İslâmî kardeşlik en basit bir kardeşliktir. İslâmî kardeşlik en çok ihmal edilmeye lâıık görülen bir kardeşlik... İman sevgisi en son gelen sevgi... Maalesef çoğumuz bu gibi hisleri taşıyoruz.

Bir kardeşimiz buraya yani Afganistan'a cihad için gelmişti. Bir müddet kaldıktan sonra ülkesine geri döndü ve cihadın problemlerinden Afgan halkının hatalarından bahsetmeye başladı. Ben: "Vallahi bu yaptığın vefakârlığa yakışmaz" dedim. Seni kendi ellerinin içerisinde alan ve sırlarına muttali kılan insanların gizli hallerini açığa vurman yiğitliğe ve vefakârlığa sığmaz. Onların ayıplarını açığa çıkarmak ve onları rezil etmek nankörlüktür. Annen ile baban arasındaki on senelik, yirmi senelik veya otuz senelik ayıplarını bildikten sonra sokağı çıkıp onları rezil eder misin? Niçin kendi kendimize merhamet etmiyor, insafılı davranmıyoruz?

Halbuki senin annen ve baban, bütün dünyayı terk eden, göç edip cihad etmek için buraya gelen, sabır ve metanetle cihadını sürdüren bu kişilerin ayak tozuna dahi denk değillerdir. Ne yazık ki biz bunu takdir edemiyoruz. Dolayısıyla Afganlıların yardımına yeteri kadar koşamıyoruz.

Meselâ Arap öğrencilerden ve öğretmenlerden her birisi sadece yaz tatillerinde cihada katılmayı düşünselerdi, tüm dengeler değışirdi. Arap öğrenci, öğretmen, üniversite hocaları tatillerini çeşitli ülkelerde geçiriyorlar. Şu anda onlar Türkiye'yi ucuz buldukları için aileleri ile birlikte üç aylık yaz tatillerini orada geçirmekteler. Çünkü havası temiz, suyu güzel, yemekleri lezzetli. Eğer bu insanlar yaz tatillerinde Türkiye'de harcayacakları paranın yarısını Afgan cihadına verselerdi milyarlarca riyal cihad için gelmiş olurdu. Hatta sadece çocuklarının ve hanımlarının bilet parasını verseler dahi milyarlarca dirhem ve dinar Afgan cihadına ulaşmış olurdu. Ancak İslâm kardeşliği hukuku tamamen unutulmuş ve bizler batıdan gelen öldürücü egoizm ve ferdiyetçi bir sistemi öğrenmişiz. Herkes sadece kendisini ve cebini düşünüyor. Öyle ki, "kendi cebine güven, cebine" diye söylenip durulmaktadır. Cimriliğın, akrabalık bağlarını kesmenin, İslâm kardeşliğini sona erdirmenin tabii bir neticesidir bu. Halbuki yüce Mevlâ: "Mümin erkekler ve mümin kadınlar birbirlerinin dostları ve velileridir" buyuruyor.

Bir üniversitede önde gelen profesörlerden ve İslâm davetçilerinden birinin yanına gittim. Onun Afgan cihadı hakkında konuştuğunu işittim ve dedim ki: "Değerli kardeşim. Ben sana bilet parayı vereyim, benimle birlikte Afganistan'a gel, Peşaver şehrini ziyaret et ve cihadı bizzat gözünle yakından gör." Biliyor musunuz bana cevabı ne oldu? "Benim boş vaktim yok ki, orayı ziyaret edeyim." Halbuki o Afgan liderleri Sayyaf, Hikmetyar ve diğerlerinin aleyhinde konuşuyordu. Çok zaman geçmeden baktım ki, aynı kardeş Arap petrol devletlerinden birine gidiyor, orada iki hafta veya bir ay konferans veriyor. Tabii ki buna boş vakit buluyor. Konferans vermeleri için boş vakitleri var, fakat buraya gelmek için hiç zamanlan yok. Çünkü buradaki insanlar onun boş vakitlerinin pahasını ödeyemiyorlar. Bunlar gariban insanlar. Paraları yok. Şayet burada Muhammed bin Suud Üniversitesi veya Medine-i Münevvere Üniversitesi gibi bir üniversite açsak ve bu üniversitelerimizde master ve doktora unvanları verecek olsak binlerce insan buraya gelmek için başvururlar. Üniversiteye kabul edilmek için çeşitli vasıtalar ararlar. Fakat bizler bu mütevasi mescidimizde doktora ve master diplomaları vermediğimiz için bizlere ancak Allah'ın merhameti ile kuşattığı insanlar ve onların da pek azı geliyor. Aslında en büyük diploma âlemlerin rabbi olan yüce Mevlâ'nın cennette vereceğı diplomadır. Bize gelen bu insanların pek azı büyük mevki-makam sahipleridir. Çoğunluğu gariban kimselerdir. Çünkü mevki-makam sahipleri vazifesini feda edemez. Boş vakitlerini bu yola harcayabilirler. Hatta boş vakitlerinin de bir bölümünü. Allah hakkı için söyleyin bana, İslâm gibi yüce bir dine boş kalan vakitlerle yardım edilebilir mi? Böyle ciddi bir din bu tür basit yardımlarla hakim olabilir mi?

Bu hususta Said et-Tantavî şöyle demektedir: "Sizler sadece boş kalan zamanlarınızı İslâm davasına harcadınız. Bu sebeple İslâm davası da size içerisinde hiçbir şey olmayan bir boşluk verdi. Hiçbir kimse Allah'ın dininden sorumlu olduğı kadar başka bir şeyden sorumlu değildir. Buna rağmen Allah'ın dinine karşı olan sorumluluğumuzu çok basite almaktayız. Meselâ ben Afganistan'a yardım toplarken diyordum ki: "Sizler Afganistan'a küçük bir kızınıza yaptığınız masraf kadar infakta bulunun. Eğer bunu yaparsanız bir çok şey değışecektir." Fakat müslümanların bunu dahi yapamadıklarını gördük. Halbuki yüce Mevlâ: "Mümin erkekler ve mümin kadınlar birbirlerinin dostlarıdır" buyuruyor. Ayrıca müminlerin iyiliğı emredip kötülüğē mani olduklarını beyan ediyor. Ne yazık ki, bugün İslâm ümmeti iyiliğı emredip kötülüğē mani olmayı tamamen bırakmıştır. Halbuki mutlaka iyiliğı emredip yine kötülüğē engel olmak gerekir. Bunlar İslâm toplumunun vazgeçilmez prensiplerindendir. İnanır mısınız, bugün İslâm ümmeti herhangi bir mesele hakkında iyiliğı emredip kötülüğē mani olsalar kendilerine büyük zararlar gelmeden önce

başarılı olurlar. Meselâ Afgan cihadı hakkında iyiliği emredip kötülüğe mani olma Arap memleketlerinde hiçbir kimsenin güvenliğine tehlike düşürmemektedir. Bu ne kralların tahtlarını sarsar, ne de başkanların kürsülerini elinden alır. Bilakis bunların koltuklarını himaye edebilir. Çünkü Afgan cihadı komünizm dalgasının son barajıdır. Bu baraj da yıkılırsa komünizm dalgası Arap körfezine kadar ulaşacaktır. Komünizm dalgası önünde Kandahar ile Arap Körfezi arasında sadece Afgan cihadı bulunmaktadır. Bu baraj da yıkılırsa komünizm bir tek günde Arap Körfezi'ne ulaşır. Belucistan komünizmin önünde mukavemet edemez. Çünkü bu bölge tümü ile komünistleşmiştir. Dolayısıyla Kandahar'dan Kuvetta ve Kuvedr'a kadar yol açık gibidir. Komünist Rusya'nın önünde duracak herhangi bir engel yoktur. Bunlar tek bir günde Arap Körfezi'ne ulaşırlar. Evet, Ruslar'ın önünde ancak başları açık, ayakları yalınayak ve kendilerine seyahat tezkeresi kadar para vermediğimiz bu gariban mücahidler durabilir. Hatta kendilerine indirimli bir bilet parası dahi vermediğimiz bu kahramanlar durabilir.

İşte bizler Arap alemindeki yetkililere iyiliği emredip onları kötülükten sakındırsak, onları hakka davet etsek, onlar Afgan cihadı için her şeyi yapabilirler. Afgan mücahidlerine tanklar, uçaklar ve toplar alabilirler. Fakat onlar kendi halklarından hiçbir kıpırdama ve baskı görmemektedirler. Çünkü onlara karşı iyiliği emretme ve kötülüğe mani olma müessesesi işletilmemektedir.

Irak yönetimi, Afganistan'a gizli olarak yardım toplayan beş genci sadece yardım toplama suçundan dolayı idam etti. Bunlar üniversite ve lisede okuyan filiz gibi gençlerdi. Suçları neydi? Sadece Afganistan'a yardım toplamak... Tabii ki, Saddam bunları idam ederken halkından korkmuyordu. Çünkü onlar iyiliği emredip kötülüğe mani olma vazifesini ifa etmemektedirler. Buna karşı basit bir cesaret bile gösterememektedirler. Halbuki iyiliği emretme ve kötülüğe mani olma vecibesinden vazgeçmek mümkün değildir. Bu İslâm toplumu için su ve ekmek kadar, hatta daha fazla zorunludur.

Diğer yandan iyiliği emredip kötülüğe mani olmanın şartları vardır. Bunları şu şekilde özetlemek mümkündür:

1. İhlas:

Şeytanla âbid bir kimsenin hikâyesini biliyorsunuzdur: İnsanların etrafında dolandıkları ve ziyaret ederek adak adadıkları bir ağaç varmış. Âbid bir adam bir gün baltasını alır ve bu ağacı kesmek için yola çıkar. Şeytan ona der ki:

"Nereye gidiyorsun?" O da:

"Ben filan ağacı kesmeye gidiyorum" der. Şeytan:

"O ağacı kesme" der. Abid:

"Keseceğim" diye ısrar eder ve şeytanla dalaşır. Abid şeytanı yıkar. Şeytan yenik düşer.

"Seninle bir anlaşma yapalım, sen bu ağacı kesmekten vazgeçeceksin, ben de her gün yastığının altına bir altın dinar bırakacağım ve sen de bu altın dinarı fakirlere infak edeceksin" der. Abid,

"Peki" der. Birinci gün uyandığında yastığının altında bir dinar altını bulur. İkinci gün aynı şekilde bir altın daha bulur, üçüncü gün ise, yastığı kaldırır bakar ki yastığın altında hiçbir şey yok. Hemen baltayı alır ve yola çıkar. Yolda yine şeytanla karşılaşır.

Şeytan;

"Nereye gidiyorsun?" der. O:

"O ağacı kesmeye gidiyorum" der. Şeytan:

"Onu kesemeyeceksin" der. Abid:

"Keseceğim" der. Şeytan:

"Hayır, kesemeyeceksin" der ve şeytani ile âbid dalaşmaya başlarlar. Bu defa şeytan onu tutup savurur. Bu sefer âbid yenik düşer. Bu kez şeytan ona der ki:

"Sen o ağacı bundan önce Allah rızası için kesmek istiyordun, fakat şu an onu kendi nefsin için kesmek istiyorsun, işte bu nedenle ben senden daha kuvvetli oldum ve seni yendim." Amellerin Allah rızası için olması ve ihlaslı olarak yapılması şarttır.

2. İyiliği emreden kişi iyiliğin ne olduğunu bilmek zorundadır.

Şer'î hükmü bilmesi gerekir. O konudaki fıkıh âlimlerinin farklı görüşlerini incelemiş olması icab eder. Senin kabul ettiğin âlime muhalefet ederek başka bir âlime tabi olan insana itiraz etmen caiz değildir. Bu, tüm İslâm âlimleri arasında ittifakla belirtilmiştir. Örneğin ayakta yiyen veya ayakta bir şey içen bir kimse görüldüğü zaman ona: "Otur, otur" diye bağırma. Fakat bunun aksi yapılıyor. Böyle biri görülünce: "Otur da ye" diye bağırılıyor. O kişi de sana yaklaşır: "Niçin böyle diyorsun?" diye soruyor. Sen de ona diyorsun ki: "Eğer müslüman isen ayakta yediğini kusman gerekir. Çünkü: "Kim ayakta su içerse oturup onu kussun" buyurulmuştur.

Peki kardeşim, sen bu delillerini kendine göre söylüyorsun, ama ayakta su içmenin hükmünün aslında ne olduğunu biliyor musun? Gel birlikte bu husustaki hadisleri gözden geçirelim ve görelim ayakta su içmek haram mı? Yoksa tahrimen mekruh mu veya tenzihen mekruh mu? Ondan sonra konuşalım.

İbn Hacer el-Askalari'Fethu'l-Bari'de, ayakta yemek yemenin tenzihen mekruh olduğunu söylüyor. Buna mukabil Hz. Ali Kûfe'de Babu er-Rahbe denen yerde özellikle ayağa kalkıp su içmiştir. Bir kısım insanlar ona bunu hatırlatınca şu cevabı vermiştir: "Bazı kişiler ayakta su içmeden kaçınıyorlar. Halbuki ben Rasulullah'ın ayakta su içtiğini gördüm ve ona uyuyorum."

Hülâsa kardeşim, senin emrettiğin şeyin ne olduğunu önce öğrenmen, daha sonra onu emretmen ve ona muhalif olan şeylere karşı çıkman gerekir. Aksi taktirde şu örnekte zikredilen kişi gibi olursun:

Bir cahil insan hristiyan biri ile yolda karşılaşır ve ona der ki:

"Gel müslüman ol." Hristiyan da o cahile der ki:

"Güzel ama gel biraz tartışalım, ondan sonra söyle." Fakat cahil adam ona: "Hayır mutlaka müslüman olacaksın, yoksa seni keserim" der. Hristiyan:

"Peki eve gidip bunu biraz konuşalım" der. Cahil ona: "Vallahi müslüman ol, yoksa seni keseceğim" diye diretir. Hristiyan ona:

"Peki ben müslüman olmak istiyorum. Şu an ne yapayım?" diye sorar. Cahil de ona:

"Vallahi bilmiyorum" diye cevap verir.

Hem adamı kesmekle tehdit ediyor, hem İslâm'a girmenin nasıl başlayacağını bilemiyor.

Hülâsa iyiliği emreden iyiliğin ne demek olduğunu bilmesi, kötülüğe mani olanın da kötülüğün nelerden ibaret olduğunu bilmesi gerekir. İyiliği hikmetle, yumuşak sözlerle emretmesi, katı ve sert bir şekilde karşı tarafa iletmemesi gerekir. Çünkü karşıdaki insanı manevi yönden bir hasta kabul edeceksin, kendini de onu tedavi eden bir doktor. Devamlı doktorların hastaları lütufla, merhametle, şefkatle, sevgiyle tedavi etmeleri ve ona böyle davrandıklarını hissettirmeleri gerekir.

Şimdi kişi hasta ise ve yüzüne karşı her öksürdüğünde ona bir tokat vurursan, sen onu nasıl tedavi edeceksin? Bunun hikmeti nerede kalır? Merhameti ne olur? Sözlerin en doğrusunu söyleyen yüce Mevla davet metodunda bizlere şunu öğretmektedir: "Ey Peygamber! İnsanları Rabbinin yoluna, hikmetle ve güzel öğütle davet et. Onlarla en uygun şekilde mücadele et. Şüphesiz ki Rabbin yolundan sapanı çok iyi bilir, doğru yolda yürüyenleri de çok iyi bilir." (Nahl, 125)

Diğer bir âyet-i kerimede Uhud savaşında yerlerinde kalmayıp müslümanların mağlubiyetine yol açan okçulara karşı Rasulullah'ın nasıl hikmetli davrandığı beyan edilerek buyuruluyor ki:

"Eğer kaba, katı kalpli olsaydın, elbette etrafından dağılır giderlerdi. Bu itibarla onları bağışla ve onlar için Allah'tan mağfiret dile; işlerinde de onlara danış..." (Âli İmrân, 159)

Evet, yüce Allah bunu Hz. Muhammed (sav)'e buyuruyor. Bizleri de onun numune şahsiyetinden ilham almaya sevk ediyor.

Bir defasında bir kişi Halife Harun Reşid'in yanına varır ve ona:

"Ben sana nasihat edeceğim ama çok ağır konuşacağım, buna katlan" der. Harun Reşid de ona:

"Hayır bunu yapamazsın. Çünkü Allah senden daha hayırlısını, benden daha kötüsüne peygamber olarak göndermiş, yani senden hayırlı olan Musa'yı, benden daha kötü olan Firavun'a göndermiş ve Musa'ya demiştir ki: İkiniz de Firavun'a gidin. Çünkü o pek azdı. Ona yumuşak sözler söyleyin, ola ki öğüt alsın veya korksun." (Taha, 44)

Fakat sen insanlara karşı kaşlarını çatıp yüzünü ekşitirsen ve bunu da iyiliği emredip kötülüğe mani olduğun için yaparsan, insanlar ne seni görmek isterler, ne de hikmetli sözünü dinlemek. Senin iyiliğini de istemezler, kötülüğünü de. İnsanlar senden gülümser bir yüz beklerler. Çünkü Allah Teala'nın da buyurduğu gibi: "Müminler birbirlerine karşı mütevazı, kâfirlere karşı ise azizdirler." (Maide, 54) "Müminler kâfirlere karşı sert, kendi aralarında merhametlidirler." (Fetih, 29) Ne yazık ki bugün insanımız tam tersinedir, mü'minlere karşı pek cesur ve dehşetli, kâfirlere karşı ise yumuşak ve merhametli. Böyle yaparsan, hiçbir mü'min kardeşin senden bir şey almaz.

Bir kardeş, bir topluluğun içinde şerefli, üstün ve yaşlı biri olan bir şahsa gençlerin çok katı davrandıklarını müşahade etmiş ve şunları söylemişti: "Subhanallah! Vallahi bizler Baas Partisi'ne mensup olanlara nasihat etmek istediğimizde onların hislerini yaralamamak için en yumuşak kelimeleri seçiyoruz. Peki bu şerefli ve yaşlı başlı insanlara karşı nasıl davranmalıyız? Bunlara nasıl bu şekilde sert davranılabilir? Halbuki yüce Mevlâımız Peygamber Efendimiz'e: "Şayet sen sert ve katı kalpli biri olsaydın elbette-ki onlar çevrenden dağılıp giderlerdi. Onları bağışla ve onlar için Allah'dan af dile" buyuruyor. İşte mü'minler iyiliği emr ederken böylece hikmetli ve yumuşak bir şekilde tebliğde bulunmalıdırlar."

Ancak bir kısım zorba, zalim ve insafsız insanlar vardır ki bunlara karşı sert çıkmak ve önlerinde hakkı haykırmak gerekir. Çünkü yumuşak davranmak bunlara fayda vermez. Yine bazı tağutlar vardır ki bunlar Acem (İran) halılarına benzerler. Kendisini ne kadar çok çiğnersen o kadar güzelleşir ve değeri artar. Binaenaleyh bir davetçi müslüman haramları işleyen, kanları akıtan, malları yağmalayan, İslâm'a karşı ulu orta savaş açan bir tağutla karşılaştığı zaman mütevazı davranması isabetli değildir. Bunlara karşı vakarlı ve izzetli olmak gerekir. Kibirliye karşı kibir göstermek sevaptır. Çünkü bunlar yeryüzünde böbürlenmiş insanlardır. Onların kibir ve gururlarını kırmak için onlara karşı vakarlı ve aziz olman gerekir. Bu münasebetle, Mısırlı müslüman hanımların önderliğini yapan Hacı Zeynep Gazali'yi tanımak gerekir.

Ben bu hanımın aziz ve celil olan Allah'a dayanarak izzet ve şerefini kararlılıkla korumasını cidden takdir ediyorum. Kendisi takdire şayan bir hanımdır. İçinde yaşadığımız asırda bu kadından Allah'a daha çok tevekkül eden ve Allah'ın azizliğini yansıtan birisini görmedim. Bu hanım Mısır mahkemeleri huzurunda hayret uyandıran şerefli tavırlar takınmıştır. O, Mısırlı büyük zengin Salim oğlu Salim'in hanımıdır. Bu zatın Mısır, Kahire'deki Kral Fuad Caddesi'nde birçok mağazaları bulunmaktadır. Zeynep Gazali Mısır'da Müslüman Kadınlar Derneği'ni kurmuş, toplantılarını bizzat kendi evinde yürütmüştür. Fakat Mısır yönetimi bu hanımı tutuklamış, kocasını da mahv u perişan etmiştir. Bütün mallarına, şirketlerine ve servetine el koymuşlardır. Milyonlarca cüneyhe sahip olduğu halde hepsini almışlar, elinde sadece 50 bin cüneyh bırakmışlardır.

Bu hanımın ailesi mahkemede kendisini savunmak için avukat tutmuştur. Mahkemede davanın duruşması şu şekilde seyretmiştir. Mahkeme heyeti:

"Bu kadın çantasında patlayıcı maddeler taşıyormuş" diye ithamda bulunurlar. Zavallı avukat da:

"Bu kadın çantasında sadece ruj ve diğer makyaj malzemelerini taşıyordu. Bunun bomba taşıması mümkün değildi" şeklinde savunmada bulunur. Bunun üzerine Hacı Zeynep Gazali sinirlenerek avukata:

"Be şuursuz adam, sus! Kes sesini! Zeynep Gazali çantasında ruj taşıyor mu? Bu kafası çalışmayan eşekten vekâletimi alın. Bunu mahkemenin dışına çıkarın" diye cevap verir. Diğer yandan savcı suçlamaları sürdürerek Zeynep Hanım'a şöyle der:

"Sen Abdunnasır için: "O Ebu Cehil'dir" demişsin, doğru mu?" Zeynep Gazali:

"Evet doğru. Fakat ben bunu söylediğim için üzgünüm. Çünkü o sadece bir cahilin babası olan Ebu Cehil değil, o cahillerin babası Ebu Cehil'dir." Savcı ona:

"Sen Abdunnasır'a daha başka adlar da takmışsın, doğru mu?" diye sorar. Zeynep Gazali:

"Evet. Ben ona sinek adını takmıştım. Sonra bu isimden vazgeçtim. Çünkü ben sahih bir hadiste: "Sineğin bir kanadında mikrop, diğer kanadında da panzehir" olduğunu okudum. Bu adamda ise panzehir diye bir şey yoktur." Savcı Zeynep Hanım'a:

"Senin ona taktığın en son isim ne?" diye sorar. Zeynep Hanım da:

"Ben ona bostan korkuluğu ismini taktım." Tabii ki mahkeme cevapları tescil ediyor ve derhal Abdunnasır'a aktarıyordu. Tekrar savcı Zeynep Gazali'ye: "Allahuekber, Allahuekber. Kırk milyon bir korkuluk sopası ile mi idare ediliyor?" der. Zeynep Gazali de:

"Evet, kırk milyon bir sopa ile idare ediliyor, sopa da dış devletlerden idare ediliyor." Bunun üzerine savcı Zeynep Gazali'nin idam edilmesi talebinde bulunur ve mahkeme Zeynep Gazali aleyhine 25 yıl ağır hapis cezası verir. Zeynep Gazali ise:

"Bu ceza İslâm meşalesinin ve sancağının yücelmesi içindir, bu ceza tevhid bayrağının dalgalanması içindir. Allahuekber, Allahuekber" şeklinde mahkemeyi inletir. Zeynep Gazali'nin bu gibi tavırlar takındığı dönemde bütün dünya Abdunnasır'ı konuşuyordu. Doğu ve batıda bulunan krallar ve cumhurbaşkanları onu hesaba katıyorlar, hatta bazıları onun adım duyunca titriyordu. Arap âleminde devrim meydana getirecek insanlar Nasır'ın yanında eğitiliyor ve bölgelerinde yapacakları devrimlerin hazırlıklarını burada öğreniyorlardı. İşte Zeynep Gazali böyle bir anda bu gerçekleri haykırmıştı. Onun için o, şayan-ı tadtir bir hacı ablamızdır.

Seyyid Kutup da idam hükmünü işittiğinde; "Allah'a hamd olsun, 25 yıldır, bu sonuca, şehadete ulaşmak için mücadele etmiştim"

demiftir.

Zeynep Gazali mahkemeden çıktığında dışarıda bekleyen televizyon kameramanlarını ve gazetecileri görür. Farkında olmaksızın onlara saldırır ve: "Ey her sofraya konan yiyiciler... Ey tağutlara tapanlar... Ey karanlıkların ayakları altında yaşayanlar... Sizler kendinizden utanınız" der. Daha sonra polisler tarafından Zeynep Gazali tutulur, polis arabasına bindirilerek kalacağı zindana götürölür.

Vakıa Zeynep Hanım'ın hayatı pek uzundur. Hayat safhalarından bir bölümünü anlatıyorum. Yine bir defasında Mısır istihbarat müdürü ona:

"Ey hacı anne, bize nasihat et!" der. Hacı Zeynep de ona: "Ben sana şu an üzerinde oturduğun koltuğu terk etmeni, evine gitmeni tavsiye ederim" cevabını verir. Subhanallah! O, bir hanım, ama herkes onun ciddiyet ve vakarından çekiniyor. İstihbarat müdürü bile ona işkence ettirmesine rağmen önüne oturduğunda ondan utanıyor. Bu kadını yargılıyorlar, hapsediyorlardı ama karşısına geçince de ondan utanıyor ve mahcubiyet hissediyorlardı. Evet bu kadın Mısır yöneticilerinin makam ve mevkilerini sarsmıştı. Mısır'da adeta deprem meydana getirmişti.

Mervan Hadid

Hayran olduğum diğer bir şahsiyet de merhum Şeyh Mervan Hadid'dir. Şeyh Mervan Hadid'i ve mücadelesini daha önceden zikretmiştik. Bu zat Mısır istihbaratını hayli yormuştur. Bir kişi gece gündüz bunu takip etmekle görevlendirilmiştir. Öyle ki her gittiği yere gidiyor, her bindiği vesaite biniyormuş. Mısır'da toplu taşıma araçları oldukça kalabalıktır. Bir insan otobüse binmek istediğinde kapının ağzındaki demirleri yakalayabilmesi için mutlaka yerden yukarı atlaması gerekir. Çünkü bizzat kapının ağzında en az dört-beş kişi bulunmaktadır. Otobüs uzaktan gelince herkes otobüsün içine nasıl atlayacağına dair hazırlığa geçer. Şeyh Mervan'da kendisini takip eden istihbarat memuru arkadaşı (!) ile birlikte otobüse zıplama hazırlığına geçerler. Bazen Şeyh Mervan önce biner, onu takip edenin elinden yakalayıp otobüse bindirirdi. Bazen de istihbarat memuru önce biner, Şeyh Mer-van'ın elinden tutar, onu otobüse çekerd. Çünkü bunlar birbirlerinden ayrılmayan ikizler gibiydi. Şeyh Mervan her gittiği yerde arkasında bunu görüyordu. Ondan kurtuluş yoktu. Bu nedenle Mısır otobüslerine binme gibi zor durumlarda birbirlerine yardımcı oluyorlardı. Hatta bazen Şeyh Mervan daha önce binip istihbarat memuru bitlemeyince onun elinden tutup aşağıya indiriyordu ve ona "ikinci araba ile gideriz" diyordu.

Bazen de Şeyh Mervan otobüse ücret öderken "al, bu bir kuruş benden, bir kuruş da şu istihbarat memurundan" diyordu. Milletin huzurunda bunun kim olduğunu söylemekten çekinmiyordu. Aslında bu durum o memur için de bir zilletti.

Şeyh Mervan Suriye'ye döndü. Mısır lideri Abdunnasır da o sırada Suriye'yi ziyaret ediyordu. Suriye, Nasır'ı "memleketler fatihi" olarak karşıladı. Bu, Mısır ile Suriye'nin birleştiği tarihe denk gelmişti. Şeyh Mervan Hadid caddenin kaldırımında bulunuyordu. Abdunnasır'ın bindiği araba çok yavaş bir şekilde halkı yararak gidiyordu. Şeyh Mervan'm yanına yaklaşıncı o Nasır'a: "Haydi defol, Allah sana lanet etsin" dedi ve Nasır'a sert bakışları ile baktı. Hemen ertesi gün Abdunnasır sosyalistleri eleştirir mahiyette konuştu. Abdunnasır Şeyh Mervan'ı sosyalist biri zannetmişti. Çünkü Abdunnasır sosyalizm hayranlarının mallarına el koyun-, ca bu defa sosyalistler Nasır'ın aleyhine dönmüşlerdi.

Sene 1964'tü. Bu tarihte Baas Partisi mensupları ve Nusayriler Suriye'de iktidarı ellerine geçirdiler ve müslümanlara karşı savaşa girdiler. Öyle ki Şam Radyosu'ndan şunları söylüyorlardı: "Ben Baas Partisinin ortağı olmayan bir Rab olduğuna iman ettim." Araplığın da bir benzeri olmayan tek din olduğuna inandım." Şeyh Mervan tüm bu manzaraları görüyordu. Hama kentinde Baas Partisi'nden veya Nusayriler'den olan bir öğretmen sınıfın tahtasına İslâm'a saldırır mahiyette yazılar yazdı. Öğrencilerden biri kalkıp hocayı dövdü. Bütün talebeler o öğrenciyi destekleyip hocayı linç ettiler. Bunun üzerine jandarma komutanı geldi, hocayı öldüren öğrenciyi orada öldürdü. Şeyh Mervan da Hama'daki Sultan Camii'ne gitti. Orada: "Öğrenciyi öldüren subay buraya mutlaka getirilsin, ona kısas uygulayacağız" dedi. Bunun üzerine Suriye tankları camiye sardılar. Mervan'm çatışmada kararlı olduğunu görünce ona: "Öğrenciyi öldüren subayı sana vereceğiz, ona kısas uygula" dediler. Mervan ise: "Hayır bu yeterli değil. İslâm ile hükmedeceksiniz" diye diretti. Bunun üzerine toplar camiye dövmeye başladı. Camideki gençler de tabanca ve bombalarla Şeyh Mervan ile birlikte onlara karşılık verdiler. Nihayet toplar camiye onların üzerine yıktı.

Kamalıların bize anlattığına göre caminin altından cesetleri çıkarırken tekbir sesleri işitmişlerdir. Şeyh Mervan da bu enkazlar altında kalıp ölmeyenlerden biridir. Nihayet bunu Şam'da yargılamak üzere mahkemeye götürürler. Mahkeme reisi Nusayri mezhebinden olan Salah Cedid idi. Aslında bu zat Hafız Esad'm iktidara gelmesi için zemin hazırlayan biridir. Orduda Nusayrîlik mezhebine mensup olan insanların önderliğini bu yapıyordu. Mahkemenin ikinci hakimi ise ordu komutanı Mustafa Talaş'di.

Mustafa Talaş sözde Sünni idi. Mervan Hadid'e:

"Niçin devlete karşı silahlı isyana kalktın?" diye soruldu. Mervan Hadid:

"Salah Cedid isminde Nusayri bir it var. Bir de Mustafa Talaş isminde sözde Sünni olan bir köpek var. Bunlar memleketten İslâm'ı silmek istiyorlar. Bizim bunu kabullenmemiz mümkün değildir. Biz buna boyun eğemeyiz" cevabını verdi. Bunun üzerine devrim polisleri onu öldürmek için hücumla geçtiler. Fakat mahkemede yabancı basın mensupları bulunuyordu. Onlar devrim polislerine engel oldular. Ti ki memlekette yargı ve hukuk özgürlüğü bulunduğu söylensin (!) Mahkeme reisi Mervan'a: "Sen uşaksın" dedi. Mervan da:

"Evet ben âlemlerin Rabbi olan Allah'a uşağım. Fakat senin partinin lideri başkalarına uşak. Partinin lideri hristiyan Michel Aflek'tir. Bu adam, Mısır tağutu Abdunnasır'dan 79 bin cüneyh almıştır" cevabını verdi. Mahkeme reisi Şeyh Mervan'a: "Siz Muhammed Hamid bizimle beraber diyorsunuz. Halbuki Muhammed Hamid size ateş püskürüyor, sizi sevmiyor" dedi.

Mervan da ona şu âyeti okudu:

"Eğer senden yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter, O'ndan başka hiçbir ilah yoktur. Ben O'na tevekkül ettim. O, yüce arşın Rabbidir." (Tevbe, 129) Mervan bu sözleri ile kendisini yargılayanlara adeta kaleşnikof kurşunları sıkıyor, havan topları ile bombalıyordu. Mahkeme Mervan'a bir kısım gençlerle birlikte idam kararı verdi. Onlar gülümseyerek birbirlerini tebrik ettiler. Diğer bir kısım gençlere de beraat kararı verdi. Bunlar ise ağlamaya başladılar. Yabancı basın mensupları:

"Niçin şunlar gülüyor ve şunlar da ağlıyorlar?" diye sordular. Mahkeme yetkilileri onlara:

"İdam edilenler cennete gireceklerinden dolayı seviniyorlar, beraat kararı alanlar ise cennetten mahrum edildiklerinden dolayı ağlıyorlar" cevabını verdiler.

Vallahi bizzat Şeyh Mervan bana şunu dedi: "Allah'a yemin olsun ki benim hayatımın en mutlu günleri o idam kararının infaz edilmesini beklediğim günlerdi. Çünkü bizler artık kendimizi ahirete gitmiş, cennette bulunan insanlar olarak hissediyorduk. Mervan Hadid konu ile ilgili basit de olsa bir şiir yazmıştır. Bu şiiri devamlı gençler okurlar. Şiirin başında şu ifadeler geçmektedir: Yarın ruh bedenden ayrılıp güneş gibi doğacaktır Ve Allah'la vaad ettiği şekli ile karşılaşacaktır.

Mervan Hadid bunları söylemiştir. Daha sonra mahkemede adı geçen Şeyh Muhammed el-Hamid o zaman devlet başkanı olan Emin el-Hafız'a gider ve ona:

"Sen ne yapıyorsun? Mervan Hadid'i idam mı etmek istiyorsun? Bunu yaptığın takdirde Hama şehrinin susacağı mı zannediyorsun? Hama ayaklanır, bir daha da susmaz" der. Bunun üzerine Emin el-Hafız:

"Peki görüşün nedir?" diye sorar. Şeyh Muhammed el-Hamid:

"Sen onu serbest bırak" der. Emin el-Hafız:

"Git, sen onu kendi elinle hapishaneden çıkar" der. Muhammed el-Hamid hapishaneye gider ve onlara: "Haydi yavrularım çıkın dışarıya der" Çünkü bu çocuklar Hama'da Şeyh Muhammed el-Hamid tarafından yetiştirilmiş insanlardır. O bunları Hama'daki Sultan Mescidi'nde eğitmiştir. Aslında Şeyh Muhammed el-Hamid, zamanının seçkin alimlerindendi. Hem takva sahibi idi, hem bil-

gili idi, hem mücahid, hem de âbiddi. Dini uğrunda her türlü tedbire başvurur, hakkı söylemekten de geri durmazdı. İşte bu zat gidip onları hapishaneden çıkardı. Biliyor musunuz onların ilk cevapları ne olmuştu: "Allah seni affetsin, bizi cennetten mahrum eyledin."

Şeyh Mervan çıktıktan sonra Suriye'deki İslâm aleyhtarı haller gitgide arttı. Nihayet 1973 yılında Suriye Cumhurbaşkanı Hafız Esed "Suriye'nin resmî dini İslâm'dır" şeklindeki maddeyi vb. maddeleri Suriye Anayasası'ndan çıkardığını ilan etti. Bunun üzerine Suriyeli müslümanlar ayaklandı. Şeyh Mervan tekrar alevlendi. Mescitte bir hutbe irad etti ve insanlara şöyle seslendi: "Öleceğine dair kim benimle biatleşiyor?" Mervan konuşmaya başlayınca insanlar yavaş yavaş camiden sıvışmaya başladı. Birinin arkasından diğeri çıktı. Özellikle meşhur hocaefendiler bunu başlattı.

Hama halkı dinlerine karşı çok gayretli ve çok titiz olduklarından dolayı bu manzaraya katlanamadılar. İçlerinden biri tabancayı çekip caminin içinde ateş etti. Aslında ben kimin ateş ettiğini biliyorum. Hâlâ ateş seslerini ve ateş edeni kaydeden bant bizde mevcut. İşte bu hutbeden sonra Şeyh Mervan Şam'a gidip yeraltına çekildi, devletle savaşmak üzere cihad hazırlığı yapmaya girişti. Bu maksatla silah ve bomba biriktirmeye çalıştı. Fakat daha önce kendisi ile beraber olan bütün insanlar onu yalnız bıraktılar. O da: "Ben tek başıma bu devlete karşı savaşacağım" dedi ve ısrar etti. Vallahi bu adam çok garip birisiydi. O kadar garip ki, bir devlete karşı savaş açmaktan gözünü kırpıyordu. Ben onu son gördüğüm zaman da yüzüne baktım. Onu dünyada yaşayan bir insan olarak görmedim. Onun yüzünde şehadet nuru parlıyordu. Bana söylediği ilk söz şu idi: (O beni iyi tanıyordu. 1969-1970 yılları arasında bize gelmişti). "Ey Ebu Muhammed! Sen cenneti özlemedin mi?" Kafamı kaldırıp ona baktım. Ne acayip bir adam. Eh... O nerede, biz neredeyiz?

Hülasa istihbarat mensupları Şeyh Mervan'ın yerini tesbit ettiler. Kaldığı dairenin etrafını kuşattılar. Hoparlörlerle binada kalanlara: "Sayın vatandaşlar, içinde Irak'lı bir istihbarat ajanı

bulunuyor. Onu kovun, biz onu tutuklamak istiyoruz" şeklinde ilan etmeye başladılar. Bu sırada Suriye ile Irak'ın arası açılmıştı. Halbuki daha önce Suriye yönetimi Irak istihbaratına toz mu kon-dururdu? Şeyh Mervan da kendi hoparlörü ile onlara şu cevabı verdi: "Ey insanlar! Bizler müslümanız. Irak istihbaratı mensubu değiliz. Ey polisler, ey askerler, ben size 15 dakika mühlet tanıyorum. Derhal buradan çekilin. Aksi taktirde sizinle savaşacağım." O sırada Şeyh Mervan'ın Hama'dan gelen talebelerinden biri kendilerine mütevazı yiyecekler almak için apartmandan dışarı çıktı. Bu gencin arka cebinde bağ bıçağı bulunuyordu. Hamaklar arka ceplerinde bu tür bıçaklar taşırlar. Bıçak hem hafiftir, hem de bir hamlede bir koyunu kesebilecek güçtedir. Hülasa bu genci yakaladılar, polis arabalarından birinin yanına götürdüler. Çocuğu altı kişi çember arasına aldı. Çocuk elini bıçağına attı, altısının da karnını yarıp kaçtı. Bunun üzerine uyarı sirenleri çaldı. Çocuğu kovaladılar, çocuk kendisini bir duvardan aşağı attı, kaçıp kurtuldu. Sonra çocuk Ürdün'de bize geldi. Allah onu o tağutlardan sağ salım kurtardı. Vallahi bunlar çok acaip gençlerdi. Sanki bakışlarından cennet isfekleri dökülüyordu. Gerçekten söylediklerinin eri çıktılar. Bu gencin olayından on beş dakika sonra bombalar Mervan Hadid'in evine yağmaya başladı. Mervan Ha-did düğün yapmasına rağmen hanımı ile zifafa girmemişti ve ona şöyle demişti: "Ben hayatımın sona ereceğini hissediyorum. Seni dul hanım olarak bırakmak istemiyorum." Hanımı birkaç gün yanında bekledi. Mervan ona: "Bekle bakalım, sonunda ne olur?" diyordu.

Artık toplar evin üzerine yağmaya başlamıştı. Apartmanın içinde Mervan ve iki arkadaşı bulunuyordu. Tabii ki çevrede binlerce polis ve asker vardı. Helikopterler, apartmanın üzerine komando askerleri indirdiler. Fakat Mervan Hadid'in bulunduğu yere girmeye hangi kahraman cesaret edebilirdi ki? Merdiven'den yukarı tırmanmak istediler, Mervan Hadid merdiveni havaya uçurdu. Çarpışmalar sürekli devam etti. Öğlen vakti cepheleleri bitmişti. Öğlenden ikindiye kadar tam bir sükunet devam etti. Fakat hiç kimse içeri girmeye cesaret edemiyordu. Hatta dama indirilen komandolar bile... İkindiden sonra mücahidlerin elinde bir merminin dahi kalmadığını anlayanca daireye girdiler, Şeyh Mervan kolundan yaralanmıştı. Onu tulup hanımı ile birlikte tekrar hapishaneye götürdüler. Mahkemeye getirildiğinde rejimin uşakları olan subaylar mahkeme salonunu doldurmuştu. Bunların arasında hava kuvvetleri komutanı Naci Cemil ve savunma bakanı Mustafa Talaş da vardı. Mervan Hadid bunları görünce: "Be köpek Naci! Sen hâlâ yaşıyorsun öyle mi? Mustafa Talaş da yanında. Ben gençlere ilk savaşa başladıklarında sizi öldürmelerini tavsiye ettim. Çünkü sizler ırzlarımızı lekeleyen, mallarımızı yağmalayan, adamlarımızı, çocuklarımızı kesen bu Nusayriler'in köpekliğini yapıyorsunuz. Ey Nusayriler! Ben gençlere sizden en az 5000 subayı öldürmelerini tavsiye ettim" diye bağırırdı. Bunu duyan ordu komutanı Naci T!emil görenlerin şehadeti ile korkusundan titremeye başladı ve gayr-i ihtiyarî şöyle dedi: "Bırakın bunu, bu mecnun."

Bu hadiseyi bana bizzat gençler anlattılar. Bir defasında Hafız Esed onunla bizzat ben görüşmek istiyorum diyerek hapishaneye gider ve ona:

"Mervan, olan oldu. Allah geçmiştekilerini affetsin. Seninle biz yeni bir sahife açalım. Fakat tek bir şartla. Sen üzerinde bulunduğun bu çizgiyi terk et." Mervan da ona:

"Hangi çizgiyi?" diye sorar. Hafız Esed ona: "Silahlı mücadele çizgisini" der. Mervan da ona: "Ben bunu kabul ederim, fakat bir şartla. İslâm devletinin kurulması için bize yardım et" der. Bunun üzerine Hafız Esed "elini eteğini toplayıp oradan çıkar. İşte bu ziyaretten sonra Suriye rejimi Şeyh Mervan'ı yavaş yavaş öldürmeye girişti. İlk önce hanımını getirip Mervan'ın yanındaki odaya koydular. Ona her sarkıntılık yaptıklarında kadın çığlık atıyordu. Bunları duyan Mervan her defasında adeta ölüyordu. Şair Mütenebbi'nin de dediği gibi:

İşkencelere katlanmak, eza ve cefayı görmek Kilo verdiren haplardır.

Fiilen Şeyh Mervan devamlı kilo vermeye başladı. Aslında o babayiğit bir insandı. Yüz kilonun üstünde idi. Heybetli bir görüntüsü vardı. Fakat zamanla bir deri bir kemik kaldı. Son zamanlarında 48 kiloya inmişti. Daha sonra ilaçlarla tedavi edilmek istendi ise de Mervan'a ilaçlar fayda vermedi. Bize anlatıldığına göre yöneticiler ona yavaş yavaş öldüren iğneler vuruyorlardı. İşkenceler böylece devam elti. Mervan hapishanede öldü ve Rabbine kavuştu. Fakat hayatta iken emr-i bi'l-maruf nehy-i ani'l-münkeri yerine getirdi.

Gerçekten Mervan Hadid'den sonra gençler onun teslim ettiği sancağı alıp taşıdılar. Onun bıraktığı sancağı taşıyanlardan biri de Abdüssettar ez-Zaim isimli gençti. Bu 1969 yılında Filistin'de bizimle beraberdi. Diş hekimi idi. Hafif kilolu biriydi yani 60 kilo kadardı. Bu zat Nusayri subaylarını bürolarında, kahvelerde ve gördüğü her yerde hallediyordu. İnsanlar korktukları subayların kan revan içinde olduklarını görünce heybetleri silinip gidiyordu. Bir defasında Şam Üniversitesi rektörünü rektörlük binasında, kendi odasında öldürdüler.

Maşallah, bunlar ne hoş gençlerdi. Vallahi biz bunların eylemlerini dinlediğimizde binbir gece masallarını dinlemiş gibi oluyorduk. Eski Arap masalları hatırimıza geliyordu. Evet, tarih tekerrürden ibarettir. Allah Teala da bu gençlere yardım ediyordu, birçok sıkıntılı durumlarda sanki bunlardan kerametler görülüyordu. Aslında şu an bizler dağlık bölgelerde bulunuyoruz. Her yere çekilip saklanmamız mümkün. Fakat onlar şehrin içinde, ulu orta mücadele veriyorlardı. Binaların içinde, dairelerde savaşıyorlardı. Meselâ bir defasında Nusayri güçleri müslüman gençlerden birini yakalamak üzere dairesinde kısırmışlardı. Genç, kırk metre genişliğinde olan ana bir caddeye dördüncü kattan kendisini attı. Allah onu korudu. Genç caddeye düşme yerine karşıdaki apartmanın balkonuna düştü, oradan kaçıp kurtuldu. Buna benzer birçok olaylar oldu. İşte daha önce söylediğimiz Abdüssettar ez-Zaim de bunlardan biri idi. Kabristanlarda yatıp kalkıyordu. Hatta defnedilmek için eşilmiş kabirler arıyordu. Çünkü o evinde uyuyamazdı, akrabalarına dahi gidemezdi, buralarda yaşamak mecburiyetinde idi. Buna rağmen devlet bunların korkusundan tir tir titriyordu.

73 - 93. AYETLERİN TEFSİRİ

73-Ey Peygamber! Kâfirlerle ve münafıklarla ciad et. Onlara karşı sert davran. Onların varıp kalacakları yer cehennemdir. Orası varılacak ne kötü bir yerdir.

74-Onlar söylemediklerine dair Allah'a yemin ettiler. Halbuki onlar, kâfirliğe götüren sözü söylediler.

Müslüman olduktan sonra, tekrar kâfir oldular. Erişemeyecekleri işe giriştiler. Onların kızmaları, sırf Allah ve Rasulünün, Allah'ın lütfü ile kendilerini zenginleştirmesindendir.

75-Eğer tevbe ederlerse bu onlar için daha hayırlıdır. Şayet yüz çevirirlerse, Allah onları dünya da ve ahirette can yakıcı bir azap ile cezalandırır. Yeryüzünde onların ne dostu, ne de yardımcısı vardır.

76-Münafıklardan bir kısmı da: "Yemin olsun ki, eğer Allah lütfü ile bize mal verirse, biz mutlaka onu hayır yolunda harcarız ve mutlaka salih kullardan oluruz" diye Allah'a söz verdiler.

77-Allah, onlara lutfundan nimetler verince de cimrileştiler.Allah'ın emirlerinden yüz çevirdiler. Zaten onlar yüz çeviricidirler.

78-Allah'a vaad ettiklerini tutmamaları ve yalan söylemeleri sebebiyle Allah kendi huzuruna çıkıncaya kadar onların kalplerine nifakı yerleştirdi.

79Onlar, Allah'ın mutlaka sırlarını ve fısıltılarını bildiğini ve Allah'ın gaybları çok iyi bilen olduğunu hâlâ bitmediler mi?

80-İçlerinden gelerek sadaka veren mü'minleri ve güçlerini yettiğinden fazla verecek bir şey bulamayanları ayıplayanları ve onlarla alay edenleri, Allah maskaraya çevirir. Onlar için can yakıcı bir azap vardır.

81-Ey Muhammedi İster bağışlanmalarını dile, ister dileme,onlar için yetmiş defa af dilesen de Allah onları asla affetmeyecektir. Bu, onların Allah ve Peygamberini inkâr etmelerindendir. Allah fasıklar güruhunu asla doğru yola erdirmez.

82-Cihaddan geri kalanlar, Allah'ın Rasulüne muhalefet ederek oturup kalmalarına sevindiler. Allah yolunda malları ile,canları ile cihad etmek hoşlarına gitmedi. "Bu sıcakta savaşa çıkmayın" dediler. De ki: "Cehennem ateşinin sıcaklığı daha şiddetlidir." Keşke bunu bilseydiler.

83-Yaptıklarının cezası olarak artık az gülsünler ve çok ağlasınlar.

84-Eğer Allah, bu cihaddan sonra tekrar seni, geri kalan bu topluluğa döndürür de onlar da seninle cihada çıkmak için izin isterlerse onlara şöyle de: "Benimle beraber bir daha asla çıkmayacaksınız ve düşmana karşı benimle beraber savaşmayacaksınız. Çünkü ilk defasında savaşa çıkmayıp oturmayı istediniz. Şimdi de geriye kalanlarla beraber oturun."

85-O münafıklardan biri ölürse, sakın cenaze namazını kılma.Kabrinin başında durma. Çünkü onlar Allah ve Peygamber'ini inkâr etmişler ve dinden çıkmış olarak ölmüşlerdir.

Onların mal ve çocukları seni imrendirmesin. Çünkü Allah bunlarla dünya hayatında, onlara ancak azap etmeyi ve canlarının kâfir olarak çıkmasını ister.

86-"Allah'a iman edin ve Peygamber'i ile beraber cihad edin"diye bir sûre indirildiğinde onlardan zengin ve güçlü olanlar,senden izin istediler: "Bırak bizi, cihaddan geri kalanlarla beraber oturalım" dediler.

87-Savaştan geri kalan muhaliflerle beraber olmayı kendilerine yakıştırdılar. Onların kalpleri mühürlenmiştir, onlar anlayamazlar.

88-Fakat Peygamber ve onunla birlikte Allah'a iman edenler mallarıyla, canlarıyla cihad ettiler. Hayırlar işte bunlar içindir. Kurtuluşa erecek olanlar da yalnız bunlardır.

89-Allah, onlar için, altlarından ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. Onlar orada ebediyyen kalacaklardır. İşte büyük kurtuluş budur.

90-Bedevilerden özür beyan edenler, kendilerine izin verilmesi için geldiler. Allah'a ve Peygamber'ine yalan söyleyenler de, yerlerinde oturup kaldılar. Bunlardan kâfir olanlara yakında can yakıcı bir azap isabet edecektir.

91-Allah ve Peygamber'ine karşı samimi oldukları taktirde acizlere, hastalara, harcayacak bir şeyi bulunmayanlara, cihada çıkmamaktan dolayı bir sorumluluk yoktur. İyilikte bulunanları ayıplamaya mahal yoktur. Allah, çok bağışlayan ve çok merhamet edendir.

92-Cihada çıkma maksadı ile binek vermen için sana geldikleri vakit: "Sizi bindirecek bir şey bulamıyorum" dediğinde,harcayacak bir şey bulamadıklarına üzüлp gözleri yaşla dolu olarak geri dönenlere de sorumluluk yoktur.

93-Sorumluluk, zengin oldukları halde cihada gitmemek için senden izin isteyenleredir. Onlar, geri kalanlarla beraber olmaya razı oldular. Allah, onların kalplerini mühürlemiştir, onlar bilmezler.

Aziz ve celil olan yüce Allah, son üç âyette cihada gitmemekte mazur olanları beyan etmekte ve şöyle buyurmaktadır: "Zayıflara, hastalara ve harcayacak bir şey bulamayanlara Allah' a ve Rasulü'ne sadık kaldıkları taktirde bir vebal yoktur..." Yani bu kimselere herhangi bir günah veya ceza yoktur. Yeter ki, bu kimseler Allah'a ve Rasulü'ne sadık kalsınlar. Burada Allah'a ve Rasulüne sadık kalmaktan maksat; mücahidleri sevmeleri, onlara güzel sözler söylemeleri, mücahidlerin ailelerini tekeffül etmeleri ve onlar hakkında güzel sözler yaymalarıdır. Âyet-i kerimenin sonunda: "İyilik edenlerin aleyhine de bir durum yoktur..." buyurulmaktadır. Çünkü mazeretinden dolayı Allah yolunda cihada katılamayan kimseler Allah'a, Rasulü'ne, müslümanlarıniderlerine ve müslümanların geneline karşı samimi olurlar. Bu hususta Allah yolunda cihad edenlere güzel sözler

söylerlerse cihetteki onların aleyhine olacak herhangi bir durum yoktur. Çünkü onlar katılamadıkları cihadı yermiyor, mücahidlere çeşitli kusurlar takmıyor, aksine onları övüyorlar. Onlar şairin şu sözünde vasıflandırdığı kişinin durumuna düşmüyorlar:

Madem ki, sende ne savaş için hediye edeceğin bir at ne de mal var.

O halde sen cihad edeni Davranışınla mutlu edemiyorsan,
Konuşmanla mutlu et.

Bazı insanlar hem cihada katılmazlar, hem de mücahidlere karşı ağızlarından güzel bir söz çıkmaz. Aksine cihaddaki bütün olumsuz haberleri kapmaya, müslümanların mağlubiyetini iştirmeye çalışır. Böylece cihada katılmak isteyen bir gençle karşılaşınca onun yüzüne karşı cihadı karalar, içinde bulunan kinini kusar. Kalbindeki her kötülüğü cihadı engellemek için ortaya serer. İşte bu gibi insanlar cihada katılmamakta özürli olsalar dahi günahattan kurtulamazlar. Çünkü bunlar Allah'a, Rasulü'ne ve cihada karşı samimi olmayan, hoş niyet taşımayan kimselerdir. Cihada katılmamaktan dolayı muaf olanlar, cihad hakkında güzel haberler yayan ve cihad hakkında sevindirici hadiseleri duymak isteyen mücahidlerin kahramanlıklarını iştirmeden dolayı gönlü ferahlayan âmâlardır, topallardır, sakatlardır. İşte âyetinde zikredilen "iyilikte bulunanlar"dan maksat bu gibi insanlardır. İşte bunlara karşı herhangi bir sorumluluk söz konusu değildir. Cihada katılmamaktan dolayı sorumlu olmayan diğer bir sınıf da âyetin devamında belirtilen şu kimselerdir:

"Cihada çıkma maksadı ile binek vermen için sana geldikleri vakit: "Sizi bindirecek bir şey bulamıyorum" dediğinde, harcayacak bir şey bulamadıklarına üzüldü gözleri yaşla dolu olarak geri dönenlere de sorumluluk yoktur." (Tevbe, 92)

Tebuk günüydü. Medine-i Münevvere ile Tebuk arası 650 km.dir. Bu nedenle o günkü şartlarda savaşılacak yer pek uzaktı. Bu savaş sıcak günlere rastlamıştı. Sıcaklığın en şiddetli olduğu ve meyvaların olduğu yaz ortasıydı. Müslümanların yalınayak ve bineksiz olarak bu savaşa katılmaları imkânsızdı. Bu bakımdan herkesin ayağına giyecek bir şeye ve bineceği bir veya iki deveye ihtiyacı vardı. Tâ ki birine binsin, diğeri ile de yiyeceği şeyleri taşısın. Çünkü İslâm'da mücahid kendi yeyip içeceğini kendisi karşılar. Bir kısım müslümanlar bu gibi imkânlarla sahip olmadıklarından başka müslümanların kendilerini teçhizatlandırması için Rasulullah'ın yanına varmışlar, Rasulullah da onlara: "Ben sizleri teçhizatlandıracak birini bulamıyorum" cevabını verince, onlar âyet-i kerimde de belirtildiği gibi savaşa katılmama üzüntüsü ile gözleri yaşla dolarak geri dönmüşlerdir. İşte bu gibi müslümanlar da savaşa katılmamakta mazur görülmüşlerdir.

93. âyetinde ise mazeretleri olmadığı halde savaşa katılmayanlar belirtiliyor ve onlar şöyle vasıflandırılıyorlar:

"Sorumluluk, zengin oldukları halde cihada gitmemek için senden izin isteyenlerdir. Onlar, geri kalanlarla beraber olmaya razı oldular. Allah, onların kalplerini mühürlemiştir, onlar bilmezler." (Tevbe, 93)

Âyet-i kerimde de belirtildiği gibi günaha ve cezaya çarptırılacak olan kimseler, zengin oldukları halde cihada katılmamak için Allah Rasulü (sav)'den izin isteyen kimselerdir. Bu kimseler mal ve sıhhat açısından zengin olan kimselerdir. O halde bunları cihada katılmaktan alıkoyan şey ne idi? Günümüzdeki şirketler, okullar, antlaşmalar gibi şeylerdi. Hülâsa bunları cihaddan alıkoyan dünya ve dünya malı idi. Başka birşey değildi. Bu hususta başka bir âyet-i kerimde şöyle buyurulmaktadır:

"Savaşa katılmayan bazı bedeviler sana: "Savaşa katılmaktan bizi mallarımız ve ailelerimiz alıyordu. Allah'tan bizim bağışlanmamızı dile" diyeceklerdir." (Fetih, 11)

Görüldüğü gibi aziz ve celil olan Allah özürsüz oldukları halde savaşa katılmayanları kınıyor, susturuyor, ayıplıyor ve onların savaşa katılmaktan aciz olan kadın, çocuk ve ihtiyarlarla beraber oturup kalmaya razı olduklarını beyan ediyor. Onların acizlerle birlikte olmakla cesarettten, izzetten ve yiğitlikten yoksun olduklarını belirtiyor. Yüce Mevlâ onlara adeta şöyle sesleniyor: Ayıp değil mi? Erkek olduğunuz halde utanmıyor musunuz? Düşman doğudan ve batıdan memleketi kuşatıp ırz ve namusu ayaklar altına aldığı, kanlar döküp malları yağmaladığı halde sizin kadınlarla birlikte oturup kalmanızı erkekliliğinize nasıl sığdırıyorsunuz? Gayretiniz, erkekliliğiniz, kahramanlığınız nerede kaldı? Direnişiniz, onurunuz, izzet ve şerefınız ne oldu? Yaptığınız erkekliliğe yakışmayan bir harekettir. Çocukların da sabahleyin okula gidiyor sen de okula gidiyorsun. Onlar evlerine dönüp yemeklerini yiyor, sen de yiyorsun. Birlikte televizyonun karşısında geceliyorlar, sen de geceliyorsun. Onlar kitap okurken, sen de okuyorsun. O halde seninle çocukların veya eşin arasında ne fark var? Evet... Yüce

Mevlâ bu gibi insanları veciz bir şekilde beyan ediyor ve buyuruyor ki:

"Cihaddan geri kalanlar savaşa katılmayan acizlerle birlikte oturup kalmayı kendilerine yakıştırdılar." (Tevbe, 87)

Evet, kadınlarla, sosyetelerle, sabahleyin elbisenin ütülü veya ütüsüz olduğuna dikkat eden, başını örttüğün kasketinin düzgünlüğüne bakan, kravatının muntazam olup olmadığına dikkat eden, ayakkabının parlaklığını ve cilasını gözden kaçırmayan hanımlarla birlikte...

Değerli kardeşim! Gerçekten hayat bu mudur? Hayır, hayır! Hayat bu değildir... Böyle yaşayan insanlar vücutları hareket etse de kalben ölmüş kişilerdir. Bu husustaki şairin şu sözü ne kadar manidardır:

Ölüp de kurtulan kimse ölü değildir. Asıl ölü diri olduğu halde ölü olandır.

Evet bu gibi insanlar elbiseler içinde hareket eden hayaletler misali canlı ölülerdir.

Bizler ölüleriz...

Zulmün ortaya çıkardığı en beter bir haldeyiz

Bizler köşkler arasında dolaşan ölüleriz.

Bizler sabah gidip akşam dönsek de

Aslında cansız hayaletleriz.

Donatılmış köşkler ise adeta kabirlerdir.

Evet bizler, hareket eden ölüleriz.

Dirilmenin ne zaman olacağını bekleyen ölüleriz.

Görüldüğü gibi şair insanımızın halini tasvir ediyor. Hareket etsek de ölümler olduğumuzu, çeşitli koltuklar, yastıklar, divanlar ve halılarla süslediğimiz evlerimizin de adeta bizim için kabirler ve o süs eşyalarının da kefenlerimiz olduğunu tasvir ediyor.

Acizlerle birlikte oturup kalanlar ve savaşa çıkmayanlar kalpleri mühürlenmiş ölü kimselerdir.

İsrailoğulları'ndan bir adamın şöyle dediği rivayet olunmuştur:

"Ey Rabbim ben Sana ne kadar da isyan ediyorum, yine de sen beni cezalandırmıyorsun?" Yüce Allah, Peygamber'ine o kimseye giderek şöyle demesini emreder:

"Ben seni ne kadar cezalandırıyorum, fakat sen farkında olmuyorsun. Senin kalbini öldürmedim mi?" Yani senin kalbin ölmüştür. Kalplerin ölmesinden daha büyük hangi musibet olabilir? Artık kalp hissetmemekte, Allah için öfkelenmemekte, kızmamaktadır. Herhangi bir his, duygu, kıskançlık ve izzet-i nefis kalmamıştır. Eğer izzet-i nefis kalmış olsaydı, yüzü kızarır düşmanların tecavüzleri altında çığlıklar ve feryatlar atan müslüman kadınları duyardı. Kalp diri olup kanı temizlediğinde yüz kızarır. Allah Rasulü (sav), bir münker gördüğü zaman yüzü kıpkırmızı kesilirdi. Sanki onun yüzünde nar taneleri oluşurdu. Bu hassasiyetin kaynağı izzetli ve şerefli olmaktır. İbnü'l-Kayyım el-Cevzî'nin de dediği gibi: "Kalpten hastalıkları uzaklaştıran şey izzet ve şereftir." Kalp, cismin mukavemetini (direncini) sağlayan yegane şeydir. Mukavemeti kalmayan bir vücut basit bir nezleyle dahi ölür. Çünkü vücudun direnci kalmamıştır. Bu kimseler AIDS hastalığına yakalanan kimseler gibidirler. Bunların vücutlarında herhangi bir direnç yoktur. En basit hastalık bile bunları öldürür. Tabii ki izzet ve şerefe sahip olmayan bir kalp de böyledir. Çünkü insanın kalbindeki hastalığı, kir ve pası yine kalpte bulunan ha-miyyet, gayret ve izzet duyguları siler atar. İnsandaki hamiyet körüğün demirin posasını giderdiği gibi vücuttan manevi hastalıkları giderir. Kalbinde izzet ve hamiyet bulunan insanda kibir, haset, zillet, batıla razı olma duyguları bulunmaz. Böyle bir kalp devamlı diri ve hararetlidir. İçinde gayret ve hamiyet olmayan bir kalp ise ölüdür. Herhangi bir fesat oku kolaylıkla ona saplanabilir. Adiliğin, riyakârlığın, şirkin, bid'atin ve zalimlerin tasallutunun mikroplarını ondan uzaklaştıramaz. Çünkü o ölüdür.

Denilmiştir ki, domuz eti insanın kalbindeki gayret ve hamiyet duygusunu öldürür. Bu bakımdan batılı insanlar kızının kendi evinde dahi başka biri ile fuhuş işlemesine kızmaz, öfkelenmez. Çünkü onun kalbi gayretsiz, hamiyetsiz ve kıskanma duygusundan yoksun bir kalptir. Domuz eti onun kalbini öldürmüştür. Bu gibi insanların vücutları adeta katır gibi, beyinleri ise serçe beyni kadardır. Bunlar pek korkaktır, ölü gibidir, aşağılıktır. Utanmaz, arlanmaz, edep bilmez, haya bilmez, vurdumduymaz, hissetmez...

Buna mukabil müslüman genç ise, ateşler içerisinde yatıyor gibi müslümanların dertlerinden kıvrınmaktadır. Müslümanların gasbedilmiş ülkelerini, tecavüze uğramış kızlarını ve ümmetin sorunlarının ağırlığını hissetmektedir. Kendisini ağır bir yük altında görmektedir. Kafası telaş ve sıkıntılarla doludur. Nedir bu hal? İrzlar kirletiliyor, kanlar akıtılıyor, mallar yağmalanıyor. Buna ne çare bulacağız, şeklinde düşünüp durur. Bakarsın ki müslüman genç bir deri bir kemik, ipince bir iplik gibi. Çünkü uyku bilmiyor, yetimlerin ağlamaları onun kirpiklerini birbirine değdirmiyor. Dul kadınların iniltileri onu uyutmuyor. Diğer yandan bakarsın ki bir arkadaşımız maaşallah 120 kilo. Bütün derdi maaşının artması ve ikramiyeler. Yıl sonunda ne kadar maaşı artacak, ikramiyeyi ne zaman ve ne kadar alacak? Her türlü zilleti yaparak hedefine nasıl ulaşacak? Şirket müdürü geldiğinde bizzat hanımının eli ile ona çay sunar. Niçin? Birkaç kuruş elde edebilmek için...

Evet, bu gibi insanlar ölümlerdir, Allah bunların kalplerini mühürlemiştir, bunlar neyin ne olduğunu anlamazlar.

Hülasa iman kalpler için bir hayat, inkâr ise onlar için bir ölümdür. Bu hususta yüce Mevlâ şöyle buyurmuştur:

"Hiç ölü iken dirilttiğimiz, insanlar arasında kendisi ile yürüyeceği bir nur verdiğimiz kimse karanlıklar içinde kalıp ondan çıkamayan kimse gibi olur mu?" (En'am, 122)

Eskiden cahiller zulmü kabul etmezlerdi. Haksızlığa boyun eğmezlerdi. - Ebu Süfyan'ın Bedir savaşında yenilip yemin ettiği gibi - Bir savaşta yenildikleri zaman onlar düşmanlarından intikam alıncaya kadar vücutlarına su değdirmeyeceklerine ve kirlenmelerden dolayı yıkanmayacaklarına dair yemin ederlerdi. Evet, Ebu Süfyan Uhud savaşında müslümanlara galip gelinceye kadar 13 ay banyo etmemiştir. Uhud'da müslümanlara galip gelince Uhud dağına çıkarak: "Ey Hubel putu yücel, Uhud savaşı, Bedir savaşına karşılıktır. Savaşta galibiyet, mağlubiyet sıra iledir" sözlerini sarfetmiştir.

Önceden Araplar savaştan uzak kalamazlardı. Bu nedenle haram aylar olan Zulkade, Zulhicce ve Muharrem aylarını çok uzun olarak kabul ediyorlardı. Cahiliye Arapları bu üç aylık süre içinde savaşmanın caiz olmadığına inanıyordu. Bu bakımdan Hac mevsimi geldiğinde içlerinden söz sahibi olan biri şunu ilan ederek: "Ben bu yıl Muharrem ayının savaş yasağını bundan sonra gelen Safer ayına erteledim" diyordu. Tâ ki iki ay bekledikten sonra Muharrem ayında savaşsınlar. Ondan sonra Safer ayında savaşı ertelemiş olsunlar. Çünkü Araplar üç ay savaşmak için bineklerine binememeden ve silahlarını kullanamamadan dolayı sıkıntı hissediyorlardı. Bu, onların izzet ve gururlarına ağır geliyordu. Savaşmadıkları zaman hastalanıyorlardı.

Evet, yüce Mevlâ da savaştan geri kalmayı bir ceza, bir suç ve bir zillet kabul etmiş, ondan geri kalanları tahkir etmiştir. Adeta onlara şöyle seslenmiştir: "Haydi sizler de kadınlarla birlikte oturup kalın!"

Eskiden İslâm toplumunda askerlikten çürüğe çıkmak büyük bir ayıptı. Hatta askerlikten dolayı çürüğe çıkan cezalandırılmış gibi sayılırdı. Günümüzde ise askerlikten kurtulmak için her türlü yola başvuruluyor. Günümüzdeki askerlik cahiliye askerliğidir.

Aslında bunlara katılmamak gerekmektedir. Ancak gençlere bir kısım disiplini, sıkıntılara katlanmayı, sabır ve metaneti, aile ortamından uzak kalmayı, rahat yaşantıdan kopmayı kısmen de olsa öğretmektedir. Bu gibi yönleri ile askere gitmenin faydaları mülâhaza edilebilir. Ancak küfrün ordusunda hizmet edilemeyeceği de muhakkaktır. Canla başla katılması gereken ordu İslâm ordusudur. İşte böyle bir ordudan uzak durmak veya gitmemek için çeşitli yollara başvurarak çürüğe çıkmak zillettir, izzet ve şerefi kaybetmektir.

Eskiden askerden iki sınıf muaf tutulurdu:

1. Askere alınamayacak aciz kimseler. Bunlar: Kadınlar, çocuklar, ihtiyarlar, sakatlar, hastalar, âmâlar vb. insanlardır.

2. İslâm bayrağı altında cizye vererek yaşayan ehli kitap. Bunlar da hristiyanlar ve yahudilerdi. Bu sınıftan olan insanların İslâm ordularının içinde bulunmaları caiz değildir. Bu sebeple askerlik bedeli olarak cizye öderler.

İslâm'da yılda en az bir veya iki defa cihada çıkma mecburiyeti olduğundan İslâm halifesi bu cihadı yapmayanları cezalandırırdı. Fakat günümüzde cihada gitmek nerede ise suç sayılır oldu.

Cihaddan Muaf Olanlar

Hülasa aziz ve celil olan Allah cihad etmeyi her müslümana farz kılmıştır. Cihaddan sadece üç sınıfı muaf tutmuştur. Bu sınıflar acizler, hastalar ve bir de savaşa gitmeye maddi imkânı olmayan yoksullardır. Nitekim zikredilen 91. âyet bunları şu şekilde özetlemiştir: "Allah ve Peygamberine karşı samimi oklukları takdirde acizlere, hastalara, harcayacak bir şey bulamayanlara cihada çıkmamaktan dolayı bir sorumluluk yoktur..." (Tevbe, 91) Başka bir âyet-i kerimede birinci sınıftan olan acizlerin kimler olduğu şu şekilde izah edilmektedir:

"Erkek, kadın ve çocuklardan zayıf düşürölüp bir çare bulmaya gücü yetmeyen ve cihad etmeye yol bulamayanlar, kendilerine zulmedenler müstesnadır. İşte bunları umulur ki Allah affeder. Allah çok affeden ve çok bağışlayandır." (Nisa, 98-99)

Görüldüğü gibi bu âyet-i kerimelerde zayıfların yaşı ilerlemiş olan ihtiyarlar, savaşa katılamayan kadınlar ve bir de küçük çocuklar olduğu beyan edilmektedir. Ayrıca hastalar, sakatlar ve körler de savaşa katılmama özrüne sahiptirler. Yüce Mevlânın bu gibi insanları savaşa katılmamaktan dolayı mazur görmesine rağmen bu halde olan müslümanlar savaşa katılmamayı kendilerine yedi-rememişler, acizliği kabullenememişlerdir. Meselâ âmâ olan Abdullah İbn Ümmü Mektum Uhud savaşında sancağı taşımayı istemiştir. Ancak Allah Rasulü sancağı o savaşta şehid olan Mus'ab bin Umeyr'e vermiştir. Hak bunları mazur görmüş, fakat kalpleri zilleti reddetmiştir.

Evet, Abdullah İbn Ümmü Mektum savaşa çıkmak için çok ısrar etmiş ve diretmiştir. Nitekim onun hakkında Abese Sûresi 'nin ilk âyetleri inmiş, kendisine gösterilmesi gereken ilgide eksiklik yapıldığından Rasulullah'a şu ifadelerle sitem edilmiştir: "Peygamber âmâ geldi diye yüzünü ekşitip çevirdi. Ne biliyorsun, belki de o kendisini arındıracaktı?" (Abese, 1-3)

Yine bu zâtı Rasulullah savaşlardan birinde Medine'ye amir tayin etmiştir. Yine o, Kadisiye Savaşı'nda da sancağı yüklenmede ısrar edince, bu defa Sa'd bin Ebi Vakkas sancağı ona vermiştir.

Amr bin el-Cemuh ve Üç Çocuğu

Savaşı katılmama ezikliğini içine sindiremeyen zatlardan biri de sakat elan Amr bin el-Cemuh'dur. Bu zat çocukları ile birlikte Uhud savaşına katılmak istemiş, çocuklar ona:

"Babacığım, şüphesiz ki Allah seni mazur kıldı" demişlerse de Amr:

"Vallahi ben düşmanın cesedini çiğnemeyi veya bu topallığımla birlikte cennette bir iz bırakmayı istiyorum" demiştir. Cabir bin Abdullah'ın dayısı olan Amr bin Cemuh, Cabir'in babası, Abdullah bin Haram ve Abdullah'ın karısı olan bacısı ile birlikte Uhud Savaşı'na katılmışlardır. Hem Amr, hem de Abdullah Uhud Savaşı'nda şehid düşmüşlerdir.

Cabir diyor ki: "Ben halamı, babamı ve dayımı bir deveye yükleyerek Medine'ye getirdim. Medine'ye ulaştığımda Rasulullah'ın tebliğcisi şöyle seslendi: "Öldürülenleri öldükleri yerlere defnedin."

Bunun üzerine ben onların ikisini götürüp Uhud'a defnettım. Rasulullah buyurmuştu ki: "Birbirini seven iki kimseyi tek bir kabre koyun." Amr bin Cemuh ile Abdullah bin Haram birbirini seven iki kimse olduklarından tek bir kabre konuldular."

46 sene sonra Uhud'daki bir pınarın suyu çoğalıp akmaya başladı. Pınarın altına gelen kabirleri yarıp götürecekti. Bunun üzerine birileri gelip: "Ey Cabir! Muaviye'nin pınarı babanın kabrini yardı" dedi. Cabir diyor ki: "Ben derhal oraya gittim. İki cesedi de çıkarmak istedim. Bir de baktım ki her ikisi de aynen defnedildikleri gibi. Sadece babamın burnunun ucunda biraz değişme var. Bilemedim ki neden böyle olmuştu?"

Evet, şehidlerin kanları aktığından onlardaki kan dolaşımı ve vücudun patlaması beklenilmemekte, bu itibarla Allah'ın himayesi ile şehidlerin cesetlerinin çürümediği yer yer müşahade edilmektedir. Mesela Mısırlı Abdullah kardeşimiz Şevval ayının başında şehid oldu. Cesedini bulamadık. Ancak Zilkade ayının ikinci günü cesedim bulabildik. Şehadetinden tam bir ay ve bir gün geçmişti. Abdullah kardeşimizin cesedi ise yupyumuşak uyuyor bir halde gibiydi. Abdullah kardeşin cesedini bulan kardeşler bana telefon ettiler, ben buradaydım. Onlar Me'sede isimli karargâhtan aradılar ve: "Abdullah kardeşin cesedini bulduk" dediler. Ben de: "Nasıl bir halde?" dedim. Onlar: "Sağlığındaki gibi" dediler. Ben: Vücudunda değişme var mı?" dedim. Onlar da: "Hayır, vücudu değişmemiş, sadece burnunun ucunda ve ağzının bir tarafında hafif bir değişiklik var" dediler. Bunun üzerine dedim ki: "Abdullah kardeşimiz, Cabir bin Abdullah (ra)'ın babası gibi olmuş."

Bundan daha da garibi, Abdullah kardeşin kanı yapış yapıştı ve damlıyor haldeydi. Şehadetinden ise bir ay bir gün geçmişti. Evet! İşte Afganistan'daki şehidlerin anılarındaki hatıralar. Subhanallah! Şehidin cesedinin değişmeyeceğine dair herhangi bir delil yok. Ancak Afganlılar cesedin değişmemesini şehidliğin bir alameti olarak kabul etmekte. Şanı yüce Allah da bunu onlara lütfetmiştir.

Ayrıca Ömer Hanif kardeş şehidler hakkında bana şunları anlattı: "Afganlılar ince kalpli insanlardır. Kendileri ile birlikte şehid düşen kardeşlerine karşı kederli ve üzüntüleri devam eden insanlardır. Ben Afganlılar'dan on iki kişinin kabrini açtım. Biliyor musunuz kabirler niçin açıldı? Çünkü aslında kabirleri açmak haram veya en azından mekruhtur-. Onların açılmaları şehidlerin cesetlerini bir yerden başka bir yere nakletmek içindi. Çünkü şehidlerin savaş esnasında öldürüldükleri yerden alınıp başka yere götürülme imkânı yoktu. Bir, iki veya üç sene sonra şehidlerin öldürüldükleri yerler kurtarıncaya onları müslümanların kabirlerine taşımak isteniyordu. Diğer yandan Afganlılar bir kabrin yanından geçerken: "Hocam, buraya defnedilen kardeşimizi görmek istiyoruz Onu çok özledik" diye rica ederler. Sen onlara: "Kardeşim, bu caiz değildir, mekruhtur" desen de yine onlar: "Vallahi biz onu görmek istiyoruz" diye ısrar ederler. İşte bu sebeplerden dolayı ben bir, iki veya üç sene geçtikten sonra on iki kabir açtım. Vallahi ben herhangi birinin cesedinde değişiklik görmedim. Hatta aksine bazıları tıraşlıydı, kabirden çıkardığımda sakallarının uzadığını gördüm. Evet, sakalları kabirde uzamıştı. Bazılarını da ben kendim bizzat elimle kanlara bulanmış Afgan elbiseleri ile gömmüştüm. Onu çıkardığımda üzerinde siyah ipekten bir cübbe buldum. Yeryüzünde benzeri görülmedik bir cübbe. Ondan daha güzel kokulu ve daha yumuşak bir cübbe olamazdı. Evet, bu zat Kur'ân-ı Kerim'i ezberlemiş olan Hafız Seyyid Şah'dı." Bazılarının saçları, tırnakları uzamıştı. Bazılarının kokusu ise misk gibiydi. En garip şey, sakalların uzaması, bir de cesedin ipek cübbe ile örtülü olmasıydı. Bu cübbe nereden gelmişti? Şüphesiz ki cennetten. Çünkü yeryüzünde öyle bir cübbe yoktu. Ayrıca üç sene boyu toprağın altında kaldığı halde bir cübbenin çürümemesi mümkün değildi. Sonra bu şehidi kardeşimiz Ömer Hanif bizzat kendi eli ile defnetmişti. Onun üzerinde cübbe diye bir şey yoktu.

Bazı insanlar bu kerametleri tartışmaktadırlar. Ancak ben bunları kınamıyorum. Çünkü bu insanlar bilgisayarlar ile birlikte yaşamaktadırlar. (Bu insanlar modernist düşünceye sahiptirler) "Bir artı bir eşittir iki eder" derler ve her şeyi de bu mantıkla değerlendirirler. İşte bu mantık gereği normalinde ölü iki veya üç gün sonra bozulmaya ve kokmaya başlar. Bu insanlar ölünün uzun zaman bozulmadığına nasıl inanabilirler? Yine bu insanlar şehid edilen insanlarda görülen kerametlere nasıl inanabilirler? Meselâ kardeşimiz doktor Baberk, Verdek denilen yerde şehid düştü. Ailesinin kendisini görmesi ve Peşaver'e defnedilmesi için cesedi oraya getirildi. Bu kardeşimiz İslâm davetçilerinden ıhlâslı biriydi. Onu gören birçokları yeminle bana şunları anlattılar: Çocukları okuldan gelip bu şehidin yanında durdular. Şehid ağladı ve gözlerinden yaş döküldü. Evet, birçok insan bunu bana anlattı. Ben bu gibi şehidlerin isimlerini Afgan Cihadında Rahman'ın Ayetleri adlı kitapta ve bir de İbretler ve Müşahadeler adlı eserde yazdım. Evet... Şehidin annesi geliyor ve ona: "Yavrum, sen artık uzun bir yolculuğa gidiyorsun. Uzat elini de seninle tokalaşıp vedalaşayım" diyor. Şehid elini uzatıp annesi ile musafaha yapıyor. Bu tür manzaralar görüldü. Biz bunları yazdığımız günden beri birçok insan bize karşı çıktı.

Mesela Güllü Muhammed şehid edildiğinde yanına babası geldi. Güllü Muhammed Bektika'da çok hoş bir gençti. Onun komutanı olan Ömer Hanif bana şunları anlattı:

Vallahi ben onun yanında duruyordum. Babası geldiğinde ona dedi ki: "Yavrum, eğer şehidsen bana şehid olduğunun alâmetini göster." Bunun üzerine Güllü Muhammed elini kaldırıp babası ile musafaha yaptı. Babasının elini yaklaşık on beş dakika bırakmadı. Öyle ki, babasının eli ezilecek gibi oldu. Evet biz bunları Afgan Cihadında Rahman'ın Ayetleri adlı eserde yazdığımızda aleyhimize propagandaya giriştiler. Esip savurdular. Velvele kopardılar. Abdulaziz bin Baz'a: "Bu kitap bid'at ve hurafelerle dolu, bu kitap tasavvuf! düşünceleri yayıyor" şeklinde yazılar yazdılar. Bunun Suud'da satılmasının yasaklanmasını istediler. Fakat Şeyh Abdulaziz anlayışlı bir adamdır. Olgun bir selefidir. İncanın ne demek olduğunu anlar ve bilir ki bu gibi

hadiseler selef-i salihînin de başından geçmiştir. Kerametler ile mucizeler arasındaki farkın şu olduğunu bilir: Mucize peygamberden görülür, keramet ise veliden zuhur eder. Peygamberlerin mucizelerinin bir yansıması olarak velilerin kerametleri haktır. Bu nedenle gözlerini kaybetmiş olan Şeyh Abdulaziz bin Baz'ın yazarı bana şunları anlattı: Şeyh'e mektuplar yazarak: "Azzam'ın kitabının şu sahifesinde şöyle yazıyor, bu sahifesinde efsaneler var. Bunlar tevhid düşüncesi ve inancına ters düşen şeyler. Korkuyoruz ki bu kitap memlekette sufilüğün yayılmasına sebep olacak" şeklinde ifadelerde bulundular. Şeyh Abdulaziz dedi ki: "Getir oku şu sahifeleri." Dinledikten sonra: "Bu bid'at değil dedi. Falan sahifeyi oku. "O da efsane değil" dedi. Söylenilen sahifeleri dinledikten sonra: "Bırakın insanlar bu kitabı okusunlar. Bu kitaptaki hadiseler güvenilir insanlardan nakledildikten sonra bunlar doğru şeylerdir, mahzurlu değildir. Aksi taktirde insanları bunu okumaktan mahrum edeceksiniz" dedi.

Evet, bu kitap şu an Allah'a hamd olsun onuncu baskısını yaptı. Bu kitabı okuyan birçok insan da cihad hakkında, şehidler hakkında ve bizzat Afgan cihadı hakkında düşüncelerini değiştirdiler.

Cidde'deki Darü'l-Müctema adlı yayınevinin sahibi bunun onuncu baskısını yaptı. O da bana şunları anlatmıştı: "Bir adam bu kitaptan bedava olarak dağıtmak üzere tam iki bin adet satın aldı." Yine ben Cidde'de beni davet eden bir zenginin yanına gittim. Baktım ki yanında bu kitaptan kolilerce dolu. Dedi ki: "Yanıma gelen herkese bir tane veriyorum ki Afgan cihadını tanısinlar." Hülâsa kardeşim, mücahid ve şehidlerle birçok olaylar yaşandı. Bunları inkâr etmek mümkün değil. Şu an ben bu olayları bu cephelerde savaşıyor ve selefî inanca sahip olan Araplar'a anlatsam asla yadırgatmazlar. Sanki onlara çok normal şeyler anlatılmış gibi olurlar. Çünkü bizzat Araplar da bu tür kerametleri yaşadılar. Ramazan bayramında şehid düşen un üç kişiden altısının misk gibi kokan kokuları nasıl unutulur!

Meselâ Ebu Hafz ...siz bunun resmini gördünüz mü? Bunun hakkında Şeyh Abdülmecid Zindanî'nin kardeşi Şakir Zindanî diyor ki: Ebu Hafs vurulup düştüğünde onu kurtarmaya gittim. O ruhunu teslim ettiğinde yüzünde biraz topraklar gördüm. Dikkatle baktım bir de ne göreyim, alnına nur dolmuş, yüzünde toprak diye bir şey yok. Onun yüzü adeta beyaz gülleri hatırlatıyordu. Yüzü ayın on dördü gibi nurlanmıştı. Halbuki Ebu Hafz Ürdünlü esmer bir gençti. Afganlılar diyor ki "bu adamın kanının aktığı yerden nur çıkıyor ve göğe doğru yükseliyor."

Evet, bugün kerametler cihad meydanlarında çok tabii bir hal aldılar. Meselâ Me'sede karargâhında Bedir kardeşin bir odası var. Dört füze orayı vurmak için gönderildi. Her bir füze odanın bir tarafına çakıldı. Hiçbiri patlamadı. Karargâh komutanı Mısırlı Ebu Ubeyde'nin üzerine de iki füze düştü. Mermiler gelirken o: "Ey Allah'ım sen bizi kurtar!" diye niyazda bulundu. Yanına inen mermilerden hiç biri patlamadı. Biliyor musunuz her birinin ağırlığı ne kadar? Tam !!

Evet, bu tür olaylar burada bulunan selefî Araplar için de çok basit ve tabii şeyler oldu. Hatta ben Mezar-ı Şeriften döndüğümde Ebu Hafz'la da karşılaşmış ve ona demiştim ki:

"Ey Ebu Hafz! Senin ve Ebu Esit'in burada gördüğünüz kerametlerden bir kısmını bana anlat." O da demişti ki:

"Biz gördüğümüz kerametleri sana anlatsak sen inanmazsın, sen kerametleri topluyorsun ama bizim gördüğümüz kerametler senin inanacağın türden değil." Ben dedim ki:

"Yine de anlatın." Onlar da dediler ki:

"25 cm. çeliği delen RPG füzesi ki bu 46 ton ağırlığındaki tankı imha eder. Bu füze mücahid kardeşlerimizden birine isabet etti. Onun sadece elbisesi yandı, bir de kurşun şeridi ve yeleği parçalanıp gitti. Fakat mücahid hiçbir yara almadı."

Subhanallah! RPG füzesi düşüyor, mücahid yaralanmıyor, bu nasıl oluyor?

Yine Kandahar bölgesinde Nur Muhammed isimli bir kardeşimiz vardı. Uçaklar o bölgeyi bombardıman ediyorlardı. Nur Muhammed silahını göğsünün altına alarak yere yattı. Tâ ki uçaklar geçerken silahın parlamasını görüp orayı bombardıman etmesinler. Buna rağmen yine de bir uçak Nur Muhammed'e bir bomba attı. Bomba Muhammed'in tam sırtına isabet etti. Karnının altındaki kaleşnikof kırıldı ama Nur Muhammed herhangi bir yara almadı. Peki bu nasıl olur? Demirten olan kaleşnikof kırılıyor; et, kemik ve sinirden olan Muhammed'in beli yaralanmıyor. Şimdi sizler buna inanıyor musunuz? Peki buna iman etmezseniz keramete ne zaman iman edeceksiniz? Çünkü keramet demek normal olmayan, akıl üstü şeylerdir. Normal durumlara herkes inanır. Fakat şurası bir gerçek ki artık burada kerametler bile çok tabii oldu. Herkes inanıyor. Ancak sadece maddenin kesafetinde kalmış, modernizmden başka bir şey düşünmeyen insanlar elbette ki bunları kavrayamazlar. Bakarsın ki herkes: "Benim aylık gelirim şu kadar, bu olmadan yaşayamam, ancak şu kadar şeker, şu kadar pirinç, şu kadar meyve ve şu kadar da et alabilirim. Çünkü maaşım bu kadar" der, durur. Böyle insanlar bereket, hayır, lütuf, ihsan vb. şeyleri hiç hesaba katmazlar. Aslında şunu unutmamak gerekir ki aziz ve celil olan Allah az şeye bereket vererek onu çok da kılabilir. Vallahi bizler bu tür hesaplan hayatımızdan çıkarıp attık. Sanmıyorlar mıydı ki Rusya bu kadar tank, uçak ve modern silahları ile mücahidleri yok edip bitirecek? Mücahidler onlara karşı savaşılamayacaklar. Çünkü onların ne tankı var, ne topu, ne silahı, ne de mermisi. Peki netice ne oldu?

Ey müslümanlar! Sizler böyle düşünürken niçin Allah'ın kuvvetini hesaba katmıyorsunuz, neden her şeyi bilgisayar kutusunun içinde sanıyorsunuz? Şu âyetleri bir defa daha iyice kulak vererek dinleyiniz:

"Ne göklerde ve ne ele yerde, Allah'ı aciz bırakacak hiçbir şey yoktur. O her şeyi hakkıyla bilendir; ve her şeye hakkıyla güç yetirendir. " (Fatır, 44)

"Allah, kendi (dini)ne yardım edene muhakkak yardım eder." (Hac, 40)

Peki, Bedir savaşında meleklerin inmesi, yağmurun yağarak mücahidlerin ayaklarının altındaki toprağı sağlamlaştırması vb. mucizeleri niçin düşünmüyorsunuz? Bunlar ağızlardan aktarılan efsaneler değil, Kur'ân-ı Kerim'in tescil ettiği hadiselerdir. Yine Bedir savaşında sahabelerin anlattıklarına göre daha kılıcı kâfirlerin boynuna vurmadan kafaların önlerine düştüklerini görmeleri olayları nerede? Bunları hiç düşünmüyor musunuz? Bunları bilgisayar kasasının içinde bulabilir misiniz? Hayır, hayır! Bunlar oraya girmezler. Ne yazık ki, batılı basın mensupları bunu anlıyor ve tâ Afganistan'a kadar gelip hadiseleri yerinde izlemeye çalışıyorlar. Ya sizler! Ey müslüman isimli materyalist insanlar! Neden bu halinizden vazgeçmiyorsunuz?

Fransız Gazeteci: "Afganistan'da Allah'ı Gördüm" Diyor

Fransız bir gazeteci ile karşılaştım. Afganistan'da bulunuyordu. Ona:

"Allah'a iman ediyor musun?" diye sordum. Fransız gazeteci:

"Vallahi, ben ilah diye birinin olduğunu hayal ediyordum. Fakat Afganlılar beni, Allah'ı itiraf etmeye mecbur bıraktılar. Onlar beni Allah'a iman etmeye mecbur ettiler."

"Nasıl oldu bu?" dedim. Fransız gazeteci:

"Görmüyor musun, basit tüfeklerle tanklar etkisiz hale getiriliyor? Sadece bu bile Afganlıları koruyan ve onlara yardım eden bir ilahın varlığına delâlet etmiyor mu?" dedi. Bu Fransız gazeteci daha önce hiçbir dine inanmıyormuş.

Başka bir Fransız gazeteci de Afganistan'a geldikten sonra "Afganistan'da Allah'ı Gördüm" isimli bir kitap yazdı. Bir üçüncüsü de: "Bunlar Hakikatlerdir Ancak Açıklayamıyorum" isimli bir kitap yazdı. "Evet, Ruslar yenilmekteler, ancak bunu açıklamaya gücüm yetmiyor" diyordu.

Şeyh Temim dün akşam, ordunun kapattığı, ne araba ve ne de yayanın geçmesine müsaade edilen bir yoldan arabası ile birlikte geçerek cepheye kadar gitti. Bindikleri arabanın şoförlüğünü bazen sizlere imamlık yapan el-Kuriseyyib isimdeki zat yapıyordu. el-Kuriseyyib, ordunun kapattığı yola geldiklerinde komünist Afgan askerine;

"Bu (yani Şeyh Temim) Caci bölgesinin komutanıdır." Şeyh gözlüklerini takmış bir şekilde oturuyordu. Asker ona:

"Saat 5'ten sonra buradan geçmeniz yasak, bize verilen emirler böyle" cevabını verdi. el-Kuriseyyib:

"Ama bu komutan, mutlaka cepheye olması gerekiyor" dedi. Bunun üzerine asker:

"Peki, o zaman komutanla ben konuşayım" cevabını verdi. Asker komutanla konuşmaya başladı. Tabii Şeyh Temim ne konuştuğunu anlamıyordu. el-Kuriseyyib:

"Bu adam Farsça konuşuyor, Peştuca anlamıyor" dedi. Asker:

"Haydi yolu açın" dedi. Böylece yolu açtılar. Aslında yolları taşlarla kapatıyorlardı ve kapattıkları noktalarda askerî karakollar bulunuyordu. Şeyh Temim'e:

"Sizin buralardan geçmeniz, mümkün değil" demişlerdi. Fakat bunlara müsaade eden asker:

"Ben buradan herhangi bir kimsenin geçmesine müsaade edersem köpek oğlu köpek ve domuz oğlu domuz olayım. Fakat ben sizi tanıyorum. Size yolu açacağım" cevabını verdi. Böylece asker taşları kaldırdı ve onların geçmesine müsaade etti. Bu durum kerametlerden bir keramet değil mi? Keramet değilse bu nedir?

Yine bir defasında Şeyh Temim dört saat boyunca Kur'ân-ı Kerim'den yedi cüz okur. Bu arada uçaklar yağmur gibi bomba yağdırmakta, havan topları ile atışlar yapmakta ve füzeler atmaktadırlar. Şeyh Temim ise, ağacın altında oturmakta ve şehadeti beklemektedir. Altında bulunan ağacın dalları kopmakta, kabuğu soyulmakta fakat Şeyh Temim sandalyesinin üzerinde oturmaktadır. Kurşunlar kulaklarının yanından vızır vızır geçiyor, şarapnel parçaları önüne ve arkasına üstten aşağı düşüyor fakat ona hiçbir yara vermiyordu. Bu da keramet değil de ya ne idi?

İşte bütün bu sebeplerden dolayı ben diyorum ki bugün cihad müslümanların üzerine farz-ı ayndır. Cihadın bu tür farziyeti kâfirlerin elinde bulunan en son İslâmi toprakları kurtarıncaya kadar devam edecektir. Eğer biz Afganistan'ı kurtarırsak inşallah Filistin'e gideceğiz. Yine de farz-ı ayn bitmeyecektir. Buhara, Taşkent'i de kurtarmamız gerekmektedir. Leningrad'a kadar varmamız gerekmektedir. Tekrar Moskova'nın bize yeniden cizye ödemesi gerekmektedir. Çünkü Moskova yaklaşık iki yüz sene müslümanlara cizye ödemiştir. Ayrıca Endülüs'ü de bir gün hürriyetine kavuşturmamız gerekmektedir. Fransa'daki Ren nehrine kadar ulaşmamız icap etmektedir.

Hülasa bizlerin İspanya'yı, Bulgaristan'ı, Macaristan'ı, Avusturya'yı, Yugoslavya'yı ve Yunanistan'ı tekrar İslâm idaresi altına döndürmemiz gerekmektedir. Çünkü bütün bu beldeler müslümanların idaresi altındaydı.

Cihadın farz-ı ayn oluşu Ruslar'ın Afganistan'ı işgal etmeleri ile başlamadı. Cihadın farziyeti İspanya'nın (Endülüs'ün) kâfirlerin eline düştüğü günden başlamış ve günümüze kadar devam etmektedir. Bizim Fransa ve İspanya'ya da gidip oralarda da İslâm'ı hakim kılmamız gerekir. Hatta bütün dünyayı İslâm idaresinin bayrağı altında gölgelendirmemiz icab etmektedir. Şer-i şerifin hükmü işte budur. Biliyorsunuz ki İslâm arazilerinden bir karış toprağın düşmanın ayağı altında çiğnenmesi halinde cihad etmek her müslümana farz-ı ayn olur. Öyle ki kendisine cihad etmek farz olmayan kadın bile mahremi bulunması şartı ile kocasından izin almadan bu cihada katılır. Köle, efendisinden izin almadan, borçlu alacaklısına danışmadan, çocuk babasının müsaadesini istemeden böyle bir cihada katılmak zorundadır.

Şayet bir beldenin veya bölgenin halkı düşmana karşı güç yetiremiyorlarsa veya tembellik ediyor yerlerinden kımıldamıyorlarsa bu taktirde farz-ı ayn olan cihadın çerçevesi gitgide genişler. Düşmanın işgal ettiği yerlere yakınlığına göre bu farziyet müslümanları bağlar. Öyle ki çember genişleyerek cihadın farz-ı ayn oluşu bütün yeryüzünü kaplamış olur. Bu halde olan insanlar için cihadın farziyeti aynen namaz ve orucun farziyeti gibidir. Nasıl ki namaz ve orucun farziyeti insanlardan düşmez ise farz-ı ayn olan cihadın farziyeti de düşmez. Bu mesele açıkça bilinmelidir. Bizim burada söylediğimiz cihaddan maksat dört mezhep âlimi fakihlerin izah ettikleri cihaddır. O da Allah yolunda savaşmaktır. Evet cihad kıtaldır, harptir, savaştır... Nitekim Hanefiler, Safiler, Malikiler ve Hanbeliler cihadı bu manada almışlardır.

Borçlu Kimselerin Cihada Çıkmasının Hükümü

Ey müslüman kardeş! Bugün cihad farz-ı ayndır farz-ı ayn! Senin bir milyon riyal borcun da olsa savaşa katılman ve Allah yolunda cihad etmen gerekmektedir. O borcunu ise inşallah merhamet sahibi olan yüce Mevlâ âhirette senin yerine ödeyecektir. Aslında senin yükümlü olduğun, borç ödeme gücünde olduğun halde ödemediğin borçtur. Bu nedenle savaş başlar da sen borcunu ödeyemez bir halde olursan ondan yükümlülüğün düşer. Çalışıp borcunu ödemen yerine cihada katılman gerekir. Allah yolunda gazaya gitmen icap eder. Kıyamet gününde alacaklılar senden borçlarını istedikleri zaman aziz ve celil olan Allah onlara: "Arkanıza bir bakın" diyecek. Onlar arkalarına bakıp köşkler görecekler ve: "Ey Rabbimiz bu köşkler kime aittir?" diyeceklerdir. Yüce Mevlâ da onlara: "Bu köşkler borçlu olan mü'min kardeşinizi affederseniz sizin olacaktır" cevabını verecektir. Peki, alacaklı dünyada iken yüz bin riyalini senden alsaydı ne yapacaktı? En uzak ihtimalle onlarla bir mercedes araba alacaktı. Fakat kıyamet gününde onun karşılığında köşkler alıyor, çünkü aziz ve celil ..Adn Allah'ın lütuf ve keremi pek geniş ve pek büyüktür.

Bir hadis-i şerifte "Allah yolunda öldürülmek her şeyi affettirir, borç hariç"(Müslim. İmara, bab: 120, 117, 119; Tirmizi Fedailil Cihad, bab: 13)buyurulmuştur. Ancak buradaki borçtan maksat şehidin hayatta iken ödeyebileceği, buna rağmen ödemediği borçlardır. Harp ilan edildiği ve müslümanların cihada gittikleri zaman artık kişinin borcunu ödemesi için savaştan geri kalması caiz değildir. Allah hakkı için söyleyin bana, hangi sahabe savaşa katıldığında borçlu değildi. Onların çoğu borçlu oldukları halde savaşlara katılmışlardı.

Hız. Zübeyr şehid edildiği günün sabahında oğluna şöyle seslenmişti: "Ey oğlum! Sahip olduğun her şeyi sat. Sonra borcumu öde. Şayet borcumu ödemene gücün yetmezse de ki: Ey Zübeyr'in vekili ve velisi, onun borçlarını sen öde." Yani, ey savaşa katılan borçlu kullarının vekili olan Allah'ım, Zübeyr'in borçlarını sen öde, demek istiyordu. Görüldüğü gibi Zübeyr bütün mal varlığının borçlarını ödeyemeyeceği kanaatinde. Aziz ve Celil olan Allah Zübeyr'in malına bereket verdi, borçları ödendikten sonra Zübeyr'in mirasçılarına 57 milyon dirhem kalmıştı. Görüldüğü gibi borçlu olmak kulu, cihaddan alıkoymamaktadır.

Bir genç gelerek bana:

"Ben tıp fakültesinde okuyorum" dedi. Ben:

"Kaçınıcı sınıftasın?" dedim. O da:

"İkinci sınıftayım, tıp fakültesini mi tamamlayayım yoksa cihada mı geleyim?" dedi. Ben ona aziz ve celil olan yüce Allah'ın şu âyet-i kerimesini okudum:

"...Zayıflara, hastalara ve harcayacak bir şeyi bulunmayanlara Allah'a ve Resulü'ne sadık kaldıkları taktirde (savaşa çıkmamalarında) bir vebal yoktur..." (Tevbe, 91)

"Şimdi sen bu üç sınıftan birine giriyor musun, yoksa girmiyor musun? Allah Teala köre, topala ve hastaya sorumluluk yoktur, buyuruyor. Doktora sorumluluk yoktur, buyurmuyor. Yine Allah Teala: "... Zayıflara, hastalara ve harcayacak bir şeyi bulunmayanlara Allah'a ve Resulü'ne sadık kaldıkları taktirde (savaşa çıkmamalarında) bir vebal yoktur..." (Tevbe, 91) buyuruyor. Doktorlara, mühendisler bir vebal yoktur, buyurmuyor. Aksine senin gelmen daha evlâdır. Tıp fakültesi seni cihada çıkmaktan muaf mı kılacaktır? Çünkü senin zenginliğinin arttığı ve sıhhatinin devam ettiği kadar âlemlerin Rabbi olan Allah'ın huzurunda cezan ve hesabın da artacaktır. Tabii ki bütün tüccarların da ticaretlerini bırakıp cihada katılmaları gerekir. Çünkü cihad artık bugün namaz ve oruç gibi farz-ı ayn halini almıştır. Hiçbir kimseden düşmez. Herhangi bir kişiden bir orucun farziyeti ne zaman düşer, hasta olunca, veya ölünce yahut yolculuğa çıkınca. Kişinin namazı ne zaman üzerinden düşer? O da sadece ölüm vuku bulunca. İşte sen cihadı da böyle düşün. Ancak kişinin cihad edemeyecek derecede hasta olması veya ölümü ile düşer. Diğer yandan cihad etme yolu açık olduğu halde kim cihada katılmaz ise aziz ve celil olan Allah'ın huzurunda günahkârdır. Kim Allah'ın huzuruna bulunduğu ülkede durumu ne olursa olsun savaşmaksızın çıkacak olursa Allah ona dünyada iken de belalar verir, ahirette de onu hesaba çeker. Bu hususta Peygamber efendimiz şu hadis-i şerifleri buyurmuşlardır: "Kim cihad etmeden, cihad etmeyi gönlünden de geçirmeden ölecek olursa o kişi münafıklığın bir şubesi üzere ölmüş olur."(Müslim İmara, bab: 158; Ebu Davud, Cihad, bab: 17; Nesei, Cihad; 2)Diğer bir hadis-i şerifte ise: "Kim cihad etmeden ve cihad eden bir gaziye teşhizatlandırmadan ölecek olursa Allah kıyamet günü gelmeden önce onun başına bir felâket verir." (Bkz. Ebu Davud, kit. Cihad, bab: 17; İbn Mace, kitap Cihad, bab: 5; Darımanı, Kitap Cihad, bab: 25)

Cihad Etmeyi Gönllünden Geçirmemek

Afganistan'da cihad başlayalı on yıl olmuş ve bu süre zarfında sen cihad pratiğini görmek için Afganistan'a gelmemiş isen, bunun gibi durumlarda cihada katılmayı düşünmemişsen, sen ne zaman cihada katılmayı düşünüyorsun? Sınırlar açık... Her türlü silah mevcut... Askeri eğitim yaptırılmakta... Yeme, içme, bilet hepsi bedava olarak sana sunulmakta, o halde aziz ve celil olan yüce Allah'ın huzurunda ileri sürebileceğin hangi mazeret kalmaktadır? Eskiden cihada eşeklerin, katırların sırtında bir ay, iki ay ya da üç ay yolculuk yapılarak gidilmekteydi. Sen ise uçakla bir gün içerisinde cihad topraklarına ulaşabilmektesin. Artık müslümanlardan herhangi birisinin ileri sürebileceği bir mazeret kalmış mıdır? Hayır, hiçbir mazeret yoktur... Günümüz müslümanlarının, savaşa katılmadıkları için ileri sürebilecekleri herhangi bir mazeretleri kalmamıştır. Çünkü kişi bir günde Peşaver'e, ikinci günde Caci'ye ulaşıyor.

İşte bu sebeple cihad, namaz ve oruç gibi farz-ı ayndır. Ölüm ve özürün dışında hiç kimseden sakıt olmaz. Özür de hastalıktır, ölümdür. Çünkü ölümlle birlikte her türlü mükellefiyet kalkmaktadır. Özür, cihad topraklarına gelmek için bilet almaya güç yetiremeyenler içindir. Pakistan vizesi alarak Afganistan'a geçmeye kadir olamayanlar içindir. Ancak vize almak için de bir, iki veya dört defa uğraşmak şarttır. Nasıl ki liseyi bitirdikten sonra üniversite kapılarını zorlamaya başlıyorsun, çeşitli üniversitelere müracaat ediyor ve imtihanlara giriyorsun, kendi ülkende üniversiteye giremediğin zaman başka ülkelere gidiyorsun; Amerika'ya, İngiltere'ye, Fransa'ya, Almanya'ya sadece bir üniversite için gidiyorsun. Aynı şekilde cihada katılabilmen için alman gereken vizelerde de bu şekilde ısrarla davranman ve elçiliklerin kapılarını aşındırman şarttır. Eğer vize almaksızın cihada gelebilmen mümkünse gelmen farzdır. Ölüm ve hastalık dışında cihad farzası hiçbir kimseden kalkmaz.

Sonra, cihadda bulunmaktan daha büyük bir nimet ne olabilir? Vallahi ben batıda gençleri gördüğüm zaman onlar için üzülüyordum. Sizi hatırlıyor onlara üzülüyordum. Orada bulunduğum zaman sizin içinizde olmamı ne kadar arzuluyordum. Batıda bulunan müslüman gençler İslâm'ı yaşıyorlar ama dinlerini korumak için adeta ateş korunu ellerinde tutar gibi dinlerini tutma durumunda kalıyorlar. Üniversiteye gittiklerinde günah işlemek zorunda kalıyorlar. Çarşı-pazara gidip eşyalar satın aldıklarında hatalar işliyorlar. Dil kurslarına gittiklerinde yine günah kazanıyorlar. Hülâsa nereye gidiyorlarsa günah işlemekten uzak kalamıyorlar. Bu nedenle ben onlardan Almanya'da uzun zaman kalan birine demiştim ki:

"Sen Almanca'yı öğrendin mi?" O bana şu cevabı verdi: "Vallahi ben mescitten ayrılamıyorum. Çünkü buraya gecenin karanlık dalgaları gibi veya daha deşhetli bir şekilde fitne fesat yağıyor. Ben mescitten ayrılamıyorum. Kendimi buraya hapsettirm ki günahlara düşmeyeyim, heva ve hevesin hile ve tuzaklarına av olmayayım."

94 - 96. AYETLERİN TEFSİRİ

94-Savaştan dönüp onlara geldiğinizde, sizden özür dilerler.Onlara de ki: "Özür beyan etmeyin. Biz asla size inanmıyoruz.Çünkü Allah bize haberlerinizi bildirdi. Allah da Peygamberi' de amellerinizi yakında görecektir. Sonra gizliyi de açığı da bilen Allah'ın huzuruna çıkarılacaksınız. Yaptıklarınızı O,size haber verecektir."

95-Cihad dan döndüğünüzde kendilerini bırakmanız için Allah'a yemin edeceklerdir. Onlardan yüz çevirin. Çünkü onlar,murdardırlar. İşledikleri günahların cezası olarak varıp kalacakları yer cehennemdir.

96-Kendilerinden razı olmanız için size yemin ederler. Siz, onlardan razı olsanız da, şüphesiz ki Allah, fasıklar guruhundan razı olmaz.

Aziz ve celil olan yüce Allah geçen âyet-i kerimelerde cihada katılmama hususunda mazereti olan kimseleri beyan ettikten sonra cihada katılmadıklarından dolayı günaha giren kimseleri açıklamaktadır. Yüce Allah daha önceki âyet-i kerimelerde şöyle buyurmuştu:

"Zayıflara, hastalara ve harcayacak bir şeyleri bulunmayanlara Allah'a ve Rasulü'ne sadık kaldıkları taktirde (savaşa katılmamalarında) bir vebal yoktur." Âyet-i kerimede belirtilen zayıf kimselerin "erkek, kadın ve çocuklardan (cihada katılmak için) hiçbir çareye güç yetiremeyenler" olduğunu belirtmiştik. Yani bunların yolculuk esnasında kendilerini taşıyacak binek üzerinde duracak güçte olmadıklarını da izah etmiştik. "Hiçbir yol bulamayanlar" ifadesinden maksat ise küfür ve şirk yurdundan hicret etmek için bir yol bilmeyenler ve cihada gitmek için bir yol bulamayanlardır. İşte bu kimseler mazurdurlar. "İşte böylelerini Allah'ın affetmesi mümkündür. Allah çok affeden, çok bağışlayandır." (Nisa, 99) Başka bir âyette aziz ve celil olan yüce Allah şöyle buyurmuştur: "Köre bir sorumluluk yoktur, topala bir sorumluluk yoktur, hastaya bir sorumluluk yoktur..." (Nur, 61) Ne zaman? "Allah'a ve Resulüne sadık kaldıkları zaman"(Tevbe,91)

Allah'a ve Resulü'ne sadık kalmaktan maksat; Allah'ın Kitabı'na, Resulü'nün Sünneti'ne uymak Allah'ı "rablik" ve "uluhiyyet" sıfatlarında birlemektir. Kul Allah'a karşı Kitabına uyarak, Rasulullah'a karşı da Sünneti'ni yaşayarak samimi olur. Müslümanların önderlerine karşı samimi olması ise onlara nasihat etmesi, onların kusurlarını bağışlayıp hatalarından dolayı kendilerim teşhir etmemesi gerekir. Yeter ki müslümanların önderleri şer-î bir bi'atle kendilerine bi'at edilen ve İslâm şeriatını tatbik eden kişiler olsunlar.İnsanın bu gibi idarecilerin kusurlarını araştırmaması, onları halk nezrinde teşhir etmemesi gerekir. Şayet bunlar kendilerine yapılan öğüt ve nasihatlara rağmen yaptıkları yanlışlıklardan vazgeçmezlerse işte bu zaman yüce Mevlâ onların kötülüklerini açıktan ruhsat vermiş ve şöyle buyurmuştur:

"Allah, kötü sözün alenen söylenmesinden hoşlanmaz, ancak zulme uğrayan kimseler müstesnadır."(Nisa,148)

Müslümanların imamlarını ve müslümanların tamamını sevmek, onlara sâdik olmak ve kendi için istediği şeyleri onlar için de isteyip hoşlanmak, onların ayıplarını ve gizli hallerini örtmek, onları emin kılmak ve sıkıntılarını gidermek, şiddet anında onları yalnız bırakmamak onlara nasihat etmek demektir. İşte bu, müslümanların geneline nasihattir. Veya köre, topala ve lâıyk kimselere nasihattir. Âmâ, sakat ve zayıf olan insanlardan bilgili olanların cihada katılmamaları halinde Allah'a, Rasulü'ne, müslümanların önderlerine ve tüm müslümanlara karşı samimi olmaları, onların gelip birliklerde, kışlalarda ders vermeleri, askerlerin maneviyatlarını yükseltip, kuvvetlendirmeleri gerekir. Ayrıca onlara öğütte bulunmaları, nasihat etmeleri, dini mübini kendilerine öğretmeleri icap eder. Âyet-i kerimede geçen Allah'a ve Resulü'ne karşı samimi olmaktan maksat budur

Saldırganı Etkisiz Hale Getirmek

Ayetin devamında: "iyilikte bulunanlara bir vebal yoktur" (Tevbe, 94) buyurulmuştur. Bu ifadeden maksat şudur: İyilikte bulunan insanlar iyiliği yaparken bir kusur işlerlerse bundan dolayı günahkâr olmazlar. Meselâ sen hırsızlık yapanın kolunu kesersin veya kol kesene kısas cezası uygularsın da adamın yarası iyileşmeyip ölecek olursa siz Allah'ın koyduğu bir cezayı uygulamakla iyilikte bulunanlardan olursunuz. Ancak yaptığınız işin neticesinde kişi hayatını kaybetmiş olur, fakat siz bundan sorumlu olmazsınız. Meselâ siz onun diyetini ödeme yükümlülüğünde değilsiniz. Çünkü sen yüce Mevlâ'nın koyduğu nizamı tatbik etmekteisin. Bu mesele İmam Şafii'ye göre böyledir.

Aynı şekilde bir deve sana saldırdığı zaman sen kendini korumak için onu öldürdüğün taktirde devenin kıymetini ödemen gerekmez. Yine bir adam sana saldırdığı zaman sen kendini korumak için onu öldürdüğün taktirde o kimseye diyet ödemezsin. Bu itibarla bir polis sana saldırır da seni İslâmî cihad hareketinde veya müslümanlardan ya da İslâmî hareketlerin herhangi birine mensup olduğundan dolayı seni yakalayarak devlete teslim etmek isterse, sen de onu öldürürsen, onu öldürmeden dolayı sana ne bir günah tereküb eder, ne de kan bedelini ödemek mecburiyetinde olursun. Çünkü Allah Teala: "İyilikte bulunanlara bir vebal yoktur" buyurmuştur. Böyle bir polis gelip seni yakalamaya çalıştığında fıkıh alimlerinin beyan ettikleri gibi önce sen ona, dilinle öğüt verirsin. Şayet inat ederse elinle, yine inat ederse sopanla döversin, yine de ısrar ederse bu defa ayaklarına ateş edersin, buna rağmen ısrar eder seni yakalamada diretirse sen onu alınının tam secde ettiği yerden vurup öldürürsün. Anlıyor musunuz? Bunun hükmü böyledir. Hatta öldürdüğünüzde Allah'tan mükâfat alırsınız. Çünkü fıkıh âlimlerinin de dediği gibi iman etmeden sonra din ve dünyayı ifsad etmeye çalışan saldırganı imha etmekten daha büyük bir farz yoktur. Şimdi sen ırzına, canına, ailene saldırıya geçen, seni tutup sırf maaşı kesilmesin diye devlete teslim etmek isteyen bir insana karşı sen nasıl sessiz kalabilirsin? Öyle ki bu insanın maaşı senin canından, ırzından, malından ve hatta dininden daha önemli. Onun için mühim olan, ay sonunda kendisine biçilen maaşını almaktır. Bunun gerisi onun için önemli değildir. O, ölen ölsün, kalan sağlar bizimdir mantığı ile hareket eder. Amirlerinden "emredersiniz efendim, emredersiniz efendim" talimatlarını almakla meşguldür. Evet, iyilikte bulunanlara bir vebal yoktur.

Burada dikkat edilmesi gereken bir husus da şudur: Eğer bir müslüman bu gibi bir saldırganı karşı kaçıp kendini kurtaracak imkânla sahipse önce bunu yapmalıdır. Kendisini yakalamak isteyen rejimin polisine nasihat etmesi, onu dövmesi yahut onu öldürmesi yerine kaçıp kurtulabiliyorsa kaçıp kurtulmalıdır ve onu da sarhoşluk içinde bocalar halde bırakmalıdır. Böylece her yönüyle iyilikte bulunanlardan olmuş olur.

Âyet-i kerimede: "İyilikte bulunanlara bir vebal yoktur" buyuruluyor. Peki kime vebal vardır? Kimler günahkâr olurlar? Elbette ki zengin olduğu halde cihada katılmamak için izin isteyenler. Burada şaşılacak bir durum vardır, o da şudur: Kişi maddi imkânlarla sahip olduğu halde cihad etmemek için nasıl izin isteyebilir? Halbuki zenginlik kişiyi cihada teşvik etmelidir. Çünkü onların yok olmaları halinde geride kalan çoluk çocukları nat'akasız kalmayacak, kimseye muhtaç olmayacaklardır. Bu durum ise insanları cesaretlendirmeli ve savaş meydanlarına sevk etmelidir. Fakat mesele tam aksinedir. Bir kısım insanlar servetlerinin başında bulunup zenginliklerini sürdürmeyi cihada gitmemek için bir bahane olarak ileri sürmekte ve suistimal etmektedirler. Söyleyiniz bana hiç bu insafa sığar mı?

Şimdi bir fakir, ailesinin nafakasını, hatta kendi yemeğini dahi tedarik edemediği halde her şeyi bırakıp cihada gidiyor, sen ise ey milyonların sahibi insan, cihada gitmiyorsun, Allah'ın seni cihaddan mazur tutmasını istiyorsun (!) Subhanallah (!) Bu bir hakkaniyet ve insaf değildir. Herkesten önce senin savaşa koşman gerekir. Çünkü senin aile efradın, geçim yönünden daha rahattır, güvence içindedir. İşte bu nedenle yüce Mevlâ 93. âyet-i kerimede şöyle buyurmuştur:

"Sorumluluk sadece,zengin oldukları halde cihada gitmemek için senden izin isteyenleredir.Onlar,geri kalanlarla beraber olmaya razı oldular.Allah,onların kalblerini mühürlemiştir.Onlar bilmezler."(Tevbe, 93)

Cihadı Terk Edenin Hükümü

Ey kardeşim! Ne oluyor sana? "Okula başladım ve okula dönmek istiyorum" diyorsun! Sana ne oluyor? "Üniversiteye başladım ve üniversiteye dönmek istiyorum" diyorsun? Sana ne oluyor? "Tatilim bitti, işime dönmek istiyorum" diyorsun? İşin nedir? Bir şirkette kâtip! Senin işin nedir? Bir binanın bekçisi! Ya senin işin nedir? Milli Eğitimde Rehber hocalığı. Peki senin işin nedir? Okulda öğretmen! Subhanallah!

Peki değerli öğretmen, sen okulda çocuklara Tevbe Sûresi'ni öğretirken: "(Ey müminler! Genç ihtiyar), hafif, ağır, hep birden savaşa çıkın; mallarınız ve canlarınızla Allah yolunda cihad edin. Eğer bilerseniz, bu sizin için daha hayırlıdır" (Tevbe, 41) âyeti gelince çocuklara ne diyeceksin? Yine senin dersinde şu âyet geçince onu onlara nasıl açıklayacaksın: "De ki: Babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, kabileniz, elde ettiğiniz mallar, kesada uğramasından korktuğunuz ticaretiniz ve hoşlandığınız evleriniz eğer size Allah'tan, Rasulünden ve Allah yolunda cihaddan daha sevimli geliyorsa, Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin. Allah fasıklar güruhunu hidayete erdirmez." (Tevbe, 24)

Aziz ve celil olan Allah: "Başına ne gibi bir felaket geleceğini sana göstermeme kadar bekle" diyor. Beklediğin taktirde sonunun ne olacağı belli. Buna mukabil cihad ettiğin taktirde sana diploma veriyor. Bu diploma âlemlerin Rabbi olan Allah'ın diploması. Fakat sen âyetle zikredilen şeylerden dolayı cihaddan geri duruyor, insanların vereceği diplomaları arzuluyorsun. Allah sana diploma vermek istiyor, sen onu geri çeviriyorsun. O, sana Cennete Girme Diploması veriyor. Sen ise onu reddediyorsun. Bu taktirde Allah sana başka bir belge verir. Fakat o belgenin üzerinde "Allah fasıklar güruhunu hidayete erdirmez" diye yazılıdır. Senin fasık olduğuna aziz ve celil olan Allah şahitlik ediyor ve seni cihadı terk ettiğin sürece dünyana, ticaretine ve malına daldığın müddetçe doğru yola iletmeyeceğini bildiriyor. Ve sana diyor ki: Madem ki sen fasıksın, Ben seni hayır, hasenat yoluna iletmem, sana cennet yolu göstermem, sen kendi iradenle dünyana ve ticaretine daldın, o halde al bu diplomayı da bununla ticaret et dur(!)

İşte cihadı terk edenin hükümü budur. La havle velâ kuvvete illâ billâhi'1-aliyyil-azim.

Ey kardeşlerim! Allah'a yemin ederek söylüyorum ki Hac'da olsun, konferanslarda olsun, Avrupa'da olsun, yaptığım her konuşmada her zaman: "(Ey mü'minler! Genç, ihtiyar), hafif, ağır hep birden savaşa çıkın; mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihad edin. Eğer bilerseniz bu sizin için daha hayırlıdır" (Tevbe, 41) âyetini okuyarak başlamak istiyordum. Fakat kendi kendime diyordum ki, bu dinleyicileri incitir.

"Zira Allah'a ve âhiret gününe iman edenler; mallarıyla ve canlarıyla cihad etmek hususunda senden izin istemezler..." (Tevbe, 44) âyeti ile başlamak istiyor, ancak bunun da dinleyen cemaati yaralayacağından endişe ediyordum. Yine ben:

"Ey iman edenler! Size ne oldu ki, "Allah yolunda savaşa çıkın" denildiği zaman, yere çakılıp kaldınız?" (Tevbe, 38) âyeti ile başlamak istiyor, ancak bunun da dinleyenlere ağır geleceğini ve onları rencide edeceğini düşünüyordum. Aynı şekilde ben:

"Size ne oluyor da, Allah yolunda ve: "Ey Rabbimiz! Halkı zalim olan bu şehirden bizi çıkar: Bize kendi nezdinden bir sahip gönder ve yine kendi nezdinden bir yardımcı ver" diyen zayıf erkek, kadın ve çocuklar için savaşıyorsunuz?" (Nisa, 75) âyeti ile konuşmaya başlamak istiyordum. Bu âyetle de dinleyenleri kınama ve onları ayıplama olduğunu hissediyor, önümde hazır bulunanlara hafif gelecek bir âyet araştırıyordum. İnanır mısınız bir âyeti bırakıp öbürünü düşünüyordum, onu bırakıp başka birine bakıyordum, fakat hatırıma gelen âyetlerin hepsini okumam halinde dinleyicilerin ağrına giderek nasiplerini almayacaklarından korkuyordum. Çünkü Kur'an-ı Kerim'in özellikle Enfal ve Tevbe Sûresi'nin âyetleri cihaddan geri kalanlar için adeta ateşten bir kamçıdır. Peki, sen bunlara neyi okuyacaksın, ne söyleyeceksin, diye düşünüyordum. Bu nedenle sohbe başlamadan önce âyetleri okuma yerine meseleyi izah etmeye çalışıyordum ve diyordum ki: "Niçin bugün insanlar cihada çıkmadan geri kalıyorlar? Halbuki Afgan cihadı davetçilere, düşünürlere, mücahidlere ve maddi ve manevi desteklere muhtaçtır." Yine de görüyordum ki bazı saf davetçiler konuşmayı terk edip gidiyorlar. Çünkü konuşmam onların şahsiyetlerini rencide ediyormuş, benim onların aleyhine konuştuğumu zannediyorlarmış. Fiilen benim konuştuğum tam onların hallerini teşhis ediyordu. Fakat ben konuşmamla hiç bir zaman onları kastetmiyordum. Ancak hak söz söylendiğinde herkes kendisine düşen payı alır ve ne demek olduğunu anlar. Bu sebeple zülfıyara dokunulduğunda bazı insanlar tahammül edemeyip meclisi terk ediyorlardı.

Araplar'ın bir atasözünde şöyle denilmektedir: "Şüpheli olan insan, gel beni yakala" der. Dikkat edilirse Tevbe suresi de açıkça bir kısım insanların adlarını beyan ederek ve münafık olduklarını ulu orta haykırarak değil, onların sıfatlarını zikrederek hallerini belirtir. Bakarsın ki ifadeler "onlardan bazıları vardır ki şöyle, onlardan bazıları vardır ki böyle" şeklinde geçmektedir. Tâ ki her topluluk payını alsın. Çünkü herkes kendisinin ne olduğunu çok iyi bilmektedir.

Meselâ onlardan bir kısmı da: "Yemin olsun ki eğer Allah lütfuyla bize mal verirse biz mutlaka onu hayır yolunda harcarız ve mutlaka salih kullardan oluruz" diye Allah'a söz verdiler." (Tevbe, 75) "Onlardan bazıları peygambere eziyet ederler." (Tevbe, 60) "Onlardan bazıları zarar vermek için mescit yaparlar" (Tevbe, 107) Bu vb. âyetler bu kabildendir. Bu hususta Abdullah b. Abbas diyor ki: Tevbe Sûresi indikçe "onlardan bazıları vardır ki şöyledir, bunlardan bazıları vardır ki böyledir" şeklinde durmadan âyetler geliyordu. Biz diyorduk ki, bu sure adlarını söylemeden vasıflarını belirtmedik kimseyi bırakmayacak. Hülâsa, Kur'ân-ı Kerim yerine göre kâfirleri, münafıkları imâli bir şekilde eleştirir, onlar da âyetlerden paylarını alırlardı.

Konumuza dönelim. Âyet-i kerimde "Sorumlu olanlar ancak zengin oldukları halde cihada gitmemek için senden izin isteyenlerdir" buyruluyor. Burada hatırıma şu soru gelebilir: "Cihadın mala ihtiyacı yok mu?" Elbette ki cihadın mala ihtiyacı var. O halde neden tüccarlar serbest bırakılmıyorlar ki ticaret edip de mallarını cihada göndersinler. Memurlar çalışıp maaşlerini, sanatçılar çalışıp emeklerinin karşılıklarını, ziraatçılar çalışıp mahsullerini cihada göndersinler. Aksi takdirde bütün bunların yolları kapanmış olur. Tüccar, sanat erbabı, memur, işçi herkes işini bırakır, hatta milyarderler fabrikalarını terk eder, şirket sahipleri yük taşıyan vapurlarını, uçaklarını terk ederler ve gelip Sada'da Ebu Burhan'ın yanında oturup kalırlar. O da onlara haydi kardeş haydi, yallah kardeş yallah, der. Herhangi bir yere gitmen yasak, gece en az iki saat nöbet tutacaksın. Sen bütün insanların böyle olmasını mı istiyorsun?" Bu sorulara cevabımız şu olur: Vallahi ben bunu böyle istemiyorum, Allah böyle istiyor. Allah Teala istiyor ki Baaşen, Baahaşep, Baahamdiin ve benzeri tüccarlar buraya gelsinler, cihada katılsınlar. Çünkü

ticaret yapmak kişiyi cihaddan geri koyacak bir mazeret değildir. Aksine âyeti kerime zengin olduğu halde cihada katılmamak için izin isteyenlerin mazur görülemeyeceklerini beyan etmiştir. Evet onların da buraya gelmeleri gerekir. Eğitim görmeleri icab eder. Onların da sabahları ezilmiş bakla (ful) ve ekmek yemeleri, öğlenin etsiz mercimek ve ekmek yemeleri, akşamleyin de Allah ne vermişse onu yemeleri gerekir.

Yiyecekleri katıksız bir bamyaya da olabilir. Bunların Ebu Ömer'in, Ebu Burhan'in ve bunlara benzeyen insanların emirlerine sabırla itaat etmeleri icab eder. Çünkü önce asker olamayan sonra mücahid olamaz. Bu sayılanlar cihadın ön hazırlıkları ve parçalarıdır. "Peki bu insanlar ticarethanelerini, fabrikalarını, üniversitelerini ve okullarını kapatıp da buraya mı gelsinler?" diye sorulacak olursa cevap: "Evet" olacaktır. Çünkü Kur'an bunu böyle istemektedir. Ancak savaş ortamının ihtiyacı kadarı işletilir veya çalıştırılır. Savaş ortamında çalışacak müessese ve kurumların işleticilerini de ordu komutanı tayin eder. Birine der ki: "Haydi sen fırıncılık yap"; bir başkasına: "Sen aşçılık yap"; üçüncü birine: "Sen şoförlük yap"; bir başkasına da: "Sen Peşaver'e git, oradaki büromuzun sorumlusu ol". Yine birine de: "Sen git cihad için ticaret yap" der. Şayet ordu komutanı böyle bir şey yaparsa bunun bir mahzuru yoktur.

Şunu da iyi bilmek gerekir ki ticaretin sonu yoktur. Bir insanın 100 milyon doları olsa ticaretini durduracak mıdır? Aksine onu daha da geliştirip 500 milyon dolarlık bir müessese yapmaya çalışacaktır. Bir milyar doları da olsa yine de ticaretini belli bir sınırdan dondurmaz. Soruyorum size şimdi; milyarlarca doları bulunanlar cihada geldiler mi? Gelmediler... Daha az milyonları olanlar geldiler mi? Onlar da gelmediler... Milyonlarından bir şey verdiler mi? O da olmadı... Bu da gösteriyor ki ticaretini birinci derecede seven insan ne malı ile, ne de canı ile cihad etmek istiyor. Durum böyle olunca şimdi biz ona cihadı terk etmesi için ruhsat mı verelim? Afganlıları'ı sahipsiz bırakmaları için izin mi çıkaralım? Elbette ki bu olmayacaktır. Fakat bu milyonerler buraya gelip cihada katılmış olsalar durumu daha iyi hissedecekler ve dengeler değişecektir.

Bu gibi milyonlara sahip olanlara şunu sormak gerekir: Sizin ticaretiniz veya kârınızın azalmasından korkmanız, natta ticaretinizi batıracağınızdan kuşulanmanız, sizlere orucu terk etmenize ruhsat verir mi? Elbetteki kişinin tüm ticareti batsa dahi tek bir günlük orucunu tutmamasına dair ruhsat yoktur. Hal böyle iken neden cihada ruhsat buluyorsunuz? Çünkü cihad ile oruç arasında yükümlülük bakımından hiçbir fark yoktur.

Allah Rasulü (sav), Hz. Osman (ra)'a Zorluk Gazvesi (Tebük Gazvesi)'ndeki orduya maddeten yardım ettiği için ona savaşa katılmaması için izin vermiş miydi? Halbuki Rasulullah (sav): "Kim zorluk ordusunu teçhizatlandırırsa onun için cennet vardır" demişti. Hz. Osman da bütün servetini ortaya koyarak zorluk ordusunu teçhizatlandırmış. Öyle ki Rasulullah ona: "Ey Allah'ım, sen Osman'dan razı ol. Çünkü ben ondan razıyım" buyurmuştu. Bütün bunlara rağmen Rasulullah Osman'a savaştan geri kalanlarla birlikte oturup kalmasına izin vermiş miydi? Elbetteki ona böyle bir izin vermemişti.

Allah Rasulü (sav) İslâm toplumunu iki sınıfa mı ayırdı? Fabrikatörler ve tüccarlar; diğer sınıfta emektar işçiler ve çiftçiler. İşçilere ve çiftçilere, siz fakirsiniz ölseniz de zararı yok, bu sebeple sizler cihada çıkınız. Ancak Osman'ın, Ebu Bekir'in kanları pahalıdır, bunlar zengindirler. O halde bunlar cihada çıkmasın, dedi mi? Hayır! O, İslâm toplumunu sınıflara ayırmadı, zenginle fakir arasında herhangi bir ayırımda bulunmadı. Ebu Bekir ve Ömer (ra) hiçbir cihaddan ve gazveden geri kalmadı. Hz. Ebu Bekir hicret ettiğinde sahabelerin en zenginiydi. Abdurrahman bin Avf hiçbir gazveden geri kalmadı. Bunlar Allah yolunda bir iki ay veya bir iki sene süren cihadlara katılıyorlardı. Azerbaycan'ın kapılarına cihad için gelip dayanıyorlardı. Yedi ay Azerbaycan kapılarında duruyorlardı, soğuk ve kar onları engellemiyordu. Ramihürmüz kentine gidiyor, orada altı ay bekliyorlardı. Kabil'e gelip iki sene bekliyorlardı ve bunlar: "Ticaretlerimiz ne olacak?" demiyorlardı...

Sahabeler -ndvanullahi aleyhim- Allah Rasulü (sav) zafere ulaştıktan sonra: "Ticaretimize döneriz, ziraatımıza döneriz, bahçelerimize döneriz, onlarla uğraşır, gelir elde ederiz. Allah bu dini zafere ulaştırdı. Bizler Allah Rasulü (sav)'e yardım ettik" dediklerinde aziz ve celil olan yüce Allah onlara ne emretti: "Kendi nefislerinizi tehlikeye atmayın." (Bakara, 195) Allahuekber! Allah Rasulü (sav) zafere ulaştıktan sonra sahabelerin bahçeleriyle, tarlalarıyla, ticaretleriyle uğraşmaya dönmelerini yüce Allah tehlike diye isimlendirdi. Evet, çünkü ensar, Medine-i Münevvere'deki hurma bahçeleriyle uğraşsaydı, Kabil'deki bahçeleri alamazdı. Buhara'daki, Türkiye'deki, Yunanistan'daki, bahçeleri alamazlardı... Onlar kendi şehirlerindeki yüz bahçeyi terk ettiler. Aziz ve celil olan yüce Allah onlara milyonlarca bahçeyi fetihlerde nasip buyurdu. Tüccar ticareti ile uğraşarak ne kadar kazanç elde edecekti? Yahudiler bir gün içerisinde Nablus kentindeki tüm malları aldılar, Kudüs'ü ve Halil'i bir gün içerisinde işgal edip oranın tamamına sahip oldular. Sadece Nablus kentinin malları milyarlar tutarındadır. İslâm ümmeti bir gün içerisinde savaşta onların eline düştü. Şehirlere ve mallara bir gün içerisinde sahip olmadılar mı? Bunların hepsini bir gün içerisinde savaşmaksızın teslim almadılar mı? Doğru değil mi bunlar? Sizler gibi bazı insanlar ferdî olarak savaştılar. Allah Rasulü (sav): "Benim rızkım falan ithalat ve ihracat şirketini açmakta kılındı... ya da benim rızkım falan fabrikayı veya falan tarlaları ekip biçmekte kılındı" buyurmadı. Bilakis, Allah Rasulü (sav): "Benim rızkım, mızrağımın gölgesinde kılındı" buyurdu. Rızkı hazırlayan şey mızraktır.

Allahuekber! İşte bu sebeple sahabeler, tabiiler Hz. Ömer (ra) zamanında Filistin'i fethettiler. Şam bölgesinde Bizans İmparatorluğu'na kafa tuttular. Heraklius'u Şam bölgesinden geri çekilmek zorunda bıraktılar. Heraklius, Şam'ı terk ederken: "Suriye sana elveda, bir daha karşılaşmamak üzere elveda" diyordu. Filistin'in fethinden sonra sahabe ve tabiinden bazı mücahidler Filistin toprağının buğdaya elverişli olması sebebiyle oraya yerleştiler ve Şam buğdayından ektiler. Buğday başakları at boyuna ulaşıyordu. Hatta: "Buğdayda atlar saklanır" diye darb-ı meseller söylenmiştir. Hz. Ömer (ra) mücahidlerin Filistin'deki el-Huvle arazilerine ekin ektiklerini öğrenince onlara birisini gönderdi ve ona: "Onların ekinlerini yak ve daha sonra bu mektubumu tebliğ et" dedi. Ve bu adam Filistin'e geldi, iki çakmak taşıyı birbirine çakarak kıvılcımlar çıkardı ve bunlarla bütün buğdayları yaktı.

Sahabe ve tabiîn o adama hücum ettiler. Bunun üzerine o adam: "Emirü'l-mü'minîn Ömer'in emri var. Beni bu ürünleri yakmakla ve mektubunu sizlere okumakla görevlendirdi" dedi. Ekinleri yaktıktan sonra Ömer'in mektubunu okudu. Onlar da: "Madem ki senin yanında Ömer'in emri var, artık bu iş bitmiştir" dediler. Çünkü hiçbir kimse Ömer'e karşı çıkamazdı. Ömer mektubunda: "Şüphesiz sizin yiyeceğiniz düşmanlarınızın ağızlarından aldığınız şeylerdir. Cihadı terk ettiğiniz ve ziraatla uğraştığınız taktirde sizleri cizye ödemeye mecbur eder ve sizlere ehl-i kitap muamelesi yaparım..."

Allahuekber! Hz. Ömer Filistin'i fetheden ve ziraat için oraya yerleşen sahabe ve tabiinden mücahitlere böyle diyordu. Bu insanlar Medine-i Münevvere'den hareket etmiş, Hule'ye ulaşmış ve orayı fethetmişlerdir. Medine-i Münevvere ile Hule arazilerinin arası

1800 kilometredir. Bu mesafeyi yürüyerek Hule arazilerine ulaşıyor, orayı fethediyor ve Rumlar'ı yeniyorladı. Daha sonra Hz. Ömer (ra) bu insanlara cizye koymak ve ehl-i kitap muamelesi yapmak tehdidinde bulunuyordu. Bu nasıl olabilirdi? İslâm'da cihadın kıymeti çok büyüktür. İslâm dininde, cihaddan geri kalıp oturmak yoktur.

Hz. Ömer (ra)'in Humus valisi olan Ambese bin e'1-Esved el-Ansi, Humus'ta bir bahçe satın almıştı. Bunu haber alan Hz. Ömer iki satırlık bir mektup yazıyor ve şöyle diyordu: "Kâfirlerin boynunda bulunan zilleti alıp kendi boynuna koydun. (Yani cizye ve haraç ödeme zilletini kabullendin, demektir.) Halbuki sizin rızkınız düşmanlarınızdan aldığınız ganimetlerdir."

Burada şöyle bir soru sorulabilir: Sahip olunan ya da fethedilen bu araziler boş kalıp, ziraat yapılmayacak mıdır? O halde İslâm üretimi ziraatı ve ticareti kaldırmakta mıdır? Hayır... Hayır... Ekin kimler içindir. Zillet içerisinde yaşamaya mahkum olanlar içindir. Aslen kâfir arazisi olan bölgelerdeki hristiyan ve yahudiler bu arazilerin yarısını haraç olarak vermek üzere ekeceklerdir. Onların vazifesi budur. Peki bizim vazifemiz nedir? Bizim

vazifemiz sene boyunca oturarak ekinleri sulama, biçme vb. şeylerle uğraşmak değildir. Bu, cihada katılmayıp oturup kalanların vazifeleridir. Zımmiler, ihtiyarlar ve çocukların işidir. Mücahidlerin vazifesi ise şu şairin dediği gibi cihad etmektir:

Yemin olsun ki yaşarsam savaşı anne, oku kardeş, Ve kılıcı da baba edineceğim

İşte müslümanın hayatı budur. Şair şunu demek istemiştir; Mücahidin annesi savaş, kardeşi mızrak, babası da kılıcıdır.

Önce Aziz İdik Şimdi Zelil

Ey aziz kardeşim!

Bu tavırlar Arap Yarımadası ve Şam bölgesinin kurtarılmış İslâm toprağı olduğu zamandı. Şu an ise bizler kâfirlerin çizmeleri altında, pençeleri arasında bulunmaktayız. Allah yolunda cihada katılmama ve cihaddan geri kalma hususunda müslümanın bir mazereti olabilir mi? Hz. Ömer (ra) cihadı çok sıkı tuttu, çünkü yeni araziler fethedilme durumunda idi. Ya şimdi bizler... Bizler, dünyada Allah'ın en zelil kıldığı yaratıkların pençeleri arasındayız. Kâfirler, münafıklar, fasıklar bizleri hegemonyaları altında bulunduruyorlar. Evet Amerika kâfirinin baskısı altındayız. Hem de o derecede ki saçı sarı, gözleri yeşil gördüğümüz her insandan tüylerimiz ürperir oldu. Halbuki daha önce bunlar müslümanları görünce ürküyorlardı. İngilizler, Fransızlar Türkler'i gördüklerinde tir tir titiyorlardı. Şu an ise: "Bu Amerikalı, evet bu Amerikalı" diyorlar. Yani kayıtsız şartsız boyun eğilmesi isteniyor.

Birileri Amerikan, diğeri Rus, başka biri İngiliz, bütün bunlar müslümanların başında adeta birer tağutlar. Halbuki bunlar müslümanlar karşısında zelil, boyun eğmiş milletlerdi. Düşünür müsünüz, Moskova tam iki yüz yıl müslümanlara cizye ödemiştir. Bugünkü Sovyetler Birliği topraklarının tümü müslümanların toprağıydı. En azından İslâm devletine boyun eğmiş, ona cizye veriyordu. Ne yazık ki müslümanlar dinlerini terk ettiler, İslâm'dan uzaklaştılar; aziz iken zelil, güçlü iken zayıf ve efendi iken köle haline dönuştüler.

Bu hususta yüce Allah bizlere nasihat ederek şöyle buyuruyor:

"Onlardan namazı bırakan ve şehvetlerine uyan bir nesil gelmiştir. Bunlar da hüsrana uğrayacaklardır." (Meryem, 59)

Bugün müslümanların evlatları şeklen müslümandırlar, gerçek müslüman değildirler. Bunlar fotokopi müslümanlarıdır. Şimdi siz yüz rupi alsanız ve bu paranın fotokopisini çekip çarşıya çıksanız bununla herhangi bir şey satın alabilir misiniz? Alamazsınız. İşte bugünkü müslümanlar da gerçek müslümanlara göre aynen bu durumdadır. Gerçek müslümanların taklidi ve fotokopisi mahiyetindedirler. Öyle ki, bu müslümanlar yüce Mevlâ'nın da beyan ettiği gibi savaştan geri kalanlarla birlikte oturup kalmaya razı olmuşlardır. İşte aziz ve celil olan Allah bu gibi müslümanları ayıplamakta, onları kınamakta, aşağılamaktadır.

Bunlara adeta: "Küçük çocuklarla, kadınlarla ve özürlülerle kalmayı kendinize nasıl yedirdiniz?" demektedir. İslâm ülkeleri kâfirlerin saldırılarına maruz kalırken sizlerin kadın ve çocuklarla oturup savaşa katılmamanız ayıp değil midir? Bundan dolayı utanmıyor musunuz? Kadınlar gibi endamlı endamlı yürüyor, eteklerinizi arkanızdan sürüklüyorsunuz? Halbuki her yerde müslümanların ırz ve namusları lekeleniyor, heder ediliyor. Şairin dediğı gibi:

Müslüman kadınlar sınırlarda yağmalanırken Müslümanların yaşantısı nasıl iyi olabilir?

İbn Mübarek de adeta bize seslenircesine şöyle demiştir:

Nasıl huzur bulabiliriz? Nasıl bir müslüman sakin olabilir? Halbuki müslüman kadınlar saldıran düşmanların elindedir. O kadınlar ki herhangi bir hayasızlıktan korktuklarında Bütün duyguları ile keşke doğmasaydık demektedir.

Âyet-i kerimede geçen ve "savaştan geri kalanlar" diye tercüme edilen "el-havâlif" kelimesinin asıl manası "çok durmaktan kokuşmuş" demektir. Kaynatılmamış, çokça bekletilince ekşiyen, çirkin kokular çıkaran maddeler vardır. Bu kokunun adına Arapça'da "havâlif" kelimesinden türetilen "halef kelimesi kullanılır. Yine oruçlu insanın uzun süre yemek yememesinden dolayı ağzında koku oluşur, bu kokuya "helüf" denir. Görüldüğü gibi âyet-i kerimede geçen "havâlif kelimesi cihaddan geri kalanların uzun zaman oturmalarından dolayı kokuştuklarını ifade etmektedir. Hatta sular bile tertemiz oldukları halde uzun zaman bir yerde kalırlarsa kokuşurlar, üzerini yosun kaplar. İşte cihaddan geri kalan topluluklar da aynen böyledir. Nasıl ki kokuşmuş sularda sadece sivrisinek ve normal sinekler yumurtlar ve çoğalırlarsa, kokuşmuş topluluklarda da durum böyledir. Onların üzerini yosunlar bağlar, köpekler duruma hakim olur. Şairin şu sözü ne kadar manidardır:

Bizim topraklarımızda serçeler kartal kesilir

Evet, kokuşmuş topluluklarda serçeler bile kartal görülür. Çünkü sen bıçak taşıyamazsın, silah taşıyamazsın, eğitim yapamazsın, cihad edemezsin, hatta televizyonlarda: "Bu adam eşkiya, çünkü bu cihad örgütünden" diyorlar, değil mi? Cihad edenler mahkemelerde yargılanıyor, bazen de idam ediliyorlar. Neden? Çünkü toplum kokuşmuş. Ey Allah'ım! Cihad etmek cezalandırılan bir suç haline geldi.

Gerçekten de hareketli olmayan topluluklar kokuşmuş ve yosun tutmuş durgun sular gibidir. Bugün bizim içinde yaşadığımız toplum ve ismen müslüman oldukları söylenilen topluluklar da aynı durumdadır. Bu toplulukları sevk ve idare edenlere bakın. Göreceksiniz ki bunlar, insanlara en az faydası dokunan ve Allah'a karşı en çok cüretkâr olanlardır. İnsanlar arasında en adi, en facir ve fasıklardır ve en çok ihanet edenleridir. Bakarsın ki açıkça zina işliyorlar, kadınları televizyonların karşısında alenen dans ediyor, kayak kayıyor. Bütün bunlara rağmen memleketin sorumlusu, sevk ve idarecisi bunlar. Toplumu bunlar yönetiyorlar. Tabii ki bunun sebebi cihadın olmayıp, toplumun kokuşmuş olmasıdır. Hiç hareket halinde olan bir toplulukta, bu gibi insanların makam-mevki sahibi olmaları veya gündem işgal etmeleri mümkün müdür?

Şu an biz savaşıyoruz. Savaşta kimler öne çıkar? Elbetteki cesaretli, kahraman ve şahsiyetli insanlar öne çıkar. Korkak, ürkek insanların savaşlarda yeri yoktur. İslâm ümmeti Hz. Ebu Bekir'i (ra) halife seçerken onun bütün savaşlarda bulunmasını da göz önünde bulundurmuşlardır. Ebu Bekir, sıkıntılı anlarda da normal durumlarda da Resulullah'ı can siperane korumuş, bütün çile ve meşakkatlere göğüs germiştir. Onun ileri sürülmesinin sebeplerinden biri de budur. Tabii ki böyle durumlar cihad eden topluluklar için söz konusudur. Yoksa cihad etmeyen, Allah yolunda mal harcamasını bilmeyen, kokuşmuş topluluklarda mert, yiğit, kahraman ve şahsiyetli insanların ileri çıkmaları mümkün değildir.

Değerli kardeşler! Eğer bizler Allah'ın emir ve yasaklarında kusur etmemiz sebebiyle Allah katında bu kadar basit duruma düşmüş olmasaydık, elbette ki Allah bizlere içimizden en zelil ve adi olanları idareci yapmazdı. Şayet bizim Allah katında zilletimiz söz konusu olmasaydı Hafız Esed başımıza nasıl cumhurbaşkanı olacaktı? Hiç mümkün müydü?

Arkadaşlar! İslâmî bir topluluk olsa Hafız Esed'in o toplulukta yeri ne olurdu? Hafız Esed mürted olduğundan dolayı öldürülmesi gereken biridir. Müslüman sayılan topluluğun lideri olabilir miydi?

Ben üniversite talebelerine diyordum ki: "Şu an parlamento seçimlerinde şu kadar oy alan şu adam şayet memlekette doğru

anlamda İslâm olsaydı katıldığı seçimden ne kadar oy alırdı?" Onlar da diyorlardı ki: "Bir oy alırdı, o da kendi oyu olurdu." Ben de onlara diyordum ki: "Hayır, kendi oyunu alma imkanı dahi ona sağlanmazdı. Çünkü bu gibi insanlar fasıktırlar, fasıkların şahitlikleri kabul edilmez. O bakımdan onun kendi lehine oy kullanması bile geçersizdir. Kadı'nın (hakimin) sicilinde fasık olduğu yazılı olan bir insan aday adayı bile olamaz. Çünkü yüce Mevla: "Artık bunların (fasıkların) şahitliklerini bir daha asla kabul etmeyin" (Nur, 4) buyurmuştur.

Bu gibi insanların şahitliği üç dirhemi ispatlamak için de olsa kabul edilmez. Ne yazık ki toplumlar donuk hale getirilince İslâm ümmeti tam tersine dönmüştür. Başı aşağı dikilmiş, ayakları yukarı kaldırılmıştır. Adeta ayaklar sorumlu, baş memur haline getirilmiştir. Allah bize zelil olanlarımızı musallat kılmıştır. Bu hususta Peygamber Efendimiz (sav) bir hadisi şerifinde şöyle buyurmuşlardır: "Yemin olsun ki ya iyiliği emreder ve kötülüğe mani olursunuz yahut da Allah size şerhlerinizi musallat kılar da seçkinleriniz bunlardan kurtulmak için dua ederler, fakat duaları kabul edilmez." Evet bizler iyiliği emredip kötülüğe mani olmadığımızdan Allah bizlere şerhlerimizi musallat kıldı. Eğer böyle olmamış olsaydı Kaddafi nasıl devlet başkanı olabilecekti? Milyonlarca insan nasıl sevk ve idare edecekti? Bu bir zillet değil midir? Öyle ki bu adam, ne bir âlim bıraktı ne de bir yazar? Ne bir davetçi kaldı, ne de şerefli bir insan... Bunun sebebi ise şairin dediği gibi:

Üstün şerefe sahip olan insan çevresinde kanını akıtmadıkça Hiçbir zaman eziyetten kurtulamaz.

Âyet-i kerimenin devamında savaştan geri kalanların kalplerinin mühürlendiği ifade edilmektedir. Bu ise daha büyük bir musibettir. Çünkü Allah bunların kalplerini mühürlemiş. Artık bunlar ölü kalplere sahiptirler. Bilemezler, anlayamazlar... La havle velâ kuvvete illâ billâhi'1-aliyyi'l-azim.

Ne yazık ki bu tür insanlara gidip konuştuğunda bakarsın ki özürler beyan edip yeminler ediyorlar. Çünkü onlar Allah'a karşı ihanet ettikleri için insanları razı etmeye çalışıyorlar. Bu halleri ile ne büyük bir zillate düşüyorlar. Münafıklar ve korkaklar ne kadar zelil insanlardır. Aslında cihada katılmayan korkaklarda mutlaka münafıklıktan bir haslet vardır. Bu hususta Peygamber Efendimiz (sav): "Kim cihad etmeden ve cihad etmeyi gönlünden dahi geçirmeden ölecek olursa münafıklığın bir şubesi üzerine ölmüş olur" buyurmuşlardır.

Münafıklar Allah'ı değil, devamlı insanları razı etmeye titizlik gösterirler. Bunun alâmeti de onların gidip kusurlarını meşrulaştırmak için bir takım bahaneler ileri sürmeleridir. Halbuki dikkatle baktığınızda özürlerinin Allah ve O'nun kulları tarafından kabul edilmeyecek özür olduğunu görürsün. Fakat özü kabul edilmeyince bu defa konuşması daha etkili olsun diye yemine başvurur. İnsanlardan birini razı edebilsin diye. Fakat Allah'ın rızasına hiç de itibar etmez. Bu hususta yüce Allah şöyle buyurmuştur:

"Kendilerine döndüğünüz vakit size özür beyan ederler. De ki: "Özür dilemeyin, size kesinlikle inanmıyoruz. Allah bize haberlerinizi bildirmiştir. Allah da, Rasulü de amellerinizi görecektir, sonra hepiniz görüneni ve görünmeyeni bilene döndürüleceksiniz. O size neler yaptığınızı haber verecektir." (Tevbe, 94)

Diğer bir âyet-i kerimede ise şöyle buyurmuştur: "Kendilerine döndüğünüz zaman, onlardan vazgeçmeniz için önünüzde Allah'a yemin edeceklerdir." (Tevbe, 95) Çok yemin etmek münafıkların alâmetidir. Yaptıkları yeminlerden hoşlanmazsanız size bir başka yeminde bulunurlar. Evet, bu defa "göklerin ve yerin Rabbi adına" diye yemin ederler. "Beni yaratan hakkı için" diye yemin ederler. "Nefsim kudret elinde bulunan Allah hakkı için" diye yemin ederler. Kendisine yemin edilen şahıs Arapça biliyor ise daha da fazla yeminlerde bulunurlar. Maşallah (!) "Kabe'nin Rabbi adına" diye yemin ederler. İşte münafıklar böyledir. "Kendilerine döndüğünüz zaman onlardan vazgeçmeniz için önünüzde Allah' a yemin edeceklerdir. Öyle ise onlardan yüz çevirin." (Tevbe, 95) Yani onlarla konuşmayın, onlara konuşma yasağı uygulayın. Allah Rasulü (sav) münafıklarla konuşulmamasını emretti ve onlardan yüz çevirdi. Âyet-i kerimenin devamında: "Çünkü onlar necistirler" buyuruluyor. Allah Teala bu ifade ile kâfirleri insanların tiksinecekleri bir söz ile vasıflandırıyor ve onlardan bu nedenle yüz çevirmemizi emrediyor. Ayrıca âyetin sonunda: "Onların karargâhları cehennemdir" buyurulup bunun sebebinin işledikleri amelleri olduğu beyan ediliyor.

Evet, bir hadis-i şerifte belirtildiği gibi Rasulullah (sav) Tebuk savaşından döndükten sonra müslümanlara: "Siz savaşa katılmayanlarla oturmayın, onlarla konuşmayın" buyurmuştur. Allahuekber! Bu insanlarla nasıl konuşulacak ki? Onlar necis olarak vâsıf kılınıyorlar. Necis olan bir şey ile birlikte oturulur, sohbet edilir mi? Âyet-i kerimede cihaddan geri kalanlar çürümüş bir elmaya, kokuşmuş bir meyveye benzetiliyorlar. İnsan nasıl bunların yanında oturup onların kokularına katlanabilir? Aksine akli başında olan insan onlardan uzaklaşır, kokularını almamaya çalışır. Savaşa katılmayan münafıklar da böyledir. Sözleri çirkindir, işleri berbattır, kendileri murdardır. Şairin dediği gibi:

Dillerinin uçları ile bir yandan tatlı sözler söylerler, Diğer yandan tilki gibi sana tuzak kurmaya çalışırlar

Yine bir nasda zikredildiği gibi "Onların dilleri baldan tatlı fakat kalpleri canavar kalbidir buyurulur." İşte bu gibi insanlar gerçek İslâmî toplumda aciz, zelil, hor-hakir, aşağılanmış kimselerdir. İslâmî toplum bunlara tiksinti ile bakar, onları küçümser. Allah'ın kendilerini bunların durumuna düşürmemesinden dolayı O'na hamd ederler. Bunlardan tiksintilerinin sebebi ise yapmış oldukları çirkin amelleridir.

Âyet-i kerimede: "Onlardan yüz çevirin" buyuruluyor. Rabbimiz, bu tür insanlar hakkında bizlere şöyle emretmektedir: "...

Onlardan yüz çevirin, çünkü onlar necistirler. Yaptıklarının karşılığı olarak varacakları yer cehennemdir. Kendilerinden hoşnut olarsınız diye size yemin ederler. Siz onlardan hoşnut olsanız dahi, şüphesiz ki Allah f asıklar guruhundan hoşnut olmaz." (Tevbe, 95-96) Allahuekber!

Neyi razı ediyorsun, kimi razı ediyorsun? Sen anc'ak bir insanı razı ediyorsun. Senin razı ettiğin bu insan, yerküresi üzerinde uçup giden bir zerrecik demektir. Şayet sen içinde yaşadığımız güneş sistemine bakar da güneşi dahi bulmak istersen onu bile kaybedersin. İçinde yaşadığımız güneş sisteminde güneş yeryüzünden çok daha büyüktür. Bu sisteme baktığınızda güneşi dahi göremeyecek duruma düşecek olan sen, bir insanı ne zannediyorsun da onu razı etmeye kalkışıyorsun? Bütün kâinatın yaratıcısını bir tarafa bırakıyorsun. Halbuki bizim içinde yaşadığımız bu sistem, bir çok sistemden sadece biridir.

Sen kalkıyor, bu sistemin içinde de sadece bir ferdi razı etmeye girişiyorsun. Bu halinle ne kadar basit şeylere talip olduğunu anlıyor musun? Bir insanı razı ediyor, insanların Rabbini bırakıyorsun. Ey Allah'ım! Sen bizi bu duruma düşürme! Sen bizden razı ol! Biz Sana karşı hamd etmekten aciziz. Ey Allah'ım! Ey âlemlerin Rabbi olan ilâhım, Sen bize gazab eyleme! Ey Allah'ım, Sen'den rızanı ve cennetini dileriz. Senin gazabından ve cehennem ateşinden Sana sığınırız. Ey Allah'ım! Biz senden rızanı isteriz. Ey Allah'ım! Sen bizlere razı olacağın amelleri işlemeyi ilham et, nasib et. Âlemlerin rabbi Sen'sin. Allahuekber,

Allahuekber. Allah'ın rızası ne büyük bir şeydir. O, Rahman olan Allah'ın rızasıdır. Gökleri ve yeri idare eden Rabbin rızası... O'nun rızasını kazandıktan sonra O da kullarını razı edecektir. Bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (sav) şöyle buyurmuşlardır: "Allah bir kulunu sevince Cebrail'e: "Şüphesiz ki Allah filanı seviyor sen de onu sev, diye nida eder. Cebrail de onu sever ve Cebrail gök sakinlerine: "Şüphesiz ki Allah filanı seviyor, siz de onu sevin" diye nida eder. Gök sakinleri de onu severler. Sonra o kişi yeryüzünde kabul görür ve itibar sahibi olur." (Buharı, Bedu'1-Halk, bab: 6)

Şu âyet-i kerime de bunu ifade etmektedir:

"İman edenler ve salih amel işleyenler için Rahman olan Allah (mü'minlerin kalplerinde) bir sevgi yaratacaktır." (Meryem, 96)
Allah onlar için mahlukatın kalplerinde bir sevgi yaratacaktır. Nitekim yüce Mevlâ, Firavun tarafından sevilerek büyütülen Hz. Musa (as) için şöyle buyurmuştur: "Üzerine kendimden bir sevgi koydum" (Taha, 39)

"İman edenler ve salih amel işleyenler için Rahman olan Allah bir sevgi yaratacaktır." (Meryem, 96)

Diğer bir hadiste şöyle buyurulmuştur:

"Allah bir kula gazab ettiği zaman Cebrail'e: Ben filana gazab ettim, sen de ona buğz et, diye nida eder."

(Müslim, Birr 157; Tirmizi, Tefsir Sûre, 19, bab: 7)

Aman Allah'ım! Rahman olan Allah'ın gazabından, yine Allah'a sığınırız! Düşününüz,.. Rahman bize gazab ederse biz ne kadar merhamet edilmez hale gelmişizdir. Artık kusurlarımız ve günahlarımız o kadar artmıştır ki örtbas edilecek ve affedilecek durumda değildir. Rabbimiz bize işte bu sebeple gazab etmiş olur.

Yani kişi bir günah işler, Allah onu örter; bir daha işler, onu da örter; bir daha işler, onu da örter; fakat günahların çokça arttığından dolayı artık o kişiye gazab eder. Hadis-i şerifte de geçtiği gibi: "Allah bir kula gazab ettiği zaman Cebrail'e; Ben filana gazab ettim, sen de ona buğz et, diye nida eder. Cebrail de gök sakinlerine: Şüphesiz ki Allah filana gazab etti. Siz de ona buğz edin, diye seslenir. Sonra da yer sakinlerine: Şüphesiz ki Allah filana buğz etti, siz de ona buğz edin diye seslenir. Böylece o kimseye karşı buğz edilme duygusu yaratıkların kalbine girmiş olur." (Bkz. Adı geçen kaynaklar)

Savaştan geri kalan ve herhangi bir mazereti bulunmayan bu insanlar ne kadar yemin ederlerse etsin, insanlara ne kadar iyilik yaparlarsa yapsın ve her ne söylerlerse söylesinler, insanlar onlardan nefret edeceklerdir. Çünkü kalpler insanların kendi elinde değildir. Kalpler dilediğini sevdiren, dilediğini buğz ettiren Rahman'ın elindedir. Öyle değil mi? Senelerce cumhurbaşkanına hizmet eden bir bakan, seneler sonra bir an geliyor ve cumhurbaşkanının emri ile öldürülmüyor mu? Bu uzun hizmetinden sonra kalbi değiştiren kimdir? Kalplerin sahibi ve yaratıcısı, alemlerin Rabbi yüce Allah'tır. Sen bu kalbin sahibine hizmet edip, Allah'a hizmeti terk ettin ve yüce Allah da bu kalbi sana öfkelenirdi ve Allah'ı bırakıp da kendisine yirmi yıl kulluk ettiğin kimsenin eli ile seni öldürttü.

Yüce Mevlâ buyuruyor ki: "Kendilerinden hoşnut olasınız diye size yemin ederler. Siz onlardan hoşnut olsanız dahi, şüphesiz ki Allah fasıklar guruhundan hoşnut olmaz." (Tevbe, 96) Aman Allah'ım ! Yarabbi sen bizi bu hallere düşürme!

Üstad Seyyid Kutup (Allah ona rahmet eylesin) idam kararının kaldırılması için Abdunnasır'dan özür dilemesini tavsiye edenlere şöyle diyordu: "Hayat, Rahman'ın rızasını kazanacak bir an için feda edilecek kadar basit değil midir? Yani ben hayatımı Rahman olan Allah'ın bir an için razı olması uğrunda feda etmek istiyorum. Çünkü bu uğurda hayat ucuzdur, Rahman'ın rızası karşılığında değersizdir."

Bedeviler Üç Kısımdır

İzah etmekte olduğumuz âyetle zikredilen ve savaştan geri kalmak için bahaneler uydurup yeminler eden bu insanlar bizzat Medine'de oturan ve kalpleri hasta olan insanlardır. Buna mukabil Medine'nin çevresinde de münafık olan insanlar bulunuyorlardı. Onlar Medine'nin etrafındaki çöllerde yaşıyor, kendilerine de bedeviler deniliyordu. Bunların durumları Medine'deki kalpleri hasta olanlardan daha beterd. Bu sebeple yüce Mevlâ 96. âyetin arkasından gelen 97. âyetle bu bedevilerin durumlarını belirterek şöyle buyurmuştur:

"Bedeviler, inkâr ve ikiyüzlülük yönünden daha beterdirlere. Allah'ın Peygamber'ine indirdiği dinî hükümlerin sınırlarını bilmemeye daha müsaittirler. Allah her şeyi çok iyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir." (Tevbe, 97)

Çölde yaşayan bu bedeviler âyet-i kerimelerde zikr edildiklerine göre üç kısma ayrılmaktadırlar.

Birincisi, küfür ve nifakta aşırı olanlardır.

İkincisi, "Allah yolunda harcadığını bir ziyan sayar, başınıza bir felâketin gelmesini bekler."

Üçüncü sınıf ise, "Allah'a ve âhiret gününe iman eder, harcadığını Allah katında yakın dereceler elde etmeye ve Peygamber'in dualarını almaya vesile sayar."

Ey kardeşim! Eğer bedevi olursan Allah'tan işte bu üçüncü sınıftan olmanı dile. Görüldüğü gibi bedevilerin birinci grupta zikredilen sınıfı, inkarcılık ve münafıklık bakımından bedevi olmayanlardan daha dehşetli ve daha beterdirlere. Çünkü onlar tabiatları sert, kalpleri katı ve muameleleri haşin olan insanlardır. Böyle olmasalardı nasıl düşünülürdü ki bir bedevi Rasulullah'ın mescidine girsin ve oraya küçük abdestini bozsun? (Buhari, Kitab Vudu, bab: 58, Edeb, 35, 80; Müslim, Kit Taharet, bab: 98, 100)

Doğrusu çöllerde ikamet edenler sert ve kaba olur. Tabiatları haşindir. Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde: "Çölde oturan kaba ve sert olur. Deve ile geçimlerini sağlayanlar katı kalpli ve kaba olurlar. Koyunlarla geçimlerini sağlayanlar ise sakın kimseler olurlar" buyurmuştur. (Buhari, Kit. Menakib, bab: I)

"Koyunla geçimlerini sağlayan insanların sakın oluşları beslenmiş oldukları bu hayvanların sükunetinden ve sabırlı oluşundan olabilir. Deve ile geçimlerini sağlayan insanların katı kalpli ve sert olmalarının sebebi çokça deve eti yemenin kalbi katılaştırmasından olabilir. Bu sebeptendir ki Peygamber Efendimiz (sav)'e: "Bizler develerin yataklarında namaz kılalım mı?" diye sorduklarında Rasulullah onlara: "Hayır" cevabını vermiştir. "Koyunların yataklarında namaz kılalım mı?" diye sorduklarında ise Rasulullah onlara: "Evet" cevabını vermiştir. Sahabeler: "Neden?" diye sorduklarında Rasulullah: "Develer şeytanlardandır" demiştir. (Ebu Davud, Kit, Salat, bab: 25)

İşte bu yüzdendir ki Peygamber Efendimiz deve eti yiyene tekrar abdest almasını emretmiştir. Çünkü onun vücuduna devenin öfkesinden bir parça girmiş ve adeta bir parça ateş yutmuş gibidir. Biliyor musunuz deve çok çabuk kızar, çok çabuk sinirlenir, onun etini yiyenin içinde adeta ateş tutuşmuş gibi olur. Bunu ise ancak abdest suyu söndürür. Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde: "Kim deve eti yerse abdest alsın" (Müslim, Hayz, 97; Ebu Davud, Tahare, 71; Tirmizi, Tahare, 60) buyurmuşlardır. İşte Hanbeli mezhebine mensup olan âlimler bu hadis-i şerife bakarak deve eti yiyen herkesin abdest almasını gerekli görmüşler, diğer âlimler ise gerekli görmeyip, sadece müstehab addetmişlerdir. Bize göre bu konuda Ahmed b. Hanbel'in görüşü tercihe şayandır. Çünkü hadis sahih olup, develerin öfkeli hayvanlar olduğu, onların etlerini yiyenlerin de onlardan etkileneceklerinden abdest almaları gerekir. Nitekim Rasulullah (sav) gazablanan her insana gazabını gidermesi için abdest almasını emretmiştir. Çünkü gazab şeytandandır, şeytan da ateştedir, ateşi ise ancak su söndürür. Develer de şeytanlar gibi olduğuna göre onların ateşlerini de ancak su söndürür.

Evet bedevilerin bu birinci sınıftan olanları küfür ve nifakla aşırı olanlarıdır. Bunları tavsif eden âyet-i kerimenin devamında ise şöyle buyurulmaktadır: "Bunlar Allah'ın Peygamberi'ne indirdiği dinî hükümlerin sınırlarını bilmemeye daha müsaittirler." Yani bunlar Allah'ın indirdiği âyetlerin kadrini bilemezler. Bunlara hikmetli sözler söylemek ve âyetler okumak adeta Arap atasözünde olduğu gibi domuzların arasına incileri saçmak gibidir. İlmî kadrini bilmeyen insanların arasında ilmî şeyleri konuşmak da yine domuzların arasına incileri saçmak gibidir. Domuz ne anlar, inci nedir? Onun değerini nereden takdir edecektir? Elbetteki takdir edemez. Yüce Mevlâ âyetin sonunda: "Allah her şeyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir" buyuruyor. Yani bedevilerin bu tabiatla olduklarını söyleyen, her şeyi bilen Allah'tır, hüküm ve hikmet sahibi olan yüce Mevlâdır. Bu O'nun sözüdür. Bir cahilin veya bir peşin hükümlünün yahut afakî konuşanın sözü değildir. Âyet-i kerime Rasulullah'a belirtmektedir ki, bu bedevilere karşı boşuna vaktini harcama. Çünkü bunlar senin söylediğin sözlerin değerini bilip faydalanacak tipte insanlar değillerdir.

Bedevilerin ikinci türü ise daha önce de belirttiğimiz gibi Allah yolunda harcadığını bir ziyan sayan, başınıza bir felâketin gelmesini bekleyen tiplerdir. Bunlar İslâm'ın farz kıldığı zekâtı bir ziyan ve bir ceza sayarlar. Müslümanların hezime uğramalarını, helak olmalarını beklerler. Yüce Mevlâ zillet ve hüsrânın bunları kuşatmasını diliyor ve her şeyi işitip bildiğini beyan ediyor.

İşte bu tür huylarından dolayı fıkıh alimleri özellikle bedevilerin şu üç hususta istisnâ bir hüküm taşıdıklarını kararlaştırmışlardır:

a. Bedeviler ganimetten ve savaştan elde edilen mallardan payalamazlar. Çünkü onlar müslümanlarla birlikte doğru dürüst savaşmazlar.

b. İmam Malik'e göre bedevilerin bedevi olmayanlar hakkındaki şahitlikleri kabul edilmez. İmam Şafii bu görüşe katılmamaktadır.

c. Bedevinin bedevi olmayanlara imamlığı caiz değildir.

Bedevilerin üçüncü sınıfı ise şu âyet-i kerimde tanıtılmaktadır:

"Bedevilerden bir kısmı da: Allah'a ve âhiret gününe iman eder, harcadığını Allah katında yakın dereceler elde etmeye ve Peygamberin dualarını almaya bir aracı sayar, iyi bilinmelidir ki bu onlar için Allah'a bir yakınlık ve vesiledir. Allah onları yakında rahmetine koyacaktır. Şüphesiz ki Allah çok bağışlayan ve çok merhamet edendir." (Tevbe, 99)

Bu sınıfta zikredilen bedeviler, hakkı ile iman etmiş olan bedevilerdir. Bunlar Allah'a ve âhiret gününe iman ederler. Cihadda harcadıklarını veya zekât olarak verdiklerini yahut tasaddukta bulunduklarını aziz ve celil olan Allah'a yaklaşma için bir aracı yaparlar. Bunlardan önceki sınıf ise harcadıklarından herhangi bir sevap beklemeyen, verdikleri zekâtı ve cihada harcadıkları

malları adeta bir haraç sayan kimselerdi. Bu kimseler müslümanlardan ve İslâm devletinden kurtularak bu tür haraçları vermemeyi arzuluyorlardı. Dolayısıyla müslümanların mağlup olmalarını bekliyorlardı. Bu son sınıf ise harcadıklarından sevap bekleyen Allah Rasulü'nn lehlerine duada bulunmasını arzulayan kimselerdir. Allah Teala Peygamberi'ne: "Sen bunlara dua et, nku senin bunlar hakkındaki duan bunlar için bir huzur ve sükunet kaynağıdır" (Tevbe, 103) buyurmuştur. Evet, bunlar verdikleri zektlar ve cihadda harcadıkları mallardan dolayı Allah'a yakın olacaklarını ve Rasulullah'ın kendilerine dua edeceklerini arzularlar ki, Rasulullah'ın duası onlar için bir huzur ve sükunet kaynağıdır. Yüce Mevlâ da bunların bu niyetlerini boša çıkarmayarak şöyle buyurmuştur:

"iyi bilinmelidir ki, bu onlar için Allah'a bir yakınlık vesilesidir. Allah onları rahmetine koyacaktır." (Tevbe, 99)

Aman Yarabbi, bu ne büyük bir müjdedir! Kişinin yeryüzünde yürürken cennetlik olduğunu bilmesinden daha büyük bir sevinç ve daha büyük bir huzur olabilir mi? Hangi mutluluk buna ulaşılabir? Bu insanın vicdanının rahatlığından daha rahat, sinirlerinin sakinliğinden daha sakin, halinin mutluluğundan daha mutlu bir insan düşünülebilir mi?

Değerli kardeşler! Düşününüz ki bir kısım insanlar bir ağacın altında Rasulullah'a Rıdvan biatini yapıyorlar. Kur'ân-ı Kerim'de o insanlar hakkında buyuruluyor ki;

"Ağaç altında sana biat etmeleri dolayısı ile Allah mü'minlerden razı olmuştur..." (Fetih, 18)

Rıdvan biatında bulunan insanlar yeryüzünde yürüyor ve Allah'ın kendilerinden razı olduklarını biliyorlardı. Bundan daha yüksek bir derece olabilir mi? Bundan daha büyük bir şeref olabilir mi? Hangi mutluluk ve sevinç bu mutluluk ve sevinçten daha büyük olabilir? Rasulullah bu mutlu insanlar hakkında şöyle buyurmuştur:

"Her kim yeryüzünde yürüyen bir şehide bakmak isterse Talha bin Ubeydullah'a baksın..." (Tirmizi Menakıb, bab: 21)

Talha yeryüzünde yürüyen bir şehitti. Hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav), Talha bin Ubeydullah'ı böyle isimlendirmiştir. Talha, Uhud savaşında Rasulullah (sav)'i müdafaa ediyordu. Savaşta eline bir çok ok saplanmış ve parmakları olak olmuştu. Allah Rasulü (sav): "Talha'ya gerekli oldu" buyurdu. Yani Talha kendisini cennete ulaştıracak ameli yapmıştı. Yeryüzünde cennet ehlinden bir kimse olarak geziniyordu.

Kays Bin Sabit ve Ümmü Eymen

Kays bin Sabit bin eş-Şemmas sesi gür olan bir adamdı. Hucurat Sûresinin şu âyet-i kerimesi nazil olunca ailesine döndü ve: "Artık benim amelim boşa gitti. Çünkü ben Allah Rasulü (sav)'in yanında sesimi yükseltiyordum" dedi. "Ey iman edenler! Seslerini Peygamberin sesini bastıracak şekilde yükseltmeyin. Birbirinize yüksek sesle konuştuğunuz gibi Peygamber ile de yüksek sesle konuşmayın. Yoksa amelleriniz boşa gider de farkında olmazsınız." (Hucurat 2) Kays bu âyetin inişinden sonra Rasulullah'ın meclisine gelmekten çekindi. Rasulullah onun yokluğunu farkettiler ve:

"Kays nerede?" diye sordu. Sahabeler de

"Bu âyet indikten sonra meclisten ayrıldı, evinde ağlayıp duruyor" diye cevap verdiler. Rasulullah da birini ona gönderip yanına çağırdı ve ona:

"Sen mutlu olarak yaşamaya, şehid olarak öldürülmeye ve cennete girmeye sevinmez misin? (razı olmaz mısın?)" dedi. O da: "Evet, ya Rasulullah!" diye cevap verdi. Fiilen Kays bin Sabit Yemame savaşında şehid edildi. Bu zat da daha hayatta iken yeryüzünde yürürken cennetlik olduğunu biliyordu. Bundan daha büyük bir nimet olabilir mi?

Ümmü Eymen (r.anha) Üsame bin Zeyd'in annesidir. Asıl adı Habeşistanlı Bereket'tir. Üsame'nin babası Zeyd beyaz biriydi. Habeşistanlı bu Bereket Hanım'la evlendi. Bu hanım siyah olduğu için bundan doğan Üsame de siyahtı. Babası Zeyd ise beyaz tenli idi. Bu kadın siyahtı ama sahabeler ona heybetle bakıyorlardı. Onun cennetlik olduğunu hissediyorlardı.

Allah Rasulü (sav) vefat ettiğinde Hz. Ebu Bekir (ra), Hz. Ömer (ra)'a şöyle dedi:

"Haydi birlikte Ümmü Eymen'i ziyaret edelim." Ümmü Eymen (r.anha), Hz. Ebu Bekir ve Hz. Ömer'i gördüğünde ağlamaya başladı. Ümmü Eymen (r.anha), Rasulullah (sav)'in hizmetçisi idi. Allah Rasulü (sav)'in yanında köle idi. Peygamber (sav) onu azad etti ve Zeyd ile evlendirdi. Ümmü Eymen Rasulullah (sav)'in yanında yetişmişti. Hz. Ebu Bekir ve Hz. Ömer:

"Seni ağlatan şey nedir, ey Ümmü Eymen? Şüphesiz Allah Rasulü (sav) Rabbinin huzurundadır" dediler. Ümmü Eymen:

"Allah'a yemin ederim ki Rasulullah (sav)'den ayrıldığım için ağlamıyorum. Ben gökten vahyin kesildiğinden dolayı ağlıyorum. Bugünden sonra artık Cebrail gelmeyecektir, vahiy inmeyecektir" dedi. Bu kadın tek başına Mekke'den Medine'ye hicret ederek 450 km. yürüdü. Hicretin tüm zorluklarına, sıcağın tüm şiddetine rağmen tek başına Allah yolunda hicret etti. Yol üzerinde iken çok şiddetli susadı ve ölecek gibi oldu. O an semadan kendisine bir su kovasının indiğini gördü ve o kovadan su içti. İçtiği sudan sonra hiçbir zaman susuzluk hissetmedi. Ümmü Eymen (r.anha) sıcağın en şiddetli olduğu günlerde oruç tutar ve hiç susuzluk hissetmezdi. Zira cennet suyundan içmişti.

Gerçekten sahabeler uyanık bir kalple, hassas bir şuurla yaşıyorlardı. Kalpleri her an tetikte duruyor ve son derece dikkatli bulunuyordu. Çünkü sahabelerden her birisi kendisi aleyhinde bir âyetin nazil olabileceğinden korkuyorlardı. Meselâ Hz. Ebu Bekir hicretin 9. yılında hac emiri olarak Mekke'ye gittiğinde arkasından Hz. Ali, Tevbe Sûresi'nin baş tarafından yeni inen kırk âyeti alıp hacda tebliğ etmek üzere Ebu Bekir'e kavuşmuştur. Bunu gören Ebu Bekir korkmuş, hakkında âyet indiğini ve kendisinin emirlikten alınmasını beyan ettiğini zannetmiştir. Bu sebeple Hz. Ali'ye: "Sen memur musun, yoksa amir misin?" diye sormuş, Hz. Ali de: "Memurum" cevabını vermiştir. Bunun üzerine Ebu Bekir (ra) rahatlamıştır. Evet, sahabelerden her biri korku ve ümit içinde yaşıyorlardı. Çünkü kalplerinin Rahman olan Allah'ın parmakları arasında olduğunun idrakinde idiler.

Yüce Mevlâ bedevilerin bu üç sınıfım zikrettikten sonra bütün bunlardan farklı olan üçüncü bir sınıf müminleri şu âyet-i kerimesinde zikrediyor ve buyuruyor ki:

"İlk iman eden muhacirler ve ensar ile iyilik yaparak onlara tabi olanlardan Allah razı oldu. Onlar da Allah'tan razı oldular. Allah onlar için altından ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. Onlar orada ebedi kalacaklardır. İşte büyük kurtuluş budur." (Tevbe, 100) .

Aman Yarabbi! Âyet-i kerimede yüce Mevlâ'nın onların lehine olan ilk şهادeti kendisinin onlardan razı olduğunu, onların da kendisinden razı olacağını belirtmesidir. Allah'tan razı olmanın manası, Allah'ın kaza ve kaderine, insanları imtihan edeceği çeşitli âfet ve musibetlerine, lütfettiği nimetlerine karşı rıza göstermek, sıkıntılı durumlarda sabretmek ve rahat anlarda da şükretmektir.

Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde bunları ifade ederek şöyle buyurmuşlardır: "Şüphesiz ki cennette kanatlı insanlar vardır. Orada diledikleri yere uçup giderler. Cennetlikler onlara: "Neden sizin kanadınız var da bizim kanadımız yok?" derler. Onlar da: "Biz Allah'ın kaza ve kaderine rıza gösterir, belâlara karşı sabreder ve rahat durumlarda da şükrederdik" cevabını verirler. Allah'ın kaza ve kaderine rıza göstermek, Allah'ın insana bahşettiği en büyük nimetlerdendir. Müminler zafere ulaştıklarında da rablerine rıza gösterirler, hezimete uğradıklarında da... Fakir olduklarında da sabreder rıza gösterirler; bolluk, bereket ve zenginlik anında da ona şükredip rıza gösterirler. Böylece normal insanların seviyesinin üstüne çıkarlar ve kemal mertebesine ererler. Bu hususta Ömer bin Abdülaziz (ra) şöyle demiştir: "Ben ancak kaza ve kaderin geldiği yerlerde seviniyorum. Başıma gelenlerden dolayı seviniyorum. Hastalandığımda sabrediyorum, sıhate kavuştuğumda şükrediyorum, zengin olduğumda yine şükrediyorum, fakirliğe düştüğümde katlanıyorum."

Ömer bin Abdülaziz'in annesi tarafından dedesi olan Hz. Ömer de şöyle buyurmuşlardı: "Şayet sabır ile şükür iki binek atı olsalardı, onlardan herhangi birine binmek benim için fark etmezdi." Yani bir yerde felâketler, diğer yerde de rahatlıklar olsa, bunlardan her biri de birer binek atı mahiyetinde bulunsa, ben onlardan herhangi birine binmekte fark gözetmem. Ona da binerim, diğerine de. Belâlara karşı sabır bineğine binerim, rahatlık ve bolluğa karşı da şükür bineğine.

Hatta bu hususta Ebu Zerr el-Gıfari şöyle demiştir: "Bana fakirlik zenginlikten, hasta olmak sıhhatli olmaktan daha sevimlidir." Evet... Bu Ebu Zerr'dir. Tek başına bir ümmet gibidir. Yalnız yaşamış ve yalnız ölmüştür. Yalnız olarak da diriltilecektir. Bu nedenle Ebu Zerr hakkında şöyle buyurulmuştur: "Ağaçlar Ebu Zerr'den daha doğru sözlü birini gölgelendirmemiş ve yeryüzü de üzerinde taşımamıştır." Ebu Zerr çok garip bir insandı. Rasulullah zamanında bile gördüğü herhangi bir değişikliğe tahammül etmezdi. Ebu Zerr bu kadar hassas olduğu için Hz. Osman zamanında elinde asası ile Medine'nin çarşılarında dolaşıyor, herhangi bir kimsenin haram, mekruh bir şey işlemesini veya iki şeyden daha evlâ olanı işlemediğini gördüğü zaman asası ile ona hücum ederdi. Muaviye döneminde de böyle idi. Bu sebeple Hz. Osman Şam'da bulunan Ebu Zerr'e mektup gönderdi ve

ona: "Ya insanlara karşı şefkatli olacaksın, ya da onlardan uzak duracaksın" demişti. Ebu Zer de: "Ben bunların (yani sahabelerin) arasında yaşayamam. Çünkü bunlar Rasulullah'tan sonra değiştiler" demiştir. Bu sebeple Ebu Zer Şam'ı terk edip Medine'nin civarında bulunan Rebze denilen yere çekilmiştir. Yanında sadece hanımı bulunuyordu. Öldüğünde de yanında sadece hanımı vardı. Ebu Zer ölüm halinde iken hanımı ona: "Şimdi seni kim defnedecek? Sana kim kefen alacak, cenazeni kim kıldırarak?" diye sormuş, Ebu Zer de: "Bir süre sonra bazı insanlar gelecekler. Rasulullah bana böyle demişti" cevabını vermiştir. Fiilen Ebu Zer çölde Rebze denilen yerde bulunurken hanımının dışında hiç kimsenin bulunmadığı bir yerde vefat etmiş, fakat oradan Abdullah bin Mes'ud'un da içinde bulunduğu bir kervan geçmiş, çadırı görüp ona doğru gitmişler ve oradaki hanıma: "Ey Allah'ın kulu! Sen Kimsin?" diye sormuşlar. Kadın: "Ben Ebu Zer'in hanımıyım, işte bu da Ebu Zer" cevabını vermiştir. Bunun üzerine Abdullah bin Mes'ud ağlamış ve arkadaşlarının yanına dönüp: "Bu çadırın içinde Rasulullah'ın arkadaşı bulunuyor" cevabını vermiştir. Kervan Ebu Zerr'i yıkayıp kefenlemiş ve onu defnetmiştir.

Vakıa, birinci nesil beşer şeklinde adeta meleklerdi. Hatta meleklerden daha üstünlerdi. Birinci nesil ki onlar ehl-i sünnet ve'l-cemaat inancı üzerinde yaşıyorlardı, onlar meleklerden daha hayırlıydı. Onlar tek bir gaye için yaşıyorlardı; o da din ve inançları idi. Onlar için dünya, aile, çoluk-çocuk, vatan vb. her şey, Rasulullah'ın tek bir sözü karşısında küçülüyordu. Rasulullah onlara: "Hadi göç edin" dediğinde bütün bunları rahatça terk edip göç ediyorlardı. Çünkü bu nesil üstün bir şekilde eğitilmişti. Maddeten ve manen arınmış, temizlenmişti. Ahlâkları çok güzeldi.

Bunlar insanlar şeklinde meleklerdi. Öyle ki Hz. Ebu Bekir, Hz. Ömer'i Medine'ye kadı tayin etmişti. Bir sene boyunca Ömer'e hiçbir şikâyet gelmemişti. Ey Rabbim! Bu nasıl bir toplum? Bir senede bir şikâyet bile görülmüyor. Aman Allah'ım! Bu ne yaşantı! Yıl sonunda Ömer geri dönmüş ve Ebu Bekir'e:

"Verdiğin vazifeyi geri al" demişti. Ebu Bekir:

"Niçin?" diye sorunca Ömer:

"Ben haram lokma yiyorum. Müslümanların beytül-mâlından çalışmadan maaş alıyorum" cevabını vermiştir. Evet, bir sene kadılıkla ilgili herhangi bir işle meşgul olmamıştır.

Bu toplum öyle bir toplumdur ki, bir adam yabancı bir kadına bakarken burnunu duvara çarpar ve burnu kanar. Bunun üzerine: "Bu kan ancak Allah Rasulü (sav)'in yanına gittiğim zaman kesilir" der. Bu zat kanlan aka aka Rasulullah'a gider ve ona: "Ben bir kadına baktım, başıma bu hal geldi. Benim hakkımda ne hüküm gerekiyorsa ver" der ve bunun üzerine Nur suresinin 30 ve Necm suresinin 32. ayetleri nazil olur. Birinci ayette: "Ey Muhammedi Mümin erkeklere de ki harama karşı gözlerini kapasınlar ve avret mahallerini korusunlar." (Nur, 30) İkinci ayette ise şöyle buyrulmaktadır: "O iyi amellerde bulunanlar küçük kusurları hariç, büyük günahlardan ve hayasızlıklardan kaçınırlar.." (Necm, 32)

Bu toplum öyle bir toplumdur ki, kimsenin görmediği yerde zinaya sürüklenen biri ağır bir cezaya çarptırılacağını bildiği halde ısrarla cezalandırılmasını istiyordu. Sizlerce malum ki evli olan insan zina ettiği takdirde İslâm'a göre taşlanarak öldürülür. Velez ki bu kişi tek bir an için evli bulunduğu hanımı ile baş başa kalıp zifafa girmiş olsun. İşte Maiz el-Eslemi böyle biridir. Kimsenin görmediği bir yerde zinaya sürüklenmiştir. Cezasının ölüm olduğunu da bilmektedir. Dikkatinizi çekerim, bu ölüm kurşunlanılarak ölmek değil, taşlanarak ölmektir. Zina eden taşlanır. Öyle ki çevresini taşlar kaplar, hayatını teslim edinceye kadar üzerine taşlar atılır.

Maiz Rasulullah'a gelerek:

"Ey Allah'ın Rasulü beni temizle!" diye dört defa talepte bulunmuştur. Bunun üzerine Rasulullah:

"Sen deli misin?" diye sormuş. Çevrede bulunanlar:

"Hayır, o akıllı, deli değil" demişlerdir. Rasulullah Maiz'e:

"Belki o kadını sen sadece şıklın veya öptün, belki de sen onunla şöyle ve şöyle yaptın" diye sormuş, Maiz ona:

"Ben onunla fiilen zina ettim, beni arındır" diye cevap vermiştir. Bunun üzerine Rasulullah Maiz'in götürülüp taşlanarak recm edilmesini emretmiş, Maiz'e bu ceza uygulanmış ve o da ölmüştür. Sahabeler onun namazını kılıp cenazesini defnetmişlerdir. (Bu hususla ilgili olarak bkz. Müslim, Hudud, bab, 22-23; Müsned-i İmam Ahmed, c. V, sh. 347-348)

Bu hadiseden sonra Rasulullah bir savaşa gidiyordu. Ordunun arkasında bulunan iki sahabe de kendi aralarında şunu konuşuyorlardı. "Allah bu adamı (Maiz'i) setretmişti. Fakat bu illâ da kendisini rezil etmek istedi." Rasulullah vahiy yolu ile bunların konuştuklarını öğrendi. Bunlara herhangi bir cevap vermedi. Nihayet ölmüş bir merkebin leşinin yanından geçiyorlardı.

Leş çok kokmuştu. Rasulullah:

"Falan ve filan nerede?" diye sordu. Onlar getirildi. Rasulullah onlara:

"Haydi inin, şu merkebin leşinden yeyin" diye emretti. Onlar da:

"Ey Allah'ın Rasulü! Allah hayrını versin, hiç bu leş yenir mi?" diye cevap verdiler. Rasulullah da onlara:

"Sizin şu an arkadaşınızın aleyhinde konuşmalarınız bu leşten daha kötüdür" cevabını verdi. Burada hatıra şu soru gelmektedir. Maiz insanların önünde recm edilmiştir. Bunda gizli bir şey var mıdır? Bu nasıl olur da giybete girer? Ayrıca Maiz gelip kendi ağız ile zina ettiğini itiraf etmiştir. Buna rağmen Rasulullah Maiz olayını konuşan sahabelere nasıl bunu söylemiştir? Bunun cevabı şudur: Aslında giybet mümin kardeşinin bir kusurunu huzurunda bulunmadığı bir yerde anlatıp onu aşağılamaktır. Maiz hakkında konuşan bu iki sahabe, bu duruma düştükleri için Peygamber Efendimiz onlara: "Biraz önce kardeşinizin aleyhinde konuştuğunuz sözler, bu leşten daha kötüdür. Muhammed'in ruhu kudret elinde olan Allah'a yemin olsun ki şüphesiz ki Maiz şu an cennetin ırmaklarında yıkanmaktadır." (Ebu Davud, h. no: 4428)

Bir benzer hadise de yine Rasulullah zamanında öldürüleceğini bildiği halde ısrarla cezalandırılmasını isteyen o meşhur kadın sahabedir. Bu kadın Gamidiye kabilesindendi. Üç defa Rasulullah'a gelerek kendisinin zinadan hamile kaldığını söyledi ve ona:

"Beni arındır" diye ısrar etti. Rasulullah ona:

"Şu an hamilesin. Git, çocuğunu doğurduktan sonra gel" cevabını vermişti. Kadın çocuğunu doğurduktan sonra onu bir bez parçasına sararak Rasulullah'ın huzuruna varmış, tekrar cezalandırılmasını istemiştir. Rasulullah ona:

"Git, onu emzikten kestikten sonra gel" demiştir. Kadın çocuğunu emzikten kesip eline bir parça ekmek vererek onunla birlikte Rasulullah'a gitmiş ve ona:

"Ey Allah'ın Rasulü, sen beni temizle!" diye talepte bulunmuştur. Bunun üzerine Rasulullah çocuğu tekeffül eden birilerine teslim etmiş, kadın için bir çukur kazdırmış ve orada onu recm ettirmiştir. Halid bin Velid kadına attığı bir taştan dolayı kadından üzerine

kan sıçramış ve kadına lanet okumuştur. Bunun üzerine Rasulullah:

"Ey Halid, yavaş ol! Lanet okuma! Bu kadın öyle bir tevbe etti ki bunun tevbesi Medine halkına taksim edilecek olsa onların hepsine yeterlidir" cevabını verdi. (Müslim, Hudud, 22, Ebu Davud, Hudud, 24, 25. hadis no: 4434, 4441)

Kişinin Allah yolunda canını feda etmesinden daha büyük ne olabilir? Bu kadın cezasının ölüm olduğunu biliyordu. Buna rağmen günahın baskısı altında yaşamaya katlanamıyor, ölüme gönül hoşnutluğu ile rahatça gidebiliyordu. Bu sahabeler için garipsenecek bir şey değildir. Çünkü onlar yaptıkları günahı başlarının üzerinde dolaşan ağır bir dağ gibi görüyorlardı. Her zaman üzerlerine düşüp kendilerini ezeceğini hissediyorlardı. Bunun tek bir izahı vardı, o da bunlar ilk nesildi. Bunlar öyle bir nesildi ki Allah'ı gözlerinin önünde görüyorlarmış gibi davranıyorlardı.

Meselâ bir defasında Hz. Ebu Bekir Rasulullah'nın Kabe'nin etrafında dövueldüğünü ve nerede ise onu boğacaklarını görünce başını yukarı doğru kaldırmış ve şöyle demiştir: "Ey Rabbim, Sen ne kadar sabırlı, ne kadar halimsin!" Yani: "Sen bunları bırakıyorsun da onlar da peygamberini dövüyorlar, Sen bunları cezalandırmıyorsun" demek istiyordu. Evet, Allah'a karşı bu şekilde amel işliyorlardı.

O toplumda, Allah'ın kullarını her an ve her yerde denetler halde olduğu bütün davranışlarda müşahede edilmektedir. Meselâ evin içerisinde annesi veya ninesi kızına şöyle seslenmişti:

"Süte, su kat. Gün doğmakta! Acele et." Kadın sabahleyin erkenden sütünü satmak istiyordu. Bunun üzerine kız:

"Hz. Ömer bunu yasakladı, emirul-mü'minin bunu yasakladı" demişti. Ninesi veya annesi:

"Ömer bizi görmüyor şu anda" deyince bunun üzerine kız:

"Ömer bizi görmüyorsa, Ömer'in Rabbi bizi görüyor ya!" cevabını vermişti. Aman Allah'ım bu nasıl bir eğitimdi! Evde küçük bir kız: "Ömer bizi görmüyorsa, Ömer'in Rabbi bizi görmekte" diyordu. Ömer bin Hattab, kızın bu sözünü işitir ve o evin üzerine bir işaret koyar. Hz. Ömer (ra) geceleri sokaklarda dolaşırdı. Ertesi günü kıza ve annesine haber gönderir ve sonra oğlu Asım'ı çağırarak:

"Ey Asım! Ben seni saliha bir kızla evlendirmek istiyorum" der ve oğlu Asım'ı o kızla evlendirir. Süte su karıştırmayı reddeden bu kız, bir kız çocuğu dünyaya getirir ve bu kız çocuğu Abdülaziz bin Mervan ile evlenir. Ondan da Ömer bin Abdülaziz (ra) dünyaya gelir.

Daha önce de belirttiğimiz gibi Ömer b. Abdülaziz Emevi ailesinin ileri gelenlerinin ve diğer bütün eşrafın mallarına el koymuş ve beytulmala aktarmıştır. Bir emirin maaşı ile bir eşek arabasını süren sürücünün maaşını hazineye vermiştir. Bunu gören ileri gelenler bundan rahatsız olmuşlar ve: "Buna ne çare buluruz?" diye toplantı yapmışlardır. Bilgili bir ihtiyar nine onlara şu cevabı vermiştir: "Sizler şimdi Ömer b. el-Hattab ailesinden oğlunuzu evlendirmenin cezasını tadın. Bunun dedesi Asım'dır. Asım'ın da babası Ömer el-Hattab'dır. O hayatta iken işinizi nasıl düzelteceksiniz? Bununla anlaşma yapılamaz ki."

Vakıa ilk nesil çok harikaydı. Bu kısa bir sürede yeryüzünde akıl almaz işler yapmışlardı. Öyle ki sahabeler su üzerinde yürüyecek kadar kerametlere sahip olmuşlardı. Meselâ Bahreyn'i fethettikleri zaman (önceleri Bahreyn Arap Yarımadası'nın doğu bölümünün tümünün adı idi. Bugünkü Katar, Kuveyt, Bahreyn ve Suud'daki İhsa ve devamı Bahreyn'e dahildi) o anda müslümanların komutanı el-Ala b. el-Hadrami idi. Yani Yemen'in Hadramud kentinden biri idi.

Dinliyor musun Yemenli hoca!

Peygamber Efendimiz Yemenliler'i methederek şöyle buyurmuştur: "Size Yemen halkı geldi. Bunlar gönülleri hassas, kalpleri yumuşak olan insanlardır. İman Yemen'dedir. Hikmet Yemen'dedir." (Bkz. Buharı, Kit. Menakıb, bab: I, Kit. Magazi, bab: 74; Müslim iman, bab: 82, 84)

Bahreyn'i fetheden müslümanlar o derece susamışlardı ki neredeyse susuzluktan helak olacaklardı. Komutanları Ala b. el-Hadrami: "Kalkın iki rekât namaz kılıp dua edelim" demişti. Namazlarını kılıp dua edince çöl bir arazide yağmur yağmaya başladı. Öyle ki Ala b. el-Hadrami duadan ellerini indirmeden gökten yağmur boşalmaya başlamıştı. Orada bulunan müslümanlar kaplarını doldurup hem kendileri içmişler, hem de hayvanlarını sulamışlardır. Deniz kenarına vardıklarında ister buraya İslâm körfezi, İster Arap körfezi deyin veya dilediğiniz ismi verin fark etmez. Şayet Saddam kabul etse biz oraya İslâm körfezi deriz. Tabii ki o Arap körfezi isminden başka birini kabul etmez. Elbetteki biz Saddam'ı dinlemeyiz. Bu adam zavallının teki. Irkçılık uçurumlarında kendini kaybetmiş birisi. Hülâsa müslümanlar Bahreyn'de deniz kenarına varınca iki rekât namaz kılmışlar ve Ala b. el-Hadrami şöyle dua etmiştir: "Ey Halim! Ey Azim! Ey Kerim! Sen bizi buradan geçir." Evet o, dört kelime söylemişti. Bunlardan üçü, yâ Azim, yâ Halim, yâ Kerim'dir. Dördüncüsünü unuttum. Bunu söyledikten sonra suyun üzerinde yürüyüp gitmişlerdir. Hakim'in rivayetine göre Ebu Hureyre şöyle demiştir: "Vallahi ne bizim ayaklarımız ıslandı, ne de develerimizin ve atlarımızın yahut katırlarımızın tırnakları ıslandı. Biz o zaman dört bin kişi idik." İşte bunlar Bahreyn'i fethetmişler ve müslüman arazilerine katmışlardır.

Sahabelerin kerameti işte böyle idi! Onlar yerine göre suların üzerinde adeta yeryüzünde yürür gibi yürüyorlardı. Yine bir defasında Dicle nehri taşmıştı. Ordu komutanı Sa'd b. Ebi Vakkas'dı. Yanında Selman-ı Farisî de bulunuyordu. Müslümanlar Kadisiye Savaşı'nda Dicle'den karşıya geçmek istemişlerdi. Nehrin başında duran Selman şöyle demişti: "Bu Allah'ın ırmaklarından bir ırmaktır. Hiç Allah'ın erlerine engel olur mu?" Sonra Selman, Sa'd b. Ebi Vakkas'ın elinden tuttu ve "Ya Allah" deyip kendisini ve Sa'd'ı suya attı. Bunlar Dicle nehrini kesip karşıya geçtiler. Halbuki Dicle nehri taşıdığında çevreye köpükler atar, gemileri sürükleyip devirirdi. Sa'd ve Selman'ı önlerinde gören ordu onların arkasından nehrin üzerinde yürüdüler. Buradan geçerken sadece bir bardak kaybettiler. İbn Esir ve İbn Kesir'in rivayetlerine göre sudan geçerken sadece bir bardak düşürmüşler. İçlerinden biri: "Suya bir bardak düştü, orduyu durdurun da o bardağı arayalım" diye seslenmiştir. Görüyorsunuz ki bu kerametler binbir gece masallarına benzemektedir. Fakat bunlar hayal mahsulü değil, gerçektir. Evet, tam otuz bin kişi Dicle nehrinin üzerinde .yürüyüp karşıya geçmiştir.

İşin garibi Farisîler müslümanların suyun üzerinde bu şekilde yürüdüklerini görünce önlerinden kaçmışlar ve kendi kendilerine şöyle demişlerdi: "Vallahi deliler geliyor, cinler geliyor!"

Bundan daha garibi ise şudur: Müslümanlar Roma ve Fars medeniyetlerinin içine girmelerine rağmen asil ahlâklarından ve asaletlerinden hiçbir şey kaybetmemişlerdir. Meselâ Selman İran kisrasının yerine oturmuştur. Kisra, memleketini terk edip kaçmıştır. Kaçarken de çokça ağlamıştır. Çevresinde olanlar: "Ey ulu hakan! Neden bu kadar çok ağlıyorsun?" diye sorunca Kisra: "Bundan sonra ben nasıl yaşayacağım? Çünkü benim sadece bin aşçım, bin de şahin yetiştirenim kaldı." Bin aşçı ile nasıl

yaşayayım, diyor (!) Bundan dolayı da üzülüyor. İşte bunun yerine Selman-ı Farisî oturmuştu. Selman o anda zafere ulaşan bir komutan olarak oturmuştu. Biliyor musunuz, Selman nasıl bir hayat sürdürüyordu? Selman'ın her gün nafakası bir dirhemdi. Selman, geceleri sele yapıp üç dirheme satıyordu. Bir dirhemini kendisine harcıyor, bir dirhemini infak ediyor ve bir dirhemine de kamış satın alıp tekrar sele yapıp satıyordu.

Görüldüğü gibi Kisra bin aşçısı, bin de şahin eğiticisi kaldığı halde ağlıyor, Selman ise sadece bir dirhem ile yaşıyor. Bunu da elinin emeği olan sele dokumaktan elde ediyor.

Selman-ı Farisî (ra) bir ev yapmak ister. Ustayı çağırır ve ona:

"Ben bir ev yapmak istiyorum, onun nasıl olacağını biliyor musun?" diye sorar. Usta da:

"Evet. Ayağa kalktığında tam senin boyunda bir ev yapacağım ve yattığında da yine senin tam boyunda olan bir ev yapacağım" cevabını verir. Selman da:

"Ev öyle olacaktır" der. Görüldüğü gibi usta onu tanıyor, nasıl olduğunu biliyor. Yatarken ayakları duvara değecek kadar genişlikte bir ev, ayağa kalktığında kafası tavana değebilecek yükseklikte bir ev. Fazlası, Selman'a göre israf. İnsan düşünüyor ve iyi anlıyor ki elbette bu gibi insanlar bütün dünyayı fethederler.

Bizi Zillate Düşüren Lüks Hayattır

Siz Muhammed Celal Kışk diye birini duydunuz mu? Bu komünist bir yazardı. Sonra İslâm'a döndü. Kendisinin birkaç kitapçığı bulunmaktadır. Bu önemli yazar 1969-1970 yıllarında Ürdün'de Fedailer Teşkilatı kurulunca gelip bizi ziyaret etti. Biz orada da aynen buradaki nizam ve intizamı uyguluyorduk. Bizi ziyaret eden misafirler bile nöbet tutuyorlar, Fedailerin içtiklerinden içiyor, yediklerinden yiyorlardı. Aslında biz, bugünlerde eskiden yiyip içtiklerimizin çok daha iyisini yiyip içiyoruz. O gün bizim ana besin maddelerimiz mercimek ve zeytindi. Nöbet sırası Muhammed Celal'e gelmişti. Bu arada Amman'dan bir kardeşimiz geldi ve kampa bir sandık elma getirdi. Herkese birer elma dağıttılar, Muhammed Celal'e de bir elma düşmüştü. Nöbet beklerken buna bir tabak mercimek, bir tane de elma gönderildi. O bir elmayı görünce: "Ben neler görüyorum, bu bir rüya mı, yoksa hayal mi? Veya gerçek mi? Elma ha! Kampta elma!" diye konuşmaya başladı. Sonunda ise şöyle dedi: "Vallahi herhangi bir Arap devleti sizin yaşadığınız hayat sistemi gibi bir hayat yaşayacak olsa, değil ki İsrail'i bütün dünyayı fethederiz."

Gerçekten kardeşler, bizi düşmanlara boğazlatan, kendimizi zillate düşüren, başımız yere eğdiren ne? Lüks tüketim maddeleri dışında ne olabilir ki? Bizi düşmanlarımıza mağlup eden mercedesler, apartmanlar, villalar vb. lüks tüketim eşyalarıdır.

Müslümanlar dahi bankalara gidip faizle kredi alıyorlar. Bunu biliyor musunuz ne için alıyorlar? Apartman yapmak için... Aylık gelirini artırmak için... Halbuki kanaatle yaşayacak olsa buna asla ihtiyaç hissetmez. Bizim burada her birimizin masrafı ne kadar? Ey Ebu Ömer! (bu zat mutfak sorumlusudur) Bizim aylık masrafımız kaç para? Yaklaşık 15 rupi, yani her gün üç riyal.

Bugün bir riyal beş rupi etmektedir.

Yani bizler günde 3 riyal harcıyoruz. Ayda ise 90 riyal harcamış oluyoruz. Farzedelim ki kendimiz için 90 riyal harcadık, 90 riyal da hanımımız için harcadık. 180 riyal eder. Her bir çocuk için de ayda 45 riyal harcadığımızı kabul edelim. Böylece normal bir ailenin aylık masrafı 460 riyal eder. (Ana-baba ve altı çocuktan oluşan bir aileye bu kadar para yeter) Bu şekilde yaşayan bir insan rahat bir hayat sürer. Bizler bu kadar bir meblağ ile yetinecek olursak yeryüzünde hangi yaratık bizi zellil bırakabilir? Fakat ne yazık ki bizler normal yaşantıyı bırakmışız. Kanaat diye bir şey bilmiyoruz. Herhangi bir kimse bir yerde iyiliği emretse veya bir mescitte kötülüğü yasaklasa hemen ay sonundaki maaşının hesabını yapıyor. Çünkü ay sonunda değil 460 riyal, 6500 riyal alıyor ve kendi kendine düşünüyor. Ay sonunda bu parayı alamazsam ne yaparım? Hangi işle meşgul olabilirim? Çünkü dünyada çok lüks bir hayat sürdürüyor. Altında mercedes, ya apartmanlar diyor veya villalarda yaşıyor. Elbette ki böyle bir insan normal bir yaşantı sürdüremez. Bu nedenle zilleti kabul ediyor. Devlet yetkililerinden herhangi birine karşı çıkma cesareti gösteremiyor. Hatta bir polise bile muhalefet edemiyor. Veleve ki bu davranışı sabah akşam âlemlerin rabbi olan Allah'ı gazaplandırmaya sülûklesin. Bunu umursamıyor.

İşte bütün bu örnekler gösteriyor ki sahabe-i kiram bize göre adeta yeryüzünde yürüyen elbiseli meleklerdi. Onlar ahlâkları ile meleklerdi... Maddi ve manevi temizlikleri ile, netlikleri ile, arınmış olmaları ile, kahramanlıkları ile, atılganlıkları ile melekti onlar, melek! Şairin dediği gibi;

Onlar aslandı aslan,

fakat insanların eski elbiselerini giymişlerdi.

İşte bu nedenle yüce Mevlâ onlar için: "İlk iman eden muhacirler ve ensar ile iyilik yaparak onlara tabi olanlardan Allah razı oldu. Onlar da Allah'tan razı oldular. Allah onlar için altlarından ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. Onlar orada ebedi kalacaklardır. İşte büyük kurtuluş budur" (Tevbe, 100) buyurmuştur. Aman yarabbi ! Bu ne beyan! Allah onlardan razı oldu, onlar da Allah'tan razı oldular.

Kim bu kahramanlar? İlk iman edenler, sâbikûnlar. Buradaki sâbikûndan maksat Hudeybiye sulhünden önce müslüman olan sahabelerdir.

Hiz. Ömer, bu âyette geçen "sâbikûn (önce iman edenler)" ifadesinden maksadın sadece muhacirler olduğu kanaatine vararak bu âyet-i kerimeyi ona göre okumuştur. Fakat sahabeler Ömer'e: "Sen yanıyorsun, Kur'ân senin söylediğinin tersini söylüyor.

Çünkü Kur'ân'a göre sâbikûn hem muhacirler, hem de ensardır" demişlerdir. Böylece sâbikûn'dan maksadın Hudeybiye sulhünden önce müslüman olan hem muhacirin hem de ensar olduğunu belirtmişlerdir. Bunların sayısı ise iki bine varmamaktadır. Çünkü Hudeybiye sulhünde bin dört yüz küsur veya bin beş yüz sahabe bulunmuştur. Buna göre Halid b. Velid ve Amr b. el-As hicretin yedinci yılında müslüman oldukları için sâbikûndan sayılmamışlardır. Çünkü Hudeybiye sulhu hicretin altıncı yılının Zilkade ayında gerçekleşmiştir.

İşte bu nedenledir ki Halid bin Velid ile Abdurrahman bin Avf arasında bir ihtilaf olmuştu. Halid bin Velid, Allah Rasulü tarafından Seyfullah'i'l-meslûl (Allah'ın yalın kılıcı) diye isimlendirilmişti. Halid bin Velid, Abdurrahman bin Avf'a hakaret eder. Bunun üzerine Rasulullah (sav) Halid'e kızarak: "Yavaş ol, Halid! Sahabelerime sövme" der. Buradan da anlaşılıyor ki Hudeybiye sulhünden önce Abdurrahman b. Avf gibi müslüman olanların özel bir durumları vardır. Bu nedenle Rasulullah (sav) Halid b. Velid'e:

"Sahabelerime sövme" demiştir. Bu da gösteriyor ki sâbikûn ifadesinden maksat, önce iman eden müslümanlardır.

Önce iman eden müslümanların Allah Teala tarafından bu şekilde vasıflandırılmaları boşuna değildir. Çünkü İslâm onların çabaları ile yükselmiş ve onların omuzları üzerinde ayakta durabilmiştir. Dolayısıyla Rasulullah Halid'e: "Yavaş ol, ey Halid! Sahabelerime sövme. Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin olsun ki şayet sizler Uhud dağı kadar altın infak etseniz onlardan birinin ne bir ölçeğine erişebilir ne de yarım ölçeğine" buyurmuştur. Çünkü önce müslüman olmanın büyük bir değeri vardır. İlk fedakârlığı bunlar yapmışlar, yolun çilesine bunlar katlanmışlar, çoluk çocuklarını, vatanlarını, mallarını ve her şeylerini bunlar terk etmişler, dinin zafere ulaşip yayılması için her şeylerini bunlar harcamışlardır.

Bu nedenledir ki rahat anlarda müslüman olanların mükâfatları, sıkıntılı ve dar günlerde müslüman olanların mükâfatlarından daha azdır.

Mücahid Liderleri Olmasaydı Afganistan Rusya'nın Olurdu

Şu anda Afgan cihadında 200 bin veya 300 bin silahlı mücahid bulunmaktadır. Bu insanlar Afganistan içerisinde ilerlemekte, zaferden zafere koşmaktadırlar. Bu insanların tümü kazandıkları zaferi Afganistan'da cihadı ilk başlatan liderlere borçludurlar. Şayet Sayyaf, Hikmetyar ve Rabbani olmasaydı ve bunlar Afganistan'da tek bir kurşun dahi sıkılmamışken İslâmî çalışmaları yönlendirmeselerdi, Afganistan'da bu kadar mücahid olamazdı. Burada şu gerçeği söylemek gerekir ki, Hikmetyar ismindeki bu genç olmasaydı Allah bilir ya bu memleket harabeye dönüşürdü ve Afganistan, Buhara ve Semerkand gibi Rusya'nın bir parçası olurdu. Ve artık her şey bitmiş olurdu. Fakat Hikmetyar 24 yaşından itibaren Afgan Kralı Davudhan'a karşı açıkça direnişe geçti ve ısrar etti. Çevresinde bulunanlar: "Yavaş ol, şu an biz buna karşı koyamayız" dedilerse de Hikmetyar dinlemedi. "Bunlara karşı mutlaka silahlı direnişe geçmek gerekir" dedi. Diğer müslümanlar: "Biz basın-yayın yolu ile belli kişilere suikast yaparak direnişe geçelim" dedilerse de Hikmetyar bunu da kabul etmedi, silahlı mücadeleyi seçti. Ona: "Peki kaç tane gencin var?" diye sordular. O da: "Otuz genç" dedi. Evet, Hikmetyar savaşı 30 gençle başlattı. Bu otuz gencin çoğu şehid edildi. Fakat onların bu temiz kanları adeta bir nur gibi Afgan halkının önünü aydınlattı ve onları cihada çekti. Şu an Şehid Habiburrahman Camii Hikmetyar'ın arkadaşlarından şehid edilen mühendis Habiburrahman'ın ismi ile yapılmıştır. Habiburrahman İslâmî hareketin genel sekreteri idi. Bu genç, daha orta okulda iken bile o kadar temiz ruhlı ve pak kalpli idi ki, inanır mısınız ağaçların ve taşların Allah'ı teşbih ettiklerini iştiriyordu.

Sayyaf diyor ki: "Bu insan üniversiteye girdiğinde kalbinin katılaştığından şikâyetçi oluyordu. Diyorlar ki: "Bu zat konuştuğunda adeta bir Seyyid Kutub, bir Hasan el-Benna gibi konuşuyordu. İşte bu mühendis Habiburrahman'dı!" Aslında mühendislik fakültesinde sadece iki sene okumuştur. Hikmetyar da bir buçuk sene. Tahsillerini bitirememişlerdi. Fakat bunlar adeta ateş saçan gayretli ve canlı gençlerdi. Arkadaşları Habiburrahman'a:

"Niçin kalbin bu kadar katı?" diye sorduklarında o şu cevabı veriyordu:

"Ben daha önceleri ağaç ve taşların teşbihlerini iştiriyordum. Fakat üniversiteye girdiğimizden beri açık saçık kızları ve çeşitli münkeratı gördük. Bu görüntü ve bu kerametler bizden kaybolup gitti."

Aslında Kabil Üniversitesi modern bir üniversiteydi. Cidde Üniversitesi gibi, kızlar ayrı erkekler ayrı eğitim görmüyorlardı. Karma eğitim görüyorlardı. Bu bakımdan burası büyük ve modern! Bir üniversiteydi. Hülâsa, Afganistan'da cihadı başlatan müslümanlar seçkin ve net kişilerdi. Yoksa bu cihadı normal insanların başlatmaları mümkün müydü? Çünkü yüce Mevlâ: "Bozgunculuk çıkaranların amellerini asla hedefine ulaştırmaz." (Yunus, 81)

Gerçekten de Afgan liderleri net ve temiz kimselerdi. Bugün hâlâ Hikmetyar bütün aile efradına ayda yalnız 1500 rupi harcamaktadır. 2000'e ulaştığında aile efradını hesaba çekmekte ve kınamaktadır. Yani bu miktar 400 riyal etmektedir. Ben kendisine dedim ki:

"Bu sana yetiyor mu?" Dedi ki:

"Masraflar defterini getirin." Fiilen açtım baktım ki her gün otuz ile altmış rupi arasında masrafı var. Hikmetyar dedi ki:

"Bizim Arap ziyaretçilerimiz çokça geldiklerinde Fanta, Pepsi Cola gibi meşrubatlar alınca aylık masrafımız 2000 rupiye ulaşır. Görüyor musunuz, Arap ziyaretçiler çoğalınca meşrubat parası masrafları yükseltiyor. Ee, Araplar muhterem insanlar. Soğuk bir şey içmeleri lâzım. Çay may kabul etmezler. Velhasıl bir cihad önderi ayda 400 riyal ile yaşayabiliyor.

Cihadın önderlerinden biri de Sayyaf'tır. Şu an gidin evine bakın, çocukları sıcaktan kavruluyorlar. Bunlara herhangi bir klima almamakta diretiyor. Suudlu biri dedi ki:

"Ey Şeyh Sayyaf! Bende iki tane klima var. Ben şu an memlekete gidiyorum. Birini al senin olsun." Sayyaf'ın cevabı şu oldu:

"Vallahi ben evime klima koymaktan haya ederim. Çünkü göçmenler çadırlarda sıcaktan ölüyorlar, pervane dahi bulamıyorlar.

Bende pervane var. Nasıl olur da onu kaldırıp yerine klima koyabilirim?"

Vallahi ben Sayyaf'ın yanında bulunuyordum. Birileri dedi ki:

"Ben sana evimdeki halıları hediye etmek istiyorum." Sayyaf'ın cevabı şu oldu:

"Ben evime halı mı koyacağım, sen bunu bana nasıl reva görüyorsun?" Evet, onlar hasırların üzerinde yaşıyorlar. Siz zannetmeyin ki bu önderler rastgele ailelerin çocukları, sokaklardan toplanıp gelmişler... Hayır, bunlar belli ailelerin çocukları. Dünya nimetlerinin ne olduklarını biliyorlar. Bakıyorsun ki bir genç çıkıp geliyor, Peşaver'de bir-iki gün kalıyor. Maaşallah, Afgan cihadının bu tün sırlarına vâkıf oluyor, memleketine dönüp Afganlılar aleyhine veryansın ediyor: "Bunlar bidatçi insanlar; Hikmetyar, Sayyaf, Rabbani bid'at ehliler, Afganistan'da cihad diye bir şey yok" şeklinde iftiraları yayıp duruyorlar. Bu efendiye üç gün içinde Peşaver'de her şey ayan oluyor. Her yönden ilham alıyor (!)

Bu hususta şairin de dediği gibi:

Vay halinize, mücahidler hakkındaki kınamalarınızı azaltın Yahut da onların tuttukları cepheleri siz doldurun

Bu adamlar tam on üç yıldır savaşa devam ediyorlar. Değerli kardeş, muhterem misafir, saygıdeğer zat! Sen Peşaver'de kaç gün olurdun da memleketine dönüp hakkı haykırmaya çalışıyorsun (!) Afgan mücahidlerinin kusurlarını yaymayı bir hak ve bir hayır sayıyorsun. Sen daha altı yaşında iken bu cihad İslâm bayrağını yüceltmek için başlamıştı. Sen daha süt emiyor, mama yiyordun...

On üç sene, az değil, tam on üç sene... Sen bu mücahidlerin aile fertlerini gözden geçirdiğinde her birinin nice yakınlarını kaybettiğini görürsün. Meselâ kısa bir süre önce Safiullah şehid edildi. Bu ailesinin 14. şehidi idi. Yine Abdülvedüd şehid edildi. Bu da ailesinin 60. şehidiydi. Şimdi bizim beyefendi indirimli bilet almış, başkalarının hesabına gelmiş, üç-dört gün Peşaver'de kalmış, her şeyi keşfetmiş ve bunları yaymak için derhal memleketine dönmüş (!)

Kardeşler! Gençler beni çok üzümüştür. Hac sırasında karşılaştığım gençler: "Biz cihada gelmek istiyorduk, ancak oraya gidip gelen birçok genç bize: Afganistan'a gitmeyiniz, orada cihad yoktur, birçok bid'at ve şirk işlenmektedir, dediler." Bunun üzerine ben: "Ey aziz kardeşim! Gelin ve gözlerinizle görün. Gel, kendi gözünle şirkleri ya da bidatleri gör" dedim. Hasbunallahu ve nime'l-vekil! (Allah bize yeter, o ne güzel vekildir). Bu insanlar, Afganistan'dan döndükten sonra kendi milletlerine Afganistan'daki zaferleri, Allah'ın mücahidlere nasib ettiği kerametleri müjdelemek, dünyanın en kuvvetli devletinin karşısında en azından sekiz

yıldır gösterilen bu direnişini anlatmak yerine böyle laflar yaymaktadırlar. Ey cemaat! Afgan halkının sekiz yıl boyunca Rusya'nın karşısında durabilmesi beşer aklının alamayacağı harikulade bir olaydır. Şeyh İbn Baz'a Afganistan'daki zaferleri anlatıp şu kadar tank, şu kadar uçak düşürdük dediğimde bana: "Allah'a hamd olsun, biz Rusya'nın karşısında yedi gün dahi durabileceklerini zannetmiyorduk. Yedi yıl nasıl geçti?" dedi. Artık sizler dininde cahil olan kimselerle, dinini bilen insanın ne kadar farklı olduğunu karşılaştırıp anlayın. Cahil kimse sahibini sevdiğinden dolayı öldüren şu ayı gibidir. Anlatıldığına göre bir ayı varmış. Sahibini çokça severmiş. Sinekler sahibine konmuşlar. Ayı sahibini çok sevdiği için sinekleri kovmuş. Fakat arsız sinekler kovdukça geri gelmişler. Bunun üzerine ayı gidip büyük bir taş alıp gelmiş, sahibinin yüzüne konan sineğin başına indirmiş. Böylece sineği de sahibini de öldürmüş. Ee bu ayı! Dünyanın yıkılacağına hesabını mı yapacaktı sanki? Onun için mühim olan sineği kovmaktır. İşte Afganistan'a cihada gelip de derhal geri dönüp yaygara koparanlar da tıpkı bu ayıya benzemektedirler. Onlar için önemli olan tasarladıkları gerçeği söylemektir. Bunu söylerken Allah'ın İslâm ümmetinin her yerde başını yukarı kaldırdığı Afgan cihadını mı yaralamış, onun umurunda değildir. Elbetteki bu tür şeyler caiz değildir. Bir iki insanın muska taşıdığını görerek aleyhte propagandaya girişmek yakışık almaz.

97 - 104. AYETLERİN TEFSİRİ

97 Bedeviler, inkâr ve ikiye bölünme yönünden daha fenadırlar ve Allah'ın peygamberine indirdiği dinî hükümlerin sınırlarını bilmemeye daha müsaittirler. Allah, her şeyi çok iyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir.

98 Bedevilerden bir kısmı da, Allah yolunda harcadığını bir ziyan sayar, başınıza bir felâketin gelmesini bekler. Şiddetli felâket onların başına gelsin! Allah, her şeyi çok iyi işiten ve çok iyi bilendir.

99 Bedevilerden bir kısmı da, Allah'a ve âhiret gününe iman eder. Harcadığını Allah katında yakın dereceler elde etmeye ve Peygamber'in dualarını almaya vesile sayar. İyi bilinmelidir ki, bu, onlar için Allah'a bir yakınlık vesilesidir. Allah, onları yakında rahmetine koyacaktır. Şüphesiz ki Allah, çok bağışlayan ve çok merhamet edendir.

100 İlk amel eden muhacirler ve ensar ile, iyilik yaparak onlara tabi olanlardan Allah razı oldu. Onlar da Allah'tan razı oldular. Allah, onlar için altlarından ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. Onlar, orada ebedi kalacaklardır. İşte büyük kurtuluş budur.

101 Çevrenizdeki bedevilerden münafıklar olduğu gibi, bizzat Medine halkından da münafıklığı huy edinenler vardır. Ey Peygamber! Onları sen bilmezsin, Biz biliriz. Yakında onlara iki defa azap edeceğiz. Sonra da onlar büyük bir azaba uğratılacaklar.

102 Günahlarını itiraf eden diğerleri de vardır. Bunlar kötü amelle iyi ameli birbirine karıştırdılar. Umulur ki, Allah onların tevbelelerini kabul eder. Çünkü Allah, çok bağışlayan ve çok merhamet edendir.

103 Ey Peygamber! Onların mallarından sadaka al ki, bununla onları manevi kirlilerden temizlemiş ve derecelerini yüceltmiş olasın. Onlara dua et. Çünkü senin duan onlar için bir huzur kaynağıdır. Allah, her şeyi çok iyi işiten ve çok iyi bilendir.

104 Onlar bilmediler mi ki? Kullarının yaptığı tevbeyi ancak Allah kabul eder. Sadakalarını da ancak O, kabul eder. Ve Allah, tevbeleri çokça kabul edendir, çok merhametli olandır.

Önceki âyet-i kerimelerde çölde yaşayan bedeviler üç sınıfa ayrıldıkları gibi, ondan sonra gelen âyetler de Medine ve çevresinde yaşayan insanları üç sınıfa ayırmıştır.

Bu sınıflardan birincisi:

"İman edenler" sınıfıdır. Bunlar da kendi aralarında iki kısma ayrılmışlardır.

a. Muhacirin ve Ensar'dan ilk iman edenler

b. İyilik yaparak onlara tabi olanlardır.

İkincisi ise:

Bedevilerden ve Medine'de yaşayan insanlardan "münafık olanlar"dır.

Üçüncü sınıf da:

İman ettikleri halde "günah işleyen" salih amellerine itiraf ettikleri günahları katan sınıftır. Allah Teala bu sınıfın tevbesini kabul edeceği umidini vermiştir.

Zikredilen bu üç sınıftan birincisi âyet-i kerimenin de ifade ettiği gibi ilk iman eden muhacirler ve ensardır. Tabii ki bu iki sınıf da İslâm'ın beşiği ve müstahkem kalesi olan ve imanın karargâhı olan Medine-i Münevvere'de yaşayan bir topluluktur. Peygamber Efendimiz (sav) Medine-i Münevvere hakkında şöyle buyurmuşlardır: "Şüphesiz ki iman yılanın deliğine sığınıp orada kıvrılıp kaldığı gibi Medine'ye sığınıp orada kümeleşecektir."

(Buhârî, Kitap Medine, bab, 6; Müslim Kitap İman, bab: 232, 233)

Birinci sınıf, iman eden muhacirler ile ensardır. Ancak muhacirin ve ensarın bu âyet-i kerimede zikredilen ilk iman edenler ifadesinden kimlerin kastedildiği hususunda farklı görüşler ileri sürülmüştür.

1. Said b. el-Müseyyeb'e göre ilk iman eden muhacirler ve ensardan maksat her iki kibleye de namaz kılan müslümanlardır. Yani hicretten itibaren on altı veya on yedi ay geçmeden Müslüman olan kimselerdir. Başka bir ifade ile hicretten bir sene dört ay sonraya kadar müslüman olan kimselerdir.

2. Diğer bir kısım âlimlere göre burada zikredilen ilk iman edenlerden maksat Hudeybiye antlaşmasında bulunanlardır. Hudeybiye antlaşması ise hicretin altıncı yılı Zilkade ayında meydana gelmiştir.

Ancak ilk iman eden muhacirler ve ensar da kendi aralarında derece bakımından çeşitli mertebelere sahiptirler. Ehl-i Sünnet'e göre ilk iman edenlerin üstünlük derecelerine göre sıralanmaları şöyledir: Rasulullah'tan sonra en üstün derecede olan Ebu Bekir, sonra Ömer, sonra Osman, sonra ise Hz. Ali'dir (Allah hepsinden razı olsun). Bunlardan sonra ise cennetle müjdelenmiş olan on kişiden geriye kalan altısıdır. Bunlar ise Sa'd b. Ebi Vakkas, Said b. Zeyd, Talha b. Ubeydullah, Zübeyr b. el-Avvam, Abdurrahman b. Avf ve Ebu Ubeyde bin el-Cerrah'tır. Bu zikredilenlerin hepsi de ilk müslüman olan muhacirlerdendir. Bu hususta Hz. Ömer'in oğlu Abdullah diyor ki: "Rasulullah'ın sahabeleri hiç bir kimseyi Ebu Bekir'e denk tutmuyorlardı. Ondan sonra Ömer'i, ondan sonra Osman'ı görüyorlardı. Sonra sahabeler arasında herhangi bir üstünlük gözetmiyorlardı."

Görüldüğü gibi Abdullah dördüncü sırada Hz. Ali'yi zikretmemiştir. Ancak ehl-i sünnet ve'l-cemaat itikadına göre Hz. Ali dördüncü halife olarak fazilet bakımından da dördüncü sıradadır.

Birinci tabaka: "Muhacirlerden ve ensardan en ileri ve önde gelenlerle..." Bunlar kimlerdir? Said İbnü'l-Müseyyeb şöyle demektedir: Bunlar iki kibleye de namaz kılanlardır. Yani hicretten altı veya yedi ay sonrasına kadar müslüman olanlardır. Hicretten bir yıl dört ay sonrasına kadar süre içerisinde İslâm'a girenler bu sınıftan sayılırlar. Bazı kimseler ise bu sınıfın, Hudeybiye antlaşmasında bulunanlar olduğunu söylemişlerdir. Hudeybiye antlaşması ise, hicretin altıncı yılı Zilkade ayında olmuştur. Bu antlaşmadan önce müslüman olanlar bu âyet-i kerimenin kapsamı içerisine girmekte ve birinci tabakadan olmaktadır.

Aşere-i mübeşşereden sonra Bedir savaşına katılan müslümanlar gelmektedir. Yukarıda zikredilen ve cennetle müjdelenen on sahabenin tümü Bedir savaşına katılmışlar, sadece Hz. Osman katılmamıştır. Çünkü o Rasulullah'ın emri ile hanımı Rukiyye'nin hastalığı yüzünden ona bakmak için Medine'de kalmıştır. Öyle ki, Rasulullah Bedir savaşında iken Hz. Rukiyye vefat etmiştir. Rasulullah Rukiyye'den sonra Hz. Osman'ı diğer kızı Ümmü Gülsüm ile evlendirmiş ve Bedir.savaşına katılmamasına rağmen Hz. Osman'a Bedir ganimetlerinden pay ayırmıştır.

Bedir'e katılan sahabelerden sonra ise Uhud savaşına katılan müslümanlar gelmektedir. Bilindiği gibi Bedir'e katılanların sayısı üç yüz on küsur, Uhud savaşına katılanların sayısı ise yaklaşık yedi yüzdür.

Uhud savaşına katılanlardan sonra Hendek savaşına katılan müslümanlar gelmektedir.

Bunlardan sonra Hudeybiye sulhüne katılan müslümanlar, onlardan sonra ise Tebuk savaşına katılan ve haklarında şu âyet-i kerime nazil olan müslümanlar gelmektedir: "Yemin olsun ki Allah Peygamber'in - içlerinden bir takımının kalpleri kaymak üzere iken - sıkıntılı zamanda peygambere tabi olan muhacirlerle ensarın tevbelerini kabul etti..." (Tevbe, 117) İşte birinci tabakadan olan sahabe-i kiramın kendi aralarındaki üstünlük dereceleri ehl-i sünnet ve'l-cemaate göre bu şekilde sıralanmaktadır. Ancak üzülererek şunu ifade etmek gerekir ki Şia gibi bir kısım mezhepler sahabelerden bazılarını kin gütmekte, onları tahkir etmekte yahut onların Rasulullah'ın ölümünden sonra dinden çıktıklarına hüküm vermektedirler. Bunlar ifrat ve tefrite kaçan mezheplerdir. Meselâ Hariciler Hz. Ali (ra)'ın o yüce şerefine gölge düşürmeye kalkışırken, Şiiler de Hz. Ebu Bekir'e, Ömer'e ve Osman'a buğz etmeye kalkışmışlardır. Biz bunların yaptıklarından Allah'a sığınırız. Bunlar gerçekten haktan mahrum kalan insanlardır. Çünkü bunlar, bu iddiaları ile Rasulullah'ın kendisine en yakın olan insanları eğitmede başarısız kaldığını söylemiş gibi bir duruma düşmüşlerdir. Bu hususta ehl-i sünnet ve'l-cemaat ile Şiiler'in Rasulullah'a, eğiticiliği hususunda hangi nazarla baktığını bir düşünün. Rasulullah'ın çevresinde sahabeleri bulunacak ve Rasulullah bütün gücü ile bunları eğitecek. Şimdi bunlar Rasulullah'tan sonra beşeriyetin en hayırlısı mı olacaklar, yoksa en şerlileri mi? İşte Ehl-i Sünnet birinci şıkkı esas almış, Rasulullah'tan sonra sahabelerinin beşeriyetin en hayırlı insanları olduğunu söylemiştir. Allah, Rasulullah'ın eli ile bu insanları yetiştirmiştir. Bunların hepsi tertemiz, seçkin, üstün takva sahibi insanlardır. Ne var ki Şiiler bu sahabeler hakkında: "Bunlar dinden çıkan zındıklardır, Tacirlerdir, hüsrana uğramışlardır. Bunların içinden bir ikisini çıkar, geriye kalanları hırsızlar, (haşa ve haşa) domuzlardır" şeklinde ifadeler kullanmışlardır. Kitapları okunduğunda Ebu Bekir, Ömer, Osman'ın zındıklığına hükmettikleri yani bunların görünürde mümin olsalar da, içlerinde küfrü gizledikleri görülmektedir. Bunların en iyi yaklaşımı ile, bu sahabeler iman ettikten sonra tekrar mürted olmuşlardır. Bu nasıl bir inanç? Nasıl bir saygı? Rasulullah'ı nasıl tazim? Rasulullah nasıl olur da iki kızını birden zındık diye vasıflandırdıkları Osman ile evlendirir? Niçin gökten vahiy getiren Cebrail, ölümünden sonra bu zatların dinden çıkacaklarını ve bunlarla hısımlık yapmaması gerektiğini Rasulullah'a bildirmemiştir? Ve ona: "Dikkat et, senden sonra Ebu Bekir, Osman ve Ömer dinden çıkacaklar! Kur'ân ve Sünnet'e muhalefet edecekler!" dememiştir? Diğer yandan Rasulullah'ın Ebu Bekir ve Ömer için bu kadar hüsn-i şهادette bulunması nerede kalacaktır? Rasulullah bunları yirmi üç sene boyunca eğitecek, her girdiği yere Ebu Bekir ve Ömer ile girecek, her çıktığı yerden onlarla beraber çıkacak, buna rağmen diğer müslümanlar Rasulullah'tan faydalanacaklar, bunlar faydalanmış olmayacaklardır. Vakıa Şiilerin sahabe hakkındaki görüşleri Rasulullah'ın peygamberlik makamına gölge düşürmektedir. Rasulullah'ın yüce makamını yaralamakta ve onu itham etmektedir. Aziz ve celil olan Allah Rasulullah'ı uyaramaz: "Senden sonra sakın Ebu Bekir'i, Ömer'i, Osman'ı halife seçmesinler" diye emir buyuramaz mıydı? "Sen bunları çevrenden uzaklaştır. Osman kızlarını boşasın, sen de Aişe'yi boşa" diye uyarı gelemeyen miydi? Çünkü Şiiler, hakkında Nur Süresinde on âyet inen Hz. Aişe için bile: "Bu âyetler onun hakkında nazil olmamıştır, ayetlerde zikredilen ifk olayı aslında Aişe ilgili değildir" demişler, böylece onun temizliğini yaralamaya çalışmışlardır. Böylece Allah onları bildikleri halde saptırmıştır.

Ebu Bekir'e gelince; bizzat Kur'ân-ı Kerim'in açık ifadesi ile onun Rasulullah'ın arkadaşı olduğu zikredilmiş ve Allah'ın Ebu Bekir'in yanında olduğu beyan edilmiş ve şöyle buyurulmuştur:

"Siz Peygamber'e yardım etmeseniz de Allah ona yardım etti. Hani bir zaman Peygamber iki kişiden biri iken kâfirler onu Mekke'den çıkardılar. Onlar mağarada iken arkadaşına: "Üzülme, şüphesiz ki Allah bizimle beraberdir" diyordu...." (Tevbe, 40) Peki, Şiiler Kur'ân-ı Kerim'in bu açık nassı karşısında ve bu husus ile ilgili diğer sahih hadisler karşısında ne yapacaklardır? Ehl-i Sünnet Hz. Ali'nin, Hz. Osman ve diğer sahabeler gibi üstün sahabelerden olduğuna itikad etmektedir. Çünkü Rasulullah Hz. Ali için şöyle buyurmuştur: "Şimdi sen, Musa'ya göre Harun'un derecesi ne ise, senin de bana göre aynı derecede olmana razı olmaz mısın?" (Buhari, Fedaili Sahabe, bab: 9; Tirmizi Kit. Menakıb, bab: 20)

Diğer yandan Rasulullah yeryüzünün en hayırlı hanımlarından olan öz kızı Fatıma'yı Hz. Ali ile evlendirmiştir. Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuştur: "Cennetteki kadınların en hayırlıları şu dört kadındır: Müzahim kızı Asiye, İmran kızı Meryem, Huveylid kızı Hatice ve Muhammed kızı Fatıma'dır." Ancak alimler bu hanımlardan hangisinin en üstün olduğu hususunda ihtilâf etmişlerdir. Hz. Fatıma mı, Meryem mi, yoksa başka biri mi?

İslâm ifrat ve tefritten uzak, itidali muhafaza eden bir dindir.

Şayet bu Kur'ân Allah katından inmemiş ve Rasulullah tarafından uydurulmuş bir kitap olsaydı, Rasulullah Kur'ân'a en sevdiği bir insan olan Hz. Aişe'nin ismini yazardı veya her zaman sitayişle bahsettiği Hz. Hatice'nin adını yazardı. Fakat Kur'ân'da bunların ismi zikredilmedi, Hz. Meryem'in ismi zikredildi ve şöyle buyuruldu: "Ey Meryem! Şüphesiz ki Allah seni seçti, temizledi ve seni âlemlerin kadınlarından üstün kıldı." (Ali İmran, 42)

Yine bu Kur'ân Rasulullah tarafından uydurulan bir kitap olsaydı Ebu Bekir'in, Ömer'in, Osman'ın ve Ali'nin adlarını ona yazardı. Fakat bunlardan hiçbirinin, hatta Zeyd b. Sabit dışında hiçbir sahabenin ismi Kur'ân-ı Kerim'de zikredilmedi. Bu da gösteriyor ki, İslâm dini ifrat ve tefritten uzak, herkese lâıyk olduğu mertebe ve fazileti tanıyan bir dindir. İşte Ehl-i Sünnet bu şekilde bir yol tutmuştur. Bizi Ehl-i Sünnet ve'l-cemaatten kılan Allah'a hamd olsun. Bu Allah'ın bize büyük bir lütfudur. Halbuki ehl-i Sünnet'e mensup olmayanlar, beşeriyetin en hayırlısı olan bu insanları en kötü sıfatlarla sıfatlandırmaktadırlar. Bunları sadece günahkârlar değil, zındıklar diye vasıflandırmışlardır. Yani günahkâr olsalardı, müslümanlıktan devam edecekti. Zındık olunca İslâm'dan dahi çıkmış sayılıyorlar onlara göre.

Bir gün, Medine-i Münevvere'de Rasulullah'ın mescidinde bulunuyordum. Bir de baktım ki, bir Şii Hz. Ebu Bekir ve Hz. Ömer'e sesinin çıktığı kadarı ile bağırıp küfrediyor. Allah bizleri bu tür yaklaşımlardan uzaklaştırsın. Bazen insan sağlam bir inanca sahip olur da az bir amel işlerse büyük bir mükâfat elde edebilir. Fakat inancı sakat olan, çok amel işlese de mükâfatı gider, yok olur.

Şiiler Rasulullah'ın sahabelerinden dört veya beş tanesini ayırıyor, diğerleri hakkında: "Bunlar facirdir, bunlar zındıktır, bunlar şöyle şöyle yapmışlardır" şeklinde ithamlarda bulunuyorlar. Bize göre Şiiler'in bu davranışı ancak yahudilerin planları ve Abdullah bin Sebe gibi münafıkların ortaya attığı hile ve desiselerden beslenmiştir. Ne yazık ki onların nesilleri bu gibi görüşleri benimseyip, günümüze kadar devam ettirmişlerdir. Onlar, Rasulullah'ın çevresinde bulunan sahabeleri hor, hakir görmüşlerdir. Ayet-i kerimede muhacir ve ensar aynı derecede zikredilmişlerdir. Aslında bu Allah Teala'nın ensara verdiği en büyük bir lütuftur. Çünkü ensar, muhacirlerin yaşadığı sıkıntılı günlerden, yaptıkları fedakârlıklarından ve vatanlarını bırakıp hicret etmelerinden sonra iman etmişlerdir. Gerçekten de muhacirler Allah'ın dinini muzaffer kılmak için çok büyük fedakârlıklarda bulunmuşlar ve büyük bedeller ödemişlerdir. Bununla birlikte aziz ve celil olan Allah, ensarın ilk müslüman olanlarını da bunlarla birlikte anmış, kıblenin Kudüs'ten Kabe'ye çevrilmesinden önce müslüman olan kimseleri muhacirlerle denk tutmuştur.

Ayet-i kerimede geçen müminlerin ikinci sınıfı ise, iyilik yaparak ilk iman eden muhacir ve ensara uyanlardır. Yani tabiidir. Bilindiği üzere bütün ümmetin ittifakı ile erkeklerden ilk iman eden Ebu Bekir, kadınlardan Hatice, çocuklardan Ali, kölelerden Bilal, azatlı kölelerden ise Zeyd'dir. Hz. Ali, Rasulullah'a peygamberlik geldiğinde henüz küçüktü ve Rasulullah tarafından bakılıp yetiştirilmekte idi. Çünkü Kureyşliler kıtlık yılları ve açlık karşı karşıya kalmışlardı. Bu nedenle Rasulullah amcası Ebu Talib'den oğlu Ali'yi alıp kendi evinde bakıyordu. Rasulullah'a vahiy gelince bütün akrabalarını çağırıp onlara davetini tebliğ etti, fakat akrabaları ona karşı geldiler. Bunun üzerine Rasulullah: "Peki, sizden bana kim yardımcı olur?" sorusunu sordu. Hz. Ali henüz yedi yaşında idi, ayağa kalktı ve: "Ey Allah'ın Rasulü! Sana ben yardımcı olacağım" cevabını verdi. Hz. Zübeyr'in de sekiz yaşında iken müslüman olduğu rivayet edilmiştir. Daha sonra ise cennet ile müjdelenenlerden diğer altı kişi müslüman oldular. Ancak Ömer daha geç müslüman olmuştu. Bu sahabeler Allah yolunda çok şeylerini feda ettiler. Sa'd b. Ebi Vakkas da müslüman olanların yedincisidir. Utbe bin Gazvan da ilk müslüman olan ve Rasulullah'ın çevresinde halkalanan yedi kişiden biridir. Bu hususta Utbe diyor ki: "Ben Rasulullah ile birlikte müslüman olanların yedincisiydim. Bizim ağaç yapraklarından başka yemeğimiz yoktu. Öyle ki damaklarımız ve avurtlarımız yara olmuştu. Şimdi ise her birimiz bir amir... Ben kendime göre büyük ve Allah katında küçük olmaktan Allah'a sığınırım."

Mühim olan kişinin insanlar nezdinde değil, Allah katında değerli olmasıdır. Hz. Hamza da geç müslüman olanlardandır. Bir zamanlar Iraklı Esedoğulları'ndan bir grup insan gelip Hz. Ömer'in Irak'a vali olarak tayin ettiği Sa'd b. Ebi Vakkas hakkında şunları söyleyerek Ömer'e onu şikâyet etmişlerdi: "Sa'd malları eşit bir şekilde dağıtmıyor. İdare ettiği insanlara adaletli davranmıyor. Cihad etmek için özel timler göndermiyor. Hatta namaz kılmasını bile bilmiyor." Bunun üzerine Ömer (ra), Sa'd b. Ebi Vakkas'ı yanına çağırır ve ona:

"Ey Ebu İshak! Bu ne? Senin hakkında bana bir takım şeyler geldi." Sa'd b. Ebi Vakkas:

"Ey müminlerin emiri! Benim hakkımda neler işittin?" der. Hz. Ömer de ona:

"Sen namaz kılmasını bilmiyormuşsun" der. Bunun üzerine Sa'd b. Ebi Vakkas güler ve şunları söyler:

"Allah'a yemin olsun ki ben İslâm'da ilk ok atan kimseyim. Ve Rasulullah ile birlikte müslüman olan ilk yedi kişinin yedincisiyim. Öyle ki bizim ağaç yapraklarından başka yiyecek bir şeyimiz yoktu. Bizler tualete gittiğimizde adeta koyunların dışkıları gibi kuru dışkıları çıkarırdık. (Sulu yemek yeme imkânı bulamadıklarından yedikleri ağaç yapraklarının artıkları katı ve sert bir şekilde dışkı yolu ile atılırdı). Şu an ise Esedoğulları benim müslümanlığıma kusur bularak ayıplamaya kalkışıyorlar. Daha dün müslüman olan Esedoğulları bana İslâm'ı öğretmeye mi kalkışıyorlar? Ey müminlerin emiri! Allah'a yemin olsun ki ben onlara Rasulullah'ın kaldırmış olduğu namaz gibi namaz kıldırıyorum. İlk iki rekâtı uzatıyor, bu rekâtlarda şu sûreleri okuyorum. Son iki rekâtı ise kısaltıyorum. (Hülasa Sa'd, ona Buhari'de zikredildiği şekli ile Rasulullah'ın kaldırmış olduğu namazın şeklini vasfetmiştir)." Hz. Ömer:

Ey Ebu İshak! Biz seni zaten böyle tanımiştık" der.

Bugün Rasulullah'ın namazının nasıl olduğu hususunu öğrenmek isteyenler Sa'd b. Ebi Vakkas'ın burada işaret edilen hadis-i şerifine bakmaktadırlar. Buna rağmen Irak halkı onun müslümanlığında kusur bularak onu ayıplamaya girişmişlerdir.

Maalesef Iraklılar'dan bir çok hayırlı insanlar olsa da, yine onlardan bir çoğu problemlili insanlardır. Aslında Baas Partisi Irak'a hakim olduktan sonra oradaki insanların problemleri ve çeşitli bozgunculukları iyice artmıştır. Baas Partisi bölgede bütün fitne ve fesadın kaynağıdır. Aslında "Baas" kelimesinin lügat manası yayılmak, dağılmak, dirilmek ve hortlamak gibi manalara gelmektedir. Bu parti hortladığı günden itibaren hep çevreye pis kokular saçmaktadır. Baas Partisi mensupları ırkçı olduklarından dolayı Rasulullah'ın şu hadis-i şerifinde vasıflandırdığı gübre böcekleri gibidirler. Adeta devamlı dışkılarla meşgul olan bir halleri vardır. Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır: "Artık bir takım insanlar ataları ile övünmeyi bıraksınlar. Onların ataları cehennemin kömürlerindendir. Aksi taktirde bu övünenler Allah katında durmadan burnu ile gübre iten dışkı böceklerinden daha adi olurlar." (Bkz. Ebu Davud, Kitap Edeb bab: 111; Tirmizi. Kit. Menakıb, bab: 4; Müsned-i imanı Ahmed, c. II, sh. 524)

Başka bir hadis-i şerifte ırkçılığı, kabileciliği ve milliyetçiliği yererek şöyle buyurmuştur: "Bırakın bu ırkçılığı, o kokuşmuş bir iddiadır." (Bkz. Buhari, Kit. Tefsir, sure 63, bab: 5, 7; Müslim, Kit. Birr, bab: 64)

Ne yazık ki, son zamanlarda Baas Partisi gibi hamamböcekleri türedi; milliyetçilik ve ırkçılık çöplerini didik didik ediyorlar, çevreye murdar kokular saçıyorlar. Yani bunlar, yayan parti. Ama neyi yayan? Çöplüklerden pis kokuları yayan... Burunları ile pislikleri iten insanlar. Peygamber Efendimiz başka bir hadis-i şerifinde: "Kim cahiliyet gururları ile şeref duyacak olursa, siz ona babasının tenasül organını ısırtın ve ona açık söyleyin, kapalı söylemeyin." (Bkz. Müsned İmam Ahmed, c. V, sh. 136)(Yani babasının tenasül organının peşine düşmesini açıkça söyle)

Görüldüğü gibi Rasulullah açıktan zikrediyor. Bu bakımdan bizlerin de utanmadan bunu açıkça söylememiz gerekiyor. İşte Baas Partisi'ne mensup olan insanların âlemlerin Rabbi olan Allah katında değerleri budur. O partiyi kuran hristiyan ve Michel Aflek ve çevresinde toplananlar, Saddam Hüseyin ve onunla beraber cehennemin yolunu tutanlar bu seviyededir. Bütün alimlerin ittifakı ile Baas Partisine mensup olan bir insan kâfirdir, İslâm dininden çıkmıştır, kestiği yenmez, böyle bir kadınla evlenilemez, ona selâm verilmez, öldüğünde yıkanmaz, kefenlenmez, cenazesi kılınmaz ve müslümanların kabrine defnedilmez. Bunun birçok sebebi vardır. Ezcümle şu sebepleri zikretmek mümkündür:

1. Bunlar, kâfirleri müslümanlara tercih ederler. Meselâ hristiyan ve komünist Michel Aflek'i müslüman Türkler'e ve müslüman Afganlılar'a tercih ederler,

2. Küfür sancağını yüceltirler. İslâm sancağına savaş açarlar.Ebu Cehil'in sancağı olan küfrün sancağı etrafında toplanmaya davet ederler. İnsanları Arap ırkçılığı sancağına davet ederler. Bunlar şiirlerinde şu sloganları söylemektedirler: Baas'a iman ettim, Rab odur, şeriki yoktur... Araplık dinimdir ondan başka din yoktur.

Michel Aflek Irak'a döndüğünde parti gazetelerinin manşetlerinde: "ilah döndü" gibi açık küfür cümleleri yer almıştı. "Ey İlahım, efendim, mabudum, sen bana yetersin..." deniliyordu.

İşte Michel Aflek ve Baas Partisi budur. Bizler, Baas Partisi'nin hükmünü araştırdık ve Baas Partisi'nin mensup olanların tamamının kâfir olduğu, kestiklerinin yenilmeyeceği, müslüman kızlarla evlenemeyecekleri, onlara selâm verilmeyeceği, selâmlarının alınmayacağı, öldükleri zaman yıkanamayacakları, kefenlenemeyecekleri, cenaze namazlarının kılınmayacağı ve müslümanların kabirlerine defnolunmayacağı üzerinde ittifak ettik. Bir tanesi çıkarak: "Şu anda Baas Partisi ve Saddam, Şia'nın karşısında duruyor. Şia, ehli sünnet ve'l-cemaatı ve İslâm âlemini tehdit eden en büyük musibettir" diyebilir. Bunlar tamamen farklı şeylerdir. Saddam'ın kâfir olduğu, İslâm milletinin dışına çıktığı konusu hiçbir delil ve burhan gerektirmeyecek kadar açıktır. Baas Partisi'nin adıyla konuşan, Baas Partisi'ne davette bulunan kimse kâfir olur. Çünkü bu insanlar bölgede İslâm'ı yok etmiş, müslümanları zillate düşürmüşlerdir.

Hülasa Iraklı Esedoğulları Sa'd b. Ebi Vakkas için yukarıda zikredilen şikâyeti yapmışlar, Sa'd b. Ebi Vakkas da yine yukarıda zikredilen cevabı vermiştir. Hz. Ömer Iraklılar'ın insaf ölçülerini kaçırdıkları kanaatinde olmasına rağmen, yine de özel bir komisyon oluşturmuş ve Sa'd b. Ebi Vakkas hakkında malumat toplamak üzere Irak'a göndermiştir. Komisyon Irak'taki bütün mescitleri tarayarak Sa'd hakkında malumat toplamıştır. Nihayet Absoğulları'nın mescidine gelmiştir. Bunların hepsi Sa'd hakkında hüsn-i şehadette bulunmuşlardır. Ancak Absoğullarının mescidinde Ebu Su'de isminde bir adam ayağa kalkıp şunları söylemiştir: "Muhterem heyet! Siz Sa'd hakkında bizlerden malumat topluyorsunuz. Allah'a yemin olsun ki o, idare ettiği insanlara adaletli davranmıyor, savaş için özel timler göndermiyor ve elde edilen malları eşit bir şekilde dağıtmıyor" demiştir. Bunun üzerine Sa'd b. Ebi Vakkas Allah'a şöyle niyaz etmiştir: "Ey Allah'ım! Eğer bu kulun senin rızanı kazanmak için ayağa kalkıp böyle bir tavır takındı ise Sen onu affet. Şayet desinler için, şan ve şeref için böyle bir tavır takındı ise, Sen onun ömrünü uzat, fakirliğini devam ettir ve onu fitneye sürekle." Bu olayı rivayet eden zat diyor ki: "Ben Sa'd aleyhinde şahitlik eden bu Ebu Su'de'nin çok yaşlandığını ve öyleki kaşlarının yaşlılıktan dolayı gözlerinin üzerine sarktığını gördüm. Bu zat caddelerde kızların peşini kovalıyor, onlara kaş göz ediyordu. Kızlar ona: "Senin bu halin nedir?" deyince de o şöyle söylüyordu: "Ben Sa'd bin Ebi Vakkas'ın bedduasına uğramış, yoldan çıkan bir ihtiyarım."

Evet Sa'd, duası kabul olunan biriydi...

Meselâ bir defasında Sa'd, Hakem'in kızı Erva ile bir arazi hakkında anlaşmazlığa düşmüşlerdi. Bu hanımın arazisi Sa'd'ın arazisine bitişikti. Sa'd b. Ebi Vakkas dedi ki: "Aslında bu arazi benim. Benim onun arazisinden haksız yere bir parça alacağını mı zannediyorsun? Ben Rasulullah (sav)'ın şöyle buyurduğunu işittim: "Kim haksız yere kardeşinin arazisinden bir karış toprak gasb edecek olursa kıyamet gününde yedi kat yeraltından o arazi boynuna dolanmış olduğu halde çıkıp gelecektir." Yani yedi kat yerin altından gasbettiği arazi topraklarını sırtına yüklenmiş bir halde yukarı doğru tırmanıp gelecektir. Sonra Sa'd: "Bu arazi onun olsun" demiş ve kadına şöyle bir bedduada bulunmuştur: "Ey Allah'ım! Sen bunun gözlerini kör eyle ve onu bu arazisinin üzerinde öldür." Fiilen Hakem'in kızı Erva gözlerini kaybetmiş ve arazisi üzerinde yürürken kuyuya düşüp ölmüştür.

Ey muhterem kardeşim! Sa'd gibiler ilk iman edenlerdendir. Bunların duaları müstecabtır. Şu an bizler onların yapıp geriye bıraktıkları güzel eserlerden birer eseriz. Eğer onlar küfrün karşısında sabır ve metanet göstermeselerdi, bugün bizlere İslâm ulaşmaz ve bizler de müslüman olmazdık. Sen hiçbir zaman şunu unutma: Şayet Ebu Bekir'in, Ömer'in, Osman'ın, Ali'nin ve benzerlerinin İslâm uğrunda o büyük fedakarlıkları olmasaydı, İslâm Mekke'nin dışına çıkamaz, bugün yeryüzünde İslâm ve iman diye bir şey bulunmazdı. Bu sebeple Peygamber Efendimiz Bedir savaşında Rabbine şöyle bir münacatta bulunmuştur: "Ey Allah'ım! Eğer sen bu topluluğu helak edecek olursan artık yeryüzünde asla sana ibadet edilmez." (Bkz. Müslim, cihad, bab: 58; Müsned-i İmam Ahmed, c. I, sh. 30, 32)

Bütün bunlardan sonra gelen müslümanların işledikleri sevaplar kadar bu ilk müslümanlar sevap kazanmaktadır. Ve bunlardan her birinin sevabı diğerinin sevabını eksiltmemektedir. Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır:

"Sizin önünüzde sabredeceğiniz günler vardır. Öyle ki o günlerde dinine sarılan elinde kor tutan gibidir. İşte o günlerde salih amel işleyen için elli kişinin mükâfatı vardır." Sahabeler:

"Bizden elli kişinin mi yoksa onlardan elli kişinin mi?" diye sormuşlar. Rasulullah da:

"Siz sahabelerden elli kişinin mükâfatı vardır" buyurmuştur(Tirmizi, Fiten, bab: 73; Müsned- İmam Ahmed, c. II, sh. 390-391)

Bu hadise göre sahabelerden sonra gelen tabiîlerin, tebe-i tabiîlerin ve kıyamete kadar gelecek olan insanların fitne zamanlarında işledikleri salih amellerin elli sahabe ameli kadar mükâfata sahip olacağı zikredilmiştir. Görünürde fitne anında amel eden insanların sahabelerden daha fazla mükâfat alacakları anlaşılmaktadır. Ancak sahabelerden sonra gelen her insanın yaptığı salih amelin mükâfatı kadar sahabelere pay gideceği göz önünde bulundurulacak olursa hiçbir zaman sahabelerden sonra gelenlerin sahabelerden daha fazla mükâfat alamayacakları ortaya çıkar.

Hülasa sahabelerden sonra gelen her neslin mükâfatı arttıkça, bir o kadar da ilk iman eden sahabelerin mükâfatı artar. Bu sebepledir ki hiç kimse sahabelerin mertebelerine erişemez ve onların şereflerine nail olamaz. Hatta sahabeden ilk iman edenler derecesi ile, sonra iman edenlerin derecesi bir değildir. Bu bakımdan önce iman edenlerden Abdurrahman b. Avf ile daha sonra iman eden Halid b. Velid aralarında tartışma yaparlarken Rasulullah Halid'e şöyle demiştir: "Yavaş ol Halid! Sahabelerime hakaret etmeyin. Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin olsun ki sizden biriniz Uhud dağı kadar altın infak etse dahi onlardan birinin harcadığı ne bir ölçeğe ne de onun yarısına ulaşabilir." (Buhari, Fedaili Sahabe, Bab, 5; Müslim, Fedaili Sahabe, bab, 221, 222)

Aslında Halid b. Velid de sahabedir. Rasulullah tarafından Allah'ın yalın kılıcı (seyfullah) diye vasıflandırılmıştır. Allah onun eliyle Fars ve Rum beldelerini fethettirmiştir. Fakat Halid bilâhare hicretin 7. yılında müslüman olmuştur. Bu nedenle ilk iman eden muhacir ve ensara dahil değildir. Rasulullah ona önceki sahabelere hakaret etmemesini emretmiştir. Sahabelerin infak ettikleri şeylerin büyük değer taşıdığını beyan etmiştir. Bunda şaşılacak bir şey yoktur. Hiçbir kimsenin harcadığı sahabelerin in-faklarına ulaşamaz. Çünkü herkesin yaptığı hayırdan sahabelere bir o kadar pay gitmektedir. Zira onlar geriden gelenlerin İslâm dinine girmelerine vesile olmuşlardır.

Ayrıca insanın yaptığı iyilik zaman geçtikçe artar. Bu hususta Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuşlardır: "Şüphesiz ki Rahman olan Allah sizden birinizin sadakasını alır ve onu sizden birinizin atının yavrusunu büyüttüğü gibi büyütür. Böylece sadaka kabarrı." (Buharı Kitap Zekat bab: 8; Müslim Kitap zekat bab: 63)

Değerli arkadaşlar! İşte bütün bunlardan ötürüdür ki şu an sizler İslâm ümmetinin öncü kuvvetlerisiniz. Mesela sayınız yüz ise, sizden sonra gelen ve sizin takip ettiğiniz yolu izleyen her yüz kişinin işlediği hayırlı amelden kazandıkları mükâfatların bir o kadarı da sizlere gelecektir. Sizin bunu almanız onların mükâfatlarından hiçbir şeyi eksiltmeyecektir. Onlardan sonra gelenler ve daha sonra gelenler için de hüküm aynıdır. Şayet Allah, sizin elinizle Filistin'de, Buhara'da ve diğer yerlerde cihadını ihya ederse bu sizin için kıyamet gününe kadar devam eden sadaka-i cariyeye (devam eden sadaka) olacaktır. Herhangi bir kimse sizden biriniz, birinizin hayatı veya hatıratı ile etkilendikçe sizin mükâfatlarınız artacak, kabirde dahi olsanız size ulaşacaktır. Çünkü bu hususta Rasulullah (sav) şöyle buyurmuşlardır: "Kim İslâm yolunda güzel bir iş yapar da onu geriye bırakacak olur ise o kimse için amelinin sevabı vardır. Ayrıca bir de bu yaptığı ameli kıyamet gününe kadar her yapanın sevabı vardır." (Mukaddime bab: 14; Müslim, İlim bab: 15; Nesei, Zekat, bab: 64)

Şu an biz Abdulvahhab el-Gamidi hakkında yazılar yazıyor ve onun hayatını teyp bantlarına okuyoruz. Şehidin Vasiyeti isimli bantta bunları zikrediyoruz. Her kim Abdulvahhab el-Gamidi'nin bantından etkilenerек cihada gelecek olursa, onun kazandığı sevaplar kadarı Abdulvahhab'a da gidecek ve bundan dolayı gelenlerin mükâfatlarında herhangi bir eksilme olmayacaktır. Yine her kim Ahmed ez-Zehrani'nin kıssasını okur, onunla etkilenir yahut Iraklı Ebu Asim, Mısırlı Ebu Düccane, Suriyeli Zebihullah ya da Filistin ve Ürdünlü Ebu Hafz'ın hayatından etkilenecek olur ise, bu kimseler için etkilenen insanların kazandıkları kadar mükâfat vardır, öyle ise bu iş böyle devam eder. Madem ki bunlar hakkında yazılı belgeler vardır, bunlar okunacaktır ve bunlardan belli kişiler etkilenecektir. Bu etkilenden dolayı onların amel defterlerine devamlı sevap yazılacaktır. Veleve ki on asır sonraya kadar bu iş devam etsede...

Farz ediniz ki bir insan Ürdün Amman'da dağdağalı bir hayat yaşıyor. Kadın-kız peşine takılıyor. Sonra bu kişi yine Ürdünlü Ebu Hafz'ın şehid olma hadisesini okuyor, böylece tevbe edip Allah'a yöneliyor ve cihada geliyor. Daha sonra da on kişiyi ikna ediyor. İşte Ebu Hafz bu onbir kişiden her birinin mükâfatı kadar mükâfata nail olur. Ya on bir kişiden her biri tekrar on birer kişiyi etkileyecek olurlarsa, bu defa Ebu Hafz'ın mükâfatı yüz yirmiyeye ulaşır ve bu iş böylece kıyamete kadar devam eder.

Gençler! Şu ân bizler Mus'ab b. Umeyr'leri, Hamza b. Abdulmuttalib'leri, Haris b Zeyd'leri, Ka'kaaları, Asım bin Sabit'leri, Müsenna'ları ve Halid b. Velid'leri hatırlıyor, onların bizzat anılarını canlı olarak yaşıyoruz. Vallahi benim sahabelerden en çok etkilendiğim Mus'ab b. Umeyr'dir. Daha küçükken kendi kendime şöyle diyordum: Niçin ben Mus'ab b. Umeyr gibi olmayayım? Benim ile onun arasında ne fark var? Ben de bir insanım, o da bir insan. Ben niye onu tam taklit etmeyeyim? Şimdi benim Mus'ab b. Umeyr'den etkilenenlerden dolayı Mus'ab b. Umeyr'e devamlı mükâfat yazılmaktadır. Sen de Hz. Hamza ile etkilendin ise, şu da Müsenna, bu da Ka'kaa ile etkilendi ise, bu sahabelerden her birine kendileri ile etkilenen insanların mükâfatları kadar mükâfat gidecektir. Veleve ki etkilenen bu sahabe, kabrinde de olsa. Bu iş, yeryüzü Allah'ın dinine teslim olacağı güne kadar böylece devam edecektir.

İşte bu nedenledir ki, Firavun'a rest çeken sihirbazlar Allah Teala'nın bizlere aktardığına göre şöyle söylemişlerdir:

"Rabbimizin âyetleri bize gelince, sadece onlara iman ettik diye bizden intikam alıyorsun. Rabbimiz! Bize bol sabır yağdır ve bizi müslümanlar olarak öldür." (Araf, 126)

Başka bir âyet-i kerimede de şöyle dedikleri zikredilmektedir:

"İlk iman edenlerden olduğumuz için Rabbimizin bizi mağfiret etmesini umarız." (Şuara, 51)

Sonradan iman eden, önceden iman eden gibi değildir. Mesala Saffan bin Umeyye sonradan gelmiş ve hicreti sadece işitmişti. Saffan, Mekke'nin fethinden sonra müslüman olmuştu. Saffan bin Umeyye Allah Rasulü (sav)'den Allah yolunda hicret edenlerin faziletini dinleyince, Medine'ye Peygamber (sav)'in yanına gider ve: "Ben de hicret etmek istiyorum, bana da hicret şerefine yazılmasını istiyorum" der. Allah Rasulü (sav): "Ey Ebu Umeyye, hicret (zamanı) ehli ile birlikte geçip gitti. Şu anda işkence yok, şiddet yok, zorluk yok, hicret yolunda fedakârlık yok, artık Mekke de Daru'l-İslâm, Medine de. Yol emniyetli, artık hicret daha önce yapanlarla sona ermiştir. (Mekke'nin) fethinden sonra hicret yoktur. Ancak cihad ve niyet vardır" buyurur. (Bkz. Buharı, Kitab: Sayd Bab: 10; Müslim, Kitab: İmare Bab: 86)vet, Allah yolunda hicret tamamlanmıştır. Muhacirler âlemlerin Rabbi olan yüce Allah'tan bu madalyayı almışlardır. Onların ismi kıyamet gününe kadar muhacirdir. Kıyamet günü de onlar bu isimle çağrılacaklardır: Yüce Allah'tan bizleri de onlara katmasını niyaz ederiz. Çünkü bunlar sahabilerdir. İyilikle bunlara tabi olanlar ise tabiilerdir.

Sahabe Kimdir?

Sahabe, Rasulullah (sav)'i müslüman olarak gören ve İslâm üzere ölen kimsedir. Sahabeliğin şartı, Allah Rasulü'nü (sav) müslüman olarak görüp müslüman olarak ölmektir. Rasulullah (sav) zamanında müslüman olup ancak Rasulullah (sav)'ı göremeyen kimse sahabe değildir. Böyle bir kimse, Rasulullah'ın ve tabiinlerin "asrına şahit olanlar" manasına gelen muhadram ismi ile zikrolunurlar. Bu kimseler sahabe şerefine nail olamazlar. Çünkü sahabilik şerefi Allah Rasulü ile müslüman olarak karşılaşp İslâm üzere ölmekle mümkündür. Allah Rasulü (sav)'in zamanında müslüman olup ancak Allah Rasulünü göremeyen bir takım kimseler vardır. Örneğin Ebu Amr eş-Şeybani, Süveyd bin Gafle, Amr bin Meymun, Ebu Osman en-Nehdi, Ebu Müslim el-Havlani, Abdullah bin Sevb ve el-Ahnef bin Kays bunlardandır. Bu insanlar Allah Rasulü (sav)'in sağılığında müslüman olmuşlar, ancak Allah Rasulü (sav)'i görememişlerdir. Bu sebeple bunlar sahabilik şerefinden mahrum kalmışlardır. İslâm ümmeti, sahabilik şerefine hiçbir şeye denk olmadığı hususunda ittifak etmişlerdir. Bir adam, Abdullah İbnü'l-Mübarek'e sorarak şöyle der: "Muaviye mi yoksa Ömer bin Abdülaziz mi daha faziletlidir?" Abdullah İbnü'l-Mübarek şöyle der: "Sen ne diyorsun?" Adam: "Muaviye mi yoksa Ömer bin Abdülaziz mi daha faziletlidir?" der. Abdullah İbnü'l-Mübarek: "Allah Rasulü (sav)'in ayağından uçan tozlar Muaviye'nin burnuna girmiştir. Muaviye, Ömer bin Abdülaziz'den ve ailesinden daha faziletlidir. Şüphesiz hiçbir şey sahabilik şerefine denk değildir. Muaviye, Peygamberin (sav) sırdaşı, vahiy kâtibi ve kayınbiraderidir. Sen benim bir tabiini sahabenin önüne geçirmemi mi istiyorsun?" Ne yazık ki haktan sapan ve insanları da saptıran bir kısım Şiiler ortaya çıktı. Bunlar Muaviye'ye söverek Allah'a yaklaşacaklarını ve onu razı edeceklerini sanmaktadırlar. Bu yanlıştır. Bize düşen ise "hasbunallahu ve ni'me'l-vekil (Allah bize yeter, O ne güzel vekildir)" demektir.

Tabîîn Kimdir?

Bunlar Allah Rasulü (sav)'i görmeyip onun sahabelerini gören kimselerdir. Sahabe, Allah Rasulü'nü müslüman olarak gören ve müslüman olarak ölen kimsedir. Çünkü Allah Rasulü'nü müslüman olarak gören ve daha sonra irtidat eden kimseler de vardır. Bunlardan Allah'a sığınırız. Sözgelimi Ukbe bin Ebi Mu'ayt bunlardandır. Ukbe bin Ebi Mu'ayt İslâm'a girer ve Ubey bin Halef'in yanına gelerek ona: "Ben müslüman oldum, Muhammed'e iman ettim" der. Ubey bin Halef, Muhammed'e giderek onu inkâr ettiğini ilan edinceye kadar benim ve senin yüzün birbirine haramdır" (gözüme görünme) der. Ukbe bin Ebi Mu'ayt da Allah Rasulü'ne gelir ve -euzu billah, euzu billah- yüzüne tükürür. Bunun üzerine şu âyet-i kerime nazil olur: "Zalim o gün elini ısıracak ve: "Ah ne olurdu! Peygamber(e uymak)la birlikte (kurtuluş) yol(unu) edindim" der.

"Yazıklar olsun bana! Ne olurdu falanı dost edinmeseydim. And olsun ki o bana geldikten sonra beni zikir (kelime-i şهادet)ten saptırdı. Şeytan, insanı hor ve zelil (olarak) yalnız bırakır" diyecektir." (Furkan, 27-29) Görüldüğü gibi bu kişi dünya ve âhirette hüsrana uğramıştır. Kâfir olarak ölmüştür. Ukbe bin Ebi Mu'ayt'ı Allah Rasulü (sav) Bedir'den Medine'ye giden yolda öldürmüştür.

Ukbe bin Ebi Mu'ayt esir alınmıştı. Allah Rasulü (sav) de onun öldürülmesini emretti. Ukbe: "Ey Muhammedi Çocuklarıma kim bakacak?" diye Rasulullah'a itirazda bulunmuş, Rasulüllah da ona: "Senin çocukların için cehennem ateşi vardır" cevabını vermiştir.

Şu anda ben cihadı ve cihadın nimetlerini görünce, yine ben bir kısım insanların da bu cihaddan uzak kaldıklarını, bazılarının da buraya gelmelerine rağmen cihaddan nasiplerini almadıklarını görünce zihnime, Allah Rasulü ile birlikte yaşayan ve aralarında o mükemmel, doğru sözlü, ümmi peygamber bulunduğu halde O'na eziyet etmeyi vazife bilen insanlar geliyor. Onların arasında peygamber vardı ve buna rağmen ondan mahrum kalmışlardı. Günümüzün insanları ise fiilen cihadı gördüler, buna rağmen ondan pay alamadılar ve onun zevkini tadamadılar. Öyle ki Allah yolunda tek bir kurşun dahi sıkmamaktalar. Bundan daha büyük bir mahrumiyet olamaz. Cihad yurduna gelip de cihadın tadını tatmamaktan daha büyük bir mahrumiyet olamaz. Bu en büyük musibetlerdendir. Peki, cihadı karalamak için didinen kimsenin hali nasıldır? Bu mübarek, kutlu cihadı karalayan kimsenin hali ne olacaktır? Hangi musibet bundan daha büyük olabilir? Seyyid Kutub'un elinde yetişen gençlerden birisi, bana şöyle demişti: "Ben eğer tabîînlerin zamanında yaşamış olsaydım, kederden ölürdüm. Niçin mi? Ölürdüm, çünkü ben Allah Rasulü'nü görmemiş olacaktım." Bugün de insanlar burada cihadı görmekteler, cihadın konmanlarını görmekteler, bu kutlu nuru, cihad yurdunu, hayır yurdunu, yüce Allah'ın dinini aziz kıldığı, sancağını yükselttiği hayır beldesini görmekteler. Bum. rağmen bu kutlu cihad hakkında hayır söz söylememekteler. Bu insanların vazifeleri sadık, emin kimselere eza vermektir. Âlemlerin Rabbi tarafından beşeriyete hediye edilen rahmete, cihad rahmetine eziyet etmektir. La havle velâ kuvvete illâ billâh; la havle velâ kuvvete illâ billâh; la havle velâ kuvvete illâ billâh!

Şairin de dediği gibi bazen göz, ağrısından dolayı güneşin ışığını görmez; bazen de ağız, hastalığından dolayı suyun tadını almaz.

İbâdetlerin tadını alamamak en büyük musibetlerdendir.

105 - 110. ÂYETLERİN TEFSİRİ

105 "De ki: "Amel işleyiniz. Allah, Rasulü ve mü'minler işlediklerinizi görecektir. Ve görüleni de görülmeyeni de bilene döndürüleceksiniz. O size neyi işlediğinizi bildirecektir.

106 Diğer bir kısmı da Allah'ın emrine bırakılmışlardır. (Allah) ya onlara azab eder veya tevbelerini kabul eder. Allah her şeyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibi olandır.

107 Zarar vermek, küfretmek, mü'minlerin arasını açmak ve daha evvel Allah'a ve Peygamberine karşı savaşılan kişiye,bekleme ve gözetleme yeri olmak üzere bir mescid edinenler:"Biz iyilikten başka bir şey istemedik" diye yemin ederler.Allah şahadet eder ki onlar hiç şüphesiz yalancılardır.

108 Orada asla namaza durma! İlk gününden takva üzerine kurulmuş olan mescid, içinde namaza durmana daha uygundur. Orada tam temizlenmek isteyen erler vardır. Allah temizlenmek isteyenleri sever.

109 Binasını Allah korkusu ve rızası üzerine kuran kimsemi daha hayırlıdır; yoksa binasını dipten çürümüş, yıkılmaya yüz tutmuş bir uçurum kenarına kurup da onunla birlikte kendisi de cehennem ateşine yuvarlanan kimse mi? Allah zalimler topluluğunu hidayete erdirmez.

110 Kurdukları bina, kalpleri parçalanıncaya kadar, kalplerinde kuşku kaynağı olmaya devam edecektir. Allah her şeyibilendir, hüküm ve hikmet sahibi olandır."

Tevbe Sûresi Medine toplumundaki insanların durumlarını ve sınıflarını peş peşe zikretmektedir. Medine toplumunda hem mü'minler hem de münafıklar mevcuttu. Mü'minlerin kendi aralarında üstünlük dereceleri olduğu gibi münafıkların da kendi aralarında alçaklık dereceleri vardı. Tevbe Sûresi münafıkların gizledikleri sırları açıkladığından dolayı bu sûreye "kaşife" (açığa çıkaran), "bâhise" (inceleyen), "bu'us" (deşeleyen), "buhus" (bahseden), "mübaşire" (yayan), "fâdiha" (rüsvey eden) isimleri verilmiştir. Bu sûre münafıkları rezil ve rüsvey etmiştir. Öyle ki Abdullah bin Abbas diyor ki: "Tevbe Sûresi durmadan iniyor ve münafıklara işaret ederek: "Onlardan bazıları vardır ki şöyledir, diğer bazıları vardır şöyledir" diyordu. Biz diyorduk ki herhalde bu sûre saymadık kimseyi bırakmayacak."

"Günahlarını itiraf eden diğerleri de vardır. Bunlar kötü amelle iyi ameli birbirine karıştırdılar. Umulur ki Allah bunların tevbelerini kabul eder. Çünkü Allah çok bağışlayan ve çok merhamet edendir." (Tevbe, 102) Bu âyet-i kerimenin Ebi Lübâbe bin Abdu'l-Munzir hakkında nazil olduğu söylenmiştir. Allah Rasulü (sav) Ebu Lübabe'yi Hendek savaşında Medine'yi kuşatan müşriklerle işbirliği yapan yahudi Kurayza oğulları'na göndermişti. Kurayza oğulları Ebu Lübabe'ye: "Allah Rasulü bize ne yapacaktır?" diye sordular. Ebu Lübâbe de boğazına işaret ederek: "O, sizleri boğazlayacak" dedi. Bu nedenle Ebu Lübâbe Allah ve Rasulüne ihanet ettiğini zanneder. Ve hemen Rasulullah (sav)'in mescidine yönelir ve kendisini mescidin direğine bağlar. Sadece namaz için kendisini çözmektedir. "Beni Allah veya Rasulünün dışında kimse çözemeyecektir" der. Bunun üzerine yüce Allah bu âyet-i kerimeyi indirir ve kendisinin çok affedici ve çok merhamet sahibi olduğunu bildirir.

Burada da yeni bir sınıftan bahsedilmektedir: Bunlar da yüce Mevlanın şu şekilde beyan ettiği kimselerdir: "Savaştan geri kalan diğer bir kısım insanların durumu ise Allah'ın hükmüne bırakılmıştır. Onlara ya azap eder veya tevbelerini kabul eder. Allah her şeyi çok iyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir." (Tevbe, 106)

Bundan önce zikrettiğimiz 102. âyet-i kerime: "Allah gafurdur, rahimdir" buyurulmuş ve Allah Teala'nın âyetin işaret ettiği kimseleri affettiğini göstermiştir. Bu âyet-i kerimenin sonunda ise: "Allah alimdir, hakimdir (her şeyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir) buyurulmuş ve bu âyetin işaret ettiği kimselerin durumunun henüz belli olmadığı ifade edilmiştir. Aziz ve celil olan Allah bunlar hakkında hükmünü daha sonra verecektir. Bunlar ise Mürare bin Rebi, Hilal bin Ümeyye ve Kab bin Malik'dir. Bu şahıslar Tebuk Savaşı'nda Rasulullah'ın ordusundan geri kalmışlardır. Rasulullah hicretin 9. yılının Recep ayında yapılan Tebuk Savaşı'ndan dönünce, savaşa katılmayan bütün münafıklar gelmiş Rasulullah'a bir takım özürler beyan ederek mazur görülmelerini söylemişlerdir. Fakat adı geçen bu üç sahabe mazeret uydurmamışlar, samimi olarak doğru söylemişler ve şöyle demişlerdir: "Ey Allah'ın Rasulü! Bizim herhangi bir özrümüz yoktu." Bunlardan Kab bin Malik şunları söylemiştir:

"Ey Allah'ın Rasulü! Allah'a yemin olsun ki ben bu savaş yapılırken içinde bulunduğum durumdan daha rahat ve daha imkânlara sahip olduğum bir hal hatırlamıyorum. Benim hiçbir mazeretim yoktu" dedi. Allah Rasulü (sav) de:

"Sizler gidiniz, ta ki Allah size olan emrini açıklayıncaya kadar bekleyiniz" buyurdu. Allah Rasulü (sav) bu üç kimse ile konuşulmasını yasakladı. İslâm toplumu onlarla konuşmuyordu. Kırk gün sonra Peygamber (sav), bu üç sahabenin hanımlarına haber göndererek kocalarının evini terk edip babalarının evlerine gitmelerini emretti. İslâm toplumu elli gün süresince, bu üç kişi ile olan münasebetlerini kestiler. Konuşmuyor, alışveriş yapmıyor ve selâmlaşmıyorlardı. Kab bin Malik şöyle demekte: "Mescide girdiğimde selâm veriyor ve Allah Rasulü'nün (sav) dudakları hareket edecek mi, yoksa etmeyecek mi diye bakıyordum. Peygamber (sav)'in dudaklarının hareket edeceği umuduyla yaşıyordum."

Kab devamla: "Allah Rasulü (sav)'in yüzüne bakıyordum. Namaza kalktığı zaman Rasulullah bana bakıyor, ben namazı bitirdiğim ve ona baktığım zaman ise bakışlarını geri çeviriyordu." Evet, insanlar onlarla konuşmuyorlardı. Adeta tüm sosyal haklardan mahrum bırakılma kararı alınmıştı. Hatta konuşmaktan, aileleri ile birlikte yaşamaktan dahi... Buna sebep ne idi? Tebuk gazvesine katılmamaları idi...

Kab İbn Malik şöyle demekte: "Allah'a yemin ederim ki, Bedir savaşı dışında Allah Rasulü (sav)'le birlikte yapılan gazvelerin hiçbirisinden geri kalmadım. Bedir savaşında da Allah Rasulü serbest bırakmıştı; dileyen katılıyor, dilemeyen katılmıyordu. Rasulullah (sav) kafiye için çıkmıştı. Ben, Akabe Biati'nda bulundum. Bedir, 73 erkek ve 2 kadının Rasulullah'a biat ettiği Akabe Biati'ndan daha faziletli olmasına rağmen, Akabe Biati yerine Bedir'de bulunmayı arzulamazdım. Rasulullah (sav),Medine'ye hicret etmek istediğinde Akabe denilen yerde toplanan Medineli 73 kişi ve 2 kadın Rasulullah'ın Medine'ye hicret etmesi halinde onu; çocukları ve hanımlarını korudukları gibi koruyacaklarına dair Rasulullah'a biat etmişlerdi. İşte bu biata Akabe Biati denilmişti. Kab da bu biatta bulunan Medineli ensardandı.

Kab İbn Malik, Tebuk gazesinin dışında hiçbir gazveden geri kalmamıştı. Netice ise, İslâm toplumunun kendisine karşı sert bir tavır alması olmuştu. Kendisi ile hiç kimse konuşmuyor ve ilişkide bulunmuyordu. Tek sebep Allah Rasulü ile birlikte yapılan

savaşların sadece bir tanesinden geri kalmasıydı. Peki, tüm savaşlardan geri kalanların hali nasıldır? On yıl boyunca, cihad topraklarına bir adım atmayan kimsenin hali nasıl olur? Allah yolunda cihad ile kendi ülkesinde oturmayı eşit tutan kimselerin hali nasıl olur? Bunların hükmü nedir? Hatta daha ileri giderek savaş ve cihad meydanlarında bulunmak yerine, ülkesinde oturmayı daha faziletli sayan kimselerin durumu nasıl olur? İnsanlara: "Evinizde oturunuz, sizler sınır bekleyenlerdensiniz" diyenlerin hükmü nedir? Allah katında bu insanların hükmü nedir? Allah Rasulü (sav)'in Tebük gazvesinden geri kalan üç kimseye uyguladığı bu hükmü uygulamaya kalkışsaydık, İslâm toplumu kıyamete kadar bu uygulama içerisinde kalmaya mahkum olurdu. Bir gazveden geri kalanın hali bu olursa; tüm gazvelerden geri kalan, hatta zihninde savaşa çıkmayı dahi düşünmeyen kimselerin hali ne olur? Çünkü şu anda Afganistan'da savaşa katılmayı düşünmeyen kimseler, hiçbir zaman cihadi düşünmemektedirler.

On yıldan beri, dünya basın-yayın organları ile mahallî gazete, ve dergilerle, Afganistan'daki cihadi işitip buna rağmen cihad için gelmeyen kimse, cihad etmeyi düşünmüş olabilir mi? Suriye'den, Filistin'den, Ürdün'den, Mısır'dan veya diğer İslâm beldelerinden gençler Afganistan'a cihad için geldiklerinde bakarsın ki bu insanlar: "Bunlar Afganistan'a neden gidiyorlar, Filistin Afganistan'dan daha yakın değil midir?" diye sorarlar.

Neden Filistin'de Cihad Etmiyorlar?

"Neden Filistin'de cihad etmiyorlar?" diyorlar. Peki, değerli kardeşim sen bunu söylüyorsun ama kendin Filistin'de cihad etmek istiyor musun? Sen ne Filistin'de cihad etmeyi istiyorsun, ne de Filistin'in dışında. Ne Afganistan'da cihadı gönlünden geçiriyorsun, ne de Çad'da... Ne Filipinler'e gitmeye hazırsın, ne de Lübnan'a. Bu da gösteriyor ki sen cihad etmeyi hiç düşünmüyorsun. Çünkü Filistin'de cihad başlatıldı, yapıldı. 1967-70 yılları arasında bir gün Filistin ve Suriye'nin aralarındaki sınırlar cihad meydanına açıldı. İnsanlar Ürdün'ün başkenti Amman'a geldiklerinde arabalarının üzerinde bile makinalı tüfekler hatta toplar götürebiliyordu. Biz dahi Amman'dan, Zerka'dan ve diğer şehirlerden geçerken arabalarımızın üzerine makinalı silahlar yüklü olarak gidip geliyorduk. Hatta ben Ürdün Üniversitesi'ne girdiğimde belimde tabanca ile giriyordum. Nereye gidersem gideyim tabancam belimde bulunuyordu. Elimde kaleşnikof silahı ile hutbe okuyordum. Evet, dikkatinizi çekerim, bastona dayanarak değil kaleşnikofa basarak hutbe okuyordum! Ey Afganistan'a gelen mücahidleri Filistin'e göndermek isteyen muhterem! Sen bu günler neredeydin? Düşünceleri ile insanları aydınlatmaya kalkışan saygıdeğer filozof! O günlerde neredeydin? Şimdi gelmiş diyorsunuz ki Afganistan'dan ise Filistin daha evlâdır, oraya gidin... Bu sözleri özellikle Suudi Arabistan'da, Kuveyt'te vb. yerlerde ruhları ölmüş, vücutları köfte ve baklavalarla hantallaşmış, adeta ölü bir ceset gibi hareket eden Filistinliler söylüyorlar.

Peki, Filistin'de insanlar düşmanla göğüs göğüse çarpışırken sen niye oraya gelmedin de şimdi Afganistan'a gelenlerin Filistin'e gitmelerini istiyorsun? Vallahi 1969 yıllarında Kuveyt'ten Filistinli gençler geliyorlardı. Biz onlara diyorduk ki: "Kardeşler, burada kalın. Filistin'de cihad edin." Onlar ise bize şu cevabı veriyorlardı: "Henüz savaş için sağlam temeller atılmadı. Sarsılmaz üsler kurulmadı." Evet bu arkadaşlar sağlam temelleri atmak istiyorlar! Fakat nerede? Kuveyt'in Ahmedî şehrinde! Menah çarşısında veya Salimiye çarşısında! Şimdi sen bu çarşılarda ticaret ederek mi cihadın sağlam temellerini atacaksın? Behey zavallım! Sen cihadın sağlam temelini cihad meydanında atmaz isen onun dışında nerede atacaksın? Bu gibi insanların üzerine daha fazla gittiğinde bu defa şu cevabı veriyorlar: "Henüz cihad bayrağı açılmadı. Şimdi ben kör sancak altında mı savaşıcağım? Cahiliye bayrağı altında mı cihad edeceğim? Sen bizim Fetih Örgütü bayrağında savaşmamızı mı istiyorsun? Biz net İslâmî cihad bayrağını açmak istiyoruz." Peki, ne zaman kardeşim? Körün gözleri açıldığında mı?

1948'de yahudiler Filistin'i müslümanların elinden aldılar. 1987'ye kadar tam kırk sene geçti. Sen Allah yolunda tek bir kurşun sıktın mı? Bir sabah veya bir akşam Allah yolunda cihad etmeyi düşündün mü? Fakat sen bir kısım insanların kalplerindeki cihad ateşi yeniden sönmek üzere iken onu Afganistan'da alevlendirdiklerini görünce senin kıskançlığını tuttu. Hased, seni harekete geçirdi. Bu gençlere saldırıya başladı. "Afganistan'ın gündeme getirilmesi Filistin'i unutturdu" diyorsun. Aksine eğer sen Afganistan'ın gündeme gelmesinin Filistin'i unutturduğunu veya gölgede bıraktığını sanıyorsan, sen çok zavallı birisin. Şüphesiz ki Afganistan Filistin davasını daha da diriltmiştir. Çünkü Afgan dağlarının zirvesinde önlerinde bütün güç ve kuvvetlerine bütün zulüm ve kibirlerine rağmen Ruslar'ın ayakkabısız, elbisesiz, yiyeceksiz, içeceklessiz bir avuç müslümanın önünde mağlup olduklarını görünce Filistinli bu gençlerin ilk düşüncesi âlemlerin Rabbi olan Allah Teala'nın yaptırdığı bu ilahi tecrübeyi Filistin'e nasıl aktarabiliriz olmaktadır.

Kuveyt'te ismi Gazi olan Filistinli birinin el-Kabes adlı gazetede yazdığı makaleyi okudum. Bu gazetenin sahip ve çalışanlarının tamamı İslâm düşmanıdır. Kabes'in lügat manası "ateşten ve nurdan bir parça" demektir. Fakat Kuveyt'teki bu el-Kabes nurdan bir parça değil, şeytandan bir parçadır. Burada yazılan yazı son derece aşağılık bir yazıdır. Adı geçen yazar yazısında şunu söylemektedir: "Siyonist fahişelerden birinin sigara dumanı, mescitlerin kapısında durarak Afganistan'a yardım toplayan bu hortlaklardan daha üstündür. Vakıflar Bakanlığı'nın (Diyanet İşleri Başkanlığı'nın) bizi tiksindirip nefret ettiren bu gibi görüntüleri durdurması gerekir."

Bu çok adice bir sözdür. Düşük bir laftır. Murdar bir konuşmadır. Ağza alınacak bir laf değildir. Afganistan'a toplanan mallardan sana ne! Afganistan'a toplanan yardımlarla Filistin'in malları mı eksiliyor? Bu insanları kıskanıyor musun? Bir takım insanların mücahidlere ayakkabı satın alınması için topladıkları birkaç dirhem seni üzüyor da Ruslar için toplanan mallar niçin üzüyor? Öyle ki Kuveyt, Rus bankalarını desteklemek üzere 250 milyon dolar veriyor. Senin bu yardımlara karşı tek bir kelime dahi söylediğini duymadık. Herhangi bir karşı çıkışını görmedik. Diğer yolsuzluklara karşı dudağının hareket ettiğini müşahade etmedik. Hatta insanların Afrika'daki fakirler için para topladıkları aleyhinde de konuşmadın. Farzet ki Afganistan'daki fakirler de Asya kıtasının fakirleri. Onlar da Afrika'nın fakirleri gibi yoksul insanlar. Ne oluyor sana da böylece kinini kusuyorsun? Diğer yandan Filistin'in meselesi mal eksikliği meselesi mi? Hayır... Filistin'in meselesi mal eksikliği değil, er eksikliği meselesi, yiğit yoksulluğu meselesi. Mal çok, dünyadaki kurtuluş örgütlerinin en zengini Filistin Kurtuluş Örgütü'dür. Öyle ki bu örgütün batı bankalarında on dört milyarı aşkın doları bulunmaktadır. Herhangi bir devrim hareketi Hafız Esad'a Suriye'de müslümanları kesmesi için 500 milyon dolar ödünç verebilir mi? Kendileri dünyadaki bütün devrim hareketlerini destekliyorlar. Maaşallah ne de davalarına sadıklar! Ne de hakkaniyetli insanlar!

Biliyor musunuz Kahire'deki meşhur fuhuş yuvaları sokağı olan Harem (Piramit) caddesini hangi paralarla yaptılar? Bu caddeyi müslümanların zekât paralarıyla yaptılar. Müslümanlardan toplanan zekâtlarla fuhuş yuvaları, barlar, pavyonlar ve birahaneler yaptılar. Kendilerinden zekât toplanan müslümanlar ise bu malların Filistin'de Allah yolunda cihad için kullanıldığını zannetmektedirler. Hangi musibet bundan daha büyüktür? Müslümanların mallarının zekâtı Piramit caddesindeki dans salonları, sinemalar, gece kulüpleri ve pavyonların inşası için kullanılmaktadır. Sonra Gazi Bey ne oluyor sana? Birkaç dirhem Kuveyt'te mescitlerin önünde toplanıp Allah'ın kendileri ile dinini koruduğu ve şeriatın aziz kıldığı yalın ayak, başı açık müslümanlara gidince sen hiddetleniyorsun, öfkeleniyorsun, gazap kusuyorsun, köpürüp bağırıp çağırıyorsun.

Kardeşim Şeyh Temim, sen bu Gazi'nin yazılarını oku. Ve buna ya Cihad yahut da Bünyanu 'l-Mersus dergilerinden birinde buna cevap ver. Aslında senin böyle düşük bir insana cevap vermek icap etmez. Çünkü bu tamamen aşağılık ve kendisini kaybetmiş bir insandır. Şu an sen gidip Körfez ülkelerinde Afganistan hakkında konuştuğun zaman biliyor musun kimler boğazına sarılıyorlar? Maalesef oralarda bulunan Filistinliler. Peki, kardeşim size ne oluyor? Şu an bizler yaşayan canlı bir hadiseden bahsediyoruz. Sizler ise davanızı öldürdünüz, yok ettiniz. Biz ayakta duranlarla yardımlaşıyoruz. Siz ise kendinizi adeta diri diri

toprağa gömdünüz. Bizler Filistin'de de yeniden davayı diriltmek istiyoruz. Fakat sizler Kuveyt'te kiraladığınız evlerinizin kiralarını tedarik etmekle meşgulsünüz. Öyle ki her birinizin dairesinin kirası 150 dinara ulaştı. Peki, ey Filistinliler! Siz Kuveyt'te ne yapıyorsunuz? Eğer sizler Filistin davası hakkında ciddi olarak düşünüyorsanız Ürdün'e dönünüz. Ürdün'de dairelerin kirası 10 dinar. Şimdi sizler Kuveyt'te 150 dinar verip daire kiralıyorsunuz. Halbuki Ürdün'de iken çocuklarınız çeşitli okullarda okuyabiliyordu. Şimdi onları okullarda okumaktan da alıkoydular. Oğlun 18 yaşına ulaşınca Kuveyt'ten çıkıyor, bir daha oraya dönemiyor. Oğlun başka bir yerde kalıyor, anne ve babası Kuveyt'te yaşıyor. O halde sizin Kuveyt'te yaşamaktan maksudınız ne? Ben bunu anlamak istiyorum.

Ben bir gence şunu sordum:

"Baban Kuveyt'de ne iş yapıyor?" O da dedi ki:

"Sürücü." Dedim ki:

"Arabası onun mu yoksa değil mi?" Dedi ki:

"Arabası kendisinin." Dedim ki:

"Kuveyt'te ona ne kadar veriyorlar?" Dedi ki:

"150 veya 200 dinar veriyorlar." Dedim ki:

"O arabası ile Ürdün'e gelsin. Orada 300 dinardan daha fazla kazanır." Velhasıl siz o Kuveyt'te ne yapıyorsunuz, ben hâlâ anlamış değilim.

Siz orada Araplar'ın dediği gibi "kille ve zille ve kühlü'1-esved" ile yaşıyorsunuz. Yani azınlıksınız, zelilsiniz, gözlerinizi sürmeleyerek geziyorsunuz. Bütün bu halinizle birlikte bir de davanıza hizmet etmek istiyorsunuz! Tabii ki bu çok hayret edilecek bir şey. Adam bir sene Kuveyt'te kalıyor ki oğluna 6 ay oturma izni verilsin. Bu ne yaşantı? Bu ne hayat? Bu nasıl düşünce?

Ben Kuveyt'te bir sürücüye dedim ki:

"Maaşın kaç para?" O da dedi ki:

"163 dinar." Dedim ki:

"Dairenin kirası kaç para?" Dedi ki:

"165 dinar." Vallahi ben daire sahibi ile çok uğraştım, bütün maaşımı kira olarak ona tahsis etmeyi istedim, tâ ki her ay gidip maaş defterimi göstererek bankadan kira ücretini alsın. Fakat o bunu kabul etmedi. İki dinar eksik olur, dedi.

Peki, arkadaşım siz bu halinizle Kuveyt'te ne yapıyorsunuz? Bir de Kuveyt'teki kontrollü telefonlarla, telsizlerle Filistin'i geri mi almak istiyorsunuz? Vallahi Pegyamber Efendimiz'in de buyurduğu gibi: "Utanmadıktan sonra dilediğini yap." Hadis-i şerifin tamamı şöyledir: "İnsanların peygamberliğin ilk dönemlerinden aldıkları sözlerden biri de şudur: "Eğer utanmazsan dilediğini yap" (Buharı, Kil. Enbiya, bab: 54; Kitap edeb, bab: 78; Ebu Davud, Kit. Edeb, bab: 6)

Bu hadise iki türlü mana vermek mümkündür. Birinci manası, eğer yaptığın iş meşru bir iş ise onu yap. İnsanlara aldırış etme. İkinci manası şöyledir: Eğer sen herhangi bir şeye aldırış etmeyen bir tipte isen artık insanlardan utanma. Çünkü sana göre haya diye bir şey kalmamıştır. İnsanlardan arlanmaz, utanmazsın.

Değerli kardeşlerim!

Allah size merhamet etsin, biliniz ki İslâm toplumu ancak cihadla yaşayabilir. Din ancak cihadla olur. La ilahe illallah Muhammedur Rasulullah'dan sonra en faziletli ibadet cihaddır. Cihad; namazdan, oruçtan, zekâtta ve hacdan daha önce gelir. Biliniz ki bugünlerde, düşmana karşı savunmada bulunmak, saldırgan kimseye karşı savunmada bulunmak demektir. İbn Teymiye'nin de dediği gibi imandan sonra, dini ve dünyayı fesada veren saldırgan düşmanı önlemekten daha büyük bir farz yoktur. Önce La ilahe illallah Muhammedur Rasulullah, sonra saldırgan düşmanı defetmektir. Namaz, oruç ve diğer ibadetler bundan sonra gelir.

Ey kardeşler!

Allah size merhamet etsin. Biliniz ki, içki içen kimsenin günahı, cihadı terk eden kimsenin günahından daha azdır.

Ey kardeşler!

Allah size merhamet etsin. Biliniz ki, faiz yiyen kimsenin günahı, cihadı terk eden kimsenin günahından daha azdır.

Ey kardeşler!

Allah size merhamet etsin. Biliniz ki, Ramazan'da hiçbir mazereti olmaksızın sağlıklı iken bilerek orucunu yiyen kimsenin günahı, cihadı terk eden kimsenin günahından daha azdır. Çünkü orucu terk etmek, kişinin kendisine zarar verir, cihadı terk etmek ise tüm İslâm ümmetine zarar verir. Her ne kadar orucu ve cihadı terk etmek haram ise de, bazen ikisinden birini yapma mecburiyetinde kalırsan cihadı yapıp diğer ibadetleri terk etmek caizdir.

Mesela cihad zamanında cihad ederken orucu terk etmen mümkündür. Yine savaş esnasında namazı ertelemen mümkündür. Keza bütün ümmetin ittifakı ile cihad ederken hac farızası ertelenir. Cihad hac farızasının önüne geçirilir. Yine cihad ümmetin ittifakı ile oruç ibadetinin önüne geçirilir. Nitekim Rasulullah (sav) Mekke'nin fethi sırasında Ramazan ayında ikindiden sonra orucunu bozmuş ve şöyle buyurmuştur: "Şüphesiz ki sizler düşmanlarınızla karşı karşıya geleceksiniz. Orucu bozmanız sizi daha fazla güçlendirir, orucu bozun." Rasulullah bunu söyledikten sonra eline bardağı almış ve ikindiden sonra suyu içmiştir, diğer insanlar da içmişlerdir. Rasulullah bir takım insanların oruçlarını bozmadıklarını işitince de onlara: "Bunlar isyankârlardır" buyurmuştur.

Cihadı Oyun mu Zannediyorsunuz? Yoksa Felsefe mi?

Ey kardeşim!

Sen cihadı bir oyun mu zannediyorsun? Sen cihadı felsefe mi sanıyorsun da şöyle diyorsun: "Ey Filistinli! Burada kal. Çünkü senin Kuveyt'te kalman Afganistan'a cihada gitmeden daha faydalıdır." Sizler hangi dini kendinize din edinmişsiniz? Hangi Kur'ân-ı Kerim'den bu hükmü çıkarıyorsunuz? Ve hangi sünnetten bu ilhamı alıyorsunuz? Dayandığınız hadisleri bize gösterin. Yahut da delil olarak gösterebileceğiniz âyetleri anlatın. Veya arayıp tarayıp bulduğunuz ve onlara dayanarak fetva verdiğiniz nasları belirtin. Aslında insanlar çok garip, sanki akıllarını kaybetmiş bir durumdalar. Bakarsın birileri çıkıp camide hoca efendiye gidiyor ve ona: "Hocam ben Afganistan'a gitmek istiyorum, ne dersin?" diye soruyor. Hoca efendi de ona: "Yavrum senin bu mescitte kalıp şu gençleri eğitmen veya her hafta bir veya iki defa müslüman gençlerle beraber olup toplantı yapman daha evlâdır" diyor. Böylece şu âyetinin zikrettiği kimselerden oluyor:

"Bunu da, kıyamet günü kendi günahlarını tam olarak ve bilgisizce saptırdıkları kimselerin günahlarının bir kısmını yüklenmek için söylerler. Bilesiniz ki yüklendikleri ne kötü bir şeydir." (Nahl- 25) Kendi günahlarını ve bilinçsiz olarak saptırdıkları kimselerin günahlarını yüklenirler. Ey cihada gitmek için izin isteyen kardeşim! Sen Rabbine ibadet etmek için kimden izin istiyorsun? Sabah namazını kılmak istediğin zaman, babana veya annene giderek onlardan izin mi istiyorsun? Hareketinin sorumlusundan veya davetinin komutanından ya da mescidinin hocasından izin mi istiyorsun? Âlemlerin Rabbi olan yüce Allah'ın emirlerini yerine getirmek için izin alınmasına ihtiyaç duyulduğunu sana kim söyledi? Allah'ın emirlerini uygulamak için başka birinin emrine ihtiyaç var mıdır? Seni yetiştiren kimdir? "Allah yolunda sefere çıkınız" denildiği zaman kılıçlar alınarak Allah yolunda sefere çıkılır. Vallahi annem razı değildir, babam bana kırgındır, teyzem bana dargındır, içerisinde bulunduğum hareketin emiri burada bulunmamı gerekli görüyor, gibi sözler de nedir? Bunlar yüce Allah'ın vermediği yetkiyi kendilerinde görmektedirler. Talebesine bu hanımını boşa ve şu kadınla evlen. Şunu yap ve gece namazına kalk. Kur'ân'ı okumamanda bir sakınca yoktur. Çünkü Kur'ân şu an sana ağır gelir gibi emirler vermekteler. Sofiler bu gibi emirlerle sapılmışlardır.

Bizler İslâm adı altında, hakkı Allah'tan ve Rasulü'nden alıp bir takım insanlara vermek istemiyoruz. Hayır, hak açık seçik bellidir. "Yaratıcıya isyan hususunda yaratılana itaat yoktur." İslâm ümmetinin ittifakı ile cihadı terk etmek masiyettir. İnsana itaat ederek insanın Rabbine isyan ettiği zaman, senin kuluk yaptığın bu insandır. "Onlar Allah' in dışında din adamlarını ve ra-hiblerini rabler edinmişlerdir..." (Tevbe, 31)

İslâmî Hareket Yasama Yetkisini Tağutlardan Alıp Allah'a Ait Kılmak İçin Vardır

Ey kardeşlerim !

Dava, bizimle tağutların ve yöneticilerinin arasındadır. İslâmî Hareket, Allah'ın hakkını Allah'a döndürmek için vardır. Şüphesiz tağutlar, Allah'a ait olan kanun koyma ve kulluk hakkını Allah'tan alıp kendilerine ait kılmışlardır. İslâmî Hareketin vazifesi, tağutun gasbettiği yargı ve kanun koyma hakkını tekrar, Aziz ve Celil olan yüce Allah'a döndürmektir. Yasama Aziz ve Celil olan yüce Allah'ın hakkıdır. Helâl ve haramı tespit etmek şanı yüce olan Allah'a aittir. Bu farz, bu sünnet, bu haram, bu yasak, bu serbest vb. diye hüküm bildiren Allah Rasulü (sav)'dir. Beşeriyet, Allah Rasulü'nü bu hususta nasıl tenkit edebilir? Bu hak onlara nereden gelebilir? "Vallahi benim annem İslâm ümmetinin akıbetini tayin edecektir" demek kimin haddine? Çünkü annem 84 yaşındadır, şayet gücü yetse beni cihaddan geri çevirir. Ben Afganistan'a cihada geldiğimde çok ağladı. Sen annene, babana itaat etmek için cihadı terk ettiğin zaman kim cihad edecektir? İşte asıl kaide şu anda budur? Özellikle Allah'ın dinini anlamayan, Allah'ın kulları üzerindeki hakkını tanımayan insanlar, cihadın faziletini ve kadrini hakkıyla bilememektedirler. Onlara göre, maaşının yılda bir dinar artması, Afganistan'ı Ruslar'dan geri almaktan daha efdaldır. Evet, onlara göre maaşlarının bin riyal olması Afganistan'dan ve Afgan halkından daha hayırlıdır! Ve hatta İslâm devletinin kurulmasından daha hayırlıdır! Çünkü buna göre İslâm devleti nedir? İnsana ne verir? Vereceği her şey bunda mevcut. Mesela maaşı, arabası, evi, eşi ve her şeyi mevcuttur. Bunun dışında daha ne isteyecektir? Ona göre hayat budur.

İşte tağutların ortaya çıkardığı en kötü şey, bizleri yaşayan ölümler yapmasıdır!

Bu hususta şair şunu söylemektedir:

Bizler sabah gidip akşam dönsek de ölümleriz, ölümler... Yaşadığımız köşkler ise kabirlerdir, kabirler... Bizler birbirleriyle fısıldaşan ölümleriz, Acaba dirilme ne zaman olacak kuşkusunu yaşıyoruz.

Hülasa cihaddan geri kalmak için hiçbir kimseye izin yoktur.

Ey kardeşim!

Allah sana merhamet etsin. Bil ki, şu anda cihadı dumura uğratmak Allah katında herhangi bir farzı zayi etmekten daha kötü ve daha beterdir. Namazını bırakıp Allah'ın huzuruna çıkan ile cihadı terk edip Allah'ın huzuruna çıkan arasında herhangi bir fark yoktur. Ancak Hanbeli mezhebine mensup olan bir kısım alimlere göre namazı terk etmenin cezası daha ağırdır. Çünkü onlara göre namazı terk etmek kişiyi dinden çıkarır, diğer farzları terk etmek ise kişiyi kâfir etmez. Buna mukabil diğer mezhep âlimlerine göre farz-ı ayn olan cihadı terk etmekle oruç ve namazı terk etme arasında herhangi bir fark yoktur. Öyle ki kişi babasının izni olmadan, hanım kocasından izin almadan, köle efendisine danışmadan, borçlu alacaklısından müsaade istemeden cihada katılmak mecburiyetindedir. Zira o terk edilmeleri mümkün olmayan oruç ve namaz gibi bir farzdır. Bu söz fukahanın sözüdür. Şimdi sen oruç tutarken babandan veya annenden izin alıyor musun?

Bu hususta İbn Rüşd diyor ki: "Müminlerin idarecisi olan imama itaat gereklidir. Veleve ki imam şahsî günahlarından dolayı fasık olsada. Ancak imama itaat günah işlemeyi emretmediği sûrece gereklidir. Şayet günah işlemeyi emrederse artık ona itaat yoktur. İmanın farz-ı ayn olmuş olan cihadı bırakmayı emretmesi de günahlardan biridir. Bu hususta ona itaat edilmez."

Gördüğünüz gibi İbn Rüşd bunları söylüyor. Cihad hakkında hiçbir kimseye itaat edilemeyeceğini bildiriyor.

Ey kardeşim!

Bir takım yöneticiler veya baban yahut hocaefendiler senin faizli muamelenin mubah olduğunu söyleseler ve bu hususta sana fetva verseler, senin bunu rahat bir şekilde kabullenmen mümkün olur mu? Bu fetvalara dayanarak faizden elde edilen tek bir dirhemi dahi yemen caiz olur mu? Halbuki bir hadis-i şerifte "Faizin yetmiş küsur kapısı vardır. En azının günahı annen ile zina etmen gibidir"(Bkz. İbn Mace Ticarat, bab: 58) buyurulmuştur. Başka bir hadis-i şerifte: "Allah katında zinadan kazanılan bir dirhem, otuz altı zinadan daha dehşetlidir" buyurulmuştur. Diğer bir hadis-i şerifte: "Faizin en büyüğü müslüman kardeşin ırzına tecavüz etmendir" şeklindedir(Bkz. Ebu Davud, kit. Edeb, bab: 35; Müsned-i İmam Ahmed, c. I, sh. 190)

Şayet baban sana: "Ey oğlum! Oruç tutma da bize yardım et, çünkü senden başka yardımcımız yoktur" dese, senin orucu bozman caiz olur mu?

Şayet baban sana: "Ey oğlum! Sakalını kes, çünkü sakalını görürlerse seni vazifenden atarlar" dese senin sakalını kesmen caiz olur mu?

Şayet sana: "Sen Amerikan veya Fransız ya da falan şirkette çalışıyorsun, eğer seni sıkça namaz kılarken görürlerse şirketten atarlar. Bu nedenle öğleyi, ikindiyle cem et ve işten eve geldiğin zaman Şii İmamiye mezhebine göre kıl" dese ona itaat etmen caiz olur mu? Hayır, caiz değildir. Peki "İslâm adına burada kal ve cihada gitme bu daha efdaldır" diyen kimselerin durumu nasıldır? Kalbinden belki de ona gülüyorsundur. Çünkü sen de kendi ülkende kalmanın Afganistan'a cihada gitmekten daha hayırlı olduğuna inanmıyorsundur.

Hakikatin Kaynağı Allah'tır, Liderler Değil!

"İslâmî Harekefler ve davetler, yüce Allah'ın hakkını yüce Allah'a iade etmek için vardır. Zalim yöneticilerden Allah'ın hakkını alarak emirlerimize, ahilerimize vermek istemiyoruz. Hayır! Hak Allah'a dönmelidir. Sorumlularımızın, bizlere kanunlar koyan Rablere dönüşmesini istemiyoruz. Peygamber Efendimiz boynunda haç bulunarak ve hristiyan dinine mensup olarak Rasulullah'ın huzuruna gelen Adiy bin Hatim'e şu âyet-i kerimeyi okumuştur: "Hristiyanlar ve yahudiler hahamlarını, papazlarını ve Meryemoğlu İsa Mesih'i Allah'tan başka rabler edindiler. Halbuki onlar ancak bir olan ve kendisinden başka ilah olmayan Allah'a ibadet etmekle emrolunmuşlardı. Allah onların koştuıkları ortaklardan münezzehtir." (Tevbe, 31) Bunun üzerine Adiy bin Hatim, Rasulullah'a:

"Ey Allah'ın Rasulü! Hristiyanlar papazlara ibadet etmediler" demiş, Rasulullah da ona şu cevabı vermiştir:

"Evet, itaat ettiler. Çünkü papazlar onlara haramları helâl, helâlleri de haram yaptılar. O insanlar da bu hususta papazlarına itaat ettiler. İşte onların papazlarına itaatlerinden maksat budur."

Başka bir hadis-i şerifte: "Yaratıcıya isyan hususunda hiçbir yaratılana itaat yoktur. İtaat ancak iyiliktedir" buyrulurken diğer bir hadiste de: "Allah'a isyan hususunda kula itaat yoktur" buyurulmuştur. (Bkz. Buharı, Ahkam bab: 4, cihad bab: 108; Müslim, Kitab İmara, bab: 38; Buharı, Ahad, bab: I; Ebu Davud, Cihad, 87)

O halde, Tebük gazvesine katılmayan üç sahabeye uygulanan şer'î hüküm bugün İslâm ümmetine uygulanacak olsaydı ne olurdu? Ebediyyen ilişkileri kesme ve ambargo tavrı devam ederdi. Çünkü bu üç kişi sadece bir gazveden geri kaldıkları için 50 günlük bir ambargoya muhatap olmuşlardı. Peki, Afganistan'da bir gün içerisinde elli gazveden geri kalanların durumu nasıldır? "Cihada gitme, burada kal" diye nasihatler veren şeyhe, üstada, hocaya;

"Ona neden izin vermiyorsun?" diye sorduğunuzda:

"Sen burada daha fazla faydalı olursun" diyorlar.

"Orada daha faydalı olurum" deyince

"Sen burada da sınır beklemektesin, orada da sınır bekleyeceksin" der. Fakat bu hocaefendi şunu unutuyor ki burada ateş var, silah var. Burada mescitte Zukiyak var. Fakat şeyh efendinin yanında mescitte üç veya dört gençle beraber olup birlikte Kur'an okumaya dahi cesaret edebiliyor musun? Her üç kişinin basında dört tane istihbarat ajanı bulursun Öyle değil mi?

Kur'an okumanız, Kur'an dersi yapmanız dahi suç sayılmakta ve insanlar yaka paça tutulup götürülmekte. Diğer meseleler nasıl konuşulacak böyle bir mescitte?

Sakalina bakıyorlar. Uzun mu? Hanımınızın tesettürüne bakıyorlar, İslâmî mi? Ve buna göre raporlarını tanzim ediyorlar. Şimdi böyle bir mescitte olmakla ateşli silahların çatılarak namaz kılındığı bir mescid hiç bir olur mu? Şayet sen bu gibi mescitlerde ibadet ederek bu hâl üzere ölürsen yarın Rahman'ın melekleri seni hesaba çekerken onlara ne cevap vereceksin? Çünkü onlar sana yüce Mevlâ'nın da buyurduğu gibi şunu soracaklar: "Melekler o kendilerine zulmedenlere canlarını aldıklarında; "Ne yaptınız" derler. Onlar da; "Biz yeryüzünde zayıf düşürülmüştük" derler. Melekler ise: "Allah'ın arzı geniş değil miydi? Oraya hicret edeydiniz" derler. İşte bunların varacağı yer cehennemdir O ne kötü bir yerdir." (Nisa, 97)

Bu hususta merhum üstad Seyyid Kutup diyor ki: "Ayet-i kerimeden de anlaşıldığı gibi zayıf olmak Allah katında özür sayılmamaktadır. Zayıflığı kabullenmek özür olma yerine bir suç sayılmıştır. Böyle olan Kur'an'ın açık ifadesi ile cehennemi boylayacaktır."

Ey kardeşim! Allah'ın arzı geniştir. Niçin zilletle yaşamayı kabulleniyorsun ki? Neden mustaz'af olarak yaşıyorsun ki? Rabbin sana: "Ey iman eden kullarım, şüphesiz ki arzı geniştir" (Ankebut, 56) buyuruyor.

Allah'ın arzı geniştir. Şayet burası size dar geliyorsa, Allah size birçok yerler gösterecektir. Neden kendim yeryüzünün küçük bir parçasına hapsettin? Bir şirkete ya da büroya... Orada yaşayıp orada ölmek istiyorsun. Sanki bürodan ya da şirketten çıktığın zaman rızkın kesilecek ve öleceksin! Vallahi senin Rabbin seni zayi etmeyecektir. Köpekleri doyuran Rab, seni de doyuracaktır. Ayrıca senin aklın var. 24 adet de kaburgan var! Allah seni zayi etmeyecektir. Açlıktan ölmeyeceksin. Şimdiye kadar bizler ülkemizde açlıktan ölen hiçbir kimse görmedik.

Falan hoca veya falan şeyh bana izin verdi. Falan şeyhe sorduk ya da falan âlime sorduk bize fetva verdi...! Size fetva veren ya da kendisinden fetva aldığınız falan şeyh de kimdir? Cihad toprağına gelmiş midir, cihadın hakikatini görmüş müdür? Allah için sınırdan nöbet beklemiş midir, yoksa cihad topraklarını görmeyen, Afganistan'ın Asya'da mı, yoksa Avrupa'da mı, yoksa Afrika'da mı olduğunu dahi bilmeyen bir şeyhe mi soruyorsunuz? İnanın bu insanlar henüz Afganistan'ın yerini dahi bilmemektedirler. Allah'a yemin ederek söylüyorum ki, kendisinden dünyaca fetva sorulan ünlü bir hocaefendi vaaz kasetinde cihaddan sorulduğunda şöyle diyordu: "Cihad farz-ı ayndır fakat Afganistan'da cihad etmeye nasıl güç yetireceksiniz? Hangi askeri kıtlada yöneticilerin gözünden uzak olarak eğitim göreceksiniz? Afganistan'ın içlerine girmeniz sizler için mümkün olacak mıdır? Yoksa sınırdan geri mi çevrileceksiniz. Sonra Rus tanklarına karşı bıçaklarla nasıl mukavemet göstereceksiniz? Ayrıca sizler Afgan ordusuna yük olacaksınız."

Hoca efendi Rusya'ya karşı savaşılanların Afgan ordusu olduğunu zannediyor! Daha sonra orada hoca efendiyi dinleyen gençlerden biri:

"Ben doktorum, vaazınızdan Afganistan'a gitmemek gerektiğim anladım, görüşünüz nedir, açık olarak öğrenmek istiyorum, Afganistan'a gideyim mi yoksa gitmeyeyim mi?" der. Şeyh:

"Benim konuşmamı dinleyen bu soruya cevap verebilir" der. Genç:

"Ben bizzat sizin ağzınızdan duymak istiyorum, gideyim mi yoksa gitmeyeyim mi?" diye ısrar eder. Şeyh:

"Hayır gitme" der.

Hicri 1402 Şevval ayında Cidde'de yapılan bu konuşmanın kaseti hâlâ yanımızda mevcuttur. Tüm dünyaya bu kaset dağıtılmaktadır. Hoca efendi Afgan cihadına gidilmemesi gerektiğini söylüyor. Ancak bilmiyor, idrak etmiyor! Bu tür hocalara giderek fetva almak, ninene giderek onunla eski Çince lügatını konuşmaya benzer! Ben de hocayım, benden uçağın içerisindeki mekanik şeyleri anlatmamı istesenez bunları anlatabilir miyim? Tabii ki hayır. Hoca demek her şeyi bilen demek değildir.

Cihad Topraklarında Olmayan Âlime Cihaddan Sorulmaz

İşte bu sebeple İbn Teymiye şöyle demektedir: "Dini bilen âlimler mesele ile ilgili hususlarda bilgileri yoksa bunlardan dünya ile ilgili hususlar ve savaş meseleleri sorulamaz." İbn Teymiye el-Fetavi el-Kübra isimli eserinin 4. cildinin "Cihad" babında şöyle demektedir: "Cihad meydanında olmayan âlimlerden cihad hakkında soru sormayın."

Dinliyor musun kardeşim? Afganistan'ı ziyaret etmeyen ve Afganlılar ile yaşamayan, onların ihtiyaçlarının ne olduğunu bilemeyen bir hocafendiden Afgan cihadı hakkında bir şey sorma. Sizler Afganistan'dan dönen gençlerin neler konuştuğunu kulaklarınızla işittiniz.

Sözün özü "Afgan cihadı Araplar'a muhtaç değildir" diyen kimseler ya münafıktır ya da cahildir, üçüncü bir ihtimal yoktur. Böyle değil mi Said Hoca? Bu kardeş Ahmed Şah Mes'ud'un yanından geldi. Bu kardeş Ahmed Şah Mes'ud'a ait olan birlik komutanlarından seksen kişiyi karların içinde tam üç ay eğitti. Ahmed Şah bu kişiler için: "Bu dönem eğitilenler Afganistan mücahidlerinin en seçkin zümresidir" demişti. Şu an bir, iki veya üç kişi onun yanında bulunmakta. Evet, bu eğitici kardeşimiz Medine-i Münevvere'den mezun olduktan sonra buraya gelmişti. Şayet Medine'de kalsa ne yapacaktı? Dört kilo daha fazla kebab yiyecekti. Gerçekten de Medine-i Münevvere'de başka ne yapacaktı? İşin garibi bu kardeşimiz Medine-i Münevvere'de iken oranın normal kış şartlarında bile başının arkası adeta içine biber doldurmuşçasına devamlı ağrıyordu. Halbuki Afganistan'da karların içinde hiçbir ağrı hissetmedi.

Medine-i Münevvere'nin soğuğu bunu rahatsız ederken Afganistan dağlarının karları bunu incitmez oldu. Şimdi bu cihad mı, yoksa bid'at mı?

İşte Ebu Burhan kardeş! Devamlı karın ağrısı çekiyordu. Doktorlar sebebini bilmiyorlardı. Karın ağrısı başladığında adım atamıyordu. Cihad toprağına geldiğinden beri karının ağrısı geçti.

Afganistan'da ayağından darbe alan bir genç, 20 günlük bir yoldan yürüyerek hastaneye gelir. Hastaneye geldiğinde doktor ayağının kırık olduğunu görür ve:

"Buna bir sandalye getiriniz, ayağı kırılmış ayakta duramaz" der. Genç mücahid:

"Ben bu ayağımla İşkemiş şehrinden geldim. Ben Pirvan şehrinden değilim. Ben Tahar'dan yürüyerek buraya geldim. Tam 20 gündür yürüyorum" der. Ancak doktor ona inanmaz.

"Bu ayakla kesinlikle ayağa dahi kalkılamaz" der. Ancak mücahid 20 günlük yoldan yürüyerek gelmiştir.

İşte benim eniştem olan Ebu Yahya Abdüsselâm! Bunlar askerî postaya hücum ettiler. Abdüsselâm, birçok yerinden kurşun yaraları aldı, fakat hiçbir acı hissetmiyordu. Vücuduna bomba isabet ettiğini zannederek vücudundan kemik parçalarını çıkarıyordu. Çünkü hava karanlıktı, kendisi de herhangi bir acı duymuyordu. Evet, o yarası daha sıcakken kemiklerinin parçalarını çıkarıyordu ve onların şarapnel parçaları olduğunu sanıyordu...

Bütün bunlara rağmen bakıyorsun ki cihadın bu kerametlerini görmeyen birileri çıkıyor ve: "Afganistan'a gitme, çünkü oradaki cihad, cihad değildir" diyor. Peki Afganistan'daki cihad değil de nedir? La havle velâ kuvvete illâ billah... Yüce Mevlâ'nın da buyurduğu gibi:

"Onlar insanları mucizelere iman etmekten alıkoyarlar ve kendileri de ondan uzaklaşırlar."

(En'am, 26)

Bu gibi insanlar hem insanları cihaddan alıkoyarlar, hem de kendileri ondan uzak dururlar.

107. âyet-i kerime de ise münafıkların diğer bir sınıfı beyan ediliyor ve bunların müslümanları bölmek için ayrı mescitler yapma teşebbüsüne giriştikleri bildiriliyor. Bu mescidin adına "zarar verici" manasına gelen "Dırar Mescidi" ismi verilmiş ve yapılaş gayesinin de müminleri bölmek ve küfrü himaye etmek için olduğu âyet-i kerime tarafından bildirilmiştir.

Medine'de Amir bin es-Sayfi isminde biri bulunuyordu. Kâfirler buna Ebu Amir er-Rahib (papaz) diyorlardı. Müslümanlar ise buna Ebu Amir el-Fasık (yoldan çıkan) diyorlardı. Bu kişi cahiliye devrinde hristiyan olmuştu. Müslümanlar Medine'de İslâm devletini kurunca münafık olan Abdullah bin Ubey bin Selul ile Ebu Amir münafık olmuşlar; Abdullah münafıklığını gizlerken Ebu Amir Mekke'ye kaçıp Kureyşlilerle işbirliği yapmış ve kâfirliğini açığa vurmuştur. Uhud savaşı olunca Ebu Amir müslümanların aleyhine savaşa katılmıştır.

Ne var ki Ebu Amir'in oğlu Hanzala bin Ebu Amir ise yine bu savaşa müslümanlar ile birlikte katılmış ve şehid edildikten sonra melekler tarafından yıkandığı görülmüştür. Hanzala'yı melekler yer ile gök arasında altından bir leğen içinde yıkamışlardır. Onun babası olan Ebu Amir ise kâfir olarak Bizans Kralı Kayser'e gitmiş, bu arada Medine'deki münafıklara da binlerini göndererek Medine'de ayrı bir mescit yapmalarını, Hz. Muhammed'i çağırarak onu meşrulaştırmalarını ve Rasulullah mescitte iken mescidi onun üzerine yıkıp öldürmelerini bildirmiş ve şöyle demiştir: "Ben Bizans Kralı Kayser ile birlikte Medine'yi işgal etmek için sizlere geliyorum" demiştir. Bunun üzerine Medine'deki münafıklar planı aynen uygulamaya koymuşlar, mescidi yapıp bitirmişlerdir. Bitirdikten sonra Rasulullah'ı davet ederek: "Ey Allah'ın Rasulü! Biz bu mescidi hastalar, zayıflar ve kış gecelerinde mescide gelmekten aciz olan kimseler için yaptık. Buyur orada teberrüken bize bir namaz kıldır" demişlerdir. Rasulullah onlara: "Şu an ben sefere çıkma hazırlığı yapıyorum ve meşgulüm. Şayet savaştan dönecek olursak gelir orada size namaz kıldırırız" cevabını vermiştir. Rasulullah Tebuk Savaşı'ndan dönünce onların yaptıkları Mescid-i Dırar'da cuma namazını, cumartesi ve pazar günleri namaz kıldıkları öğrenilmiştir. Münafıklar Rasulullah'a gelip orada namaz kıldırılmaya davet etmişler, Rasulullah da gitmek için cübbesini istemiştir. Tam bu sırada Rasulullah'a Mescid-i Dırar ile ilgili daha önce zikredilen 107, 108 ve 109. âyetler inmiştir. Bunun üzerine Rasulullah (sav) sahabelerinden Malik bin Duşşum, Ma'n bin Adiy, Amir bin es-Seken ve Hz. Hamza'yı öldüren Vahşi'yi çağırarak ve onlara: "Gidin halkı zalim olan bu mescidi yıkın, sonra da onu yakın" emrini vermiştir.

Sahabeler derhal koşup gitmişler, Malik bin Duşşum evinden ateş alıp gitmiş, mescidi yıkmışlar ve o ateşle yakmışlardır. Bu mescidi yapanlar ise on iki kişidir. Bunlar da Hizam b. Hâlid, Muattib b. Kuşeyr, Ebu Habibe, Sehl b. Huneyf'in kardeşi Abbad bin Huneyf, Cârîye b. Amir, Amir'in iki oğlu Mucemmi' b. Amir, Zeyd b. Amir, İbn Haris, Bahzec, Bicad b. Osman, Vedia b. Sabit ve Salebe bin Hatıb'dır.

İbn Abdulberr, Salebe bin Hatıb'ın bunlardan sayılmasının isabetli olmadığını söylemiştir. Çünkü Salebe'nin Bedir'e katılan

mücahidlerden olduğunu ve Allah Teala'nın Bedir'e katılanları cennetle müjdelediğini, halbuki Mescid-i Dırar'ı yapanlar hakkında ise: "Yürekleri paramparça oluncaya kadar yaptıkları o mescit daima bir şüphe kaynağı olarak kalplerinde Kalacaktır. Allah her şeyi çok iyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir" şeklinde âyet nazil olduğunu ifade etmektedir.

Yine Mescid-i Dırar'ı yapanlar hakkında: "Yaptıkları mescid onlarla birlikte uçup cehenneme yuvarlanmıştır" (Tevbe, 109) buyurulmuştur. Bu nedenle Salebe b. Hatib'in bu mescidi yapanlardan olmaması icab etmektedir.

Mescid-i Dırar'da namaz kılmak caiz değildir. Evet! Bu sebeple müslümanlar arasında tefrika çıkarmak amacıyla onların gücünü parçalamak, liderlik elde etmek veya falan kimsenin bir mescidi vardır, orada namaz kılınmaktadır ve insanları toplamaktadır, denilmesi için başka bir mescit inşa eden kimselerin yapmış oldukları mescit veya camilerde namaz kılmak caiz değildir.

Aynı şekilde bir şehirde, İslâm davetini yaymak için uğraşan İslâmî bir merkez bulunduğu halde, başka birisi gelerek: "Bu falan harekettendir veya falan davetin mensuplarına aittir, bu sebeple başka bir merkez yapalım" derse, inşa edilen ikinci merkez Mescid-i Dırar hükmünde olur.

Endonezya'da halkı hristiyanlaştırmak için misyonerlik faaliyetleri yoğun bir şekilde yürütülmektedir. Bunu önlemek için bazı müslümanlar İslâmî bir merkez kurdular. Daha sonra başka Arap ülkelerinden gelen kimseler o müslümanların çalışmalarını başarısız kılmak için İslâmî merkezler yaptılar. İşte bu merkezler Mescid-i Dırar hükmündedir.

Aynı şekilde Mısır'da devlet, İslâmî Hareket'e büyük bir darbe indirdi. Bunun üzerine devletin kontrolünde olan İslâmî kuruluşlar darbe indirilen bu harekete sahip çıkıp ellerinden tutma yerine onların halk nezdindeki itibarlarını tamamen silmek için Mısır Vakıflar Bakanlığı (Diyanet İşleri Başkanlığı) İslâmî Hareket'in faaliyet alanlarını dolduracak çeşitli birimler ihdas ettiler. Mesela Dış İlişkiler Bölümü, Yabancılar Bölümü, Mescitler Bölümü, Davayı Yayma Bölümü gibi bölümler ihdas ettiler. Çünkü bu bölümler Müslüman Kardeşler merkezince planlanan bölümlerdi. Onların programlarından alarak Diyanet İşleri Başkanlığı'nda aynı bölümleri ihdas ettiler. İşte bunlar da birer Mescid-i Dırar hükmündeki müesseselerdir. Peki, bizzat Vakıflar Bakanlığı (Diyanet İşleri Başkanlığı) nedir? Bu da Mescid-i Dırar işlerini yürüten bir müessesedir. Bu sebeple bu gibi müesseselerin İslâmî Hareket'in faaliyet alanlarını engelleyecek dallarında çalışmak caiz değildir." (Mesela T.C. Diyanet İşleri Başkanlığının Avrupa'daki İslâmî faaliyetleri frenlemek için konsolosluklarda kurduğu Dini ateşelerde çalışmak veya bu ateşelerin organizesi ile yaptırılan mescidlerde ve diğer dini görünümlü kurumlarda çalışmak bunun örneğidir.)

Yine müslümanlar belli âlimleri seçerek fetva vermeleri ve dini yaymaları için bir heyet oluştururlar da bunu engellemek için devlet de özel bir fetva komisyonu, davet ve irşad heyeti kuracak olursa, devletin kurmuş olduğu bu heyet ve komite Mescid-i Dırar hükmündedir. Bu gibi kurumlara katılmak ve vazife almak caiz değildir.

Şu anda Irak'da, Moskova'da ve birçok yerlerde İslâmî konferanslar düzenlenmektedir. Bunlar da Mescid-i Dırar hükmündedirler. Çünkü bu konferanslarda Allah'ın rızası amaçlanmamaktadır. Bu konferanslar âyet-i kerimde de Mescid-i Dırar hakkında ifade edildiği gibi: "İlk günden itibaren yıkılmaya yüz tutmuş, bir yar kenarına inşa edilmiş, bir temeldir." Zira Irak'ta düzenlenen İslâmî konferanslarda amaç Allah'ın rızası değildir. Amaç halkın Humeyni'ye karşı tavır almasını sağlamaktır. Akidemizi savunmak için eğer Humeyni'nin önderliğini yaptığı harekette akidemize ters bir şey varsa buna tavır alabiliriz, ancak Saddam'ın düzenlemiş olduğu İslâmî (!) konferanslarla değil. Saddam'ın yapmış olduğu bu şey hangi İslâm'a göredir? Ülkesinde İslâm konferansı düzenlenmektedir. Irak'ta hangi İslâm kalmıştır ki İslâm konferansı düzenlenebilsin?

Sovyet Rusya'da düzenlenen İslâm (!) konferansı hangi İslâm'a göredir? Buralarda mescitlerin devam etmesi ve oralara insanların gidip namaz kılmaları bile yasaktır. Meselâ Leningrad'da yalnızca bir mescit bulunmakta olup, onun da kapısı kilitlidir. Sadece mescidin kapısı Pazar günleri açılmaktadır. Dikkatinizi çekerim Cuma günleri değil, Pazar günleri (!) İnsanların Cuma namazlarını Pazar günü kılmaları istenmektedir. Caminin sadece Pazar günleri açılabilmesi için de vergi olarak yılda devlete 17.000 rupi ödenmektedir. Yani yaklaşık 17.000 dolar ödenmektedir. Çünkü Sovyet Rusya'da bir rupi bir dolara eşittir. Bütün bunlara rağmen bakıyorsun ki filan devletin diyanet işleri başkanı veya müftü efendisi kalkıyor, Sovyet Rusya'da dinî hürriyet olduğunu öve öve bitiremiyor. Bütün bunları da yeryüzünde "dinsizlik devleti"ni tesis eden Lenin'in kabrine çelenkleri koyduktan sonra söylüyorlar. (Ne yazık ki İslâm devletlerinde bile Lenin'in yarenlerinin kabrine çelenkler koyup mozoleleri önünde, putun karşısında durur gibi durduktan sonra, İslâm davasına yardımcı olacaklarını iddia eden gafiller sayılmayacak kadar çoktur). Ey gafiller! Lenin'in kabrine çelenk koymak kişinin kâfir olduğunu gösteren alâmetlerden biridir. Evet, bu küfürdür. Şimdi gidip yeryüzünde ateizmi ve inançsızlık düşüncesini yayan ve bu düşüncüyü himaye etmek için devlet kuran bir kâfirin kabri önünde saygı duruşunda durmak veya ona çelenkler koymak kâfirlik değil de nedir? Sadece bu hal bile küfrün alâmetlerinden biridir. Daha önce de bahsettiğim gibi bu gibi toplantılarda hiçbir kimse gerçek İslâm'ı konuşmamıştır. Sadece Abdullah Nasif (Allah onu korusun) hakkı haykırmış ve onlara şöyle demiştir: "Sizin davet ettiğiniz barış nasıl bir barıştır? Halbuki sizler Afganistan'ı işgal etmektesiniz... Davetçiliğini yaptığınız barış hususunda sizlerin samimi olduğunuza inanmamız için öncelikle Afganistan'dan çıkınız."

Müslüman ülkelerden gelen Diyanet İşleri başkanları veya dinî temsilciler bu kahramanın Sovyet Rusya'nın içerisinde bu şekilde konuşacağını hiç tahmin etmiyorlardı. Bu gibi sözleri söyledikten sonra ise maalesef onu desteklemediler, aksine her biri kalkıp Rusya'yı din özgürlüğü hususunda övüp durdular. Çünkü Rusya'da elinde Kur'ân bulunan sadece dört sene hapsediliyor, idam edilmiyor. (!) Bu nedenle bu bir dinî hürriyetmiş (!)

Onların bu davranışları aynen şu nüktede söylenen "yaşasın adalet" esprisine benzemektedir. Biliyor musunuz bu nükte ne zaman söylenmiştir? Arap devletlerinden zalim bir devlet, binlerini tutuklar ve o kişiye; "Sen cumhurbaşkanına sövüyormuşsun, öyle mi?" diye sorulur. Bunun üzerine o: "Ben cumhurbaşkanına sövmedim" der. Onlar da: "Biz sana idam cezası verdik" derler. Bu zavallı ağlayarak tekrar edip durur: "Ben cumhurbaşkanına sövmedim... ben cumhurbaşkanına sövmedim." Bunun üzerine: "O halde biz cezam hafifletiyoruz, idamı kaldırıp bütün mallarına, hatta elbiselerine dahi el koyuyoruz" derler. Onun hemen mahkemede iç çamaşırlarını ve dış elbiselerini soyup çıplak sokağa atarlar. Bu gariban da anasından doğduğu gibi sokakta yürür, utancından bu defa: "yaşasın adalet, yaşasın yaşasın" diye bağırıp durur. Eh, işte bizim İslâm alemindeki halimiz bu! Sovyet Rusya'daki dinî özgürlük de böyle. Ne var ki meddahlar bunu kavrayamazlar. Düşünmek de istemezler.

111- 112. ÂYETLERİN TEFSİRİ

111-Muhakkak ki Allah, mü'minlerin mallarını ve canlarını onlara Cennet'i vermek karşılığında satın almıştır. Onlar, Allah yolunda savaşırlar. Öldürürler ve öldürülürler. Bu (vaad) Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an'da kendi üzerine hak bir vaattir. Kim Allah'tan daha çok ahdini yerine getirebilir ki? Öyle ise yaptığınız alışverişe sevinin. En büyük kurtuluş işte budur!

112Tevbe edenler, ibadet edenler, hamd edenler, seyahat edenler, rüku edenler, secde edenler, marufu emredenler, münkerden nehyedenler ve Allah'ın hududunu koruyanlar...Mü'minleri müjdele."

Mescid-i Dırar'ı yaptıran Ebu Amir er-Rahib'di. Bu kişi müslümanların Huneyn Savaşı'nda Hevazinoğulları'nı da mağlup ederek Arap Yarımadası'nı tamamen kontrolleri altına alınca oradan kaçıp Kostantiniyye'ye (Bizans Devleti'nin başkenti olan İstanbul'a) gitmiştir. Vakıa Mekke'nin fethedilişi kâfirlerin moralini tamamen çökertmişti. Buna ilaveten Huneyn Savaşı yapıldı, orada da Hevazın ve Sakifoğulları mağlup edildi. Böylece Arap Yarımadası'nda İslâm'a karşı çıkacak güç kalmamıştı. Artık insanlar bölük bölük Allah'ın dinine giriyorlardı. Öyle ki, Rasulullah Rabbi'nin huzuruna varınca bütün Arap Yarımadası İslâm'a boyun eğmiş ve bu dinin gölgesi altında gölgelenmeye başlamıştı. Bu hususta yüce Mevlâ şöyle buyurmaktadır: "Artık bugün sizin için dininizi kemale erdirdim. Üzerinize olan nimetimi tamamladım ve size din olarak islâm'ı seçip ondan razı oldum." (Maide,3) Huneyn Savaşından sonra Ebu Amir er-Rahib Kostantiniyye'ye gitmiş ve Bizans Kralı Kayser'i Arap Yarımadası'na saldırması için kışkırtmış, ayrıca Medine'deki münafıklarla yazışmalar yaparak müslümanlara karşı bir tuzak ve Rasulullah'ı ortadan kaldırmak için bir çare olmak üzere Mescid-i Dırar'ı yapmalarını istemiştir. Hayret uyandıran nokta şudur: Hz. Muhammed (sav) bizzat bunların içinde yaşıyor, peş peşe zaferler elde ediyor, onlar onun dürüst ve emin biri olduğunu çok iyi biliyorlardı. Ayrıca Rasulullah'a insanları aciz bırakan Kur'ân âyetleri iniyor ve onda çeşitli mucizeler görünüyor. Bu durum tam 23 sene devam ediyor. Bütün bunlara rağmen, Ebu Emir gibi bazı kalbi mühürlenmiş olanlar Rasulullah'a düşmanlık besliyorlar, ona tuzaklar kurmaya ve suikastler yapmaya kalkışıyorlar, tâ ki ondan kurtulmuş olsunlar. Bütün bunlar da gösteriyor ki, bu gibi insanlara hiçbir şey fayda vermez. Çeşitli konuşmalar, deliller getirme, ikna yollarına gitme bir anlam ifade etmez. Çünkü bunlar hakkında yüce Mevlâ:

"Onlar her türlü mucizeyi görseler, yine de ona iman etmezler" buyurmuştur. (Enam, 25)

Bunlar için kılıçtan başka çare kalmamıştır. Bu sebeple yüce Mevlâ Tebük savaşından sonra: "Haram aylar bittiği zaman müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün..." buyurmuştur. Nitekim Arap Yarımadası'ndaki müşriklerin üç seçenekten birini tercih etmekten başka çareleri kalmamıştı. Ya islâm a girecekler ya Arap Yarımadası'nı terk edip gidecekler, yahut da öldürülüp ortadan kaldırılacaklardı. İkrime ve Kab bin Züheyr bin Ebi Sülma kaçma şikkini tercih ettiler. Fakat aziz ve celil olan yüce Allah bunlara hayır dilemişti. İnsanlar bunlar için eman talebinde bulundular. Rasulullah (sav) de bunlara eman verdi. Bunun üzerine bunlar İslâm'a girdiler ve İslâm dinine yardım ettiler, zafer buldular. Allah'a hamd olsun.

Eğri Boyunları Ancak Kılıç Düzeltir

Dediğim gibi bir takım insanlar vardır ki bunlara hiçbir tebliğ fayda vermez. Bunlarla uzun zaman konuşulsa, mütevatir deliller zikredilse, bizzat kendilerine çeşitli mucizeler gösterilse dahi ikna olmazlar. Bunlar düzelme yerine, İslâm'ın yeryüzünde ilk tebliğcisi olan Hz. Muhammed (sav)'i öldürmek için planlar kurmuşlar, onu ortadan kaldırmak için çeşitli hile ve desiselere başvurmuşlardır. Halbuki Rasulullah'a sabah-akşam vahiy iniyor, devamlı semadan kimsenin bilemeyeceği haberler geliyordu. İşte bu gibi insanlara kılıçtan başka hiçbir yol yoktur. Bundan ibret alarak şunu unutmayalım: Herhangi bir İslâmî davet karşısında menfi propagandalar ve çeşitli konuşmalar duyacak olursak bu, garipsenecek bir şey değildir. Çünkü bir takım insanlar adeta fitne, fesat çıkarmak için çalışırlar. Onları şeytan kuşatmıştır. Tüm deliller ve ikna yolları gösterilse de susturulmaları mümkün değildir. Aslında mesele, delillerin ikna edici veya güçlü olması meselesi değildir. Yine asıl mesele davetçinin doğruyu söylemiş olması, davet sahibinin samimi ve doğru söyleyen biri olmasından öte, daveti reddedenlerin ruhen hasta olmalarıdır.

Ruhu hasta olan insanları ancak kılıç düzeltir, kılıç !

Ancak kılıç düzeltir, kılıç!

Bunlar sadece güçten anlarlar, güçten!

Atasözünde söylenildiği gibi: "Eğri boynu ancak kılıç düzeltir. Kes onu, yoluna devam et."

Ey kardeşim! Birilerinin Afgan cihadı aleyhinde konuştuğunu duyarsan bunu garipseme, bunda şaşılacak bir şey yoktur. Çünkü Rasulullah'ın dahi aleyhine konuşmuşlardır. Hatta 23 sene gözleri kamaştıran delilleri ve akılları aciz bırakan âyetleri kendilerine tebliğ ettikten sonra bile... Öyle ki Rasulullah Tebuk savaşından dönmesinden sonra onu yolda öldürmek için pusu kurmuşlardır. Rasulullah ile birlikte gelen develeri ürkütsünler, Rasulullah'ın devesi de ürkün, vadide bir darboğaza düşsün de böylece onu halletsinler. İşte o anda Rasulullah'a vahiy inerek hadiseden haberdar olmuştur. Bunun üzerine Ammar bin Yasir bu münafıkların üzerine müşriklerin develerini salmıştır. Böylece müslümanların develerine hücum etmeyi başaramayınca planları boşa çıkmıştır. Ey davetçi kardeşim! Sen güçlü deliller hazırlayayım ki onları ikna edeyim, bunların ikna olmamaları her halde benim delillerimin zayıf olduğundandır şeklinde bir tasaya düşme. Çünkü mesele delil meselesi değildir. Asıl mesele, ruhların hasta oluşudur. Kalplerin fasid oluşudur, fitratların bozulmasıdır, nefislerin sapıklığıdır. Bu gibi hallere sahip olan insanlar ancak güce boyun eğip, gücün karşısında susarlar. Bu durum her yerde mevcuttur.

Bu sebeple Arap Yarımadası'ndaki kabile başkanları müslüman olmayı kabul etmemişlerdir. Hatta Mekke'deki liderleri dahi. Öyle ki Mekke'nin fethinden sonra bu liderlerden üç kişi bir arada bulunuyorlardı. Bunlar Ebu Süfyan, Abdurrahman bin el-Haris bin Hişam ve Kureyş'in liderlerinden bir üçüncüsü idi. Hatırladığıma göre Haris'in oğlu Abdurrahman o anda şunları söylemiştir: "Haris'i bugün (yani Muhammed'in Mekke'ye girdiği ve Bilal'in Kabe'nin üzerinde ezan okuduğu günü) görmeden önce öldüren Allah'a hamd olsun!" demiştir. Bu üç kişiden biri de şunu söylemiştir: "Kabe'nin üzerine çıkıp ezan okuyacak bu siyah kargadan başka kimse yok mu?"

Bunlar Ebu Süfyan'a: "Bu duruma sen ne dersin?" diye sormuşlar, o da: "Eğer ben konuşursam, şu çakıl taşları konuştuğularımı ona bildirir" demiştir. Ebu Süfyan konuştuğularının Rasulullah'a bildirileceğinden korkmuştur. Fiilen Rasulullah onların yanından geçerken her birine: "Ey filan, niçin şunu söyledin?" diye sormuştur. Ebu Süfyan onlara: "Ben size konuştuğularınızı çakıl taşları ona haber verir dememiş miydim? Artık susun, konuşmayın!" demiştir.

Müşrikler herhangi bir kurtuluş yolu bulamayınca artık müslümanların uğrayacakları bir felâketten imdat bekliyorlardı. Müslümanların savaşlarda aldıkları zayıflatılardan dolayı seviniyor, iğneli dilleri ile onları eleştiriyorlardı. Müşrikler için çare kalmamıştı. Çünkü o zamanda pulculuğun başkenti olan Mekke müslümanların eline geçmiş ve Allah Teala orayı inşaallah kıyamet gününe kadar "tevhid" inancının başkenti kılmıştı. Nitekim bu hususta Peygamber efendimiz şöyle buyurmuşlardır: "Şüphesiz ki şeytan bu topraklarınızda artık kendisine ibadet edilmekten ümidini kesmiştir. Fakat o kendisine ibadet edilmenin dışındaki saptırmalarla razı olma mecburiyetinde kalmıştır." (Bkz. Müsned-i İmanı Ahmed, c. II, sh. 354, 384, c. IV, sh. 126) Yani bu topraklarda bir insan diğerini öldürerek veya hırsızlık yaparak yahut zina işleyerek günah işlemiş olabilir ve şeytan da bu tür saptırmalarla yetinmek mecburiyetinde kalmıştır. Çünkü artık bu topraklarda Allah'a ortak koşulma işi sona ermiştir. Hülâsa Mekke fethedilmiş, Rasulullah orada yaşayan insanlara: "Haydi gidin, sizler bundan sonra serbestsiniz" demiştir. Fakat kalplerinde iman karar kılmayan insanlar müslümanlar için fırsatlar beklemişlerdir. Nitekim müslümanlar Huneyn Savaşı'nın ilk hamlesinde mağlubiyet hissedince, Mekke'li liderlerden Ebu Süfyan kaçarak şunları söylemiştir: "Allah'a yemin olsun ki sizin mağlubiyetiniz denize kadar uzanır. Artık bitmez." Yine serbest bırakılan liderlerden Kelede bin Hanbel ise şöyle demiştir: "Şu an büyü bozuldu."

Görüldüğü gibi özellikle liderlik havasına kapılanlar ancak kılıç korkusu ile İslâm'a boyun eğdiler. Bunun başka yolu yoktur. İşte herkesin rızasını kazanarak, hatır ve gönüllerini alarak İslâm devletini kurmak isteyenler, bu hakikati çok iyi kavramalıdır. "Hep birlikte Allah'ın ipine sarılın" ayetini söyleyerek insanları bir araya getirip vahdeti sağlayacaklarını zannedenler tamamen hayallere kapılmışlardır. Kur'ân-ı Kerim bir bütündür. Hem bu söylenilecektir, hem de düşmana karşı imkânlar ölçüsünde güç ve kuvvet hazırlanacaktır. Hem de kâfir ve münafıklara karşı kılıç ve dille savaş açılacaktır. İşte o zaman zafer gelir ve insanlar birlikte Allah'ın ipine sarılmış olurlar.

Çünkü tevhid inancının beşiği ve ilk yurdu olan Arap Yarımadası ancak kılıçla bir araya gelerek, tevhidi kabullenmiştir. Ne Allah Rasulü (sav)'in ne de Kral Abdülaziz'in eliyle olmuştur. Bilakis kılıçla, güçle boyun eğmiştir. Kılıcsız boyun eğmemiştir. Bu sebeple 18 milyonluk Afgan mücahidlerinden birleşmelerini, bir devlet kurmalarını ve başkan seçmelerini isteyerek: "Toptan Allah'ın ipine sarılın", "Müslüman müslümanın kardeşidir" "Allah'ın eli cemaat üzerinedir" gibi nasihatlerde bulunanlar, bu nasihatlerin ancak seçkin ve belirli bir gruba fayda vereceğini bilmelidirler. Çünkü bu halkın içerisinde münafık olanlar, deccal olanlar, Amerika ile işbirliği içerisinde bulunanlar, cihad ticareti yapanlar vardır. Daha sonra biraz yardım toplamış bir Arap geliyor, üç gün Peşaver'de Intercontinental Hotel'de kalıyor ve mücahid grupların komutanlarına haber göndererek: "Ey kardeşlerim birleşin, vahdeti oluşturun, içinizden birini başkan seçin" demekteler. Bu şekilde vahdetin kurulması mümkün

değildir. Vahdet, kuvvetli örgütlenmiş merkezî bir yönetimin kurulmasından sonra gerçekleşir. Mü'minlerin itaat ederek boyun eğecekleri yönetim ancak o zaman olur. Bu olmaksızın vahdet düşünülemez. Makul da olamaz.

İşte bu sebeptir ki hiçbir ittifak ya da vahdetin başarıya ulaşması mümkün değildir. Çünkü bir çok gruplar, cihad ticareti yapmak için ortaya çıkmışlardır. Kabil yönetimi ile ilişki içerisinde olan gruplar vardır. Silah taşıyan ve KGB'ye bağlı olanlar vardır. Bu insanların vahdeti kabul etmesi; merkezî yönetime ve bir imama boyun eğmesi ancak kılıçla mümkündür. Kaleşnikofla mümkündür. İşte böyle bir vahdeti sağladıktan sonra tefrika çıkartan artık ortadan kaldırılır. Kim olursa olsun ona karşı hoşgörülü olunamaz. Bu hususta Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuşlardır: "Sizin sevk ve idareniz tek bir adamda toplandıktan sonra kim ortaya çıkar da müslümanların cemaatini bölmek isterse, kim olursa olsun onu öldürün." (Müslim k. İmare. bab: 59, 60; Ehu Davud, K. Sünne, bab: 27)

İşte bu nedendir ki Hz. Ömer (ra) yaralandığında cennetle müjdelenen on kişiden altısına haber gönderiyor ve onlara:

"Toplanınız ve kendi aranızdan birini seçiniz. Bundan sonra her kim muhalefet ederse, onun başını vurunuz," diyordu. Hz. Ömer, Hz. Ali ve Hz. Osman (r.anhuma)'yı çağırıp; "Ey Ali, senin Rasulullah'ın damadı, amcasının oğlu ve vahiy katibi olman sakın seni gururlandırmasın. Senden başkası seçilecek olursa ona boyun eğ. Aksi taktirde karşında kılıcı bulursun" demişti. Hz. Osman'a ise: "Senin zünnureyn olman seni gururlandırmasın. Senden başkası seçilecek olursa ona boyun eğ. Aksi taktirde karşında kılıcı bulursun."

İşte İslâm ümmetinin akıbeti bu şekilde teminat altına alınmaktadır. Bu ümmet birleştikten sonra onu bölen Rasulullah'ın damadı ve sahabe-i kiramın eşrafından olan Hz. Ali de olsa ve yine Rasulullah'ın damadı, edepte numune-i imtisal olsa o dahi öldürülür. En azından İslâm devletinden sürgün edilip, müşriklerin içinde yaşamaya mecbur bırakılır. İslâm devletinde yaşayan her ferдин müminlerin emirine boyun eğmeleri hoşuna gitse de, gitmese de ona biat etmesi gerekmektedir. Bir devlette ancak bir amir olur. İki amir olduğu taktirde meseleler çatallaşır, tefrikalar ortaya çıkar. İnsanları sevk ve idare etmede fitne ve fesad başgösterir. İşte bu nedenle kâinatın nizam ve intizamı değişmez bir haldedir, istikrarlıdır. Ona koyulan ilâhî kanunlar, asla farklılık arz etmemektedir. Çünkü onu sevk ve idare eden yüce Mevlâ tektir. Biz onu kendisine ortak koşanlardan tenzih ederiz.

Yeryüzünde de şayet birden çok yönetici olursa, yeryüzü fesada uğrar. Çünkü bir takım insanlar, kendi otoritelerini sağlamayı ve emirlerinin uygulanmasını isteyecekler, diğer insanlar da yine kendi otoritelerini sağlamak ve emirlerini uygulamak isteyeceklerdir. Böylece aralarında anlaşmazlık, fesat ve bozgunculuk baş gösterecektir. İnsanların kurtuluş ve mutluluğa ermeleri ancak tek emir ile yönetilmeleri halinde mümkün olur.

Ey kardeşim! Bütün bunları dinledikten sonra gelip bana: "Afganlılar birleşmiş durumda mı, yoksa ayrı mı?" sorusunu sorma. Ben sana söyleyeyim. Onlar bir değiller ve birleşemezler de. Birleşmeleri de imkânsız gibi. Çünkü birleşmeleri ancak merkezî bir otoritenin hakimiyeti altında söz konusu olabilir. Böyle bir otorite ise henüz mevcut değildir. İnsanlar zora boyun eğler, vaaz u nasihatlarla, hutbe ve sohbetlerle boyun eğmezler. Bu tür şeylerle nefsini islâh edenler hakka teslim olurlar. Fakat sapık zihniyete sahip olanlar, fitne ve fesat yuvalarında adeta sivrisinek gibi beslenenler, mümkün değil kuvvetsiz bir araya gelipde hakka boyun eğsinler. Nasıl ki sivrisinek çöplerde ve bataklıklarda yumurtlar ve çoğalır, habis zihniyetlere sahip olan insanlar da bu tür yerlerde çoğalır giderler.

Bineanaleyh bu bataklıklar kurutulmadıkça, bu çöpler temizlenmedikçe insanları sokan haşeratları sona erdirmek mümkün olmadığı gibi bir kısım kötü niyetli ve bozuk zihniyetli insanları da kılıç zoru ile hakka boyun eğdirmedikçe vahdeti tahakkuk ettirmek mümkün olmaz. Güç gerekir güç ! Fakat ben size şunu müjdeleyeyim ki Allah'a hamd olsun, cihad devam ediyor, başarıdan başarıya ulaşıyor.

Afganlılar uzun seneler boyunca üç defa İngilizler'le savaşmış, üçünde de İngilizler'i yenmişlerdir. 1838'den 1842'ye kadar ve 1878'den 1919'a kadar İngilizler'le savaşmış ve onları yenmişlerdir. İngilizler, Afganlılar'ın istiklâlini kabul etmek zorunda kalmışlardır. Afganlılar o zamanlar da yüzlerce kabileden meydana geliyorlardı. Allah'a hamd olsun ki şu an yedi kabile olarak toplanmışlardır. Yani yedi grup. Bunların vahdet oluşturması mümkün değildir. Ancak kuvvet ve otorite ile mümkün olur. Şayet yeryüzünde herhangi bir kimseye kuvvet kullanmaksızın devlet kurmak mümkün olsa idi, bu, efendilerin ilki ve sonuncusu Muhammed (sav)'e nasip olurdu. Halbuki Arap Yarımadası Allah Rasulüne (sav) ancak küfrün başı ezilip, güçleri kırıldıktan ve kanlar döküldükten sonra boyun eğmiştir. Halk dilinde: "Camışa vur,buzağı kendiliğinden yürür" derler. Küfrün liderleri vurulduktan sonra yavruları kendiliklerinden bölük bölük Allah'ın dinine girmeye başlamışlardır. Ve bunlar inşaallah yavru değil, arslanlar olmuşlardır.

Hülâsa Mescid-i Dırar diye adlandırılan bu tefrika mescidi hakkında Allah Rasulü (sav)'e vahiy inmiş ve münafıkların inşa ettiği bu mescidin içerisinde namaz kılmaması bildirilmişti.

Maliki mezhebine mensup olan âlimler bu âyet-i kerimeden hüküm çıkararak şunu söylemişlerdir: "Müslümanlara zarar vermek için inşa edilen mescitler Mescid-i Dırar'dır. Orada namaz kılınması caiz değildir." Örneğin müslüman gençler bir mescit yapıp orada toplanmaktalar. Devlet bunu bildiği için geliyor ve müslümanların toplandığı mescidin karşısına başka bir mescit inşa ediyor, İmam olarak da istihbarattan birini görevlendiriyor. İmam o mescidin içinde fesat yaymaya başlıyor. İşte bu tür mescitlerde namaz kılmak caiz olmadığı gibi bu gibi imamların arkasında namaz kılmakda sahih değildir. Çünkü bu mescitler, manen cehennem uçurumunun kenarına yapılmış mescitlerdir. Fitne-fesat yayma, müminleri bölük-pörçük etme amacı ile kurulmuş mescitlerdir. Yüce Mevlâ işte bu tür mescitlere işaretle: "Zarar vermek, inkâr etmek, mü'minlerin arasını ayırmak ve daha evvel Allah'a ve Peygamberi'ne karşı savaşanlara gözetleme yeri yapmak için bir mescit yapanlar: "Biz sadece iyilik yapmak istiyorduk" diye yemin ederler. Allah da şahittir ki bunlar yalancıdır" (Tevbe, 107) buyurmuştur.

İslâmî merkezler de bu şekildedir. Başarılı ve gelişen bir İslâmî merkez olduğu zaman başka birileri zalimce, düşmanca veya o müslümanları kışkırttığından çalışan ve başarılı olan İslâmî merkezin dışında, başka bir merkez kurarak ve müslümanları oraya çekerek harekete geçecek olursa, böyle bir merkeze gitmek caiz değildir. Çünkü o Mescid-i Dırar hükmündedir.

Aynı şekilde bir bölgede ya da kentte, Allah'tan korkan ve iyiliği emreden, ilmi ve takvasıyla insanlara örnek olan bir imam bulunduğu halde, başka birisinin o mescide gelip dedikodu çıkarması, bu salih zat bir söz söylediğinde sırf ona itiraz etmek için: "Fılan da şöyle söylüyor, şu alim de böyle diyor" şeklinde itirazda bulunacak olursa, işte bu gibi insanları müslümanlara ait olan mescitlerden uzaklaştırmak gerekir. İlk önce kendisine nasihat edilir, eğer düzelmez ise sert bakışlarla uyarılır, yine de düzelmez ise sille tokatla uzaklaştırılır. Anlıyor musunuz! Çünkü bu adam teşvik için değil tahrip için gelmiştir. Bunun işi Mescid-i Dırar'da

yapılmak istenen işlere benzemektedir. Kendisi ise Mescid-i Dırar gibidir.

Hasan el-Benna'nın Davet Üslûbu

Bu hususta merhum üstad Hasan el-Benna aşağıda zikredilen tavrı kendisine prensip edinmiştir:

Hasan el-Benna Mısır'ın İsmailiye kentinde öğretmenlik yapıyordu. O Kahire Üniversitesi Daru'1-Ulûm Fakültesi'nin birincisi idi.

Bu fakültenin sekreteri bana şunları anlattı: İmtihan sonuçlarını gören bir öğrenci gelip Benna'ya:

"Ya Şeyh Hasan! Sen filan dersten ikmale kalmışsın" dedi. Bunun üzerine Benna Allah'a secdeye kapandı. Talebe ona:

"Ben sana ikmale kalmışsın diyorum, sen Allah'a şükür secdesi yapıyorsun. Bu nasıl şey?" Benna:

"Biz sevindiğimiz anda da sıkıntılı hallerde de Allah'a şükrederiz" cevabını verdi. Bunun üzerine o öğrenci:

"Ya Şeyh Hasan seni müjdeliyorum, Daru'1-Ulûm Fakültesi'nde birinci olmuşsun" dedi. Tekrar Benna Allah'a secdeye kapandı.

Benna, üniversiteden mezun olduktan sonra Milli Eğitim'de vazife almaya gitti. Tarih 1927 idi. Milli Eğitim Bakanı Benna'ya

İngilizler gibi resmi elbise giymesini şart koştu. Benna ona:

"Ben bu elbiseleri giymem, bu kâfirlerin elbiseleri" dedi. Milli Eğitim Bakanı:

"Bizim okullara ancak İngiliz kıyafeti giyenler girebiliyorlar" cevabını verdi. Benna ise ona:

"Hasan el-Benna ise ancak İslâm kıyafeti ile girecektir" dedi. Milli Eğitim Bakanı ile yeni mezun olan bu talebe arasında tartışma bu şekilde devam etti. Tabii ki Benna, okuduğu fakültenin birincisi idi. Bu sebeple Milli Eğitim Bakanı ona İslâmî kıyafeti ile vazife verme mecburiyetinde kaldı. Benna sarık ve cübbesi ile öğretmen oldu. Fakat Milli Eğitim Bakanı onu tersinden ödüllendirerek fakültesinin birincisi olduğu halde onu ilkökul öğretmeni yaptı. Benna bu vazifeyi üstlenip İngilizler'in tamamen hakimiyeti altında bulunan İsmailiye şehrine gitti. Çünkü İsmailiye'nin bütün halkı Süveyş Kanalı Şirketi'nde çalışan işçilerdi. Süveyş Kanalı ise İngiliz firmasının elinde idi. Burada çalışan insanlar adeta yeyip içen ve günlük hayatını sürdürmekten başka bir şey düşünmeyen akılsız hayvanlar gibiydi.

"Gündüzleri merkeb geceleri de leş gibi yaratıklardı." Bu gibi insanları Peygamber Efendimiz (sav) şu hadis-i şerifi ile ne güzel vasıflandırmıştır:

"Şüphesiz ki Allah böbürleneni, kendisini büyük göreni sevmez. Bunlar gündüzleri eşek, geceleri ise leş gibidirler. Dünya işlerini bilirler, fakat ahirete ait durumlardan cahildirler."

(Bkz. Ebu Davud, Ki t. Edeb, bab: 3, sahife. 1690)

Hasılı bu gibi insanlar gündüz boyunca adeta merkeb gibi çalışırlar, geceleyin ise başlarını torbaya sokar bir daha çıkarmamak üzere uyurlar. İşte Şeyh Hasan el-Benna bu gibi insanların meydana getirdikleri toplumu ve manzarayı bizzat gözü ile görmüştür.

Öyle ki camilerde gençlerden hiçbir kimse yok. Sadece körler, topallar, yaşlılar var. Bazısı oturarak namaz kılıyor, diğeri duvara dayanarak rükua gidiyor. Kahveye gidiyor, orada hayaletlere benzeyen insanlar görüyor. Sabahtan ikindiye kadar İngiliz şirketlerinde çalışıyorlar, ondan sonra da gecenin yarısına kadar kahvehanelerde kâğıt oynayarak vakitlerini öldürüyorlar.

Merhum Benna bunların yanına gidip oturuyor, kendisi de bir çay isteyip içiyordu. O burada yaşayan insanların psikolojilerini çok iyi kavramıştı. Onların bir takım hikâyeler dinlemekten zevk aldıklarını biliyordu ve onlara: "Ne dersiniz, ben sizlere "Gevşek Dügme" hikâyesini anlatayım mı?" diyor ve onlara Ebu Zeyd'in kıssasını, Sinek Hikayesi'ni, Çözölmüş Dügme hikâyelerini anlatıyordu.

Akşam namazı geldiğinde ise durum çok ciddileşiyordu. Merhum Benna onlara: "Müsaade ederseniz ben gidip namazı kılıp geleyim." Onlar da: "Buyur efendim, buyur üstad" diyorlardı. O gidip namazı kılıyor, tekrar dönüp onlara benzeri hikâyeleri anlatıyordu.

Beş gün, on gün derken bunu dinleyen insanlar: "Niçin biz burada bekliyoruz da hoca ile birlikte camiye gidip namaz kılmıyoruz ve beraberce dönüp hikâyeleri dinlemiyoruz?" demeye başlıyorlardı. Böylece Benna devamlı kahveden insanları camiye çekiyor ve onları eğitmeyi başarıyordu. Öyle ki Benna tesis ettiği hareketin en seçkin elemanlarını kahvelerden toplamıştı.

Meselâ Yusuf Talat bisiklet tamircisi idi. Bu zat her gün Mısır parası ile üç kuruş kazanıyordu. Sonra ne oldu biliyor musunuz? Süveyş Kanalı'nda İngilizler'e karşı savaşta müslümanların ordu komutanı ve 1948'deki Filistin Cihadı'nda yine müslümanların komutanı idi. Halbuki asıl mesleği bisiklet tamirciliği idi.

Hasan el-Benna, mescitte ders halkalarını genişletmeye ve gençleri mescide toplamaya başladığında, mescidin imamı Hasan el-Benna ile liderlik yarışına girer. Çünkü mescit tıklım tıklım dolmuştur. Daha önceden ise mescitte körler, topallar, sakatlar ve yaşlılardan başka hiçbir kimse yoktu. Şu anda ise mescit gençlerle dolmuştu. Ömrünün baharında iken Süveyş Kanalı'nda çalışan gençlerdir bunlar. Mescidin imamı Hasan el-Benna'ya kin beslemeye ve ona muhalefet etmeye, kıskanmaya, aleyhinde konuşmaya başlar.

Hasan el-Benna mescitte Peygamberlerin sabrından, onların kavimlerine olan davet ve mücadelelerinden bahsetmektedir. Bir defasında İbrahim (as)'ın hayatını anlatmaya başlar. Mescitteki otoritesinin elinden alındığını hisseden ve kendisini adeta cumhurbaşkanı gibi kabul eden imam efendi Hasan el-Benna'ya:

"Peki Hz. İbrahim'in babasının adı ne?" diye sorar. Hasan el Benna:

"Müfessirler İbrahim'in babasının adı hakkında farklı görüşler belirtmişlerdir. Bazıları İbrahim (as)'ın babasının adının Azer olduğunu, diğerleri ise onun adının Tareh olduğunu söylemişlerdir" der. Mescidin imamı:

"Tareh değil Taruh'tur" diye Hasan el-Benna'nın ifadesini düzeltir. Bununla Hasan el-Benna'nın hata yaptığını ve kendisinin daha bilgili olduğunu ispatlamak ister. Hasan el-Benna hocadan kurtulamayacağını anlar ve en iyisi hocayı evime davet etmektir, der.

Hocayı evine davet eder, ona etli yemekler ikram eder, meyvalar sunar ve daha sonra hocayı kitaplığına götürerek kitaplığından ona kitaplar hediye eder. O günden sonra hoca ile arası düzelir ve sorunları halledilmiş olur. İşte bu sebeple bazen Mescid-i Dırar canlı bir kişi olarak karşımıza çıkar.

Ben Filistin'de çarşaf giyen bir kız görmedim. Özellikle okumuş bir kızın çarşafı olması mümkün değil! Bizler başının yarısını adeta bir mendille örtmüş tahsilli bir kız gördüğümüzde: "Acaba bu kız kimlerden?" diye soruyor ve bunu seçkin biri kabul ediyorduk. Çünkü saçının yarısını kapatmıştı. Şayet bu çarşaf giymiş olsaydı büyük velilerden sayılacaktı. Fakat bu mümkün değildi.

Bizi eğiten hocalarımızdan bir tanesini hatırlıyorum. Kardeşinin kızını liseye göndermişti. Elbisesi bacağının yarısındaydı. Halbuki o okula giden talebelerin dizlerine kadar uzanmış oluyordu. Tabii liseye giden kızlar çorap bile giymiyorlardı. Bu kızcağız

entarisini biraz uzattı, ayrıca ayaklarına da çorap giydi. Bu nedenle Cenin kentinde lise öğrencisi kızların eğlenceleri olmuştu. Her gün okulun müdürü olan domuz kadın, bu kızı sabahtan öğlene kadar güneşin altında tutuyordu. Suçu ise uzun giymekti. İşte durum bu safhaya varınca bizi eğiten hocamız bu kadını tehdit etti ve dedi ki: "Ben onu mahkemeye vereceğim ve Milli Eğitim Bakanlığı'na şikayet edeceğim." Bunun üzerine kadın korktu ve kızı serbest bıraktı.

Bugün ise sizler büyük bir nimet içerisindesiniz. Arap Yarımadası bu fesadı görmemiştir. Kuveyt ise bu çılgın hayatı yaşamıştır. Çünkü Kuveyt, Hasan Eyyub iktidara gelmeden önce acı bir çılgınlık içinde idi. Sanki bir çöp yığınıydı. Yani o derece cahiliyete batmışlardı ki, manevi yönden çerçöp içinde yüzüyor gibiydiler. Kuveytli bir kız entarisini ya dizinin üstünden ya da dizine kadar uzatıyordu ve buna da mini etek deyip: "Ne yapalım çağımız bunu icab ettiriyor" diyorlardı. Fakat Şeyh Hasan Eyyub gelince durmadan bantlar doldurdu, evlere göndertti, mescitlerden birinde karar kıldı, insanlar devamlı gelip ondan meselelerini öğreniyorlardı. Böylece aile ve evlere İslâm girdi, hidayete yöneldiler. Ne yazık ki Kuveyt'te İslâmî akım devreye girince bu defa ona: "Yeter ey Hasan Eyyub, haydi, Allah işini kolaylaştırsın" dediler.

Bu defa Hasan Eyyub Suudi Arabistan'a gitti. Üniversitede görev aldı. Cidde'de çalıştı. Gece gündüz kız peşinde koşan gençlerle ilgilendi. Kötülükten başka, fuhuştan başka, eğlenceden başka hiçbir düşünceleri olmayan, işleri güçleri bulunmayan gençlerle ilgilendi. Üstad Hasan Eyyub'un vesilesi ile binlerce genç onun bulunduğu camilere gelmeye, sohbetlerinde bulunmaya ve vaaz kasetlerini dinlemeye başladılar. Cidde halkının çoğunluğu zengin tüccarlardan meydana gelmektedir. Bunlar Üstad Hasan Eyyub'un camiine gitmeye başladılar. Fıtratlarını bozmuş ve sapıtmış kimseler ise: "Hasan Eyyub'un yolunu kesiniz, Kuveyt'ten çıkartıldığı gibi onu buradan çıkartınız, kovunuz" demeye başladılar. Alimlerden birisi: "Üstad Hasan Eyyub'u neden çıkartmak istiyorsunuz? O, iyiliği emredip kötülükten sakındıran İslâm davetçilerinden biridir" derken diğer bir âlim: "Neden Hasan Eyyub'un camisi doluyor da bizim derslerimize hiç kimse gelmiyor? Vallahi Hasan Eyyub bu şehirde kalmayacaktır" diyordu. Bunun için de Allah adına yemin ediyordu... Yemin ederek bu sözü söyleyen âlim Mescid-i Dırar hükmündedir. Bu âlimin bizzat kendisi Mescid-i Dırar'dır.

Hasan Eyyub'un eski kitaplarını araştırmaya başladılar ve Tebsitü'l-Akaidi'l-İslâmîye isimli kitabında bir cümlesini buldular ve bu cümleyi alarak Suud Müftüsü Bin Baz'a gittiler: "İşte bu Hasan Eyyub'un ifadeleridir, onun akidesi bozuktur" dediler. Üstad Hasan Eyyub'un akidesi nasıl bozuk olabilirdi? Gazeteler Üstad Hasan Eyyub'un aleyhinde yazmaya başladılar. Bir Ebu Turab ez-Zahiri onun inancı hakkında yazmaya, diğer bir Ebu Turab el-Batını yine onun inancı hakkında yazılar yazmaya başladılar. Ebu Turab el-Zahiri, Hasan Eyyub'un inancının bozuk ve sapık olduğunu yazmaya başladı.

Üstad Hasan Eyyub bu insanlara: "Ey cemaat! Gelin bende ne görüyorsanız bana anlatın, akidemde bir bozukluk varsa düzeltin ve sizlerin elinde akidem düzelsin. Şüphesiz ben yüce Allah'a tevbe etmek, sizin elinizde kurtuluşa ermek isterim" dedi.

"Dilerseniz bu kitabı beğenmediğiniz yerleri çıkardıktan sonra basınız. Sizin doğru gördüğünüz inanca göre tashih ettikten sonra yayınlayınız. Daha ne istiyorsunuz?" dedi. Ancak onlar: "Hayır, ittifak ettik... Biz ittifak ettik..." dediler. Ve bir-iki hafta sonra Mısırlı Üstad Hasan Eyyub üniversiteden atıldı. Gerekçe: Akidesinin bozuk olması... Mescid-i Dırar'lar bitmez, ardı arkası gelmez.

Üstad Hasan Eyyub Mısır uyrukludur. Ramazan ayında Suud'da çalışmasını iptal ettiler. Bunun üzerine el-Mescidü'l-Amudi'yi yaptıran zat vb. salih kimseler Suud'da çeşitli yerlere başvurarak bu karardan vazgeçilmesini istediler. Suud yetkilileri başvuranlara: "Tamam, bunun çalışma sözleşmesini iptal etmiyoruz" cevabını verdiler. Hasan Eyyub Mısır'a gitti. Geri döndüğünde ise çalışma sözleşmesinin tekrar iptal edildiğini gördü. Tabii ki Hasan Eyyub Suud'u terk etmek, oturduğu üniversitenin lojmanını bırakmak mecburiyetinde idi. Çocukları üniversitede okuyorlardı. Bu defa Suud yetkililerine: "Peki ben memlekete gitmeden önce niçin bunu bana bildirmediğiniz?" dedi. Bunun üzerine Abdullah Nasif çeşitli bakanlara ve prenslere gitti. Onun gibi diğer salih kimseler de aynı yollara başvurdular. Suud yetkililerine: "Bunu üniversiteden atın, fakat bir mescitte imam yapın, onu Rabıta hesabına çalışan bir memur kabul edin" dediler. Bunun üzerine Hasan Eyyub bir camiye imam oldu ve davetçiler enstitüsünde ders vermeye başladı. Bu enstitüde iş bulamayan işsizler ders okumaktadırlar. Üniversite öğrencileri gibi seçilmiş elemanlar değildir. Hasan Eyyub'un bu gibi insanlarla meşgul olmasını reva gördüler. Gelecekte memleketi sevk ve idare edecek kişilerle muhatap olmasını istemediler. Çünkü onun inancını bozuk gördüler. Halbuki Kuveyt'ten Cidde'ye kadar binlerce gencin inancını düzeltmiş ve onların Allah'a yönelmelerine sebep olmuştur.

Hülâsa Dırar Mescidleri bitmez... Sebep ise Hasan Eyyub'u kıskanan hocaefendinin söylediği şu sözdür: "Niçin insanlar Hasan Eyyub'a gidiyorlar da bize gelmiyorlar?" Evet, Hasan Eyyub'un Suud'dan kovulmasına iki gün kala Abdullah Nasif (Allah kendisini hayırlarla mükâfatlandırınsın) araya girdi ve onun Rabıta adına davetçiler enstitüsünde öğretmen olarak kalmasını sağladı. Bu enstitü İslâm âleminin herhangi bir yerinde master yapmaya kabul edilmeyen talebelere otuz kişi alıp eğitmektedir. Hülâsa Dırar Mescidleri sayılmayacak kadar çoktur...

Bir Başkasına Zarar Veren Herşey Mescid-i Dırar'dır

Dırar kelimesi Peygamber Efendimiz'in şu hadis-i şerifinde zikredilmiştir: "Ne zarar verme vardır, ne de zarara karşılık zarar verme." (Bkz. İbn Mace, Kit. Ahkam, bab: 17; Muvatta İmanı Malik, Kit. Ak-diye, bab: 3 I; Müsned imanı Ahmed c. V, sh. 327.) Şayet bir şey senin için faydalı ve mümin kardeşin için zararlı ise bunu yapman haramdır. Çünkü herhangi bir kimseye zarar verme hakkın yoktur. Şayet bir şeyde ne senin için, ne de mümin kardeşin için bir fayda yoksa yahut da sana fayda vermediği halde mümin kardeşine zarar veriyor ise bunu da yapman haramdır.

Meselâ sen evine atık suların borusunu komşunun evine akıtacak olursan bu dinen caiz değildir. Böyle bir boruyu kapatman gerekir. Çünkü bu komşuna zarar vermektedir.

Yine, herhangi bir mahallede fırın yapar da ondan çıkan dumanla komşulara eziyet edersen böyle bir fırını kapatman gerekir. Çünkü bu sana fayda veriyorsa da, mümin kardeşlerine zarar vermektedir. Halbuki İslâm'da ne zarar verme vardır, ne de zarara karşı zarar verme.

Hülâsa müslümanın diğer müslümanlara zarar vermesi halinde kendisi için mubah olan şeyleri yapması dahi caiz olmaz. Meselâ bazen piyasa fiyatını kırmak maksadı ile sattığın eşyanın fiyatını düşürmen caiz olmaz. Bir hafta boyunca sattığın eşyaları ucuzlatarak yanında yeni dükkan açmış fakir bir komşunu iflasın eşiğine getirmen ve onun kapısına kilit taktırman elbette ki caiz olmaz, haramdır. Sen, her ne kadar bu davranışınla bir takım insanları faydalandırıyor isen de, komşuna zarar verme maksadını taşıdığından bunu yapman caiz değildir.

.Bir müslümanın kendi arazisinde kuyu kazarak komşusuna ait olan kuyunun suyunu oraya çekmesi caiz olmaz. Bu hareket komşuya zarar vermedir. Evinde küçük bir pencere açarak komşunun mahremlerini oradan görünür hale getirmen caiz değildir. Çünkü bu komşuya zarar vermektir. Böyle bir pencereyi derhal kapatman icab eder. Velev ki bu hal senin hürriyetini kısıtlamaya vesile olsun. Meselâ sana gelen havayı kessin. Çünkü Allah katında müslümanların sırlarını açığa vurmamak, temiz hava almaktan daha evlâdır. İnsanların gizliliklerini kapatmak icab etmektedir.

Evet, İslâm'da ne zarar verme vardır, ne de zarara karşı zarar verme. Fakat bugün bütün batılının felsefesi zarar verme ve zarara karşı zarara uğratma düşüncesi üzerine kurulmuştur. Öyle ki batılının bütün iktisadî iki yıkıcı ve zarar verici temel üzerine kurulmuştur. Bunlardan biri faiz, diğeri de tekellilik temelidir.

Tekellilikten maksat, belli bir malın sadece bir şirketin inhisarında kalması, onun dışındaki şirketlerin o malı üretme veya satmaya girememesi demektir. Meselâ belli bir şirket altın ticaretini tekeline alır, herhangi bir kimse gelir de altın ticareti yapmaya kalkışacak olursa, onu iflas ettirmek için altın fiyatlarını aşağı çekerler, böylece onu annesinden doğduğuna pişman ederler.

Batı ticareti (kapitalizm) tekellilik ve faiz üzerine kuruludur. Hatta bu sahada o kadar ileri gitmişlerdir ki, sırf fiyatları sabit tutabilmek için belli mahsulleri denize dökerler. Sözelimi Amerikan pirinç, buğday veya Brezilya kahvesi çokça üretilir de fiyatların düşmesine sebep olacak olursa, belli bir miktarını elde tutup, diğerini denize dökerler. Halbuki insanlar Afrika'nın çeşitli yerlerinde mesela Sudan'da açlıktan ölmektedirler. Diğer tarafta ise binlerce ton buğday denizlere dökülmekte. Tâ ki Amerika buğdayın fiyatını korusun. Böyle bir topluluk başkalarına zarar verme felsefesi üzerine kurulan bir topluluktur. Bu toplulukta insanın herhangi bir değeri yoktur. Bu sebeple köpeklerini, baba ve annelerine tercih ederler.

Örneğin bir Amerikalı gece gündüz kendisinden ayırmadığı köpeğini yıkar, temizler, yerine göre banyo ettirir, hastalandığında dünyalar başına yıkılır, öldüğünde adeta yas tutar, köpeği ve kedisi için süpermarketlerden özel yiyecek maddeleri getirir. Köpek ve kedisini özel doktorlara götürür.

Hülâsa herhangi bir insana göstermedikleri özeni köpeklerine gösterirler. Öyle ki bazıları öldükten sonra mallarının köpeklerine intikal edeceğini vasiyet ederler. Eh, cimrinin malı iblisindir...

Gerçekten de bu topluluklar zarar verme ve birbirlerini zarara uğratma topluluklarıdır. İşte bunlar Mescid-i Dırar'da geçen dırar kelimesinin ifade ettiği anlamı fiilen yaşamaktadırlar. Bu itibarla bu topluluklar da Mescid-i Dırar hükmündedir.

Meselâ bakarsın ki bir kadın kocasından boşanmak için dava açar. Sebep ne? Çünkü kocasının horlaması köpeğini rahatsız ediyormuş. Köpeğinin horlamadan rahatsız olması çok ağır bir şey. Bu sebeple kocasından uzak olsun ki, köpeği rahata kavuşsun.

Avrupa'da Hayvanları Koruma Dernekleri bulunmaktadır. Afrika'da ise on binlerce müslümanı bizzat kendileri boğazlamaktadırlar. Hayvanları Koruma Dernekleri'nin bizzat kendileri... Avrupa'da bir kimse eşeğin üzerine fazla yük yüklendiği zaman kıyamet kopar... Gazeteler bunu insanlık suçu imiş gibi ilân ederler... On binlerce kişi Uganda'da, Çad'da, Eritre'de ve diğer yerlerde öldürülürken kılını kımlıdatan bir kimseyi bulamamaklayız.

Daha önce de belirttiğim gibi, 1954 yılında Mısır'da Cumhurbaşkanı Abdunnasır'ın eli ile Müslüman Kardeşler boğazlanıp zindanlara doldurulurken Nablus müftüsü, Hayvanlar Koruma Derneği'ne dilekçe yazarak: "Mısır'daki Müslüman Kardeşler cemaatına hayvan muamelesi yapılması için müdahalede bulunmanızı rica ederim." Sizler hayvanları koruyup esirgeyen insanlarsınız. Farz ediniz ki bu insanlar da hayvanlar, onlara da biraz merhametli davranın" diyordu.

Bir İngiliz, aç bir köpek veya susuz bir eşek gördüğü zaman onun sahibini mahkemeye verip hesap sorduruyor. Ancak aynı İngiliz, Filistin'de silah eğitimi yaparken hedef tahtası yerine Filistinli müslüman gençleri kullanıyor. Bunlar. 20-30 yaşları arasında gençlerdir. Maalesef bu düşünce tarzı İngiliz düşünce tarzına pek de uygundur. İngiliz düşüncesine göre en büyük Rab, İngiltere'dir. Ona ibadet etmesi gerekir. Yine bu tavır Amerika ve Alman düşüncesine de mutabıktır. Çünkü onlara göre Amerika ve Almanya herkesin üstündedir.

Bunlar memleketlerini veya kendilerini putlaştırarak âlemlerin Rabbi olan Allah Teala'nın yerine koymuş ve Allah'a ibadet etme yerine vatanlarına ve kendilerine tapınışlardır.

Âyet-i kerimede müminlerin arasını ayırma maksadı ile Mescid-i Dırar'ın yapıldığı zikredilmektedir. Bu sebeple herhangi bir kimse müslümanları bölmek için yeni bir hizip, yeni bir fırka veya yeni bir grup icat edecek olursa onun hükmü de Mescid-i Dıranki gibidir. Mesela ben Afganistan'daki bazı cihad gruplarını Dıranki Mescidleri diye isimlendiriyordum. Çünkü onlar müminleri bölmek için kurulmuş gruplardı. Müminleri bölen her iş ve her davranış mescid-i dıranki ve böyle bir hareketin önüne geçilmeli ve

ortadan kaldırılmalıdır. Çünkü Rasulullah, daha önce izah edildiği gibi dört sahabeyi gönderip Mescid-i Dırarı yıktırıp yaktırmıştır. Aynı zamanda Rasulullah orayı çöplük haline getirmiştir. Hiçbir mescid çöplük haline döndürülür mü? Evet müslümanların birliğine gölge düşürmek için kurulmuşsa onun çöplüğe döndürülmesi gerekir.

Hatta Rasulullah: "Sen o mescitte bir daha asla durma!" ifadesinden ilham alarak Mescid-i Dırar'ın yanından geçen yoldan dahi gitmeyi istemiyordu. Hatta bu Mescid-i Dırar'da namaz kıldıran Mücemmi' b. Cariye'nin Medine'de ilk yapılan Küba Mescidi'ne imam olması için başvurulmuş, Hz. Ömer bu istekte bulunanlara şu cevabı vermiştir: "Hayır! Bundan hayır gelmez. Bu Dırar Mescidi'nin imamı değil miydi?" Bunun üzerine Mücemmi': "Ey müminlerin emiri! Benim hakkımda acele karar verme. Allah'a yemin olsun ki ben orada namaz kıldırdığımda asıl niyetlerinin ne olduğunu bilmiyordum. Eğer bilmiş olsaydım ben onlara orada namaz kıldırmazdım. Çünkü ben Kur'ân okumasını bilen bir gençtim. Onlar ise cahiliyye döneminde yaşları ilerlemiş ihtiyar kimselerdi. Kur'ân okumasını bilmiyorlardı. Ben onlara namaz kıldırmakla günah işleyeceğimi bilmeden namaz kıldırdım ve onların içlerinde ne taşıdıklarını da bilmiyordum" demiştir. Hz. Ömer de bu izahlardan sonra onu mazur görmüş ve onun Mescid-i Küba'da namaz kıldırmasını emretmiştir.

Ezcümle; başkasına zarar veren her şey, başkasına zarar vermek kastıyla yapılan her iş, Mescid-i Dırar hükmündedir ve müminleri tefrikaya sürükleyen her davranış, Mescid-i Dırar hükmündedir. İşte bu nedenledir ki İmam Malik gibi bazı imamlar bir mescitte iki cemaatin yapılamayacağını söylemişlerdir. Birinci cemaat namaz kıldıktan sonra ikinci bir cemaatin yapılması görüşündedirler. Ebu Hanife'nin ve İmam Şafii'nin de bu konuda görüşleri aynıdır. Hanbeliler'e göre ise bir mescitte cemaatin tekrar etmesinin bir mahzuru yoktur.

Âyet-i kerimenin devamında: "Daha önce Allah ve Peygamberi'ne karşı savaşanlara gözetleme yeri hazırlamak için" ifadesi geçmektedir. Allah ve Rasulüne karşı daha önce savaşanlardan maksat Ebu Amir er-Rahib'dir.

Medine'de Ebu Amir ile Rasulullah arasında şöyle bir olay geçmiştir: Ebu Amir Allah'a yalvararak: "Ey Allah'ım! Hangimiz cemaatleri birbirinden ayırıyor ve bölük börçük ediyorsa sen onu tek başına kovulmuş halde garip bir durumda öldür" diye dua ediyordu. Rasulullah da: "Ey Allah'ım! Sen bunu kabul et" diyordu. Fiilen Ebu Amir garip bir halde kovulmuş olarak tek başına Urfa'da öldü.

Ayet-i kerimede: "Ey Muhammedi Bu mescitte asla namaza durma. Şüphesiz ki başlangıcından itibaren takva üzere kurulan bu mescitte namaz kılman daha hayırlıdır. O mescitte temizlenmeyi seven adamlar vardır. Allah kendilerini temizleyenleri sever" (Tevbe, 108) buyurulmaktadır. Bu âyette geçen ve ilk yapılışında takva temeli üzerine kurulduğu beyan edilen mescitten hangi mescidin kastedildiği hususunda müfessirler arasında ihtilâf vardır. Bazılarına göre bu mescit, Mescid-i Küba, diğerlerine göre Mescid-i Nebevi'dir. Sahabe ve tabiînlerden her iki görüşü de ileri süren zatlar mevcuttur. Bu mescitten maksadın Küba Mescidi olduğunu söyleyenler arasında Abdullah bin Abbas, Dahhak, Hasan el-Basri, Abdullah bin Ömer, Sayyid b. Müseyyeb ve bir rivayete göre İmam Malik vardır. Bunlara göre, yapıldığı ilk günden itibaren takva temeli üzerine kurulan mescitten maksat Rasulullah'ın Medine'de ilk namaz kıldığı Küba Mescidi'dir. Çünkü Rasulullah Medine'ye ilk vardığında Amr İbn Avfoğulları'nın bulunduğu yerde Küba Mescidi'ni yapmıştır. Bu da Rasulullah'ın mescidinden önce yapılmıştır.

Ancak Tirmizi'nin Ebu Said el-Hudri'den rivayet ettiği bir hadise göre bu âyette zikredilen ve ilk yapılışından itibaren takva temeli üzerine kurulduğu beyan edilen mescit hakkında iki kimse tartışmıştır. Birisi bu mescidin Küba Mescidi olduğunu, diğeri ise Mescid-i Nebevi olduğunu söylemiştir. Bunun üzerine Rasulullah âyette geçen bu mescitten maksat: "Benim şu mescidimdir" demiştir. Sahih olan bu hadis-i şerife göre ilk yapıldığı günden itibaren takva üzerine tesis edilen mescitten maksat Medine'deki Rasulullah'ın mescididir.

İmam Kurtubi, birinci görüşün âyet-i kerimenin sibakına daha uygun olduğunu söylemiştir. Çünkü âyette: "O mescitte temizlenmeyi isteyen erkekler vardır. Allah temizlenmek isteyenleri sever" buyurulmaktadır. Rasulullah (sav)'den de şu an sahihlik derecesini bilemediğim bir hadis rivayet edilmiştir. Rasulullah buyurmuştur ki: "Ey Küba halkı! Görüyorum ki Allah Teala sizi övüyor ve sizin hakkınızda "Orada temizlenmeyi isteyen erkekler vardır, Allah temizlenmek isteyenleri sever" buyurmaktadır. Onlar da demişlerdir ki: "Bizler tuvalete gittikten sonra kendimizi temizlerken taşlarla temizlendikten sonra Arkasından su ile taharet alıyorduk. Bu sebeple yüce Mevlâ bizi temizlenmeyi isteyenler diye vasıflandırdı."

Aslında su ile taharet alma farz değil, müstehaptır. Şayet taharetlenmek isteyen kimsenin yanında özel kağıt veya taş bulunursa bunlar taharet almak için yeterlidir, su olsa dahi bunlar kâfidir. Ancak su ile taharet etme daha efdaldır ve sünnettir. Çünkü asıl olan necasetin ön ve arkadan giderilmesidir. Bu ise taş vb. şeylerle tamamen giderilmese dahi meşru miktarda giderilmiş olur. Çünkü taşla taharetlenmede ne kadar olsa necasetten iz kalmış olabilir. Fakat aziz ve celil olan Allah bizlere bir kolaylık olsun diye taşla taharetlenmemizi de caiz kılmıştır. Bunu bize bizzat Rasulullah pratiği ile öğretmiştir. Anlıyor musunuz? Bir insan üç taşla veya bir kâğıt parçası ile taharet edecek olsa ve görünen necasetin giderildiği kanaatine varırsa bu onun için yeterlidir. Buna ilaveten su ile taharet alırsa bu müstehaptır.

İmam Malik'e göre üzerinde necaset bulunan bir elbise ile namaz kılan kimse, vakit çıkmazdan önce onu fark ettiği taktirde namazını iade eder. Ancak vakit çıktıktan sonra ise necaset bulunan elbise ile kılmış olduğu namazı iade etmesi gerekmez. Örneğin elbiseniz uzundur ve tuvalete girdiniz. Elbisenize tuvaletteki bir pislik bulaştı, fakat siz bunun farkına varamadınız. O elbise ile ikinci ve akşam namazını kıldınız. İmam Malik'in dışındaki fıkıh âlimlerine göre necaset bulunan elbise ile kılmış olduğunuz ikinci ve akşam namazlarını iade etmeniz gerekir. Ancak İmam Malik'ten nakledilen bir rivayete göre ikinci ve akşam namazını iade etmeniz gerekmez. Diğer bir rivayete göre ise sadece Akşam namazının vakti çıkmamış ise, iade edilmesi gerekir. Hanefi âlimleri ise: "Elbisede bulunan necaset şayet katı necislerden olup bir dirhem miktarını aşmamışsa bir mahzuru yoktur" demişlerdir. Hanefiler bu görüşlerini taşla temizlenmeye kıyas ederek delillendirmişlerdir. Yani taşla temizlenildiğinde necasetlerin tamamen gilmesi mümkün değildir. Bu nedenle bir dinar altın miktarı kadar olan necaset muaf tutulmuştur. Bu bakımdan Hanefi âlimleri: "Elbisenin üzerinde bulunan idrar damlaları bir dinar altın miktarına veya avuç içi (ayası) kadar olan bir bölüme ulaşmıyor ise kılınan namaz caizdir" demişlerdir. Bir dinar miktarındaki büyük abdest necaseti, muaf tutulmuştur. İdrar da ise bir dirhem hacmindeki miktar muaf tutulmuştur. Elbiseinde bir dirhem miktarında ya da daha az necaset bulunduğunu bildiğin halde veya bilmediğin halde kılmış olduğun namaz sahihtir ve bu necaset miktarı muaftır. Bu Hanefi mezhebine göredir. Şafii ve Hanbali mezhebine göre ise necasetten hiçbir miktar muaf tutulamaz. Üzerinizde bir nokta kadar dahi olsa, idrar bulunduğu taktirde namazınız batıl olur, iadesi gerekir. Üzerinizde necaset bulunduğunu bilip bilmemeniz veya unutmuş olup

olmamanız fark etmez. Necasetten bir nokta dahi bulunduğu taktirde namazınızı iade etmeniz farzdır. Hanbeli mezhebine göre, bir kimse üzerinde necaset bulunduğunu bilmiyor veya unutmuş ve o elbisesi ile namaz kılmış ise, kılmış olduğu namazı iade etmesi gerekmez. Şafii mezhebine göre ise, elbisenin üzerinde necaset bulunduğu zaman aslolan hadiseyi en yakın zamana bağlamaktır. Bu sebep en son ihtiyaç giderdiği zamanın vakti esas alınarak namazı iade etmesi gerekir. Yani en son tuvalete gittiği zamanı dikkate alarak ondan sonraki namazlarını iade etmesi gerekir.

"Binasını Allah korkusu ve rızası üzerine kuran kimse mi daha hayırlıdır, yoksa binasını dipten çürümüş, yıkılmaya yüz tutmuş bir yar kenarına kurup da onunla birlikte kendisi de cehennem ateşine yuvarlanan kimse mi?" (Tevbe, 109) Yapılan bu mescit gerçekten cehennem ateşine yuvarlamıştır. Bazılarına göre ise burada cehenneme yuvarlanması mecazi bir ifadedir. Yani bu mescit adeta cehennemde yanmış gibi dünyada iken yakılmıştır, demektir. Nitekim Karia Sûresi'nde de mecazi bir ifade kullanılarak: "Amel defteri hafif gelenin annesi uçurumdur" denilmiştir. Uçurum, kişinin gerçek annesi olmadığına göre buradaki anne mecazi anlamda kullanılmıştır ve "sığınacağı yer" demektir. Hülâsa bir kısım âlimlere göre buradaki cehenneme uçmaktan maksat gerçek anlamdır. Bu hususta Cabir bin Abdullah diyor ki: "Ben bu mescidin içinden dumanların çıktığını gördüm. Asım b. Ebi Nücut da Zırr bin Hubeyş'in Abdullah bin Mes'ud'dan şunu söylediğini rivayet etmiştir: "Abdullah bin Mes'ud: "Cehennem yeryüzünde bulunmaktadır" demiştir. Çünkü bu âyet-i kerimede Mescid-i Dırar'ın yıkılıp cehenneme gittiği zikredilmiştir. Yani Abdullah bin Mes'ud bu âyete dayanarak böyle bir kanaate varmıştır.

113 - 116. AYETLERİN TEFSİRİ

113-O çalgın ateşlikler oldukları açıkça ortaya çıktıktan sonra akrabaları dahi olsalar, müşriklere Peygamberinde mü'minlerin de mağfiret dilemeleri olur şey değildir.

114-İbrahim'in babası için af dilemesi ise, sadece ona verdiği bir sözü yerine getirmesi içindir. Fakat babasının, Allah'ın düşmanı olduğu ortaya çıkınca İbrahim, ondan uzaklaştı. Şüphesiz ki, İbrahim çok niyaz eden ve çok halim selim bir insandı.

115-Allah, bir kavmi hidayete erdirdikten sonra o kavme,kaçınmaları gereken şeyleri açıklamadıkça onları saptıracak değildir. Şüphesiz ki Allah, her şeyi bilendir.

116-Şüphesiz ki, göklerin ve yerin mülkü yalnız Allah'ındır. Dirilten ve öldüren O'dur. Sizin için Allah'tan başka ne bir dost, ne de bir yardımcı vardır.

Af Dileme Şartı

Daha önce de izah edildiği gibi 111. âyetle şöyle buyurulmuştur:

"Şüphesiz ki Allah cihad eden müminlerin canlarını ve mallarını cennet karşılığında satın almıştır" âyet-i kerimesinin iniş sebebi hakkında Muhammed b. Kab el-Kurayzi şunu rivayet etmiştir: Akabe Biatı'nda bulunan Abdullah bin Revaha Rasulullah'a şunu söylemiştir:

"Rabbin için ve kendin adına dilediğin şartı koş." Rasulullah da şöyle buyurmuştur:

"Rabbim için O'na ibadet etmenizi ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmamanızı şart koyuyorum. Kendim için ise sizler kendi canlarınızı ve mallarınızı nelerden koruyorsanız, beni de aynı şeylerden ve aynı şekilde koruyunuz." Biat eden sahabeler:

"Peki bunu yapacak olursak bize ne vardır?" diye sormuşlar, Rasulullah da:

"Cennet" diye cevap vermiştir. Biat'ta bulunanlar:

"Bu pek kârlı bir alışveriştir. Biz ne bu alışverişten vazgeçeriz, ne de vazgeçme teklifini kabul ederiz." İşte bunun üzerine yüce Mevlâ: "Şüphesiz ki Allah müminlerin canlarını ve mallarını cennet karşılığında satın almıştır" âyet-i kerimesini indirmiştir. Evet, Allah yolunda yapılan her şeyin değeri pek yüksektir. Ancak kulun en değerli şeyi olan canını ve adeta canın yongası olan malını Allah yolunda harcamasından daha büyük bir fedakârlık olmadığından bu fedakârlığın karşılığı tertemiz bir cennettir. Bu sebeple Buhari ve Müslim'de Rasulullah (sav)'den şu hadis-i şerif rivayet edilmektedir:

"Allah sadece kendi yolunda cihad etmek ve sözlerini tasdik etmek için Allah yolunda cihada çıkan kimseyi ölürse cennete koyacağını veya alacağı sevap ve ganimetlerle sağ salım evine döndüreceğini tekeffül etmiştir." (Buhari, Kitap Humus, bab: 8; Müslim, Kit. Imare, bab: 104)

Yüce Mevlâ 112. âyet-i kerimesinde "seyahat edenler" diye tercüme edilen "es-sâihu" ifadesini zikretmektedir. Müfessirler bu ifadede neyin kastedildiği hususunda farklı görüşler beyan etmişlerdir.

Abdullah bin Mes'ud, Abdullah bin Abbas, Hz. Aişe, Mücahid, Said b. Cübeyr, Ata, Abdurrahman es-Sülemi, Dahhak, Hasan el-Basri ve diğer bir kısım alimlere göre buradaki "es-sâihu" ifadesinden maksat gezip dolaşanlar değil, oruç tutanlardır.

Ancak Rasulullah'tan nakledilen diğer hadislerde seyahatten maksadın Allah yolunda cihad olduğu beyan edilmiştir.

Ebu Umame diyor ki: Bir adam şöyle dedi:

"Ey Allah'ın Rasulü! Seyahat etmek için bana izin ver." Peygamber (sav) de şöyle buyurdu:

"Ümmetimin seyahati Allah yolunda cihad etmektir." (Bkz. Ebu Davud, Kit. Cihad, bab: 6)

Umare bin Gaziyye de şöyle demiştir: Rasulullah'ın huzurunda seyahatten söz edildi. Rasulullah da şöyle buyurdu: "Allah seyahatin yerine bize Allah yolunda cihadi ve her tümseğin üzerinde tek bir getirmeyi emretmiştir."

İkrime ise bu âyetle seyahat edenler diye tercüme edilen "es-sâihu" ifadesinden maksadın ilim tahsil edenler olduğunu söylemiştir.

Abdurrahman bin Zeyd de buradaki "es-sâihu"dan maksadın muhacirler olduğunu bildirmiştir.

Bu görüşlerden anlaşılıyor ki burada geçen seyahatten maksadın kişinin dağtaş gezerek, ova ve yaylaları aşarak dolaşmak sureti ile Rabbine ibadet etmesi değildir. Bu gibi bir hal ancak müminlerin birbirlerine düşüp birbirlerinin boynunu almaları durumunda meşru kılınmıştır. Fitne zamanı dışında asıl olan istikrar ve dini yüceltmektir. Bu da insanlara dini öğretmekle, yılda bir veya iki kere cihada çıkıp düşmanı yıldırma tahakkuk eder.

Ancak cihadın maksadına ulaşması için cihad edilecek araziye çok iyi tanımak gerekmektedir. Bu maksatla yapılan keşif gezileri seyahatten öte cihada yönelik olduğundan bunlarda bir bakıma cihad demektir. Âyeti buna göre yorumlamak daha isabetlidir.

"O çalgın ateşlikler oldukları açıkça ortaya çıktıktan sonra akrabaları dahi olsalar, müşriklere Peygamberin de müminlerin de mağfiret dilemeleri olur şey değildir" âyet-i kerimesinin iniş sebebi hakkında İmam Ahmed b. Hanbel şunu rivayet etmektedir: Ali b. Ebi Talib buyurdu ki: Müşrik oldukları halde bir kişinin anne ve babası af dilediğini işittim ve ona dedim ki:

"Kişi müşrik oldukları halde anne ve babasına mağfiret diler mi?" O da bana şu cevabı verdi:

"Hz. İbrahim de babasına mağfiret dilememiş miydi?" Ben bu hadiseyi Rasulullah'a anlattım. Bunun üzerine işte bu âyet-i kerime indi: "O çalgın ateşlikler oldukları açıkça ortaya çıktıktan sonra akrabaları dahi olsalar, müşriklere Peygamberin de mü'minlerin de mağfiret dilemeleri olur şey değildir."

Burada dikkat edilmesi gereken husus şudur: Kendileri için af dilenmeyecek olanlar müşrik veya kâfir olarak ölen kimselerdir. Buna mukabil günahkâr olarak ölen kimselere günahlarının affedilmesi için Allah'tan af dilenir. Nitekim bu hususta Ata b. Ebi Rebah şunu söylemiştir: Ben kible ehlinde hiçbir kimseye dua etmeyi terk etmedim. İsterse o kimse zinadan dolayı hamile kalan köle bir kadın olsun. Çünkü ben yüce Mevlâ'nın müşrikler dışında hiçbir kimseyi duadan mahrum ettiğini işitmedim. Aziz ve celil olan Allah şöyle buyurmaktadır: "Müşrikler için mağfiret dilemek peygambere ve müminlere yaraşmaz."

114. âyet-i kerimede: "İbrahim'in babası için af dilemesi ise, sadece ona verdiği bir sözü yerine getirmesi içindir" buyurulmuştur.

Hz. İbrahim Meryem Sûresinin 47. âyetinde belirtildiği gibi babasına, iman edeceği ümidi ile şöyle demiştir: "Selâm sana. Rabbimden bağışlanmanı dileyeceğim. Çünkü O bana çok lütufkârdır." (Meryem, 47) Fakat İbrahim'in babası küfründe ısrar edince bu âyette de belirtildiği gibi İbrahim artık ondan uzaklaşmıştır.

117- 119. ÂYETLERİN TEFSİRİ

117 Yemin olsun ki Allah, Peygamber'in -içlerinden bir takımının kalpleri kaymak üzere iken- ve sıkıntılı zamanda Peygamber'e tabi olan muhacirler ile ensarın tevbelarini kabul etti. Sonra da tevbelari sebebiyle onlari affetti. Şüphesiz ki Allah, onlara karşı çok şefkatli ve merhametlidir.

118 Savaştan geri kalan o üç kişinin tevbesini de, bütün genişliğine rağmen yeryüzünün kendilerine dar geldiği, ruhlarının son derece sıkıldığı ve Allah'ın cezasından kurtulmak için Allah'tan başka sığınak olmadığını anladıkları bir zamanda kabul etti. Aslında Allah, onların tevbelarini gelecekte de tevbe etsinler diye kabul etmişti. Şüphesiz ki tevbelari çokça kabul eden ve çok merhametli olan Allah'tır.

119 Ey iman edenler! Allah'tan korkun. Doğrularla birlikte olun.

Mücahid ve diğer bir kısım âlimler 117. âyetin iniş sebebi hakkında şunları söylemişlerdir: Bu âyet-i kerime Tebuk Savaşı hakkında nazil olmuştur. Müslümanlar oldukça kurak ve sıcak bir mevsimde yiyecek ve içecekleri az, sıkıntılı bir durumda yolculuğa çıkmışlardı. Bu sebeple bu savaşa Zorluk Savaşı ismi verildi. Katade diyor ki: Tebuk Savaşı'nın yapıldığı yıl her yer sıcaktan kavruluyordu ve birçok sıkıntılar içinde müslümanlar Şam topraklarına doğru yola çıkmışlardı. Bu savaşta büyük zorluklarla karşılaştılar. Öyle ki iki kişi bir hurmayı aralarında bölüşüyorlardı. Hatta birkaç kişinin dahi bir hurmayı bölüştüğü rivayet edilmektedir.

Bu savaşın Zorluk Savaşı olduğu hususunda Hz. Ömer'in şunları söylediği rivayet edilmektedir: Rasulullah ile birlikte çok sıcak bir havada Tebuk'e doğru yola çıktık. Bir yerde konakladık. O kadar çok susamıştık ki boyunlarımızın aşağı doğru sarkıp kopacağını zannediyorduk. Öyle ki bir kişi su aramaya gittiğinde boynu kafasını yukarı kaldıramayacak kadar çaresiz olarak geri dönüyor ve biz onun boynunun koptuğunu zannediyorduk. Hatta o dereceye vardık ki kişi susuzluktan dolayı devesini kesiyor, onun işkembesindeki suları sıkıp içiyordu. İşkembedeki ıslaklıkları ise göğsünün üzerine sürüyordu. Ebu Bekir dedi ki: "Ey Allah'ın Rasulü! Sen Allah'a dua ettiğin zaman Allah duan karşılığında devamlı sana hayırlar vermiştir. Bizim için de dua et." Hz. Peygamber: "Gerçekten bunu istiyor musun?" dedi ve ellerini semaya kaldırdı. Duasını bitirmeden gökten yağmur boşandı. Daha sonra sakinleşti. İnsanlar yanlarındaki bütün kapları doldurdular. Daha sonra yağmurun başka nerelere yağdığını öğrenmek için çevreyi kontrol ettik ve gördük ki, karargâh sınırları dışında herhangi bir yere yağmur yağmamış.

Ayet-i kerimenin başında "Andolsun ki Allah, Peygamber'in ve güçlük anında ona uyan muhacirler ile ensarın tevbelarini kabul etti..." buyurulmuştur. Neden dolayı? Buna gerekçe ne idi? Çünkü tevbe hata, günah veya yanılığdan dolayı olabilirdi. Yüce Allah'ın Peygamberinin tevbesini kabul ettiğini bildirmesi, -Allahu alem- "Allah seni affetsin, neden onlara izin verdin.?" (Tevbe, 43)

âyet-i kerimesini bir pekiştirmedir. Çünkü Allah Rasulü (sav), Tebuk Gazvesi'ne katılmamak için izin isteyenlere izin verip onları gazveye katılmaktan muaf tutmuştu. "Onlara neden izin verdin?" Hangi konuda izin verdin? Oturmaları ve cihada katılmamaları için mi? Aziz ve celil olan yüce Allah şöyle buyurmuştur: "Eğer onlar sizinle sefere çıksalardı size şer ve fesadı artırmaktan başka bir şey yapmazlar ve aranızda mutlaka bir fitne sokmak isterlerdi. İçinizde onlara iyice kulak verenler de vardır. Allah zalimleri çok iyi bilendir." (Tevbe, 47)

İmanın fitne ve fesat çıkaran, cihad edenleri savaştan caydıran ve ordunun moralini bozan fesatçılara ordu ile birlikte gitmeleri için izin vermemesi gerekir. Aksine onları geri döndürmesi icab eder. Bu sebeple Afgan cihadına gelerek mücahidlerin arasında: "Bunlar bidat ehlidirler, bunlarda bir çok şirkler vardır, muska ve hurafeler vardır" diyen kimselerin mücahidlerle birlikte müfrezelere katılmalarına müsaade edilmesi caiz değildir. Çünkü bu bir kişi, mücahidlerden on kişiyi cihaddan caydırıp geri çevirir. Bu bakımdan böyle kişilerin İslâm ordusuna alınması, mücahitlerle birlikte cepheye gönderilmesi caiz değildir. Bu cihadın İslâm cihadı olduğu hakkında mutmain olan kimselere: "Buyur, cihad et" denilir. Ancak Afgan mücahidlerinin muska, hamail ve nazar boncuğu gibi şeyleri taşımaları yahut kabirlere dokunmaları sebebiyle müşrik olduğuna inanan kimsenin aynı orduda cihada çıkması doğru değildir. Bu gibi insanların değil ki özel timlere, orduya dahi katılmaları sakıncalıdır. Üst komutanının veya birlik amirinin onu kovması gerekir.

Bütün fıkıh alimleri bu hususu açıkça beyan etmişlerdir. Bazılarına göre bu gibi insanları orduya almak haram, diğerlerine göre mekruhtur. Başka alimlere göre ise bu gibi insanların savaştan mücahidler ordusuna katılıp katılmamalarında seddü zera'i (fesat kapılarını tıkayıp hayır kapılarını açma maslahatı) göz önünde bulundurulur. Yani bu sıfatları taşıyan insanlar gelir de cihad eden orduya katılmak isterlerse bunu kovup kovmamanın fayda ve zararları karşılaştırılır. Eğer kovma sebebiyle daha büyük zarar doğacaksa, bunlar kerhen de olsa orduya kabul edilir. Meselâ bu gibi bir talepte bulunan insan aynı zamanda bir kabile lideri veya toplum içinde takdir edilen biri ise maslahat gereği orduya katılması kabul edilebilir. Buna mukabil orduya katılması, katılmamasından daha büyük zararlara vesile olacaksa bu takdirde bunlar kovulur. Sözgelimi kovulması halinde ordu içinde taraftarlar bulup sarsıntı yapacak olan fesatçılarda mutlaka uzaklaştırılmalıdır. Ancak orduya alınması kabul edilen fesatçıların hareket alanları daraltılır. Onlara ordu içinde herhangi bir mevki ve makam verilmez.

Âyette: "Andolsun ki Allah, Peygamber'in ve güçlük anında ona uyan muhacir ve ensarın tevbelarini kabul etti..." buyurulmaktadır (Tevbe, 117) Âyet-i kerimede belirtilen zorluk, hem maddi hem de manevi zorluklardır. Çünkü o insanlar şiddetli bir kıtlık içinde yaşıyorlardı. Ayrıca günler Arap çöllerinde en sıcak olan günlerdi. Düşünün, sahabelerden biri çalışmış ve iki ölçek hurma kazanmıştı. (Burada ölçek diye tercüme edilen saa ifadesinden maksat 2.250 kg.dır.) Bunlardan bir ölçeğini getirip zorluk ordusuna veriyor diğer bir ölçeğini yanında bırakıyordu. Bunu yapan Ebu Akil'di. Bu Rasulullah'a gelerek:

"Ey Allah'ın Rasulü bende iki ölçek hurma var. Birini infak ettim, diğerini kendime bıraktım" demişti. Bunun üzerine münafıklar arkadan ona işaret ederek kendi kendilerine şöyle demişlerdi: "Allah bunun bir ölçek hurmasına muhtaç değildi. O bunu vermeseydi." İşte bunun üzerine aziz ve celil olan Allah şu âyeti indirmişti: "Gönülden sadaka veren müminlere dil uzatan ve güçlerinin vetebildiğinden başkasını bulamayanlarla eğlenenleri Allah, maskaraya çevirir ve onlar için acıklı bir azap vardır." (Tevbe, 79)

Tasavvur edebiliyor musunuz? Şanı yüce Rabbimiz bir ölçek hurma için kıyamete kadar okunmak üzere ayet indiriyor. İki kilo hurmayı veren bir aciz kulunu savunan yüce Allah, kıyamete kadar okunacak Kur'an ayetlerini indiriyor... Bu fakir, sadık, ihlaslı kul için, yüce Allah'ın bir zaferi ve yardımudur. Zira yüce Allah: "Gönülden sadaka veren mü'minlere dil uzatan ve güçlerinin yetebildiğinden başkasını bulamayanlarla eğlenenleri Allah, maskaraya çevirir ve onlar için acıklı bir azab vardır" buyurdu. Bu sadakayı veren Ebu Akil'in daha fazlasını vermeye gücü yetmediğinden âyet-i kerimede "... Güçlerinin yetebildiğinden daha fazlasını bulamayanlar..." diye vasıflandırılmıştır. Ve bu bir ölçek şanı yüce Allah katında yüz bin ölçekten daha faziletli idi. Allah Rasulü (sav) bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır:

"Bir dirhem yüz bin dirhemi geçti." Sahabeler;

"Ey Allah'ın Rasulü bu nasıl olur?" derler. Rasulullah da buyurur ki:

"Sadece iki dirhemi bulunan bir insan bir dirhemini infak eder ve işte bu Allah katında mükâfatı çok miktarda malı bulunduğu halde ondan yüz bin dirhem infak edenden daha büyüktür." (Bkz. Nesei, Kit. Zekat, bab: 49) Yanında on rupiden başka parası bulunmayan bir kimse, Allah yolunda bu 10 rupiyi infak ettiği zaman şanı yüce Allah'ın terazisinde bir milyon riyale denktir. Evet, Allah Rasulü (sav): "Bir dirhem yüzbin dirhemi geçti" buyurmuştur. Çünkü aziz ve celil olan şanı yüce Allah, herkesin gücü miktarında ve gayreti nisbetinde infak ettiğini kabul buyuruyor ve ecrini kat kat fazlaca veriyordu.

Bu gazvede bir ölçek hurmadan daha fazlasına gücü yetmeyen Ebu Akil bir ölçek getirmiş, buna mukabil Abdurrahman bin Avf ise dört bin dirhem getirerek şöyle demişti:

"Ey Allah'ın Rasulü! Benim, sekiz bin dirhemim var. Bu dört bin dirhemini getirdim ve dört bin dirhemini de aileme bıraktım." Allah Rasulü (sav):

"Allah aileni de malını da senin için hayırlı ve uğurlu eylesin ve mübarek kılsın" buyurdu. Bunun üzerine yine münafıklar şöyle demişlerdi: "Vallahi Abdurrahman bin Avf bu kadar parayı ancak riya olsun diye getirmiştir." Münafıklar ayak ayak üstüne atıyor ve ikindiden sonra oturarak duvara yaslanıp gelenlere bakıyorlardı. Allah Rasulü (sav) bir yardım toplama sergisi açmıştı. Bazıları hurma getiriyor, bazıları arpa getiriyor, bazıları da mal getiriyordu. Münafıklar ise gelen herkesi alaya alıp, onun hakkında dedikodu yapıyorlardı. Hiçbir kimse onların şerrinden kesinlikle kurtulamıyordu. Münafıklardan bazıları oturduğu yerde bıyıklarını burup onlar sırf müminleri ayıplamak, tenkid etmek, kusurlarını tesbit etmek, onları caydırmak ve niyetlerini ifsad etmek için orada oturmuş bakıyorlardı. Onlar dört bin dirhem getirip infak edene: "Bu gösteriş yapıyor" ve bir ölçek hurma getirene de: "Allah bunun bir ölçeğinden müstağnidir" diyorlardı. Aslında tüm insanları razı etmek kendisine ulaşılamayan bir gayedir. Tabii ki münafıkları ve kıskançları razı etmek mümkün değildir. Aslında mesele insanları belgelerle ve delillerle ikna etme meselesi değildir. Çünkü âyet-i kerimede de buyurulduğu gibi: "Onlar her türlü ayet ve delili görseler de ona iman etmezler." (Araf, 146) Asıl mesele kalplerin, ruhların, vicdanların hasta olması meselesidir. Böyle kalpleri ve ruhları hangi şey doyurabilir ve ne razı kılabilir? Elbette ki hiçbir şey razı edemez.

Hülasa Allah Rasulü (sav), minberine çıktı ve insanları Zorluk Ordusu için infakta bulunmaya teşvik etti. Hz. Osman (ra) kalktı ve: "Benden çul ve eğerleri ile birlikte 100 deve" dedi. Allah Rasulü (sav) ona hayır dualarında bulundu. Tekrar Rasulullah insanları infakta bulunmaya teşvik etti. Bunun üzerine Hz. Osman (ra) tekrar kalktı ve: "Benden çul ve eğerleri ile birlikte 100 deve daha" dedi. Allah Rasulü (sav) insanları infakta bulunmaya yine teşvik etti. Hz. Osman (ra) bunun üzerine yine kalktı ve: "Benden çul ve eğerleri ile birlikte 100 deve daha" dedi. Hz. Osman 300 deveyi çul ve semerleri ile birlikte Allah yolunda infak etmişti. Bunun üzerine Allah Rasulü (sav) de: "Osman bugünden sonra amel etmese de zarar etmez" buyurdu ve: "Ey Allah'ım, Osman'dan razı ol! Şüphesiz ben ondan razıyım" buyurdu. Evet, Rasulullah Şiiler'in burnu yerde sürünse de: "Ey Allah'ım, Osman'dan razı ol. Şüphesiz ben ondan razıyım" buyurmuştu. (Bkz. Tirmizi, Kit. Menakib, bab: 18; Mihneti İmam Ahmed, c. 5, sh. 63) Allah Rasulü (sav): "Kim zorluk ordusunu teşhiz ederse ona cennet vardır" buyurdu. Hz. Osman (ra) orduyu teşhizatlandırdı. (Buhari Kit. Yasaya, bab: 33, Kitap Fedailus Sahabe, bab:7) Allah Rasulü (sav): "Kim doldurulmuş Rume kuyusunu tekrar kazdırıp ortaya çıkartacak olursa ona cennet vardır" buyurdu. O kuyuyu Hz. Osman kazdırdı. Buna rağmen Şiiler, Hz. Osman (ra) hakkında: Bu zındıktır" diyebilmektedirler. Allah Rasulü (sav)'in iki kızı ile de Hz. Osman dışında hiçbir kimse gerdeğe girmemiştir. Evet, hiçbir kimse Hz. Osman dışında Rasulullah'ın biri öldükten sonra diğer kızı ile evlenip iki kızını alma şerefine nail olmamıştır. Bu sebeple ona iki nurun sahibi manasına gelen "zinnureyn" denilmiştir. Bütün bunlara rağmen bir kısım münafıklar Hz. Osman aleyhinde: "O münafıktı, Rasulullah'ın vefatından sonra dinden çıkmıştı" şeklinde iftirada bulunuyorlar. Yazıklar olsun bunlara, vay hallerine: Bundan vazgeçmelidirler.

Rasulullah'ın sahabelerinin Tebuk Seferi'ndeki yiyecekleri; emdikleri hurmalar, bozulmuş arpa unlan ve kokuşmuş iç yağlarıydı. O zamanda yağ olarak kullanmak üzere iç yağlarını uzun zaman saklıyorlardı. Bu sebeple yağlar kokuşmuş hale geliyor ve bu halleriyle yeniliyorlardı. Bu orduya katılan askerler arpa ekmeklerini kırıp üzerine biraz su döktükten sonra kokuşmuş iç yağlarını eritip onun üzerine döküyor ve öylece yiyorlardı. Bunu dövmek yapıyorlardı. Diğer taraftan her kişiye bir hurma düşmediğinden biri hurmayı biraz emdikten sonra diğer arkadaşına veriyordu, biraz da o emiyordu. Böylece birkaç sahabe bir hurmayı emerek bitiriyorlardı. Görüldüğü gibi zorluk ordusunda hurma yeme olmayıp bir hurmayı bir veya iki defa emme vardı.

Bu hususta Müslim ve diğer hadis imamları, Hasan el-Basri'nin şunları rivayet ettiğini tescil etmişlerdir: Hasan el-Basri demiştir ki: "Zorluk anındaki müslümanlar bir deveye sırayla biniyor ve her iki veya üç kişiye bir deve düşüyordu. Yiyecekleri; kurtlanmış hurma, bozulmuş arpa ve kokmuş iç yağı idi. Bir bölük yanlarında birkaç hurma ile yola çıkıyor, acıktıkları zaman bir hurmayı emerek arkadaşına veriyor, sonra kendisi üzerine bir bardak su içiyordu ve hurma o grubun içerisinde bu şekilde dolaşıyordu. Sonuncuya gelindiğinde hurmanın sadece çekirdeği kalmış oluyordu. İşte bu şekilde onlar, Allah Rasulü (sav) ile birlikte samimi ve kesin bir iman ile yürüdüler. Allah onlardan razı olsun."

Hz. Ömer (ra) bu âyet-i kerimede belirtilen zorluk anından sorulduğunda şöyle diyordu: "Çok şiddetli bir sıcakta (sefere) çıktık. Öyle bir yere gelmiştik ki, şiddetli bir susuzluğa tutulduk. Hatta susuzluktan boyunlarımızın kopacağını zannettik. Kişiler devesini boğazlıyor, işkembesini sıkarak suyunu içiyor, kalanı da göğsünün üzerine koyuyordu." Yani devenin midesinden yemekle karışmış olan kalıntıları ağızına sıkıp suyunu içiyor, daha sonra ise soğuk hissettiği işkembesini hararetini gidermesi için göğsünün üzerine koyuyordu.

Hz. Ebu Bekir (ra) ise şöyle demişti: "Şüphesiz Allah, seni hayır dualarını kabul etmeye alıstırdı. Bizim için dua et." Allah Rasulü: "Bunu arzuluyor musun? (yani sana dua etmemi cidden istiyor musun?)" buyurdu. Ebu Bekir: "Evet" dedi. Rasulullah iki elini

kaldırıp duaya başladı, henüz ellerini indirmeden gökleri bulut kapladı ve sular dökülmeye başladı. Askerler beraberinde bulunan kapları doldurdular, sonra biz gidip çevreyi kontrol ettik. Yağmurun karargâh sınırlarının dışına taşmadığım gördük.

Ebu Hureyre ve Ebu Said (r.anhuma) şöyle demektedirler: "Bizler Tebük Gazvesi'nde Allah Rasulü (sav) ile birlikte idik. İnsanlar çok acıktılar ve: "Ey Allah'ın Rasulü! Şayet bize izin verirsən şu su taşıyan develerimizi boğazlayalım. Etini yer, yağıyla da yağlanırsın ve böylelikle derilerimiz çatlamaz" dediler. Allah Rasulü (sav) de: "Yapınız" buyurdu. Bunun üzerine Ömer geldi ve: "Ey Allah'ın Rasulü! "Eğer bunu yaparlarsa binekler azalır, fakat onlara yiyeceklerinden arta kalanlarını getirmelerini söyle ve Allah'a bunları bereketlendirmesi için dua et. Belki Allah bu arta kalan yiyecekleri bereketlendirir" dedi. Allah Rasulü (sav): "Peki" dedi. Sonra da deriden bir sofraya bezi ile herkesin arta kalan yiyeceklerini getirmelerini emretti. Bir adam bir avuç dolusu mısır, diğeri bir avuç hurma, başka biri bir avuç ekmek kırıntısı getirmeye başladı ve açılan örtünün üzerinde küçük bir küme oluştu. Ebu Hureyre: "Bu kümeyi ölçtüm, bir oğlağın arkası kadardı" demektedir. Allah Rasulü (sav), yüce Allah'a bu kümeyi bereketlendirmesi için dua etti ve sonra da: "Kaplarınızı doldurunuz" buyurdu. Kaplarını doldurdular. Kendisinden başka ilâh olmayana yemin olsun ki, askerin yanında doldurulmamış hiçbir kap kalmadı. Topluluk ondan doyuncaya kadar yediler ve bir miktar da arttı. Peygamber (sav) bunun üzerine şöyle buyurdu: "Şehadet ederim ki şüphesiz Allah'tan başka ilâh yoktur ve yine şehadet ederim ki ben Allah'ın Rasulüyüm. Bu iki şeyden şüphe etmeksizin Allah'ın huzuruna çıkan kuldan cennet esirgenmez." (Müslim, İman bab: 45)

Tebük Gazvesi'ne katılanlar kaç kişi idi? 30 bin. Toplamış oldukları bu küçük kümeden her bir kimseye bir arpa tanesi verilseydi bu küme yeter miydi? Çünkü bu küme toplam 30 bin arpa tanesi yapardı. Ebu Hureyre (ra) kendisinden başka ilâh olmayan Allah'a yemin ederek askerlerden kabı dolmayan hiçbir kimsenin kalmadığını söylüyordu. Tüm askerlerin ondan yeyip yine de arttığını söylüyordu. Toplam 30 bin asker bulunuyordu. Her asker bir ekmek yeseydi 30 bin ekmek yapardı. Her on ekmek bir kilo olduğuna göre, her on kişi bir kilo yemiş olacaktı. Böylece otuz bin kişiyi 10'a bölecek olursak 3000 kilo eder. Yani 3 ton. Bir kamyonundan daha ağır. Halbuki ortaya toplanan, oğlağın arkası kadar bir miktardı. Bu da sadece yedikleri miktardı. Ya kaplara ne kadar koyuldu? Farzet ki herkes kabına sadece bir kilo yiyecek koydu. Böylece otuz bin kilo kaplara doldurulmuş olurdu. Yani 30 ton... Halbuki oraya toplanan tüm gıdalar belki de yaklaşık üç kilo idi. Çünkü erler ekmek kırıntılarını, mısır tanelerini ve hurmaları getirmişlerdi.

Ey mücahid kardeşler! Özellikle savaş meydanlarında ve cihad anlarında görülen bu tür mucizeleri de göz önünde bulundurarak kendinizi güven içinde hissedin. Kalbinizi mutmain kılın. Çünkü aziz ve celil olan Allah mücahidleri helâl rızıkla rızıklandırmayı bizzat kendi üzerine almıştır. Buna kefil olmuştur. Nitekim bu husustaki bir hadis-i şerifte şöyle buyurulmuştur: "Allah, evinden Allah yolunda cihad etmek için çıkan bir mücahidi ölürse cennetine koyacağına, sağ kalırsa eriştiği sevap veya ganimetle yerine döndüreceğine dair tekeffül etmiştir." Evet Allah, mücahidi cennete koyacağını; aziz, şerefli ve sevaba nail olarak ganimetleri toplamış bir halde evine döndüreceğini garanti etmiştir.

Hülasa bu savaşta maddeten büyük sıkıntılar görülmüştür. Fakat hepsi de sabırla aşılmıştır. Bu savaşta görülen manevi zorluklar ise daha da beterdir.

Meselâ, Süveylim isminde bir yahudi vardı. Bu adam Ümmü Amir'in evinde dostlarını toplayıp, İslâm aleyhine ikna turları yapıyordu. Her gece münafıklar onun yanında toplanıyor ve şöyle diyorlardı: "Şimdi bu adam mı (Muhammed mi) Rumlar'a karşı savaşacak? Allah'a yemin olsun ki sanki bizler onların yarın Rumlar'ın elinde iplere bağlı bir şekilde esir düştüklerini görüyoruz. Bu adam Rumlar'la savaşmayı Araplar'la savaşma gibi mi zannediyor?" Diğer bir fesatçı da münafıkların liderlerinden olan Ced bin Kays'dı. Bu adam özü kabahatinden daha büyük bir tavra girerek cihada katılmamak için özür beyan etti ve Rasulullah'a şöyle dedi: "Ey Allah'ın Rasulü! Ben kadınlara karşı sabredemem. Ben kendi nefsimi biliyor ve nefsimden korkuyorum. Rumlar'ın kızlarını gördüğümde onlara karşı sabredemem. Bu sebeple savaşa katılmamak için bana izin ver." İşte bu münafık hakkında şu âyet-i kerime nazil olmuştur:

"Onlardan bazıları peygambere: Bana izin ver, beni fitneye düşürme, diyordu. Bilin ki onlar zaten fitne içine düşmüşlerdir.

Şüphesiz ki cehennem kâfirleri çepeçevre kuşatıcıdır." (Tevbe, 49)

Medine'de dedikodular ve cihad aleyhtarı propagandalar kol geziyordu. Rasulullah (sav) bu propagandalara fırsat vermemek amacıyla hazırlıklar yapıyor, tedbirler alıyor, emrediyor, cihada çıkmayı teşvik ediyor ve yakında Rumlar'la savaşılacağını söylüyordu. Bu nedenle onu dinleyen sahabeler bütün güç ve kuvvetlerini bu cihada teksif etmişlerdi. Sözgelimi biraz önce bahsi geçen Ebu Akil, bir gece sabaha kadar bir yahudinin bahçesini suladı ki iki ölçek hurma elde etsin de birini ailesine bıraksın, diğerini orduya infak etsin. Yine sahabelerden Zeyd b. Ali de geceleyin ağlıyor ve şöyle diyordu: "Ey Rabbim! Sen cihadı emrettin. Ben ise hiçbir şeye sahip değilim. Ben Rasulullah'a gittim. O beni üzerine bindireceği herhangi bir bineğe sahip olmadığını söyledi. Ey Rabbim! Ben Müslümanlara ırzıma dil uzattıklarından dolayı veya malıma herhangi bir saldırıda bulunmalarından dolayı olan hakkımı tümüyle infak ettim" dedi. Bunun üzerine Rasulullah ikinci günü: "Bu gece sadaka veren kimdi?" diye buyurdu. (Aslında Ebu Akil'in sadaka olarak vereceği herhangi bir şeyi yoktu. O: "Ben müslümanların üzerinde olan haklarımı tasadduk ettim" demişti. Yani: "Kim bana hakaret etti ise veya gıybetimi yaptı ise bundan dolayı ondan alacak olduğum bir ölçek hurmayı ona tasadduk ettim" demişti.) Rasulullah'ın bu sorusu üzerine kimse ayağa kalkmadı. Sadece Zeyd ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Ruhum kudret elinde olan Allah'a yemin olsun ki ben gelecek sene sadaka vereceklerin listesine kabul edildim" dedi. Evet, bu zat hem cömert hem de zeki bir insandı. Infak edecek bir şeyi yoktu, fakat o insanların kendisini eleştirmelerinden dolayı hoşgörülü olma sadakasını vermek istedi ve dedi ki: "Ben gelecek yıl verilecek sadakaları verme listesine alındım."

Rasulullah bütün hazırlıklarını yapıyordu. Bir takım insanlar bazı şeyler getiriyor, başkaları başka şeyler getiriyordu, diğer bir kısım insanlar şu şekilde dedikodu, başkaları başka şekilde caydırıcı sözler söylüyorlardı. Fakat bunların hiçbirisi Rasulullah'ı kararından vazgeçirmiyordu. O ısrarlıydı.

İşte, bizler de inşallah hazırlıklarımızı yapıyor, çalışıyor ve Afganistan'a cihada gidiyoruz. Buna mukabil bir takım insanlar ithamlarda bulunuyorlar, çeşitli laflar söylüyorlar. Aslında bunlar bizi fazla ilgilendirmiyor, bizler hak bildiğimiz çizgide devam edeceğiz. Çünkü âyet-i kerimde de buyurulduğu gibi: "Suyun üzerindeki köpük ve çerçöp geçip gider, insanlara fayda verecek olan ise yeryüzünde kalır." (Rad, 17)

Afganistan'a Gitmeyin(?)

Bakıyorsun ki bir kişi ayak ayak üstüne atmış ülkesinde oturuyor ve: "Evladım size nasihat edeyim, Afganistan'a gitmeyin" diyor. Neden? "Çünkü bu Amerika ile Rusya'nın savaşıymış. Biz herkesin karşısında bunu söylemiyoruz. Bunu sadece bazı kimselerle konuşuyoruz" demektedirler. "Biz bu sözleri anlayabilecek güvenilir kimselere söylüyoruz, diğer insanların karşısında ise konuşmuyoruz, bu sebeple senin burada kalman daha faydalı olacaktır. İnşallah İslâm yeryüzünde hakim olacaktır, inşallah İslâm devleti yarınlarda kurulacaktır..."

Allah'a yemin ederim ki bu insanlar rüya görmekteler! Rüya görmekteler! Nasıl mı? Vallahi, İslâm devletini cihadsız, kansız, kurbansız ve sakat kalmış yiğitler olmaksızın kuracaklarını zannedenler hayal görmekteler. Ancak bu insanlar rüya gördüklerini anlayacak kabiliyette değildirler. Çünkü sadık rüya ile karmaşık hayallerden oluşan rüyalar arasında fark vardır. İki yaşındaki oğluyla uçağa binip de çocuğun, babasına:

"Babacığım neden bize uçak satın almıyorsun?" diyen çocuğun ifadesi İslâm devletinin kansız, cihadsız ve hazırlıksız kurulmasını isteyen kimsenin ifadesinden daha gerçekçidir.

Filistin'e, tabanca kullanmasını dahi öğrenmeden dönmek isteyenlerin ifadesinden daha gerçekçidir. Suud'da, Katar'da, Bahreyn'de bulunan Filistinliler'den biri Afganistan'a cihad için gelmek istediğinde diğer Filistinliler ona: "Ey kardeşim, sen Filistinlisin! Filistin'i unuttun mu? Afganistan'a gidiyor, Filistin'i unutup musun?" diyorlar. Bizler de ona şöyle deriz: Sen Filistin için ne yaptın? 20 yıldan beri kokuşmuş körfez ülkelerinde kaldın, Filistin için ne yaptın? Şüphesiz toprağın seni Allah'a şikâyet etmektedir. Bir Filistinlinin cihad topraklarına gelerek eğitim görmesi, silah kullanmayı öğrenmesi, müslümanın izzetini öğrenmesi, gerilla savaşlarını öğrenmesi ve bu şekilde belki de yarın ümmetine ve ülkesine fayda verecek olması haram mıdır? Belki de o yarın savaşı Mescid-i Aksa'ya taşımayı, orada cihad etmeyi düşünmektedir... Hayır, hayır... Sen Filistinli olarak kal. Filistin'i unut. Otur ve "Filistin, Filistin" diye sadece konuş, dur...

Arap devletleri içerisinde Filistin için ağıt yakmakta becerikli olmayan bir kimse var mıdır? Ağıt yakmakta, matem tutmakta ve 'mersiyeler düzmekte Arap devletlerinin medyasından daha kuvvetlisi yoktur. Bizler konuşmayı ve hiçbir iş yapmamayı onlardan öğrendik. Dilleri uzun, elleri kısadır. Kardeşler! Sizler çalışın. Kimsenin dedikodusuna bakmayın. Çünkü Allah kişiyi ancak gücünün yettiği kadarı ile yükümlü kılmıştır. Allah az olan şeyi de mübarek kılar. Ancak bu gibi dedikodu yapanların az bir katkısı da bulunmamaktadır. Allah yolunda olmayan çok şey az, fakat O'nun yolunda olan az şey ise çoktur. Bu hususta yüce Mevla şöyle buyurmuştur: "De ki: İyi ve temiz olan şey ile kötü ve pis olan şey, kötü ve pis olanın çokluğu hoşunuza gitse bile bir değildir." (Maide, 100)

İnsanlar Tebük'e doğru ilerledi. Bazıları ise ordudan geri kaldı. Ebu Hayseme ve Ebu Zer bunlardandı. Ebu Hayseme evine döndü. İki tane hanımı vardı. Yaz ayı olduğu için iki hanımı da bahçede çardaklar yapıyorlardı. Ebu Hayseme bahçesine geldiğinde iki hanımını da suladıkları çardağın altında gördü. Meyvalar olmuştu, iki çardaktan birinin kapısında durdu ve: "Burada gölge ve serinlik var. Allah Rasulü (sav) ise şiddetli sıcağın altında... Allah'a yemin ederim ki her iki çardağa da girmeyeceğim, bana bineğimi hazırlayın" dedi. İki hanımı da Ebu Hayseme'yi gitmekten vazgeçirmek için uğraştılar, fakat Ebu Hayseme Allah Resulü'nün yanını tercih etmişti. Sahabeler: "Uzaktan bir adam gelmektedir" dediler. Allah Rasulü (sav) de: "İnşallah bu Ebu Hayseme'dir" dedi. Gelen Ebu Hayseme idi.

Ebu Zer el-Gıfari... Dünyada fakir, ahirette zengin sahabe inşallah. Hiçbir ağaç Ebu Zer'den daha doğru söyleyen birini gölgelendirmemiş ve yeryüzü de bundan daha samimi olan birini üzerinde taşımamıştır. Ebu Zer (ra) devesine binmişti. Deve bir adım atıyor, bir adım geriliyordu. Ebu Zer devenin ilerlemesi için uğraşıyor, ancak fayda vermiyordu. Ebu Zer deveyi ilerletmek için daha fazla uğraşmanın fayda vermeyeceğini anlar ve deveyi bırakarak yaya olarak yürümeye başlar. Sahabeler Ebu Zer'i göremiyorlardı. "Ebu Zer nerede?" diyorlardı. Rasulullah (sav) ise, bizim bugün devamlı olarak tekrarladığımız sözü söylüyordu. Bırakın onu, eğer onda hayır var ise Allah onu sizlere yetiştirecektir, eğer aksi ise, Allah sizi ondan kurtaracaktır."

Biz de Afgan cihadına katılmayanlar için diyoruz ki; onları bırakın, eğer onlarda hayır var ise Allah onları Afganistan'da bizlere ulaştıracaktır, aksi ise Allah bizleri onlardan kurtarmış olacaktır, bırakın onları diledikleri gibi konuşsunlar, diyoruz. Onlar Afganistan cihadına: "Yıldızlar savaşı (star wars), iki büyük süper devletin savaşı!" demektedirler. Maaşallah her şeyi çok iyi anlıyorlar. Her birinin kafası kocaman kocaman! Bizler ne diyoruz?

Onları bırakınız. Eğer onlarda hayır var ise, Allah onları bize katacaktır. Eğer aksi ise, Allah onları bizden uzaklaştıracaktır. Gerçekten de Tebük Gazvesi zorluk ve sıkıntılarla dolu bir gazve idi. Bu nedenle yüce Mevlâ şöyle buyurmuştur: "Yemin olsun ki Allah, Peygamber'in, -içlerinden bir takımının kalpleri kaymak üzere iken- ve sıkıntılı zamanda Peygamber'e tabi olan muhacirler ile ensarın tevbelerini kabul etti. Sonra da tevbeleri sebebiyle onları affetti. Şüphesiz ki Allah, onlara karşı çok şefkatli ve merhametlidir. Ve savaştan geri kalan o üç kişinin tevbelerini de, bütün genişliğine rağmen yeryüzünün kendilerine dar geldiği, ruhlarının son derece sıkıldığı ve Allah'ın cezasından kurtulmak için Allah'tan başka sığınak olmadığını anladıkları bir zamanda kabul etti. Aslında Allah, onların tevbelerini gelecekte de tevbe etsinler diye kabul etmişti. Şüphesiz ki tevbeleri çokça kabul eden ve çok merhametli olan Allah'tır." (Tevbe, 117-118)

Şu üç kişinin olayı ne kadar da güzeldir. Bunlar Kab bin Malik, Hilal bin Ümeyye ve Murare bin er-Rebi'dir. Rasulullah (sav) Receb ayının sonuyla Şaban ve Ramazan'ın bir kısmını Tebük'de geçirdi. Allah Rasulü (sav) Halid bin Velid'i bugün Ürdün'de bulunan ve Ezrek kenti diye bilinen Dumetu'l-Cendel ismindeki kentin valisi olan Ekider'e göndermişti. Yine onu Maan kentinin yanında bulunan Ezrah'a ve bugün Akabe diye adlandırılan Eyle'ye de göndermişti. Halid bin Velid onlarla barış anlaşması yaptı ve cizyeleri (vergileri) toplayıp getirdi. Halid bin Velid'in getirdiği şeyler arasında çok ince dokunmuş elbiseler de vardı. Sahabeler onlara dokunup ne olduklarını anlamaya çalışıyorlardı. Çünkü hayatları boyunca böyle ince dokunmuş kumaşlar görmemişlerdi. Bu nedenle onları hayretle tutuyor ve diyorlardı ki: "Allahuekber, ne de ince dokunmuş elbiseler bunlar!" Rasulullah da: "Siz bu elbiselerin inceliğine hayret mi ediyorsunuz? Elbette ki Hendek'te şehid olan Şad bin Muaz'ın cennetteki mendilleri bunlardan daha ince dokunmuş mendillerdir."

Bu sebeple bize çeşitli esans ve kokular getirenlere diyoruz ki: "Şehid düşen kardeşlerimizden Yahya ve Halid'in kanları Allah

katında bu esans ve kokulardan daha güzeldir. Koku ne kadar kaliteli ve değerli olursa olsun, isterse Taif bölgesinin güllerinden yapılmış olsun. Şehid düşen Abdülmennan'ın, Kürd Halid'in, Deylem Hişam'ın kanlarının Allah katındaki kokusu, bizim nezdimizde bu esans ve kokulardan daha üstün ve daha iyidir.

Rasulullah (sav) dönmüştü. Ancak münafıkların hile ve tuzakları hâlâ devam ediyordu. Allah Resulü'nün geçeceği yol üzerinde dağ çıkıntısı gibi zor bir geçit bulunmaktaydı. Münafıklar: "Bu geçitten bir kısım develeri ürkütüp Rasulullah'ın devesine doğru gönderelim ki Rasulullah devesinden düşüp parçalansın ve devesi de parçalanmış olsun" dediler. Ancak Cebrail (as) gelerek Allah Resulü'ne kendisi için hazırlanan bu suikastı haber verdi. Bunun üzerine Rasulullah hiddetlendi. Rasulullah'ın devesini Ammar bin Yasir tutuyor ve Huzeyfe bin el-Yemân sürüyordu. Huzeyfe geri döndü ve develerin yüzlerine vurdu. Münafıklar tuzaklarının ortaya çıktığını anladılar ve gizlenmek için sıvışıp insanların arasına girdiler. Ancak Rasulullah (sav) onların isimlerini Huzeyfe bin el-Yemân (ra)'a haber verdi. Başka bir rivayette onların isimlerini iki kimseye verdiği zikredilmektedir. Münafıklar 13 kişiydiler. Allah Resulü (sav) bunların münafık olarak öleceklerini bildirdi. Bu nedenle Hz. Ömer (ra), bir cenaze getirildiği zaman Huzeyfe (ra)'ın o cenazenin namazını kılıp kılmayacağına bakıyor, eğer Huzeyfe kılsa kendisi de kılıyordu. Eğer Huzeyfe cenaze namazına katılmazsa kendisi de katılmıyordu. Yine bir defasında, Hz. Ömer (ra) geldi ve: "Ey Huzeyfe, Allah aşkına söyle! Rasulullah benim adımla da münafıkların isimleri arasında saydı mı?" dedi. Allahuekber! Korku, şiddetli hassasiyet ve yüce Allah'ın gözetiminde olduğunu bilme şuuru...

Bizden birisi, bir gün cihad ettiği zaman kendisini III. Napolyon Bonapart zannediyor, kendisini Halid bin Velid (ra) gibi zannediyor. Öyle ki yürürken gözünün önünde kimseyi görmüyor. Yürüyor ve hiçbir kimseye bakmıyor. Nefislerinle gururlanmaktan sakınınız. Şu ana kadar yapmış olduğunuz amellerle gururlanmaktan sakınınız. Şu ana kadar sizler fazla bir şey yapmadınız. Sakın kendinizi beğenmeyiniz. Sakın Afganlıların size saygı göstermesini beklemeyiniz. Çünkü sizler koşarak dahi savaş yapsanız onların yürüyerek savaş yapanlarına erişemezsiniz. Hatta sizler rahvan bir atın sırtında savaşa gitseniz dahi onlardan yaya yürüyenlerin izine erişemezsiniz. Çünkü onlar bu savaş uğrunda çok şeylerini feda ettiler.

Afganlilar'ın Araplar'a Olan Saygıları

Abdullah Enes nerede? Abdullah Enes kardeş şunları anlatıyordu: Afganlilar'ın bizlere müthiş bir saygıları vardı. Çarşılara gittiğimiz zaman bize tazim göstererek şöyle duruyorlar ve: "Bize buyurun" diyorlardı. Bir köyde geciktiğimiz zaman geliyor ve: "Sizleri misafir etmek istiyoruz" diyorlardı. Bir Arab'ı evlerinde misafir ettiklerinde kendilerini çok bahtiyar sayıyor ve mutlu oluyorlardı. Evlerinde bulunan en güzel yemeği, yatağı onlara ikram ediyorlardı. Bazı Araplar yaşlarının küçük olmasından veya tecrübesizliklerinden, Afganlilar'ın bu saygısını kendisinde bulunan komutanlık, üstünlük ya da zeki bir hocalık vasfından dolayı olduğunu zannediyor... Ve bilakis, kendisinin onlarla kıyaslanamayacağını bilemiyor.

Örneğin Afganlı birisinden battaniye istediği zaman battaniyeyi kokluyor ve onun yüzüne atarak: "Ben falan kimseyim, Arab'ım, bilmiyor musun?" diyor. Evet, sen filan oğlu filansın. Peki sus, konuşma. Karşıdakinin kim olduğunu biliyor musun? O öyle insanlardandır ki sekiz sene, on sene Ruslar'a karşı cihad etmiştir. O kişi, Ruslar'ı sarsan, dünyada deprem meydana getiren komutanlardan biridir. Şimdi sen kalkıp da: "Ben Arab'ım, ben filanını" diyerek ne diye böbürleniyorsun? Şayet onların diğer Müslümanlara karşı saygıları olmasa bir tokat vurur, size katlanmazlar. O halde insanların saygı gösterdiklerini görünce mağrur olmayın, kendinizi beğenmeyin. Çünkü onların bu saygıları yiğitliklerinden, misafirperverliklerinden, samimi olmalarından gelmektedir. Senin makam ve mevkiinden değil.

Madem ki elinde savaşa sunacağın ne bir bineğin Ne de malın var,

Ve insanları davranışınla mutlu edemiyorsan, Konuşmanla mutlu et.

Bu insanları Rusya zelil kılamamıştır. Sen mi zelil kılmak istiyorsun? Şayet sen onlara saygı gösterirsen, onlar seni başlarına taç ederler, kalplerinde sana sevgi beslerler ve seni efendileri kabul ederler. Sana cihad etmek için gelen bir Arap kardeşi olarak bakar, başlarının ve gözlerinin üzerine koyarlar. Fakat sen onlara karşı kibirlenmek istersen ve böyle bir cehalete düşecek olursan onların seni ezmesine vesile olursun.

Dikkat et ve gururlanma... Yüce Allah'ın size hayır yolunu açmış olması, sizin tüm insanlardan daha hayırlı olduğunuzu göstermez. Sizi geçen nice insanlar vardır. Sizden çok daha fazla amellerle sizi geçmişlerdir. Çok daha pahalı ve değerli şeyleri sunmuşlardır. En kıymetli şeylerini, can ve mallarını bu yola feda etmişlerdir.

Cihaddan Geri Kalan Üç Kişi

Allah Rasulü (sav), Tebük'ten Medine'ye döndüğünde insanlar onu karşılamaya başladılar. Her seferden döndüğünde önce mescide gelip iki rekât namaz kılmak Rasulullah (sav)'ın âdeti idi.

Üç kişiden biri olan Kab İbn Malik'in olayını kendisinden dinleyelim. Kab bin Malik'in oğlu Abdullah babasının kıssasını şu şekilde anlatmıştır: Babası Kab gözlerini kaybettiği zaman kardeşleri içerisinde Abdullah, babasına rehberlik ediyordu. Abdullah şöyle diyor: Babam Kab İbn Malik'in Rasululah (sav) Tebük Seferi'ne çıktığı zaman sefere katılmayışı ile ilgili hikâyeyi kendisinden dinledim. Babam şöyle anlatmıştı: Ben Tebük Gazvesi hariç Rasulullah (sav)'ın çıktığı gazvelerden hiçbirinden geri kalmadım. Gerçi Bedir Gazvesi'ne iştirak etmedim, ancak Rasulullah (sav) buna katılmayanlardan kimseyi kınamamıştı. Çünkü o seferde Rasulullah (sav) ve müslümanlar savaşmak için değil, Kureyş'in (ticaret) kervanına el koymak için çıkmışlardı. Aralarında herhangi bir vakit tayin edilmeksizin Allah onlarla düşmanlarını karşı karşıya getirmişti.

Ben Akabe gecesinde İslâm'la müşerref olup ilk antlaşmayı yaptığımız esnada Rasulullah (sav)'le beraberdim. Her ne kadar insanlar nezdinde Bedir Savaşı daha fazla yaygın ise de ben Akabe Biatı yerine Bedir'de bulunmayı tercih etmem.

Benim Tebük Seferi'nden geri kalma durumuma gelince, gerçekten ben hiçbir zaman o sıradaki kadar güçlü ve bol imkânlı olmamıştım. Allah'a yeminle söylüyorum, daha önce hiç iki bineğim olmamıştı. Ama o gazve sırasında iki tane bineğim vardı. Rasulullah bir savaş taktiği olarak herhangi bir savaşa çıkmak istediğinde başka tarafa yöneleceği izlenimi verirdi. Tebük Gazvesi'ne kadar durum bu idi. Rasulullah (sav) bu gazveye oldukça sıcak bir dönemde çıktı. Yolu uzun, çölde kat edeceği mesafe fazla idi. Üzerine yürüdüğü düşman hem sayıca hem de donanım olarak çok güçlüydü. Bu sebeple Müslümanlara düşmanlarına karşı yeterince hazırlansınlar diye durumu açıkça bildirdi. Nereye gitmek istediğini onlara izah etti. Rasulullah ile birlikte bulunan müslümanların sayısı çoktu. Onların adlarını yazan bir divan olmadığından savaşa kimlerin katılıp kimlerin katılmadığını hemen tespit mümkün değildi.

Geri kalıp gizlenmek isteyen çok az kişi de aziz ve celil olan Allah tarafından hakkında bir vahiy olmadığı sürece durumunun gizli kalacağını zannediyordu.

Rasulullah (sav) bu gazaya meyvelerin olgunlaştığı, gölgelerin insanın hoşuna gittiği bir zamanda çıktı. Ben de zaten bunlara meyyal bir kimse idim. Rasulullah, beraberindekilerle birlikte bu gazaya hazırlanıyordu. Ben de onlarla birlikte hazırlanmak üzere gidiyor, ancak hiçbir hazırlık yapmadan geri dönüyordum. Kendi kendime şöyle diyordum: Hazırlanmak isteyecek olursam benim gücüm buna yeter. Ben bu şekilde oyalanıp duruyordum ve nihayet herkes ciddi bir şekilde hazırlığına devam etti. Rasulullah Müslümanlarla beraber yola koyulduğu vakit ben hiçbir hazırlık yapmamıştım. Kendi kendime dedim ki: Bir veya iki gün sonra hazırlanır, sonra da onlara yetişirim. Onlar ayrıldıktan sonra hazırlanmak üzere gittim. Fakat yine hiçbir hazırlık yapmadan geri döndüm Tekrar gittim, fakat yine döndüm. Benim bu durumum onlar hızlıca yol almaya koyuluncaya ve ben artık gazaya katılma imkânını yitirinceye kadar devam etti. Bineğime binip onlara yetişmek istedim -keşke bunu yapsaydım- sonra bu da bana nasip olmadı. Rasulullah (sav) gittikten sonra insanlar arasına çıkmak istedim. Aralarında dolaştım. Geriye kalanlardan ya münafıklıkla itham edilen insanlarla yahut aziz ve celil olan Allah'ın mazur gördüğü kimselerle karşılaşıyordum. Rasulullah ise Tebük'e varıncaya kadar benden söz etmedi. Askerler arasında Tebük'te oturmakta iken:

"Kab bin Malik ne yaptı?" diye sormuş. Selimeoğullarından biri şöyle demiş:

"Ey Allah'ın Rasulü! Cübbelerine ve endamına bakıp gururlanması onu yola çıkmaktan alıkoydu. Bunun üzerine Muaz bin Cebel şöyle demiş:

"Söylediğin söz ne kadar da kötü. Ey Allah'ın Rasulü! Allah'a yemin olsun ki, onun hakkında iyilikten başka bir şey bilmiyoruz."

Rasulullah (sav) sesini çıkarmadı. Kab bin Malik devamla dedi ki:

Rasulullah (sav)'ın Tebük'ten geri döndüğü haberi bana ulaşınca bu sefer üzülmeye başladım ve mazeret olarak bir yalan uydurmaya çalıştım. Kendi kendime: Yarın acaba onun gazabından nasıl kurtulabileceğim, diyor ve bu konuda yakınlarımdan görüş beyan edecek olan herkesin görüşlerine başvuruyordum. Rasulullah artık varmak üzereydi. O zaman batıl sözler ve vesveselerim gitti. Kesinlikle hiçbir şekilde ondan herhangi bir yalanla kurtulamayacağımı anladım. Bu bakımdan doğruyu söylemeyi kararlaştırdım.

Artık Rasulullah çıkıp geldi. O bir seferden geri döndüğü vakit mescitte iki vakit namaz kılmakla işe başladı. Ondan sonra insanlar ile sohbet etmek üzere otururdu. Bu şekilde namazını kılip oturunca, savaştan geri kalanlar tek tek ona gidip mazeretlerini beyan etmeye ve ona yeminler etmeye başladılar. Bunlar seksen küsur kişiydiler. Rasulullah (sav) onların beyanatlarını kabul ediyor, onların biatini alıyor, onlar için mağfiret diliyor, gizli hallerini ise Allah'a havale ediyordu. Nihayet ben de onun yanına vardım. Selâm verdim, kızgın bir eda ile tebessüm ettikten sonra bana:

"Gel" dedi. Onun önünde oturuncaya kadar yürüdüm. Bana sordu:

"Seni savaştan geri bırakan sebep nedir? Bir binek satın almamış mıydın?" Şöyle cevap verdim:

"Ey Allah'ın Rasulü! Senden başka dünyadaki herhangi bir insanın önünde oturmuş olsaydım onun öfkesinden kurtulmak için uygun bir mazeret bulurdum. Çünkü ben tartışma gücüne sahip birisiyim. Fakat Allah'a yemin ederim ki ben bugün bir yalan uydurup seni razı edecek olursam fazla geçmeden Allah seni bana karşı gazaplandırır. Yine yemin olsun ki eğer sana doğruyu söyleyecek olursam sen bana çok kızacaksın. Umarım ki bu hususta Allah beni affeder. Allah'a yemin ederim hiçbir özrüm yok. Vallahi hiçbir zaman bu kadar güçlü, kuvvetli ve imkânları bol durumda olmamıştım." Bunun üzerine Rasulullah şöyle buyurdu: "İşte bu doğru söylemiştir. Haydi kalk, Allah senin hakkında hüküm verinceye kadar bekle." Ben de kalktım. Benimle birlikte Selimeoğullarından bir grup da kalkıp peşimden geldiler ve bana şöyle dediler:

"Allah'a yemin ederiz, bundan önce senin herhangi bir günah işlediğini bilmiyoruz. Sen şu anda geriye kalanların beyan ettikleri mazeretleri Rasulullah (sav)'e özür olarak beyan etmekten acze düşmüş bulunuyorsun. Şayet özür beyan etseydin Rasulullah'ın senin için mağfiret dilemesi, günahından kurtulmak için sana yeterdi." Allah'a yemin olsun ki onlar beni bu hususta durmadan kınadılar. Öyle ki geri dönüp mazeret beyan etmeyi istedim. Kendi kendimi yalanlamayı diledim. Sonra onlara dedim ki:

"Benim düştüğüm bu duruma düşen herhangi bir kimse oldu mu?"

"Evet" dediler. "Seninle birlikte iki kişi daha aynen senin söylediğini söyledi. Onlara da sana söylenenin aynısı söylendi."

"Kim onlar?" diye sordum. Bana:

"Murare bin er-Rabi el-Amri ile Hilâl bin Ümeyye el-Vakifi" dediler. Onlar bana, Bedir'de bulunmuş ve bana örnek olacak iki salih kimsenin ismini söylediler. Bana adlarını söyleyince ben de yoluma devam ettim. Bunun üzerine Rasulullah (sav) müslümanlara bizimle -yani bu geriye kalanlar arasında sadece bu üç kişi ile- konuşmayı yasakladı. Herkes bizden uzaklaştı ve bize karşı tutumları değiştirdi. O kadarki ben üzerinde yaşadığım yerleri tanıyamaz oldum. Şu ana kadar tamya geldiğim yer değildi sanki. Bu hal elli gün devam etti. Benim diğer iki arkadaşına gelince; onlar evlerine kapanıp ağlamaya koyuldular. Ben ise aralarında en güçlü, en kuvvetli olanlarıydım. Müslümanlarla birlikte namaza katılıyor, çarşılarda dolaşıyordum. Fakat kimse benimle konuşmuyordu. Namazdan sonra Rasulullah mescitte iken gider selâm verir ve kendi kendime: "Acaba selâmımı almak için dudaklarını kıpırdattı mı, kıpırdatmadı mı?" diye sorardım. Sonra da ona yakın bir yerde namaz kılar, gizliden gizliye göz ucuyla ona bakardım. Benim namaz kılmakta olduğumu görünce bana doğru bakardı. Ben ona doğru bakınca benden yüzünü çevirirdi. Müslümanların benimle konuşmamaları bu şekilde uzayıp gitti. Benim için çekilmez bir hal aldı. İnsanlar arasında en çok sevdiğim kişi olan amcamın oğlu Katade'nin bahçe duvarından aştım, ona selâm verdim. Allah'a yemin ederim selâmımı almadı. Ona şöyle dedim:

"Ya Ebu Katade! Allah aşkına söyle. Benim Allah'ı ve Rasulü'nü sevdiğimi bilmiyor musun?" Sustu, cevap vermedi. Tekrar ona aynı yemini verdim. Sustu, cevap vermedi. Bir daha yemin verince:

"Allah ve Rasulü daha iyi bilir" dedi. Gözlerime yaş doldu. Tekrar duvardan atlayıp geri döndüm. Medine çarşısında dolaşmakta iken Medine'de satmak üzere yiyecek bir şeyler getirmiş birisinin:

"Kab bin Malik'i bana kim gösterir?" dediğini gördüm. Çevredeki uzaklardan bana işaret ediyorlardı. Nihayet yanıma geldi ve bana Gassan hükümdarından bir mektup verdi. Okur yazar bir kimse idim. Mektupta şunlar yazılı idi:

"Şimdi arkadaşının sana güzel davranmadığı haberini aldım. Allah hiçbir zaman seni hakir görüleceğin ve değerinin bilinmeyeceği bir yerde bırakmasın. Haydi gel. Bize katıl. Biz sana ikram ederiz."

Bu mektubu okuyunca kendi kendime: "İşte bu da belânın bir parçasıdır" dedim. Mektubu aldığım gibi tandıra attım ve tandırı tutuşturdum. Elli günün kırk gecesi geçince Rasulullah'ın elçisinin bana gelip şöyle dediğini duydum:

"Rasulullah sana hanımından ayrılmanı emrediyor." Ben:

"Onu boşayayım mı yoksa başka bir şey mi yapayım?" diye sordum. Haberci:

"Hayır, boşama. Ondan uzak dur ve ona yaklaşma" dedi. Benim durumumda olan iki arkadaşına da aynı haberi göndermişti. Ben de hanıma:

- "Haydi ailenin yanına git" dedim. Allah bu meselede hükmünü verinceye kadar onların yanında kal. Sonra Kab bin Malik devamlı: Hilâl bin Ümeyye'nin hanımı Rasulullah'ın yanına varıp şöyle demiş: Ey Allah'ın Rasulü! Hilâl güçsüz bir ihtiyardır ve hizmetçisi yoktur. Ona hizmet yapmam sizi gücendirir mi? Hz. Peygamber:

"Hayır, gücendirmez. Fakat sana yaklaşmasın." diye buyurdu. Kadın:

"Allah'a yemin ederim, onun kımıldayacak hali yoktur. Allah'a yemin ederim, bu durum olduğu günden bu yana ağlayıp duruyor." Kab devamlı:

Akrabalarımın birisi bana şöyle dedi:

"Hanımın için sen de Rasulullah'dan izin istesen. Çünkü Rasulullah, Hilâl bin Ümeyye'nin hanımına kocasına hizmet etme için izin vermiş." Ben şöyle dedim:

"Allah'a yemin ederim, hanımımın bana hizmet etmesi için Rasulullah'tan izin istemeyeceğim. İzin isteyecek olursam Rasulullah'ın ne diyeceğini de bilmiyorum. Zaten ben genç bir adamım." Derken on gece daha geçti. Böylece bizimle konuşmanın yasaklanmasından bu yana elli gün geçmiş oldu. Ellinci gecenin sabahında, sabah namazını odalarımızdan birinin damında kıldım. Şanı yüce Allah'ın hakkımızda söz ettiği şekilde oturmakta idim. Bütün genişliği ile yeryüzü bana daralmıştı. İşte bu durumda iken Sel dağı üzerinden birisinin bana bağırdığını işittim. Avazının çıktığı kadar bağıyor ve şöyle diyordu:

"Müjde sana ey Kab bin Malik!" Bunun üzerine secdeye kapandım ve aziz ve celil olan Allah'ın tevbemizi kabul ederek kurtulduğumuzu anladım. Rasulullah (sav) sabah namazını kıldıktan sonra Allah'ın tevbemizi kabul ettiğini bildirmişti. Herkes bizi müjdeliyordu. İki arkadaşına da müjdeciler gitmişti. Atının üstünde birisi bana doğru geldi. Eslemli'lerden birisi de dağın tepesine çıkıp durumu haber vermişti. Böylece ses attan daha hızlı gelmişti. Bana müjde vermek için gelen kişiye üzerimdeki elbiselerimi müjdelik olarak ona verdim. Allah'a yemin ederim ki o gün giyecek başka elbisem yoktu. Emaneten altı-üstü iki elbise aldım ve giyindim. Rasulullah'ı görmek üzere yola koyuldum. İnsanlar bölük bölük gelip tebrik ediyorlardı. "Ne mutlu sana ki Allah tevbeni kabul etmiştir" diyorlardı. Nihayet mescide girdim. Rasulullah'ı insanlar etrafını kuşatmış bir halde mescitte oturur buldum. Talha bin Ubeydullah kalktı. Koşarak bana doğru geldi, benimle musafaha etti ve beni tebrik etti. Allah'a yemin ederim, muhacirler arasında ondan başka karşılayan olmadı. Kab devamlı dedi ki: İşte, Talha'nın bu davranışını ben hiçbir zaman unutmadım.

Anlatmaya şöyle devam etti:

Rasulullah'a selâm verdim. Yüzü sevinçten parılıyordu. O, şöyle dedi:

"Annenden doğduğun günden bu yana gördüğün en hayırlı gün bu gündür. Müjde sana!" Şöyle dedim:

"Ey Allah'ın Rasulü! Bu af senden mi yoksa Allah'tan mı?" O:

"Hayır benden değil. Allah'tandır" dedi. Rasulullah sevindiği zaman yüzü ışıltılı parlardı. Ay parçasını andırır ve sevinci yüzünden okunurdu. Rasulullah'ın önünde oturdum ve şöyle dedim:

"Ey Allah'ın Rasulü! Bütün malımı Allah'a ve Rasulü'ne sadaka olarak vermeyi tevbemin bir parçası olarak kararlaştırmıştım."

Rasulullah şöyle buyurdu:

"Hayır! Malının bir kısmını tut. Böylesi senin için daha hayırlıdır" buyurdu. Ben de:

"Öyle ise ben de Hayber'deki payımı bırakıyorum." Devamlı şöyle dedim: "Ey Allah'ın Rasulü! Allah beni ancak doğru söylediğim için kurtardı. Hayatta kaldığım sürece doğrudan başka hiçbir şey söylememek için azmettim ve bu da tevbemin cümlesindendir."

Kab bin Malik sonra şöyle devam ediyor: Allah'a yemin ederim, Rasulullah'a bunu söylediğim günden bu yana -bildiğim kadarı ile- doğru sözlülükte müslümanlardan hiçbir kimse beni güzel bir şekilde sınadığı gibi sınamış değildir. Allah'a yemin ederim, Rasulullah'a bu sözümü söylediğimden bu yana yalan tek bir söz söylemedim. Ömrümün geri kalan kısmında aziz ve celil olan

Allah'ın beni koruyacağını da ümit ederim. Ve yüce Allah'ın benim hakkımda indirdiği ayet şudur:

"And olsun kî, Allah sıkıntılı bir zamanda bir kısmının kalpleri kaymak üzere iken Peygamber'e uyan muhacirler ile ensarın ve Peygamber'in tevbelerini kabul etti. Tevbelerini onlara karşı şefkatli ve merhametli olduğu için kabul etmiştir. Bütün genişliğine rağmen dünya onlara dar gelerek nefisleri kendilerini sıkıştırıp Allah'tan başka sığınacak olmadığını anlayan, (savaştan) geri kalmış üç kişinin tevbesini de kabul etti. Allah, tevbe ettikleri için onların tevbesini kabul etmiştir. Çünkü o, tevbeleri kabul eden, merhametli olandır. Ey iman edenler! Allah'tan sakının ve doğrularla bir arada olun."

(Tevbe; 117-119)

Kab devamla dedi ki:

Allah'a yemin ederim, Allah bana İslâm hidayetini verdikten sonra benim nazarımda savaşa katılmayıp geriye kalmam dolayısıyla o gün Rasulullah'a doğruyu söyleyip yalan söylemediğimden ötürü daha büyük bir nimet verilmiş değildir. Çünkü yalan söyleseydim, mazeret uydursaydım, yalan söyleyip mazeret uyduranlar gibi ben de helak olacaktım. Şanı yüce Allah bu konuda vahiy inzal buyurunca yalan söyleyen kimseler hakkında en kötü sözleri söyledi. Yüce Allah onlar hakkında şöyle buyurdu:

"Cihaddan döndüğünüzde kendilerini bırakmanız için Allah'a yemin edeceklerdir. Onlardan yüz çevir. Çünkü onlar murdardırlar. İşledikleri günahların cezası olarak varıp kalacakları yer cehennemdir. Kendilerinden razı olmanız için size yemin ederler. Siz onlardan razı olsanız da şüphesiz ki Allah fasıklar guruhundan razı olmaz." (Tevbe, 95-96)

Kab devamla diyor ki: İşte yalan yere yemin ettikleri zaman Rasulullah'ın bu yeminlerini kabul etmiş olduğu kişilerin durumundan biz üç kişi geri bırakılmıştık. Rasulullah yalan yere yemin eden kimselerle biatlaşmış, onlara mağfiret dilemişti. Bizim durumumuzu ise Allah hakkımızda hüküm verinceye kadar ertelemişti. Bu bakımdan aziz ve celil olan Allah: "Geriye bırakılan üç kişiye de..." buyurmuştur. Bizi geri bırakması ve durumumuzu ertelemesi, sözü edilen savaştan geri kalışımız değildir. Bu geri kalışımız sadece Rasulullah'ın huzuruna varıp yemin eden, ona mazeret beyan eden ve kendisinden mazeretleri kabul eden kimselerden geri kalışımız demektir. (Buharı, Kit. Megazi, Bab: 79)

Hadis-i şerifte de geçtiği gibi Peygamber Efendimiz bir savaşı yapmak istediğinde taktik olarak başka bir yere doğru savaşacağı imajını verirdi. Ancak Tebuk Savaşı'nda böyle bir taktiği kullanmaya ihtiyaç hissetmemişti. Çünkü bunun herhangi bir faydası yoktu. Zira düşmanla arasında uzun bir mesafe vardı. Ayrıca düşman büyük bir devletti. Bizans'tı. Bunun için büyük hazırlıklar icab etmekteydi. Bu sebeple savaşın açıkça kiminle olacağı bildirilmeliydi ve buna teşvik etmeliydi ki insanlar gereği gibi hazırlansınlar. İşte bu bakımdan bugün Rusya ile savaşmak isteyenlerin, bu savaşı gizlemeleri mümkün değildir. Çünkü böyle bir savaş, savaşacak kişilerin de belirgin olmasını, savaş araç ve edevatının hazırlanmasını ve buna dair teşvik etmeyi icab ettirmektedir. Meselâ bir takım insanlar ulu orta buna karşı insanları cihada davet etmelidirler.

Evet, Afganistan'la bulunan yabancıların Afgan kıyafeti giymelerinin bir mahzuru yoktur. Bu, savaşın açıkça yapılmasına engel değildir. Şeyh Temim Afganlılar'ın elbisesini giymiş olduğu halde Arap Körfez devletlerinden Davha havaalanına inmiştir. İlgililer ona:

"Sen Ürdün'lüsün, niçin bu Pakistan elbisesini giyiyorsun?" diye sormuşlar. Şeyh Temim ise onlara:

"Bu Afgan elbisesidir" cevabını vermiş. Onlar da: Afgan elbisesinin ne özelliği var?" diye sormuşlar. Şeyh Temim: "Bu elbiseler Allah'ın İslâm ümmetini kendileri ile aziz kıldığı insanların elbisesi. Ben de bu insanlardanım. Size göre benim böyle giymeme bir engel var mı?" Onlar da:

"Hayır, bir engel yok" demişlerdir. Yine ilgililer: "Buyur, al pasaportunu, Allah'a tevekkül et" demişler, Şeyh Temim onlara:

"İnşallah bana herhangi bir kötülüğünüz dokunmaz" demiştir. Ne yazık ki uçak motorlarını çalıştırıp harekete geçtiği zaman uçağın mikrofonlarından "Temimu'l-Adnanı" diye anons sesleri duyulur. Tabii ki bunu istihbarat memurları birbirlerine haber vermişler, bazıları: "Bu dışarda kaldı"; diğer bazıları ise: "Hayır uçağa bindi, gidiyor" demişler. Bu nedenle uçakta olup olmadığını kontrol etmişler. Şeyh Temim diyor ki: Ben dedim ki artık tamam, herhalde gitmeme engel olurlar. Tabii ki benim umurumda ne Katar vardı, ne de Bahreyn. Beni serbest bıraksınlar, gidip cihad edeyim. Yoksa oturma iznimi iptal edip etmemeleri benim için çok önemli değildi. Fakat korktum ki beni yolculuktan alıkoyarlar. Bir de ne görsün, birileri gelir ve ona der ki: "Dün ben senin bantlarından birini işittim, şu anda senin yola çıktığını öğrendim. Al şu otuz bin dirhemi de oradaki mücahidlere infak et" diyor. Yaşa Şeyh Temim yaşa! Şairin de dediği gibi:

Ya aziz olarak yaşa

Veya şerefli bir ölümle mızrakların arasında,

Ve iplerin boğması ile öl.

Şüphesiz ki okların ucu insanın içindeki kızgınlığı daha fazla giderir,

Kıskananların tuzaklarına karşı daha büyük bir şifadır.

Hakikaten, müminlerin göğsünü ancak oklar şifalandırır. Evet, insanlara sözlü tebliğde bulunurken onlara en güzel yolla tebliğ et ve onlarla savaşırken de en güzel savaş yolu ile savaş. Nitekim bu hususta Peygamber Efendimiz: "Bir hayvanı en güzel şekilde kesin, birini öldürdüğünüz zaman en güzel öldürüşle öldürün, sizden biriniz bıçağını bilesin ve kestiğini rahat ettirsin" buyurmuşlardır. Evet, Ruslar'a karşı savaş açıkça yürütülmelidir. Bir takım kardeşlerin cihadla ilgili bantları çevreye dağıtılmaları icab eder. Bu bantları taşıyan bazı kardeşlerimiz çeşitli havaalanlarında sorgulandıklarında kekeleyerek: "Vallahi şöyle ve böyle" demiş, diğer bazıları ise açıkça: "Vallahi ben Afganistan'da idim, şu an oradan geliyorum" demiştir. Bunun üzerine havaalanlarındaki ilgililer: "Haydi buyur geç, biz seni kontrol etmiyoruz" demişlerdir. Bu olay Cidde Havaalanı'nda birçok kimsede görülmüştür. Halbuki Suudlular hacıların kontrolünü bile çok sıkı yaparlar. Nihayet polis de bir insandır. Elbette o İsraili Bengurion değildir. Müslümanın fıtratında ne olursa olsun diğer müslümanları sevme ve cihadı arzulama vardır. Evet, bazı ileri gelenler cihada hoş bakmazlar. Fakat polis seviyesinde olan insanlar bu müstekbirlerden değillerdir. Bunların içinde henüz fıtratları bozulmayan, müslümanlara iyi duygular besleyen güzel kişiler de vardır. Hatta seninle birlikte o savaşta olmayı arzulayanlar dahi bulunabilir.

Hülasa net olan insan devamlı rahat olur. Bir takım insanlar senden uzak dursalar da, diğerleri senden etkilenirler. Seni severler, cihada yardım ederler ve sen geri dönerken senden etkilenmiş bir grup mücahidle buraya gelmiş olursun. Ölürsen birçok insan,

senin şehadet olayını insanlara götürür, yaşarsan birçok insanı buraya celb etmiş olursun. Fakat senin gizli kalarak dehlizlerde yaşayarak Ruslar'ı mağlup etmeye çalışman asla makul değildir. İşte bu sebeple Rasulullah Bizans'a karşı savaşacağını ilân etmiştir.

Değerli arkadaşlar! Bizler Allah Rasulü'nün izinde gitmeliyiz: Biz Rumlar'la savaşacağız, her türlü gayret ve takatin sarf edilmesi şarttır. Cihada katılıma teşvik şarttır. Fazlaca ilan yapılması şarttır. Vallahi bizler Pakistan'a gelenlere: "Peşaver'i ziyaret ediniz" diyoruz. Onlar: "Vallahi bunu İsrail istihbaratı (Mossad) haber alabilir" diyorlar. Ey zavallı, sen aklını kaybetmişsin. Sen bu halinle Allah'ın dinine nasıl hizmet edeceksin? Yahudilerle nasıl savaşacaksın? Üç bin veya dört bin km. uzakta dahi yahudilerden korkuyorsun... Pakistan'a ders vermek için gelmiştir, fakat İsrail istihbaratından korkmaktadır. Mossad'ın kendisi hakkında ülkesine: "Bu Peşaver'e gitmiştir diye rapor vermesinden korkuyor! Ona: "İsmi değiştir, âlemlerin Rabbi olan Allah'ın dışında kimse senin ismini ve ülkeni bilmez" dedim. Fakat o, Mossad'ın ilâh olduğunu zannediyor ve Allah'la birlikte (haşa) Mossad'ın da bileceğini söylüyordu. Muhacirlerin kamplarından bir kampı hiç olmazsa görsün, diye uğraştım, fakat fayda vermiyordu. Yine yukarıdaki hadis-i şerifte Kab Bin Malik'in doğru konuşmasının kendisini kurtardığı beyan edilmektedir.

Sadakat ve İhlâs

Sadakat insanların size saygı göstermesine sebep olur. Yalan ise insanların gözünden düşmenize neden olur. Sadakat kalpten kalbe geçer. Dürüstlük sizin rahat etmenize, yalan ise yorulmanıza yol açar. Yalanın hareket sahası ve ömrü çok azdır. Kısa bir süre sonra ortaya çıkacak ve insanlar katında yalancı olarak bilineceksiniz. Hayır, açık sözlü ve sadık birisi ol. Kıvrıma ve lafı döndürüp durma; âmirinle, kardeşinle, kendinle dürüst ol. Sadık ol! Allah sadık olan kimseyi sever. Şaka dahi olsa, yüce Allah yalandan ve yalancılık yapandan nefret eder. Ebu Davud'un rivayet ettiği hadiste şöyle buyurulmuştur: "İnsanları güldürmek için yalan söyleyen kimseye yazıklar olsun, sonra ona yine yazıklar olsun." (Ebu Davud bu hadisi hasen bir isnadla rivayet etmiştir). Başka bir hadis-i şerifte ise Rasulullah: "Ben şakacıktan dahi olsa, yalanı terk eden kişinin cennetin ortasında evi olacağına dair kefilim" (Bkz. Ebu Davud, K. Edeb, bab: 7; Tirmizi, K. Birr, bab: 58; Nesei. K. Cihad, bab: 19) buyurmuşlardır. Bu sebep sizler doğruluğa, sıdka dayanın ki Allah sizleri doğrulasın, sadık kılsın. Cihad, sadakat ve dürüstlüğü gerektirir. Yüce Allah'tan bizleri sadık kimselerden kılmasını niyaz ederiz.

120 - 129. ÂYETLERİN TEFSİRİ

120 Medine halkı ve çevresinde bulunan bedevilere, Peygamber'le birlikte savaşa çıkmaktan geri kalmaları, kendi canlarını onun canından daha çok sevmeleri yakışmazdı. Çünkü onlar için, Allah yolunda uğrayacakları susuzluk, yorgunluk, açlık, düşmanlarını kızdıracak bir yere ayak basmaları ve düşmana verdikleri her zarar karşılığında salih bir amel yazılır. Şüphesiz ki Allah, iyilik yapanların mükâfatını zayi etmez.

121 Sarf ettikleri az veya çok herhangi bir mal ve Allah yolunda aştıkları herhangi bir vadi, onlar için yazılıp tespit edilecektir ki Allah onları yaptıklarının en güzeliyle mükâfatlandırsın.

122- Müminlerin hepsinin savaşa çıkmaları gerekmez. Her topluluktan bir cemaatin dini iyi öğrenmeleri ve kavimleri kendilerine döndüklerinde onları uyarmaları için savaştan geri kalması daha doğru olmaz mı? Umulur ki, böylece yanlış hareketlerden sakınırlar.

123 Ey iman edenler! Çevrenizde bulunan kâfirlerle savaşın. Sizde bir sertlik bulsunlar. İyi bilin ki, Allah takva sahipleriyle beraberdir.

124 Kur'ân'dan bir sure indiği vakit, kâfirlerden bazıları birbirlerine söyle derler: Bu sure hanginizin imanını artırdı? Doğrusu inen sure iman edenlerin imanını kuvvetlendirir, onlar bundan sevinç duyarlar.

125 Kalplerinde hastalık olanlara gelince; bu sure onların murdarlıklarına murdarlık katar ve kâfir olarak ölürler.

126 Onlar hiç görmüyorlar mı ki yılda bir veya iki defa imtihan oluyorlar, yine de tevbe etmiyor ve öğüt almıyorlar?

127 Onlar bir sûre indiğinde birbirlerinin yüzüne bakarlar. Ve: "Sizi kimse görüyor mu?" derler. Sonra oradan uzaklaşırlar. Allah da onların kalplerini haktan uzaklaştırır. Çünkü onlar, anlamaz bir kavimdir.

128 Ey insanlar! Şüphesiz ki size, kendinizden bir Peygamber gelmiştir. Sıkıntıya düşmeniz ona ağır gelir. O, size son derece düşkündür. Müminlere çok şefkatli ve merhametlidir.

129 Ey Peygamber! Eğer yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter, O'ndan başka hiçbir ilâh yoktur. Ben O'na güvendim. O, yüce Arş'ın Rabbidir.

Bu âyet-i kerimeler Tevhe Sûresi'nin son âyetleridir. Tevbe Sûresi'nde yüce Allah; Peygamber'in, muhacirin, ensarın ve üç kimsenin tevbesini kabul ettiğini beyan etmiştir. Bu beyan Tevbe Gazvesi'nde hazır bulunan bu kimselerin tevbelerinin kabul edildiğine dair ilâhi bir şehadettir. Allahuekber! Hangi nimet bundan daha büyük olabilir? İnsan yeryüzünde yürüyor ve cebinde, yüce Allah'ın kendisinin tevbesini kabul ettiğine dair şehadeti taşıyor. Yüce Allah, Cebrail vasıtası ile indirdiği vahyi ile onun tevbesini kabul etmiştir ve o cennet ehliendir... Hangi nimet bundan daha büyük olabilir? Hangi şeref, hangi yücelik bundan daha değerli olabilir? Bizlere filan bakandan veya falan kraldan teşekkür mektupları geldiğinde biz onları özel bir şekilde saklarız, fotokopilerini çıkarırız, icab ettiği yerde çıkarır çıkarır gösteririz. Bütün özelliği ise sadece bir kral veya bir bakanın takdir veya teşekkür mektubudur. Halbuki bu savaşa katılmayanların tevbelerini kabul ettiğini beyan eden vesika, âlemlerin Rabbi olan, azamet ve ikram sahibi olan yüce Mevlâ tarafından imzalanmış ve meleklerin efendisi Cebrail bu mektubu peygamberlerin efendisi ve beşeriyetin en seçkin insanı olan Hz. Muhammed'e getirmiştir ve bu belge ile bu zatların tevbelerinin kabul edildiği bildirilmiştir. Peki insan bu mektubu nereye koyacaktır? Bunu ne şekilde muhafaza edecektir? Evin üst tarafına mı koyacak, kalbinin üzerinde mi taşıyacak yoksa kafasına mı yerleştirecektir? Düşününüz, normal bir insan bizim gibi yeryüzünde yürüyor ve kendisinin de cennetlik olduğunu biliyor. Bundan daha büyük bir nimet ve daha büyük bir fazilet olabilir mi? Hakikaten bundan daha büyük bir nimet olamaz. Yüce Mevlâ'nın buyurduğu gibi: "De ki Sizler Allah'ın lütfü ve rahmeti ile sevinin, geçici şeylerle değil.)" (Yunus, 58)

Birinci âyet-i kerime müminlerden bahsetmekte ve onların hepsinin her zaman cihada çıkmaları gerekmediğini beyan etmektedir. Çünkü cihad iki kısımdır. Birinci kısımda herkesin cihada katılması gerekmez, kişi evinde kalabilir, işini sürdürebilir. Başka bir kısım insanlar da savaşılacak yerlere gidip savaş ederler. İşte bu türden olan cihada kâfirleri kovalama cihadı denir. Bu cihad kâfirlerin saldırılarını önleme mahiyetinde olan savunma cihadından farklıdır.

Görüldüğü gibi cihad iki kısımdır:

1. Kâfirlerin üzerine hamle yapma cihadı. Bu cihad farz-ı kifayedir. Yani cihad edebilecek bütün insanların bu gibi bir cihada katılmaları gerekmemektedir. Sadece bir kısım insanların yapmaları halinde diğer insanlardan bunun farziyeti düşmektedir. Ancak müslümanların imamı, kâfirlerin müslümanlara baskın yapacağına dair yığınak yaptıklarını, birlik ve ordularını sınırlara yığdıklarını hisseder de böyle bir durumda herkesi cihada çağırarak olur ise, işte bu halde farz-ı kifaye olan cihad herkese farz-ı ayn olur. Çünkü halife gördüğü tehlikelerden dolayı bunu emretmiştir. Nitekim Tebuk Savaşı'nda böyle bir durum meydana gelmişti. Bu sebeple müslümanlar kâfirlerin üzerine sefere gitmelerine rağmen cihad farz-ı kifaye değil, farz-ı ayn olmuştu.
2. İkinci cihad tipi ise savunma savaşıdır. Kâfirler ülkemize girdikleri takdirde yapılan savaştır. Bu farz-ı aynıdır. Savaş toprağına yakın olan tüm ümmetin cihad için çıkması farzdır. Bu bölgedeki müslümanlar, kâfirleri geri püskürttükleri ve saldırgan düşmana karşı müslümanların ırz ve mallarını savundukları takdirde geride kalan müslümanlardan sorumluluk düşer. Ancak güçleri buna yetmediği ya da Araplar'ın 1967 savaşında olduğu gibi savaşmayıp geri durdukları takdirde o bölgeye yakın olan diğer müslümanların savaşmaları, onların da gücü yetmediği takdirde onlara yakın olanların ve böylece bütün yeryüzü müslümanlarının savaşa katılmaları gerekir. Tâ ki düşmanı müslümanların topraklarından kovsunlar. Ne yazık ki 1967 savaşında Araplar bu yola değil, teslim olma yollarına başvurdular. Sorunu Birleşmiş Milletler ve Güvenlik Konseyi aracılığıyla halletmeye çalıştılar. Yahudileri, yine yahudi kuruluşları olan kurumlarla müslüman topraklarından çıkartmak istediler. Çünkü aslında Birleşmiş Milletler ve Güvenlik Konseyi yahudilerin elinde adeta birer oyun ve eğlence merkezleridir. Bunlar aracılığıyla beşeriyeti aldatmak isterler.

İşte herhangi bir yerde müslümanlar saldırıya uğrar, toprakları işgal edilecek olur ve onlar bunu püskürtmeden aciz kalırlar da çevrelerinde bulunan insanlar da Araplar'ın yaptığı gibi onlara yardım etmeyecek olurlarsa bu takdirde diğer müslümanların devreye girmeleri gerekir. Arapkir'in oturup kalmaları durumunda da, Arap olmayan müslümanların Filistin'i işgal eden yahudileri püskürtmeleri gerekirdi. Ne acıdır ki yahudiler Filistin'i işgal edip bir iki atak yaptıktan sonra Mısır, Suriye ve Ürdün savaştan geri durdular. Bu takdirde Suud, Körfez ülkeleri ve diğer Araplar'ın Filistin'i işgal eden yahudileri püskürtmeleri gerekiyordu. Ne yazık ki Suud, Körfez ülkeleri ve diğer Araplar da seslerini çıkarmadılar. Bu takdirde farzın yükümlülüğü genişledi. Bu iş Pakistan'a, Afganistan'a kadar uzadı. Onlar da müdahale etmedikleri takdirde bu iş Endonezya'ya, Tayland ve Filipinler'e kadar uzadı. Onların da müdahale etmemeleri halinde, bütün yeryüzünde bulunan müslümanların Filistin'e gelip savaşmaları farz-ı ayn oldu. Tâ ki Filistin'i yahudinin elinden kurtarsınlar. Böyle bir farz, oruç ve namazın farziyeti gibidir.

Hülasa bu ayet-i kerimede: "Bütün müminlerin savaşa çıkmaları gerekmez" ifadesi müslümanların memleketlerinde güven içinde oldukları ve memleketleri bolluk ve bereketle dolu olduğu durumlarda söz konusudur. İşte böyle bir savaşa kovalama veya düşmanın üzerine gitme savaşı denilmektedir. Bu gibi halde yapılan savaş farz-ı kifayedir.

Bir İslâm devletinin farz-ı kifaye olan cihadı yerine getirebilmesi için alimlere göre yılda en az bir veya iki kere düşmanın üzerine orduyu göndermesi gerekir. Aksi takdirde ümmetin tümü günahkâr olur. Çünkü farz-ı kifaye ifa edilmemiş ve böylece tüm ümmetten düşmemiş olur.

Yani bugün eskiden İslâm toprağı olan İspanya, Buhara, Taşkent Tacikistan, Kafkaslar, Sibiryâ hatta Ren nehri, Yugoslavya, Macaristan, Arnavutluk ve bütün bu topraklar, müslümanların eline geçmiş olsa dahi müslümanların ve onların bir parçası olan Araplar'ın, yılda en az bir veya iki defa düşmanın üzerine ordu gönderip farz-ı kifayeyi yerine getirmeleri gerekir. İngiltere'ye, Almanya'ya ve Amerika'ya karşı yılda bir veya iki defa savaş açmaları icab eder. Aksi takdirde ümmetin tümü günahkâr olur. Konuştuklarımızı iyi duyuyor musunuz? Bu durum, eskiden müslümanların elinde olan tüm toprakların yine müslümanların elinde olması halinde söz konusudur. Buna mukabil Müslümanların elinde bulunmuş olan topraklardan bir karışı dahi düşmanlar tarafından işgal edilmiş olursa burada durum değişir. Artık savaş savunma savaşı, yani farz-ı ayn olan bir savaş olur. O bölgede bulunan bütün insanların kâfirleri yurtlarından çıkartmak için savaşa katılmaları gerekir. Şayet onlar savaştan geri durur veya tembellik eder yahut cihad etmez ya da sayıları az olduğundan dolayı korkacak olurlarsa, farz-ı ayn olan cihadın çemberi genişleyerek o bölge halkının civarında bulunan bölgelere farz olur. Böylece cihad kâfirleri çıkarıncaya kadar bütün yeryüzünü kuşatmış olur. Bu farz namaz ve oruç gibi bir farzdır. Kimsenin bunu terk etmesi caiz değildir. Bu gibi halde cihadı terk eden namazı ve orucu terk eden gibidir. Daha önce de İmam Ahmed bin Hanbel'in farz-ı kifaye hakkında neler söylediğini işitmiştik. İmam Ahmed diyor ki: "Bir kişi Zemheri aylarında (Aralık-Ocak aylarında) soğukun dehşetli olması esnasında savaş yapmak ister, fakat o soğuk dolayısı ile bazı namazları kaçıracağından korkar. Böyle bir insan bu soğuk aylarda farz-ı kifaye olan savaşı yapmalı mı yoksa oturup beklemeli mi? Bu savaşmalıdır, çünkü savaşması onun için daha efaldır."

Yine İmam Ahmed'e: "Bir kişi farz-ı kifaye olan savaşa katılmak istiyor. Fakat o hac yapmamıştır. Bu insan hacca mı gitmeli yoksa savaş mı yapmalı?" diye sorulmuş, İmam Ahmed de: "Onun hac etmeden önce savaşmasında bir mahzur yoktur. Allah ona yardım edecek olursa bağcını da yapar" demiştir.

Halbuki Ahmed bin Hanbel'in mezhebine göre hac derhal farz olan ibadetlerdendir. Hacca gidecek kadar azığı ve kendini taşıyacak bineği bulunan insanın derhal hacca gitmesi icab eder, aksi takdirde günahkâr olur. Bununla birlikte farzı kifaye olan gazveye giden insanın hacı erteleyebileceğine fetva verilmiştir. İşte ben bütün bu görüşleri göz önünde bulundurarak diyorum ki, farz-ı ayn olan cihadın çemberi gitgide genişler ve bütün yeryüzünü kaplar. Halbuki bu hüküm fakih imamların yaşadığı bir yerden diğer bir yere gitmenin çok sıkıntılı olduğu dönemlerde beyan edilen bir hükümdür. İbn Teymiye'nin, İbn Abidin'in, Nevevi'nin, Ramek'nin,

İbn Lüce'nin ve İbn Muflih'in yaşadıkları dönemlerde zikredilen hükümdür. Öyle ki o zamanlarda insanlar ancak hayvanların sırtında bir yerden başka bir yere gidiyorlardı. Savaşlar ise bir, iki veya üç günde sona eriyordu. Yani kişi aylarca yol yürüyor, bir veya iki gün, azami üç gün savaş yapıyordu. Günümüzde ise savaşlar pek uzun. Öyle ki on yıl bile devam edebiliyor. Bir yerden diğer bir yere taşınma ise çok hızlı. Tek bir günde uçak aracılığı ile bütün dünyayı dolaşabiliyorsun. Artık bütün İslâm toprakları tek bir bölge haline geldiler.

Bu sebeple Filistin'de yaşayan bir insanla, Mısır'da yaşayan insan için Filistin Cihadı'nın farz-ı aynlığı hakkında artık bir fark kalmadı. Hatta Endonezya ve Afganistan'da yaşayan insanlar için de İslâm ülkelerinin herhangi bir yerinde yapılan savaş hususunda farz-ı ayn mı, yoksa farz-ı kifaye mi diye bir ayırım kalmadı. Çünkü sen iki gün içinde Afganistan'a gelebiliyorsun. Bir günde Pakistan'da oluyor, diğer günde ise Afganistan'a giriyorsun. O halde Ruslar'ın Afganistan'ı işgal ettikleri andan itibaren o topraklarda Ruslar'a karşı savaşmak senin için farz-ı ayn oldu. Biz Afganistan'da savaşmanın farz-ı ayn olduğuna dair fetva çıkardığımızda alimlerin çoğu bu mesele hakkında şüphe ediyorlardı. Ben de doğrusu tereddüt içinde idim. Ayağımın biri ileri, diğeri geri gidiyordu.

Ben fetvamı yayınlamadan önce Şeyh Abdülaziz bin Baz'a arzettim. Şeyh kitaplara başvurdu ve bana: "Senin sözün doğru ve güzel, bunu özetle, biz buna imza koyalım ve sen bunu yayınla" dedi. Sonra ben hacca meşgul oldum. Şeyh de Riyad'a gitmişti. Ben Pakistan'a döndüm. Kitabımı özetledikten sonra Şeyh İbn Usaymi, Şeyh Ömer Seyf, Şeyh Muhammed Necib el-Mutii ve Şeyh Said Havva ile karşılaştım. Bunu onlara okudum. Hepsi de bunu beğendiler ve cihad farz-ı ayndır diye altını imzaladılar. Böylece biz bu sahada ilk adımı atmış olduk. Mesele teorik de olsa insanların kafalarına intikal etsin, doğrusu bu çok cesaretli bir adımdı. Çünkü insanlar cihadın namaz ve oruç gibi farz olduğuna, hatta yerine göre namaz, zekât, oruç ve hacdan da önce geldiğine inanmıyorlardı. Bu hususta İbn Teymiye şöyle demiştir:

"İmandan sonra din ve dünyayı ifsad eden saldırgan bir düşmanı püskürtmekten daha önde gelen bir şey yoktur." Bundan da anlaşılıyor ki ilk önce biz kelime-i şehadet getirerek eşhedü enlâilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden Rasulullah, der, bundan sonra cihada gireriz, ondan sonra namazı kılar, orucu tutar ve hacı yaparız. Evet, bugün Afganistan'da cihad etmek farz-ı ayndır.

Cihadın farz-ı ayn oluşu Ruslar'ın Afganistan'ı işgal etmesi ile başlamamıştır. Bunun farz-ı ayn oluşu tâ eski Endülüs ve yeni İspanya'nın ilk şehrinin müslümanlar tarafından kaybedilmesi ile başlamıştır. O günden itibaren bütün İslâm ümmetinin kâfilere karşı savaşmaları farzı ayn olmuştur. Yani 1400'den bu yana, 1987 yılına kadar bu farziyet devam etmektedir. Tam altıyüz yıl...

Cihad bu ümmete farz-ı ayndır. Fakat ümmet bu vazifesini ifa etmediğinden tümü ile günahkârdır. Çünkü bu cihad savunma cihadıdır. Yani kâfirleri müslümanların topraklarından sürme ve püskürtme cihadıdır. Kâfirler müslümanların herhangi bir toprağında kalmış olduğu sürece cihadın farz-ı ayn oluşu her ferdi ve bütün ümmeti ilgilendirmektedir. Bütün ümmet oturup kalsa da sen tek başına cihada giriş, kâfirlere karşı savaş, şehid ol ve kurtul.

"Allah yolunda savaş. Sen ancak kendinden sorumlu tutulacaksın. İman edenleri de teşvik et..." (Nisa, 84)

Cihada Davete Öfkeler

Bizler sefere çıktık. Savaş ilan ettik. Yüce Mevlâmızdan ayaklarımızı yerde sabit kılmasını, acizliğimize rağmen bize yardım etmesini, çaremizin azlığına rağmen bizi desteklemesini, ellerimizin boş olmasına rağmen bize güç vermesini niyaz ediyor ve bu hususta müminleri teşvik ediyoruz. İnsanların bize kızıp kızmamalarına ise asla aldırış etmiyoruz. Nitekim bir takım insanlar öfkelenip kızdılar. "Sen insanları Afganistan'a toplayıp biriktirmek istiyorsun. Sen davetçileri Afganistan'da öldürüceksin. Sen İslâm âleminde yetiştirdiğimiz güzide çocuklarımızı Amerika veya Rusya hesabına yapılan savaşa sürüklemek istiyorsun. Afganlıların aslında adama ihtiyaçları yok" dediler... Hayır! Afganlıların bir takım erlere ihtiyaçları var. Bu sözü söyleyenlerin burnu yere sürülse de. Afganlıların erlere ihtiyaçları, içecekleri suya ihtiyaçlarından kat kat fazladır.

Gençler davetimizle uyandılar. Ne yazık ki memleketlerimizde bulunan medya, batı medyası gibi silahsız bir halkla Rusya arasında savaşın çok dehşetle devam ettiğine bir türlü inanamadılar.

Nitekim devlet yöneticilerinden birine Şeyh Sayyaf Afgan cihadını ve Afganlıların zaferini anlatırken bu zavallı kahkahalar atıp gülmüş ve ona: "Siz Ruslar'a karşı savaşıyorsunuz, ha!" demiştir. "Sizler Ruslar'a karşı savaşamazsınız." Bunun akli Ruslarla savaşılabilirliğine ermiyor. Müslümanların kâfirlere rest çeceklerine inanmıyor. Allah'ın Rusya'dan daha güçlü olduğunu tasdik etmiyor. Bu tür insanlar Afgan cihadının dünyadaki Rus ve Amerika hegemonyasını yıkıp bütün dengeleri değiştirdiğine inanmıyorlar Paktları, Atlantik ve Varşova Paktı'nı sarstığına kanaat getiremiyorlar. Şu an artık Atlantik Paktı (NATO) veya Varşova Paktı yok. Şu an Allah ile yapılan pakıt var. La ilahe illallah pakıtı var. Sadece Rusya'nın önünde dayanıp kalmakta değil, Ruslar'ı rezil rüsvay etmiştir. Çünkü bu la ilahe illallah Muhammeden Rasulullah pakıtıdır.

Bu öyle bir pakıttır ki Amerika'yı da rahatsız etti, Rusya'yı da. Afganlılar Ruslar'a karşı ilk savaşı başlattıklarında Amerika sevincinden göklere çıkıyordu. Çünkü o Vietnam savaşından dolayı Rusya'ya olan kinine bir şifa ve bir çare arıyordu. Ve şöyle demişlerdi: "Ruslar bu defa tuzağa düştüler." Evet, Rusya'nın önünde duran, onu zillate düşüren ve onun izzet ve şerefini tarumar eden Afganlılar kadar metanetli bir halk yeryüzünde bulunmamaktadır. Aslında komünistlerin izzet ve şerefi diye bir şey yoktur. Ne yazık ki bizim ülkemizdeki bazı satılmış kalemeler onlara bu tür vasıflar atfederler.

Evet, Afganlılar dağlara tırmanmayı bildikleri gibi Ruslar'ın kutsal kalelerine de tırmanıp onların bayrak ve sancaklarını paramparça ettiler. Ruslar'ı yere serdiler. İlk önce buna ne doğu inandı, ne de batı. "Mümkün değil, bu olmaz" dediler. Nihayet bazı Fransız basın mensupları ve diğer batı ülkelerinin basın mensupları Pendeşir'e geldiler. Ahmed Şah Mesud'un Rus tanklarını tahrip ettiğini, hatta bir savaşta kırk veya elli tankın tahrip olduğunu fiilen gördüler. Halbuki Şah Mesud'un üzerinde üç yüz uçak bombalar yağıdırıyor, önünde de beş yüz kadar tank bulunuyordu. Fakat o hafif silahlarla onların önüne durdu ve bu şekilde rezil etti. Onu gören Fransız basın mensupları ve diğer batılılar memleketlerine dönüp durmadan şunu yazdılar. "Biz, Afganistan'da Allah'ı gördük."

İtalya'daki komünist partisi katolik mezhebine mensup olan İtalyalı bir basın mensubunu Afganistan'a gönderdi ki orada yapılan savaş haberlerini kendilerine aktarsın. Bu kişi mücahidlerin Rus Mig 23 savaş uçakları ve diğer modern uçaklarla ve tahrip gücü en kuvvetli olan çeşitli silahlarla bombardıman edildiklerini, gündüz boyunda mücahid kışlalarının bombalandığını görünce şunu yazmıştır: "Ben mücahidlerin karargâhlarının bombalandığını müşahâde ettim. Ve öyle zannettim ki oralarda bulunan her şey bitti, toprağa gömüldü. Halbuki savaştan sonra tek bir kişinin dahi şehid olmadığını gördüm. Çünkü ben uçakların üzerinde beyaz kuşlar görüyordum." Bunu söyleyen kişi kim biliyor musunuz? Bu hem katolik, hem komünist, hem de İtalyalı. Yani İslama karşı her türlü kötülüğü üzerinde toplayan bir insan. Bu adam döndü, İtalya televizyonunun başında müslüman olduğunu ilan etti ve dedi ki: "Ben Afganistan'da kuşların mücahidleri savunduğunu gördüm. Televizyon spikeri; "Sen buna inanıyor musun?" diye sordu. Bu spiker de bizim Araplar gibi çok bilmiş biriymi! Bu yazar: "Ben gözlerimi yalanlayamam, sen ister inan, ister inanma, benim için fark etmez" dedi. Evet, İtalyan spiker bizim medya mensupları gibi, hatta batılı medya bizim Arap medyasından daha insafli. Öyle ki onlar Afganistan'da savaşanlara: "Mücahidler şöyle yaptı" diyor. Halbuki Kuveyt basını onlara: "İsyankârlar şöyle yaptı veya böyle yaptı" diye haberler veriyor. Maşallah bunlar çok iyi anlayan insanlar. Uzun zamandan beri meseleyi iyi anlamışlar (!) Allah bunlara hidayet versin. İnşallah Rabbimiz onlara da hidayet nasib eder.

Biliyor musunuz Kuveyt, İslâm Konferans 'ından sonra Rusya'ya yardım olsun diye tam 250 milyon dolar verdi. Böylece Ruslar yeni bombalar imal edip Afganlı müslümanların başına yağırsınlar ve onları hunharca katletsinler. Bu yardımın adına da Rus bankalarını destekleme yardımı dediler. Şu ay yine Kuveyt ile Rusya yeni bir ittil'ak yaptılar.

Arap emirlikleri ve diğer Araplar ne diyorlar? Sünger, Amerika vb. lallar. Peki efendiler, sizler de kendilerinizi Fransız basın mensupları gibi biraz zora sokun. Afganistan'a gelin, İtalyan basın mensupları gibi zahmetlere katlanın. Fransız kızları dahi karların içinde kızılhaçın hizmetini yürütüyorlar. Yaralıların yarasını sarıyor ve çeşitli haberleri memleketlerine aktarıyorlar. Peki siz ne yapıyorsunuz?

Ben Afgan sınırında dört ay kalan bir Fransız basın mensubu ile görüştüm ve ona dedim ki:

"Sen burada nasıl dört ay durabildin?" O bana şunu dedi:

"Sabahleyin kahvaltımız ekmek ve çay. Öğlende ise bundan farklı; çay ve ekmek. Çünkü sabahleyin önce ekmek sonra çay, öğlende ise önce çay sonra ekmek. Bu iş kolay." Ben de dedim ki:

"Ne demek istiyorsun?" O da dedi ki:

"Afgan halkı yakında zaferi elde eder. Çünkü bu halk Rabbine inanan bir halk. Kendi meselesini çok iyi savunuyor. Prensip sahibi bir halk. Ruslar ne uğrunda savaşıyorlar?" Bu adamın bulunduğu askerî birliği bombaladılar. İşin garibi sadece bu adam yaralandı. Bu da bir kerametti.

Arap alemindeki basın buralardan haber verme lütfunda bulunduğunda buranın meselelerini Amerika ile Rusya arası bir savaş veya Yıldızlar Savaşı şeklinde veriyorlar. Maaşallah çok bilgiç insanlar (!) Yıldızlardan, gezegenlerden dem vuruyorlar (!) Hey gidi zavallılar! Keşke sizler Allah'ın pek kuvvetli ve her şeye galip geldiğine iman etmiş olsanız. Keşke sizler Allah'ın Rusya'dan daha kuvvetli olduğunu bilmiş olsanız. Keşke sizler şu ayeti sıdk ile okuyup anlamış olsanız:

"Yeryüzünde dolaşıp da kendilerinden öncekilerin akıbetinin nasıl olduğunu hiç görmüyorlar mı? Halbuki onlar, bunlardan çok

daha kuvvetli idiler. Ne göklerde ve ne de yerde, Allah'ı aciz bırakacak hiçbir şey yoktur. O, her şeyi hakkıyla bilendir, her şeye hakkıyla kadirdir." (Fatır, 44)

Rus tankları, Skoy, Mig ve helikopterlerin üç gün önce Caci bölgesinde kaleşnikoflarla düşürüldüğüne inanamamaktadırlar! Özellikle helikopterler kurşunlara karşı son derece dayanıklıdır, fakat kaleşnikofun kurşunlarına mukavemet edemediler. Arkadaşım Muhammed Sıddık bana şunları anlattı: "Allah'a yemin ederim ki, Kabil'de uçaklar bizleri bombardıman etmeye başladı. Bizler Kabil'in güneyinde Çikri bölgesinde idik. Uçaklar bombardımana başlayınca bizler gizlendik. Sadece çok yaşlı bir ihtiyar kaldı. O dimdik ayakta duruyor, uçaklara bakıyor ve parmağı ile semaya işaret ederek ağlıyor ve şöyle diyordu: "Ey Rabbim, Sen mi daha kuvvetlisin yoksa bu uçaklar mı? Onları bizleri helak etsinler diye mi bırakıyorsun? Ey Allah'ım! Kim daha üstündür. Sen mi, uçaklar mı? Ey Allah'ım! Kim daha kuvvetlidir, Sen mi Rusya mı? Bunları bu şekilde bize musallat mı kılıyorsun?" Muhammed Sıddık Şükrü güvenilir ve takvalı bir kardeştir, yemin ederek şöyle dedi: "Allah'a yemin ederim ki, o yaşlı ihtiyar duadan elini indirmeden önce bombardıman yapan uçak düştü." İşte efendiler, pir-i faninin duası ile bu iş oldu. Yüce Mevlâ'nın da buyurduğu gibi "Rabbinin ordularını ancak o bilir." (Müddessir, 31)

Cihad Farz-ı Ayn'dır

Ey kardeşlerim! Şüphesiz cihad Endülüs'ün ilk kenti Ferdinand'ın ve İzabella'nın eline düştüğü günden beri takriben 600 seneden beri farz-ı ayn'dır. Ve tekrar İslâm beldelerinin her karış toprağı kurtarılıp üzerinde la ilahe illallah sancağı dalgalanıncaya kadar cihad farz-ı ayn olmaya devam edecektir. Dava Afganistan davası ya da Filistin davası değildir. Her ne kadar bu davalar İslâm'ın önde gelen davalarındansalar da ve her ne kadar Filistin davası İslâm âleminin ilk davası ise de, savaş şu anda Afganistan'da şiddetlenmiştir ve bizler, Allah bizimle düşmanlarımız arasında hükmedinceye kadar Afganistan'da savaşacağız. Sonra iş burada bitmiyor. Farz-ı ayn son bulmuyor. Cihad için inşaallah diğer üçra yerlere geçeceğiz. Allah'ın mübarek kıldığı Filistin'e veya başka bir yere geçeceğiz. Ve bu işin arkasını bırakmayıp devamlı sürdüreceğiz. Çünkü cihad farzası namaz ve oruç gibi farz-ı ayn'dır. Nasıl ki namaz insandan ancak öldüğü zaman sakıt olur ise, cihad farzası da aynı şekilde insan ancak öldüğü zaman düşer. Yine nasıl ki insan aziz ve celil olan yüce Allah'ın huzuruna çıkıncaya kadar oruç tutması üzerine farz ise ve sadece hastalık anları müstesna bırakılmış ise, cihad farzası da aynı şekildedir. İnsandan ancak üç mazeret ile sakıt olur. Yüce Allah bunu Kur'ân-ı Kerim'inde zikretmiştir:

"(Cihada katılmamaları yüzünden) köre herhangi bir günah yoktur; topala bir günah yoktur; hastaya bir günah yoktur..." (Fetih, 17)

İşte yüce Allah bu üç kimseyi cihaddan müstesna kılmıştır. Bu üç sınıfın dışındakilere cihad farz-ı ayn'dır.

Bana bir genç gelerek: "Ben tıp fakültesinde öğrenciyim, filan üniversitedeyim, birinci sınıfı bitirdim" dedi. Üniversitede takdir almış, ailesi içinde saygı gören bir gençti. Dedi ki: "Ben birinci seneyi veya ikinci seneyi bitirdim. Ne dersin? Ben gelip cihada mı katılayım, yoksa tıp fakültesini mi bitireyim?" Ben de ona dedim ki: "Ben Kur'ân ve Sünnet'i taradım. Doktor olana cihad etmemede bir zorluk yoktur" diye bir şey bulamadım. Tıp Fakültesine girmenin kişiyi cihada katılmaması için mazur kalacağını herhangi bir yerde bulamadım. Buna rağmen bir takım insanlar mühendislik fakültesine girmeyi bir gerekçe göstererek cihaddan geri kalmış ve Allah yolunda cihada katılmamış olmayabilirler. Bazı insanlar cihadın sadece işsizler için bir ibadet olduğunu zannediyorlar. Suudi Arabistan'da oturma izni alamayan, iş bulamayan yahut polis tarafından kovalanıp kamyonlara yüklenerek çeşitli yerlere götürülen vb. insanlara cihadın farz olduğunu zannederler. Buna mukabil bir şirkete başkanlık yapan veya belli bir müessese açan, hatta bakkal çalıştıran veya basit bir ticaret yapanın cihada gitmesindense, işini yürütmesinin daha evlâ olduğunu zannederler.

Ey kardeşler! Kim ticarethanesini, şirketini, üniversitesini, vazifesini veya bakanlığını hatta başbakanlığını Allah yolunda cihad etmeden daha önce görececek olursa onlar yüce Mevlâ'nın şu kelamını çok iyi dinlesin ve kendilerinin ne halde olduklarına karar versinler:

"De ki: babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, kabileniz, elde ettiğiniz mallar, kesada uğramasından korktuğunuz ticaret ve hoşlandığınız evler, eğer size Allah'tan, Rasulü'nden ve Allah yolunda cihaddan daha sevimli geliyorsa, Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin. Allah, fasıklar güruhuna hidayet etmez." (Tevbe, 24)

"Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin..." Âyet-i kerimede "bekleyin" ifadesinin manası nedir? Adeta yüce Allah birisi için.

"Sabret, sana ne yapacağımı ben göstereceğim" demekte ve cezayı zikretmeksizin onu tehdit etmektedir. Bu, tehdidin en şiddetli-sidir. Bekle, sana göstereceğim. Ne gösterecektir? Allah yolunda cihad etmeyip, savaşa çıkmayan bir kimseye mutlaka ölümünden önce bir musibet gelecektir. O kimsenin kurtulması mümkün değildir. Nitekim Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır: "Her kim savaşa çıkmadan, savaşa çıkan bir askeri teçhizatlandırmadan ve yine savaşa katılan bir erin aile efradını hayırlı bir şekilde gözetlemeyi üzerine almadan ölecek olursa, Allah kıyamet günü gelmeden önce mutlaka onun başına bir felâket getirecektir." (Bkz. İbn Mace. Kit. Cihad.)

Âyet-i kerimede: "... Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin. Allah fasıklar güruhunu hidayete erdirmez" buyurulmaktadır. Böylece cihaddan geri kalanlar için üç türlü ceza zikredilmektedir:

1. Yüce Allah'ın indireceği büyük musibet,
2. Yüce Allah'ın o kimseye hidayet etmeyeceği,
3. Yüce Allah'ın o kimsenin fasıklardan olduğuna şehadet etmesi, "Allah fasıklar güruhunu hidayete erdirmez."

Ey kardeşlerim!

Dava çok tehlikeli ve ciddidir. Savaş olmaksızın Allah'ın terazisinde ve insanların katında bir değerimiz yoktur. Savaşmayan insanın varlık aleminde bir kıymeti yoktur. Şu anda Arap devletlerinin liderleri Reagan ile görüşmek, meselelerini ona danışmak için ne kadar da çabalyorlar? Reagan ise, çoğu kere bizzat onlarla görüşmeyi reddedip, yardımcılarını ya da dışişleri bakanları ile görüştürüyor. Ancak Reagan bizzat Afganlılar'la görüşmek için çabalyor... Arap devletlerinin petrolü, malları var. Buna rağmen onlarla görüşmeyi reddediyor ve bizzat kendisi Afgan mücahit liderleriyle görüşme talebinde bulunuyor. Bu defa mücahidler onunla görüşmeyi kabul etmiyorlar. Nitekim Hikmetyar, 28 Ekim 1985 tarihinde Reagan'la görüşmeyi reddetti. Peki, neden servet sahibi olan insanlar bu kadar çabalarına rağmen Reagan'la görüşmede zorluk çekiyorlar da Hikmetyar'dan bizzat görüşmesini istediği halde o böyle bir teklifi reddedebiliyor? Çünkü bu cihadın bir bereketidir. Bu onun verdiği bir izzet ve şereftir. Yüce Mevlâ: "Allah yolunda savaş. Sen ancak kendinden sorumlu tutulacaksın. İman edenleri de teşvik et..." Yalnız başına olsan da; "olaki Allah kâfirlerin şiddet ve kuvvetini önler..." (Nisa, 84)

Diğer milletler ancak savaştığımız takdirde çekinir ve korkarlar. Nitekim Rasulullah (sav): "Şüphesiz ki Allah düşmanlarınızın kalbinden sizden çekinme duygusunu çekip alacaktır" buyurmuştur. Yani artık düşmanlar bizden çekinmez olurlar. Hadisin devamında: "Sizin kalbinize acziyet sokulacaktır." Sahabeler: Ey Allah'ın Rasulü! Acziyet nedir?" diye sorunca Rasulullah: "Dünyayı sevmek ve ölümden nefret etmektir" buyurmuştur.

İmam Ahmed'in rivayetine göre ise "savaşmaktan nefret etmektir" şeklindedir.

Evet, savaşmadan kaçınan liderler düşmanlar tarafından kendilerinden çekinilen insanlar değil, aksine basit görülen insanlar durumuna düşerler. Savaşanlar ise herkes tarafından kahraman kabul edilirler.

Nereye gidiyorsunuz? Cihad farz olan bir ibadettir. Tıpkı namaz ve oruç farzası gibi. Bu ibadetin de yerine getirilmesi

gerekmektedir. Aksi halde bekleyiniz; Allah size hidayet etmeyecektir ve siz fasıksınız. Bu nedenle yüce Allah, müteakip âyetinde şöyle buyurmuştur:

"Ey iman edenler! Çevrenizde bulunan kâfirlerle savaşın ki siz; sert bulsunlar. Bilin ki Allah takva sahipleri ile beraberdir." (Tevbe, 123) Kâfirlerden size komşu olan ülkelerle savaşınız. Âyet-i kerimde bildirilen "savaşınız" emri farziyet ifade eder. Bu emrin geldiği zaman nasıl bir zamandı biliyor musunuz? Bütün müslüman toprakları müslümanların elinde olduğu zamandı. Peki, bugün müslüman toprakları yağmacılar tarafından yağma edilmiş olursa ve şu hadis-i şerifte de beyan edildiği gibi müslümanlar adeta aç kimselerin başına üşüştükları bir kap haline gelmiş olurlarsa, savaş emri farziyet değil de başka ne ifade edebilir? Peygamber Efendimiz hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır: "Zaman gelecek ki aç ve obur insanların yemek kabının üzerine üşüştükları gibi diğer milletler de sizin başınıza üşüşeceklerdir." Sahabeler: "Ey Allah'ın Rasulü! Bu bizim azlığımızdan mı olacaktır?" diye sorunca, Rasulullah: "Hayır, bilakis sizler çok olacaksınız, fakat sel üzerinde giden çerçöp gibi olacaksınız" (Ebu Davud, Kitâbu'l-Melahim, bab 5 h.no: 4297) demiştir.

Akan suyun üzerindeki çerçöpü ve köpükleri gördünüz mü? Milyonlarca olsalar dahi hayatta bir kıymetleri yoktur. Bir milyar dahi olsa onun hayatta hiçbir değeri yoktur. Halbuki bir milyar sinek bir kente hücum etse oranın konumunu değiştirir değil mi? Şayet bir milyar kertenkele bir bölgeye üşüşseler orayı yer, tüketirler. Öyle değil midir? Vallahi keşke müslümanlar da en azından bir kertenkele kadar olsalardı... Kâfirleri yer, onları tehdit eder, varlıklarını sarsarlardı...

Keşke savaşmayan bu insanların sakalları ot olsaydı da mücahidlerin atlarına yedirseydik.

Tatarlar'ın İslâm beldelerini işgal ettikleri haberi geldiğinde, İbnü'l-Kayyım el-Cevzî Şam'da hatip idi. Tatarlar birçok memleketi işgal ettiler. Şam'a doğru ilerlemeye başladılar. Onların önünde hiç kimse duramadı. Bunu işiten kadınlar saçlarını traş edip atlara yular olmak üzere ip yaptılar. Bu ipleri İbnü'l-Cevzi'ye gönderdiler. Kadınlar erkeklerle şunu demek istediler: "Eğer sizler erkek değilseniz işte sizin atlarınızın dizginleri, belki sizler bu dizginler sayesinde kadınlarınızı kıskanır, onları himaye edersiniz." Ne yazık ki bugün dahi hocaefendilerimiz, dostlarımız, kardeşlerimiz, ahablarımız ve alimlerimiz Afgan cihadına gelen insanı akli başında olmayan ve burnu doğrultusunda hareket eden bir insan olarak görüyorlar. Hislerine kapılan, çabuk etkilenen biri addediyorlar. Onun Afganistan'a gelmesinden ise memleketinde kalmasını daha uygun görüyorlar. Kardeşimiz, dostumuz ve hocamız Faysal Mevlevi'nin dediği gibi: "Çünkü Afgan cihadına gelen kendisini Rus ve Amerikan savaşı arasına katmış oluyor." Sonra şöyle diyorlar: "Biz İslâm davetçisi olan yavrularımızı Amerikanın mal ve silahla yardım ettiği bir savaşın içine mi katalım? Şayet Amerika mal ve silahını keserse İslâm davetçisi yavrularımızın hali ne olacaktır?"

Şeyh Abdullah Azzam Müslüman Topraklarını Savunma, Farzı Ayınların En önemlilerindendir, isimli kitabını çıkararak büyük bir yanlışlık yapmıştır. Bu kitabın altına imza koyan hocalar da aynı yanlışlığa düşmüşlerdir. Çünkü bunlar farz-ı aynın ancak halifenin cihada çağırması ile gerçekleşeceğini idrak etmemişlerdir."

Bilemiyorum ki hocamız, kardeşimiz ve dostumuz Faysal'a bu fıkıh nereden gelmiş? Değerli kardeşim, sen bu fıkıh nereden aldın? Hangi kitapta cihad etmek için halifenin bulunmasının şart olduğunu okudun? Ve yine hangi kitapta okudun ki Afgan cihadını mal ve silahla Amerika destekliyor? Bu bir vehim ve hayaldir. Bunu Arap ve batı basın organları yalan olarak senin kafana yerleştirmişlerdir.

Dün de söylediğim gibi kanaatime göre Afgan cihadını en çok takip edenlerden biri benim. Amerika'nın tek bir silahın yedek parçasının parasını ödediğine dair iddiaları reddediyor ve buna rest çekiyorum. Ne yazık ki bir takım insanlar, Afgan cihadının bütün kahramanlıklarını ve Allah'a tevekküldeki temel esasını Amerika'nın Sünger füzeleri ile izah etmeye çalışıyorlar.

Afganlılar'ın bu kahramanlıklarının ve bu Allah'a tevekküllerinin Stinger füzelerinden kaynaklandığını lanse ediyorlar. Stinger füzesinin uçaklara karşı etkin bir silah olduğunu yayıp duruyorlar.

Aslında Stinger füzeleri Amerika'dan müslümanların paraları ile satın almıyor. Her füzenin değeri tam 70.000 dolar. Bu gibi insanlar şunu iyi bilmelidirler ki Amerikalılar Ruslar'ın Afganlılar'la savaşmalarından dolayı Afganlılar'ın galip geleceklerini hissederek düşmanları Rus'un ezilmesine sevindiler ve şöyle dediler: "Rus ayısı Afgan tuzağına düştü. Onun ayakları Hindukuş dağları üzerinde kaydı. Bizler hu halk kadar vadilerde ve bataklıklarda Ruslar'ı boğan bir halk görmedik."

Böylece Amerikalılar adeta şehid edilen Hz. Osman'ın gömleği belli yerlerde teşhir edilip insanlar Hz. Osman'ı öldürenlere karşı kışkırtıldığı gibi Amerika bütün uluslararası toplantılarda Afgan meselesini gündem etti ve dünyaya Rusya'nın Afganistan önünde mukavemet edemeyeceğini bildirdi. Bu sebeple Rusya artık masum insanları yakarak, toplu katliamlar yaparak Afganlılar'dan intikam almaya girişti. Fiilen Amerika Afgan meselesini Hz. Osman gömleği yaparak Rusya'yı uluslararası arenada zor duruma düşürdü. Rusya ise Afganistan'dan havasını aldı. O öyle bir havalandı ki uçuruma yuvarlandı ve inşallah cehennem uçurumuna da yuvarlanacaktır. Fakat Amerika şunu düşünemedi ki, İslâm'da cihad bir nurdur. Onun aydınlığı İslâm ümmetinin kalbine sızar, aydınlatır, karanlıkları parçalar, ölümlere hayat bahşeder. İslâm ümmetine tekrar Rabbine güvenme inancım iade eder ve yaratıcısına tevekkülünü sağlar. Amerika İslâm âleminin Afgan cihadı ile ilgilendiğini ve müslüman gençlerin çeşitli ülkelerden Afganistan'a geldiğini görünce, bu defa meseleyi tekrar gözden geçirdi.

Yahudilerin telkinleri ile buraya gelen müslümanlara vize verilmemesi sağlandı. Meselâ Pakistan'ın bütün dünyadaki elçiliklerine Afganistan'a gelen gençlere vize verilmemesi telkin edildi. Bu gençlerin tehlike arz ettikleri bildirildi.

Batılılar Arap âleminde açıkça: "Biz cihaddan korkuyoruz, cihadın tekrar yeni nesillerin kalbine yerleşeceğinden korkuyoruz" demiyorlar. Fakat onlar şöyle yaklaşıyorlar: "Ey falan yönetici! Bu gençler şu an Afganistan'a gidip eğitim görüyorlar, yarın geri dönüp senin aleyhine devrim yapacaklar." Böylece iki yönden kâr elde ediyorlar. Bir yönden yöneticileri gençlerden korkutuyor, diğer yandan cihada engel olmaya çalışıyorlar.

Peygamber Efendimiz Hudeybiye Sulhü'nü yapmadan önce kendisine gelen Kureyş heyetine şöyle demiştir: "Kureyş'in vay haline! Savaş onları yedi, bitirdi. Eğer onlar benimle Araplar'ı baş başa bırakmış olsalar onlar bundan ne zarar görürler? Eğer Araplar beni mağlup ederlerse Kureyşlilerin istediği olur. Eğer ben onları mağlup edersem, onlar çokça İslâm'a girerler veya bana karşı kuvvetlerini muhafaza ederek savaşmış olurlar." (Bkz. Buharı, Kit. Şurud, bab: 3)

Biz de diyoruz ki vay haline Arap devletlerinin! Şayet onlar bizlerle gençleri baş başa bırakacak olurlarsa onlara ne zarar gelir? Gençler Afganistan'a gelsinler, onların yansı savaşlarda şehid düşer, çeyreği savaşlarda sakatlanır. Geriye sadece dörtte biri kalır. Bunlar memleketlerine döndüklerinde bunları sorgularlar, bunlar için özel sicil defterleri açarlar ve onları hesaba çekerler. Ey Allah'ım! Bu ne felâket! Bundan daha büyük bir musibet olabilir mi?

Ey idareciler! Sizler bizi kendi ülkemizde cihad etmekten alıkoydunuz. Irz ve namusumuzu himaye etmekten men ettiniz, engel oldunuz. Yahudiler yatak odalarımıza kadar girdiler. Siz ise ellerimize ve ayaklarımıza kelepçeler vuruyorsunuz. İsrail'e bir kurşun sıkanın arkasından on kurşun sıktınız.

Allah'a yemin olsun ki şu an Filistin'in içinde yahudiler aleyhine savaşıyan bazı özel birimler vardır. İsrail bunlardan herhangi birini yakalayıp mensup olduğu teşkilatı açıklayınca, hemen ertesi gün Arap devletindeki idareciler onun mensup olduğu kişileri tutuklamaktadırlar. Hatta mesele o derece ileri gitmiştir ki, Arap istihbarat birimleri İsrail istihbarat birimleri ile yardımlaşarak çalışmaktadırlar. Sebep? Bölgede güvenliği sağlamamış. Onlar: "Bu koleradan, bu veba hastalığından kaçının" diyorlar. Bununla da cihadı kastediyorlar. Tam üç yüz yıldır bu insanlar müslümanların akıllarını ifsad etmek ve nefislerini tahrik etmek için çalışıyorlar. Üniversiteler kurdular, çeşitli okullar açtılar, kadını tesettüründen soyup sokağa attılar. Öyle ki elbiseler diz kapaklarının üstüne kadar kısaltılır oldu. Hiçbir müslüman, müslüman bir hanım veya kızın caddenin ortasında bu tür kıyafetlerle gezeceklerini tasavvur etmiyordu.

Vallahi şu an birimizin ninesi gelse ve ona: "Sana bir milyon dolar vereceğiz, şu elbiseyi giy" şeklinde bir teklifte bulunulsa onun böyle bir elbiseyi giymesi mümkün mü? Hatta bu gibi bir elbiseyi üzerine giyip evin içinde dahi prova yapması beklenir mi? Evet, bu insanlar, kadınları hayasından, dininden, değer ölçülerinden, prensiplerinden çıkarıp tamamen yıktılar. Gençlerimizi cinsel bataklıklara gömdüler. Tâ ki müslümanlar birbirleri ile meşgul olsunlar. Üniversitelerde, caddelerde, devlet dairelerinde, hatta polis teşkilatında bile kadın-erkek karışımını gerçekleştirmek için bütün enerjilerini harcadılar.

Emniyette kadının ne işi var? Kendilerine sorulduğunda şöyle diyorlar: "Bu kadın bölgeyi hırsızlardan ve esrar tüccarlarından korumakla görevli." Bu kadın banyonun içinde bir böcek gördüğünde çığlık atar. Bu nasıl olacak da hırsızlara ve eşkiyaya karşı sorumlu olacak? Halbuki kadın atasözünde de denildiği gibi: "Açıktâ bırakılan bir et gibidir. Hırsızlar onu hemen yutarlar." Kadın orada acayip bir kıyafet giyiyor, aralarında dayanıyor. Onlar da ona: "Bu kadınlar emniyet görevlileridir" diyorlar.

Bir defasında kadın bir polis (veya iblis) kadın Kabil'in kapısında duruyor, teftiş etmedik hiçbir araba bırakmıyordu. Bu mesele mücahidleri rahatsız etti. Bundan çok huzursuz oldular. Sayyaf'ın komutanlarından Zergun isimli biri Kabil'den bir araba kiraladı ve şoförüne: "Bu polis veya iblis kadının beklediği yerde durmayacaksın" dedi. Adam on beş metre ilerledikten sonra bu kadına yaklaşıncâ kadın ona "Dur!" diye işaret etti ve kızdı. Adam durmadı. Kadın on beş metre koşarak arabaya yaklaştı. Arabanın kapısını açtı. Zergun da arka koltukta oturuyordu. Elini kadını yakalayıp hızla arabanın içine çekti ve taksiciye: "Devam et" dedi. Bir süre sonra bir dağın başına çıktılar. Zergun onu bir kuyuya koyup kesti. Biliyor musun, Zergun onu adeta bir elma tanesini kapar gibi kapıp arabaya koydu.

Evet, bu kâfirler tam üç yüz yıldır bizim aklımız ve dinimizle oynuyorlar. Öyle ki içimizde "İslâm'da savaş yoktur" diyen ve sözde İslâm davetçisi olan gruplar çıktı.

Üç asır boyunca tağutların gayretleri sonucu, bizler dahi: "İslâm'da savaş yoktur" demeye başladık. Müslüman davetçilerden Amerika'ya gidip zihinleri yıkandıktan, klorla temizlenip ütülendikten sonra dönenlerle tartışmaya başladık. Bunlardan biri geri döndüğünde bana şunu soruyor:

"Allah aşkına söyle, sizler yahudi ve hristiyanları öldürmek mi istiyorsunuz?" Ben de ona dedim ki:

"Allah sana afiyet versin. Seni bize getiren postacıya teşekkür ederiz.

Vallahi bu İslâm davetçilerinden biriydi. Ben ona bir kısım hadisler okudum. O da şöyle dedi:

"Sizler kişilerin veya memleketlerin fazilet ve menkıbelerini izah eden Buhari ve Müslim'deki hadisleri okusanız, sizin için daha iyi olur." Gördüğünüz gibi bu bir beyin yıkamasıdır. Onlar yeni düşünceler icad edip ortaya attılar. Yeni dinler ortaya çıkardılar.

Meselâ Kadıyanilik, Bahailik, Babilik ve benzerleri... Bütün bu dinler: İslâm'da artık savaş kaldırılmıştır, bu iş bitmiştir"

demekteler. İşte bu dinler tamamen sonradan icad edilmiş ve İslâm'dan cihadı çıkartmayı hedef almış sapık dinlerdir.

Gençler Mısır'dan, Filistin'den, Ürdün'den, Suriye'den ve her yerden buraya geliyorlar. Niçin mi? Afganistan'da İslâm düşmanı olan Ruslar'la savaşmak için. İşte bu hal sapık insanları: "İslâm'da cihad yoktur" demeye sevk etmiştir.

Bir dönem buraya Nixon gelmişti. Şu anki Amerika Cumhurbaşkanı Reagan Nixon'a: "Git de Afganistan'daki cihadın ne olduğuna bak" demişti. Nixon Peşaver'e geldi. Bunu alıp kamplara götürdüler. Küçük büyük herkesin Arapça: "Yolumuz cihad yoludur" dediklerini duydu. Yolda yürürken: "Ben Afganistan hududuna gitmek istiyorum" dedi. Yollar, develer ve atlarla doluydu.

Mücahidler kâfirlerin akıllarını başlarından alan sarıklarını sarmış ve sakalları göğüslerine doğru sarkmış bir halde idiler. Büyük bir haşmet arzetmekteydiler. Halkın hepsi "Allahuekber" naraları atıyordu. Nixon Afganistan sınırında durdu. Fiilen savaşın olduğunu gördü. Ruslar'ın hezimete uğratıldıklarını müşahade etti. Sonra dönüp Amerika'ya gitti. Orada basın mensupları:

"Orada neler gördün? Filan problemler için ne gibi şeyler hazırladınız?" Nixon:

"Bu problemler basit." diye cevap verdi. Basın mensupları: "O halde zor olan problem ne?" dediler. Nixon: "İslâm, İslâm" diye cevap verdi. İşte şu an Amerika ile Rusya'nın birleşerek İslâmî ilerlemeleri durdurmak için aralarındaki problemleri çözme vakti gelmiştir. Bunun üzerine Amerikalılar Nixon'a: "Belki sen yanlış bir kanaate vardın. Haydi Carter sen git, dediler." Bu defa Peşaver'e Carter geldi. O da: "Ben savaş sınırına gitmek istiyorum" dedi. Carter'ı özel bir uçakla Lindikodel denilen kente götürdüler. Carter: "Ben Afgan sınırlarına bizzat kendi ayağımı basmak istiyorum" diye ısrar etti. Allahuekber. Carter Afganistan'a gidiyor. Çünkü Afganlılar ölümlerine karşı karşıyalar. Peki, senin müslüman cemaatlerin ne yapıyorlar? Geldiler mi? Peşaver'i ziyaret ettiler mi? Nice İslâm davetçileri ve müslüman alimler var. Kaç müslüman Peşaver'deki yetimleri ziyaret etti? Sadece Peşaver'deki yetimleri?..."

Bakıyorsun bir müslüman geliyor, Pencap Üniversitesi'nde İslâmî bir konuda master yapmak istiyor. İmtihana girmek için Lahor kentinde iki ay bekliyor. Sonra diplomasını alıyor, daha sonra ise sırf yeminini yerine getirmek için: "Afganistan'da bir cihad vardı" diye düşünüyor. Ve telefona sarılıp: "Alo, Şeyh Abdullah Azzam" diye sesleniyor. "Alo, buyur" denildiğinde: "Ben bir günlüğüne Peşaver'e geleceğim. Sen Sayyaf'ı, Hikmetyar'ı, Rabbani'yi ve Yunus Halis'i bir araya topla, onların problemlerinin ne olduğuna bakacağım. Bir gece Peşaver'de kalacağım. Sakın unutma ha." Peki, bu komutanlar tavuk mu ki onları tek bir kafeste toplayayım. Sayyaf'ın, Hikmetyar'ın, Rabbani'nin ve Yunus Halis'in hiçbir problemleri yok mu? Onlar tamamen boş mu geziyorlar ki, Lahor'dan bir geceliğine Peşaver'e teşrif eden beyefendi kardeşimiz için onları bir araya getirip kendisi ile görüştüreyim. Telefonda dedim ki: "Kardeşim! Peşaver'de kalacağın bu geceni Allah rızası için iki gece yap. Geçirdiğin her iki aya karşılık birer gece de burada kal." O ise şu cevabı verdi: "Hayır olmaz, vallahi ben uçak biletimi ayırtmışım, yarın Lahor'a gideceğim,

Lahor'dan da Karaçi'ye, Karaçi'den de Allah nereyi dilemişse oraya gideceğim."

Kardeşler bu adam gerçekten İslâm ve müslümanları düşünüyor mu? Müslümanlar inançları hususunda ciddiler mi? Bu gibi insanlar bir İslâmî topluluk oluşturma hususundaki düşüncelerinde samimiler mi? Bu gibi gayretlerle İslâm devleti kurulabilir mi? Hatta bir belediye organize edilebilir mi? Vallahi bunlar bu çalışmaları ile değil ki bir İslâm devleti, bir İslâmî belediye bile teşekkül ettiremezler. Niçin mi? Çünkü bunlardan birinin Afganistan'da okuyan bir çocuğu bulunsa da ona gösterdiği özen, müslümanların en büyük meselesi olan Afgan cihadına gösterdiği ihtimamın kat kat üstünde olur. Şimdi sen, sana karşı gelen, namazını kılmayan, ruhen hasta olan bu çocuğuna gösterdiğin özenin bir on katını da yeryüzünün en büyük meselesi olan Afgan cihadı için göstersen, elbetteki bütün dengeler değişir. Her şey farklılaşır.

Ey cihada katılmayan müslüman kardeşim! Allah aşkına söyle bana. Şayet sen 10.000 dirhem verip küçük bir dükkân alsan, hiç onu bir yıl boyu ziyaret etmeden bırakır mısın? Peki, küçük bir dükkân senin onu görüp kontrol etmen olmaksızın ve onu yürütmeye katkıda bulunmaksızın yürümezken, yüce Mevlâ'nın dinini hakim kılmak nasıl yürüyecektir? Farz et ki Allah'ın dini senin küçük dükkânın kadar değerli, hiç olmazsa bu dine de o dükkânına verdiği önem kadar değer ver. Buna da ona harcadığın kadar harca. Eğer senin oğlunun ya da kızının kalp kapakçığı arızalı olsa şayet paran varsa onu alır neredeyse bütün devletleri gezdirirsin. Farz et ki İslâm da senin küçük çocuğun gibi. Şu an İslâm sadece rahatsız edilmeye değil, kesilmeye, kökünden koparılıp atılmaya maruz kalmıştır. Hiç olmazsa İslâm'a da küçük çocuğuna gösterdiğin kadar ihtimam göster. Şu an müslümanlar Afganistan cihadına küçük çocuklarına ve kızlarına harcadıkları kadar infakta bulunmuş olsalar Afgan meselesi tamamen farklılaşır, dengeler değişir. Bizler kalkıp çocuklarımıza yazlık, kışlık, bayramlık, seyranlıklar çeşitli elbise ve ayakkabılar alıyoruz. Bir o kadarını da Afgan yardım sandığına atalım ve oradaki cihada gönderelim. Hatta müslümanlar içmiş oldukları Pepsi Cola ve portakal suyu gibi meşrubatlara verdiği paraların yedide birini dahi Afgan cihadına gönderecek olsalar dengeler değişir.

Meselâ ben şu an size Arap Yarımadası'nda yaşayan Suudlular'ın örneğini vereyim. Şu an Arab Yarımadası'nda yaklaşık yedi milyon veya biraz daha fazla insan yaşamaktadır. Farz edelim ki burada yaşayan insanlardan her biri günde bir kutu portakal suyu içiyor. Bunun anlamı odur ki onlar her gün yedi milyon dirhem harcıyorlar. Farz edelim ki bunlar her perşembe günü oruç tutsunlar ve portakal suyuna verecekleri yedi milyonu Afgan cihadına göndersinler. Bu takdirde her ay 28 milyon dirhem yani yedi milyon dolar, buranın parası ile 140 milyon rupi göndermiş olacaklardır. Bunun manası da şudur: Afganistan konusunda her şey değişir, dengeler bozulur. Bu sadece haftada bir gün, kutu meşrubatı içmemekle gerçekleşecek olan bir durumdur. Durum böyle iken aziz ve celil olan Allah'ın müslümanlara yardım etmesi nasıl beklenebilir? Hatta on yıldan beri silahsız sineleri, bomboş cepleri, sırtlarına yapışmış karınları ve yalın ayakları ile durmadan savaşa girişen fakir Afgan müslümanları bile müslümanların eleştirilerinden kurtulamamışlardır.

Adam memleketinde sandalyesinde oturuyor, çayı kahvesi yanında, ona: "Ey filanın babası! Afgan cihadı hakkında görüşün nedir?" diye soruluyor. O da: "Vallahi diyorlar ki, onlarda birçok şirk varmış, Allah'a ortak koşmalar varmış" diye cevap veriyor. Peki efendim, Allah'a ortak koşulan şeyler neymiş, izah etsene? Yoksa sen bunu rüyada mı gördün de insanlara söylüyorsun? Bakarsın ki bu efendi şöyle cevap veriyor: "Onlar boyunlarına hamayil takıyorlar." Peki başka ne var? "Muska taşıyorlar" Daha ne var? "Ellerini kabirlere sürüyorlar" Daha başka bir şey var mı? "Yok" Peki sen nerelisin? "Suriyeliyim, Suudluyum veya Mısırlıyım." Peki, bu gibi şeylerin bulunmadığı herhangi bir memleket var mı? Bizzat Mekke-i Mükerrreme'de ve Medine-i Münevvere'de dahi sofilik yok mu? Hangi millet bu tür şeylerden tamamen arınık? Sonra senin şirk diye söylediğin şeylerin aslı ne? Şayet hamayiller Kur'ân ve hadislerin icabı yapılmışsa onun şirk veya bid'at yahut dine ters bir şey olduğunu kim söyleyebilir? Bak, dinle. Buhari'nin en büyük şerhini yapan İbn Hacer el-Askalani bu hususta ne diyor: "Bütün alimler şu üç şartın var olması halinde muskanın caiz olduğu hakkında ittifakla icma etmişlerdir. Bu üç şart şudur: Muska, Rasulullah'tan nakledilen şekli ile yapılmalı, anlaşılır bir dilde olmalı ve muskayı yapan ve yaptıranların faydanın bu kâğıttan değil, bizzat Allah tarafından olacağına inanmalarıdır.

Şimdi sen gelsen Afganistan'daki muskaları açıp içini okusan, yarısının ayet ve hadislerle dolu olduğunu görürsün. İçinde Ayete'l-kürsi, İhlas Sûresi vb. şeyler. Ayrıca muskaların içinde 786 rakamını yazarlar. Onlara göre bu rakamın manası Bismillahirrahmanirrahim demektir. Yani muskacılar bizzat Bismillahirrahmanirrahim yazma yerine harflerin kendilerine göre ebced hesabını çıkarıp birleşik rakamlar halinde yazarlar.

Peki kardeşim, başka söyleyeceğin ne var? Şimdi farz edelim ki bu hamayillerin içinde Allah'a ortak koşma gibi ifadelerde bulunmakta. Fakat bu muskayı taşıyan kimse bunu bir esrarkeşten mi almış, yoksa hocaefendiden mi? Bu Afganlı, muskayı aldığı kişinin bir alim olduğuna, kendisine ancak Kur'ân veya Sünnet'i vereceğine inanıyor. Bir takım insanların dini ticaret aracı yaptıklarının farkında bile değil. O bu muskayı veya hamayili Kur'ân ve Sünnet niyeti ile alıyor. Şimdi sen bunu taşıyan insana nasıl müşrik diyeceksin?

Diğer yandan muskanın içinde şirk ile ilgili şeyler olduğunu ve onu taşıyanların da bu şeylerin şirk olduğunu bilmediklerini farz edelim. Sen bu insanlara Allah'a ortak koşuyorlar diyebilir misin? Hayır, bunlara müşrik denilemez. Çünkü onlar bu hususta cahildirler. Cehalet cahiller için bir özürdür, velev ki inançla ilgili hususlarda olsun.

İbn Teymiye Cuheyriye fırkasına şöyle demiştir: "Şayet ben sizin söylediğiniz sözleri söylersem kâfir olurum, fakat ben sizleri tekfir etmiyorum (kâfir olduğunuzu söylemiyorum) Çünkü sizler cahilsiniz."

Muhammed bin Abdulvahhab'a: "Necid bölgesinde bulunan Kuvaz kubbesine karşı ibadet eden kimseler var. Bunlar bu kubbeye ibadet ediyorlar, onun etrafında tavaf ediyorlar, onun içinde bulunanı yardım için aracı ediniyorlar. Bunlar şirke düşüyorlar mı?" diye sorulduğunda o şu cevabı vermiştir: "Biz onları tekfir etmiyoruz, çünkü onlara bunu öğreten pek azdır."

Yine İbnu'l-Kayyim şöyle demiştir: "Bizler kabirlerde yatan ölüleri aracı yaparak Allah'tan yardım isteyenleri tekfir etmeyiz. Çünkü onlar cahildirler."

Peki kardeşim, bütün bu izahatlardan sonra senin Afganlılar'a müşrik demen için elinde hangi delilin kaldı? Diyorlarmış ki onlar kabirlerde yatanları aracı yapıp yardım diliyorlar. Peki sen gözünle gördün mü?

Ben Şeyh Celaleddin'e dedim ki: "Niçin bu tür meselelere önem vermiyorsunuz, yani tevhid inancı ile ilgili konulara ihtimam göstermiyorsunuz?" O da dedi ki: "Ey Şeyh Abdullah! Tevhid inancı ile ilgili olarak kastettiğin meseleler nelerdir? Ben de dedim ki: "Kabirlerde yatan ölüleri ve velileri aracı kılmak." O da dedi ki: "Allah'a yemin olsun ki yaşıma kırk yediye ulaşmıştır. Vallahi ben

şu ana kadar hiçbir Afganlının kabirde yatan bir ölüyü aracı kıldığını görmedim. Öyle görünüyor ki Araplar gecenin karanlığında elektronik ışınlarla bakıp bu tür şeyleri görüyorlar."

İşte Afganistan'ın öz evlâtları... Onlar bunu görmemişler, fakat Araplar sanki hem önlerini hem arkalarını gören bir kabiliyetle her şeyi görmüşler. Peki kardeşim, başka bir şey var mı? Afganlılar hakkında başka bir şey söyleyecek misin? Evet, onlarda çokça bidatler var. Kardeşim, bid'at ne demek? Lütfen onlardaki bid'atleri söyle, biz de bilelim. Şu an sen yerinde oturmuş, kahve içiyor ve durmadan hurma tıkınıyorsun ve bana: "Şunlar şöyle, bunlar böyle" diyorsun.

123. âyet-i kerime: "Çevrenizde bulunan kâfirlerle savaşın ki onlar sizde sertlik bulsunlar" buyurulmaktadır. Sertlik diye tercüme edilen "gilzaten" kelimesinin harfleri dahi sertliği vurgulamaktadır. Çünkü cihad sertliği ve üstten bakmayı icab ettirmektedir. Kâfirlere karşı müslüman aziz ve endamlı olmalıdır. Müminlere karşı ise mütevazı ve alçakgönüllü olmalıdır. Şu ayet-i kerime benim çok dikkatimi çekmiştir:

"Ey iman edenler! içinizden her kini dininden dönerse (böylelerine karşı) Allah, öyle bir topluluk getirir ki, kendisi onları sever, onlar da Allah'ı severler; mü'mini ere karşı mütevazı, kâfirlere karşı serttirler. Allah yolunda savaşır ve hiçbir kınayanın kınamasından korkmazlar..." (Maide, 54)

Emire İtaat:

İşte Allah tarafından sevilen ve kendileri de Rablerini seven insanların dört sıfatı: Mü'minlere karşı mütevazı, kâfirlere karşı izzetli, cihad eden ve hiçbir kınayıcının kınamasından korkmayan... Evet, ben bu ayeti çok düşündüm ve kendi kendime dedim ki; acaba neden yüce Kur'ân'ın hikmetli sıralamasında önce müminlere karşı mütevazı ve kâfirlere karşı sert olmak zikrediliyor da daha sonra cihad etmeleri beyan ediliyor? Sonra anladım ki cihad etme, topluca yapılan bir ibadet. Çadırlarda yaşayan insanlar bir kısım topluluklar ve birbirleri ile komşuluk yapan kabile ve kavimlerdir. Böyle olan topluluklarda iman eden kimselerin arasında tevazu, netlik, vefakârlık, sevgi ve kardeşlik tesis edilmedikçe bunların el ele verip hep birlikte cihada çıkmaları mümkün değildir. Yani kişi ferdî yaşantısında şahsî haklarının toplumla çatışan kısımlarında hoşgörülü olmalıdır ki toplum içerisinde dayanışma, söz birliği ve işbirliği tahakkuk etsin. Böylece herkes tek vücut olsun. Ama herkes pazularını şişirir, boynunu yukarı diker, bir sineğin dahi önünden uçmasına tahammül edemeyecek olursa, böyle bir insanın topluluklarla hayat sürdürmesi mümkün olmaz. Bu sebeple müminlere karşı mütevazı, kanadı kırık olmalı. Emire mutlak itaat edilmeli. Halbuki emire itaat çok kez insanın heva ve hevesine ters düşer. Çünkü itaat, bir boyun eğmedir ve bu bakımdan bir ibadettir.

Müminler birbirlerine karşı mütevazı olurlar. Allah katında bir emire itaat sünnet olan namazları kılmaktan daha efdaldır. Allah katında emire karşı çıkmak ise müekked sünnetleri terk etmeden daha beterdir.

Meselâ emiriniz size diyecek olursa ki; ışıklar söndürüldükten sonra artık konuşmak yasak, fakat buna rağmen sizler konuşacak olursanız, sizin günahınız yatsının sünnetini terk etmenizden daha fazla olur. Niçin mi? Çünkü emire itaat farzdır. Ona isyan haramdır. Sünnet ise terk edilmesi halinde ceza gerektirmeyen ve yapıldığında sevap kazanılan bir ibadettir. İşte bu sebeple Rasulullah (sav) şöyle buyurmuştur:

"Kim benim emirime itaat ederse, şüphesiz ki o bana itaat etmiş olur. Kim bana itaat edecek olursa şüphesiz ki o Allah'a itaat etmiş olur. Kim emirime karşı gelirse o bana karşı gelmiş olur, kim de bana karşı gelmiş olursa Allah'a isyan etmiş olur." (Buharı, Ahkam, bab: I, cihad bab: 109; Müslim, İmara, bab: 32, 33; Neaei, Bey'a, bab: 27; Müsned İmanı Ahmed, c. II, sh. 244, 253, 270,313)

Zira bir müslüman kendisi ile birlikte olan diğer müslümanlarla ittifak etmediği sürece işlerin yürümesi mümkün değildir. Bu ise müslümanların emirlerine itaat etmeleri ile tahakkuk eder. Sen çadırdaki, kamptaki ve diğer yerlerdeki emirine itaat etmekle yükümlüsün, yoksa iş yürümez. Bazen olur ki sen emirinden daha üstün, daha zeki, daha bilgili, daha cesaretli daha güzel silahşor olabilirsin. Fakat unutma ki sen değil, o emirdir. Madem ki o senin emirindir, senin ona itaatin farzdır. Karşı gelmen ise haramdır.

İşte bundan ötürüdür ki Allah'ın sevdiği kullarının birinci sıfatı müminlere karşı mütevazı ve itaatkâr olmasıdır. Evet, sen evinde bulunursan oranın emiri sensin. Merak etme orada kimse sana hükmetmez. Ama burada itaat etmen gerekir. Bu hususta yüce Mevlâ şöyle buyurmuştur:

"Ey iman edenler! Allah'a itaat ediniz, Rasule ve sizden olan idarecilere itaat ediniz..." (Nisa, 59)

Müfessirlerin çoğu âyet-i kerimede geçen "sizden olan idarecileriniz"den maksadın müfreze (tim) emirleri olduğunu söylemişlerdir. İşte bu nedenledir ki bir bakarsın 30 bin İslâm askeri emirine hiç bir zaman karşı gelemiyor. Neden? Çünkü emire karşı gelmenin Allah'a karşı gelmek, Allah'a isyan etmek olduğunu biliyor. Allah'a karşı gelmek, isyan etmek ise haramdır. Haramı işleyen cezalandırılır, terk eden ise sevap kazanır. Çevrenizdeki mü'minlere karşı yumuşak, mütevazı ve alçak gönüllü olmanız şarttır. Etrafınızdaki herhangi bir kişi hoşunuza gitmeyen bir kelime söylediği zaman onu azarlamanız, kınamanız, küçümsemeniz, ayıplamanız veya kinayeli konuşmalarla onu iğnelemeniz caiz değildir. Rasulullah (sav) bu hususta şöyle buyurmaktadır: "Kişinin müslüman kardeşini küçümsemesi kötülük olarak ona yeter." (Müslim 32; Ebu Davud, Edeb 35; Tirmizi, Kitabu'l-Ber IK:İhi,Maceh, Kitabüzzihd, 23; Müsnedi İmam Ahmed 3, 491)

Başka bir hadis-i şerifte de şöyle buyurulmuştur: "Faiz yetmiş küsur şubedir. En hafifi kişinin annesi ile zina etmesidir. En büyük faiz ise kişinin müslüman kardeşinin ırzına dil uzatmasıdır. (İbn Mace, Ticarat, bab: 58)

Kardeşinin ırzına dil uzatmadan kasıt, onun gıybetini yapmaktır. Bu bakımdan sahabeler -rıdvânullahi aleyhim- birbirlerini savunurlardı. Rasulullah (sav) Tebuk Gazvesi'nde Kab İbn Malik'in nerede olduğunu sorduğunda birisi: "Ey Allah'ın Rasulü! Onu iki güzel elbisesi ve omuzlarına bakarak yürümesi alıkoymuştur" demişti. Fakat Şad bin Muaz bu sahabenin kardeşini eleştirdiğini hissederek derhal müdahale ederek şunları söylemişti: "Ey Allah'ın Rasulü! Allah'a yemin olsun ki Kab hakkında hayırdan başka bir şey bilmeyiz."

Sizler burada bir cemaatsınız. Şu anda burada ne anneniz, ne babanız ne de kardeşiniz var. Burada kardeşiniz sizinle birlikte olandır. Babanız sizden büyük olandır. Küçük kardeşiniz simden küçük olandır, anneniz Afgan cihadıdır. Bu şekilde düşünmeniz, bu şekilde ilişkiler kurmanız, bağlar oluşturmamız gerekmektedir. Bizim daha önce içinde bulunduğumuz toplulukla olan irtibatlarımız, ilişkilerimiz ve münasebetlerimiz şu an sona ermiştir. Biz de şimdi yepyeni bir topluluk içindeyiz. Bizi,n babalarımız buradadır, abilerimiz buradadır. Samimi kardeşlerimiz buradadır. Arkadaşlarımız buradadır. Küçük kardeşlerimiz buradadır. Bizim yepyeni bir aramız ve tamamen yeni bir belde ve vatanımız olmuştur. Artık tamam. Her şey değişmiştir. Biz böyle olacağız ki mübarek cihadımızı devam ettirebilelim. Koyulduğumuz yolda yürümeyi sürdürebilelim.

Müslümanların kardeşliği hususunda Rasulullah döneminde yaşanan şu hadiseyi anlatalım: Ebu Zer el-Gıfari (ra) hadiseden birkaç sene önce çarşıdan bir at alırcasına Hz. Bilal'i satın alabiliirdi. Fakat Hz. Bilal'e bir dil sürçmesi yaptı ve ona: "Ey siyah kadının oğlu!" dedi. Bunun üzerine Rasulullah ona: "Ben aranızda bulunduğum halde sizler yine cahiliyye iddialarını mı ortaya atıyorsunuz? Maalesef terazinin gözü boş kalmıştır, boş. (Hiçbir kimse mükemmel değildir. Yani satıcı kişi ne kadar özen gösterirse de terazinin gözünde bazı boşluklar bırakır. İnsanlar da ne kadar üstün olmaya çalışsalar da her birinin belli bir kusuru vardır. O halde diğer insanda gördüğü kusurdan dolayı onu ayıplamamalıdır). Beyaz kadından doğan çocuğun siyah kadından doğan çocuğa hiçbir üstünlüğü yoktur. Üstünlük ancak takva ile olur." (Bak. Müsned İmam Ahmed, c. IV, sh. 145, 158) Yine Rasulullah Ebu Zer'e: "Ey Ebu Zer! Sen kendisinde cahiliyye kalıntıları bulunan bir kişinin" demiştir. (Buharı, Kitabu'l-İman, Bab, 22)

Bunun üzerine Ebu Zer yanağını toprağa koydu ve yeminle dedi ki: "Mutlaka Bilal gelip kafama basmalıdır." Evet Bilal (ra) birkaç sene öncesine kadar basit bir köle idi. Öyle ki Kureyş'in ileri gelenleri Rasulullah'tan kendilerine özgün bir sohbet halkası kurmasını ve bu halkada Bilal gibilerinin olmamasını istiyorlardı. Araplar'ın kendilerini Bilal ile birlikte otururken aynı mecliste görerek ayıplamalarından korkuyorlardı ve; "Ey Muhammed! bize ayrı bir meclis kur, çünkü Arapların bu kölelerle birlikte oturduğumuzu görünce bizi ayıplamasından korkuyoruz" diyorlardı. Allah Rasulü (sav) Kureyş'in ileri gelenleri ve Araplar'ın liderleri için ayrı bir meclis kuracak gibi olunca Cebrail (as) şu ayeti getirdi:

"Rızasını talep ederek sabah-akşam Rablerine dua edenleri (yanından) kovma. Ne onların hesabından bir şey sana, ne de senin hesabından bir şey onlara aittir. Onları yanından kovduğun takdirde, zalimlerden olursun." (Enam, 52)

Kâfirlere karşı izzetli ve sert olmak şarttır. Mü'minlere karşı yumuşak, mütevazi ve şefkatli olmak gerekir. Çünkü iman edenler kendi aralarında birbirlerine karşı merhametli, kâfirlere karşı ise şediddirler.

"Muhammed, Allah'ın Rasulüdür. Onun beraberinde bulunanlar, kâfirlere karşı sert, kendi aralarında da merhametlidirler. Onları, rüku ve secde ederek Allah'ın lütuf ve rızasını aradıklarını görürsün..." (Fetih, 29)

Mü'minler kendi aralarında merhametlidirler. Müslüman kendi kardeşine şefkatli, merhametli, sevecen ve ince kalplidir.

Savaşlarda ise aslan gibidir. Ebu Dücan kızı sarı sarı Uhud'da gururla yürümeye başladı. Rasulullah (sav): "Şüphesiz Allah, bu yerin dışında bu yürüyüşü sevmez" buyurdu. Evet, kâfirlere karşı izzetli ve sert olmak İslâm'ın şiarıdır. Günümüz tağutları ise Amerikalı bir kâfirin karşısında sanki kedinin karşısındaki fare gibi oluyor ve: "Sir, yes sir" (efendim, evet efendim) diyerek sırtı .iki büküm, saygı göstermekte. İman edenlere karşı ise acımasız bir zorba ve günahkâr bir zalim kesilmektedir.

Vallahi müslümanları yok etmeye çalışan bu tağutlar, Birleşmiş Milletler'de Reagan'ın veya Rusya'nın karşısında el pençe divan durmakta ve son derece saygıyla oturmaktalar! Kendi insanına karşı ise halklarına karşı katı, sert ve acımasız olmaktadır. Kendi ülkelerinde kan döken bu tağutlara göre kan dökmek su içmekten daha kolaydır. Amerika'nın karşısında ise el pençe divan durmakta, huzurlarında yalvarmaktadır.

Birileri bana şunu anlattı: İngilizler bizim memleketimize hükmediyorlardı. Şu anda onların kuyrukları ve adeta evlâtları bizlere hükmetmekte. Öyle ki şu an bizim yöneticileri İngiliz büyükelçiliği tayin ediyor. Birini vazifeden alıp diğerini tayin ediyor. Hatta bu hadiseyi yaşayan birileri dedi ki: "İngiliz konsolosluğundan bana şöyle denildi: Al bu mektubu götür yöneticiye, tamam biz onu vazifeden aldık ve akrabalarından filanı onun yerine tayin ettik." Bu kişi İngiliz elçiliğine şunu söyler: "Vallahi biz Araplar aramızda hukuk bulunan insanlara böyle bir şey yapmaktan utanırız." Yani keşke sen bu kişiyi vazifeden almak için bir mazeret bulsan. İngiliz elçisi şu cevabı verir: "Ben bu köpek için bir mazeret mi bulacağım?"

Evet, onlar bize bu gözle bakıyorlar. Ne yazık ki İngilizler'in köpek dediği bu kişi müslümanlara karşı köpektir. Önünden geçen herkesi ısırır. Halbuki sertlik ve katılık müminlere karşı değil, kâfirlere karşı olmalıdır.

Hristiyan ve Yahudilerle Tokalaşmak Caiz Değildir:

Bakınız İbn Hacer el Heysemi'ye şu soruyu sormuşlardır: "Bir müslüman, hristiyanın kendisi ile tokalaşması için veya hristiyanın onun elini öpmesi için elini uzatabilir mi, bu caiz midir?" İbn Hacer:

"Hayır, çünkü bu davranış hristiyanı memnun eder. Hristiyan birisi müslümanın elini öptüğü taktirde kendinden emin olur, bu nedenle caiz değildir" der. Hz. Ömer (ra) Kudüs'ü fethettiğinde hristiyanlara bir takım şartlar koymuştu: Çan çalmayacaklar, yeni kilise inşa etmeyecekler, dinî tören ve bayramlarında dışarı çıkmayacaklar, çocuklarını vaftiz yapmayacaklar, atlarına eğerle binmeyecekler. Eğerli olarak ata bindikleri taktirde iki ayaklarını da bir yöne sarkıtacaklar, yani normal şekilde binmeyeceklerdi. Kendilerine has elbiseleri olacak ve bununla kâfir oldukları bilinecekti. Bu bakımdan yahudiler, kendilerini ayıracak özel bir şekil seçtiler. Başlarının ensesindeki saçlarını uzattılar. Hristiyanlar da kendilerine özel bir şekil seçtiler. Göğüslerine elbiselerinden farklı renkte bir parça takacaklarına karar verdiler. Böylece hristiyan olduğu bilinsin, kendisi ile selâmlaşılmasın. Hristiyan binekli olarak müslümanın yanından geçtiğinde bineğinden inip oradan geçmesi gerekirdi. Tâ ki müslümandan yüksek bir yerde görülmesin. Hristiyan evini müslümanın evinden fazla yükseltmezdi. Müslümanla karşılaştığı zaman yolun kenarına çekilmek mecburiyetinde idi, çünkü yolun ortası müslümanlara aitti.

Ey kardeşim! İşte izzet ve şeref bu. Aksi taktirde bir müslümanın aziz olduğu nasıl belli olacak? Ne yazık ki günümüzde tamamen her şey değişti ve alt-üst oldu. Artık sertlik mü'minlere merhamet ve şefkat ise kâfirlere karşı yapılıyor. Âyet-i kerime de ise:

"Onlar sizi sert bulsunlar" buyuruluyor. Tabi ki bir kısım insanlar gelip şöyle diyorlar. Kardeşim İslâm dini merhamet dini, İslâm dini edeb dini, lütuf dini. Nedir sizin bu sertliğiniz ve katılığıınız?" Bunlara deriz ki: "Müslümanların kâfirlere karşı mutlaka sert olması gerekmektedir. Bir Amerikalının yüzüne gülümseyerek bakmak, müslümana karşı kaşlarını çatıp sert bir yüzle bakmak caiz değildir. Gülümseme mü'minleredir devamlı. Mü'minlere sıcak ilişki gösterilecek, onlara yaklaşılabacaktır. Fasık, façir ve kâfirlerden ise uzak durulacaktır.

Daha önce de anlattığım gibi Ürdün'deki İslâmî Hareket'in komutanı ve üstadımız Muhammed Abdurrahman Halife bana şunu anlatmıştı: "Ben şerefli olmayı bir hadiseden sonra öğrendim. Henüz küçükken Salt kentinin kadısı hasta oldu. Ben henüz ilkokul altıncı sınıfta idim. Onu ziyaret etmek istedim. Zili çaldım. Kadı dışarı çıktı. Dedim ki: Ben Abdurrahman Halife'yim. Babam beni seni ziyaret etmem için gönderdi. O da dedi ki: Buyur, yavrum. İçeri girdim. Onun yanında şehirde yaşayan hristiyanların ileri gelenlerini gördüm. Onlar onu ziyarete gelmişlerdi. Onlar papazlar, Ortodoks ve latin kiliselerinin rahipleri idi. Ben içeri girdiğimde ki ben küçük bir çocuktum, kadı papaza: Kalk buradan, şuraya otur. Buyur yavrum, sen yanıma otur, dedi. Sonra papaza baktı ve ona dedi ki: Benim dinim size böyle davranmamı emrediyor. Ben de sizi ziyarete geldiğimde dininizin size emrettiği şekilde davranın.

İşte, ben o zaman yakinen bildim ki müslüman çok aziz ve en şerefli insan."

Âyet-i kerimenin sonunda: "İyi bilin ki Allah takva sahipleri ile beraberdir" buyurulmaktadır. Çünkü cihad takva üzerine kaimdir. Takva olmaksızın taşman silah musibete dönüşür. Takvasız olarak silah taşınıldığında yol kesici silahlı çetelere dönüşülür. İnsanların emniyetini ortadan kaldıran, mal, ırz ve canlarını tehdit eden silahlı çeteler haline gelir. Bu bakımdan takva şarttır. Elinde silah taşıyan kişi bu silahın hakkını vermelidir. Bu da Allah korkusudur. Müslüman kanı akıtmaktan korkmaktır. Silah zorı ile bir müslümandan bir dirhem gasb etmiş olmaktan korkmaktır. Takva cihadın ayrılmaz bir parçasıdır. Takvaya en fazla teşvik eden Tevbe ve Maide sûreleridir. Bu iki sûre Kur'ân-ı Kerim'in son nazil olan âyetlerini içerir. Takva yüce Allah'ın tüm beşeriyete ilk ve son emridir...

"Sizden önce kendilerine kitap verilenlere de, size de Allah'tan korkun, diye emrettik..." (Nisa, 131)

Yüce Allah öncekilere de, sonrakilere de takvayı emretmiştir. Takvanın olmadığı bir dinde hiçbir fayda yoktur. Zira takvasız bir din merasim ve yağcılıktan ibaret olur. Bu yağcılığın altında hırsızlık, zina, ırza tecavüz vb. birçok rezillikler işlenir. Bu nedenle takva şarttır. Senin içinde Allah korkusu olursa, sen tek başına kaldığında dahi Allah'ın seni insanlardan daha fazla kontrol ettiğini hissedersin. İnsanların gözünün önünde bir kötülük yapmaktan dolayı çekinmenden daha fazla çekinirsin. İşte takva budur.

Bugün insanların çoğu bundan yoksun olduğundan -La havle velâ kuvvete illâ billah- onların dinleri adeta çukolata kâğıdın gibidir. Öyle ki tatlı çukolatayı saran bu kâğıdı alüminyum olduğu zannedilir. Fakat o kâğıt hemen parçalanır. Niçin? Çünkü onu sağlam tutacak bir güce sahip değildir. İşte takva sahibi olmayanların dinleri de, sağlam bir manevi ambalajla sarılmadığından insanın nefsi arzuları, o dini parçalamakta ve heva-heveslere kul etmektedir. Evet, din takva üzere kurulmuştur. Dini takvanın azlığı ve tamahın çokluğu ifsad etmektedir.

Hz. Ali Kufe'ye geldiğinde o zaman Hasan el-Basrî genç bir delikanlı idi. Hz. Ali ona: "Ey genç, dini bozan ve düzelten şeyler nedir?" diye sordu. Hasan el-Basrî de ona: "Dini düzelten takva, bozan ise tamahkârlıktır (aç gözlülüktür)" diye cevap verdi. Bir şair şöyle demiştir:

Dini; krallardan, kötülük yapan papaz ve ruhbanlardan başka kim ifsad etmiştir?

Artık millet kokuşmuş leşlerde otlanmaktadır. Öyle ki .bunun kokuşmuş olduğu her akıl sahibi için bellidir. Ben günahların kalpleri öldürdüğünü gördüm. Onlara devam etmenin ise kişiyi zillete düşürdüğünü müşahade ettim.

Günahları terk etmek ise kalbe hayat bahşeder. Nefsine karşı gelmen şüphesiz ki nefsin için faydalıdır.

Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır:

"Kıyamet gününde, bir takım insanlar Tihame dağı gibi sevap amelleri ile birlikte gelirler. Allah onların bu amellerini toz dumana çevirir." Sahabeler: "Ey Allah'ın Rasulü! Bunları bize tanı" dediler. Rasulullah: "Onlar sizin neslinizdendir. Sizin gece namazlarına kalktığınız gibi onlar da kalkarlar, ancak onlar Allah'ın haram kıldığı şeylerle baş başa kaldıklarında onu işlerler."(Bkz. İbn Mace, Kit. Zühet, bab: 29)

Aksi halde, la ilahe illallah'ın ne manası kalır? İsim ve sıfat tevhidinin ne manası kalır? Kur'ân ve Sünnet'te zikredilen Allah Teala'nın yüce sıfatlarını tevîl etmeksizin, saptırmaksızın, işlemez hale getirmeksizin ve yaratıklara benzetmeksizin

ezberlememizin ne manası olur? Yani sen Allah Teala'nın Rakib (gözetleyici) olduğunu ezberleyeceksin, bir şeyi yaptığında O'nun seni murakabe edip etmediğini göz önünde bulundurmayacaksın. Yine Allah'ın her şeyi bildiğine ve her şeyi gördüğüne inanacaksın, O'ndan da korkmayacaksın. Elbette ki bunun bir manası olmaz. Sen kapılarını kapattıktan sonra bile seni görenden korkuyor musun? Gizliliklerin gizliliğini bilenden çekiniyor musun? Komşunun kızına bakarken ve elini müslümanların malına uzatırken kahrâ olan Mevlâ'dan korkuyor musun? Bütün bunlar takva ile olur. Takvasız ameller zayi olup gider. Ne malların, ne canların, ne ırzın, ne namusun ne de herhangi bir şeyin güvenliği söz konusu olur.

Örneğin, ben mücahitler için yardım toplamaktayım. Allah'a hamd olsun, bizlere çok yardım gelmektedir. Bu gelen yardımları gözetleyen Aziz ve Celil olan yüce Allah'tan başka hiçbir kimse yok. 200 bin, 300 bin dolarlık çeklerden bir tanesini almam mümkün! Ben yetimlerin, dulların, sakatların ve acizlerin mallarını nasıl yiyeyim? İşte bu sebeple din, Allah korkusu ve takva üzerine bina edilmiştir.

Ömer bin Abdülaziz (ra)'ın takvası gibi bir takva. Öyle ki bir kişi gelir, Ömer bin Abdülaziz ile konuşur, sonra ona: "Ey müminlerin emiri! Aile efradın nasıl?" diye sorar. Ömer hemen lambayı söndürür ve şöyle der: "Bizler müslümanların malını hesap etmek için müslümanların malından olan yağı yakarak aydınlanıyorduk. Şu an ise sen bana ailemi soruyorsun. Biz müslümanların malı olan yağın hesabına, nasıl ailemiz hakkında sohbet edebiliriz?" der. İşte takva budur.

Vallahi şu an müslümanların birçok sorumlusu devletin mallarını çeşitli projeler için halka ödünç olarak veriyorlar. Fakat o malların yarısı devlet bütçesine girmeden önce yutulup gidiyor. Her şey harap olmuş durumda. Bütün dünya harap. Meselâ 1967 yılında Mısır cüneyhi uluslararası para piyasasında tamamen sıfırlanmıştı. Öyle ki Mısır cüneyhi ile Avrupa'da bir jilet dahi satın alınamıyordu. Mısır yardım istedi. Ona on milyon cüneyh yardım geldi. Tabii bu ilk taksitti. Ne yazık ki gönderilen bu paradan Mısır bütçesine bir kuruş dahi girmede. Resmî gazetenin 149 ve 150. kararları ondan çıkarılmıştı. Hatta şu ana kadar çıkarılmış şekilde. Yardım edilen 10 milyon Abdunnasır'ın hesabına yazıldı. Günümüzde malları özellikle devrimciler alıyorlar. Kendilerini halkçı gösteriyor, fakat halkın mallarını sömürüyorlar. Halbuki her biri sokak çocuğu. Daha önce ceblerinde beş kuruş bile yoktu. Devrimden sonra derebeyleri haline geliyorlar.

Hafız Esed Kızların Peşinde Islık Çalar, Gezerdi

1962-1963 senesinde bizler Şam Üniversitesi'nde öğrenci iken Hafız Esed gelir, Edebiyat Fakültesi'ndeki kızlara ıslık çalar, peşlerine takılırdı. Bu kişi sokak çocukları gibi üstüne bir gömlek, altına ise soyguncuların pantolonu gibi bir pantolon giyiyordu. Kızlara ıslık çalıp serseri gibi dolaşan bir insan birden bire Suriye cumhurbaşkanı oldu. Cebine koyacak beş Suriye lirasını bulmaktan aciz idi. Şu anda ise milyonlarca Suriye lirasına sahip! Golan tepelerini İsrail'e 93 milyon Suriye lirasına sattı. Fakat onlar müslümanlardan çaldıkları bu paraları bilinmemesi için kendi üzerlerine yazdırmamaktadırlar. Hafız Esed yağmaladığı paraları Ali Ahmed Salih adında müstear bir isim üzerine yazdırmış bulunuyor. Bugün Minhatim Bankası'nda bu isme ait bir açık hesap bulunmaktadır. Böylece Ali Ahmed Salih milyonlarca dolarları bu bankaya transfer etmektedir. Yarın birileri inşaallah Hafız Esed'e bir kurşun sıkar ve caddede yürürken öldürüp onu cehenneme yollar. Fakat bu öldükten sonra Hafız Esed'in oğulları gelir. Oğullarından birinin adı Süleyman olup, dayısının ismini taşımaktadır. Dayısının adı Süleyman el-Mürşid idi. Bu kişi uluhiyyet iddia ediyordu. Fransız konsolosluğu ona bir elbise yaptırmıştı. Düğmeleri elektrikli idi. İçinde batarya bulunuyordu. Öyle ki Süleyman'ın yanına Fransız konsolosu ve Suriye'deki Nusayriler girdiği zaman bu adamın düğmeleri yanıyordu. Bunun üzerine Fransız konsolosu ona secdeye kapanıp: "Ey ilâhım, sen beni affet!" diyordu. Arkasından da diğer Nusayriler o ilâha secdeye kapanıyorlardı. Fakat bir dönem Suriye'nin İçişleri Bakanı Sabri el-Aseli idi. İlâhlık iddia eden Süleyman el-Mürşid devrimcilere isyan etti. Sabri el-Aseli onu yakaladı ve kendisine idam kararı verildi. İdamı esnasında Sabri el-Aseli de orada idi. Süleyman eli kolu bağlı olarak idam sehпасına götürülürken Sabri Aseliye şöyle dedi: "Bunlar beni idam etmek istiyorlar, bana şefaatchi ol, bunlardan kurtar" diye sızlandı.

Görüyor musunuz ilâhî? İçişleri bakanından medet umuyor. Sabri el-Aseli ise ona şu cevabı verdi: "Şu an durumu idare et. İkinci bir defa sana yardımcı olurum. İnşallah yarın Ebu Süleyman diye lakaplandırılan Hafız Esed ölecek, oğlu Süleyman gidip: "Minhatim Bankası'ndan babamın malını istiyorum" diyecek. Onlar da: "Senin adın ne?" diyecekler. O: "Benim adım Hafız Esed oğlu Süleyman" diyecektir. "Peki, babanızın hesap numarası kaç?" diye soracaklar. O da: "B 122" diyecek. Açıp bakacaklar ki bu hesap Ali Ahmed Salih'in hesabı. "Senin baban Ali Ahmed Salih mi?" diye soracaklar. "Tabii ki hayır" diyecek. Bu taktirde: "Haydi güle güle" diyecekler. Bu arada müslümanlardan yağmalanan mallar bankaya kalacak. Tabii ki bankalar bu tür paraları kendilerince hayır kurumu kabul ettikleri müesseselere aktarmaktadırlar.

Yani kiliselere, dünyadaki siyonist örgütlere. Böylece müslümanların malı bu yolla heba olacaktır.

"Kur'ân'dan bir sûre indiği vakit kâfirlerden bazıları birbirlerine şöyle derler: Bu sûre hanginizin imanını artırdı? Doğrusu nazil olan sûre iman edenlerin imanını artırır. Onlar bundan sevinç duyarlar" (Tevbe, 124) buyurulmaktadır. Bu âyet-i kerime iman artırıp eksildiğine açık bir delildir. İman, söz ve ameldir. Yani iman kalple tasdik, dil ile ikrar ve vücudun azaları ile amel işlemektir. İtaat, imanı artırır, isyan ve günah ise imanı azaltır. İşte bu, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat akidesidir. Hanefi mezhebi bu görüşe sadece görünürde muhalefet etmekte ve şöyle demektedir: Amel işlemek imandan bir parça değildir. İman artırıp eksilmemektedir. Çünkü iman demek karar vermek demektir. Karar vermek ise çoğalıp azalmaz."

Fakat biz onlara deriz ki: "Hz. Ebu Bekir'in karar ve tasdiki ile bizim karar ve tasdikimiz bir midir?"

125. ayette ise şöyle buyurulmaktadır: "Kalplerinde hastalık olanlara gelince, bu sure onların murdarlıklarına murdarlık katar ve kâfir olarak ölürlər." Buradaki murdarlıktan maksat manevi hastalıklar, dinden uzak olmak, hak yoldan ayrılmak ve fasık olmaktır. Kur'ân-ı Kerim günahkâr ve fasıklara pek ağır gelir. Yine facirlere, fasıklara ve münafıklara ibadetler, özellikle namaz çok ağırdır. Bakarsın ki bunlardan biri bir saat, iki saat, üç saat konuşur, anlatır. Fakat imamın peşinde beş dakika beklediğinde sanki sırtına bir dağ yüklenmiş gibi ağırlık hisseder. Bunlar, Allah'a sığınırız, kalpleri hasta olan kimselerdir. Eğer sen kalbin manevi hastalıklarla müptelâ olup olmadığını ölçmek istersen Kur'ân okuyarak kendini dene. Eğer Kur'ân sana ağır geliyorsa bil ki kalbinde bir hastalık var. Yine kalbini ibadetler yaparak dene. Salih kimseler ile oturup sohbet etmekle dene. Zikirler yaparak, seher vaktinde Allah'a yalvararak dene. Eğer bunlar sana ağır geliyorsa aziz ve celil olan Allah'a yalvar, kalbinin kasvetini gidersin. Çünkü bu halin hâlâ sende cahiliyenin var olduğunu, kalbine ve nefsine onun hakim olduğunu gösterir. İnsanın kalbini şehvanî arzular kararır ve kasvetini artırır. Bu arzulanan helâl yolla tatmin bile kişinin kalbine katılık getirir, kasvet çokertir. Bu sebeple alimler, kalbi arındırmak için şu altı şeyin yapılmasını tavsiye etmişlerdir:

1. Gece namaz kıl,
2. Kur'ân oku,
3. Yemeği azalt,
4. Salihlerle sohbet et,
5. Allah'ı zikret,
6. Seher vakti Rabbine istiğfar et.

İşte bu altı husus kalbin durumunu belirtir.

Ben şunu çok iyi anladım: Kesinlikle ibadetler cisim zayıflığı ya da kuvvetliliğine dayalı değildir. Ruhun zayıflığı ve kuvvetliliğine bağlıdır. İnsanlara namaz kıldırıldığında bazen arkamda gençler, bazen de doksanın üzerinde yaşlı Kafkas, Çeçen kimseler görüyorum. Ben uzun kıraat okumayı severim. Namaza başladığım zaman iki-üç âyet okumak ve rükuya gitmek bana ağır gelir. Fakat arkamdaki insanların kıraatin uzun olmasından hoşlanmadıklarını biliyorum. Arkamdaki gençler bazen namazda kıraati uzattığımı şikâyet etmekte, doksan küsur yaşındaki ihtiyarlar ise; okuyabildiğin kadar oku, fazlaca oku, demekteler. Mesele, fiziken kuvvetlilik ya da zayıflık meselesi değildir. Mesele ruhen kuvvetli olup olmamaktır, manevi kuvvettir.

Bir defasında üstad Hasan el-Benna'nın talebelerinden birisi arkamda namaz kılıyordu. Ramazan ayıydı, ben her gece bir cüz okuyordum. Namazdan sonra bana: "Ne kadar okudun?" dedi. Arkamdakiler: "Bir cüz okudu" dediler. Bunun üzerine: Allahuekber, sanki bir dakika imiş gibi geçti" dedi. Namazda bıkkınlık hissetmiyordu. Kur'ân'dan zevk alan bir kimseye gece boyu dahi Kur'ân okusan herhangi bir sıkıntı ve bezginlik hissetmez. Ne yazık ki kalbi katı olan bir insanı dahi Kur'ân etkiliyor. Onu

yoruyor ve ağırlık veriyor. Bu nedenle öyle bir kimse Kur'ân'a karşı istekli olmuyor. Kur'ân okunduğunda ondan ağırlık hissediyor ve ona ağır geliyor. İşte bu bakımdan yüce Mevlâ'nın insanlara imanı sevdirmesi ve onu kalbinde süslemesi Allah'ın kullarına olan en büyük nimetlerindendir. Bu hususta yüce Mevlâ şöyle buyurmuştur:

"Bilesiniz ki içinde Allah'ın Peygamberi vardır. Eğer o, birçok işte size uymuş olsaydı kötü durumlara düşerdimiz. Fakat Allah, size imam sevdirmiş ve onu kalplerinizde süslemiştir. Küfrü, fıskı ve isyanı da size kötü göstermiştir. İşte Allah'tan bir lütuf ve bir nimet olmak üzere, doğru yolu bulanlar bunlardır. Allah her şeyi hakkıyla bilendir, hüküm ve hikmet sahibi olandır." (Hucurat, 7-8)

Bu, aziz ve celil olan yüce Allah'ın büyük bir nimetidir. Hangi nimet yüce Allah'ın sana cihadı sevdirmesinden, aile efradından uzak kalabilme şevkini vermesinden, Afganistan dağlarının tepelerinde yaşamayı, Nevvyork'da Newjersey'de yaşamana tercih etmeni hoş göstermesinden daha büyük ne olabilir? Evet, bu büyük bir nimettir. Bir tarafta lüks bir hayat, çeşitli nimetler, arabalar, kebaplar var. Fakat burada ne var? Ebu Burhan'ın sert yüzü ve ciddi disiplini. Allah ona büyük mükâfatlar versin. Harcadığı gayretlerden dolayı ona lütfetsin.

Burada Süheyb var. Birine: "Git ulan", diğerine: "Kalk ulan" diyor. Onunla beraber insan buradaki yaşantıyı daha tatlı buluyor. Buradaki sertliği daha hoş görüyor. Neden mi? Çünkü aziz ve celil olan Allah içindir. İnsan bundan zevk alıyor. Aziz ve celil olan Allah yolunda çekilen işkence ve azaplar kula şevk verir, kalplere sevimli gelir.. Yeter ki bu yüce Mevlâ'nın rızası için olsun. Sizler Rasulullah Taif'ten dönerken Rabbine nasıl niyaz ettiğini duymadınız mı? Duasının sonunda işkenceler ne olursa olsun, Rabbinin kendisinden razı olmasının kendisi için yeterli olduğunu söylemişti. O, şöyle dua etmişti: "Ey Allah'ım! Ben sana gücümün zayıflığım, çaremin azlığını ve insanlara karşı acizliğimi şikâyet ediyorum. Allah'ım! Sen merhametlilerin en merhametlisi ve aciz düşürenlerin Rabbisin. Sen benim Rabbimsin. Beni kime bırakacaksın? Bana karşı adeta cehennem kesilen yabancılara mı yoksa işimi eline vereceğin düşmana mı? Bütün bunlara rağmen senin bana karşı gazabın olmasın, başka şeyler benim için önemli değildir." Rasulullah bu duayı yaparken gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Ve son olarak Rabbinin rızasının olması halinde başka şeylerin kendisi için önemli olmadığı bildirilmişti.

Cabir Rızık isimli bir gazeteci yazar vardı. Birçok kitaplar yazmıştı. Kitaplarının bir tanesini de Muhammed Yusuf Hevaş'e ithaf etmişti. Muhammed Yusuf Hevaş, Seyyid Kutub (rahimehullah) ile birlikte idam edilmiştir. Muhammed Yusuf Hevaş İslâmî anlayışında çok acaip bir adamdı. Hapishanede 10 yıl yattıktan sonra idam edildi. 1954'den 1964'e kadar içeride kaldı. 1964'te sağlık nedeni ile hapishaneden çıkarıldı. İki yıl sonra ise tekrar tutuklandı ve idam edildi.

Cabir Rızık bana şunu anlattı: "Muhammed Yusuf Hevaş kendisine yapılan işkence şiddetlendiği zaman gökyüzüne bakar ve: Senin sevgin uğrunda bunlar basit kalır... Ey Allah'ım: Tüm bu azap ve işkenceler Senin sevgin uğrunda basit kalır, derdi."

Seyyid Kutub'un akrabalarından biri anlatıyor: "Asyut'da (Mısır'ın güneyinde bir kent) Mısırlı bir çiftçi tutuklanmıştı. Bu kişi rüyasında Rasulullah'ı görmüştü. Rasulullah ona: Yarın sen Kahire'deki Tura Hapishanesi'ne götürüleceksin. Orada Seyyid Kutub isimli biri ile bir de Muhammed Yusuf Hevaş isimli başka birisi ile görüşeceksin. Her ikisine de selâmımı söyle, demiş. Bu bir Mısırlı çiftçidir, ne eski kral Faruk'u tanır, ne de ondan sonra iktidara gelen Abdunnasır'ı. Rasulullah ona şunları da söylemiş: Onlara de ki: Eğer sizler bu tağuta karşı yumuşar veya ona yağcılık çekecek olursanız artık sizden sonra İslâm'a elveda. Fiilen ikinci gün Mısırlı çiftçi Tura Hapishanesi'ne getirilir. Tura'nın bulunduğu çiftliğe varır varmaz: "Seyyid Kutub kim?" diye sorar. Polisler ona tekme tokat girerler. Onun devlete karşı devrim yapma niyetini taşıyanlardan olduğunu zannederler. Ona: "Sen ondan ne istiyorsun?" diye sorarlar. O da onlara: "Onun bende bir sırrı var, ben onu size söyleyemem" der. Polisler: "Tamam, gerçekten bu inkılâpçı plan taşıyan biri" derler. Tekrar onu dövmeye girerler. Çiftçi onlara: "Vallahi, eğer sizler beni öldürseniz dahi ben onu mutlaka göreceğim." Adam: "Ben onu mutlaka göreceğim" dedikçe polisler de ona: "Biz sana gösteririz, gösteririz" diyorlardı. Üstad Seyyid Kutub'un kerametlerinden olacak ki aynı gün ona ziyaretçiler geldi. O da onları uğurluyordu. Bir de baktı ki bir adam: "Seyyid Kutub nerede?" diye seslenip duruyor. Polisler de onu dövüyorlar. Seyyid Kutub onlara: "Bırakın onu" dedi. Polisler Seyyid Kutub'un heybetinden çok çekmiyorlardı. Hemen onu bıraktılar. Seyyid Kutub ona: "Gel buraya bakalım" dedi. Adam geldi ve ona: "Sen Seyyid Kutub musun?" diye sordu. O da: "Evet" dedi. Adam onun el ve ayaklarına kapanıp öpmek istedi ve dedi ki: "Rasulullah (sav) sana dedi ki: (Senin yanında Havas isminde biri var mı?) Seyyid Kutub: "Hayır, Havas diye biri yok. Hevaş var" dedi. Adam da: "Evet, evet o öyle, öyle" diye cevap verdi. Sonra: "Rasulullah size selâm gönderdi ve dedi ki: Şayet sizler Abdunnasır'a yağcılık yaparsanız artık sizden sonra İslâm'a elveda."

Evet, Cabir Rızık dedi ki: Biliyor musunuz Muhammed Yusuf Hevaş çok garip bir insandı. Onun akciğerinin biri alınmıştı. Tek ciğerle yaşıyordu. Bununla beraber bütün işkencelere katlanıyordu. İşkenceler ağırlaştığında göğse doğru bakıyor ve şöyle diyordu: "Bütün bunlar seni sevme uğrunda basittir."

127. âyet-i kerimede: "Onlar bir sure indiğinde birbirlerinin yüzüne bakarlar ve: "Sizi kimse görüyor mu?" derler. Sonra oradan uzaklaşırlar..." Biliyor musunuz niçin oradan ayrılıp gidiyorlardı? Çünkü Kur'ân onlara ağır geliyordu. Şu şeytanlar Kur'ân okununca kaçıp giderler. Kur'ân onlar için adeta cereyan gibidir. Demiri eriten ve demirleri birbirine kaynatan oksijen kaynağı gibi.

Şeytanlara ve kâfir cinlere Kur'ân-ı Kerim çok ağır gelir. Bu sebeple Hz. Ömer (ra) bir vadiden veya iki dağ arasındaki geniş bir yoldan gittiği zaman şeytan Hz. Ömer'den korkar ve başka bir yoldan giderdi. Şeytan üç defa insan kılığına girerek Hz. Ömer (ra) ile gürüş yapmıştır. Her üçünde de Ömer, onu yere yıkmıştır.

Şeytan ve kâfir cinler, Bakara Sûresi'nin okunduğu yerlerden kaçarlardı. "Bir sûre indirildiği zaman birbirlerine bakarlar ve: "Sizi bir kimse görüyor mu?" derler... Birbirleri ile kaş göz işareti yaparlar."

"Birbirlerine bakarlar ve: Sizi bir kimse görüyor mu? deyip, sonra sıvışıp giderler..." Âyet-i kerimede bunların önceki halleri ve hali hazırda bulundukları durumları beyan edilmektedir. Onlar Kur'ân-ı Kerim'i dinlemeye tahammül edemezler, oradan sıvışıp giderler. Ve: "Acaba sizin kaçtığınızı kimse gördü mü?" derler.

Çünkü Muhammed: "Bizim şöyle şöyle yaptığımızı söylüyor. Aramızda gizli konuştuklarımızı bize bildiriyor" derler.

Hülâsa, münafıkların hayatı dünyada da âhirette de sıkıntı ve felâketten ibarettir. Onlar yalancıdır, insanlar tarafından sevilmezler. Hayatları tamamen rollerden ibarettir. Çünkü Allah insanların kalbine kendilerini sevmeme duygusunu yerleştirmiştir. La havle velâ kuvvete illâ billahî'l-aliyyil-azim.

Mümin ise tamamen bunun aksinedir. Ne olursa olsun insanlar tarafından sevilir. Çünkü mümin rol yapmaz. Kendisini ayıplatacak bir şey işlemez. Onun gizlisi de açıktan yaptığı gibidir. Onun bir takım gizli halleri olsa idi veya insanlardan saklamış

olduğu ters durumlar bulunsa idi onlardan korkar, rol yapar, insanlar da bunu keşfedince onu ayıplarlardı. Fakat onun böyle bir durumu yoktur. Geceleyin aniden onun evine girsene bakarsın ki ya kalkmış namaz kılıyor veya uyuyor yahut oruç tutmak için sahur yiyor ya da Kur'ân okuyor, kendisini ayıplatacak herhangi bir şey yapmıyor. Onun yanında, kendisi ile fuhuş irtikab edecek bir düşük kadın bulunmaz. Onun evinde çalıntı mallar yoktur. Müminin içi dışı bir, gizlisi ve açığı aynıdır. Bu nedenle selef-i salihîn dua ederken şöyle diyorlardı: "Ey Allah'ım! Sen bizim iç âlemimizi dış görünüşümüzden daha hayırlı kıl. Sen bizim zahirimizi de hayırlı kıl." Evet, müminin ayıplanacağı bir şey yoktur. İçi dışı sağlamdır, rahattır, huzur içindedir.

Münafık ise insanların ayıplarını bilmelerinden korkup durur. Onların irtikab ettiği günahları yakalayacağından çekinir. Bu sebeple öyle bir tavır takınır ki sanki insanlara: "Gelin beni yakalayın, ben böyle yapıyorum" izlenimini verir. Çünkü o, baştan başa kusurlarla doludur. Zanneder ki karşısındaki adam bunun ayıplarından en azından birini görmüştür. Hülâsa, onun hayatı hep ıstırap ve çelişkilerle doludur, sıkıntılıdır. Mümin ise bunun aksinedir. Düşünebilir misiniz? Müslümanların halifesi Ömer bin Hattab minber üzerinde iken abdesti bozuluyor. Ve insanlara: "Ey insanlar! Ben yellendim. Abdest almaya gidiyorum. Geri döneceğim" diyor.

Müslümanın içinde sakladığı bir şey yok, bu sebeple insanların onu ayıplaması onun için önemli değil ki.

Yine bir defasında Cuma günü olmadığı halde Ömer insanları toplar, minbere çıkar ve onlara şöyle der: "Ey insanlar! Ben bundan birkaç sene önce, birkaç ölçek yiyecek karşılığında Mekke'de insanların koyunlarını otlatıyordum." Abdurrahman bin Avf da Hz. Ömer ile baş başa kaldığında ona şunu der: "Ey mü'minlerin emiri! Gördüğüm kadarı ile sen değerini insanlar nezdinde iyice düşürüyorsun. Hz Ömer de: "Evet, nefsim beni gururlandırmıştı. İnsanların önünde onu tahkir etmek istedim,"

Peki, günümüzün yönetici ve idarecileri nasıl? Bakıyorsun ki bir tağut, şeytanın şişirmesi ile kabardıkça kabarıyor. Biz şeytanın üflemesinden, dürtüklmesinden, şişirmesinden Allah'a sığınırız. Bir toplu iğnenin başı kadar bir şeyi şişirip şişirip balon gibi yapıyorlar. Medya, yayınına onun adını anarak başlıyor ve onun adını anarak bitiriyor. Krala kralı selâmlamakla veya cumhurbaşkanına methiyeler yağdırmakla başlıyor ve bunları selâmlayarak bitiriyor.

"Filan insanın resmini mutlaka basmak gerekir. Onu mutlaka övmek gerekir" diye halden hale giriyorlar. Şişirdikçe şişiriyorlar. Sabah akşam insanların gözleri önünde bunu yapıyorlar. Öyle oluyor ki, bu tağutlar yeryüzünde kendilerini (haşa) Allah Teala'nın yerine koyuyor, insanlara kanun yapıyorlar. Böylece sözleri ile olmasa da, yaptıkları işleri ile uluhiyyet iddia etmiş oluyorlar. Onlar şöyle diyorlar: "Biz filan oğlu filanlar, aşağıda gelen kanun maddesini şu şekilde belirttik." İşte bu bir uluhiyyettir. Sözü ile söylemese de ameli ile bunu ispattır. Elbette ki böyle bir vasfa sahip olan insan şişirilmelidir. Ona çeşitli makyajlar yapılmalı, başına taçlar giydirilmeli ve vücudu ipeklerle donatılmalıdır. Halbuki şişirdikleri bu insan herhangi bir sebepten dolayı, meselâ başka biri daha gözü açık, gelmiş iktidarı ondan almışsa veya devrim yapmış onu uzaklaştırmışsa, bakarsınız ki aynı insan herhangi bir şeye yaramaz biri oluyor. Herkes tarafından adeta ibadet edilecek derecede abartılan alimlerin, düşünürlerin, üniversite profesörlerinin, eğitimcilerin ve bütün memleket insanının boyun eğdiği sayın cumhurbaşkanı birdenbire sıfırlanıyor. Hiçbir işe yaramaz oluyor. Fakat iktidarda iken insanların mallarını sömürerek, kanlarını akıtarak, ırz ve namuslarını payidar ederek kendisine suni bir otorite sağlayıp hegemonya kuruyor. Şu an biz Tevbe suresinin son iki ayeti ile baş başayız. Bu hususta yüce Mevlâ şöyle buyuruyor:

"Ey insanlar! Şüphesiz ki size kendinizden bir Peygamber gelmiştir. Sıkıntıya düşmeniz ona ağır gelir, o size son derece düşkündür. Müminlere karşı çok şefkatli ve merhametlidir. Ey peygamber! Eğer yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter. O'ndan başka hiçbir ilâh yoktur, ben ona güvendim o yüce arşın sahibidir." (Tevbe, 128-129)

Savaş sûresi veya cihad sûresi diyebileceğimiz Tevbe Sûresi'nin sonu, bu dokunaklı ve duygulandırıcı güzel ifade ile bitmektedir. Bu surenin sonu Rasulullah'ın sıfatlarını beyan ederek nihayete ermiştir. Çünkü bu sure savaş hükümlerini belirten bir suredir. Bu da Rasulullah (sav)'in hayatının özetidir. İşte bu sûrede Rasulullah'ın kılıç ve kalkanları ile Allah düşmanı olan münafık, müşrik ve ehl-i kitaba karşı hamle yaptığı belirtildiğinden, sonunda Rasulullah'ın sıfatları zikredilmiş ve buyurulmuştur ki: "Şüphesiz ki size kendi içinizden peygamber gelmiştir." Bazı alimlere göre bu iki âyet Mekke'de nazil olmuştur. Ancak bu görüş surenin geçmiş ile bağdaşmamaktadır. Bu sebeple bu iki âyet de tercih edilen görüşe göre Medenîdir. Ubey bin Kab'a göre bu iki âyet Kur'ân'ın en son inen ayetleridir. Siz Ubey'in kim olduğunu biliyor musunuz? Rasulullah bunun hakkında şöyle buyurmuşlardır: Siz Kur'ân'ı dört kimseden alın. Bunlar Ubey bin Kab, Ebu Hu-zeyfe'nin azadlı kölesi Salim, kölenin annesinin oğlu olan Abdullah bin Mes'ud, bir de Ebu Derda'dır."

Başka rivayetlerde Kur'ân'ın Muaz bin Cebel'den, Zeyd bin Sabit'ten alınacağı da emredilmiştir. Ancak Abdullah bin Mes'ud'un talebesi olan Said bin Cübeyr ise Kur'ân'ın en son inen ayetinin Bakara Sûresi'nin 281. âyeti olduğunu söylemiştir. Âyet şöyledir: "(Ey iman edenler!) Allah'a döndürüleceğiniz ve haksızlık edilmeksizin herkese kazancının verileceği (o hesap) gününden korkun." (Bakara, 281) Cebraîl (as) bu âyet-i kerimeyi Rasulullah (sav)'e getirdiğinde, Rasulullah: "Bu âyet-i kerimeyi Bakara Sûresi'nin 280. âyetinin peşine koyunuz" buyurdu.

İbn Abbas (ra)'dan yapılan bir başka rivayete göre ise, Kur'ân-ı Kerim'in son nazil olan âyeti faizle ilgili âyetlerdir. İbn Abbas ile onun talebesi Said bin Cübeyr'den yapılan bu rivayetler farklılık arz etmemektedir. Çünkü: "(Ey iman edenler!) Allah'a döndürüleceğiniz ve haksızlık edilmeksizin herkese kazancının verileceği (o hesap) gününden korkun" âyet-i kerimesinden önce faizle ilgili âyet-i kerimeler bildirilmiştir. Bu bakımdan sanki bu âyet-i kerime faizle ilgili âyet-i kerimelerle birlikte nazil olmuş gibidir. Faizle ilgili âyet-i kerimeler ise şunlardır: "Ey iman edenler! Eğer gerçekten mü'min iseniz, Allah'tan korkun ve faizden geri kalanı bırakın. Fakat bunu yapmazsanız Allah'a ve Rasulüne karşı savaşa girdiğinizi bilin ve eğer tevbe ederseniz anaparanız sizindir. Ne haksızlık etmiş, ne de haksızlığa uğramış olursunuz. Eğer (borçlu) darda ise, eli genişleyinceye kadar ona mühlet veriniz. Halbuki bilmiş olsanız, (alacağınızı) sadaka olarak bağışlamanız, sizin için daha hayırlıdır. (Ey iman edenler!) Allah'a döndürüleceğiniz ve haksızlık edilmeksizin herkese kazancının verileceği (o hesap) gününden korkun." (Bakara, 278-281) Bu âyet-i kerimeler birbirlerinin arkasından gelmişlerdir. Bu nedenle rivayetlerin içerisinde en tercih edilen görüş budur. (En doğrusunu Allah bilir).

Âyet-i kerimede: "Andolsun ki, size kendinizden bir Peygamber gelmiştir..." buyurulmuştur. Buradaki kendinizden maksat Araplar demektir. Yani Rasulullah Araplar'dan gönderilmiş bir peygamberdir. Bu ise Rasulullah'ın tamamen Arap olduğunu göstermektedir. Nitekim bu hususta şöyle buyurmuşlardır: "Ben evlilikten olan bir çocuğun hayasızlık mahsulü değilim. Adem'den anne ve babamın beni meydana getirmelerine kadar benim neslime cahiliyet hayasızlığından bir şey dokunmamıştır." Yani

benim ninem, ninemin nineleri, hatta Adem'den bana kadar olan anneler silsilesinden herhangi biri zina etmemiştir, demektir. Rasulullah'ın nesli nettir, paktır, temizdir.

Aziz ve celil olan Allah Hz. Havva'dan Amine'ye kadar peygamberimizin neslini korumuştur. Müminlerin anneleri olan ve Rasulullah'ın zevceleri diye adlandırılan sahabeler de böyledir. Her hangi bir peygamberin hanımının Abdullah bin Abbas'ın dediği gibi zina etmesi mümkün değildir. Kur'ân-ı Kerim'in Tahrim suresinde geçen onuncu ay elindeki iki kötü örnek kadına gelince bunların ihanetleri evli bulundukları Hz. Nuh ve Hz. Lut'a zina ederek hainlik yapmaları demek değildir. Onların prensip ve ilkelerine ihanet ederek hainlik etmişler demektir. Çünkü herhangi bir peygamberin hanımının zina etmesi mümkün değildir. Bu peygamberlik makamına tahsis edilen bir ikramdır.

Kur'ân'da kötü olarak zikredilen o iki kadın hakkında yüce Mevlâ şöyle buyurmuştur: "Allah, kâfirlere Nuh ve Lut'un karılarını misal gösterdi. Onlar salih kullarımızdan olan iki kulumuzun nikâhı altında idiler. Kocalarına karşı hainlik ettiler..." (Tahrim, 10) Yani kocalarının getirdikleri esasları çiğneyip ona bağlı kalmadılar, demektir. Aslında Araplar hür bir kadının zina etmesini çok yadırgarlardı. İşte bu sebeptendir ki Ebu Süfyan'ın karısı Hind bint-i Utbe Rasulullah (sav)'e biat etmeye geldiğinde ona: "Nelere dair sana biat edeyim?" diye sormuş, Rasulullah da kadınların biatini belirten ve içinde kadınların biati ile ilgili altı şart zikredilen şu âyeti ona okumuştur. "Ey Peygamber! Mümin kadınlar Allah'a hiçbir şeyi şirk koşturmak, hırsızlık etmemek, zina işlememek, evlatlarını öldürmemek, elleri ile ayakları arasında bir yalan düzüp getirmemek ve iyilik hususunda sana karşı gelmemek üzere sana biat etmek için geldiklerinde, onların biatlarını kabul et ve onlar için Allah'tan mağfiret dile. Şüphe yoktur ki Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir." (Mümtahine, 12)

Âyet-i kerimede geçen "hırsızlık etmemek" ifadesini Hind: "Ey Allah'ın Rasulü! Şüphesiz Ebu Süfyan cimri bir adamdır. Ben onun malından çocuklarım için almaktayım" der. Rasulullah (sav) de: "Onun malından kendine ve çocuklarına yetecek kadar al" der. "Zina işlememek" ifadesi geçince de Hind: "Ey Allah'ın Rasulü! Hiç hür kadın zina eder mi?" der. Cahiliye Arapları komşu kadınlarına bakmayı büyük bir ayıp kabul etmekteydiler. Cahiliye Arapları'nın yiğitlerinden olan Anter bin Şeddat şöyle der: Komşum bana görüldüğü zaman Gözlerimi yumuyorum, Evine gizleninceye kadar...

Anter bu ifadesini: "(Ey Muhammedi) mü'min erkeklere söyle, gözlerini harama bakmaktan sakınsınlar ve mahrem yerlerini korusunlar. Bu onlar için daha temizdir. Şüphe yok ki, Allah onların ne yaptıklarından hakkıyla haberdardır. Mü'min kadınlara da söyle, onlar da gözlerini haramdan sakınsınlar ve iffetlerini (zinadan) korusunlar..." (Nur, 30-31) âyet-i kerimesi nazil olmazdan önce söylemiştir.

Rasulullah Mekke'yi fethetmek istediğinde sahabelerden Hatib bin Ebi Belta Mekke müşriklerine bir mektup göstererek Rasulullah'ın Mekke'yi fethetme hazırlığında olduğunu bildirmek istemişti. O esnada Rasulullah'a vahiy geldi. Rasulullah da Hz. Ali ile Hz. Zübeyr'i çağırıp onlara: Ravdatuah denilen yerde bir kadın bulacaksınız, o beraberinde Kureyşliler'e bir mektup götürmektedir" dedi. Fiilen bunlar kadını Rasulullah'ın bildirdiği yerde buldular ve Hz. Ali ona: "Mektubu çıkar ver" dedi. Kadın: "Bende mektup yok" diye cevap verdi. Hz. Ali ona: "Eğer mektubu çıkartmazsan seni soyar ararız" dedi. Bunun üzerine kadın: "Peki, yüzünüzü benden çevirin" dedi. Kadın mektubu örüğünün içinden çıkarıp Hz. Ali'ye verdi.

Cahiliye döneminde insanlar Kabe'yi çıplak tavaf ederken bu hallerine bir gerekçe bulmuşlardı. Onlar: "Biz üzerimize giyerek Allah'a isyan ettiğimiz elbiselerimizle Kabe'yi tavaf etmeyiz" diyorlardı. Onların içinden maddî imkânı müsait olanlar, muhafazakâr olan ve Ahmes diye adlandırılan Kureyş kabilesinden elbiseler kiralyor, Kabe'yi onunla tavaf ediyorlardı. İmkânları olmayanlar ise Allah'a isyan ettiklerinde üzerlerinde bulunan elbiseleri çıkarıp atıyorlar ve Beytullah'ı çıplak olarak tavaf ediyorlardı. Kadınlar geceleri, erkekler de gündüzleri tavaf ediyorlardı. Kadınlar tavaf sırasında şöyle diyorlardı: "Bugün vücudumun bir bölümü veya tümü görünebilir. Vücudumdan görüneni kimseye helâl etmiyorum.

Hülâsa geçmişteki cahiliye toplulukları bile bugünkünden daha nezih, daha temizdi. Aziz ve celil olan Allah İslâm toplumu içinde bu nezaheti iffeti ve temizliği dilediği için peygamberine şöyle buyurdu:

"Ev Peygamber! Eşlerine, kızlarına ve mü mirilerin kadınlarına söyle, örtülerini üzerlerine örtsünler. Bu, (iffetli olarak) tanınmaları ve eziyet olunmamaları için en uygun olandır. Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhametlidir." (Ahzab 59)

Âyet-i kerimede geçen ve "örtülerini üzerlerine örtsünler" diye tercüme edilen cümle Ubeyd es-Süleymani'ye sorulduğunda o şu cevabı vermiştir: "Kadınlar yüzlerini örtsünler" demektir. Ubeyd bir bez parçası almış, onu başına ve yüzüne sarmış, sadece bir gözünü dışarda bırakmıştır. Yani buradaki örtünmeden maksadın yüzleri örtme olduğunu bildirmek istemiştir.

Âyet-i kerimede: "Örtünsünler ki tanınmasınlar ve kendilerine sataşılıp eziyet edilmesin" ifadeleri beyan edilmektedir. Çünkü hür bir kadınla cariyeyi yüzünü örtüp örtmemekle ayırıyorlardı. Yüzünü örten hür, yüzünü açan cariyeye sayılıyordu. Hz. Ömer yüzünü örten bir cariyeye gördüğünde ona sopa atıyor ve: "Kendini hürlerle benzetme" diyordu.

Peki, hür kadınların yüzleri görüldüğünde onlara nasıl eziyet edilmiş olabilir? Tabii ki onlar sokak soytarıları tarafından çeşitli laflara maruz kalarak eziyet edilirler. Bazı sözleri eğip bükerek konuşanların laf atmaları ile eziyet görmüş olurlar. Peki, kadın yüzünü kapatırsa bu tür insanlar onlara sataşmaz ve söz atmazlar mıydı? Evet, bu böyleydi. Çünkü bunu yaptıkları takdirde öldürülecekleri korkusu vardı. Bu hususta şair şöyle demektedir:

Yüksek bir şerefın uğrunda kan akıtılmadıkça O eziyetden beri olamaz

Hatta kara sevdaya tutulup aşık oldukları zikredilen insanlarda bile iffetler görülüyordu. Leyla ile Mecnun, Cumeyl ile Buseyne bunlardandır. Bir defasında Cumeyl, Buseyne'ye: "Bana bir buse ver" der. Buseyne reddeder. Bunun üzerine Cumeyl: "Allah'a yemin olsun ki eğer kabul etseydin kılıçla boynunu vururdum." Vallahi bunlar cahil olmalarına rağmen aşka düşüp yanıp tutuşmalarına rağmen yine de günümüz insanından daha temizlerdi. Öyle ki sevgilisini görmese hastalanıyordu. Dağları taşları aşıp onları yollarda gözlemeye koyuluyorlardı. Hayallerini dahi görseler hastalıklarından şifa buluyorlardı. Eh aşk demek, hastalık demektir. Biz böyle bir aşktan Allah'a sığınırız. Böyle bir aşkın başlangıcı irade ile olur ise de sonu refleks haline gelir. Artık kişinin iradesini selb eder. Bu sebeple gençler sizler bu gibi huylardan uzak durun, ilk önce telefon vb. şeylerle konuşur, tatlı sözlere aldanırsınız, daha sonra mektup yazarsınız, nihayetinde sizi yakıp tutuşturduğunu hissettiğiniz acı bir hastalığa kapılırsınız ki bunun adına da "aşk" diyorlar. Böylece sen kendin sebep olursun, neticesine de katlanırsın. Her ikisinden doğacak vebal de sana yıkılır.

Bu bakımdan bazı alimler şöyle demişlerdir: Kim aşık olur, aşkını gizler, iffetini korur da bu hal üzerine ölürse o şehit gibidir. Bu ifadenin hadis olduğunu söylemişlerse de alimler bunun uydurma olduğunu söylemişlerdir. Her halükârda insanın böyle bir

hastalığa yakalanmaması ve buna götüren sebeplerden uzak durması lâzım gelir. Tâ ki Allah onu bu tür bir hastalığa müptelâ etmesin. Çünkü İslâm toplumu sağlam bir temel üzere kurulmuştur. Bu temelde kadın iffetli ve temiz olacaktır. Şayet bu temele bir yara verilir veya aşındırılacak olursa toplum kökünden yıkılmış olur. İşte bu nedenledir ki İslâm düşmanları İslâm toplumunu kökünden yıkmak istediklerinde ilk önce şunu araştırdılar. O zaman İslâm âlemini sevk ve idare eden Türkler'di. Onlar baktılar ki diğer devletleri peşinde sürükleyecek, o elde edildiği taktirde onunla etkilenecek ve kendisine bağlı olan milletlerin yularını elde tutacak en önemli devlet İslâm âleminin siyasette adeta başkenti mahiyetinde olan Türkiye'dir. İlimde başkenti olan Mısır'dır. Bunun üzerine bütün güçleri ile bu iki devletin üzerine yüklendiler. Özellikle kadın meselesini ön plana çıkardılar. Böylece müslüman kadının iffetini yıktılar. Onu evinden çıkarıp sokağa saldırdılar. Tâ ki bu sağlam toplum kendilerinininki gibi kökünden sarsılsın. Bu hususta şunları yazdılar. "Bir kadeh şarap, bir de fahişe kadın, Muhammed ümmeti için bin toptan daha etkili." Evet, bir dansöz kadın şu topraklarımızdan daha dehşetli.

Onlar bize şunu telkin ettiler: "Kadını evden çıkarın, böylece ilerlersiniz. Ondan sonra da onları yağmalayın." Hiçbir zaman müslümanlar bir Aişe'nin ve bir Fatıma'nın çıkıp da cadde ve meydanlarda önlerinde dans edip oynayacağını hayal edemiyorlardı. Hatta bir İngiliz bile bundan yüz sene önce bir müslüman kadının başını açacağını düşünemiyordu. Buna inanamazdı. Çünkü her şeyden önce kadınların utanma fıtratları bu hâle tersti. Alemlerin rabbi olan Allah onları utanma ile karışık bir fıtratta yaratmıştır. Zaten kadını erkekten ayıran en belirgin vasıf da onun hayasıdır. Bu nedenle hadis-i şeriflerde haya ile iman yan yana zikredilmiştir. Bunlardan biri kalktığı anda diğeri onu takip eder.

Humus kenti fethedildikten sonra oraya ait bir kısım kadınlar Hz. Aişe'nin yanına gelirler. Hz. Aişe onlara: "Hamama giden kadınlar siz misiniz?" diye sorar. (O zamanlarda her evde özel banyolar yoktu. İnsanlar topluca hamamlara gidiyorlardı).

Kadınlar: "Evet" diye cevap verirler. Hz. Aişe onlara: "Ben Rasulullah'ın şöyle buyurduğunu işittim: Her hangi bir kadın kocasının evi dışındaki bir yerde elbisesini soyunacak olursa, şüphesiz ki o kendi ile rabbi arasında olan perdeyi yırtmış olur." (Ebu Davud, Kitabul Hammam, bah: I ; Tirmizi Kitap edeb, bab: 43, İbn Mace Kit. Edeb. bab: 38)

Ne yazık ki bugün kadınlar gidip terzilerin yanında elbise biçtiriyorlar, dış elbiselerini soyunuyorlar ve üzerlerine öyle elbise biçtiriyorlar ki elbiseler tenlerine yapışıp kalıyor. Sanki tencereye kapak kapatıyorsun veya tandırın ağzına hasır örtüyorsun. Şimdi bizlerden birimiz ninelerimize bir milyon dolar da versek ve ona desek ki sen sokağa pantolon veya buluz giyerek çık. Hiç onun bunu kabul etmesi mümkün mü? Hatta: "Bunu evin içinde giy" desen dahi kabul etmez. Çünkü kadının fıtratı bunu reddeder.

Ürdün İslâmî Hareketi'nin lideri üstad Ebu Macid önceki neslin ahlâkını anlatırken, bize şunlardan bahsetmişti: "Ninem ölüm yatağındaydı ve bizler çevresine oturmuş, ruhunun çıkmasını bekliyorduk. Rahatlıkla ruhunu teslim etmesi için yakasının düğmesini açtık. Allah'a yemin ediyorum, ölüm anında olan ninem parmaklarını yakasına götürdü ve tekrar yakasını düğmelemeye uğraştı!" Kardeşim, işte fıtrat ve işte haya!

Hız. Bilal, Şam'dan döndüğünde ezan okumuştı. Ezanını işiten herkes sokağa fırlamıştı. Genç kızlar dahi dışarı çıkmıştı. Bu büyük bir olay olarak kabul edilmişti. Kızın kapıya çıkması! Günümüzdeki yıkımı düşünebiliyor musunuz? Kadının fıtratının nasıl yok edildiğini.

Mısırlı Emine es-Said isimli bayanı Avrupa'ya gönderdiler. Ona Fransa'yı gezdirmişlerdi. Tekrar döndüğünde geminin merdivenlerinde örtüsünü başından çıkardı ve ayaklarının altında tepeleyerek: "Artık karanlık devir sonsuza kadar bitti!" dedi. Ve bu kadın hâlâ gazetelerde yazmaya devam ediyor. Bu kadının vazifesi, yaşamın güvenilirliğini yok etmek, aile hayatını ve evi yıkmak! Sinemalar, tiyatrolar inşa etmek... Günümüzde ilmî ödüller âlimlere, yazarlara değil, dansözlere ve fahişelere verilmeye başlandı.

Vallahi bu gibi kadınların Mısır'a zararı Ben Gurion ve Moche Dayan'ın ordularından daha fazla olmuştur. Çünkü İsrail orduları Süveyş Kanalı'nın yanına yaklaşmıyorlardı. Ancak Mısır yöneticilerinin askerlerine: "Savaşta Allah sizin yanındadır" demeleri yerine onlara: "Haydi savaşın, şarkıcı Ümmü Gülsüm sizin yanınızdadır, Feyruz savaş meydanındadır, Abdulhalim Hafız buradadır" demelerinden sonra İsrail onları mağlup etti.

Mısır tağutu, Seyyid Kutub'u idam etmezden önce, halkın ona karşı olan sempatisini yok etmek ve halkı ona karşı kıskırtmak için şöyle demişti: "Seyyid Kutub, Ümmü Gülsüm'ü öldürmek istiyordu, bunun için idamı hak etmiştir." Evet, bu yıkım tüm kalplere ve akıllara sirayet etti. Hatta bazı ilim sahiplerine dahi. Doktora diplomasını veren üniversite hocalarına dahi.

Vallahi, doktoramı hazırlamış ve benimle doktora hususunda tartışacak âlimlere arzetmiştim. Şu anda Rabbimin huzurunda bulunan hocalarımdan bir tanesinin odasına girdim. Kapıyı açtığımda hocam Ümmü Gülsüm'ü dinliyordu. Birkaç gün sonra bana doktoramı verecek olan bu zata dedim ki: "Hocam, şarkı hakkındaki görüşünüz nedir?" Hoca: "Fahiş sözler içeren şarkılar mekruh ve haramdır. Ancak bu kadın güzel şeyler söylemekte!" dedi.

Onlar bu sebeple güzel sanatlar fakültesi kurdular. Mühendislik fakültesi gibi güzel sanatlar fakültesi de beş yıl. Fakültede resim, müzik ve diğer sanat bölümleri var. Resim bölümünde, iç ve dış elbiseleri tamamen soyulmuş olduğu halde genç bir kızın çırılçıplak resmini çizmekte. Ahbar gazeteside bunu yeni bir icat bulmuş gibi neşretmekte: "İşte Mısır sanatı! İnsan aklının yeni icadı!" diyerek...

Genç kıza çırılçıplak durduğu bir saat süresince on beş kuruş vermekteler. İç elbiseleri ile durduğu zaman ise saatliğine yedi kuruş vermekteler!

Gerçekten kadının fıtratını yok edip insanlığını öldürdüler, cinsiyetini unutturdular. Bu nedenle üçüncü bir cinsiyet ortaya çıktı; bu nesil ne kadın, ne de erkek! Vücutları, yaptıkları işe göre şekillenmeye başladı. Hâmile kalmaz oldular. Çünkü bunların göğüs kafesindeki kemikleri ve rahmi taşıyan sahaları daraldı. Böylece cenini yüklenemez hale geldiler.

Doktor Aişe bint-i Şatî şöyle diyor: Avusturya'da profesör olan bir kadın arkadaşımın yanına gittim. Pazar günüydü ve mutfakta bulaşık yıkamaktaydı. Ona: "Ne yapıyorsun?" dedim. O: "İşte bu, fıtratıdır" dedi. Bizler içerisinde bulunduğumuz vazifelere göre değiştik, cisimlerimiz vazifelerimizle birlikte değişti. Kadınların yüzlerinden sakal çıkmaya başladı. Okuyan kızların bir çoğunda hal budur. Onlardan çok azı asaletini koruyabilmektedir. Çünkü cisimleri farklı bir gelişim sürecine girmektedir. Aziz ve celil olan yüce Allah onları başka vazifeler için yaratmıştır. Fakat onlar aslî vazifelerinin dışında başka başka vazifelere atıldıklarından, fıtratlarını bozmuşlardır.

Hilâfetin Kaldırılması ve Türkiye'nin Mahvı:

Abdülhamid'lerin, Muhammed Fatih'lerin diyarı olan müslüman Türkiye'de ise durum daha acı ve daha vahimdir. Öyle ki Türkiye'nin başına Mustafa Kemal isimli birini getirdiler. İslâm düşmanları bununla İngiliz askerlerinin Türk ordusunu yararak ve herhangi bir mukavemet görmeksizin yürüyüp Kudüs'ü işgal etmesi hususunda ittifak ettiler. Ve ona şöyle dediler: "Şayet biz Türkiye'yi mağlup edersek ve ona el koyarsak orayı sana teslim edeceğiz" Fiilen Türkiye'ye birçok komedileri oynattıktan sonra Mustafa Kemal'e terk ettiler. Osmanlı Devleti'ni mağlup eden müttefik devletler 1923'te İsviçre'de Lozan Antlaşması'nda İslâmbol'u tekrar Mustafa Kemal'e vermeleri için ona dört şartı kabul ettirdiler. (Bugün İslâmbol'a İstanbul denilmektedir. Halbuki onun aslı İslâmbol'dur. Fakat batılı ülkeler İslâm'a karşı kin beslediklerinden İslâm adının anılmasına tahammül edememektedirler. Bu sebeple İslâmbol'un adı değiştirilip İstanbul yapılmıştır. İşte Halid el-İstanbuli'nin asıl adı da Halid el-İslâmbuli'dir.) Müttefiklerin ileri sürdükleri dört şart ise şunlardı:

1. Hilafet kaldırılacak,
2. İslâmî şiarlar ve kadınların örtünmesine karşı savaşılacak
3. Hilafet'in tekrar ihyası için bütün çalışmalara karşı savaş açılacak,
4. Şeriat kaldırılıp yerine batılı ülkelerin kanunları getirilecek.

Maalesef Mustafa Kemal bu şartları kabullendi. Ondan sonra ona Türkiye'yi teslim ettiler. O da planı uygulamaya başladı, Hilâfet'i kaldırıp cumhuriyeti ilân etti, köpeklerini sokaklara saldı, iffetli kadınların elbiselerini yırttırdı, erkeklerin İslâmî kıyafetlerini yasakladı. Öyle ki caddelerde takke giyenler bile mahkemelere sevk edildi. Türkiye'de İslâm'ı çağırıştıran elbiselerin giyilmesi suç sayılıp, ayıplandı. Bu mesele böyle devam etti. Öyle ki bugün başörtüleri ile üniversiteye giden kızların başörtüleri yasaklandı. Bu mesele o kadar ileri gitti ki, millet meclisini ve cumhurbaşkanını meşgul etti.

Millet meclisi bile peruğun dahi Türk Anayasası'na ters olduğuna karar verdi. Böylece Türkiyeli bir kız ya başını açacak yahut da üniversite tahsilinden mahrum kalmış olacak. Müslüman kızları, üniversitelerden uzaklaştırdılar.

Şu an sizler İstanbul'a gittiğinizde oradaki kadınların bir müslüman kadın mı, yoksa Avrupalı kadın mı olduğunu fark edemezsiniz. İsviçreli veya Fransalı bir kadın ile Türkiyeli bir kadının artık hiçbir farkı kalmamış.

Meselâ bir dönemde İlahiyat Fakültesi'nde Hatice Babacan adlı bir kız öğrenci başına geçirdiği bir türbanla gelir. Bunun üzerine üniversite meclisi toplanıp kızın başına koyduğu bu türbanın devletin anayasasına muhalif olduğunu kararlaştırır. Ve davayı Milli Eğitim Bakanlığı'na havale eder. Türban davasını Milli Eğitim Bakanlığı'ndan Başbakanlığa ve Cumhurbaşkanlığına havale ederler. Bakanlar Kurulu toplanarak kız öğrencinin başına taktığı bu türbanın devletin anayasasına ters olduğuna karar vererek ya türbanın çıkartılması ya da fakülteden ayrılması gerektiği ifade edilir. Ancak kız öğrenci bu hususları kabul etmeyerek üniversiteden ayrılır.

Gerçekten, bir toplum öz benliğinden ve fıtratından uzaklaştırılıp yok edildiği takdirde o toplumu tekrar İslâm'a döndürmeniz çok zordur.

İslâm Devleti'nin Kurulması İçin En Elverişli Yer Afganistan'dır:

İslâm toplumlarına baktığım zaman İslâm devletinin kurulmasına en müsait yerin Afganistan olduğunu gördüm. Çünkü Afgan kadını gibisini hiç görmedim. Memleketinden kovulmasına, birçok acı ve sıkıntılara maruz kalmasına rağmen babasının, çocuğunun kaybolmasına, yuvasının yıkılmasına, peçesini koruyacak hiçbir kimsenin kalmamasına rağmen, özbenliğini kaybetmemiştir. Asaletinden ayrılmamıştır.

Maldiv'in İslâm devleti olduğu, başkanının el-Ezher Üniversitesi mezunu Memun Abdu'l-Kayyum olduğu söyleniyor. Bir konferans sebebiyle Maldiv'e oraya gittim. Devletin bakanları ve başbakanlık çoğunluğu Ezher ve Suud Şeriat Fakülteleri mezunu idi. Maldiv'de örtülü bir kadın görmeyi çok temenni ettim. Ancak bir tek kadını dahi başörtülü olarak görmedim. Kadın, şiddetli dalgaların çarpıştığı denizde toplumu taşıyan bir gemi gibidir. Gemi harap olduğu zaman, yolcuların tamamı boğulur. Ben orada İslâm'ı birkaç kalıntı dışında görmekten ümidim kesilmiş olarak döndüm. Her ne kadar Arap Yarımadası'ndaki kadınlar, Avrupa ve Amerika'ya gittiklerinde değişiyorlarsa da yine bazı asaletlerini muhafaza etmektedirler. Sözelimi bazı kadınlar uçağa biner binmez başörtüsünü çıkarsalar da elhamdülillah birçoğu asaletini kaybetmemiştir. Afgan kadınlarından sonra en fazla asaletine bağlı olan kadınlar Yemen kadınlarıdır. Daha sonra da Arap Yarımadası'ndaki kadınlar gelir. Bunlar asaletlerini ve İslâmî şahsiyetlerini, hayâlarını kaybetmemişlerdir. Her ne kadar Arap Yarımadası'ndaki zevk ü sefa kadınların kemiklerine işlemeye ve toplumun temeline sızmaya başlamış ise de yine bu kadınlar haşmet ve hayalarını korumaktadırlar. Yüce Allah'tan onları, evlerinde dahi fesada uğratan Arap Yarımadası'ndaki uşak yönetimlerden kurtarmasını niyaz ederiz.

Asalet ve hayasını kaybetmeyerek toplumun sert temelini meydana getirmeye devam eden Afgan kadınları ve sertliğini kaybetmeyen Afgan erkekleri risaleti taşımaya, İslâm davasını üstlenmeye en lâyık ve en yakın olan insanlardır. Çünkü risalet ve prensipler cinsel bataklıkta boğulmuş toplumlar tarafından taşınamaz. Nefsini cinsel iğrençlik ve bataklıklarda kaybeden bir millet, fazileti nasıl taşıyabilir? Çocukları Amerika'ya, Avrupa'ya, Los Angeles'e, dünya spor müsabakalarını izlemeye gittiklerinde aileleri onlara dua etmekte, onlardan razı olmaktadır ve: "Al şu dolarları da orada harca" demektedirler! Ancak çocukları, Afganistan'a Allah yolunda cihad etmeye geldiklerinde ise peşine takılmakta ve onu alıkoymaya, ona öfkelenmeye, beddua etmeye başlamaktadırlar.

Güvendiğim bir kısım arkadaşların bana anlattığına göre Suud uyruklu Ebu'l-Velid Muhammed Münir el-Uteybi (Allah ona rahmet eylesin) Ramazan bayramında Caci bölgesinde şehid olunca yaşlı babası gidip oğlunun şehid edildiğini ve kandırılıp Afganistan'a götürüldüğünü ilgililere şikâyet etmiştir. Aslında bu zat önce kaderci aza gösterdi, oğlunun şehid düştüğünü kabullendi, aziz ve celil olan Allah'a hamdetti. Ne var ki çevresinde bulunanlar devamlı bunu dürtüklediler. Onu öfkeliendirdiler ve ona: "Git Emir Muhammed Ali'ye bu hocaların ve mollaların senin çocuğunu alıp Afganistan'a götürdüklerini ve öldürdüklerini şikâyet et, dediler. Böylece onu kralın basın-yayın müşavirliğine gönderdiler.

Bu adam kralın sözcüsüne: "Efendim, Allah sana uzun ömürler versin" dedi. O da: "Buyur, konuş" dedi. Bu adam ona: "Ben filanım, oğlumu alıp Afganistan'a götürdüler ve onu gönüllü askerler orada öldürdüler." Kralın sözcüsü Prens Muhammed ise, o gün Bangkok'tan gelen bir uçağın Suud vatandaşı olan yedi ölü taşıdığını okumuş, kafası dönmüştü. Bürosunun müdürüne dedi ki: "Şu dosyaları getir." Açıp dosyaları okudu. Filan uyuşturucu alarak ölmüş; filanı yakaladık, esrar kaçakçılığı yapan biri, elimizden kaçarken öldü; filan Bangkok'tan ölü olarak getirildi. Bugün de Bangkok'tan yedi ölü getirildi.

Bunları okuduktan sonra oğlundan şikâyetçi olan ihtiyara: "Söyle bana, oğlunun Afganistan'da ölmesi mi senin için daha şerefli, yoksa Bangkok'ta ölmesi mi? Haydi kalk ve git. Yüzünü görmek istemiyorum!"

Tabii ki akıllı bir insan uyuşturucular alarak veya meyhanelerde içip sarhoş olarak ölen bir kişi ile izzet ve şeref meydanlarında, cihad ve savaş alanlarında ölen oğlunu bir tutmaz. Vallahi cihad alanlarında ölmek dünyada da bir şereftir, ahirette de. Dünyada da izzettir, ahirette de.

Hülâsa, bütün güçlerini kadınların iffetini bozmaya teksif ettiler. Eğitim metodları ile ekini ve nesli yıktılar. Çıplak sinemalarla ve sapık filmlerle soyu soppu yakıp yıktılar.

Türkiye'de, 1952 yılına kadar idareyi elinde tutan ve inkılâbın projesini çizen yahudi Haham Hayim Naum'dur. Hilâfet'in kaldırılmasının kararlaştırıldığı Lozan Antlaşması'nda Mustafa Kemal'i temsilen giden şahıs da yine bu Hayim Naum'dur. Hayim Naum bu antlaşmadan Türkiye'ye döndüğü zaman şu gibi afişler asılmıştı: "Üstad, tek adam, filozof vb." Bütün bunlar Yahudi Hahamı Hayim Naum'u karşılamak içindi. Hatta şu an bile Türkiye'deki basın yahudilerin elindedir.

Mustafa Kemal, Halide Edip (Adivar) ismindeki bir fahişeyi sırf güzelliğinden ve Mustafa Kemal'in kendisine sevgisinden dolayı Türkiye'de Milli Eğitim Bakanı yaptı. Mustafa Kemal savaş sırasında onu yanında istiyordu ve kadın varınca da: "Sen şu an yanıma gelince ben zafere ulaşacağımı garanti ettim diyordu. İşte Mustafa Kemal bu kadını Türkiye'de Milli Eğitim Bakanı yaptı. Yahudi Hahamı Hay im Naum Türkiye'yi yok ettiğine emin olduktan sonra yahudiler ona Mısır'a gitmesini emrettiler. Bu defa o Mısır'a gitti ve oradaki devrimcileri yetiştirdi. Mısır'ın meşhur yazarlarından Akkad, Hayim Naum'la görüşmüyordu. Bu nedenle ona herhangi bir ilim dalının ödülü verilmiyordu. Bir gün Akkad, Hayim Naum ile görüştü. Hemen ertesi gün Abdunnasır ilim ödülünün ona verileceğini ilan etti.

Evet, evlerimizi yahudiler yakıp yıkıyorlar. Ne ile mi? Elllerinde bulundurdıkları basın-yayın yolu ile, medya aracılığı ile, çıplak resimlerle, cinsel filmlerle. Her eve giren ve çıplak resimleri basmayı bir maharet sayan ahlâksız dergilerle.

Âyet-i kerimeye dönelim. Yüce Mevlâ: "Sizin içinizden bir peygamber geldi. Sizin sıkıntıya düşmeniz onu üzer." Evet, ümmetinin çile çekmesi Rasulullah'ı üzer ve onu sıkıntıya sokar. Ümmetinin başına Rabbine isyan etmeleri yüzünden belâların, felâketlerin, mal ve can eksikliklerinin gelmesi onu rahatsız eder.

Batılı devletlere giden insan Rasulullah'ın önemini iyice anlar. Hiçbir beşerin veya hiçbir toplumun insanlık özelliklerini Rasulullah'a uymaksızın muhafaza etmesi mümkün değildir.

Meselâ sen kendilerine topluma manevi ruh verme vazifesi yüklenen merkezlerle git. Kiliselere gir. Görürsün ki artık oralar fuhuş yuvaları, hatta eşcinsel merkezleri. Yahudiler insanların şehvî arzularını ve nefislerini kışkırtacak her şeyi yapıp insanların içine salmışlar. Bakıyorsun ki Amerikalı bir insanın yüzünü kapatıp televizyona çıkarıyorlar. Tabii ki buradaki televizyonlar çeşitli

şirketlere ait. Sözelimi ABC gibi. Amerikalı adam televizyonda başlıyor itiraflara: "Ben kızımın fuhuş işliyorum, çünkü ben kızımın fuhuş işlemeyi daha zevkli ve daha hoş buluyorum" diyor.

Evet, bunu Amerika televizyonunda görüyorsun. Tek anlamı ile yıkıcı bir hareket.

Yahudiler Freud, Durkheim, Darwin ve Marx gibi insanları ortaya çıkarttılar. Bunların hepsi de inançsızlığı yaymak, milletleri yaratıcısından koparmak, değer ölçüleri ve prensiplerini yok etmek için çalıştılar. Meselâ Freud'un psikolojideki görüşleri bizim üniversitelerimizin eğitim, sosyoloji ve psikoloji fakültelerinde okutulmaktadır. Ben onun psikoloji hakkındaki bilgilerini üfürükler (atmasyon sözler) diye isimlendiriyorum. Freud şöyle diyor: "Dünyadaki tüm sorunlar cinsel kompleksten kaynaklanmaktadır. Bu kompleksten kurtulabilmeleri için gençlere cinsel serbestlik tanınmalıdır. Freud psikolojisi, Olkitra psikolojisi çocuklarımıza ilimmiş gibi öğretilmekte! Freud diyor ki: "Küçük çocukta Odib kompleksi oluşmakta. Nasıl mı? Çocuk annesinden cinsel (Freud'un tasvir ettiği bu çocuk bir yaşındadır) olarak tat almak ister. Karşısında baba diye isimlendirilen şahsı engel olarak bulmaktadır. Bu sebeple çocukla babası arasında Odib kompleksi meydana gelmektedir. Aynı şekilde babası ile cinsel yönden tat almak isteyen kız çocuğu, annesini, babası ile kendisi arasında ürkütücü bir cadı olarak bulmaktadır. Bu bakımdan kız çocuğunda da Olkitra kompleksi oluşmaktadır." Freud'un bu görüşleri üniversitelerimizde ders olarak okutulmaktadır. Ve bunların ders olarak okutulabilmesi için senden ve diğer vatandaşlardan vergiler alınmaktadır. Alınan mal ve bina vergileri üniversite yapımında ve üniversite hocalarının tutulmasında kullanılmaktadır. Bu hocalar yahudi veya hristiyan ya da Arap yahudilerinden meydana gelmektedir. İlim adı verilen bu sapıklıklar senden alınan vergilerle ders olarak yine senin evlâtlarına okutulmaktadır. Freud kitabının bir başka yerinde de şöyle demektedir: "Anne nedir? Annenin oluşumunu biliyor musunuz? Yeryüzünde kurulan ilk ailede çocuklar anneleri ile cinsel ilişkide bulunmak istediler, ancak anneleri ile anlaşılamadılar. Önce babalarını kendileri ile anneleri arasında engel olarak buldular. Bu sebeple babalarını öldürdüler. Babalarını öldürdükten sonra anneleri ile cinsel birleşimde bulunma konusunda kendi aralarında anlaşılamadılar ve sonunda: "Annenin saygınlığı üzerine anlaşalım" dediler. Annenin saygınlığı işte bu şekilde ilim olarak ortaya çıktı!"

Bu safsatalar üniversitelerde ilim (!) olarak okutulmaktadır. Batıyı gören insanlar batıdaki kadının halini bilirler.

Kardeşlerimizden biri Amerikalı bir kadınla evlendi. Daha sonra bize ziyarete geldiler. Babam ve annem evde idi. Babam oğluna: "Şunu getir, çay hazırla" vb. emirlerde bulunuyordu. Amerikalı kadın buna oldukça şaşırıyordu. Şaşkınlığını daha fazla gizleyemeyerek: "Sizler çocuklarınıza nasıl tahakküm edebilmektesiniz? Bizde yaşlanan anne babayı çocuklar darülaceze (sığınma evlerine) atmaktadırlar. Bunlar size nasıl bu derece saygı gösterip itaat edebiliyorlar?" dedi. Bizimkiler, Amerikalı kadına! "İşte İslâm budur, cennete ancak bu yollarla ulaşılır" dediler. Amerikalı kadın hayretler içinde kalmıştı. Babamın yaşı 87, annemin yaşı ise 85 idi. Evde evlâtları onlara nasıl itaat edebiliyordu? Hanımım anneme, babama nasıl itaat edebiliyordu? Tüm bunlar nasıl olabiliyordu? Amerikalı kadın oldukça şaşırmış ve şaşkınlığını gizleyememişti. Çünkü kendisi annesinden ve ninesinden tam bir yıl boyunca uzakta kalmasına rağmen, bir defa dahi ziyaretlerine gitmemişti. Yolda babasını gördüğünde, selâm vermek için dahi arabasını durdurmamıştı.

Bir defasında trafik işaretlerinde iki araba yan yana durmuştu. Arabanın birisi babaya, diğeri de oğluna aitti. Babası arabada oğlunu görünce kendi arabasını oğlunun arabasının yanına durdurmuştu. Oğlunun kendisini görerek arabadan inmesini ve kendisine bir selâm vermesini ümit ediyordu! Ancak oğlu kendisini gördüğünde arabadan inip selâm vermek yerine: "Bay bay" diyerek yoluna devam etti. Babası dona kalmıştı. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Kendisine neden ağladığını soran arkadaşına: "Bana bay bay diyen bu oğlumu beş yıldan beri görmemiştım, ilk defa şu anda gördüm, ancak durup bana bir selâm dahi vermedi" der. Batılılar bu sebeple 21 Nisan gününü anneler günü ilan ettiler. "Yılda bir gün anneleri ziyaret edelim, onlara bir paket çiçek alalım ve bu seneden gelecek seneye kadar sus diyelim" dediler. Anneler gününü nerede bulmaktayız? Gece gündüz anne ve babasıyla yüz yüze yaşayan köylerimizde. Köylerimize kadar anneler günü girmiş... Zavallılar... Taklitçiler... Burada söz konusu edilen taklit İmam Ebu Hanife'nin, İmam Şafi'nin taklidi gibi değildir. Buradaki taklit maymunların taklididir. Çünkü maymunlar gördükleri her şeyi taklit etmeye çalışırlar.

İşte bu bakımdan Avrupalı bir kız müslüman olur da İslâm'ı güzelce yaşamak ister ve müslüman bir erkek ile evlenirse, artık bir daha ondan ayrılmaya tahammül edemez. Çünkü tamamen kendisini kaybetmiş iken kendisine dünyayı gösteren bir koca bulmuştur.

Amerika'da doktora yapan bir kardeş bana şunu anlattı: "Ben yaşlı bir hanımın yanında kalıyordum. Sabahleyin çıktığımda good morning (günaydın) diyordum, akşamleyin geldiğimde de good evening (iyi akşamlar) diyordum. Kadının ömrü yetmiş sene idi. İki veya üç gün sonra kadın beni çağırdı. Bana: "Ne kadar aylık istiyorsun" dedi. "Niçin soruyorsun?" dedim. O da: "Çünkü, sen benimle selâmlaşıyorsun, ben sana güzel bir insanın sesini duyduğum için maaş vermek istiyorum" dedi. İşte batılıların köpeklere bu kadar ilgi göstermeleri, birbirlerine olan şefkat ve merhamet yokluğundan kaynaklanmaktadır. Bakarsın ki Avrupalı şöyle diyor: "Bütün insanlar bana ihanet ettiler. Beni yalnız bıraktılar. Benim yanımda sadece vefakâr olan şu köpeğim kaldı. Bu köpek benim evlâtlarımdan daha üstün. Çünkü beni teselli eden sadece bu köpek kaldı."

Bakarsın ki birçok yaşlı insan yaşadıkları evlerde ölüyorlar, kimsenin onlardan haberi olmuyor. Tâ ki kokuşup kokuları her tarafa yayılınca kadar. Bu taktirde belediyeye haber verirler: "Bu apartmanda bir erkek veya bir kadın ölmüş, gelin onu alın ve bir tarafa atın" derler. Düşünebilir misiniz, Amerika Cumhurbaşkanı Johnson'un annesi çiftlikte öldü, kimse onun öldüğünü bilmiyordu. Ancak Johnson'un köpeği onu ortaya çıkardı. Evet bu adam Birleşik Devletler'in cumhurbaşkanı...

Hülâsa, bu toplumlar tamamen çökmüş toplumlardır. Bizim en önemli iki sıfatımız vardır. Bu, haya ve cömertliktir. Bu iki sıfat Avrupa ve Amerika toplumunda yok olmuştur.

Bir defasında annesi ile tartışarak ağlayan bir kız gördüm. Ne olduğunu sordum. Annesi: "Bu benim kızımdır. Evimi 100 dolara kiralamak istiyor, fakat başka bir genç 150 dolar kira teklif etti ve ben evimi 150 doları kabul eden gence verdim. Kızım bu sebeple benimle tartışmaktadır" dedi. Batı ve Amerika toplumu gerçekten kokuşmuş bir toplumdur.

Bir defasında bir Arap (aslında Araplar cömerttir) Amerikalı birini evine davet etmiş. Ona et vb. şeylerden öğlen yemeği hazırlamış. Amerikalı, Arabın evinde yiyip içerek ve sohbet ederek iki saat geçirmiş. Sonra vedalaşıp dışarı çıkmış. Oraya bir kart bırakmış. Arap o kartı okumuş. Bir de ne görsün, üzerine şöyle yazılı: "Senin evinde iki saat kaldım. Benim bir saat ücretim 20 dolar. Lütfen kırk dolarımı bana öde!"

İşte bu toplumun ne kadar menfaatçi, egoist, çıkarıcı ve kokuşmuş bir toplum olduğunu ölçmek için bu örnekler yeter. Ne yazık ki

demirlerin çınlaması, çeliklerin ses çıkarmaları ve uçakların gürültüsü yıkılmış olan bu toplumun kusurlarını örtüyor. Astronomi, atom vb. şeyler bunlara dikkatleri çekiyor. Yoksa Amerika imiş, Varşova Paktı imiş, NATO imiş, Pasifik Paktı imiş, bütün bunlar bir takım isimler olup çöplük haline dönüşmüş toplumlarının kusurlarını örtmekte. Bu topluluklar adeta bir çöplük, üzerlerinde ise birkaç parça altınlar konularak yaldızlı gösterilmektedir.

Arkadaşlar! Allah'ın dinine bağlı olduğunuza dair Allah'a hamd edin, müslüman olduğunuza dair Allah'a hamd edin.

Yusuf el Azim diyor ki: "Amerika'daydım. Eşimle birlikte taksiye bindim. Taksi şoförü kadındı. Ona: "Niçin şoförlük yapıyorsun?" dedim. Kadın: "Nasıl yaşayayım?" dedi. Ben: "Kocan yok mu?" dedim. Kadın: "Kocam olsa dahi bana para verir mi?" dedi. Ben: "Evet, işte bu benim hanımımdır, benim bulunduğum okulda öğretmendir, onun maaşını ben vermekteyim. Eşim maaşını biriktirmekte, buna karşılık tüm ihtiyaçlarını ben karşılamaktayım." Kadın: "Bu mümkün değildir" dedi. Ben: "Buyurun, hanımımla konuşun isterseniz" dedim. Kadın: "Yeryüzünde böyle bir şey var mı?" dedi. Ben: "Evet, vardır" dedim.

Batı ve doğu dünyası işte böyle... Rusya'nın halini ise hiç sormayın. Rusya'da yokluk ve zillet vardır.

"Ey insanlar! Şüphesiz size, kendinizden bir Peygamber gelmiştir. Sıkıntıya düşmeniz ona ağır gelir. O size son derece düşkündür. Mü'minlere karşı çok şefkatli ve çok merhametlidir. Eğer yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter. O'ndan başka hiçbir ilah yoktur. Ben yalnız O'na güvendim. O, yüce arşın Rabbidir." (Tevbe, 128-129)

Bütün beşeriyetin Rasulullah'a muhtaç olduğunu daha önce belirtmiştik. Beşeriyet ancak Allah Rasulü (sav)'in yoluna tabi olduğu zaman rahata kavuşur, huzur bulur. Bunun dışında beşeriyetin rahata kavuşup, huzur bulması mümkün değildir. Çünkü Rasulullah (sav)'in getirmiş olduğu kanunlar kendi nefsinden uydurduğu şeyler değildir, bilakis alemlerin Rabbi olan yüce Allah'ın kalındandır. Çünkü aziz ve celil olan yüce Allah adildir, hikmet ve hüküm sahibidir. Yüce Allah tüm zamanlardaki sorun ve davaların çare ve çözümünü Kitab'ında belirtmiştir. Yüce Allah'ın şanı yücedir, her şeyi bilendir, alimdir, adil olandır. Yüce Allah hükmünde zulmetmez. İşte bu sebeple tüm beşeriyetin yüce Allah'ın hükmüne tabi olması zaruridir. Rasulullah (sav)'in getirmiş olduğu yüce Allah'ın hükümlerine tabi olmadığı takdirde beşeriyet, bedbahtlığa, çaresizliğe ve helake sürüklenecektir. Beşeriyet yüce Allah'ın hükümlerine dünyada tabi olmadığı takdirde ahirette de yorulacak ve sıkıntılara maruz kalacaktır. Bu hususta yüce Mevlâ şöyle buyurmuştur:

"Onlara (Adem ile Havva'ya) şöyle buyurmuştu: Hepiniz cennetten inin. Bundan böyle artık birbirinize düşmansınız. Ben'den size bir hidayet elbette gelecektir. Kim Benim hidayetime uyarsa ne sapıtır, ne de bedbaht olur. Kim de Ben'i anmaktan yüz çevirirse, onun için dar bir geçim vardır. Kıyamet gününde ise, onu kör olarak haşır ederiz." (Taha, 123-124)

Rasulullah (sav)'e tabi olan mutlu olur, rahat eder; zekâsıyla, ruhuyla, bedeniyle güven içerisinde olur; sapıtmaz ve bedbaht olmaz. Tüm bunlar şeriatın tatbik edilmesine bağlıdır. Hatta yardım, zafer, yağmurun inmesi, rızık ve zekât dahi aziz ve celil olan yüce Allah'a itaate bağlıdır. Hatta İmam Şafii (ra) ezberleme gücünün zayıflığını hocası Vekia şikâyet ettiğinde Vekia ona günah işlememesini tavsiye etmiş, çünkü günah işleyenin kalbine ilâhî nur girmeyeceğini ve dolayısıyla ilimden nasibini alamayacağını bildirmiştir. İşte İmam Şafii bu hususu dile getirerek bir .şiiinde şöyle diyor:

Ben Vekia'ya ezberimin kötülüğünü şikâyet ettim. O da beni günah işlemeyi terk etmeye irşad etti. Bana bildirdi ki: İlim bir nurdur. Allah'ın nuru ise günahkârlara nasip olmaz.

İmam Malik, İmam Şafii'ye şöyle der: "Ey genç, şüphesiz ben yüce Allah'ın senin kalbine nurunu yerleştirdiğini görüyorum. Bu nuru, kalbi karartan günahlarla söndürme."

Zafer de, yenilgi de günahlarla ve yüce Allah'a itaatla bağlantılıdır...

"(Savaş için) iki ordunun karşılaştığı gün içinizden yüz çevirip gidenler, şüphesiz irtikap ettikleri bir takım şeyler dolayısıyla şeytanın yoldan çıkarmak istediği kimselerdir. Bununla beraber Allah, onları yine de bağışlamıştır. Allah, şüphesiz çok bağışlayıcı çok şefkatlidir." (Âl-i İmran, 155)

Yenilginin sebepleri günahları idi...

Rızık da yüce Allah'a itaat ve isyan ile ilgilidir.

"Şayet o ülke halkı, iman etseler ve (gelecek azaptan) sakınsalardı, üzerlerine gökten ve yerden nice bereket (kapıları) açardık..." (Araf, 96)

Allah'a İtaat Vücuda Güç ve Kuvvet Kazandırır

Güç ve kuvvet de yüce Allah'a itaat ya da isyan ile alâkalıdır.

"Ey kavimim! Rabbinizden mağfiret dileyin, sonra da O'na tevbe edin ki, üzerinize bol bol yağmur göndersin ve kuvvetinize kuvvet katsın. Günahkârlar olarak yüz çevirmeyin." (Hud, 52)

İbnü'l-Kayyım el-Cevzî şöyle demektedir: "Azalan yüce Allah'a itaatte kullanmak, onlara kuvvet verir. Azalan Allah'a isyanda kullanmak ise onları zayıflatıp dermansızlaştırır." İbnü'l-Kayyım el-Cevzî bu konuyu kitabında: "el-Himâyetü mine'l-A'dâ" (Düşmanlardan Korunmak) başlığı altında incelemiştir. Bu konuya daha önce değinmiştik. Mü'min, Allah'a itaat ettiği zaman her şeyiyle O'na itaat eder. Hatta cinler ve diğer insanlar Allah'a itaat eden mü'minden çekinirler, korkarlar.

Hülâsa, kim Allah'a itaat ederse, Allah'ın yarattığı her şey de ona itaat eder. Ben daha önce size anlatmıştım. Kuzey Afrika'nın Talihlerinden olan Ukbe bin Nafi sık bir ormanın içinde Kayravan şehrini yapmak istediğinde iki rekât namaz kılmış ve şöyle seslenmiştir: "Ey yırtıcı vahşi hayvanlar, ey zehirleyici haşeratlar, biz Muhammed'in ordusuyuz! Bu yere yerleşmek istiyoruz. Haydi buradan çıkın."

Birkaç dakika geçmeden bütün vahşi hayvanlar yavrularım da sırtlanarak ormanı terk etmişlerdir. Evet, Allah'a itaat edene her şey itaat eder.

İslâm ordusu Irak'ta iken bir sahabe (sahabeler Farsça'yı, Rumca'yı ve Süryanice'yi öğrenmemişlerdi) Farsça konuşur. Bunun üzerine ateşperest Farisîler kaçışmaya başlarlar. Kaçan Farisîler'e sahabeler yetişir ve onları yakaladıklarında? "Niçin kaçtınız?" diye sorarlar. Farisîler: "Arkadaşınız, sizlerin buraya bizi yemek için geldiğinizi söyledi" derler. Farisîler'e bu söz söyleyen sahabeye ne dediği sorulunca o: "Ben böyle bir şey söylemedim, bilmiyorum" der. Melekler onun lisanı ile onun suretine girerek konuşmuşlardır. Aynı şekilde bazı insanlar da şeytanın dili ile konuşurlar. Kızdığı zaman şeytanlar ona hükmeder. Bu nedenle sinirlenen ve kızan insanın abdest alması ve şeytanı bu suretle kovması müstehaptır. Çünkü şeytanı ancak abdest suyu söndürür.

Allah'a itaat... Vallahi kardeşler! Ben beşeriyete şaşıyorum, nasıl yaşayabiliyorlar? Şu anda bir Amerikalı, bir sorunla karşı karşıya kaldığında ne yapıyor? Kiliseye mi gidiyor? Hayır, çünkü yıllar önce orayı terk etti. Allah'a mı sığınıyor? Hayır, çünkü yahudiler: "Hristiyanların kalplerinden Allah fikir ve inancını söküp çıkaracağız ve onun yerine hesap rakamlarını yerleştireceğiz!" dediler. Ve bunu da başardılar. Hiçbir Amerikalının geceleyin kalkıp aziz ve celil olan yüce Allah'a dualarda bulunduğunu gördünüz mü? Seherlerde Allah'a sığındığını gördünüz mü? Peki, o halde bu insanlar, sorunlara karşı, sıkıntılara karşı ne yapmaktalar? Bunlar, çözemedikleri büyük problem ve sıkıntılar karşısında tek çare olarak "intihar"ı seçmekte. Bu dünyada intihar edebilmekteler, ancak ahirette yüce Mevlâ'nın Kur'ân'da beyan ettiği şu duruma mecbur kalacaklardır:

"İnkâr edenlere de cehennem ateşi vardır. Onlara ne ölüp kurtulsunlar diye ölümle hükmedilir ne de onlardan cehennem azabı hafifletilir. Bütün kâfirleri biz işte böyle cezalandırırız." (Fatır, 36)

Evet, bir Amerikalı çözemeyeceği bir problemle karşılaştığında, derdini giderecek bir merci bulamadığından ve sırtını dayayacağı bir makama sığınmadığından dünyanın acılarından kurtulmak için intihara başvurur. Fakat ahirette ise sonsuz bir hayat vardır. Cehennemdeki acı ve azapları hafiflemeyecektir. Çünkü ahirette ölüm sona erecektir. Bu hususta Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuşlardır: "Kıyamet gününde ölüm beyaz bir koç şeklinde getirilecek ve boğazlanacaktır. Cennetliklere: Ey cennetlikler! Burada ebedî kalacaksınız, size artık ölüm yoktur. Cehennemliklere de: Ey cehennemlikler! Burada artık ebedi kalacaksınız, size ölüm yoktur denilecektir. İşte bu sebeple cehennemlikler ölüp kurtulmalarına dair hüküm verilmesini isteyecekler ve: "Ey cehennem zebanisi! Rabbin bize yok olma hükmünü versin, diye sesleneceklerdir." (Zuhruf, 77) A'meş diyor ki: "Bana rivayet edildiğine göre Cehennem Zebanisi Malik onlara bin sene sonra şu cevabı verecektir: "Sizler burada kalıcısınız." (Zuhruf, 77) Aslında cehennemlikler altı defa yardım isteyecekler ve onlar şu âyetle belirtildiği gibi ilk isteklerini şöyle sunacaklardır: "Ey Rabbimiz! Bizi iki defa öldürdün ve iki defa da dirilttin. Artık bizler günahlarımızı itiraf ettik. Bizim için bir kurtuluş yolu var mı?" (Gâfir, 11)

Bunların bu sorularına bin yıl sonra ayette belirtilen şu cevap verilecektir:

"Sizin böyle oluşunuzun sebebi şudur: Yalnız Allah'a çağırıldığınız zaman siz inkâr ettiniz. O'na ortak koşulduğunda ise iman ettiniz. Şu an hüküm yüce ve büyük olan Allah'a aittir." (Gâfir, 12)

Cehennemlikler ateşe atıldıktan sonra ise şu âyetle belirtildiği şekilde sesleneceklerdir:

"Cehennemde olanlar cehennem zebanilerine diyecekler ki: Rabbine yalvar da bir gün olsun bizden azabı hafifletsin." (Gâfir, 49) Bunlara bin yıl sonra şu cevap verilecektir: "Size apaçık delillerle peygamberlerimiz gelmemiş miydi? Onlar da: Evet, gelmişti, diyecekler. Bu defa onlara: Yalvarıp durun, kâfirlerin yalvarıp dua etmeleri boş şeyden başka bir şey değildir" (Gâfir, 50) denilmektedir.

Cehennemliklerin en son seslenişleri ise şu ayetlerde belirtilmektedir:

"Ey Rabbimiz! Bizim bedbahtlığımız bize galip geldi. Sapan bir kavim olduk. Ey Rabbiniz! Sen bizi bu cehennemden çıkar. Eğer tekrar aynı şeyleri yaparsak o takdirde bizler zalimlerden oluruz. Allah ise onlara şu cevabı verecektir: Susun, olduğunuz yerde kalın, konuşmayın." (Müminun, 106-108)

İşte, bu ayetten sonra artık cehennemlikler ümitlerini keserler. Bütün ağlamaları neticesinde gözyaşları kuruyacak, gözlerinden kanlar akmaya başlayacaktır. Öyle ki bu kanların üzerinde gemiler seyrettirilecek olsa seyredebilir olacaktır.

Vallahi kâfir ve facirlerin dünyada da ahirette de işleri zor. Onların bütün hayatları musibetlerle dolu. Bizim başımıza geceleyin bir musibet gelse, kalkıp aziz ve celil olan Rabbimize: Ya Rab, sen bu musibeti başımızdan kaldır, ya Rab sen bunu hafiflet, ey Allah'ım sen bizi bütün keder ve sıkıntılardan kurtar! Darlıklardan çıkış yolu nasib et" şeklinde dualar eder, yalvarırız.

Amerikalı ve İngiltereli biri ne yapacaktır, nereye gidecektir? Bu nedenle bunların problemleri üst üste yığıyor, kendilerinde kompleksler, psikolojik taşkınlıklar meydana getiriyor. Tabii ki Allah'a ve Rasulüne karşı savaş açanların akıbeti böyle olacaktır.

Nitekim bu hususta Mücadele Süresi'nde şöyle buyurulmuştur:

"Allah ve Rasulü"ne karşı gelmekte ısrar edenler kendilerinden öncekiler nasıl rezil olduysa öyle rezil olurlar. Şüphesiz Biz apaçık ay t! er indirdik. Kâfirler için alçaltıcı bir azap vardır." (Mücadele, 5)

Zillet ve komplekslerini bastırma, hayatlarının bir parçası olmuştur. Bu sesbeple Batı ve Amerikan toplumunu bir şey üzerinde istikrarlı olarak göremezsiniz. Gezerler, yerler, içerler, fakat içerisinde yaşamış oldukları ıstıraplardan nasıl kurtulacaklarını bilemezler. İçki ve uyuşturucu dışında bir çare bulamazlar. Amerikan toplumunun kullandığı kokain, eroin vb. uyuşturucular çok pahalıdır. Meselâ yerine göre bir gram eroin 1000 dolara, 1 kilo eroin de 1 milyon dolara satıldığı vakidir. Bu bakımdan yanlarında devamlı olarak şırınga taşımaktadırlar. Kolları iğne kullanmaktan morarmıştır. Eroin, kokain vb. uyuşturucuları bulamadıkları taktirde delirmektedirler. Bir gün dahi uyuşturucu almadan yaşayamamaktadırlar. Bünyeleri eroin ve kokainsiz duramaz hale gelmiştir. Acı, endişe ve kederden uyuyamamaktadırlar. Bu yüzden batı toplumunun en az dörtte biri psikolojik, aklî ya da asabî hastalıklara yakalanmışlardır.

Amerika'da elli dört milyon Amerikalı psikolojik, aklî ve sinirsel hastalıklara yakalanmıştır. Bu miktar Birleşik Amerika'nın dörtte birini teşkil etmektedir. Bu hastalıklara yakalanan insanlar herhangi bir çare bulamamaktadırlar. Karısını, çocuğunu terk edip uyuşturuculara, meyhanelere sığınmaktadırlar. Tabii bunlardan da dertlerine herhangi bir çare bulamamaktadırlar. Neticede ise acı ve ıstırabını açığa vurarak intihar eder ve böylece biter. Örneğin gazetelerde falan milyoner intihar etti veya kendini trenin altına attı veya gökdelenlerden aşağı attı ya da büyük köprülerden atlayarak intihar etti gibi yazılar görürsünüz. Sıkıntıdan, dert ve ıstıraplardan kurtulacak hiçbir yol bulamamıştır. Nereye gidebilir ki? Yüce Mevlâ'nın da buyurduğu gibi:

"Allah'tan kurtulmak için yine Allah'a sığınmaktan başka hiçbir çare yoktur." (Tevbe, 118)

Bu insanların kendi ilişkilerini düzenleyecek esasları, kitapları, defterleri tükenmiştir. Bu sebeple bir çıkış yolu aramaktadırlar. Ancak çıkış yolu sadece İslâm ile mümkün olacaktır. Son yıllarda Fransa'da meşhur bir filozof olan Roger Garaudy müslüman olmuştu. Roger Garaudy sosyalist partinin filozoflarından. Ancak, kurtuluşun İslâm'la mümkün olacağını anladı ve müslüman oldu.

Filistin'deki mücahit kardeşlerden birisi bana şöyle demişti: "Ben ve demokratik halkçı cepheden bir komünist üç gün süresince yahudiler tarafından muhasara altında kaldık. Üç gün sonunda açlık ve 'susuzluktan nerede ise helak ile karşı karşıya idik. Komünist bana: "Rabbine dua et" dedi. Ben: "Hayır, sen Stalin'e dua et,bizi kurtarsın" dedim. Komünist: Marks ve Stalin neredeler? Onlar yok olmuştur. Sen Rabbine dua et, belki bizi kurtarır! dedi. Ben: "Ey Allah'ım, bizi kurtar!" diye dua ettim ve yüce Allah bizleri kurtardı.

Afganistan sınırındaki Pakistan şehri olan Çetral'e uçakları ile inen Rus komünistlere: "En çok neyden korkuyorsunuz?" dediklerinde Ruslar: "Sünger füzelerinden. Ancak, bizler sizin mukaddes kitabınızdan bazı âyetleri yanımızda taşıyoruz. Bunları sizin attığınız Stinger füzelerinden korunmamız için bazı Afganlılar bize öğretiler" dediler. Evet, onlar tehlikeden korunmak için Kur'ân-ı Kerim okuyorlardı! Marks veya Gorbaçov onları füzelerden koruyamıyor muydu? Tabii ki bütün insanların çaresiz kaldıklarında âlemlerin Rabbi olan Allah'a başvurmaktan başka hiçbir yollar yoktur. Bu hususta yüce Mevlâ denizin karanlıklarında dalgalara tutulanların nasıl kendisine yalvardıklarını beyan ederek buyuruyor ki:

"De ki: Karanın ve denizin karanlıklarından bizi kurtarırsan, elbette şükredenlerden olacağız" diye yalvararak ve gizlice dua ettiğinizde, sizi bundan kim kurtaracaktır?"

"Ve yine de ki: Sizi bundan ve bütün sıkıntılardan kurtaracak olan Allah'tır. Böyle olduğu halde siz yine de şirk koşuyorsunuz." (En'am, 63-64) Diğer bir âyet-i kerimede de:

"Gemiye bindikleri zaman, dini Allah'a has kılarak O'na yalvarırlar. Fakat onları karaya çıkarıp kurtarınca, kendilerine verdiklerimize nankörlük etmek ve dünya zevklerinden faydalanmak için hemen Allah'a şirk koşarlar." (Ankebut, 65-66)

İslâm'da Helâller ve Haramlar Bellidir

Ey kardeşlerim! Diyorum ki, dinimiz İslâm'da helâller de, haramlar da bellidir. Her birinin adeta listesi bizlere sunulmuştur. "Bunu yap ve bunu yapma" diye her şey açıklanmıştır. Âlemlerin Rabbi olan yüce Allah'tan Cebrail, ondan da Rasulullah (sav), ondan da sahabeler bu hakikatleri bize ulaştırmışlardır. "Şu işi yaptığınız taktirde dünya ve ahirette yorulacaksınız, onu terk ettiğiniz zaman ise dünyada da ahirette de rahat edeceksiniz" diye hükümler açıklanmıştır. Örneğin zinaya yaklaşmayınız, faiz yemeyiniz, hiçbir toplum bir başka toplumu küçük görmesin, onlarla alay etmesin, "yeyin için fakat israf etmeyin" (Araf, 31) şeklinde helâller ve haramlar listesi belirtilmiştir. Peki, o halde Amerika ve Avrupa'da helâl ve haram listesi nedir? Helâller ve haramlar nelerdir? Orada halkın kendisi helâl ve haramı tespit etmektedir. "Zina etmek istiyoruz" teklifini sunuyorlar. "Zina etmek isteyenler elini kaldırsın" diyorlar. Kaldırılan eller % 50'yi geçtiği zaman zina helâldir! Homoseksüelliğin serbest bırakılmasını istiyoruz. İsteyenler elini kaldırsın" diyorlar. Kaldırılan eller % 50'nin üzerinde ise homoseksüellik serbesttir. "Faiz yemek istiyoruz. İsteyenler ellerini kaldırsın." Kaldırılan eller % 50'nin üzerinde ise faiz helâldir! Ancak bizler bu kâfir toplumlardan farklıyız. Çünkü yüce Rabbimiz bizlere gönüllere şifa veren ve apaçık nur olan Kur'an'ı indirmiştir ve bizlere şöyle buyurmuştur: "Ey insanlar! Rabbinizden size bir öğüt, göğüslerdeki (dert ve sıkıntılar) için bir şifa ve müminler için bir hidayet ve rahmet gelmiştir." (Yunus, 57)

Bu sebeple sıkıntı ve kedere kapılan bir kimse şöyle dua etsin: "Ey Allah'ım! Ben Sen'in kulunum, senin kölenin oğlu ve yine senin cariyenin oğluyum. Kaküllerim senin elindedir. Hakkımdaki hükmün geçerlidir. Verdiğin karar adaletlidir. Ey Rabbim! Bizzat kendinin kendini isimlendirdiğin her isminle, kitabında indirdiğin isminle, yaratıklarından herhangi birine öğrettiğin isminle ya da gayb bilginle sadece kendi bildiğin isminle dilerim ki Sen Kur'an'ı bana kalbimin baharı, göğsümün ruhu, üzüntümün cilası, gam ve kederimin gidericisi kıl. Üzüntü ve kedere düşen herhangi bir kimse bu duayı okuyacak olursa Allah onun üzüntü ve kederini sevince çevirir." (Mecme'uz Zevaid c. I O, 136'da; Hakim Müstedrek I, 509)

Kur'an-ı Kerim kalpleri parlatır, göğüslere şifa verir. Çünkü Kur'an hidayettir, rahmettir, canlılıktır, nurdur. Bundan daha fazla ne istiyorsun? Peki, Amerikalı bir kâfir, yahudi, tağut, asi, imparatorlar, krallar, liberaller, liderler ister müslümanların ülkesinde, isterse başka ülkelerde olsunlar, gönüllere şifa veren, sıkıntı ve hüznleri yok eden bu nimeti nereden bulacaklar? Reagan'ın yanında mı, yoksa Hafız Esed'in yanında mı?

Bizler büyük bir nimet içerisindeyiz. Küçük yaştan eğitilerek büyütölmekte, yabancı bir kadına bakmanın haram olduğunu bilmekte, yabancı bir kadınla yalnız kalmanın haram olduğunu, zinanın haram olduğunu, faiz ve gıybetin haram olduğunu bilmekte ve şahsiyetimizi küçük yaşta olgunlaştırarak Rabbimizin izni ile büyümekteyiz. Fakat Amerikalı birisi için bu nasıl geçerli olabilir ki? Bir gün içki helâl, bir gün ise haramdır... Devlet birçok kere içkiyi serbest bırakırken birçok kere içkiyi yasaklamakta ve içenleri de cezalandırmaktadır. Serbest bıraktığında ise içenleri cezalandırmamaktadır. Ancak İslâm'da tek bir hüküm vardır, o da içki haramdır. İslâm terbiyesi altında yetişen bir çocuk bu hakikati iki yaşında öğrenir ve onun ayıp olduğunu bilir. İslâm'da her haram ayıptır, helâlde ise hiçbir ayıpla ve kınama yoktur. Bu sebeple hadis-i şerifte şöyle buyurulmuştur: "Haya etmiyorsan dilediğini yap." (Buhari, Kit Enbiya, bab: 54, kitab edeb bab: 78; Ebu Davud, kit. Edeb, bab: 6; Ibn Mace, kit. Zühd, bab: 17) Bunun iki manası vardır. Birincisi yapacağın iş şeriata ters düşmüyor ise, bunu yap. Yani yaptığın şeyde dinen utanılacak bir şey yoksa onu yap, demektir. İkincisi ise yüzüstü, utanmaz kimse dilediği her şeyi yapar. Bu bakımdan bizler gerçekten müsterihiz. Çünkü biz hangi yoldan gideceğimizi biliyoruz. Avrupalının yolu neresi? O nereye gidiyor? Bilmez bunu. Bizim bütün meselelerimiz düşünce bazında olsun, ruhen olsun çözülmüştür. Bu nedenle biz yolumuzun başlangıcını ve sonunu biliyoruz. Nereden geldik? Şu an neyiz ve nereye gideceğiz? Bu soruların cevabını bilmekteyiz. Biz Allah'tan geldik. Çünkü bizi O yarattı. Şu an O'nun kuluyuz. Çünkü bizi kendisine kulluk yapmak için yarattı. Sonunda ise ölüp tekrar diriltileceğiz ve yine Allah'ın huzuruna çıkartılacağız. Bu hususta yüce Allah şöyle buyurmuştur:

"Allah sizi yaratmıştır, sonra da öldürecektir..." (Nahl, 70) "De ki: Allah sizi diriltir, sonra öldürür; sonra da kendisinde hiçbir şüphe bulunmayan kıyamet gününde sizin hepinizi bir araya getirir..." (Casiye, 26) Ne için yaratıldığımız ise şöyle beyan edilmektedir: "Ben, cinleri ve insanları, ancak bana ibadet etmeleri için yarattım." (Zariyat, 56) Tüm kainatın ve yeryüzünün sorumlusunun kim olduğu hususunda da şöyle buyurulmuştur: "Göklerin ve yerin mülkü Allah'a atır." (Şura, 49; Casiye, 27; Fetih, 14; Hadid, 2; Hadid, 5 ve Buruc, 9) Bizim kendisine kulluk ettiğimiz yüce ve tek ilah kahhardır (kahredicidir), cebbardır (ezicidir), hakimdir (hüküm ve hikmet sahibidir), rahmandır (dünyada kullarının tümünü esirgeyendir), rahimdir (ahirette mümin kullarına merhamet edendir) ve latiftir (kullarına karşı yumuşak davranandır). Peki, Avrupa'da bu kavramlardan hangisi var? Avrupalılar manevi güç olarak kiminle diyalog halinde bulunuyorlar? Kime sığınıyorlar, hangi kaleye saklanıyorlar? Hangi şey ile sığınma istiyorlar? Şeytan mı, cin mi, ahiret mi yoksa aziz ve celil olan yüce Allah mı? Bunların tamamı da batılların lügatinden çıkartılmıştır. Batılı için çek, dolar, senet ve mal her şeydir. Mark kaç para? Dinar kaç para? Dolar kaç para? İşte bu sözcükler batılların hayatını oluşturur. Bu sebeple inançsız olarak yaşayan bir insan, gücü yeterse zulmeder. Gücü yeterse insanların malını haksızlıkla yer, gücü yeterse zina eder, gücü yeterse hırsızlık eder.

Amerikalı zenciler birçok problemler çıkaran insanlar olarak tanınmaktadırlar. Kardeşlerimizden biri belediye başkanının oturduğu yerde ikamet ediyordu. Belediye başkam bu kardeşimizin yanına Amerikalı zenci bir müslümanın gidip geldiğini görür. Ve bu kardeşimize: "Dinle, bu zenci adam bir daha buraya gelmeyecek" der. Kardeş: "Neden?" diye cevap verir. Belediye başkanı: "Bu mücrimdir, çalar ve öldürür" der. Kardeş: "Hayır çalmaz" der. Belediye başkam: "Çalar" der. Kardeş der ki: "Kim hırsızlık yapıyormuş bir görelim. Bir deneme yapalım. Bugün onun geldiği yol üzerine 100 dolar bırakalım." Fiilen giriş holüne 100 dolar bırakır. Zenci içeri girerken 100 doları bulur, onu alır içeri girince şöyle der: "Ben 100 dolar buldum, her halde bu evde kalanlara ait" der. Kardeşimiz belediye başkanına bakar ve ona şöyle der: "Yarın da senin oğlunu imtihan edeceğiz. Bakalım durum nasıl olacak?" Yine 100 dolar aynı yere koyar. Bu defa belediye başkanının oğlu içeri girerken parayı alıp cebine koyar ve yürüyüp gider. Kardeşimiz belediye başkanına: "Gördün mü? Kim hırsızlık yapıyormuş? Senin oğlun mu, yoksa bu zenci adam mı?" Ve ona meseleyi şöyle izah etmiştir: "Bu zenci müslümandır. İslâm'da hırsızlık haramdır."

Görüldüğü gibi İslâm olmaksızın emniyet ve güven söz konusu değildir. Onlar diyorlar ki: "Kanun hırsızlığı yasaklar, zulmü

yasaklar, zinayı yasaklar." Hayır, kanunun gücü bunlara yetmez. Polisiye tedbirlerle insanların iç âlemine hakim olamazsınız. Görünürde bunlar kanun korkusu ile yasaklananları yapmasalar da, kimsenin görmediği yerde deveyi hamudu ile yutarlar. Böylece bu gibi insanların yaşadıkları toplum tamamen çökmüş ve yıkılmış bir toplumdur.

Arap Meliklerin Tamamı Haindirler, Filistin'i Satmışlardır

İşte bizim yaşamış olduğumuz Arap toplumları da bu hale dönüştü. Meselâ İsrail'in 1949'da Filistin'i gasbetmesi üzerine Araplar bir araya geldiler ve şöyle dediler: "Arap kralları hepsi haindir. Çünkü bunlar Filistin'i İsrail'e teslim ettiler. Mutlaka bu kralları devirip inkılâp yapmak gerekir." Bunun üzerine Mısır Kralı Faruk'u, Ürdün Kralı Abdullah'ı ve diğer kralları devirdiler. Çünkü bunlar Filistin'e ihanet etmekle suçlandılar. Fakat bunların yerine halkın haklarını korumak ve Filistin'i tekrar hak sahibi olanlara verme iddiasıyla bir kısım devrimciler geldiler. Ama netice hiç de beklenen gibi olmadı. Aksine eskiden Mısır'da bir kral vardı. Halkı sadece o sömürüyordu. Devrimden sonra binlerce yönetici türedi. Bu defa her biri bir taraftan çalmaya başladı. Öyle ki Mısır devrimi bir tane milyoner kral varken on yedi bin milyoner türetti. Kral Faruk, Mısır'ı terk edip İtalya'ya giderken bütün dünya Mısır'a borçlu idi. Hatta Suudi Arabistan oradan borç para alıyordu. Diğer Arap devletleri ondan borç alıyorlardı. Hatta İngiltere bile... Peki, şu an ne oldu? Şu an Mısır, borçlarının faizlerini ödemekten bile aciz. Öyle ki borçlarının faizi 36 milyar dolar. Bu paralar nereye gitti? Hepsi halk için mi alındı? Silah için mi harcandı? Ne yazık ki silahları alıp alıp İsrail'e teslim ediyorlar. 1957 savaşında birçok silahı İsrail'e teslim ettiler. Yine 1967 yılında Mısır halkının kanını sömürerek aldıkları silahları İsrail'e teslim ettiler. Öyle ki Nasır herhangi bir silahı kullanmadan getirip Sina çölüne yıktı, sonra orduyu silahını bıraktıracak çölden çekti. İsrail savaş yapmaksızın ganimete sahip oldu.

Bazı insanlar diyorlar ki: "Kardeşim! Neden siyasetten konuşuyorsun? Biz dini mi yoksa siyaseti mi konuşmalıyız?" İslâm'ın bütünü yönetime bağlıdır. Tek bir yönetici dahi müslümanların bütün dinini tahrib edebilir. Değil mi? Tek bir yönetici dahi dinî hürriyetlerini kısıtlayacak olursa sen rabbine ibadet edebilir misin? Meselâ devrimci bir ülkede sakalını uzatabilir misin? Saddam, Kaddafi, Hafız Esed gibi devrim sarhoşlarının bulundukları yerde hanımınızı serî bir tesettürle örtebiliyor musunuz? Görüldüğü gibi yönetime çok sıkı fıkı bağlı olan bu dinde siyaset kaçınılmaz bir zarurettir.

Biliyor musunuz, namaz ve oruç hakkındaki ayetlerin toplamı seksen iki adettir. Fakat yönetimde cezalarla, iktisatla veya politika ile ilgili olan ayetler ise namaz ve oruç ayetinden çok daha fazladır. O halde biz Kur'ân'ın sadece bazı ayetlerini göz önünde bulundurur da diğer ayetlerine karşı vurdum duymaz olursak, onun bir bölümünü alıp diğerini terk edenler gibi olmaz mıyız? Bakınız Halid el-İslâmbuli'nin Mısır mahkemelerinde yargılandığı esnada hakimlerle mağdurları savunucular arasında şöyle bir hadise olmuştur. Mağdurları savunanlar: Halid el-İslâmbuli Enver Sedat'a Allah'ın koymuş olduğu bir cezayı uygulamıştır. Çünkü Sedat kâfirdi. Zira o, şöyle demişti: "Siyasette din yoktur, dinde de siyaset yoktur. Bu ise dinde varlığı kesin olan bir şeyi inkârdır ki bu da kişiyi küfre götürür. Bu sebeple Enver Sedat İslâm dininden çıkmıştı, onun kanı helaldi, öldürülmesi gerekiyordu" demişlerdir.

Görüldüğü gibi: "Dinde siyaset yoktur, yahut siyasette din yoktur" diyen, alim dahi olsa İslâm'dan çıkar. Çünkü İslâm -teşbihte hata olmaz- iki tarafı yazılı olan bir paraya benzer. Bir yüzünde la ilahe illallah Muhammeden rasulullah (Allah'tan başka hiçbir ilâh yoktur, Muhammed Allah'ın elçisidir) yazılıdır. Diğer yüzünde; yönetim Allah'ın indirdiği hükümlerle, yazılıdır. Paranın bir yüzünü diğerinden ayırmanız mümkün değildir. Bu husus Kur'ân-ı Kerim'de net bir şekilde ifade edilmiştir. Yüce Mevlâ şöyle buyurmuştur:

"Hüküm ancak Allah'ındır. Kendisinden başka hiçbir şeye kulluk etmemenizi emretmiştir. İşte dosdoğru olan din budur..." (Yusuf, 40)

İşte, gerçek İslâm budur. Bu sebeple İslâm ümmeti, Allah'ın indirdiği hükümlerin dışında sadece bir madde dahi olsa, kanun koyan kimsenin kâfir olup İslâm'dan çıkacağı üzerinde ittifak etmiştir. "Dinde siyaset yoktur" diyen kimseler! Sizler neredesiniz? O halde din nedir? Sadece namaz ve oruç mudur? Dinin sadece ibadet bölümünü almak dini ruhbanlaştırmaktır. Yani hristiyanlar gibi hayat sistemi olmaktan çıkarp kişilerin sadece kendileri ile rableri arasında kalmasını temin etmektir. Yüce Mevlâ hristiyanların bu halini kınayarak şöyle buyurmuştur:

"Hristiyanlar, bizim kendilerine farz kılmadığımız ruhbanlığı Allah'ın rızasına erişmek için icad ettiler. Fakat ona da hakkı ile riayet etmediler." (Hadid, 27)

İslâm dini bütün ferdi ve toplumsal ibadetleri ile birlikte aynı zamanda cihaddır, siyasettir, yönetimdir; eşkiyalara, zina edenlere, hırsızlara vb. suçlulara ceza uygulamadır. Bu hususta Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

"Allah'ın bildirdiği cezalardan bir cezanın uygulanması insanlara kırk sabah yağmur yağmasından daha hayırlıdır" (Nesei, Kit. Sarik, bab: 7; İbn Mace, Kit. Hudud, bab: 3; Müsned İmam Ahmed, c. 2, sh. 362, 402); Diğer bir hadis-i şerifinde ise şöyle buyurmuşlardır: "Ey insanlar Şüphesiz ki sizden önceki insanlar şu şekilde sapmışlardır: Kendilerinden şerefli biri hırsızlık ettiğinde onu serbest bırakmışlar, zayıf biri hırsızlık ettiğinde ise onun cezasını vermişlerdir. Allah'a yemin olsun ki şayet Muhammed'in kızı Fatıma dahi hırsızlık etmiş olsa, elbette ki Muhammed onun elini keser." (Buhari, Kit. Hudud, bab: 12; Müslim, Kit. Hudud, bab: 8, 9) O halde hadlerin kökünden uygulanmaması bütün ümmetin helaki demektir. Yüce Allah'ın indirdiği şer'î hükmün uygulanması İslâm ümmetini helakten, zevalden muhafaza eder. Aksi halde yüce Allah, ümmete İslâm düşmanlarını musallat kılar.

İbn Ömer (ra) anlatıyor; "(Bir gün) Rasulullah (sav) yanımıza gelip şöyle buyurdular: Ey Muhacirler topluluğu! Beş şey vardır ki, sizlerin bunlarla imtihan olunmanız hususunda Allah'a sığınırım. Bu beş şey şunlardır:

1. Herhangi bir toplulukta hayasızlık (fuhuş) açıkça görülürse o toplumda daha önce görülmeyen hastalıklar ve taunlar yaygınlaşır.
2. Herhangi bir topluluk mallarının zekâtını vermezler ise onlara gökten yağmurun yağması engellenir. Eğer hayvanlar olmasa onlara hiç yağmur yağdırılmaz.
3. Herhangi bir topluluk ölçü ve tartısını eksik yapacak olursa mutlaka onlara kıtlık isabet eder.
4. Herhangi bir topluluğun yöneticisi onları Allah Teala'nın kitabı ile sevk ve idare etmez ise Allah onları dehşetli bir şekilde birbirlerine düşürür.
5. Herhangi bir topluluk rablerine vermiş oldukları ahdi bozacak olurlarsa Allah onlara düşmanlarını musallat kılar ve ellerinde

kalan şeyleri de düşmanları almış olur."

Hadis-i şerifte fuhşun yayıldığı topluluklarda hastalıkların yayılacağı zikredilmektedir. Bugün çeşitli devletlerde ismini duymadığımız hastalıkların fuhuştan ve eşcinsellikten kaynaklandığını duymakta ve okumaktayız.

Yine hadis-i şerifte zekât vermeyenlerin, tartı ve ölçülerini eksik yapanların yağmurdan mahrum edilecekleri ve kıtlık, kuraklık çekecekleri bildirilmektedir.

Meselâ eskiden Mısır, Bizans Devleti'nin buğday ofisi kabul ediliyordu. Öyle ki Arap Yarımadası'nda kıtlık olduğu ve açlığın yaygınlaştığı yılda Hz. Ömer, Mısır Valisi Amr İbnu'l-As'dan yardım istemiş, Amr İbnu'l-As da Hz. Ömer'e şu cevabı vermişti: "Emrin başımın gözümün üstüne ey müminlerin emiri! Sana öyle bir kervan göndereceğim ki bir ucu Medine'de senin yanına ulaşacak, diğeri ise Kahire'de benim yanımda bulunacaktır."

Şu an Mısır'ın buğdayları nerede? Mısır her ay Amerika'dan buğday ithalâtını bekliyor. Öyle ki Amerika Mısır'da bir devrim yaptırmak istese tek bir ay buğday göndermez ve bu iş tamam olur.

Hadis-i şerifte geçen la ilahe illallah Muhammeden Rasulullah sözünün gereğini yapmaz ve onu bozarsak, rabbimizin bizlere düşmanlarımızı musallat edeceğini ve elimizde kalan diğer şeyleri de onların alıp götüreceği anlamamız icap etmektedir.

Bugün böyle olmamış mıdır? Allah bize düşmanlarımızı musallat kıldı, onlar elimizde olan her şeyi alıp götürdüler. Bugün bizler zillet ve miskinlik içinde yaşıyoruz. Aman Allah'ım, halimiz perişan! Ancak şu an içinde yaşadığımız Afganistan bundan müstesna. Allah buranın sayesinde İslâm'ı da, bizi de aziz kıldı. Öyle bir zillete düştük ki bir Arap varupurunun denizde seyretmesi için yanında: Amerikan gemisinin seyretmesi gerekiyor. Tâ ki Arap vapurunu korusun. Şairin dediği gibi:

Bu bir zillettir, zelilin yaşantısına kim imrenir?

Nice hayat vardır ki ölüm ondan daha iyidir.

Evet, bizim yaşamamızdan ise ölümümüz daha hayırlı! Niçin mi? Çünkü Allah bizlere düşmanımızı musallat kılmış ve cihadı terk etmemiz yüzünden bizi zillete düşürmüştür. Bu hususta Peygamber Efendimiz (sav) şöyle buyurmuştur: "İnsanlar dirhem ve dinarları ile cimrilik yaparlar, faizi örtbas edecek şekilde alışverişler yaparlar, sadece tarımla yetinip razı olurlar ve sığırların peşini takipten ayrılmazlar, cihadı da bırakacak olurlarsa, Allah onlara öyle bir zillet musallat eder ki, onlar tekrar dinlerine dönünceye kadar o zilleti onlardan kaldırmaz." (Ebu Davud, Kit Melahim bab: 10 h.no: 3462; Müsnedi Ahmed bin Hanbel c. 2, sh.)

Ey Araplar! Sizler Rasulullah'ın davasını yüceltmeye Arap olmayandan daha lââyık ve daha sorumlu değil misiniz? Bu hususta İkbâl'in de dediği gibi:

İslâm çölde beşik kurup yetişti ki

Her müslüman bir aslan olarak ortaya çıksın.

Eğer sizler Hz. Ali'nin, Mikdat bin Esved'in, Hamza bin Abdülmuttalib'in, Musab bin Umeyr'in ve Ka'kaa'nın torunları olamıyorsanız, bari düşmanlarınıza karşı savaşmada cahiliye şairi Anter'in çocukları olun. Anter şöyle demiştir:

Zelil olarak bana âb-ı hayat kâsesini sunma

Aziz olarak bana zehir kasesini sun.

Ne oluyor sizlere? Her yerde ajanlarınız bulunmakta! Müslümanlardan bir tanesi cihad için, eğitim için bir yere geldiğinde istihbaratınız onun hakkında raporlar toplamakta ve: "Bu silah eğitimi almak istiyor, demektedir. Peki, sizin subaylarınız, polisleriniz, ordularınız nerede? Ne ile meşgul olmaktadır? Eğitim görmesi, izzeti öğrenmesi için ordularınızı Afganistan'a göndermek yerine, hiçbir silahı ve eğitimi olmayan müslüman bir gencin peşine takıyorsunuz. Toplumundan, okulundan binlerce km, uzaklara kaçan bu müslüman gencin arkasına bilgi toplaması için istihbaratlarınızı katmaktasınız... Müslümanlar hakkında raporlar hazırlamak için istihbarat birimleriniz Şad'a, Caci bölgelerine kadar girmişlerdir. Neden? Bu sizler için dünya ve ahirette şeref değil midir? Bangkok veya, Amerika'da ölmeleri, içki ve uyuşturucu komalarına girmeleri yerine Afganistan'da yiğit olmaları için gençlerinizi neden göndermiyorsunuz?

Sizler Humeyni'ye karşı savaş uğrunda bütün her şeyinizi feda ediyorsunuz. Fakat hiç de bir şey yapamıyorsunuz. Peki, Amerika'ya karşı ne yapıyorsunuz? Halbuki Humeyni la ilahe illallah (Allah'tan başka hiçbir ilâh yoktur) diyor. Amerika ise: "Allah için üçüncüsüdür" diyor. Sizler Humeyni'ye karşı Amerika'dan yardım alıyorsunuz. Haliniz perişan. Şairin dediği gibi:

Ölüp istirahat eden ölü değildir

Asıl ölü diri iken ölü olandır.

Sizler Rasulullah'ın şu hadis-i şerifinde beyan ettiği kimseler durumundasınız: "Zaman gelecek ki aç insanların yemek kabı üzerine üşüşükleri gibi yabancı milletler de sizin başınıza üşüşeceklerdir." Sahabeler: "Ey Allah'ın Rasulü! "O gün bizim azlığımızdan mı bu olacaktır?" diye sorunca Rasulullah: "Hayır, bilakis sizler çok olacaksınız, fakat sel üzerindeki çer-çöp gibi olacaksınız. Allah düşmanlarınızın kalbinden sizden çekinme duygusunu çekip alacak sizin kalbinize ise acziyet sokacaktır." Sahabeler: "Acziyet nedir ya Rasulullah?" deyince Rasulullah: Dünyayı sevmek ve ölümden nefret etmektir" buyurmuştur. Evet sizler dünyayı çok seviyorsunuz. Allah yolunda şehid olmaktan korkuyor, kaçıyorsunuz. Bu bakımdan zillet damgasını yiyorsunuz. (Davud, Kit. Melahim, bab: 5; Mihneti, c. 2, sh. 359, c. 5 sh. 378)

İranlı kadınlar savaşan mücahidleri için her türlü fedakarlıklara katlanırken ya bizler ne yapıyoruz?

Sizler ne ile meşgul olmaktadır? Futbolda hangi takım Asya veya dünya kupasını kazanacaktır? Aylık 35 bin dolar ücret talep eden Amerikalı antrönörlerle mi? Bir takım diğer takımı yendiği zaman falan liderin hanımı geliyor ve takımın oyuncularına birer milyon, hanımlarına yarımşar milyon dirhem ödül (!) dağıtıyor. Ayrıca bazı mücevherler ve altın takılar da işin cabası... Fakat bir müslüman Afgan cihadı için yardım toplama girişiminde bulunduğu anda onu yakalıyorsunuz.

Bu yüzden kardeşler! İslâm'dan başka hiçbir çözüm ve çare yoktur. Kurtuluş ancak İslâm'dadır.

Vallahi ben bu liderlerin yerinde olsaydım -Rabbimiz bunların basiretlerini artırsın- üniversiteyi bir yıl tatil eder ve üniversiteli gençlere: "Afganistan'a gidiniz, bir yıl eğitim ve cihadda bulununuz, sonra geri dönünüz" derdim. Üniversitede ne oluyor? Mühendislik, mekanik gibi şeyler. İsimler bize ne fayda veriyor? Diplomalar ne yarar sağlıyor? Afganistan'daki okuma yazma bilmeyen bir kişi, üniversitelerdeki bütün diplomalardan daha fazla dünyayı korkutmakta. Öyle değil mi? Ahmet Şah Mesut'un diploması nedir? Enstitüde bir yıl okumuştur. Şeyh Celaledin Hakkani, hangi medrese mezunudur? Dinî bir medresenin mezunudur. Hakkani medresesinin. Bağman bölgesindeki mücahid Abdülvahid'in diploması nedir? Bu mücahid: "Rusya ne tarafta?" diyordu. Bağman'ın sokaklarına indiğinde: "Kabil tarafındaki Ruslar nerede?" demektiydi. Abdülvahid zannediyorum ilkokul dördüncü sınıf çıkışlıdır. Afganistan'daki ilkokul dördüncü sınıf Araplar'da ana okuluna denktir. Bu insanlar dünyayı sarsmışlardır. Peki, diplomaları nedir? İlimleri nedir? Kesinlikle çözüm ve rahat yoktur. İnsan ancak Rasulullah (sav)'e tabi olduğu zaman mutluluğa ve rahata erer. Bu sebeple yüce Allah'ın beşeriyete bahşettiği en büyük nimeti Peygamber Muhammed (sav)'i göndermesidir. Âyet-i kerimede de buyurulduğu gibi:

"Allah, onlara kendilerinden, içlerinden âyetlerini onlara okuyan, onları (maddî ve manevî pisliklerden) temizleyen ve onlara Kitabı ve hikmeti öğreten bir Peygamber göndermekle, mü'minlere şüphesiz büyük bir lütufta bulunmuştur. Oysa önceden onlar, apaçık bir sapıklık içinde bulunuyorlardı." (Âli İmran, 164)

Âyet-i kerimede Peygamber'in ümmetine kitabı ve hikmeti öğrettiği ve onları arındırdığı zikredilmektedir. Evet, Peygamber ümmetini maddî ve manevî kirlilerden arındırır, onlar tertemiz olurlar. Onlara hikmeti öğretir, artık sapmazlar. Peygamber onları sapıklıktan kurtarmıştır. Âyeti kerimede "kendinizden olan peygamber" ifadesi geçmiş, sizden olan peygamber ifadesi geçmemiştir. Bu ifadenin manası, peygamber sanki bizim öz benliğimizden bir parça gibidir. O derece bize yakındır. Bu ayetin başka bir kıraati göz önünde bulundurulursa, "peygamber sizin en üstünüzdür" şeklinde tefsir etmek de mümkündür. Rasulullah'ın bizden üstün olduğu muhakkaktır. Nitekim bir hadis-i şerifte şöyle buyurulmuştur: "Allah İsmail'in oğullarından Kinane oğullarını seçti. Kinaneoğulları'ndan da Kureyş kabilesini seçti. Haşimoğulları'nı da Kureyş'ten seçti. Beni de Haşimoğulları'ndan seçti. Ben seçilenden seçilenin seçileniyim." (Bkz. Müslim, Fedail, bab: 1; Tirmizi, Menakıb bab: 1; Müsnede. 4sh. 107)

İzah ettiğimiz âyet-i kerimede;

"Sıkıntıya uğramanız peygambere ağır gelir." (Tevbe, 128) buyurulmaktadır. Evet, bizim herhangi bir sıkıntıya düşmemiz Rasulullah'ı üzüyordu. Rasulullah (sav) bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuştur: "Sizler ateşe uçan kelekler gibisiniz ve ben ise ateşe düşmenizden korkarak belinizden yakalayanım." insanlar peygambere eziyet ederler, o ise onları sever. Ona karşı cahillik yapıyorlardı, fakat o onlara yumuşak davranıyordu. Ona işkence ediyorlardı. O ise: "Ey Allah'ım! Sen kavmimi affet, çünkü onlar bilmiyorlar" diyordu. Karnu's-Salib mevkiine üzgün bir halde dönerken Cebrail (as) iner ve: "Ey Muhammedi Bu, dağ meleğidir. Yüce Allah onu senin emrine verdi, ne istersen yapacak" der. Dağ meleği: "Eğer dilersen bu iki dağ -Ahmer ve Ebu Kubeys dağını Mekke ehli üzerine- birleştireyim" der. Allah Rasülü (sav)'in cevabı ise: "Şüphesiz ben, Allah'ın bunların soylarından bu dini taşıyan bir nesil çıkartacağını ümid ediyorum" olur.

Bu nasıl bir rahmetti? "Hiçbir kimsenin görmediği işkenceleri Allah için gördüm. Her kime bir işkence veya musibet dokunursa benimle teselli olsun" diyordu. Hiçbir kimse Rasulullah (sav)'in işkence gördüğü gibi eza görmemiştir. Kendisine işkence edenlere Rasulullah (sav) dua ediyor ve affolunmalarını Rabbinden diliyordu. Hatta yüce Allah şöyle buyurdu: "Onlara ister mağfiret dile, ister mağfiret dileme! Onlar için yetmiş defa mağfiret dilesen de Allah onları bağışlamayacaktır.." (Tevbe, 80) Rasulullah (sav), Abdullah bin Ubeyy'in cenaze namazını kılmak için öne çıktığında Ömer (ra) onu tutar ve: "Ey Allah'ın Rasülü! Bunun namazını mı kılacaksın? Bu şöyle şöyle yapmıştır" der. Rasulullah (sav): "Ömer beni bırak, Allah beni muhayyer bırakmıştır ve şöyle buyurmuştur: Onlar için ister mağfiret dile, ister mağfiret dileme, onlar için yetmiş defa mağfiret dilesen de Allah onları bağışlamayacaktır..." Ben yetmişden daha fazla af dileyeceğim. Beşeriyete hediye edilmiş ne büyük bir rahmettir bu! "...Mu minlere pek şefkatli, pek merhametlidir." (Tevbe, 128)

"Bilesiniz ki, içinde Allah'ın Peygamberi vardır. Eğer o, birçok işte size uymuş olsaydı, kötü durumlara düşerdimiz..." (Hucurat, 7) Sizlere zorluk dokunurdu. Eğer vahiy sizin arzularınıza göre, isteklerinize göre olsaydı, meşakkate, sapıklığa, yorgunluğa ve sıkıntıya maruz kalırdınız.

"... Ancak Allah, size imanı sevdirmiş..." ve acı dahi olsa hakka tabi olmuşsunuzdur.

"... Ve onu kalplerinizde süslemiştir. Küfrü, fışkı ve isyanı size kötü göstermiştir. İşte Allah'tan bir lütuf ve bir nimet olmak üzere, doğru yolu bulanlar bunlardır. Allah her şeyi hakkıyla bilendir; hüküm ve hikmet sahibi olandır." (Hucurat, 7-8)

Evet, Rasulullah "Mü'minlere pek şefkatli pek merhametlidir."

Fudayl bin Hüseyin diyor ki: Allah Teala bu âyet-i kerimede kendi ismi olan Rauf ve Rahim isimlerini Rasulullah için de zikretmiş, "Muhammed raufur, rahimdir" buyurmuştur. Halbuki Allah Teala Rasulullah'ın dışında hiçbir peygambere iki isim vermemiştir.

Âyet-i kerimenin sonunda: "Eğer yüz çevirirlerse, Allah sana yeter" buyurulmuştur. Yani bütün insanlar senden ayrılıp gitseler de, seninle birlikte cihad etmeseler de veya senin getirdiğine iman etmeseler de, de ki: "Allah bana yeter."

Ebu Davud, Ebu Derda'nın Rasulullah'tan şunu rivayet ettiğini belirtmiştir. "Kim, Allah bana yeter, ondan başka hiçbir ilâh yoktur, ben ona tevekkül ettim, O yüce arşın rabbidir" diye akşam sabah yedişer defa söyleyecek olursa, Allah onunla ilgili olan şeyler bakımından o kişi için yeterlidir. İster bunu söylerken inanarak söylesin, isterse yalanlayarak söylesin.

Değerli kardeşim! Eğer insanlar Afgan cihadından yüz çevirirlerse sen de de ki: "Allah bana yeter, ondan başka hiçbir ilâh yoktur."

Tevbe Sûresi Savaş Hukukunun Nihai Hükümlerini İçerir

Tevbe Sûresi'nin âyetleri; cihad âyetleri, savaş âyetleridir. Bütün insanlar senden ayrılıp seni yalnız bıraktıkları zaman dahi sen sabit ol ve yalnız başına dahi olsa savaş. Ve bil ki, Allah sana yeter. "Eğer yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter, O'ndan başka hiçbir ilâh yoktur. Ben yalnız O'na tevekkül ettim ve O, büyük arşın rabbidir." (Tevbe, 129)

"Müminlere bazı kimseler: (Size düşman olan) insanlar, size karşı bir araya geldiler. Bu sebeple onlardan korkun, demişlerdi de (bu söz), onların imanını artırmış ve: Allah bize yeter, O ne güzel bir vekildir, demişlerdir."

"(Nitekim o düşmanla karşılaşmak için çıktuktan sonra) kendilerine hiçbir kötülük dokunmadan, Allah'tan gelen bir nimet ve kârlı bir ticaret ile geri dönmüşler ve (bu hareketleriyle) Allah'ın rızasına da uymuşlardır. Allah, son derece büyük lütuf sahibidir." (Âl-İmran, 173-174)

Bu bakımdan "hasbunallahu ve nime'l-vekil (Allah bana yeter, O ne güzel bir vekildir)" teşbihini çokça getiriniz. "Nime'l mevlâ ve nime'n nasir (O, ne güzel bir sahiptir ve ne güzel bir yardımcısı.)"

"Hasbunallahu ve nime'l-vekil" teşbihini İbrahim (as) ateşe atıldığı zaman söylemiştir. Rasulullah (sav) de: "... İnsanlar size karşı bir araya geldiler. Bu sebeple onlardan korkun" demişlerdi de (bu söz) onların imanını artırmış ve: Allah bize yeter, O ne güzel bir vekildir, demişlerdir" âyet-i kerimesi nazil olduğunda hasbunallahu ve nime'l-vekil demişti. Sahih bir hadis-i şerifte şöyle buyurulmuştur: "Her kime bir iş ağır gelirse, hasbunallahu ve nime'l-vekil, desin" buyurulmuştur.

Bazı rivayetlere göre, İbrahim (as) ateşe atıldığında Cebrail (as) gelir ve: "Bir dileğin var mıdır?" der. İbrahim (as): "Senden bir isteğim yoktur, git; hasbunallahu ve nime'l-vekil (Allah bize yeter. O, ne güzel vekildir) der." Allah bana yeter. O'ndan başka ilâh yoktur. Göğlerin ve yerin mülkü O'na aittir. İşler O'na döner, bütün emirler Allah'a döner. İşleri evirip çeviren O'dur...

"Göklerde ve yerde ne varsa O'na aittir. Hepsi O'na boyun eğler." (Bakara, 116)

"De ki: Allah'ı bırakıp da ne göklerde ve ne de yerde zerre kadar bir şeye sahip olmadıkları, bunlardan hiçbir ortaklan bulunmadığı ve bunlardan hiçbirisi Allah'ın yardımcısı olmadığı halde ilâh diye değerli gördüklerinizi haydi çağırın." (Sebe, 22)

"Allah bana yeter. O'ndan başka ilâh yoktur. Ben yalnız O'na tevekkül ettim. O, büyük arşın Rabbidir." (Tevbe, 129) O, büyük arşın Rabbidir, yedi kat sema ve yedi kat yer, Allah'ın kürsüsüne göre çöle atılmış bir halka gibidir. Kürsü de arşa nisbetle yine çöle atılmış bir halka gibidir.

O halde ey kardeşim! Yeryüzünde adeta uçuşan bir zerrecik kadar olan bir insandan neden korkarsın? "Eğer yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter. O'ndan başka hiçbir ilâh yoktur. Ben yalnız O'na tevekkül ettim. O, büyük arşın Rabbidir."

Ey kardeşlerim! Tevbe Sûresi, cihad sûresidir. İçerisinde savaş hukukunun nihaî hükümleri belirtilen savaş sûresidir. Kıyamete kadar nihaî cihad hükümlerinin belirtildiği sûredir. Tevbe Sûresi'nden önce inmiş âyet-i kerimelere sığınmamız caiz değildir.

Çünkü şeriatın muhkem, nihai cihad hükümleri Tevbe Sûresi'nde belirtilmiştir.

Ey kardeşlerim! Biliniz ki; cihad, günümüzde farzdır, yeryüzündeki bütün müslümanların üzerine farz-ı ayndır. Babanın çocuk üzerinde izin hakkı yoktur, çünkü fıkıh âlimlerinin ittifakı ile belirttikleri şer'î kaideye göre, farz-ı aylarda izin alma yoktur. Şu anda Afganistan'da, Filistin'de, Filipinler'de, Çad'da, Suriye'de, Yemen'de ve birçok İslâm beldesinde cihad, farz-ı ayndır.

Cihaddan maksat silahlı savaşı kastediyoruz. Müslümanın silahı çekip Allah'ın düşmanlarıyla savaşması farzdır. Allah'ın dinini yeryüzüne hakim kılmak, müslüman toplumunu oluşturmak ve İslâm Devleti'ni ikame etmek, her müslümanın üzerine farz-ı ayndır. Sağlam dağlardan daha sebatlı bir şekilde düşmana mukavemet eden ve yüce şereflere ulaşan Afganlılar'ın toprağı İslâm Devleti'ni kurmak için en iyi ve en güzel bir yerdir.

Ey kardeşlerim! İmanında samimi olmayanlar sakın sizi üzmesin, gevşetmesin. Şeytan sizi aldatmasın, Allah'ın size hidayet ettiği şeylerde vesvese vererek, sizleri birbirinize düşürmesin. İşte yol budur. Siz bunu artık öğreniniz. Sakın ökçelerinizin üzerine gerisin geriye dönüp hüsrana uğramayın. Memleketinize dönmeyin, dünyanızı da ahiretinizi de kaybedersiniz. Memleketine sadece hava değişimi için git. Sonra yolun buraya uzansın. İster anan hasta olsun, ister olmasın. Baban ölsün veya sağ kalsın. Anan hasta olduğunda namazı bırakıyor musun? Ramazan'ında orucunu bozuyor musun? Cihad da böyledir, kesilemez, koparılamaz. Şunu da iyi bil ki, bütün fıkıh alimlerinin ittifakı ile cihaddan maksat, silahlı savaştır. Kâfirlerle savaştır. Tâ ki müslüman olsunlar veya zellil bir şekilde bizzat kendi elleri ile cizye verip müslümanların idaresi altında yaşamayı kabul etsinler. Yine fıkıh alimlerinin ittifakı ile "Allah yolunda" ifadelerinden maksat "Allah yolunda silahlı savaştır." Bu tür deyimleri sakın unutmayın. Bunlara dikkat edin, titiz davranın. Allah'ın yardımı ile yürüyün. Yolunuza devam edin, tereddüt etmeyin, sarsılmayın, sağa sola dönüp bakmayın. Önünüzde cennet, arkanızda kokuşmuş dünya vardır. Şunu iyi bilin ki cennet kılıçların gölgesi altındadır.

Ey kardeşler! Allah'a yemin olsun ki şu cihad meydanında tek bir gün kalmak dünya ve ondaki her şeyden daha hayırlıdır. Nitekim bu hususta mücahidlerin önderi Hz. Muhammed (sav) şöyle buyurmuşlardır: "Allah yolunda bir gün nöbet tutmak, dünyadan ve onun içindekilerden daha hayırlıdır." Başka bir rivayette: "Allah yolunda bir gün nöbet tutmak güneşin üzerine doğup battığı her şeyden daha hayırlıdır." Diğer bir rivayette ise: "Allah yolunda bir gün nöbet tutmak, geceleri namazla ve gündüzleri oruçla geçirilen diğer bin günden daha hayırlıdır." Sen bu hadisleri duy ve gereğini yap. Allah'a tevekkül et. (Hadislerle ilgili olarak bk. Buharı, kil. Cihad, bab: 73; Müslim, kit. İmare, bab: 163; Nesei, kit. Cihad, bab: 39; İbn Mace Kit. Cihad, bab: 7; Darimi, kit. Cihad, bab: 3 I; Müsned İmam Ahmed, c. I, sh. 62, 65, 66, 75, c. 2 sh. 177, c. 3. sh. 400, 468, c. 5, sh. 339, 440 ve 441)

ŞEHİD ABDULLAH AZZAM'IN VASIYYETİ

Yüce Allah'ın rahmetine muhtaç Allah'ın kulu Abdullah Yusuf Azzam'ın vasiyetidir.

Kahraman Komutan Celaleddin Hakkani'nin evinde ve 12 Şaban 1406 (20 Nisan 1986) Pazartesi günü ikindi vaktinde şu sözleri yazıyorum:

Hamd yalnız Allah'ındır. O'na hamd eder, O'ndan yardım diler, mağfiretini isteriz. Nefislerimizin serlerinden Allah'a sığınırız. O, her kime hidayet verirse onu saptıracak yoktur. Her kimi saptırırsa, ona da hidayet verecek yoktur. Şehadet ederim ki, Allah'tan başka hiçbir ilâh yoktur. O, bir ve tektir. O'nun ortağı yoktur. Ve şehadet ederim ki, Muhammed Allah'ın kulu ve Rasulü'dür.

Allah'ım! Senin kolay kıldığından başka kolay yoktur ve Sen dileyecek olursan zoru da kolaylaştırırsın.

Bugünden kolaylık gününe kadar cihadın nihaî şer'î hükümlerini ifade eden muhkem ayetleriyle Tevbe Sûresi bütün kalbimi acılarla doldurmakta, ruhumu kederlerle parçalamaktadır. Çünkü biz Tevbe Sûresi'ni okuduğumuzda, hepimizin Allah (cc) yolunda savaşa karşı kusurlu okluğumuzu görüyoruz.

Kendisinden önce nazil olmuş, cihad ile ilgili yaklaşık 120 veya 140 ayeti nesh eder. "Kılıç ayeti" Allah yolunda savaş ayetlerini oyuncak edinmek isteyen veya bu muhkem ayetleri te'vil ile veyahut da delâleti kesin, sübutu kesin zahirinden başka, yorumlara çekmeye cesaret gösteren herkese kesin bir cevaptır. Kılıç ayeti ise: "Onlar sizinle topluca nasıl savaşıyorlarsa, siz de onlarla öylece savaşınız ve biliniz ki Allah takva sahipleriyle beraberdir" ayetleriyle: "Haram aylar çıktıktan sonra, müşrikleri nerede bulursanız öldürünüz. Onları yakalayınız, onları muhasara altına alınız. Her yol başını onlara karşı tutunuz. Şayet tevbe eder; namazı kılar, zekâtı verilerse o zaman onları serbest bırakınız. Şüphesiz ki Allah Gafurdur, Rahimdir." (Tevbe, 5)

Allah yolunda savaşa çıkmamak konusunda nefse gerekçeler bulmak, nefsin kendisini uyuşturacak bir takını gerekçeler bularak Allah yolunda savaşmayıp evinde oturmaya razı olması bir oyun, bir oyuncak edinmektir. Daha doğrusu Allah'ın dini ile oynamak, onu oyuncak edinmek demektir. Bizler Kur'ân nassıyla bu gibi kimselerden de yüz çevirmekle emrolunmuş bulunuyoruz: "Dinlerini oyun ve eğlence edinmiş, dünya hayatının kendilerini aldattığı kimseleri bir kenara bırakın..."

Cihad için gerekli nazırlıkları yapmaksızın, geleceğe dair umutları gerekçe göstermek, zirvelere ulaşmayı ve oralara yükselmeyi arzulayan küçük nefislerin yapacağı işlerdendir.

"Nefisler büyük olduğu taktirde. O taktirde cesetler o muradı gerçekleştirmek için yorulur."

Mescid-i Haram'da hizmette bulunmak ve onu imar etmek dahi Allah yakında cihad etmekle kıyas edilemez. Müslim'in Sahih'inde: "Sizler hacılara su vermeyi, Mescid-i Haranı ımar etmeyi Allah'a ve âhiret gününe iman edip Allah'ın yolunda cihad eden kimselerin işiyle bir mi saydınız? Allah katında bunlar eşit değildir. Allah zalimler topluluğunu hakka iletmez. İman eden, hicret eden, mallarıyla, canlarıyla Allah yolunda cihad edenlerin dereceleri Allah katında en üstündür. İşte kurtulanlar onlardır. Rableri onlara kendi tarafından bir rıza, bir rahmet, bir müjde verir. Onlara, içinde ebedi nimetler bulunan cennetleri müjdeler. Orada ebedî kalırlar. Allah'ın katında büyük bir ecir vardır" (Tevbe, 19-22) ayetleri Müslim'in Sahih'inde belirtildiğine göre ashab-ı kiramın imandan sonra hangi amelin daha faziletli olduğu konusunda ihtilaf etmesi üzerine nazil olmuştur. Onlardan birisi Mescid-i Haram'ı imar edilmesi, diğeri hacılara su verilmesi, üçüncüsü de Allah yolunda cihad edilmesidir, demesi üzerine inmiştir. Bu âyet-i kerimeler, Allah yolunda cihadın Mescid-i Haram'ın imar edilmesinden daha büyük bir iş olduğu meselesinde açık birer nasır.

Özellikle nüzul sebebi, bu mesele hakkında ashab-ı kiramın ihtilâf etmeleri olmuştur.

Nüzul sebebinin seklime misal tahsis edilmesi veya te'vil edilmesi de caiz değildir. Çünkü bu ayetlerin manaları nas olarak kesindir. Hudey İbn İyaz'a su beyitleri yazıp gönderen Abdullah İbn el-Mübarek'e Allah rahmet eylesin; Ey Haremeyn'de ibadet eden kişi, bizleri görsen keşke!

O zaman ibadetle oynadığını kendin görürsün.

Akıttığı yaşlarla, ey yanaklarını süsleyen kişi!

Bizim boyunlarımızı kanlarımız süslüyor.

Fakih ve muhaddis Abdullah İbn Mübarek'in söylediklerini gördünüz. Müslümanların kutsal ve saygı gösterilmesi gereken değerlerinin ayaklar altına alındığı, namusların paymal edildiği, Allah'ın dininin kökünden yeryüzünden silinmek istendiği bir zamanda böyle bir ibadeti o, Allah'ın dinini oyuncak edinmek olarak görmektedir.

Evet, yeryüzünde müslümanlar boğazlanırken buna ses çıkarmayıp sadece "la havle" ve "innâ lillâh" deyip uzaktan uzağa bizi bu gibi kimselerin problemlerine yaklaştırmaya bir adım dahi ilmeden bunları yapmamız, gerçeklen Allah'ın diniyle oynamaktır. Bizi aldatan nefsimizin uzayıp giden duygularının bizleri gıdıklamasından başka bir şey değildir.

Müslüman erkek nasıl yerinde durabilir? Nasıl rahat edebilir? Müslüman kadınlar saldırgan düşmanın elinde olunca...

Ben Müslüman Topraklarını Savunmak Farz-ı Aylılardan da Önemlidir adlı eserimde yazdığım gibi, benden daha önce, Şeyhülislâm İbn Teymiye'nin kaydettiği şu görüşü paylaşıyorum:

Din ve dünyayı ifsad eden saldırgan düşmanı bertaraf etmek kadar, imandan sonra kuwetli hiçbir farz yoktur.

Yani ben Allahu alem bugün için, Allah yolunda savaşmayı terk eden kimse ile namazı, orucu ve zekâlı terk eden

kimse arasında hiçbir fark görmüyorum.

Şu anda bütün yeryüzü halkının hep birlikte, önce âlemlerin Rabbi huzurunda sonra da tarihin önünde büyük bir sorumlulukla karşı karşıya oldukları görüşündeyim.

İster davet, isler teklif, ister eğitim ve isler başka bir şey olsun, hiçbir şeyin cihadı terk etmenin sorumluluğundan kurtaramayacağı görüşündeyim.

Ben bugün yeryüzünde her müslümanın boynunda Allah yolunda savaşmak, yani cihadı terk etmek sorumluluğunu taşıdığı kanaatindeyim. Her müslüman, silah taşımamanın günahını yüklenmektedir.

Bu konuda kentlini mazur gösterecek herhangi bir dayanağı olmaksızın elinde tüfek bulunmadan Allah Teala'ya kavuşan herkesin Allah'la günahkâr olarak karşılaşacağını görüyorum. Çünkü o, savaşı terk etmiş bulunmaktadır. Şu anda savaşmak ise farz-ı ayndır. Yeryüzünde bulunan bütün müslümanlara farz-ı ayndır. Allah'ın mazur gördüğü kimseler müstesna. Farzı terk etmek ise günahdır. Çünkü farz; işleyenin sevap aldığı, terk edenin ise hesaba çekildiği işlerdir.

Ben şu kanaatteyim: Cihadı terk etmeleri sebebiyle Allah huzurunda bağışlanabilecekler Allahu alem şunlardır: Kör, topal, hasla, erkek, kadın ve çocuklar arasında mustazaf olup cihad için bir çare bulamayan, yani savaşın fiilen cereyan etliği yere gidemeyen ve buraya giden yolları bilemeyen kimselerdir.

Savaş isler Filistin'de, isler Afganistan'da, islerse kâfirlerin çiğnediği ve pislikleriyle kirlettiği herhangi bir bölgede olsun. Savaşmayı terk ellikleri için itim müslümanlar günahkârdır.

Ben bugün Allah yolunda savaşmak ve savaşa çıkmak için, hiçbir kimsenin izin yelkisi olmadığı görüşündeyim. Babanın çocuğuna izin vermesi, kocanın hanımına izin vermesi, borçlunun alacaklısına izin vermesi, hocanın öğrencisine izin vermesi, amirin memuruna izin vermesi gerekmez.

Bütün tarih dönemlerinde, ümmetin bütün âlimlerinin icmaı budur. Böyle bir durumda "çocuk babasının izni olmadan, hanım kocasının izni olmadan savaşa çıkar." Bu konu ile ilgili olarak kim mugalata yapmaya çalışırsa haksızlık etmiş, zulmetmiş, Allah'tan kendisine gelmiş bir hidayet olmaksızın hevasına tabi olmuş demektir. Üstü kapalı hiç bir tarafı olmayan, sulandırılmasına imkân bulunmayan ve hiç bir kimsenin bunu oyuncak edinmesine veya te'vil etmesine imkân bırakılmayan gayet açık ve net bir meseledir...

Müminlerin emirinden üç hususta cihad için izin istenmez:

1. Emir, cihadı çalışmaz hale getirirse
2. Eğer izin istemek maksadın gerçekleştirilmesine fırsat vermeyecekse
3. Onun daha önceden beri cihadı men ettiği biliniyor ise.

Kanaatime göre bugün müslümanlar Afganistan'da dökülen her kandan, paymal edilen her namustan mesuldürler. Allahu alem kusurları sebebiyle, dökülen bu kanlarda suç ortağıdır. Çünkü onlar bu müslümanlara kendilerini koruyacak silahı sağlayabilirlerdi.

Onları tedavi edecek doktorları gönderebilirler. Yemek yiyebilecekleri inatları satın alabilirler. Hendek kazmalarına imkân sağlayacak kazı aletlerini satın almalarını sağlayabilirler.

Dusuki Haşiyesinde (cilt II, s. 11-112) söyle denilmektedir: "Her kini fazla yiyeceğe sahip olur ve bununla birlikte aç kimseyi görür, ölmeyeceği kadar da o yemeği ona vermeksizin bırakırsa, eğer yemeği bulunan kişi kendi zannınca ölmeyeceği kanaatinde ise yakın akrabaları ile birlikte onun diyetini öder. Eğer kasten vermemiş ise, bu konuda mezhepte iki rivayet vardır. Birincisine göre kendi has malından onun diyetini öder, İkinci rivayete göre ise katil olduğundan dolayı ona kısas uygulanır."

Şehvî arzular uğruna harcanan, heva ve lüks uğrunda dökülen mal ve servet sahiplerini nasıl bir hesap ve ceza beklemektedir?

Artık ey müslümanlar! Sizin hayatınız cihaddır. Hedefiniz cihaddır. Var oluşunuz, akıbetiniz cihad ile alâkalıdır.

Ey davetliler! Sizler silahlarınızı omuzlamadıkça, tağutların mülkünü, kâfir ve zalimlerin mülkünü darmadağın etmedikle .sizin hiçbir değeriniz yoktur.

Cihadsız, savaşsız, kansız, sakalsız, Allah'ın dininin muzaffer olacağını zanneden kimseler İHL dinin tabiatını idrak edemeyen kimselerdir.

Onlar vehme kapılmışlardır.

Davetçilerin, heybeti ve davetin şevketi müslümanların izzeti savaşsız olamaz. Rasulullah (sav) şöyle buyuruyorlar:

"Allah düşmanlarınızın kalplerinden sizin heybetinizi çekip alacak, Allah kalplerinize vehn bırakacaktır. Vehn nedir, ey Allah'ın Rasulü? diye soran ashaba: Dünya sevgisi ve ölüm tiksintisidir, diye buyurur. Başka bir rivayette ise: "Savaş tiksintisidir" diye cevap vermiştir. "Sen Allah yolunda savaş (kimse seninle savaşmazsa) yalnızca sen savaşla mükellefsin. Müminleri de savaşa teşvik et, olur ki Allah kâfirlerin gücünü bertaraf eder. Allah daha güçlü, cezası daha çekin olandır."

Savaş olmadığı taktirde şirk her tarafı kuşatacak ve egemen olacaktır. "Fitne yeryüzünden kalkıncaya ve din bütünüyle Allah'ın oluncaya kadar, kâfirlerle savaşın." Fitne ise şirktir.

Yeryüzünün felah bulmasının biricik teminatı cihaddır. "Eğer Allah, insanların bir kısmını diğer bir kısmı ile savmasaydı, yeryüzü fesad bulurdu." İslâm'ın ibadetlerinin ve ibadet evelerinin kurulmasının biricik teminatı, yine cihaddır: "Allah insanların bir kısmını diğer bir kısmıyla bertaraf etmeyecek olsaydı; manastırlar, kiliseler, havralar ve içinde Allah'ın adının çokça zikredildiği mescitler harap olur, giderdi."

Ey İslâm davetçileri! Ölüm tutkunu olunuz ki size hayal bağışlansın. Sakın emeller sizleri aldatmasın, aldaticılar

Allah ile sizleri aldatmasın. Okuduğunuz kitaplar, devam ettiğiniz nafileler, sakın sizi aldatmasın, büyük işlerden yana sizleri rahatlatan basit işlerle uğraşmaya kalkışmayın. "Siz silahsız olanın kendinizin olmasını istersiniz..." Cihad konusunda hiç kimseye itaat etmeyiniz. Cihada çağırmak konusunda, bir komutanın iznine itibar etmeyiniz. Cihad sizin davetinizin direğidir. Dininizin kalesidir. Şeriatınızın kalkanıdır. Ey İslâm âlimleri! Şu Rabbine dönen nesle komutan olmak için öne geçiniz. Bundan geri dönmeyiniz, dünyaya meyi etmeyiniz. Tağutların sofralarından uzak durunuz. Çünkü bu sofralar kalpleri karartır. Kalpleri öldürür. Sizleri bu hayırlı nesilden uzak tutar. Onların kalpleriyle aranızda engel teşkil eder. Ey müslümanlar! Uykunuz çok uzun sürdü. Bağiler, azgınlar .sizin topraklarınızın her tarafına üşüştiler. Sairin şu beyitleri ne anlamlıdır:

Zillet içinde uzundur uyuduğumuz

Nerede arslanca haykırışlar

Azgınlar çetesi kartal kesildi

Bizse, zincirlere vurulmuş köleyiz

Kölenin zincire boyun bükmesidir, hor, hakir

Yoksa demirin ona vurulması değildir.

Ne zaman bu zincirlere kıyam edeceğiz?

Ne zaman kıyam edeceğiz bu zincirlere?

Müslüman kadınlar sakın rahat ve lüks düşkünü olmayınız. Çünkü rahat ve lüks cihadın düşmanıdır. Çünkü rahat ve lüks beşerin ruhunu telef eder. Temel ihtiyaçlarınızdan fazla şeylerden uzak durunuz. Zaruri şeylerle yetininiz. Çocuklarınızı ağır şartlara, yiğitliğe, kahramanlığa ve cihada alıştırınız. Bu esaslar üzere eğitiniz. Eviniz arslan inlerini andırsın. Tağutlar tarafından boğazlansın diye, yeyip semiren tavukların kümesi olmasın. Çocukların kalbine cihad sevgisini, cihad tohumlarını ekiniz. Yiğitlerin meydanlarında at koşturmak, savaş alanlarında al koşturmak arzularını, aşkını yerleştiriniz.

Müslümanların problemlerini yaşayınız. Haftada en az bir gün mücahidlerin, muhacirlerin hayatlarına benzeyen bir gününüz olsun. O gün kuru bir ekmek ve buna bir kaç damlayı geçmeyen azıcık çayı katık yapın.

Ey İslâm yavruları! Bombaların nağmeleri, loplara gürültüleri, uçakların uğultuları, tank sesleri, eğiliminizin nağmeleri olsun. Dünyanın rahat ve huzuru içerisinde yaşayan, lüks hayat süren ve mideleri şişkin kimselerin nağmeleri ve yatakları sizin büyüyüp geliyeceğiniz yerler olmamalıdır.

Ve sen ey müslüman hanım! Sana anlatmak istediklerini çok, pek çoktur. Muhammed'in annesi! Allah sana, bana ve müslümanlara yaptığı hizmetlerin karşılığını en güzel şekilde versin. Uzun süre benim sıkıntılara benimle birlikte katlandın. Acı tatlı hayat şerbetini benimle birlikte yudumladın. Bu mübarek yolculuğa koyulmakla benim en büyük yardımcım oldun. Cihad alanındaki faaliyetlerime senin yardımın çuk büyüktür. 1969 yılında iki küçük kızımız ve bir oğlumuzun olduğu sırada evin bütün yükünü omuzlarına bıraktım.

Ve sen mutfağı ve buna benzer yan hizmetleri bulunmayan çamurdan tek bir oda içerisinde yaşadın. Yük ağırlaştığı, aile sayımız çoğaldığı, çocuklar büyüdüğü, tanıdıklarımızın artıp misafirlerimizin çoğaldığı bir sırada da evi omuzlarına terk ettim. Ve sen önce Allah için, sonra benim için aza da çoğa da katlandın.

Bana yaptığın bu hizmetlerin karşılığını benim yerime Allah sana en güzel şekilde versin. Allah ve sonra da senin evden uzun süren ayrılığımıza katlanman olmasaydı, ben tek başıma bu ağır yükü taşıyamazdım. Senin dünya hayalına rağbet etmediğini gördüm. Seni öyle tanıdım. Senin gözünde ve hayatında maddenin en ufak bir ağırlığı olmadı. Sıkıntı çektiğimiz zamanlarda el darlığından şikâyet etmedin. Allah'ın nisbeten bize dünyalık verdiği zamanlarda da azmadın. Kendini lükse kaptırmadın. Dünya senin kalbinde yer etmedi. Çoğu zaman dünya senin elinin altındaydı.

Cihad hayatı en lezzetli hayattır. Sıkıntılara, darlığa sabır ve tahammül, nimet ve lüks içerisinde kalmaktan daha güzeldir. Züht'ten ayrılma. Allah seni sevecektir.

İnsanların elinde bulunana rağbet etme, insanlar da seni sevecektir. Kur'an ömrün zevki, hayalın en güzel arkadaşıdır. Namaz kılmak ve nafile oruç tutmak, seher vakitlerinde istiğfar etmek kalbe bir incelik verir, ibadete lezzet katar. Hoş, hanım arkadaşlarıyla oturup kalkıp dünya imkânlarından çokça yararlanmayıp dünya ehlinden ve dünya gösterişinden uzak durmak kalplere rahat ve huzur verir. Allah'tan dilerim ki, dünya hayalinde bizi bir arada bulundurduğu gibi Firdevs'le de bizi bir araya gelsin.

Size gelince oğullarım, sizler ancak az bir süre benimle birlikte olabildiniz. Sizin terbiyenizle ancak çok az bir süre ilgilenemedim. Evet, sizinle ilgilenemedim. Ancak, ne yapabilirim ki, müslümanların başına gelen bu musibetler, süt emziren anneye yavrusunu umulurdu. İslâm ümmetinin karşı karşıya kaldığı dehşetli haller, küçücük çocukların bile perçemlerini ağartacak durumdadır. Allah'a yemin ederim tavuğun civcivleriyle yaşadığı gibi kafesimin içerisinde sizinle yaşamaya tahammül edemedim.

Hizmet ve sıkıntı ateşi, müslümanların kalplerini yakarken ben serinkanlılıkla hayal süremezdim. Müslümanların başına gelen haller herkesin kalbini veya azıcık akli bulunan herkesi ıstıraptan paramparça ederken uzun süre sizinle kalamadım.

Türlü nimetler içerisinde sizin aranızda önüme bir kap konulup bir başka kabın kaldırılır vaziyette etlerin ve çeşitli tatlıların doldurduğu tabaklara el uzatarak yaşayamadım. Bu insafa sığmazdı. Allah'a yemin ederim, hayatım boyunca elbise, yiyecek veya mesken olsun, her şeyin lüksünden nefret ettim. Elimden geldiğince sizlere zahidlerin makamına yükseltmeye ve refah içerisinde yaşayan kimselerin bataklıklarından daha yukarıya çıkarmaya gayret ettim.

Size selef akidesini, ehl-i sünnet ve'l-cemaat akidesini tavsiye ediyorum. Ona .sanlınız, Sakın aşırılıklara kaçmayınız. Kur'ân-ı Kerim'i okuyunuz, ezberleyiniz. Dilinizi muhafaza ediniz. Çok namaz kılınız. Çok oruç tutunuz. Hoş ve güzel şekilde arkadaşlık ediniz. Fakat şunu biliniz ki, hareketin emirinin sizi cihaddan men edecek veyahut kahramanlık alanlarından, binicilik meydanlarından sizleri uzaklaştıran ve davet etmek noktasında koymayı, sizleri süslemeye, sizi cihaddan engellemeye yetkisi yoktur. Allah yolunda cihad etmek için hiç kimseden izin almayınız. Alıcılığı ve biniciliği öğreniniz, devam ediniz. Bununla birlikte atıcılık yapmanız, binicilik yapmanızdan daha sevimlidir.

Yavrularım! Annenize itaat etmenizi, kız kardeşlerinize (Um Hasan ve Um Yahya'ya) saygı göstermenizi tavsiye ediyorum. Şer'i ve faydalı ilimlerle uğraşmanızı tavsiye ediyorum. Büyük kardeşiniz Muhammed'e itaat ediniz. Ona saygı gösteriniz. Birbirinizi seviniz. Büyükkanneniz ve büyükbabanıza iyi davranınız. Onlara çokça ikram ediniz. İki halanız Faiz'in ve Muhammed'in annelerine de iyilik yapınız. Çünkü Allah'tan sonra onların benim üzerimde çok hakları vardır. Akrabalarınıza iyi davranınız, ailelerinize iyilik yapınız. Bizimle arkadaşlığı olan kimselere arkadaşlık haklarını yerine getiriniz.

Cihad hiziplerine geline; Sayyaf, Hikmetyar, Rabbani ve Halis'e çok önem veriniz. Çünkü bizler onların bu cihad çizgisine devam etmelerini ve sapmaktan koruyacaklarını ümid ediyoruz.

Özellikle Celaledin, Ahmet Şah Mesud, Mühendis Beşir, Sefiyullah Efzeri, Mevlevi Aslan, Feril ve Muhammed Alem, Sir Alem, Mağlen, Seyyid Muhammed Hanif, Embuke gibi dahildeki komutanları ela unutmayınız.

Allah'ım! Seni bütün eksikliklerinden tenzih ederim. Sana hamd ederim. Senden başka hiçbir ilâh olmadığına şahitlik ederim. Senden mağfiret isler ve Sana tevbe ederim.

